

переклад українською мовою

SARAH J. MAAS

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

BLOOMSBURY

Королівство срібного полум'я
Сара Маас

Чорна крижана вода кусала її за тремтливі п'яти. Це був не зимовий холод і навіть не опік, який отримуєш, схопившись за крижану брилу, а щось набагато холодніше і глибше. То був холод пекла – справжнього пекла. Справжнього пекла, бо на кам'яній підлозі лежала Елайна, над якою схилювся рудоволосий одноокий феєць. Тому що з-під мокрого і брудного золотисто-каштанового волосся сестри стирчали гострі вуха, а від її білої шкіри виходило сяйво безсмертя.

Справжнє пекло, гірше, ніж чорнильно-чорні глибини, що починалися за кілька дюймів від її ступнів.

– Засуньте її з головою, - з кам'яним обличчям наказав фейський король. на неї теж чекає цей Котел. Нинішній бій вона програє.

І ніхто не прийде їй на допомогу: ні ридаюча Фейра, ні колишній коханий Фейри – з кляпом у роті, ні новий обранець молодшої сестри.

Не допоможе їй і Кассіан – понівечений та поранений. Цей воїн і зараз намагався піднятися на тремтячих руках і дотягнутися до неї.

Все це зробив правитель Сонного королівства. Він так вчинив із Елайною. З Кассіаном.

І з нею самою.

Крижана вода кусала її за п'яти.

Це був отруйний поцілунок. Кожен дюйм її тіла відчайдушно чинив опір вічній смерті.

Її все одно засунуть у Котел, але вона чинитиме опір до останнього. Примарні кігті води хапали її за кісточки і тягли вниз. Вона вигнулась, висмикнувши руку з руки стражника.

Палець Нести Аркерон – всього один палець – вказав на правителя Сонного королевства.

Жест, що обіцяє смерть. Вона обрала свою мету.

Руки стражників штовхнули її в кігті води.

Перш ніж вода зімкнулась над нею, Неста побачила страх в очах короля і засміялася.

"На початку

І врешті

Була лише темрява,

І більше нічого".

Вона поринула в море, яке не мало ні берегів, ні горизонту, ні поверхні. Холоду не було.

Навпаки, вона відчула печіння.

Безсмертя не несло безтурботної вічної молодості.

Воно дихало вогнем. Невидимі молотки стукали по її тендітних кістках, перетворюючи їх на ковану сталь. Там, де вона знаходилася, не було нічого, крім темряви, нестерпного болю та сили...

Вони за це заплатять. Все без винятку.

Починаючи з Котла.

І розплата почнеться прямо зараз.

Вона роздирала пільму кігтями та зубами.

Рвала, розсікала, кромсала. І темна вічність навколо неї здригнулася. Відсахнулася. Затремтіла.

Вона сміялася, відчуваючи слабину пільми.

Сміялася ротом, сповненим первозданної сили, яку зуміла урвати і проковтнути; сміялася, відчуваючи, як набрала повні жмені вічності, щоб наповнити серце і жили.

Котел відбивався, мов пташка під котячою лапою. Вона не збиралася відступати.

Вона забере у нього все, що він відібрав у неї та Елайни.

Огорнуті чорною вічністю, Неста і Котел сплелися до купи, пропалюючи темряву, наче новонароджена зірка.

Частина перша

Учениця

1

Стоячи в похмурому коридорі, Кассіан підніс кулак до зелених дверей і завмер.

Він давно втратив рахунок поваленим ворогам. Він втратив рахунок битв, коли стояв на полі битви по коліно в крові, продовжуючи завдавати удари. Траплялося, за зроблений ним вибір досвідчені воїни розплачувалися життям. Він встиг побувати і полководцем, і простим солдатом, а часом і ассасіном. І ось тепер, стоячи перед цими дверима, він опустил кулак.

Йому не вистачало рішучості.

Будинок, куди він потрапив, знаходився на північному березі Сидри. Будівля потребувала фарбування. І в нових підлогах, якщо врахувати, як відчайдушно рипіли мостини у нього під ногами, коли він піднімався сходами. Але всередині хоч би було чисто. За мірками Веларісу, будинок вважався нікчемним, але в місті, де були відсутні трущоби, це мало що говорило. Кассіану доводилося бачити місця набагато гірше, а в деяких із цих місць навіть жити.

І все ж таки він не розумів, чому Неста влаштувалася тут. Інша справа її відмова жити в Будинку вітру: від міста далеко, а літати і робити переброс вона не вміла. Хочеш звідти вийти – будь ласка, спустися по десяти тисячах сходинок, пам'ятаючи, що потім доведеться тупотіти вгору. Але навіщо сидіти в цій дірі, коли міський будинок стоїть порожнім? З того часу, як Фейра і Різ перебралися в просторий особняк на березі річки, їхній міський будинок став притулком для друзів, яким потрібно тимчасове житло або хотілося пожити у Веларисі. Кассіан точно знав, що Фейра пропонувала Несті кімнату в новому будинку, але та відмовилася.

Він похмуро розглядав фарбу, що облупилася, на дверях. Зсередини не долинали жодного звуку. Щілина між дверима і підлогою була настільки широкою, що туди проліз би навіть найжирніший щур.

Може, йому пощастило і Нести просто немає вдома? Спить під стійкою якогось брудного питного закладу, куди забрела вчора ввечері. Втім, це везінням не назвеш; у

такому разі йому доведеться розшукувати Несту по кабаках.

Кассіан знову підняв руку, і його сифон спалахнув червоним, придушуючи яскравістю старовинні світильники фейського світла в стелі.

“Трус - Подумки обсмикнув себе Кассіан. - Не будь ганчіркою».

Він постукав. Потім уже раз.

Тиша. Він уже був готовий полегшено зітхнути і подякувати Мати...

Зсередини долинули уривчасті кроки. Кожний наступний здавався досадливішим за попередній.

Кассіан щільно зімкнув крила, розправив плечі і розставив ноги. Традиційна бойова стійка, вбита в нього за роки навчання та увійшла до м'язової пам'яті. Чому звук її кроків змушував його тіло так відгукуватися? Про це він не наважувався навіть думати.

Кассіан перебрав у пам'яті все, про що Фейра доручила йому сказати Несті.

Двері сіпнулися. Дверна ручка повернулася з якоюсь особливою злістю. Може, повертаючи ручку, Неста уявляла, що це його шия?

Вираз обличчя Нести Аркерон завжди був похмурим. Але вона хоча б опинилася вдома. Виглядала вона страшно.

– Що тобі треба? - Запитала вона, відчинивши двері на ширину долоні.

Коли вони бачилися востаннє? Чи не на тому святі на честь закінчення літа? Вони тоді чудово святкували, плаваючи на барку Сідрою. Але пам'ятається, вигляд у Нести все ж таки був кращий. Втім, якщо весь вечір топити себе у вині і міцнішій випивці, вранці ніхто не виглядатиме як огірок. Особливо в...

– Між іншим, зараз сім годин ранку, – буркнула Неста, окинувши його поглядом своїх сіро-блакитних очей, які завжди розбурхували його.

На ній була чоловіча сорочка. І більше нічого.

Кассіан уперся рукою в одвірок і злегка посміхнувся, знаючи, що такою усмішкою змушує її випустити кігтики:

– Що, важка нічка?

Насправді, важкий рік. Її гарне обличчя зблідло і схудло ще сильніше, ніж перед війною з Сонним королівством. Безкровні губи, очі холодні й колючі, як зимовий ранок у горах.

Ні радості, ні сміху. Ні в очах, ні на обличчі.

Вона спробувала зачинити двері, не звертаючи уваги на його руку.

Кассіан заклинив двері чоботом, не давши Несті зламати йому пальці. Її ніздрі трохи роздулися.

– Фейра хоче тебе бачити.

– Де саме? - спитала Неста, похмуро поглядаючи на заклинені двері. - У неї цілих п'ять будинків.

Кассіан утримався від уїдливої відповіді. Тут не поле бою, і він не веде із нею поєдинок. Йому доручили доставити її у вказане місце. А потім благати богів, щоб прекрасний будинок біля річки, куди Фейра і Різ переїхали зовсім недавно, не перетворився на купу уламків.

– Що ж моя сестриця сама за мною не прийшла? .

Його власні військові інстинкти одразу прокинулися, готуючись вступити в бій з її впертістю. Тиснути на неї, потім ще сильніше і дивитися, чим це може скінчитися.

Після Дня зимового сонцестояння вони й десятком слів не обмінялися. Основна їхня розмова відбулася місяць тому, на барку.

"Відійди".

"Привіт, Нес".

"Відійди".

"З радістю".

Ніхто, навіть Фейра, не питав, що між ними сталося. Ледве барка причалила до берега, як Неста буквально помчала і з тих пір нікого не удостоювала бесідою. Аж до

сьогоднішнього ранку. Схоже, це була їхня найдовша розмова з часів війни проти Сонного королівства.

– Фейра – верховна правителька, – наважився нагадати Кассіан. – Їй вистачає справ з управління Двором ночі.

Неста підвела голову. Золотисто-каштанове волосся ковзнуло по її худенькому плечі. У когось іншого подібний жест міг означати задум. У неї – застереження хижака, що оцінює здобич.

– І сестрі позаріз знадобилася моя негайна присутність? – байдуже запитала Неста.

Вона знала, що тобі треба привести себе в порядок, тому заздалегідь мене відправила сюди. Тебе чекають до дев'ятої.

Неста прикидала, скільки часу в неї залишилося. Кассіан чекав вибуху. Нарешті її очі спалахнули.

– Я що, виглядаю так, ніби мені потрібно цілих дві години на приведення себе в пристойний вигляд?

Кассіан побачив у цьому запрошення пригледітися краще: довгі голі ноги, витончені стегна, тонку (навіть занадто) талію і повні груди, які не зв'язалися з новими, різкими обрисами її тіла.

Будь на її місці інша жінка, одні ці чудові груди змусили б Кассіана з перших хвилин почати залицятися за нею. Але коли він уперше побачив Несту, холодний вогонь в її очах викликав у нього зовсім інші думки. Кассіан намагався всіляко уникати зіткнень із нею, особливо після всього, що сталося під час війни з Сонним королівством, і потім Неста з чудовою ясністю висловила своє ставлення до нього.

— Ти виглядаєш так, що тобі не завадило б як слід поїсти, вимитися і одягтися по-людськи.

Неста витріщила очі, але обсмикнула край сорочки.

– Викинь за двері це непорозуміння, умийся, а я принесу тобі чаю.

Вона трохи вигнула брови, висловлюючи здивування. Кассіан криво посміхнувся:

– Думаєш, я не чую самця в твоїй спальні? Тепер він одягається, маючи намір тихенько вибратися з вікна.

Немов у відповідь, зі спальні долинув глухий стукіт. Неста зашипіла.

– Я повернуся через годинку і подивлюся, як твої успіхи, - в'їдливо пообіцяв Кассіан.

Його солдати завжди вловлювали стан командира і не намагалися його провокувати. Вони знали, що йому не просто так були потрібні цілих сім сифонів для стримування магічної сили. Однак Неста не літала у складі його легіонів, не боролася під його командуванням і, схоже, зовсім забула, що йому більше п'ятисот років і...

– Можеш не хвилюватися. Я прийду вчасно.

Кассіан прибрав руку з косяка, трохи ворухнув крилами і, відійшовши на кілька кроків, додав:

– Мене просили не тільки повідомити про зустріч. Я мушу доставити тебе до місця.

– Тоді сідай на якусь пічну трубу і чекай.

Кассіан відважив легкий уклін, не наважуючись відвести очі від Нести. Вона вилізла з Котла, наділена... даруваннями. Значними даруваннями, що мають темну природу. Але ніхто не бачив їхнього прояву і не відчував їхньої присутності з часів останньої битви з армією Сонного королівства. З того часу, як Амрена розколола Котел, а Фейра з Різандом зуміли його відновити. Здібності ясновидиці Елайни теж з тих пір ніяк не виявлялися.

Але якщо сила Нести нікуди не поділася і вона, як і раніше, могла знищувати цілі армії... Кассіан волів без потреби не зв'язуватися з хижаками.

– Чай тобі принести з молоком або з лимоном?

Вона зачинила двері перед самим його носом.

Потім замкнула всі чотири замки.

Невже цей нещасний дурень і справді вистрибнув із вікна? Побоявся її повернення до спальні? Роздумуючи

про це і насвистуючи собі під ніс, Кассіан спустився по скрипучих сходах і вирушив шукати їжу.

Йому сьогодні дуже знадобляться сили. Особливо коли Неста почує, навіщо молодша сестра її покликала.

Неста Аркерон не знала, як звати фейця, якого вона вчора привела до себе.

Напружуючи затуманену вином пам'ять, вона намагалася згадати вчорашній вечір, поки брела до себе в спальню, огинаючи стоси книжок та купи одягу.

Згадались його жаркі погляди в питному закладі, таку ж жарку зустріч їхніх ротів. Згадався піт, що струмував по її тілу, коли потім, у ліжку, вона скакала на ньому, як на коні, поки насолода і випите вино не занурили її в благословенне забуття. А от імені вона не згадала.

Коли Неста штовхнула двері похмурої, тісної спальеньки, її гість наполовину висунувся з вікна. Кассіан, напевно, причаївся десь поблизу, щоб подивитися на цей жалюгідний результат. Білизна на ліжку з мідними стовпчиками була сильно зім'ята; простирадла звисали, торкаючись скрипучих нерівних мостин. Повернувшись на розхлябаних петлях, віконна рама вдарилася об стіну. Тільки тепер чоловік наважився подивитися на Несту.

Він був привабливим, як і більшість породистих фейців. Досить худорлявий (Несті такі не подобалися); зовсім хлопчик порівняно з купою м'язів, що зовсім недавно підпирала її вхідні двері. Побачивши Несту, він скривився, а коли помітив, у що вона одягнена, на обличчі з'явилася гримаса.

Скинувши сорочку, Неста залишилася зовсім голою. Феєць розплющив очі, але запах страху залишився. Не перед нею. Він, напевно, чув її розмову з Касіаном і згадав, ким є її молодша сестра. Слідом він згадав, як звати чоловіка та друзів її молодшої сестри. Можна подумати, для неї самої це щось означало.

Цікаво, яким був би запах страху цього красеня, дізнайся він, що Несті він послужив лише засобом забуття

і спроби втриматися на плаву? Засобом угамувати бурхливу пітьму, яка шипіла і рвалася назовні з того самого моменту, як вона вилізла з Котла. Неста ще минулого року дізналася, що тілесні втіхи, музика та випивка їй допомагають. Не зовсім, але вони хоча б не давали магичній силі виплеснутися. А всередині ця сила продовжувала наповнювати її кров і стискатися тугими пружинами в кістках.

– Тепер можеш вийти через двері. – Неста кинула фейцеві білу сорочку.

Він натягнув сорочку через голову.

– Я... Він досі...

Погляд фея блукав по її грудях з сосками, що затверділи від ранкового холоду, по шкірі, спускаючись зі стегон.

– Прощавай, – кинула йому Неста, товкнув двері у купальню.

Заіржавілу, з протікаючим зливом. Але там хоча б була гаряча вода.

Іноді.

Фейра з Елайною не раз умовляли її переїхати. Неста завжди ігнорувала їхні поради, як і все, що почула сьогодні від Кассіана. Вона знала: Фейра вирішила влаштувати їй прочухана. Напевно, обурилася, коли отримала значний рахунок із питного закладу. Вчора Неста, не вагаючись, попросила відправити його на ім'я молодшої сестри.

Згадавши про це, Неста хмикнула. Потім повернула холодну рукоятку крана. Вода з шипінням полилася в щербату, з іржавими потоками купель.

Це було її житло. Жодних слуг, ніяких чужих очей, що стежать за кожним твоїм кроком, а потім обговорюють його. Ніяких гостей, поки сама не покличе або поки нахальні воїни не набудуть звичку заглядати до неї.

Домова магія барахлила, як і багато в цьому будинку. Минуло хвилин п'ять, поки вода по-справжньому

нагрілася і почала годитися для наповнення купелі. Торік Неста часто не хотіла чекати і обходилася без миття. Або залазила в крижану воду і навіть не відчувала жару. Натомість вона відчувала холодні глибини Котла, що поглинув її цілком, знищив її людську, смертну природу і перетворив її... ось на це. Але вона вступила у битву з панікою та перемогла.

Вона навчилася сидіти в крижаній воді, відчуваючи нудотне почуття і тремтячи всім тілом. Сидіти нерухомо, поки тіло не переконувалося, що вона сидить у купелі, а не в Котлі, і знаходиться у своєму убогому житлі, а не в кам'яному замку на острові. Поки не приходило усвідомлення, що вона жива і безсмертна... чого не скажеш про її батька.

"Не смій торкатися своїми брудними руками до моєї дочки". Такі були останні слова, кинуті в особу правителю Сонного королівства - цього жалюгідного черв'яка, що не коштував і батьківського мізинця.

Її батько. Людина, яка ніколи не боролася за життя своїх дочок... поки в ньому щось не змінилось. І тоді він помчав рятувати людей і фейців, але насамперед – своїх дочок. Її, Несту.

А він з незрозумілих причин любив її. Не настільки, щоб хоч якось уберегти її та двох інших дочок від бідності та голоду. Але батькового кохання вистачило потім, і він зібрав на континенті цілу армію, спорядивши корабель, названий її ім'ям.

Вона і тоді ненавиділа батька. Потім його шия хруснула. Він помирав, і його очі були сповнені не страху, а безглузлого кохання до своєї старшої дочки.

Батьківські очі досі переслідували Несту, так само як і презирство, що залишилося в серці. Воно гноїлося, наче рана, вгризалось в неї подібно до магічної сили, загнаної вглиб, наповнювало всі думки, поки крижана вода не приводила її в неприємність.

Але ж вона могла б врятувати батька.

Звісно, вина лежала на правителі Сонного королівства. Неста це знала. Але не лише на ньому. Вина лежала на ній. Вона була винна у викраденні Елайни. Ворожіння показало їй майбутні події, а вона палець об палець не вдарила, щоб помішати захопити їх з Елайна в полон.

Були дні, коли паніка і жах сковували тіло Нести тугим панцирем. Їй ставало важко дихати. Ніщо не могло втримати цю моторошну силу, що вперто рветься назовні. Тільки гучна музика в питних закладах, карткові ігри з незнайомцями, нескінченні пляшки вина та постільні забави заглушали всі відчуття, даруючи короткі миті затишшя серед бурі, що продовжувала вирувати всередині.

Неста закінчила відмиватись від поту та інших слідів минулої ночі. Секс з цим фейцем було досить непоганим. Їй траплялися чоловіки і краще, але бували й набагато гірші. Деяким чоловікам не вистачало навіть безсмертя, щоб удосконалитись у любовних втіхах.

Неста вивчила власні уподобання. Потім купила у місцевого аптекаря протизаплідне зілля, яке потрібно було пити щомісяця, і тільки потім привела до себе першого чоловіка. Той навіть і не здогадувався, що позбавив її цноти, доки не побачив кров на простирадлі. Спочатку він невдоволено скривився, потім в очах промайнув страх: раптом вона повідомить про перший невдалий постільний досвід своїй сестрі? Чи, гірше, цьому нестерпному чоловіку сестри? Неста не вважала за потрібне сказати, що всіма силами уникає обох. Особливо Різанда. Пам'ятається, він у ті дні намагався чинити таким ж чином.

Після війни з Сонним королівством Різанд не раз пропонував їй роботу і посади при дворі.

Вона їх не хотіла.

Жалюгідні подачки, марні потуги зробити її частиною життя Фейри, щоб потім отримувати вигоду. Але

верховний імператор ніколи не плекав до неї симпатій. Їхні розмови в кращому разі були ввічливо холодні. Неста жодного разу не зізналася Різанду, що причини його ненависті до неї були рівнозначними причинам, які змушували її жити тут, часом забиратися в холодну воду і забувати про їжу. Вона не виносила тріску полін у каміні і щовечора тонула у вині, музиці та насолодах. Всі огидні думки Різанда про неї були правильними. Неста знала про це набагато раніше за його появу на порозі її будинку.

Все, що Різанд їй пропонував, він робив виключно із любові до Фейри. Ні, краще вона буде проводити час так, як хочеться їй. Поки сестра і Різанд її терпіли і оплачували її витрати.

Від стуку в двері затремтіли стіни.

Неста подивилася у бік дверей. Може, вдати, ніби її немає вдома? Марно. Кассіан чув її і чув, що вона тут. А якщо в нього скінчиться терпіння і він знесе двері (все до того й йшло), їй потім доведеться пояснюватися зі скупердяєм-домовласником.

Неста швидко одяглася в сукню, що валялася на підлозі з учорашнього вечора, і пішла відчиняти замки. Їх вона поставила першого ж дня, як вселилася сюди. Їхнє замикання перетворилося на щовечірній ритуал. Навіть коли вона призводила до себе чергового безіменного чоловіка і навіть коли від випитого вина переставала розуміти, вона незмінно замикала всі чотири замки.

Можна подумати, замки вбережуть її від чудовиськ цього світу.

Неста відчинила двері, побачила самовдоволену посмішку Кассіана і відразу повернулася до нього спиною – пішла шукати туфлі.

Кассіан поспішив слідом, тримаючи в руці кухоль з чаєм. Мабуть, запозичив у крамничці на розі. Або йому її вручили з подякою. Ці фейці були готові поклонятися землі, якою ступали його заляпані чоботи. Кассіана тут

любили ще до війни із Сонним королівством. Героїзм, самопожертва, справжні чудеса на полях битв... Не дивно, що жителі Веларісу благоговіли перед ним.

Неста не дорікала його любителів. Подивившись, як він бореться, вона сама випробувала невимовне задоволення і моторошний жах. Коли їй це снилося, вона прокидалась у поті. Пам'ятається, вона з прихованим диханням дивилася, як він тіснить ворогів, що напірають. Їй згадувалися свої відчуття, коли сила Котла вирвалася і вдарила по найсильнішій ланці їхньої армії - по Кассіану.

Їй вдалося перетягнути його в безпечне місце, але вона не змогла б врятувати тисячу іліріанців, які загинули в той момент. Від цих спогадів Неста теж намагалася загороджуватися. Оглянувши її житло, Кассіан свиснув:

– А тобі не спадало на думку покликати прибиральницю?

Неста пошарила поглядом по своїй тісній вітальні: по продавленому малиново-червоному дивану, цегляному каміну, оброслому сажею, проїденому міллю кріслу з яскравою оббивкою і кухонному куточку, заставленому колонами, що кренилися, немитих тарілок. Куди ж вона вчора запхала туфлі? Мабуть, у спальні лишилися. Неста пішла туди.

– Непогано б провітрити твоє лігво, – додав Кассіан. Почувся скрип — це він відчинив вікно. Присівши на ліжко, Неста одягла туфлі і затягнула шнурки. Тим часом Кассіан підійшов до дверей спальні і зупинився на порозі. Неста і не подумала підвести голову.

– Я сподівався, що ти хоча б міняєш простирадла після своїх постояльців. – Він шумно принюхався. – Але, як бачу, тебе такі дрібниці не чіпають.

– А тобі не все одно? – буркнула Неста, зав'язавши шнурки на першій туфлі.

Кассіан пожав плечима, хоча напружене обличчя підказувало, що йому не все одно.

– Якщо я чую запах кількох чоловіків, які встигли побувати в твоєму ліжку, ті, кого ти приводиш, це теж чують.

– Досі ніхто не втік.

Вона зашнуровала другий черевик. Світло-карі очі Кассіана стежили за її пальцями.

– Твій чай холоне, - нагадав він, блиснувши зубами.

Неста залишила його слова без уваги. Тепер вона шукала свій плащ.

– Твій плащ валяється на підлозі біля вхідних дверей, – підказав Кассіан. - На вулиці досить холодно, так що шарф теж не завадить.

Неста промчала повз, намагаючись не торкнутися Кассіана. Її синій плащ справді валявся на підлозі. Одягнувши плащ, вона відчинила двері і знаком запропонувала Кассіану йти першим.

Кассіан витримав її погляд. Ідучи до дверей, він простягнув руку і...

Зняв зі стінного гачка блакитно-кремовий шарф – весняний подарунок Елайни на день народження Нести. Кассіан затиснув шарф у кулаку і, розгойдуючи їм, як задушеною змією, швидко пройшов повз Несту.

Щось його дошкуляло. Зазвичай Кассіан тримався довше і потім починав показувати характер. Напевно, це було якось пов'язано з майбутньою розмовою в будинку Фейри.

Неста почергово замкнула всі замки. У неї звело живіт, і аж ніяк не з голоду.

Вона ж не дурочка. Вона знала, що після війни дуже скоро виникло і почало зростати невдоволення – і тут, і на континенті. Зі зникненням Стіни фейські двори почали розширювати свої землі, посилаючись на угоди про кордон. Їхнє ставлення до людей анітрохи не змінилося. А чотири людські королеви, як і раніше, плели інтриги у себе в палаці і не думали розпускати свої армії.

Всі чотири були справжніми чудовиськами. Вони занапали п'яту королеву – золотоволосу, яка розкрила їхні задуми, а шосту, Вессу, продали чаклуну. Неста пам'ятала, як вони поспішали поринути в Котел, щоб знайти безсмертя. Дуже символічно, що наймолодшу з чотирьох Котел перетворив на стару. Так, вона стала довгоживучою фейкою, але в старечому виснаженому тілі. То було покарання за силу, викрадену Нестою у Котла. Тоді вони з Котлом зіткнулись в сутичці. Вона вирвала у нього частину сили. Котел позбавив її смертного тіла, перетворивши на нову істоту.

Стара королева у всьому звинувачувала Несту і навіть погрожувала їй вбити, якщо ворони Сонного королівства говорили правду. Різанд і Бріаксис розправилися з ними за вторгнення до бібліотеки Будинку вітру.

З моменту закінчення війни минуло чотирнадцять місяців. Більше про ту королеву не було ні слуху, ні духу.

Не обертаючись, вона спустилася сходами і разом з Кассіаном вийшла на жваві міські вулиці.

Будинок біля річки насправді був садибою: настільки новою, чистою і красивою, що, пройшовши через високу мармурову арку і опинившись на блискучій підлозі вестибюля з чергуванням відтінків пісочного і кольору слонової кістки, Неста відразу згадала про свої туфлі, залиті вином.

Просторий вестибюль розділявся надвоє величними мармуровими сходами. Зі стелі звисала люстра, виготовлена майстерними складувами Веларісу. Вставлені в неї кульки фейського світла відбивалися на блискучому паркеті, породжуючи райдужні кола. На підлозі стояли діжки з папороттю. Всі дерев'яні меблі теж були зроблені у Веларісі. Стіни оздоблювали картини місцевих художників. Неста мовчки дивилася на цю красу. Бездоганно чиста підлога була вистелена блакитними килимами. Вздовж величезних коридорів тяглися килимові стежки. Ще одна йшла під арку сходів

прямо до протилежної стіни, чиї вікна дивилися на схил луку і срібну річку.

Кассіан звернув ліворуч, де знаходилися вітальні для офіційних зустрічей. Це Неста пам'ятала з часу свого першого та єдиного візиту сюди два місяці тому. Фейра водила її по всьому будинку. Неста тоді була наполовину п'яною, і кожне прекрасне приміщення викликало в неї лише ненависть, так само як і кожна секунда, проведена в будинку біля річки.

На День зимового сонцестояння більшість чоловіків дарували своїм дружинам та справжнім парам коштовності, і це вважалося чудовим подарунком.

Різ ж подарував Фейрі цілий палац.

Не зовсім так. Він купив ділянку землі, де війна зруйнувала всі будівлі, а потім дав Фейрі повну свободу в облаштуванні житла, про яке вони обидва мріяли.

Фейрі та Ризу дійсно вдалося побудувати щось привабливе та затишне. Величезна будівля, більше схожа на палац, - проте вона сприймалася як будинок. Навіть строгі меблі, створені для зручності під час довгих переговорів за рясним частуванням. Частину картин куплені Фейрою, інші написані нею самою. Портрети, що їх зображували – її друзів. Її... нову сім'ю.

Звісно ж, жодного портрета Нести тут не було.

Навіть їх проклятий батько був тут. Його портрет висів на стіні вздовж великих сходів. Фейра зобразила його разом із Елайною. Обидва усміхнені та щасливі, якими вони й були, доки світ не перетворився на лайно. Вони сиділи на кам'яній лаві, оточені кущами гортензії з великою кількістю рожевих і блакитних квіток. То був регулярний сад їхнього першого будинку – прекрасного особняка біля моря. І ніяких ознак Нести та їхньої матері.

Насправді так воно й було: батько трясся над Елайною та Фейрою. Несту ж опікала та виховувала мати.

Ще вперше Неста відзначила, що серед портретів немає ні її, ні матері. Зрозуміло, вона нічого не сказала,

але їхня відсутність була дуже ясною.

Згадавши зараз про це, Неста стиснула зуби і туго натягла невидимий повідець, що стримував її жахливу внутрішню силу. Кассіан прослизнув у кабінет.

– Вона тут, – повідомив він тим, хто чекав її приходу.

Неста внутрішньо напружилась, а Фейра лише посміхнулася:

– Ви прийшли на п'ять хвилин раніше. Я приголомшена.

– По-моєму, непоганий знак, щоб побитися об заклад. Мабуть, нам варто заглянути до Ретти, - протягнув Кассіан, коли Неста слідом за ним вступила в обшитий дерев'яними панелями кабінет.

Вікна кабінету виходили у великий внутрішній сад. Простір був теплим і якимось соковитим. І інший час Несті навіть сподобалися б книжкові полиці на всю стіну, меблі з оббивкою з яскраво-синього оксамиту та камін, оброблений чорним мармуром. Але не зараз, бо вона бачила, хто тут зібрався.

Фейра, одягнена в щільний білий светр і темні панталони, примостилася на вигнутій спинці дивана.

Різанд, як завжди в чорному, стояв зі схрещеними руками, притулившись до камінної полиці. Крила він сьогодні не показував.

І Амрена, яка не зраджувала своєму улюбленому сірого кольору. Піджав ноги, вона сиділа в шкіряному кріслі перед палаючим каміном. Сріблясті очі, в яких уже не було колишнього блиску, несхвально оглянули Несту з ніг до голови.

Так, дуже багато змінилося між нею і Амреною.

Їхні стосунки зруйнувалися. Тут Неста теж постаралася. Вона заборонила собі думати про сварку, що виникла на барці, під час святкування з нагоди кінця літа. І про стіну мовчання, що розділила обох, вона теж не думала.

Припинилися її візити до житла Амрени. Вони вже не говорили про те й про се, складаючи головоломки.

Припинилися й уроки магії, знов-таки стараннями Нести. Фейра хоча б усміхнулася їй:

– Я чула, минулого вечора ти славно повеселилася.

Неста миттю зиркнула на інше крісло, куди сів Кассіан, на порожнє місце поряд з Фейрою, потім туди, де стояв Різ.

Її дратувало, що вони всі витріщаються на неї. Високо піднявши голову, пряма як стріла, вона вважала за краще сісти на диван біля сестри. Амрена і Різ помітили її брудні туфлі і, швидше за все, почули запах того фейця, що залишився на ній навіть після миття. Це її теж дратувало.

– Виглядаєш огидно, - сказала Амрена.

Несті вистачило розуму не глянути сердито на нинішню Амрену. Сила Котла перетворила її на фейку вищого стану, проте Неста пам'ятала, ким була Амрена до війни з Сонним королівством. Істотою з іншого світу. Її язик зберіг свою гостроту і міг поранити.

Як і Неста, Амрена не мала магію, властиву фейцям Двору ночі, але це аж ніяк не применшувало її впливу при дворі. Фейські сили Нести не проявилися. Вона не дозволила Котлу наділити її обдаруванням, як трапилось з Елайною, а сама вирвала у нього частину сили. Яку саме вона не знала. Тоді їй було не раніше. Котел відбирав у неї людську природу, а вона боролася з ним як могла. Але Неста усвідомлювала: є речі, які вона не розуміла і не хотіла розуміти, і є навички, які вона не збиралася вдосконалювати. Від однієї цієї думки в неї знову звело живіт.

– Втім, я готова побитися об заклад, що нелегко виглядати добре, коли допізна вештаєшся невідомо де, напиваєшся до непритомності і лягаєш у ліжко з усім, що рухається в твою сторону, - продовжувала Амрена.

Фейра різко повернула голову до безпосередньої заступниці Різанда. Відчувалося, Різ був схильний погодитися з Амреною. Касіан мовчав.

– Я й не знала, що повинна перед вами звітувати.

Кассіан щось пробурмотів. Схоже, застереження. Кому – Неста не знала. Їй було все одно.

В очах Амрени спалахнув залишок сили, що колись вирувала в ній. Неста знала, що її сила може спалахувати так само яскраво. Але якщо сила Амрени уособлювала світло і тепло, срібне полум'я Нести виходило з холоднішого і темнішого джерела. Стародавнього й водночас зовсім нового.

– Маєш, коли тринькаєш наше золото на випивку, – з викликом кинула їй Амрена. Мабуть, рахунок за вчорашнє став для них останньою краплею.

Неста подивилася на Фейру. Та зіщулилася.

– Так ти покликала мене вислуховувати нотації?

Очі Фейри, дзеркальна подоба очей Нести, трохи пом'якшилися. Вона сердито подивилася на Різа, який все ще зберігав крижану мовчанку, потім на Амрену, що ерзала в кріслі.

– Вважай це за обговорення.

– Моє життя вас не стосується. – Неста схопилася на ноги. – Я нічого не збираюся з вами обговорювати.

– А ну-ка сядь, – прогарчав Різ.

Цей приказний тон, ця власність і сила...

Неста завмерла, чинячи опір цій силі, ненавидячи фейську частину своєї особистості, покірну волі верховного правителя. Кассіан подався вперед, ніби готуючись вистрибнути з крісла і стати між ними. Неста могла присягнути, що йому було боляче за те, що відбувається.

Проте Неста витримала погляд Різанда. Шпурнула в нього кожну крихту бунтарства, яку могла зібрати, хоча її коліна були готові підкоритися його наказу і навіть хотіли слухняно зігнутися і дати їй сісти.

– Ти залишишся і слухатимеш, – додав Різ.

– Ти – не мій верховний правитель і не тобі мені наказувати, – тихо розсміялася Неста.

Але вона знала його могутність. Бачила, відчувала і, як і раніше, тремтіла, перебуваючи поруч з ним.

Різ відчув цей страх. Куточок його рота торкнулася жорстока посмішка.

– Що, Неста Аркероне, бажаєш поєдинку зі мною? - зловісно промуркотів він, потім махнув у бік галявини за вікнами. - У нас достатньо місця для будь-яких бійок.

Неста вишкірила зуби, подумки наказуючи тілу слухати її, а не Різанда. Вона скоріше помре, ніж підкориться йому і будь-якому з них. Різ явно відчував це, а тому посміхався все ширше.

– Я ж просила тебе не втручатися.

Його очі з цятками, що нагадували зірки, перемістилися на Фейру. Ще кілька секунд його погляду, і коліна Нести підігнулися б, змусивши її впасти на диван. Фейра нахилила голову і, роздмухуючи ніздрі, кинула Різанду:

– Або йди, або тримай рота на замку.

Різ знову схрестив руки, нічого не відповівши.

– І ти теж, - сердито зажадала вона від Амрени. Та фиркнула і залізла з ногами в крісло.

Неста не зволила нагородити Фейру вдячним поглядом. Фейра перемістилася зі спинки дивана на оксамитові подушки, і ті тихо рипнули під нею.

– Неста, треба щось міняти, – хрипко промовила Фейра. – Тобі. І всім нам.

Чому на це судилище не покликали Елайну?

– Я готова взяти на себе провину за те, що все це зайшло занадто далеко і прийняло поганий оборот, - продовжувала Фейра. – Після війни з Сонним королівством і потім... Ти... Я мусила бути поруч із тобою, але я займалася зовсім іншими справами і зараз готова визнати: у цьому є частка і моєї провини.

– Твоєї провини? – прошипіла Неста. - У чому?

— У твоїй огидній поведінці, – порушив мовчання Кассіан.

Він це вже казав їй у День зимового сонцестояння. І як тоді, від образливих слів, від цього презирства у неї одеревеніла спина.

– Послухай, – продовжував Кассіан, примирливо піднявши руки, – йдеться не про якісь дрібні гріхи, але...

– Я розумію твої почуття, — перебила його Фейра.

– Ти взагалі нічого не знаєш про мої почуття.

– Пора щось міняти, – вперто гнула своє Фейра. – І нехайно.

– Нічого тягти свою благочестиву нісенітницю в моє життя, – зажадала Неста.

– Немає у тебе жодного життя, – заперечила Фейра. - Я більше не збираюся сидіти і дивитися, як ти себе руйнуєш. - Вона приклала татуйовану руку до серця, наче це щось означало. - Після війни я вирішила дати тобі час прийти до тями. Як тепер бачу, даремно. Я була не права.

- Так ну?

Ці слова кинжалами вклинилися між сестрами.

Бачачи усмішку Нести, Різ напружився, але промовчав.

– Твоя поведінка, твоє житло. Словом, все. Неста, ти в тупіку. Звідти треба вибиратися.

– І куди ж? - крижаним тоном запитала Неста.

Фейра подивилася на Кассіана.

Хоча б зараз Кассіан не посміхався.

– Ти відправишся зі мною, - сказав він. - На вишкіл.

2

Це було все одно, що випустити стрілу в сплячого вогнедишного дракона. У синьому плащі, накинутому на м'яте сіре плаття, і в брудних туфлях Неста виглядала жалко, але не втрачала бойовності.

– Що? – Вона глянула на Кассіана.

– Після цієї зустрічі ти перебираєшся жити в Будинок вітру. - Фейра помахом руки вказала на схід, де на самій околиці міста, на вершині високої гори, стояв палац. – Ми з Різом вирішили, що щоранку ти тренуватимешся з Кассіаном у Гавані Вітрів. Це військовий табір у

Ілліріанських горах. Після другого сніданку займатимешся в бібліотеці під Будинком вітру. З твоїм убогим житлом, Неста, і з низькопробними кабаками покінчено.

Пальці Нести стиснулися в кулаки, але вона нічого не сказала.

Звичайно, стараннями Різанда Фейра вже була оточена щитом. Кассіан це відчув під час сніданку. «Це частина мого нинішнього навчання, - квапливо пояснила вона, коли Кассіан запитав про кілька шарів захисту, настільки сильних, що вони приховували навіть її запах. – Хеліон навчає Різа будувати по-справжньому непроникні щити, тому я маю насолоду служити піддослідним кроликом. Цей щит я повинна спробувати зруйнувати, щоб перевірити, чи правильно Різ слідував настановам Хеліона. Новий різновид безумства».

Божевілля, але плідного, хоча вони й не знали, наскільки сила Нести здатна протистояти звичайній магії.

Схоже, що в голові Різа бродили такі ж думки. Кассіан вже був готовий вклинитися між сестрами. У відповідь на силу Різа, що прокинулася, сифони Кассіана застережливо спалахнули.

Кассіан не сумнівався: Фейра здатна захиститися від більшості противників, але від Нести...

Навряд чи Фейра завдасть удару у відповідь, навіть якщо Неста обрушить на неї свою жахливу силу. Кассіан лаяв себе за те, що не прорахував усі можливості. Раптом Неста опустилася так низько, що ладна атакувати рідну сестру? Її поведінка змінилася в гірший бік, і він цілком допускав такий поворот подій.

– Ні в якому Будинку вітру я жити не буду, - заявила Неста. - І тренуватися в цьому огидному селі - теж. Особливо з ним, - додала вона, нагородивши Кассіана отруйним поглядом.

– Це не обговорюється, – відрізала Амрена, вдруге порушивши обіцянку не втручатися у хід розмови.

Старша з трьох сестер Аркерон мала талант розлютити будь-кого. Проте Неста та Амрена завжди знаходили порозуміння. До тієї сварки на барку.

– Чорти з два це не обговорюється, – з викликом кинула Неста, проте холодне застереження, що майнуло в очах Різа, утримало її від спроби встати.

– Поки ми тут говоримо, твоє житло звільняють від речей, – повідомила Амрена, знімаючи пушинку зі своєї шовкової блузки. – Повернувшись туди, ти не знайдеш там жодної своєї речі. Їх відправляють або вже відправили до Будинку вітру, хоча я сумніваюся, що такі вбрання підійдуть для занять у Гавані Вітрів.

Амрена виразно подивилася на сіру сукню Нести, яка стала майже безформною. Чи Неста помітила відблиск тривоги в димчастих очах Амрени? Чи зрозуміла, як рідко це буває з Амреною?

Більше того, чи зрозуміла Неста, що причиною зустрічі було зовсім не бажання заклеїти її ганьбою, а щира тривога за неї? Обурений погляд підказував Касіану: Неста вважала цю розмову атакою на її незалежність.

– Ви не можете цього зробити, – заперечила Неста. – Я не є підданою вашого Двору.

– Під час війни із Сонним королівством ти погодилася бути нашою людською посланницею. Тебе ніхто не звільняв з цієї посади, так що за законом ти вважаєшся підданою нашого Двору.

Амрена змахнула витонченими пальцями; до Несті по повітрю підпливла книга і шльопнулася на подушки. Це були жалюгідні крихти колишньої магії Амрени. Такою магією володів кожен феєць.

– Якщо хочеш перевірити, відкрий на двісті тридцять шостій сторінці.

Невже Амрена спеціально прошерстила їхні закони? Касіан і не знав про існування такого правила. Коли Різ запропонував йому цю посаду, він без вагань погодився і не запитував документального підтвердження. Головне,

вони постійно будуть утрюх: Різ, Азріель та він. Головне, у них буде спільний дім, який ніхто не забере. Так вони жили... доки не з'явилася Амаранта.

Скільки б років не минуло, Кассіан знав: він завжди буде дякувати Фейру - його верховну правительку - за порятунок їх від ярма Амаранти, за повернення нею Різа і за визволення його з п'ятьми - наслідки багаторічного перебування в підземному полоні.

– Вибір у тебе, дівонька, невеликий. - Амрена підняла своє витончене підборіддя.

Від Кассіана не сховалося, як переглянулися Фейра і Різ. Обличчя верховної правительки на мить спотворилося нестерпним душевним болем. Фейра знала: зараз її старшій сестрі буде пред'явлено ультиматум. Бачачи, як страждає його справжня пара, Різ ледве стримував гнів. Вони не вперше обмінювалися такими поглядами. Кассіан уже бачив це рано-вранці і не думав, що побачить знову.

Касіан снідав із ними, коли Ризу доставили рахунок із питного закладу, де вчора веселилася Неста. Різ зачитав уголос всі пункти витрат: пляшки рідкісних сортів вина, екзотичні страви, карткові борги...

Фейра дивилася в тарілку, поки туди ж, прямо на яєчню, не потекли її мовчазні сльози.

Спочатку обидва вважали, що їй необхідно дати час на лікування внутрішніх ран. Потім вони вирішували, продовжити цей термін або втрутитися. Але зараз, бачачи беззвучно плачучу Фейру, Кассіан зрозумів: її надії на відродження сестри впали.

Йому знадобився весь вишкіл, вся сила волі, виявлена на полях битв (а там він бачив жахи гірші за пригоди Нести), щоб зберегти зовнішній спокій, інакше і обличчя спотворилося б такою ж душевною мукою.

Різ злегка стиснув руку Фейри, намагаючись заспокоїти свою справжню пару, потім, почергово глянувши на Кассіана та Азріеля, виклав свій задум.

Швидше за все, задум з'явився в нього не зараз і довго чекав слушного моменту.

Десь на середині викладу в їдальні з'явилася Елайна. Щойно розвиднілося, вона вирушила працювати в сад, що оточував маєток. Вставши біля столу, вона уважно слухала Різа. Фейра мовчала. Але погляд Елайн залишався твердим.

Вона дивилася тільки на Різа, ловлячи кожне його слово. Потім Різ покликав Амрену, яка, як і раніше, жила в мансарді на іншому березі річки. Фейра наполягла, щоб наказ був переданий через Амрену, а не виходив від Різа, інакше Неста може звинуватити їх у сімейній змові.

Кассіан сумнівався щодо таких звинувачень, проте Різ погодився. Він став навколішки перед стільцем Фейри, обтер залишки її сліз і поцілував у щоку. Потім усі покинули їдальню, залишивши верховних правителів на самоті.

Амрена була однією з небагатьох, хто мав якийсь вплив на Несту. З цим погоджувалися усі. Якщо Неста когось і боялася (хоча б трохи), то тільки Амрену. До того ж та незбагненним чином розуміла, що твориться у Нести в душі. Амрена була єдиною, з ким Неста посправжньому спілкувалася після війни. привело її до нинішнього жалюгідного стану.

– Варіант перший. - Амрена підняла тонкий пальчик. - Ти перебираєшся до Будинку вітру, вранці тренуєшся з Кассіаном, а потім працюєш у бібліотеці. Ти не будеш в'язнем. Але ніхто не перенесе тебе повітрям вниз, не кажучи вже про переброс. Хочеш вийти до міста – ніхто не тримає. Спускайся сходами. Десять тисяч сходинок. І пам'ятай: потім по них доведеться підніматися. - Очі Амрени сердито спалахнули. - Звичайно, якщо ти зумієш наскрести пару мідяків на випивку. Але якщо ти обереш цей варіант, через кілька місяців ми переглянемо місце твого проживання та умови життя.

– А другий варіант? – різко запитала Неста.

Мати на небесах, ну й жінка! Невже Неста колись була людиною? На пам'яті Кассіана, небагато хто зважувався відкрито протистояти Амрені та Різу, та ще й з такою отруйністю.

– Повернення в землі людей.

Амрена пропонувала відправити Несту на кілька днів у В'язницю Кам'яного міста, але Фейра сказала, що для таких, як Неста, світ людей виявиться найгіршою в'язницею.

І для таких, як Фейра з Елайною.

Усі три сестри нині належали до вищого фейському стану і мали значну силу. Але тільки у Фейри ця сила збереглася. Навіть Амрена не знала, чи збереглися магичні сили у Елайни та Нести. Котел дарував їм дивовижні здібності, що відрізнялися від магії фейців. Елайна отримала дар ясновидіння, а Неста... Кассіан не знав, як назвати дар Нести. Та й чи дар це взагалі? Швидше за трофей, вирваний нею у Котла. Срібний вогонь, почуття смерті, що насувається, первозданна сила, яку Неста обрушила на правителя Сонного королівства. Як це називалося, те, що придбала (або захопила) Неста, істотно відрізнялося від магичних здібностей фейців.

Шлях у світ людей був для сестер зачинений. Вони не могли туди повернутись. Нехай усі три були героїнями війни – кожна у своїй сфері, люди не збиралися віддавати їм почесні. Люди обходили б їх стороною, намагаючись триматися якнайдалі... якби своїми діями сестри не спровокували насильства. Теоретично Неста могла повернутися до землі людей. Але друзів там вона не матиме. Жодне місто, жодне селище не прийме її. Навіть якщо їй і вдасться знайти собі житло, їй доведеться сидіти під замком, побоюючись людських забобонів.

Вискалявши зуби, Неста повернулася до Фейри:

– Ти... – Фейра швидко осіклася, ледь не промовивши «ти мене вибач». Вона розправила плечі, ставши

верховною правителькою Двору ночі. Навіть без чорної корони, у старому светрі Риза. – Так.

– Ти не маєш права.

– Я...

– Це ти втягнула мене у вашу заваруху! – Несту прорвало. - Через тебе я опинилася в цьому страшному місці. Все, все тільки через тебе!

Фейра здригнулася. Гнів Риза став відчутним. Його темна сила розплескалася в повітрі, від чого всередині Кассіана напружилася кожна жилка і прокинувся кожен військовий інстинкт.

– Досить, – видихнула Фейра.

Неста заморгала.

Фейра не дозволила собі відступити.

– Досить, – ковтнувши, повторила вона. – Ти переселяєшся в Будинок вітру, тренуєшся і працюєш, а мені немає справи, скільки отрути ти виплеснеш у мій бік. Ти це зробиш.

– Ви не можете перешкодити Елайне бачитися зі мною.

– Елайна беззастережно погодилася з цим рішенням. Тепер вона збирає твої речі. Вони чекатимуть тебе в Будинку вітру.

Неста відсахнулася.

– Елайна знає, де тебе шукати, – все тим самим рівним, владним тоном продовжувала Фейра. – Якщо їй захочеться відвідати тебе у Будинку вітру, вона вільна це зробити. Хтось із нас охоче доставить її туди.

Від сказаних слів у повітрі повис такий гнітючий тягар, що Кассіан вирішив пожартувати:

– Я обіцяю не кусатися.

– Здогадуюсь, це твоя витівка. – Неста подивилася на нього, презирливо відстовбурчивши губу.

– Моя, — з усмішкою збрехав Кассіан. — Ми з тобою чудово проведемо час.

Швидше за все, вони вб'ють один одного.

– Я хочу поговорити з сестрою, – заявила Неста. – Наодинці.

Кассіан глянув на Різа. Той оцінювально дивився на Несту. За минулі століття Кассіану доводилося ловити такий самий погляд на собі, і зараз він анітрохи не заздри́в Несті. Однак верховний правитель Двору ночі кивнув:

– Ми почекаємо в коридорі.

Кулак Кассіана стиснувся ще щільніше. Це було майже відкритою образою на адресу Нести. Їй не довіряли, хоча воїн усередині Кассіана погодився з рішенням Різа. Очі Нести спалахнули. Значить, вона зрозуміла.

Піджаті губи Фейри показували, що їй теж не сподобався цей погано завуальований удар. Така поведінка зовсім не переконає Несту у їхньому бажанні їй допомогти. Відчувалося, пізніше Фейра влаштує Різу справжню виволочку.

Кассіан дочекався, поки Різ з Амреною покинуть кабінет, після чого вийшов слідом за ними. Вірний своєму слову, Різ відійшов від дверей всього на три кроки і встав, притулившись до стіни. Заклинання, накладені на двері, виключали підслуховування.

Кассіан теж відійшов від дверей.

– А я й не знав, що в нас при дворі існують якісь закони підданства, – сказав він Амрені.

Немає у нас ніяких законів, – відповіла Амрена, розглядаючи свої яскраво-червоні нігті.

Кассіан мовчки вилаявся.

Риз криво усміхнувся. Але Кассіан похмуро дивився на двостулкові двері кабінету і благав богів, щоб Неста не вчинила якоїсь дурості.

Вона ненавиділа цих високородних фейців так, як ніколи і нікого, виключаючи правителя Сонного королівства.

Перед її приходом вони перемивали їй кістки, вважаючи її спустошеною, непередбачуваною особливою

і...

– Раніше тебе моє життя не турбувало, - сказала вона Фейре. - Що змінилося?

Фейра крутила на пальці обручку: срібну, із сапфіровими зірочками.

– Я тобі вже говорила. Мене твоє життя турбувало завжди. Ми... я маю на увазі всіх нас... часто говорили про це. Про тебе. Ми... ні, я... аж до останнього думала, що краще за тебе не чіпати. Давала тобі час, не докучала своїми візитами.

– А що сказала з цього приводу Елайна? – запитала Неста, частково боячись почути відповідь.

Губи Фейри напружилися.

– Решення приймала не вона. І потім, наскільки я знаю, ти і з нею бачилася лічені рази.

Неста і не здогадувалася, що Фейра і всі інші настільки пильно стежили за нею.

Неста знала: їй повік не пояснити молодшій сестрі – слів таких не знайдеться, чому вона відгородилася від усіх. Котел викрав Елайн. Азріель та Фейра її врятували. Проте жах того, що сталося, продовжував мучити Несту у снах і наяву. Вона пам'ятала ті страшні миті, коли почула вкрадливий, спокусливий поклик Котла і зрозуміла, що він призначений Елайні, а не їй і Фейрі. Неста досі пам'ятала жах, що охопив її побачивши порожнього намету Елайни і блакитного плаща, що валявся на землі. З того часу все стало тільки гірше.

“У вас своє життя, у мене – своє», – сказала вона Елайні минулого дня зимового сонцестояння. Неста знала, як глибоко ці слова ранять її середню сестру. Але їй було не побороти жаху, що укорінився. Перед очима так і миготіли: кинутий плащ, холодні води Котла, Кассіан, повзучий до неї, хрускіт хребців батьківської шиї...

– Головне, я сподівалася, що ти поступово вийдеш із цього дурману. Я не лізла у твоє життя, оскільки ти була

готова накинутися на кожного, хто наближався до тебе. Але ти навіть не спробувала вибратися.

«Сподіваюся, наступного року ти спробуєш змінити свою поведінку». Слова Кассіана, вимовлені дев'ять місяців тому, на обмерзлій вулиці, і зараз ще дзвеніли у вухах Нести, ніби вимовлені щойно.

«Спробую?» – перепитала вона, не придумавши нічого іншого.

«Знаю, тобі таке слово незнайоме».

Ця фраза позбавила Несту останніх крихт самовладання, і вона відповіла, як вдарила: «З якого дива я повинна намагатися щось робити? Мене притягли у ваш світ, у цей двір ночі».

«Ти не бранка. Можеш вирушити куди побажаєш».

«Напевно, я так і зроблю», - кинула вона тоді Кассіану, придушивши іншу відповідь: «Мені нікуди йти».

Це була правда. Неста не відчувала бажання повертатися у світ людей. Там вона ніколи не почувала себе вдома. А в цьому дивному, новому фейському світі... Неста ще могла прийняти своє тіло, що назавжди змінилося, могла звикнути до того, що її людська природа більше не повернеться, але й у цьому світі вона не знаходила свого місця. Ще одна кошмарна думка, що не давала їй спокою. І Неста топила цю думку у вині, музиці та картах, топила разом із силою, що вирує всередині.

– У чому ти досягла успіху – так це в витраченні наших грошей, – продовжувала Фейра.

– Грошей твоєї істинної пари.

Кров Нести дзвеніла від удару, завданого Фейрою.

— Велике тобі спасибі, що серед клопоту по оздобленню будинку і балаканини по магазинах ти знайшла час згадати про мене, — кинула сестрі Неста.

— Якщо пам'ятаєш, у цьому будинку я передбачила кімнату і для тебе. Я просила тебе допомогти з її оздобленням. Ти зажадала не суватися в твоє життя.

– З чого б мені хотіти оселитися в цьому домі?

Там, де вона ясно бачила, які вони щасливі. Бачила, що ніхто з них не вийшов із війни таким скрушеним і знищеним, як вона. Був момент, коли вона майже стала частиною їхнього кола. Несті згадався ранок останньої битви, як вона стояла, разом з усіма тримаючись за руки, і вірила, що вони переможуть.

А потім вона дізналася, наскільки безжально все це може бути відібрано і яка справжня ціна надії, радості та кохання. Неста не хотіла коли-небудь пережити це знову... Лісова галявина, хіхікаючий правитель Сонного королівства і всюди кров. Того дня їй не вистачило сили, щоби їх врятувати. З того часу Неста карала свою силу за зраду, заганняючи вглиб і тримаючи під замком.

– Хоч би з того, що ти – моя сестра, нагадала Фейра.

– Так, і ти завжди приносила жертви заради нас – твоєї жалюгідної людської родини.

– Ти вчора викинула на вітер п'ятсот золотих марок! - Вибухнула Фейра і, схопившись з дивана, почала ходити перед каміном. - Ти уявляєш, які це гроші? Ти хоч можеш уявити мій стан, коли нам вранці принесли рахунок і мої друзі – моя сім'я – мали все це слухати?

Неста ненавиділа слово «родина» стосовно Двору Фейри. Можна подумати, що в сім'ї Аркерон їй було тяжко і огидно і знадобилася інша. Правильніше сказати, вона обрала іншу. Неста до болю встромила нігті в м'якоть долонь. Цей біль трохи заглушив інші груди, що тіснили їй.

— Дізнатися не тільки витрачену суму, а й на що ти вчора кидала наше золото.

– Так і скажи: тебе більше хвилювало, як зберегти обличчя.

– Ні, мене хвилювало, як це позначиться на мені, Різі та Дворі, коли моя химерна сестриця витрачає наші гроші на карти та на вино, але не робить нічого корисного для нашого міста! Якщо ми не в змозі впоратися з моєю сестрою, чи здатні ми взагалі керувати містом і Двором?

– Я тобі не служниця, щоб мною керувати, - крижаним тоном вимовила Неста.

З самого народження її життям хтось та керував. Щоразу, коли вона намагалася вибратися з-під управління, з нею щось відбувалося і їй завжди показували місце. Такий стан речей Неста ненавиділа навіть сильніше, ніж правителя Сонного королівства.

– Тому ти і будеш тренуватися в Гавані вітрів. Ти будеш вчитися управляти собою.

– Я відмовляюся.

– Відмова не приймається. Віднині ти житимеш у Будинку вітру. Станеш упиратися, тебе зв'яжуть і доправлять туди силою. Ти тренуватимешся з Кассіаном, а потім виконувати в бібліотеці будь-яку роботу, яку дасть тобі Клото.

– Ти навчишся шанобливо ставитися до неї та інших жриць у бібліотеці і не створиш їм навіть дрібних неприємностей, – продовжувала Фейра. - Вільний час можеш проводити, як тобі заманеться. Але в межах Будинку вітру.

Пекучий гнів, що вирував у душі Нести, заглушував гудіння полум'я в каміні, біля якого зараз ходила її сестра. Це навіть тішило Несту. Вже краще чути вирування у своїй голові, ніж тріск палаючих полін, схожий на хрускіт батьківської шиї в останні миті його життя. Згодом цей хрускіт переслідував її, не дозволяючи розвести вогонь у житлі.

– Тобі ніхто не давав права вламуватися в мій будинок і забирати звідти мої речі.

– Які речі? Декілька м'ятих суконь і згнілі недоїдки?

Неста навіть не встигла здивуватися, звідки Фейре це відомо. На неї чекав ще один сюрприз.

– До речі, від твого житла скоро нічого не залишиться. Ми про це подбали.

– Це не у вашій владі!

– У нашій. Різ переговорив з домовласником і викупив у нього цю розвалюху. Її зрівняють із землею, а на звільненому місці побудують притулок для сімей, яких війна позбавила даху над головою.

Неста намагалася заспокоїти подих, що збився. Це житло вона вибирала сама. Тепер її вкотре позбавили вибору. Фейре то що. Фейра завжди була сама собі господиня. Завжди отримувала те, що хотіла. Схоже, Різ виконав і це її бажання.

– Я більше не бажаю з тобою розмовляти! – запалено кинула Неста.

– Ось і чудово. Натомість можеш спілкуватися з Кассіаном та жрицями. Схоже, Фейра навіть не образилася.

– Я не збираюся бути твоєю бранкою.

– Тебе ніхто й не тримає в полоні. Як казала Амрена, ти вільна покинути Будинок вітру, якщо подолаєш десять тисяч сходинок. - Очі Фейри спалахнули. - Але я більше не оплачуватиму твоє саморуйнування.

Саморуйнування. У вухах Нести задзвеніла тиша, що придушила і внутрішнє полум'я, і нестерпний гнів. Крижана тиша.

Неста навчилася жити із цією тишею, що охопила її в момент смерті батька. Ця тиша почала знищувати її, коли через кілька днів вона зайшла в їхній напівзруйнований особняк і в колишньому батьковому кабінеті знайшла одну з його жалюгідних різьблених виробів. Несте тоді хотілося кричати, але навколо було надто багато сторонніх. Неста трималася, доки закінчилася зустріч із усіма цими героями війни. А потім провалилася... прямо в бездонну яму тиші.

– Тебе зачекалися, – сказала Фейра. – Думаю, Елайна вже впоралася з твоїми речами.

– Я хочу з нею поговорити.

– Вона тебе відвідає, коли буде готова.

Неста витримала погляд сестри.

– Думаєш, я не знаю, чому ти відштовхнула навіть Елайну?

Неста не хотіла про це говорити. Про те, що раніше завжди були вона та Елайна. А тепер – Фейра та Елайна. Елайна обрала Фейру та всіх цих фейців, залишивши Несту за кордоном кола. Амрена зробила те саме, ясно висловившись на барку про свій вибір.

Під час війни з Сонним королівством між Нестою і Фейрою виникли нехай і неміцні, але узи. Це диктувалося спільними цілями: захистом Елайни, рятуванням земель, де жили люди. Тимчасовий союз пригасив усе, що зараз вирувало і клекотіло в її серці. Більше його не буде. Неста не удостоїла сестру відповіддю, і Фейра теж не промовила жодного слова.

Більше їх нічого не пов'язувало.

3

Кассіан дивився, як Різанд ретельно розмішує чай.

З такою ж холодною точністю Різ знищував ворогів. Але зараз у його руці був не меч, а чайна ложечка.

Вони сиділи в кабінеті верховного правителя, що освітлювався зеленими скляними лампами і важкою кованою люстрою. Двоповерховий атріум займав північний край «ділового крила», як Фейра називала цю частину їхнього будинку.

Підлога на першому поверсі була встелена блакитними килимами ручної роботи. За ними Фейра їздила до Сезера, до місцевих ремісників. Крім письмового столу Різа, біля книжкових полиць стояли ще два однакові довгі столи. У далекому кінці кілька щаблів вели до широкого майданчика, також заставленого книгами. Середину майданчика займала діюча модель світу із зірками та планетами, а також інші хитромудрі дрібниці. Колись Різ пояснював Кассіану їхнє призначення, але Кассіан знаходив подібні іграшки нудними і не витрачав на них свого часу.

А ось Аз, звичайно ж, був у захваті. Різ побудував цю модель сам, кілька століть тому. Пристрій як показував шлях Сонця, а й повідомляло час. Дивлячись на творіння своїх рук, Різ часом замислювався про існування життя за межами їхнього світу та інших речей. У Кассіана все це миттю вивітрювалося з голови.

Зліва від входу гарні чавунні гвинтові сходи вели на другий поверх. Там теж було зібрано книги – тисячі книг, а також стояло кілька зашкленних шаф, наповнених різними тендітними штучками. Кассіан намагався триматися від шаф подалі, боячись щось зламати своїми «ведмежими лапами», як Мор називала його руки. Окрім книг і шаф з диковинками, другий поверх прикрашали кілька картин Фейри.

Основна частина її картин знаходилася на першому поверсі: деякі в тіні (так було й задумано), інші – яскраво освітлені відблисками з поверхні річки, що протікала зовсім поряд, біля підніжжя пагорба. Верховна правителька вміла зупиняти миті та переносити на полотно. Кассіан мимоволі затримувався біля її картин. Часом їхні сюжети розбурхували його.

Кілька разів Кассіан заходив у її майстерню - подивитися, як вона працює. На його подив, Фейра не заперечувала.

Прийшовши туди вперше, він застав Фейру біля мольберта, повністю занурену у роботу. Вона зображала жіночу постать: настільки худу, що він легко міг порохувати майже всі ребра.

Потім він помітив знайому родиму пляму на лівій руці жінки. Така ж пляма була і на руці Фейри, що тримала кисть. Тільки в неї вона була прихована татуюванням. Кассіан лише кивнув, висловлюючи своє розуміння.

Кассіан сам пройшов через бідність. Правда, він і тоді не був таким схудлим, як Фейра. Кожним рухом кисті, кожним мазком вона зображувала голод. Розпач. Порожнечу, що відчувалася в сірих, синюватих і

каламутно-білих мазках. Розпач чорної ями, що розверзлася за тулубом, і руки. Смерть, що парила десь поруч, немов ворона, що чекала падали.

Потім він часто думав про цю картину і почуття, які вона викликала в нього. Ні він, ні інші й не здогадувалися, що могли б втратити свою верховну правительку, навіть не встигнувши з нею познайомитися.

Різ закінчив розмішувати чай і з неймовірною обережністю поклав ложечку на блюдце. Кассіан підняв очі до портрета, що висів за громадою письмового столу Різа. Золотисті кульки фейського світла були розміщені так, щоб портрет здавався «живим і світився зсередини. Як казав Різ, вона спостерігала за ним. Кассіан благав богів, щоб зараз не забували спостерігати за ним.

– Ти готовий? – спитав Різ, сьорбнувши з чашки.

– Я не раз приборкував молодих воїнів, – нагадав Кассіан, відкидаючись на спинку стільця.

Фіолетові очі Різа спалахнули. Різ глянув у чашку.

Кассіан пам'ятав цей вираз обличчя. Серйозне, схвильоване спокійне обличчя.

– Навесні ти добре попрацював, відновлюючи порядок серед ілліріанців. Сам знаєш.

Кассіан внутрішньо зібрався. Цю розмову він передбачав з тих самих пір, як провів чотири місяці серед ілліріанців, згладжуючи гострі кути у відносинах між загонами, стежачи за тим, щоб сім'ї, які втратили батьків, синів, чоловіків і братів, отримували допомогу та турботу. Нехай ілліріанці переконаються: він прибув до них, щоб з'ясувати їхні потреби та допомогти. Але не лише за цим. Кассіан з граничною зрозумілістю пояснив: якщо вони надумуються піднятися проти Різа, розплата буде дуже жорстокою.

Про найневгамовніших підбурювачів «попіклувався» Кривавий ритуал, включаючи і обурювача спокою Каллона, чия зарозумілість не могла замінити йому виучки. А вишкіл у цього крикуна був огидний, через що

він і загинув, не дійшовши до схилів священної гори Раміель. Від ілліріанців не сховалося, коли Кассіан, дізнавшись про загибель цього вискочки, полегшено зітхнув. Проте незабаром ремствування припинилося. Кассіан займався поповненням загонів, стежив за вишколом багатообіцяючих нових воїнів, не забуваючи і про досвідчених бійців, щоб не втрачали навички і завжди були готові знову вирушити в бій. У всякому разі, поповнення рядів відвертало увагу ілліріанців. Щодо решти, Кассіан не переоцінював своїх можливостей. Перевірки готовності, наради з командирами - ось практично і все, що він міг запропонувати цьому войовничому народу.

Отже, постійний вишкіл тримав ілліріанців у стані якщо не миру, то відносного спокою, що досягається військовою спільнотою. Саме це й потрібне Різу. І не тільки тому, що бунт обернувся б справжнім лихом, а й унаслідок змін, про які Різ зараз збирався говорити.

— Думаю, тобі час взяти на себе вирішення більших завдань.

Кассіан скривився. Ну ось, почалося.

– Тільки не намагайся мене запевняти, ніби ти не знав, що ситуація з ілліріанцями була перевіркою, – посміхнувся Різ.

– Сподівався, що ні, – пробурчав Касіан, складаючи крила.

– Проте Неста – це не перевірка. Вона... зовсім інша.

– Знаю.

Кассіан це бачив і раніше, поки Неста не пройшла Преображення. А після того жахливого дня в Сонному королівстві... Він завжди пам'ятав, що Косторіз прошепотів йому в Тюрмі.

«Полководець, на рахунку якого чимало кривавих битв, хочеш почути дивовижні оповідання? Їх мені нашептали камінь, темрява та хвилі. Знаєш, як там усі тремтіли, коли

вона з'явилася? Запитаєш чому? Вона взяла щось дороге, вирвавши це своїми зубами».

«І що ж ти пробудив тоді в Сонному королівстві, незаконнонароджений принц?»

Останнє питання надто вже часто вибивав Кассіана зі сну.

– З самої війни ми не бачили ні крихти її сили, - неохоче сказав Кассіан. – Її сила зникла, коли Котел тріснув. Це все, що нам відомо.

– Або її сила спить, як спить сам Котел, надійно захований на Креті Драконієм і Мір'ямою. Але сила Нести будь-якої миті може прокинутися.

По спині Кассіана пробіг холодок. Він не сумнівався, що принц народу сирфемів і напівкровна жінка знайшли підходяще місце для Котла. Але якщо Котел прокинеться, ні вони, ні хтось інший не зможуть керувати його силою.

— Будь начеку, — застеріг його Різ.

— Ти так кажеш, наче боїшся її.

— Боюся.

Кассіан здивовано моргнув.

– Думаєш, чому вранці я відправив за нею тебе? - Запитав Різ.

Касіан похитав головою, не в змозі стримати сміх. Різ теж усміхнувся і відкинувся на спинку крісла, сплетивши пальці за головою.

– Тобі, брат, потрібно частіше бувати на майданчику для вправ, - порадив Кассіан, розглядаючи мускулисту постать друга. — Не годиться, якщо твоя справжня пара відшукає в тебе слабкі місця.

– Коли ми разом, вона не знаходить у мене жодного слабого місця, – відповів Різ, і Кассіан знову засміявся.

– Фейра, мабуть, начистить тобі дупу за ті слова в кабінеті.

– Я вже сказав слугам: як тільки ти забереш Несту в Будинок вітру, вони вільні на весь день.

– Думаю, слуги з надлишком наслухалися ваших перепалок.

Фейра не мала звички відкладати неприємні розмови на потім і завжди охоплювала Риза, коли той переходив межу.

– Перепалки – це дрібниці. Нехай слухають. Я не хочу, щоб вони почули щось інше, - лукаво посміхнувся Різ.

Кассіан і цього разу посміхнувся, хоча відчув певну частину ревнощів. Ні, він у жодному разі не заздрив їхньому щастю. Дуже часто, бачачи радість на обличчі Різа, він поспішав у затишний куточок, щоб не заплакати, бо його названий брат занадто довго чекав на це кохання і заслужив його. Усі запеклі суперечки Різа з Фейрою не були з'ясуванням відносин.

Але іноді Кассіан, дивлячись на їх сімейний «майданчик для поєдинків», на портрет позаду столу і на цей будинок... хотів чогось подібного для себе.

Годинники продзвонили половину одинадцятого. Кассіан підвівся:

– Бажаю з користю провести день.

– Почекай, Кассіан.

Тон Риза змусив його зупинитися.

Обличчя верховного правителя було спокійним і уважним.

– Ти навіть не запитав, які великі завдання я збираюся тобі запропонувати.

– Я думав, приборкання Нести – досить велике завдання.

– Ти здатний на більше. - Різ розуміло глянув на нього.

– Я – командувач твоєї армії. Хіба цього недостатньо?

– А тобі цього достатньо?

"Так", - майже відповів Кассіан, але промовчав.

– Просте запитання, а ти мешкаєш з відповіддю.

Різ посміхався своєю знайомою котячою усмішкою.

– Брат, у тебе, як і раніше, все написано на обличчі, – промуркотів Різ, але тут же змінив тон. – У нас із Азом є

достатньо причин підозрювати, що людські королеви знову взялися плести павутину. Чую, вони щось задумують.

– Так нам з Азом помінятися ролями? Він тепер буде командувати ілліріанцями?

– Не прикидайся дурником, - холодно відповів Різ.

Кассіан широко розплющив очі. Вони ж обоє знали: Азріель не згуртує ілліріанців, а лише пересварить їх між собою. Їм обом постійно доводилося доводити своєму братові, що ілліріанці – надбаня Двору ночі і їх треба зберегти.

– У Азріеля зараз справ по горло. Він ніколи не зізнається, але я знаю і тому не хочу його перевантажувати. Ти йому допоможеш. - Різ зухвало посміхнувся. – Ось і подивимося, з чого ти зроблений.

– Мені треба буде пограти в шпигуна?

– Знаєш, Касе, підглядати в замкові свердловини — не єдиний спосіб отримати відомості. Є й інші. Аз не придворний. Він діє із тіні. Але мені потрібен інший, хто на виду. Цим іншим і ти будеш. Подробиці розповість тобі Мор. Сьогодні вона повинна повернутися з Валлахана.

– Адже я теж не придворний, і ти це знаєш.

Сифони на руках Кассіана спалахнули внутрішнім вогнем.

– Отже, мені наказано приборкувати Несту і розбиратися з королевами?

Різ відкинувся назад. Його мовчання підтверджувало, що так воно і є.

Стримуючись, щоб не вилаятися, Кассіан пройшов до зачинених дверей кабінету.

– Тоді ми застрягнемо з цим на довгі місяці, – сказав він.

Кассіан вже відчиняв двері, коли Різ тихо відповів:

– Ти точно застрягнеш.

– Сподіваюся, ти не викинула шкіряні обладунки? - Запитав у Нести Кассіан, вийшовши у вестибюль будинку

біля річки. – Завтра вони тобі знадобляться.

– Я попросила Елайну вкласти їх окремо, – відповіла Фейра.

Вона сиділа на верхніх сходах сходів і дивилася на свою вперту, насуплену старшу сестру. «Цікаво, чи помітила верховна правителька зникнення слуг?» - подумав Кассіан.

Таємна усмішка в очах Фейри підказувала: вона знає про це і про те, що тут почнеться за кілька хвилин.

Хвала богам, що він відлітає звідси. Він був готовий полетіти на берег моря, аби не чути Риза і не відчувати сили, коли той... Кассіан обірвав думку, не давши їй заволодіти його розумом. І він, і його названі брати надто далеко пішли від дурних молодиків, якими були колись. Тоді вони були готові укладати в ліжко кожну жінку, яка виявляла інтерес; часто в одній кімнаті. За кілька століть вони перетворилися на зрілих чоловіків. Кассіану хотілося, щоб так було і далі.

Неста стояла, схрестивши руки.

– Ти перекинеш нас до Будинку вітру? – запитав у Фейри Кассіан.

– Це зроблю я, – почувся за спиною голос Мор. - У неї з Різі буде зустріч особливої важливості, - додала Мор, лукаво підморгнувши Фейрі.

Кассіан усміхнувся Мор, що з'явилася з житлової частини будинку.

– Я думав, ти будеш пізніше.

Він обійняв Мор, міцно прижав до себе. Довге золотисте волосся двоюрідної сестри Різа пахло холодними морями.

– Вирішила з'явитися раніше. - Вона відповіла Кассіану такими ж обіймами. – Валлахан уже по коліна у снігу. Мені захотілося погрітися на сонечку.

Кассіан відсторонився, уважно розглядаючи гарне обличчя Мор, знайоме йому анітрохи не менше власного. Незважаючи на веселий тон, її карі очі були похмурими.

– Щось трапилося?

Фейра піднялася на ноги, теж помітивши напругу Мор.

– Рівно нічого. – Мор перекинула волосся через плече.

— Брешеш.

– Я вам потім розкажу, – пообіцяла Мор і повернулася до Нести. – А тобі завтра обладунки дуже знадобляться. У Гавані Ветров ти без них миттю замерзнеш.

Неста нагородила її крижаним нудним поглядом. Мор у відповідь променисто посміхнулася.

Скориставшись моментом, Фейра ніби ненароком підійшла і встала між ними. Щит Риза, що оточував її, був міцний. І це напередодні їхньої розмови!

– Сьогодні занять не буде. Розбереш речі, освоїшся. Відпочинеш, якщо хочеш.

Неста мовчала.

Кассіан запустив руку у волосся. Котел їх борони! Різ чекає від нього політичних інтриг, а він не може впоратися з простою ситуацією.

Мор посміхнулася, ніби прочитавши його думки.

– Вітаю з підвищенням. – Вона струснула волоссям. – Касіан-придворний. Ось уже не думала, що побачу таке.

Фейра хихикнула, а Неста ковзнула по ньому здивованим і настороженим поглядом. .

– Але я як був, так і залишаюся незаконнонародженим, що вийшов з низів, – сказав він, щоб хоч якось викликати Несту на розмову.

Неста піджала губи.

– Ми незабаром поговоримо, — сказала їй Фейра.

І знову Неста не удостоїла молодшу сестру відповіддю.

Схоже, вона справді вирішила не розмовляти з Фейрою. Але хоча б перестала брикатися з приводу свого переселення.

Майже перестала.

– Вирушаємо? – Запитала Мор у Кассіана і Нести.

Неста дивилася в підлогу. Обличчя в неї було блідим і змарнілим, тільки очі сердито виблискували.

Фейра подивилася на Кассіана. Це був погляд-прохання.

Неста пройшла повз неї, взяла Мор за руку і перевела погляд на стіну. Подивившись на Кассіана, Мор навіть зіщулилася. Кассіан не наважився їй відповісти. Нехай Неста і не дивилася на них, але він знав: вона все бачить, чує і оцінює.

Висота, на якій вони опинилися, була запаморочливою, інстинктивний страх падіння змушував усе всередині завмерти. Але раніше ніж Неста встигла відчувати це, Кассіан підхопив її на руки, розправив крила і полетів до кам'яної веранди. Давно Кассіан не тримав її на руках. Давно вона не бачила місто внизу таким маленьким.

Він цілком міг би долетіти сюди з нею і без допомоги Мор. Неста це зрозуміла, коли Моррігана помахала ним і раптом зникла. Правила будинку вітру були прості: будь-які перекидання всередину заборонялися. Їм перешкоджав багатоярусний ланцюг заклинань, що оперізують це місце. Кожен бажаючий сюди потрапити повинен був або подолати десять тисяч щаблів, або, перекинувшись до зовнішнього кордону, каменем падати на веранду, ризикуючи зламати собі кістки. Найбезпечнішим способом був переброс до зовнішнього кордону, коли тебе підхоплював хтось, що вміє літати, і плавно опускав униз. Але летіти до веранди в обіймах Кассіана... Неста охочіше впала б, ризикуючи розбитись у коржик. На її щастя, політ продовжився лічені секунди.

Ледве її ноги відчули істерте каміння веранди, Неста відразу вирвалася з рук Кассіана. Він не заперечував. Склавши крила, він зупинився біля огорожі. За його спиною простягався блискучий Веларіс, що здавався зовсім іграшковим.

Минулого року вона провела тут не один тиждень. Моторошний час перетворення на фейку. Моторошне подвійно, бо тоді вона буквально благала Елайну виявити

хоч найменше бажання жити. Неста майже не спала, боячись, що Елайна перелізе за огорожу веранди, висунеться надто далеко в якесь із незліченних вікон або просто скотиться сходами, перерахувавши всі десять тисяч сходинок.

Внизу переливалася стрічка Сидри, а навколо простягався палац з червоного каменю, побудований на плоскій вершині гори. Неста глибше запхнула руки в кишені, згадавши про теплі рукавички, які Фейра вмовляла взяти. Вона відмовилась. Точніше, промовчала, бо після розмови в кабінеті не сказала молодшій сестрі ні слова.

Неста і Кассіан стояли на веранді, дивлячись один на одного. Вітер нещадно тріпав довге волосся Кассіана. Тут було набагато холодніше, ніж у місті, але Кассіан ніби не відчував холоду. Здавалося, він стоїть не на веранді, що продувається вітром, а на літньому полі. Неста до болю стискала зуби, не даючи їм стукати.

– Ти житимеш у своїй старій кімнаті, – нарешті сказав Кассіан.

– Моя кімната поверхом вище, прямо над твоєю, – додав він.

– Навіщо ти мені це говориш? – вирвалось у неї.

Кассіан попрямував до скляних дверей, що вели всередину.

– Про всяк випадок. Мало, поганий сон наснитися чи захочеш, щоб тобі почитали вголос, – розтягуючи слова, відповів він і посміхнувся. – Яку-небудь непристойну книжечку, які ти так любиш.

Неста роздмухала ніздрі, але мовчки увійшла у відчинені двері, що притримувались Кассіаном. Її нове житло. Це місце не було її домом, так само як і колишнє. А де тоді був її будинок? У розкішному батьківському особняку, напівзруйнованому солдатами Сонного королівства? Теж ні. Ні їх жалюгідна хатина, ні інший

особняк, де минуло її дитинство. Слово «дім» для неї не мало сенсу

Але Неста добре знала цей поверх Будинку вітру: ліворуч їдальня, праворуч сходи. Спустившись на два поверхи, вона потрапить до відведеної їй кімнати. Поверхом нижче – кухня. А бібліотека - набагато нижче. Несті було все одно, де жити, але привабливою особливістю її поверху була невелика приватна бібліотека. Саме там вона розшукала «непристойні книжки», як назвав Кассіан. За перші тижні перебування тут вона проковтнула кілька десятків скабресних романів, і не тому, що її притягував цей бік життя. Вона хапалася за будь-яку соломинку, щоб не розпастись на шматки, щоб не завити на весь голос від насильницьких змін, що трапилися з нею, її життям та з Елайною. З Елайною, яка нічого не їла, не розмовляла і чахла на очах.

І все ж Елайна пристосувалася до нового життя.

Їй теж трохи вдалося пристосуватися. Це було перед самою війною та під час війни. Неста увійшла в новий для себе світ, зжилася з новим оточенням і навіть почала бачити майбутнє... Поки правитель Сонного королівства і Котел не влаштували на неї полювання. Поки вона не зрозуміла, що всі, хто їй дорогий, стануть знаряддями її мук, катувань і затримання. Поки в останній битві вона не спробувала врятувати від загибелі тисячу ілліріанців, а врятувала лише одного. Якби обставини змусили, вона зробила б це знову. І усвідомлення цього... Ще одна нестерпна правда. Кассіан пішов до сходів, що ведуть вниз. Від кожного його руху так і вражало неприхованою зневагою.

– Мені не потрібен провожатий, – огризнулася Неста, хоча частина шляху все одно мала пройти разом. – Я пам'ятаю, як діставатися.

Він посміхнувся, подивившись на неї через мускулисте плече, і рушив далі.

– Просто хочу перекоонатися, що ти доберешся туди в цілості й безпеці. А потім піду до себе.

Кассіан кивком вказав на арку, за якою починався коридор його поверху. Неста добре пам'ятала розташування тутешніх приміщень, оскільки в перші тижні свого фейського життя безупинно, немов примара, блукала по Будинку вітру.

– Аз живе через дві кімнати від мене, — додав Кассіан. На той час вони спустилися на її поверх. — Хоча ти навряд чи його побачиш.

— Його приставили шпигувати за мною?

– Ні. Він каже, що вважає за краще жити тут, а не в будинку біля річки.

Значить, не вона одна така.

– Не знаю. Аз є Аз. Він любить свій простір. - Кассіан пожав плечима.

Фейське світло, що лилося від золотистих настінних світильників, грало на пазурах його крил.

– Я віддаю перевагу самоті, так що велику частину часу ми будемо проводити з тобою вдвох.

Неста нічого не відповіла, не знаючи, який сенс вкладав у все це Кассіан. Вдвох із ним. Кассіан зупинився перед знайомими арочними дверима, притулившись до косяка. Світло-карі очі пильно стежили за кожним кроком Нести.

Вона знала, що Палац вітру належить Різу. Різ оплачував усі потреби як Кассіана, а й кожного, хто входив у Внутрішнє коло. Найпростішим способом глибше вразити Кассіана, болючіше вдарити по ньому було б змусити його засумніватися у зусиллях і натякнути з його неспроможність. Підхльостнута інстинктом хвиля поповзла вгору. Кожне слово мало єдину мету – поранити. Неста завжди мала це... дарування, але не вважала його прокляттям. Воно добре їй служило.

– Що ти на це скажеш, Нес?

– Не називай мене так.

Неста навмисне робила вигляд, що ведеться на його подначки. Нехай вважає її вразливою.

Кассіан відштовхнувся від дверей, склавши крила:

– Тобі треба поїсти гарячої їжі.

– Не хочу.

– Чому?

– Тому що не голодна.

Вона говорила правду. Після того бою першим зник апетит. Тільки інстинкт та рідкісна потреба, опиняючись на публіці, вдавати, ніби вона така ж, як усі, змушували її щось їсти.

– З порожнім шлунком завтра ти й години не протримаєшся, коли ми почнемо тренуватися.

– Я не збираюся тренуватися в тому жахливому місці.

Ледве побачивши Гавань Вітрів, Неста зненавиділа ілліріанський табір: холодний, невиразний, сповнений суворих, неусміхнених воїнів.

Сифон на лівій руці Кассіана спалахнув. Смужка червоного світла простяглася від каменю до дверної ручки. Ручка обернулася вниз. Двері зі скрипом відчинилися. Смуга зникла.

– Як пам'ятаєш, тебе поставили перед вибором: або ти живеш тут, тренуєшся і працюєш, або... Захочеш повернутися в землі людей – це легко влаштувати.

«Ти не бранка. Можеш вирушати куди забажаєш».

Швидше за все, він попросить цю самовпевнену гордячку Моррігану перекинути її через кордон, як мішок із скарбом.

Війна майже не змінила ставлення людей до фейців. Їй нема куди податися. Як би Елайна не сумувала за життям, що не відбулося, з Грасеном, середня сестра знайшла тут своє місце. Доглядала сад у будинку біля річки, допомагала городянам відновлювати їх сади, знищені війною. У Елайни з'явився сенс життя, з'явилася радість і подруги – дві примарні напівфейки, які працюють у Різанда по господарству. Але в неї це завжди легко

виходило, що й виділяло Елайну серед багатьох інших. Неста боролася, як проклята, аби вберегти Елайну. А слідом за Котлом про це дізнався і правитель Сонного королівства. Давня вага потягла її вниз. Захотілося провалитися в сон і забути про все.

– Я втомилася.

Хоч ці слова вона вимовила без глузування.

– Тоді відпочивай весь день, – уже тихіше сказав Кассіан. – Завтра Мор чи Різ перекинуть нас у Гавань Вітрів.

Неста мовчала.

– Ми почнемо з простих вправ, – продовжував Кассіан. - Дві години занять, потім другий сніданок, після чого ти повертаєшся сюди і працюєш з Клото.

Несті не вистачало сил запитати про особливості вправ та роботу в бібліотеці з жрицями. Ні те, ні інше її не цікавило. Нехай Різанд із Фейрою та Амрена з Кассіаном змушують її возитися з усім цим лайном. Нехай думають, ніби це хоч трохи її змінить. Неста мовчки увійшла до своєї кімнати. Спиною вона відчувала погляд Кассіана. Він оцінював кожен її крок: те, як вона взялася за ручку й нарешті зачинила двері зсередини. Тільки коли кроки зовсім стихли, Неста оглянула кімнату.

Та анітрохи не змінилася. Тільки двері в кімнату Елайни тепер були щільно зачинені. На відміну від її недавнього житла, ця кімната була просторою. Ліворуч, біля стіни, стояло величезне ліжко під балдахіном. Справа – диван і два стільці. За ними – різьблений мармуровий камін; хвала богам, не запалена і без дров. Холодна кам'яна підлога була щільно вистелена килимами.

Але ця кімната подобалася їй не простором, а видом із вікон. Місто, річка, рівнини та вдалині – блискуче море. І землі, і ті, хто на них жив, були дуже далекі від неї. Іноді здавалося, що Дім вітру пливе у хмарах. Бували дні, коли густий туман приховував усе внизу і клубився біля самих вікон: сунеш руку – і пальці зникають у тумані. Сьогодні за

вікном не було ніякого туману. Лише погожий день ранньої осені та яскраве, майже сліпуче сонце.

Так минали секунди. Хвилини. У вухах Нести з'явився знайомий гул. Тяжка порожнеча тягла її вниз з шаленством фейрі, що обвив свої кістляві руки навколо її щиколотки і вперто тягнув у темну воду. З тим же шаленством її заштовхали під вічну, крижану воду Котла. Неста засмикала щільні сірі оксамитові штори. Власне тіло здавалося далеким та чужим. Кімната поступово занурювалась у темряву. На дві скрині і три мішки з її скарбом, поставлених біля комода, вона навіть не глянула.

Ледве встигнувши скинути туфлі, вона ковзнула під ковдру, розпластавшись на білому, бездоганно чистому простирадлі, і стала дихати.

Вона дихала.

4

Мор уже облюбувала та зайняла столик у закладі на набережній. Вона сиділа, поклавши ногу на ногу і опустивши руку за спинку чавунного стільця. Інша її рука витончено лежала на коліні. Кассіан зупинився за кілька кроків від лабіринту столиків, розставлених прямо на тротуарі, з усмішкою милуючись Морріганою. Її голова була закинута до сонця, розпущене волосся спадало на плечі, переливаючись, як рідке золото. Напіввідкривши свій повний рот, вона насолоджувалася сонцем.

Вона ніколи не скаржилася на надлишок сонця. Навпаки, жадібно вбирала його промені. І через п'ятсот років після того, як вона залишила похмуру в'язницю, що іменувалася рідною домівкою, і чудовиськ, що називали себе її ріднею, давня подруга Кассіана (по суті – сестра) насолоджувалася кожною миттю на сонці.

Кассіан запобігливо кашлянув. По дорозі до столика він чемно посміхався відвідувачам і перехожим. Хтось просто глянув на нього, хтось вітально махав. Коли він

сідав, Мор уже на повну силу посміхалася, і її карі очі весело світилися.

— Не починай, — попередив він.

Кассіан сів, закривши крилами спинку стільця, і покликав господаря закладу. Той досить знав його уподобання і зрозумів, що йому потрібна звичайна вода. Ніякого чаю і солодощів, що стояли на столику перед Мор.

Посмішка Мор була настільки красивою, що у Кассіана перехопило подих.

— Як не насолодитися видовищем давнього друга, яким захоплюються всі підряд? — пустотливо запитала вона.

Кассіан розплющив очі. Власник закладу приніс глечик води та склянку. Мор дочекалася, поки власник відійде, і сказала:

— Пам'ятається, був час, коли тобі подобалося купатися в променях слави.

— Я тоді був молодим самовпевненим ідіотом.

У ті роки він вважав, що цілком заслуговує на похвали і захоплення городян. Він надто довго перебував у цій помилці. Недозволено довго. Все змінилося після полону Різа Амарантою. Тоді Різ пожертвував дуже багатьом задля порятунку Веларіс. І Кассіан, звично розгулюючи містом, раптом побачив зовсім інші обличчя. Багато городян не приховували свого невдоволення та страху. Кассіан запізно зрозумів, яким же дурнем був.

Наче відчувши хід його думок, Мор делікатно кашлянула. Здібності, якими володів Різ, були їй недоступні, але життя при Дворі кошмарів навчило її помічати найменші відтінки у виразі обличчя. Колись вона вже розповідала Касіану, що в тому поганому світі легке підморгування могло означати вирішення чиєїсь долі — життя чи смерть.

— Ну як, вона влаштувалася?

Кассіан знав, про кого мова.

– Сказала, що втомилась. Вляглася спати.

Мор фиркнула.

– Не починай, – знову попросив Кассіан, повертаючись до блискучої гладі Сідри, від якої його відділяло кілька кроків. – Давай не будемо про це.

Мор ковтнула чай – сама невинність, причому дуже елегантна.

– Краще б ми закинули Несту у Двір кошмарів. Там би вона прижилася і навіть розцвіла.

Кассіан стиснув зуби. Слова Мор були образливими і водночас правдивими.

– Ми якраз і намагаємося зробити її життя кращим.

– Тобі боляче бачити її в такому стані. – Мор дивилася на нього, хлопаючи густими віями.

– Мені боляче не тільки від цього.

У відносинах між Кассіаном та Мор завжди переважала правда. Нічого, крім правди, якою б жорстокою та не була. Так повелося з першого та єдиного разу їхньої інтимної близькості, коли він надто пізно дізнався про наслідки її кроку. Потім, побачивши її побитою і понівеченою, дізнавшись, заради чого вона пішла на близькість, він анітрохи не жалкував про свою роль.

Кассіан шумно видихнув, відтісняючи криваві спогади, які не згладилися і за п'ятсот років.

— Мене боляче, що Неста перетворилася на таке... Та ти сама бачила. Вони з Фейрою постійно готові вчепитися один одному в горлянку. Фейра від цього страждає, та й Неста теж. Я знаю. Мені боляче, що... — Він побарабанив пальцями по столику, потім ковтнув води. – Не хочеться про це говорити.

– Добре, не будемо.

Легкий вітер грав складками темно-синьої напівпрозорої сукні Мор.

Кассіан вкотре захоплювався красою її обличчя. Їхня єдина ніч мала для Мор катастрофічні наслідки. До цього

додався сказ Риза і тихе, але дуже відчутне обурення Азріеля. Після цього Кассіан придушив у собі всі тілесні бажання до Мор, перевівши їх у русло захоплення, а всі романтичні почуття замінив братсько-сестринський узами. Але він, як і раніше, захоплювався її дивовижною красою, як захоплюються витвором мистецтва. Адже він чудово знав: внутрішній світ її був ще прекрасніший і досконаліший за зовнішність.

Чи знала вона сама про це?

– Розкажи, як справи у Валлахані, – зробивши ще ковток, попросив Кассіан.

Відносини з цією стародавньою фейською державою, яка займала гористу частину континенту, завжди склалися непросто. Так було ще задовго до війни із Сонним королівством. У різні історичні періоди у Валлахана на Притіанії були як вороги, і союзники. Яку роль відіграють у новому світоустрої темпераментний король Валлахана та його гордовиті піддані? Це ще треба було вирішити, хоча багато чого в долі королівства залежало від майже постійної присутності Мор при їхньому Дворі як офіційної посланниці Різа.

– Вони не хочуть підписувати новий договір, – жмурячись від сонця, повідомила Мор.

Кассіан вилаявся.

Різ, Фейра і Амрена місяцями працювали над цим договором, як і всі їхні союзники інших Дворах і землях. Найефективнішу участь брав Хеліон - верховний правитель Двору дня і найближчий союзник Різа, прозваний Розсікач Заклинань. Прізвисько цілком відповідало натурі Хеліона, що відрізнявся рідкісною самовпевненістю, яку він всіляко показував. Не виключено, що це прізвисько він вигадав сам. Однак цей самовпевнений правитель мав у своєму розпорядженні тисячу бібліотек. Відомості, зібрані там, дуже знадобилися при укладанні договору.

– Я кілька тижнів простирчала при цьому нестерпному Дворі, - нарікала Мор, беручись за тістечко. - Задницю собі відморозила, намагаючись задобрити їх холодні дупи. А король із королевою відмовилися підписувати договір. Тому я сьогодні і поїхала раніше звідти. Відчувала: моя настирливість перед відбуттям їм не сподобається. Як-не-як, я ж там перебувала з дружнім візитом.

– Чому вони не бажають підписувати договір?

– Тому що ці дурниці людські королеви продовжують каламутити воду. Їхня армія досі не розпущена. Королева Валлахана навіть запитала мене: який сенс підписувати мирний договір, коли у повітрі пахне новою війною – цього разу проти людей? І тоді межі виявляться набагато нижчими за колишню Стіну. Сумніваюся, що Валлахан зацікавлений у світі і в союзі з нами.

– Значить, Валлахан хоче нової війни і нового розширення своїх володінь?

П'ятсот років тому це королівство і так захопило більше земель, ніж йому належало за тодішнім договором.

– Їм скучно, – скривилася Мор. - А люди, незважаючи на своїх королів, набагато слабші за нас. Захопити землі людей – все одно, що зірвати плід, що висить у тебе перед носом. Думаю, що і Монтісара з Раском мають схожі бажання.

Кассіан підняв очі до неба і застогнав. Під час недавньої війни на Притіанії боялися, що всі три фейські держави можуть об'єднатися із Сонним королівством. Це знищило б усі шанси вціліти. Але навіть зараз, після загибелі правителя Сонного королівства, його піддані було неможливо змиритися з поразкою. Там може з'явитися нова армія. І якщо вони об'єднуються з Валлаханом, якщо до них приєднуються Раск з Монтісарою, розраховуючи відтяпати собі жирні шматки людських володінь...

– Ти вже розповіла Різу.

Кассіан не ставив питання, але Мор кивнула:

– Тому він і просить тебе сунути носа у справи людських королів. Я відпочину кілька днів, потім повернуся до Валлахана. Але Різу потрібно якомога раніше дізнатися, що на умі у людських королів.

– Значить, у твої обов'язки входить переконати Валлахан не починати нової війни, а в мої — переконати в тому ж людських королів?

– Тобі і близько не підійти до людських королів, – відверто сказала Мор. – Але, судячи з моїх спостережень з Валлахана, вони щось починають. Щось знову крутиться в їхніх головенках. Але що саме – поки що незрозуміло. Немає відповіді й на інше запитання: невже люди виявляться настільки дурні і почнуть війну, в якій їм не перемогти?

– Або в їхньому арсеналі має з'явитися щось, що дозволяє розраховувати на перемогу.

– Це тобі й належить з'ясувати.

– Задоволення не з приємних, – усміхнувся Касіан, постукаючи ногою по кам'яних плитках тротуару.

– Роль придворного не завжди складається з гарного вбрання та пишних прийомів, – ковтаючи чай, сказала Мор.

Кассіан насупився. Хвала богам, Мор замовкла. Він також замовк. Десь на задвірках свідомості він чув шум вітру над Сидрою, веселі розмови відвідувачів та стукіт посуду. Мор знову підставила обличчя сонцю.

– Адже є людина, яка знає цих королів вздовж і впоперек, — порушив мовчанку Кассіан.

Мор знає одне око і подалася вперед. Волосся, мов річка, пішло за нею.

– І хто ж це?

– Весса.

Кассіан був мало знайомий з королевою-вигнанкою. Інші королєви зрадили її, продавши чаклуну. Той наклав на Вессу закляття: вдень вона перетворювалася на

вогняного птаха і лише з настанням темряви знову ставала жінкою. Але Вессі ще пощастило. Вона залишилася живою. Іншу королеву, що посміла збунтуватися проти хижої четвірки, королеви віддали Аттору. Під час нальоту на Веларис той скинув її, ще живу, на гострий шип ліхтарного стовпа. Це сталося на мосту, зовсім недалеко від місця, де зараз сиділи Кассіан і Мор.

– Можливо, ти маєш рацію, – кивнула Мор.

– З Вессою багато спілкується Ласен. З нею та Юріаном. Як-не-як Ласен – наш посланець у землях людей. Нехай він і розпитує Вессу.

– Ласену більше не можна повністю довіряти, – жуячи тістечко, сказала Мор.

– Це чому? – стрепенувся Кассіан.

– Він хоч і зітхає по Елайні, на континенті зблизився з Юріаном та Вессою. Добровільно перебрався до них і поводить не стільки як наш посланець, скільки як їхній друг.

Кассіан згадував усе, що чув про нього, намагаючись стати на думку Різа і Мор.

– Ласен, який місяць допомагає їм розбиратися в політичних хитросплетіннях тих, хто тепер править землями людей на Притіанії, — повільно, немов розмірковуючи вголос, сказав Касіан. – Тому всі його відомості про Вессу, що передаються нам, не можна вважати неупередженими.

Мор похмуро кивнула:

– При всіх благих намірах Ласена, його повідомлення можуть бути змінені на їхню користь. Він може навіть не помічати. Нам потрібен хтось ще, хто не входить до їхнього світу. На чії відомості та повідомлення ми можемо покластися. Тобто ти, – уклала Мор, дожовуючи тістечко.

Прекрасно. Кассіан починав розуміти своє завдання.

– Слухай, а чому ми раніше не звернулися до Весси?

Мор недбало змахнула рукою, хоча її очі залишалися серйозними:

– Тому що ми тільки зараз починаємо збирати всі шматки головоломки. Але ти при першій нагоді маєш поговорити з Весою. І чим раніше, тим краще.

Кассіан кивнув.

Веса не викликала в нього антипатії, хоча, крім неї, йому обов'язково доведеться зустрітися з Ласеном та Юріаном. З першим він якось навчився ладнати, а ось другий... Не важливо, що Юріан бився на їхньому боці. Цей людський полководець, який пробув п'ятсот років у полоні Амаранти, завдяки Котлу отримав друге життя. Він лише вдавався союзником Сонного королівства, а насправді допоміг Кассіану, Ризу та іншим перемогти у війні. Однак у Кассіана він досі викликав неприязнь.

Кассіан підвівся, нахилився і скуйовдив блискуче волосся Мор.

– Я сумував за тобою, – зізнався він.

Останнім часом Мор часто була відсутня, а коли поверталася, в її очах відбивалася чи то тривога, чи то смуток, причини якого він ніяк не міг зрозуміти

– Ти ж знаєш, якби Кейр надумав тут з'явитися, ми б тебе попередили.

Її огидний батько досі не скористався дозволом Різа відвідати Веларіс.

– Еріс виграв для мене час, – уїдливо посміхнулася Мор.

Кассіан відмовлявся в це вірити, хоч і знав: Еріс зробив це на знак доброї волі. Він навіть запросив Різанда в свій розум - подивитися, чому він переконав Кейра відкласти візит до Веларіс. На невизначений час. Тільки Еріс міг вплинути на владолюбного Кейра. Що він запропонував Кейру в обмін, як і залишалося загадкою, по крайній мірі для Кассіана. Різ, певно, знав. Зблідле обличчя Мор підказувало, що й вона, мабуть, знає. Мабуть, Еріс пожертвував чимось значущим, щоб урятувати Мор від батьківського візиту. А її тато неодмінно вибрав би такий момент, щоб досадити їй якомога сильніше і болючіше.

– Мене це не хвилює, - змахнула рукою Мор, припиняючи розмову на цю тему.

Проте Кассіан відчував: щось все одно продовжує її мучити. Допитуватись він не стане. Сама розповідь, коли вважатиме за потрібне.

Кассіан обійшов навколо столика і поцілував Мор у маківку.

– Відпочивай, – сказав він їй, не давши їй відповісти, злетів у небо.

Неста прокинулася в темряві.

Давно вона не бачила такої темряви. Мабуть, з часів їхнього життя в хатині, що стала для неї в'язницею і пеклом.

Вона різко сіла на ліжку і схопилася за груди, ловлячи ротом повітря. Може, серед зимової ночі їй наснився дивовижний сон про інше життя? А наяву вона як і раніше живе в хатині, голодує, бідує і зневіряється...

Ні. Повітря в кімнаті було тепле, а в ліжку вона лежала одна і не жалілася до сестер, щоб зігрітися. У холодні зимові ночі вони завжди змагалися через середнє місце на ліжку. У літню задуху все було навпаки: ніхто не хотів спати посередині.

Хоча вона й схудла, як тоді, у довгі голодні зими... її тіло було новим. Фейским. Сильним... поки вона не розтратила всю силу.

Потираючи щоки, Неста вилізла з ліжка. Під ногами лежав теплий килим. Ніякого натяку на холодні, як лід половиці у хатині.

Прошльопавши босими ногами до вікна, вона відсунула штори. Внизу лежало темне місто. На вулицях світилися золоті вогники. Два їхні ланцюжки, що зміялися, вилися по берегах Сидри. А далі було тільки зоряне світло, що освітлювало рівнини до самого моря, холодного та порожнього.

Неста вдивлялася в небо, але так і не могла зрозуміти, котра година. Тоді вона прислухалась. Тиша.

Скільки ж вона проспала? Тут вони з'явилися о одинадцятій ранку. Незабаром після цього вона впала в ліжко. За весь день у неї в роті не було жодної крихти. Живіт невдоволено бурчав.

Ігноруючи його скарги, Неста притулилася чолом до прохолодного скла. Зіркове світло ніжно гладило її по голові, обличчі та шиї. Вона уявила, як сяючі пальці зірок гладять її по щоці. Так колись гладила її мати. Тільки її.

«Моя Неста. Елайна народилася для кохання і краси, але ти, моя тямуща маленька королева... Ти народилася для завоювань».

Її мати перекинулася б у труні, дізнавшись, як через роки її улюблениця ледь не вийшла за слабовільного сина дроворуба. За недалекого хлопця, який байдуже дозволяв батькові знущатися над матір'ю. Пам'ятається, коли Неста сказала, що між ними все закінчено, він спробував її лапати і силою взяти те, чого вона не пропонувала.

Неста намагалася забути Тімаса. Часто шкодувала, що разом із її людською природою Котел не забрав і її спогадів. Проте обличчя Тімаса іноді отруювало їй сни та

думки. Часом вона відчувала грубі руки, що лапали її, і мідний присмак його крові на язиці.

Відсунувшись від вікна, Неста знову глянула на далекі зірки. Цікаво, чи здатні вони говорити?

“Моя Неста.” Так мати завжди називала її, навіть на смертному одрі: бліда, вичавлена тифом. «Моя маленька королева».

Колись Неста пишалася цим титулом. Робила все, щоб відповідати очікуванням матері, намагалася жити по-королівськи... поки одного разу цього ситого, забезпеченого життя не настав кінець. Ті, кому батько заборгував, обібрали його до нитки, а так звані друзі виявилися лише заздрісними трусами, що ховалися за масками чемності. Ніхто з них не врятував сім'ю Аркерон від бідності.

Трьох дівчаток-підлітків та їх розтрощеного батька кинули на поживу вовкам.

І тоді Неста сама стала вовчицею. Озброїлася невидимими зубами та кігтями, навчившись нападати швидше, вдаряти в саму серцевину, і якомога болючіше. Вона вирощувала ці якості, насолоджувалася ними. Але коли настав час розлучитися з вовчицею, Неста виявила, що та поглинула і її.

Над містом переморгувалися зірки, немов погоджуючись з нею.

Неста стиснула кулаки та повернулась у ліжку.

Котел його побери! Може, йому не варто було погоджуватися і тягти її сюди?

Кассіан ворочався на величезному ліжку. Тут помістилося б троє ілліріанських воїнів із крилами та озброєнням. За п'ятсот років у цій кімнаті майже нічого не змінилося. Мор іноді бурчала, що настав час поміняти оздоблення Будинку вітру, але Кассіану подобалося так, як є.

Він прокинувся від звуку зачинених дверей. Сон миттєво випарувався. Серце заколотилося, а рука

потяглася до кинджала на тумбочці. Під матрацом були заховані ще два. Над дверима – цілий набір ножів. Під ліжком лежала пара мечів. Друга пара – у ящику комода. І це лише його зброя. Однієї Матері відомо, який арсенал зібрав у себе в кімнаті Аз.

За ці п'ять століть він, Аз, Мор і Різ зібрали в Будинку вітру стільки зброї, що вистачило б на невеликий легіон. Зброю вони ховали у різних місцях і потім забували, де саме. Не дивно, що на всі тутешні дивани Кассіан сідав з побоюванням: раптом тобі в дупу встромиться тобою ж прихований кинджал? Правда, зброю, за якою не доглядали, зазвичай перетворювалася на іржаву труху.

Але зброю у своїй кімнаті він постійно чистив і змащував, тримаючи в повній готовності.

Лезо кинджала блищало під світлом зірок. Сифони Кассіана мерехтіли червоним, поки його сила перевіряла коридор за дверима.

Але загрози не було, і ніякий ворог не прорвався крізь нові заклинання. Понад рік тому солдатам Сонного королівства вдалося проникнути у бібліотеку. Вони ледь не захопили в полон Несту та Фейру. Кассіан і зараз пам'ятав жах на обличчі Нести, коли вона бігла до нього з розпростертими руками.

Джерелом звуку, що розбудив його, був... Азріель. Кассіан це зрозумів.

Він би взагалі нічого не почув, не побажай Аз повідомити про своє повернення. Це не було запрошенням поговорити. Просто Аз повідомляв Кассіану, що знаходиться поблизу.

Кассіан лежав, дивлячись у стелю. Його сифони вгамувалися. Кинжал він засунув у піхви і знову поклав на тумбочку. Судячи з стану зірок, була четверта година ночі. До світанку ще далеко. Йому треба поспати, бо день має бути нелегкий.

Наче у відповідь на його мовчазне прохання не турбувати, в розум встромився знайомий муркотливий

голос: «І що це ти так запізнився?»

Кассіан обвів очима небо за вікном, немов розраховуючи побачити Риза, що підлітає. «Те саме питання я можу поставити тобі».

Різ посміхнувся: «Я ж тобі казав, що вирішив вибачитися перед Фейрою». Він зробив промовисту паузу. «Зараз у нас перерва».

«Дай бідній жінці поспати», – засміявся Кассіан.

«Почнемо з того, що це була її ініціатива, - відповів Різ, кожне слово якого було густо просочене чоловічим задоволенням. - Але ти так і не відповів на моє запитання».

«А чому ти підглядаєш за мною?»

«Хотів переконатися, що все гаразд. Якщо ти вже прокинувся, то це не моя вина». Кассіан тихо застогнав.

"Все гаразд. Щойно ми тут опинилися, Неста лягла спати і з того часу не вилазила. Думаю, і зараз ще спить».

«Ви прибули сюди об одинадцятій годині ранку».

«Знаю». «А зараз чверть четвертої, але вже нової ранку».

«І це знаю».

Мовчання ставало занадто підозрілим, і Кассіан додав: «Не здумай пхати свій ніс».

«І в думках не було».

Кассіану не хотілося підтримувати цю розмову, особливо о четвертій годині ранку. З нього вистачило і вчорашнього.

«Завтра ввечері перевірю, як у вас пройшов перший урок».

І знову Різ зробив багатозначну паузу. Потім сказав: «Мор перекине вас у Гавань Вітрів. На добраніч, Кас».

Темна присутність у мозку Кассіана померкла, залишивши холод і порожнечу.

Вранці на нього чекає битва, не схожа на всі колишні битви.

Цікаво, чи багато від нього залишиться в кінці цієї битви?

5

– Якщо ти це не з'їси, через півгодини занять пошкодуєш.

Вони сиділи за довгим столом у їдальні Будинки вітру. Неста похмуро дивилася на тарілку з омлетом і миску з кашею, від якої йшла пара. Після затишного сну у всьому тілі відчувався тяжкість, але розум уже цілком прокинувся для шпильок нового дня.

– Це я їсти не буду.

Кассіан зачерпнув зі своєї миски. Його порція була майже вдвічі більша.

– Або це, або нічого.

Неста сиділа нерухомо, відчуючи кожен свій рух у бойових обладунках. Вона відвикла ходити в штанах, коли кожен може дивитися на твою дупу і стегна.

На щастя, Кассіан був поглинений читанням якогось повідомлення і навіть не підняв голови, коли вона, крадучись, увійшла в їдальню і плюхнулася на стілець. Неста повернула голову до дверей – чи не з'явиться хтось із слуг.

– Я краще з'їм кілька скибочок підсмаженого хліба.

– Вони в тобі згорять за десять хвилин і не дадуть нічого, крім втоми. - Кассіан кивком вказав на миску з кашею. – Хочеш зробити кашу їстівнішою – плесни в неї молока. Цукру тут немає, - додав він, попереджаючи питання.

– Це як покарання? – Неста стиснула ложку.

– Знову ж таки, цукор ненадовго дасть тобі сил, а потім швидко їх відбере. - Кассіан запхав у рот великий шматок омлету. – А сили тобі потрібні весь день. Солодка їжа чи підсмажені хлібці не годяться. Короткий сплеск, та й годі. Зате пісне м'ясо, каша з цільного зерна, овочі та фрукти забезпечать тебе силами надовго, і нападів голоду не буде.

Неста барабанила пальцями по гладкій поверхні столу. Вона пам'ятала, як кілька разів сиділа тут із оточенням

Різанда. Сьогодні, коли їх було всього двоє, стіл здавався до непристойності великим.

– Якими ще сторонами мого повсякденного життя ти збираєшся керувати?

– А ти не давай мені приводу розширювати список, - пожав плечима Кассіан, продовжуючи їсти.

Зарозумілий нахаба.

– Їж. – Кассіан знову вказав на її порцію.

Неста опустила ложку в миску, але каші не зачерпнула.

– Ну тоді нарікай на себе.

Світанок був ясным, віщуючи погожий день. Проте Неста знала: в Іліріанських горах своя погода. Там уже цілком міг випасти перший сніг.

– Я ж учора казав: урок триває дві години, аж до другого сніданку. - Він поставив миску на тарілку, опустивши в неї ложку та виделку. Посуд майже тут же зник, віднесений магією Будинку вітру. – Раніше цього часу жодної їжі не буде, – додав він, виразно подивившись на її нетронутий сніданок.

– Перше: ні в якому уроці я не братиму участі, – заявила Неста, відкидаючись на спинку стільця. – І друге: я не голодна.

Світло-карі очі Кассіана померкли.

– Відмова від їжі не воскресить твого батька.

– До батька це не має жодного стосунку, – прошипіла вона. – Ніякого. Його руки, що лежали на столі, напружилися.

– Пора закінчувати з твоїми закидонами. Думаєш, я не проходив через усе це сам? Думаєш, колись я нічого такого не бачив, не робив і не відчував? Думаєш, я не знаю, як через це проходили ті, хто мені дорогий? Ти – не перша і не остання. Зрозумій, Неста: твій батько загинув жахливою смертю, але...

– Ти нічого не знаєш! – Неста схопилася на ноги. Їй було не вгамувати тремтіння, викликане чи то гнівом, чи ще

чимось. – Тримай свої довбані судження при собі, – зажадала вона, стиснувши кулаки.

Кассіан заморгав, почувши лайку і побачивши її обличчя, побіліле і спотворене гнівом.

– Хто навчив тебе лаятися?

– Усі ви, – відповіла Неста, ще щільніше стискаючи кулаки. – Таких брудних ротів я ще не зустрічала.

Очі Кассіана здивовано примружилися, але губи залишилися щільно стиснутими.

– Обіцяю тримати мої довбані судження при собі, якщо ти поїж.

Кассіан чекав, нерухомий, як гора, в надрах якої був побудований Будинок вітру.

Неста сіла, підсунула до себе миску, відправила до рота повну ложку каші і мало не поперхнулася. За її мірками, каша мала огидний смак. Але вона змусила себе це проковтнути. За першою ложкою пішла друга, потім третя... поки миска не спорожніла. Тоді вона взялася за омлет.

Кассіан стежив за кожним проковтнутим шматком. З'ївши все, Неста, витримуючи його погляд, шумно склала порожній посуд.

Потім вона встала і, пройшовши повз Кассіана, попрямувала до виходу. Він теж підвівся.

Неста могла б присягнути, що в нього перехопило подих, коли вона проходила повз. Легкий рух, і її лікоть зачепив би йому живіт.

– Ціную твоє мовчання.

Але тут на її руку лягла рука Кассіана.

Очі Кассіана виблискували. Сифон на руці, що тримав її руку, переливався відтінками червоного. Губи лукаво, дражливо усміхалися.

– Радий бачити, що ти цілком прокинулася і готова пограти, – сказав він, понизивши голос до тихого гулу.

Звук його голосу викликав серцебиття, яке Неста не могла вгамувати. Цей виклик у його очах, ця його

близькість та сильна фігура. Вона відгукувалася проти своєї волі і одного разу дозволила Кассіану ткнутися їй у шию.

Більше того, тоді, під час завершальної битви, вона навіть дозволила йому поцілувати себе. Не по-справжньому – Кассіан був надто поранений. Але його поцілунок відгукнувся у всьому її тілі.

“Досі я ні про що в житті не шкодував. А зараз жалкую... Жалкую, що у нас з тобою не лишилося часу, щоб побути разом. А мені, Неста, так хотілося провести його з тобою... Я обов'язково знайду тебе в іншому світі, в іншому житті. І там буде час. Обіцяю».

Вона згадувала ці миті частіше, ніж зізнавалася. Його пальці, що ковзали по її обличчю, смак та відчуття його губ, забруднених кров'ю, але все одно ніжних.

Це було нестерпно.

Кассіан і оком не моргнув, але хватка його ослабла.

Неста подумки наказала собі не ворухитися. Наказала виручій крові перетворитися на лід і застигнути.

Очі Кассіана знову здивовано примружилися, але він розтиснув пальці.

– Через п'ять хвилин вирушаємо.

– Ну ти і звір, – кинула Неста, відходячи від нього.

– Таким народився і виріс, – підморгнув їй Кассіан.

Неста відійшла ще на крок. Якщо вона відмовиться залишати Будинок вітру, Кассіан, Моррігана або Різ силоміць потягнуть її в Гавань Вітрів. А якщо вона відмовиться тренуватися, вони, не замислюючись, перекинуть її в землі людей. Цього розуміння їй вистачило, щоб зібратися.

– Не смій мене більше чіпати.

– Прийнято до уваги, – відповів Кассіан, чиї очі все ще палали.

Свої подальші слова вона відбирала ретельно, як металльні ножі.

– Якщо ти думаєш, що вся ця хрінь з тренуваннями приведе тебе до мене в ліжко, то ти дуже помиляєшся. Швидше я пушу туди якогось шелудивого вуличного пса, - додала вона, посміхнувшись одними губами.

– Ні, це не приведе мене до тебе в ліжко.

Неста посміхнулася, радіючи здобутій перемозі, але біля сходів її наздогнали слова Кассіана, вимовлені з легким глузуванням:

– Ти сама заберешся в мою.

– Та я краще згнию! — Неста різко обернулася на одній нозі.

– Побачимо, – насмішкувато посміхнувся Кассіан.

Чим би його болючіше вдарити? Словами, усмішкою, гарчанням? Тим часом Кассіан незворушно посміхався.

– У тебе на підготовку залишилося три хвилини.

Неста гадала, чи не кинути в нього вазою, що стояла неподалеку. Ні, тоді він зрозуміє, що дістав її, і ще більше запишається собою.

Тому вона лише пожала плечима і вийшла на сходи. Повільно. Байдужа до нього та його безглузких хвалькуватих заяв.

Забратися до нього в ліжко... як же, чекай.

Ці штани його загроблять.

Жорстоко та витончено.

Касіан пам'ятав, як під час війни Неста виглядала в ілліріанських бойових обладунках. Але жодного слова зі всіх знайомих йому мов він не зміг би згадати, дивлячись, як Неста йде повз. Пряма спина, неспішна хода шляхетної пані, яка звикла управляти своїм будинком.

Кассіан знав, що цю частину поєдинку вона виграла, а він втратив перевагу, і сталося це, коли вона трохи знизала плечима і рушила коридором, навіть не підозрюючи про враження. Всі думки, крім найпримітивніших, геть-чисто вивітрилися в нього з голови.

Всі три хвилини, що вона була відсутня, Кассіан приводив себе в порядок.

Мати свідок: йому сьогодні вистачить клопоту і з уроком Нести, і потім, щоб ще думати, як би стягнути з неї ці штани і віддати належне кожному шматочку її чудової дупи.

Не можна дозволяти собі так відволікатися, і причин на те більш ніж достатньо. Але коли він востаннє посправжньому кувиркався з жінкою в ліжку? Десь до війни. Може, ще раніше, перш ніж Фейра розправилася з Амарантою, звільнивши їх усіх... Згадав, щоб йому зваритися в Котлі. Це було за місяць до падіння Амаранти. Із жінкою, яку він зустрів у закладі «У Ретти». У провулку за залом насолод. Біля цегляної стіни. Швидко та брудно. Йому й тій жінці вистачило кілька хвилин, щоб скинути напругу. Більшого вони й не бажали.

Значить, це було понад два роки тому. З того часу він задовольнявся власною рукою.

Дарма він не вгамував цей свербіж між ніг, перш ніж погодитися на життя в Будинку вітру разом з Нестою. Страждаючою, відчуженою. Начхати їй на його пристрасні бажання. А тут він ще, як звірюга, схопив її за руку, не втримавшись. Потягнуло опинитися поруч.

Їй нічого від нього не потрібно. Про це вона сказала ще в День зимового сонцестояння.

"Я досить ясно висловилася щодо того, що мені від тебе треба".

Нічого.

Від його душі ніби відбили великий шматок. Позбавили останньої надії те що, що після всіх жахів війни, пережитих разом, у них щось вийде. Надія не ґрунтувалася на порожньому місці. Тоді, помираючи, він освідчився їй у коханні, а вона, прикривши його своїм тілом, вважала за краще померти разом із ним. Вона тоді вибрала його. Сама.

Дурна надія, плекати яку може тільки дурень. Кассіану згадалася святкова ніч на обледенілих вулицях, коли він пішов проводити Несту. Її чекали на святі, але в міському будинку вона з'явилася лише тому, що Фейра поставила це за умови отримання грошей. Неста ясно заявила: їй від нього нічого не потрібне. Ніяких подарунків... І тоді він шпурнув на лід Сидри подарунок, який шукав кілька місяців. Вранці він залишив Веларіс і впритул зайнявся втихомиренням ілліріанців, у стані яких назрівав заколот.

Усі наступні дев'ять місяців він намагався триматися від Нести подалі. Якомога далі. Досить з нього дурного пориву, коли він мало не вирвав своє серце з грудей і не підніс їй. Йому ледве вдалося втекти, зберігши крихти гордості. Поки він живий, такого приниження з її боку він більше не зазнає.

Неста повернулася. Її коса була покладена на голові, наче тіара. Кассіан заборонив собі дивитися нижче її шиї. Наче навмисне вона виставляла своє тіло напоказ. Їй обов'язково треба набрати вагу і наростити м'язи, але... Котел би забрав ці облягаючі шкіряні штани.

– Ідемо, - кинув їй Кассіан.

Його голос звучав грубо і холодно. Хвала Котлу за це.

За скляними дверима їдальні на веранду опустилася Мор, наче падіння з тридцятифутової висоти нічого не означало. Для неї, мабуть, не означало.

Мор притупували ногами, розтирала руки і скрипіла зубами. «За це, придурок, ти переді мною у дуже великому боргу», - говорив її погляд.

Похмуро, Неста одягла плащ. Кожен її рух був витонченим та неквапливим. Так ж неквапливо вона пішла до чекаючої Мор. Кассіан підніме їх обох у повітря силою своїх крил, а за межами дії заклинань Мор перекине його і Несту в Гавань Вітрів.

Там він все-таки знайде доводи, щоб переконати Несту тренуватися з ним.

На щастя, Неста розуміла, що мінімум зусиль докласти все ж таки доведеться. Це означало переміститися у Гавань Вітрів. Вона завжди вміла вести війну на розумовому та емоційному рівні. З неї вийшов би чудовий полководець. Може, колись і вийде.

Перетворити Несту на живу зброю? Кассіан не знав, чи виграють вони від цього.

Пам'ятається, ще не примусивши фейкою, вона пригрозила правителю Сонного королівства смертю. А через кілька місяців вона, як трофей, тримала відсічену голову короля і дивилася в його мертві очі.

І якщо Косторіз говорив правду, якщо вона винесла з Котла і справді щось страшне.

Подумавши про це, Кассіан подумки вилаявся. Вирішивши обійтися без плаща, він відчинив скляні двері, вдихнув на повні груди підбадьорливе осіннє повітря і зробив крок до Мор, що вже чекала.

У Гавані Вітрів не було ні снігу, ні льоду, але з першої миті в гірському таборі Несту обпало холодом. Моррігана зникла, підморгнувши Кассіану і застережливо глянувши на Несту. Вони залишилися вдвох посеред поля.

Справа виднілася жменька кам'яних будиночків. За ними – кілька нових будинків із соснових колод. Село, на яке нещодавно перетворився цей військовий табір. А поблизу, вздовж вершини плоскої гори, тягнувся ланцюг майданчиків для вправ, з усіма видами зброї, гирями для накачування м'язів та іншими навчальними пристосуваннями. Багато Неста знала лише за назвами: меч, кинджал, стріла, щит, спис, лук, шипастий шар на ланцюгу, що називається ланцюговим моргенштерном...

З іншого боку димили багаття. Вітер відносив клуби диму до загородок, де містилися вівці, свині та кози: кудлаті, з грубою щетиною, але ситі. Біля багаття клопотали ілліріанські жінки, щось варили і кип'ятили в каструлях та котлах. Побачивши Кассіана з Нестою, всі

завмерли. Завмерли й десятки ілліріанських чоловіків на учбових майданчиках. Ніхто навіть не посміхнувся.

У бік несподіваних гостей рушив широкоплечий, кряжистий ілліріанець. Неста невиразно пам'ятала його обличчя. Його супроводжували двоє молодших. Всі вони щільно склали крила, щоби не заважали йти. Але, підійшовши до Кассіана, злегка розправили.

Крила Кассіана теж були розправлені, але недбало: не сказати, щоб широко, але й не надто щільно. В цій позі з'єдналося все: недбалість, зарозумілість, готовність, сила і влада.

Погляд кряжистого ілліріанця зачепився за Несту:

– А її чого сюди принесло? – Неста нагородила його скупую усмішкою.

– Колдувати. – Неста нагородила його скупую усмішкою.

Вона відчувала, як Кассіан закликав до Матері, перш ніж втрутитися.

– Нагадую тобі, Девлон: Неста Аркерон – сестра нашої верховної правительки. Будь ласка, стався до неї з повагою.

Прозвучало це як догана. Навіть Неста обернулася і подивилася на кам'яне обличчя Кассіана. Такого непохитного тону вона не чула в нього з самої війни.

– Вона буде тут тренуватися, – додав Кассіан.

Несті відчайдушно захотілося спихнути його з найближчої скелі.

– Будь-яка зброя, до якої вона торкнеться, потім слід закопати. – Девлон скривився. – Покладіть його окремо.

Неста примружилася.

– Ми цього не зробимо. – У Кассіана роздулися ніздрі. Девлон принюхався до неї. Його підручні посміхнулися.

– Відьмо, ніяк у тебе місячні? Якщо так, тобі взагалі не можна торкатися до зброї.

Неста задумалася, як би болючіше вколоти цього пихатого дурня.

– Нічого згадувати старі забобони, – з приголомшливим спокоєм промовив Кассіан.— Є в неї місячні чи ні, вона може торкатися зброї.

– Може, але потім вона буде закопана, – заявив Девлон.

Неста одразу помітила, як похмуріло обличчя Кассіана, коли він подивився на Девлона.

– Як успіхи наших новобранців? - Запитав він, різко змінюючи тему.

Девлон відкрив і відразу закрив рот. На обличчі промайнуло роздратування.

– В кращому вигляді, — буркнув він і пішов разом з підручними.

Напруга на обличчі Кассіана все зростала. Неста завмерла, передбачаючи поєдинок між Кассіаном та Девлоном. Але Кассіан лише прогарчав їй:

– Пішли, - і попрямував до порожнього майданчика для вправ.

Девлон зло глянув через плече. Неста холодно зиркнула на нього і пішла за Касіаном. Погляд ілліріанця палив їй спину.

Кассіан не зупинився біля будь-якої з незліченних стояків зі зброєю, розставлених між майданчиками. Він дійшов до найдальшого майданчика, а там, уперши руки в боки, почав чекати Несту.

Нехай чекає. То вона й пішла туди! Біля найближчої стійки зброї Неста помітила гладкий камінь, відшліфований суворими стихіями або задами багатьох поколінь воїнів, що сиділи на ньому. Неста теж сіла, відчувши звірячий холод, який пробирав навіть крізь теплу підкладку обладунків.

– Як це розуміти? — спитав Кассіан.

Його чарівне обличчя набуло хижого виразу.

Неста схрестила кісточки і розправила плащ на кшталт сукні.

– Я ж тобі сказала, що не збираюся тренуватися.

Кассіан ніколи не приказував їй в такому тоні.

“Піднімайся! той день, коли правитель Сонного королівства ледь не занапастив Кассіана. - Піднімайся».

Неста витримала його погляд. Подумки наказала собі відсторонитись і зберігати спокій.

– Врахуй, Касіане: ви принесли мене в цю діру, але що-небудь робити ти мене не примусиш. - Вона махнула рукою у бік витоптаного, брудного майданчика. – Якщо хочеш, тягни мене волоком. Сама я палець об палець не вдарю.

Погляди ілліріанців відчувалися як град каміння. Кассіан стрепенувся.

Чудово. Нехай дивиться, в яку нікчемність вона перетворилася, і не витрачає час марно.

– А ну піднімайся, – тихо прогарчав Кассіан.

Повернулися Девлон із підручними, залучені їхньою перепалкою. Усі троє встали неподалік. Кассіан їх не помічав. Його світло-карі очі дивилися тільки на Несту.

«Вставай, – переконував її внутрішній голос, що звучав у голові та віддавався у кістках. - Не ганьби його на очах усього табору. Не принось задоволення місцевим йолопам, які зібралися подивитися, як із знаменитого полководця роблять дурня».

Але її тіло відмовлялося коритися. Вона провела межу, і поступатися йому чи комусь не збиралася.

На обличчі Кассіана промайнуло щось схоже на огиду. Потім досада. Злість.

Прекрасно. Неста тріумфувала, хоча на душі було нудно.

Кассіан відвернувся, зняв зі спини піхви і дістав меч. Не промовивши більше ні слова, не глянувши, він почав вправлятися, як завжди робив уранці.

Нехай її ненавидить. Так буде краще.

Кожен крок, кожен рух Кассіана відрізнялися красою та вбивчою точністю. Неста поглядала на нього крадькома, стримуючи бажання розкрити рота і дивитися.

Їй було не під силу відвести від нього погляд. З першої їхньої зустрічі вона завжди гостро відчувала його присутність у будь-якому приміщенні, у будь-якому просторі. Як би вона не намагалася, їй було не позбутися цього стану і не витіснити нічим.

«Іди!» – вимагав він тоді, помираючи.

«Не можу, – схлипувала вона. — Не можу».

Вона не знала, куди пішла та Неста, і не знала способів повернути колишню себе.

Але навіть зараз, сидючи на камені і розглядаючи сосни, що гойдалися на схилах гір, краєчком ока вона все одно стежила за Кассіаном, помічаючи кожен витончений рух, кожне коливання його темного волосся на вітрі. Вуха ловили звук його рівного дихання.

– Дивлюся, ти вся в праці.

Голос Моррігани відвернув Несту від споглядання гір і воїна, що здавався невід'ємною їхньою частиною. Ця до неприємного дивовижна жінка стояла поруч, а її карі очі із захопленням дивилися на Кассіана. Девлон із підручними зникли. Неста і не помітила коли. Невже минуло вже дві години?

– Правда він симпатичний? – запитала Мор. Від теплоти в її голосі у Нести одеревеніла шия.

– Тобі краще знати, – буркнула Неста.

– А ти чому не на майданчику? — без жодного подиву запитала вона.

– У мене перерва.

Моррігана миттю оглянула Несту, не виявивши ні поту на розчервонілому обличчі, ні волосся, що вибилося.

– Будь моя воля, я б зараз же відправила тебе в землі людей. Думаю, що ти знаєш.

— Звичайно знаю. – Неста воліла не вставати та не відповідати на виклик. – Бути сестрою Фейри не так уже й погано. У цьому є свої переваги.

Моррігана вип'ятила губу.

Кассіан припинив вправлятися. В очах Моррігани спалахнуло темне полум'я.

– Коли мене оточувало безліч таких, як ти, — сказала вона, опускаючи руку. – Ти не заслуговуєш жодного шансу від Кассіана і подібних до нього.

Неста і сама це чудово знала. І знала, про кого говорила Моррігана, про мешканців Двору кошмарів у Кам'яному місті. Фейра не розповідала їй усієї історії Моррігани, але суть була Несті відома: ті чудовиська всіляко знущалися над юною Морріганою, а потім кинули на поживу вовкам.

Неста сперлася на руки. Холодний камінь кусався навіть через рукавички. Вона встигла відкрити рота, але в цей момент до них підійшов Кассіан. Він важко дихав. Лоб його блищав від поту.

– Ти з'явилася раніше звичайного.

– Хотіла подивитися, як ваші успіхи. – Моррігана нарешті позбавила Несту свого палаючого погляду. – Схоже, сьогодні далі розкачки не пішло.

– Можна сказати і так, – пробурмотів Кассіан, запускаючи пальці в спітніле волосся.

Неста до болю стиснула зуби.

Моррігана подала йому руку, потім, навіть не глянувши, простягла другу Несті.

– Повертаємось?

«Моррігана – самовдоволена особа, яка суне над свої справи»

Ця думка свердлила Несту і зараз, коли вона стояла в підземній бібліотеці Будинку вітру. «Ганнославна, самовдоволена, що лізе туди, де їй нічого робити».

Коли вони повернулися, Кассіан не промовив ні слова. Неста не стала чекати, чи покличе він її до їдальні, і

вирушила до себе – гріти в гарячій купелі змерзлі кістки.

Вийшовши звідти, вона знайшла записку, підсунуту під двері. Почерк був чітким, убористим. Нагадування про те, що на годину дня її чекають у бібліотеці. Ні погроз, ні обіцянки надіслати її до землі людей. Здавалося, Кассіана не хвилювало, підкориться вона чи ні.

Що ж, зламати його їй вдалося швидше, ніж вона передбачала. Неста спустилася в бібліотеку зовсім не з бажання підкоритися вимогам його чи Різанда. А що тут ще робити? Сидіти у тиші кімнати та слухати гул у власній голові?

Востаннє вона була тут понад рік тому. Тоді вбивці, підіслані Сонним королівством, загнали їх із Фейрою на дно. Неста перехилилася через кам'яну балюстраду майданчика і зазирнула вниз – туди, де чорніла яма. Там більше не було жодної стародавньої потвори, але темрява залишилася. У цю темряву тоді й опустився Кассіан, рятуючи їх. Неста пам'ятала його перекошене гнівом обличчя, коли він побачив її, що обомліла від жаху.

Цю думку вона заштовхала глибше, потім вольовим зусиллям обірвала тремтіння, що пробігло по тілу, і зосередилася на жінці, що сиділа за столом, майже невидима з-за стопок книг.

Руки жінки були понівечені. Це м'яко кажучи. Вигнуті, шишковаті кістки. Пальці, що стирчать під різними кутами... Фейра якось говорила, що жриці підземної бібліотеки мають тяжке минуле. Ще одна делікатна алегорія.

Неста не хотіла знати про жахіття, через які пройшла Клото, верховна жриця бібліотеки. Знала лише, що цій жінці не тільки понівечили руки, але вирвали язик, а потім навмисно лікували так, щоб усі потворності залишилися. Високорідні виродки знущалися над нею і...

Руки, що пхають її вниз, вниз, прямо в крижану воду. Сміх і образливі фрази.

Огидне чоловіче обличчя посміхається на весь рот. Він відчував трофей, який потім дістане з води.

Неста запихала глибше і ці спогади, змусивши себе повернутися в даний час.

Світлий капюшон приховував обличчя Клото. Жриця сиділа нерухомо, ніби бачила думки, що проносяться в мозку Нести, і знала, як часто спогади про той жахливий день у Сонному королівстві обертаються кошмарними снами і будять її ночами. Прозорий синій камінь, що вінчає капюшон мантиї Клото, спалахнув у неясному світлі, як сифон, коли жриця простягла Несте шматочок пергаменту.

«Сьогодні можеш розпочати роботу з розставлення книг на третьому ярусі. Спустишся туди пандусом, що в мене за спиною. Там знайдеш візок із книгами, які розібрані в алфавітному порядку, за авторами. Книги, де автор не позначений, відклади убік, а наприкінці роботи попроси допомоги у жриць».

– Коли закінчується моя робота? - кивнувши, запитала Неста.

Рухаючи зап'ястям однієї руки і тильною стороною долоні іншої, Клото витягла годинник і кісточкою вказала на цифру шість.

Отже, п'ять годин роботи. Це Несту не лякало.

– Добре.

Клото знову пильно подивилася на неї. Здавалося, жриця бачить море почуттів, що вирують у душі Нести і не дають їй жодної секунди спокою.

Неста опустила очі до столу. Змусила себе видихнути. Але разом з видихом на серце навалився знайомий тягар.

«Я нічого не варта і взагалі ніщо», – ледь не вимовила Неста. Вона не знала, чому ці слова спливи в думках і тиснули на губи, вимагаючи їх вимовити. «Я ненавиджу те, на кого перетворилася. І я неймовірно втомилася. Я

втомилася від бажання опинитися де завгодно, тільки не в себе в голові».

Ось зараз Клото якимось жестом покаже, що чула думки Нести.

Але жриця лише махнула у бік бібліотеки, показуючи, що відпускає її працювати.

На обтяжених ногах Неста попрямувала вниз пандусом.

Робота була нескладною, проте вимагала належної уваги. Час йшов непомітно. Розум Нести заспокоювався, досягаючи блаженної бездумності.

Ніхто не відволікав Несту, поки вона шукала потрібні стелажі та полиці. Вона навчилася швидко перевертати книги та дивитися на корінцях імена авторів та назви, щоб потім визначити, куди нести ту чи іншу книгу. У бібліотеці працювали, займалися дослідженнями та лікувалися не менше трьох десятків жриць. Перерахувати їх було важко: всі вони ходили в однакових мантиях. Дуже багато ховали обличчя під капюшоном. Ті ж, чиї особи були відкриті, стримано посміхалися Несті.

Бібліотека була їхньою святинією, подарованим Різандом. Ніхто не міг сюди увійти без їхнього дозволу.

Значить, з якоїсь незрозумілої причини вони погодилися допустити сюди Несту.

Дзвон мелодійно продзвонив шість разів. На той час руки Нести були густо вкриті пилом. Дзвін рознісся по всій громаді бібліотеки: від верхніх ярусів до чорної ями внизу. Деякі жриці піднялися з-за столів, інші продовжили працювати.

Клото опинилася на колишньому місці. «Цікаво, вона колись піднімає капюшон?» – подумала Неста. Повинна хоча б на час миття. А бачив хоч хтось її обличчя?

– Я закінчила сьогоднішню роботу, - повідомила Неста.

Клото підштовхнула до неї ще один шматочок пергаменту. «Дякую за допомогу. До зустрічі завтра».

– До зустрічі, – сказала Неста, прибираючи записку в кишеню.

Але Клото підняла понівечену руку. Неста застигла в подиві, бачачи, як самописне перо піднялося над пергаментом і почало виводити слова:

«Вибери одяг, який тобі не шкода забруднити пилом, інакше ти попсуєш свою гарну сукню».

Неста оглянула свою сіру сукню:

– Добре.

Перо знову ожило. Напевно, заклинання пов'язували його з думками жриці.

«Була рада познайомитися з тобою, Неста. Фейра високої думки про тебе».

– Ніхто не любить брехунів, верховна жриця, – відповіла Неста і повернулася, щоб піти.

Їй не здалося: вона спиною впіймала хвилю здивування, що вилетіла з-під капюшона Клото.

Кассіан не прийшов на обід.

Неста зазирнула до себе всього на хвилинку – вмити обличчя і руки, а потім підстрибом помчала до їдальні. Її живіт сердито бурчав.

Їдальня виявилася порожньою. Все говорило про те, що обідати Неста буде одна.

Вона дивилася на місто внизу, що потопає в західному сонці. Поскрипував стілець під нею, шелестіло плаття. Інших звуків не було.

Чому вона дивується? Вона ж зганьбила Кассіана в Гавані Вітрів. Швидше за все, він зараз у будинку біля річки, разом із друзями. Шукають способи її утихомирення.

Перед нею на серветці з'явилася тарілка з їжею. Точніше, безцеремонно шльопнулася на серветку. Навіть Будинок вітру її ненавидів.

Неста похмуро обвела очима червоні стіни їдальні і вголос зажадала:

– Вина мені!

Ніякого результату.

– Вина! - повторила Неста, піднявши склянку.

Знову нічого. Неста забарабанила нігтями по рівній поверхні столу.

– Тобі що, наказали не давати мені вина?

Вона вже говорить з Будинком вітру. Зовсім дійшла.

Немов у відповідь на її вимогу склянка наповнилася водою. Тиша гриміла всюди: у неї в голові і в просторі їдальні.

– Дуже смішно, - прогарчала Неста, повернувшись до відкритих дверей.

Потім уважно оглянула свій обід: половина смаженої курки, приправленої розмарином і чебрецем, картопляне пюре, що плаває в вершковому маслі, і зелені боби з часниковою підливою.

Неста знову забарабанила пальцями.

Смішно. Уся ситуація, все це свавільне втручання було сміховинним.

– Своє вино залиш себе. - Неста встала і попрямувала до дверей. - Я схожу за своїм.

7

Зі зникненням Стіни зникла і її магія, яка загрожувала доступу до людей. Тепер, коли не потрібно здійснювати обхідні маневри, Мор після заходу сонця перекинула Кассіана прямо в особняк, що став будинком і штаб-квартирою Юріана, Весси і, звичайно, Ласена. Навіть зараз, через рік із лишком після війни, її наслідки ще кидалися в очі: повалені дерева, випалені шматки землі, що ще не встигли вкритися зеленню, та загальне запустіння. На тлі всього цього будинок із сірого каменю виглядав випадково вцілілим. Місячне світло робило сліди війни ще рельєфніше, срібла залишки дерев і згущуючи тіні на лисинах.

Кассіан не знав, кому раніше належав особняк. Не знали цього й нинішні мешканці. Фейра повідомила йому, що вони називають себе загоном вигнанців. Мор перекинула його до арочних входних дверей, але затримуватися не стала. Лише посміхнулася, давши

зрозуміти, що навіть попроси він про допомогу, допомагати йому вона не збиралася. Ні, їй хотілося подивитися, як він зображатиме придворного, виконуючи завдання Різа.

Він не збирався починати свою місію сьогодні, але після нищівної невдачі із залученням Нести до занять йому потрібно було чимось відвернути. Чим завгодно.

Відмовившись злізти з каменю, Неста чудово усвідомлювала, яку бучу піднімає і як це сприйме Девлон та інші зарозумілі недоумки. Усвідомлювала, проте зробила по-своєму.

Тільки опустивши Несту на веранду Будинку вітру, Кассіан полетів до пустельної скелі на березі моря, де гуркіт прибою заглушав гнівний гул у його тілі. По дорозі туди він зазирнув у будинок біля річки – повідомити про провал. Почувши про нову витівку Нести, Фейра лише роздратовано спалахнула, а Різ подивився на нього здивовано і з якоюсь настороженістю.

«Знаєш, хлопче, дозволь їй копати власну могилу, - сказала йому Амрена. – А потім простягни руку».

«По-моєму, саме цим вона й займалася весь минулий рік», – заперечив він.

«А ти й далі простягай їй руку».

Повернувшись із морського берега, Кассіан розшукав Мор і попросив перекинути його сюди. І ось він уже тут. Не встиг він постукати у двері, та відчинилася сама.

У прорізі з'явилося гарне, але спотворене шрами обличчя Ласена. Його золоте око оберталось в різні боки.

– Я відчув, що до нас ще когось принесло.

По скрипучих половицях Кассіан пройшов усередину.

– Ти тільки що тут з'явився?

– Ні.

Сірий сюртук Ласена не міг приховати напруги плечей. Кассіан це помітив, так само як і гнітючу тишу, що виходить від кожного каменю особняка. Він запам'ятав розташування кімнат у разі, якщо доведеться

пробиватися до виходу. Враховуючи невдоволення, що прозирало в кожному русі Ласена, така ймовірність була цілком реальною.

– Тут Еріс, - не обертаючись, повідомив Ласен.

Кассіан не здригнувся. Не потягнувся до кинджала на поясі, хоча йому не одразу вдалося прогнати картину з минулого: понівечене обличчя Мор, записка, прибіта до її живота. Її, роздягнуту догола, кинули до межі Двору осені, наче купу сміття. А цей поганець Еріс, знайшовши її там, навіть спробував допомогти. Як і рідня Мор, він залишив її вмирати. Вона справді була на межі смерті.

Кассіан присягнув, що колись помститься Ерісу і ця помста не буде коротким болем від удару ножом. Страждання Еріса розтягнуться на тижні. На місяці.

Кассіан плювати хотів те що, що Еріс з добрих спонукань переконав Кейра відкласти візит у Веларіс (якщо у його душонці збереглися залишки доброти). Різ казав, що Еріс змінився і заслуговує на довіру. От нехай Різ йому й довіряє. Жодні аргументи на Кассіана не діяли. І зараз, увійшовши в розкішну і затишну вітальню, він вп'явся очима в рудоволосого фейця біля палаючого каміна. Кассіан умів зводити рахунки з ворогами, а злодіяння, вчинене Ерісом, не мало терміну давності.

Схрестивши ноги, Еріс розташувався у золоченому кріслі. На блідому обличчі - нічого, крім високородної гордовитості.

Пальці Кассіана стиснулися в кулаки. Всі п'ять століть, варто було йому побачити цього мерзотника, в ньому піднімалася сліпуча лютя.

– Здрастуй, Кассіане.

Золоте око Ласена клацнуло, відчувши гнів Кассіана, а червоно-коричневий справжній застережливо спалахнув.

Еріс був старшим братом Ласена. Ласен виріс, пізнавши жорстокість Еріса та їхнього батька, Берона. Від рук Берона загинула кохана Ласена. Проте Ласен

навчився зберігати зовнішню незворушність. Непорушність. Про те ж Різ просив Кассіана. Тепер треба думати як Різ, як Мор, а гнів запхати подалі.

Кассіан наказав собі заспокоїтись. Здається, Весса щось говорила. Він лише миттю звернув увагу на двох людей у вітальні: воїна Юріана і рудоволосу молоду королеву. Якби тут Різ і Мор... Вони б не завели серйозної розмови в присутності Еріса. Вдали б, що прибули з дружнім візитом. Мовляв, захотілося подивитися, як справи в землях людей. Адже Еріс майже їхній союзник.

Ні, Еріс справді був їхнім союзником. Різ співпрацював з ним, укладав угоди, які Еріс жодного разу не порушив. Різ довіряв йому, Мор, незважаючи на минуле, теж. Частково. Значить, і Кассіану слід вести себе таким чином.

У нього заболіла голова. Стільки всього потрібно врахувати. На полях битв він звик враховувати кожную дрібницю, але ці ігри розуму та павутиння брехні... І навіщо Різ дав йому таке доручення? Набагато простіше розбиратися з ілліріанцями. Їм Кассіан пояснив без натяків: збунтуєтеся - пізнаєте пекло непроглядне. Але коли ілліріанцям була потрібна допомога, він допомагав. Там все було ясно і зрозуміло, не те що тут.

Тільки зараз до Кассіана дійшли слова Весси:

– Здрастуй, полководець Кассіан. Рада тебе бачити.

– Здрастуйте... — він квапливо вклонився королеві, — ваша величність.

Юріан кашлянув. Кассіан повернувся до нього. Колись Юріан був людиною. Чи залишився таким? Чи тепер він не зовсім людина? Цього Кассіан не знав. Свого часу Амаранта порізала Юріана на шматки, знищивши тіло, але зберігши його свідомість у єдиному оці, яке носила в персні протягом п'ятисот років. Після її загибелі перстень опинився у правителя Сонного королівства, і той за допомогою Котла воскресив Юріана, повернувши йому колишній вигляд. Зовні Юріан виглядав таким самим, як у ті далекі часи. Але ким він був? Або чим?

Юріан сидів на безглуздому рожевому дивані біля дальньої стіни.

– Якщо не назвеш її «ваша величність», вона й не почує.

Весса випросталася. Її синя сукня різко відтіняла золотисто-руде волосся. З усіх рудоволосих відтінків волосся королева подобалася Кассіану більше за інших. Йому подобалася її золотиста шкіра, великі, трохи витягнуті до скронь небесно-блакитні очі під довгими віями та густими бровами. Коли він бачив Вессу востаннє, її шовковисте волосся було набагато довшим. Зараз вона вкоротила їх до плечей.

– Ти ж знаєш, я – королева, – сказала вона Юріану.

Королева ввечері та вночі, а в решту часу – вогненний птах. Такий зробив її могутній чаклун, якому Вессу продали її віроломні сестри-королеви. Чаклун наклав на неї закляття, змусивши на світанку перетворюватися на птаха з вогню та попелу. Щоб побачити її, Кассіану довелося чекати вечора, бо він хотів говорити з жінкою, а не з птахом.

Юріан закинув ногу на коліно. Фейське світло тьмяно блищало на його заляпаних грязюками чоботях.

– Наскільки я чув, твоє королівство більше тобі не належить. Ти, як і раніше, вважаєш себе королевою?

Весса витріщила очі і подивилася на Ласена. Той сів поруч з Юріаном. Схоже, Ласен не вперше втихомирював подібні суперечки. Але зараз Ласена займала поява Кассіана.

– Ти прибув з новинами або з наказами?

Ні на мить не забуваючи про Еріса, Кассіан уперся поглядом у Ласена:

– Ти отримуєш наші накази як посланець. Але коли ти серед друзів, – додав він, кивнувши на Юріана і Вессу, – ми можемо тобі лише щось пропонувати.

Еріс фиркнув.

– Як там Двір весни? – Не звертаючи на нього уваги, запитав Кассіан у Ласена.

Треба віддати належне спритності Ласена. Він встигав грати три ролі: бути посланцем Двору ночі, союзником Юріана і Весси і зв'язковим Тамліна, примудряючись при цьому завжди бездоганно вдягатися.

– Чудово, – з непроникним обличчям лаконічно відповів Ласен, не повідомивши нічого про справжній стан Тамліна та Двору весни.

Кассіан не знав, навіщо взагалі поставив це питання. Якщо у верховного правителя Двору весни і були якісь зміни, про них Ласен розповість тільки Різу, віч-на-віч. Еріс знову хмикнув, потішаючись над дипломатичними потугами Кассіана. І тоді Кассіан не витримав.

– А ти що тут робиш? — спитав він, різко повернувшись до Еріса.

Еріс навіть не ворухнувся.

– Декілька днів тому загін моїх солдатів вирушив нести варту в наших землях. Їх було декілька десятків. Вони й досі не повернулися. Жодних слідів битви ми не виявили. Навіть мої гончі, яких ми привезли на місце останньої стоянки, не змогли взяти сліду.

Брови Кассіана опустилися. Він знав, що треба зберігати безпристрасність, проте... Ці гончі були найкращими у всій Притіанії. Собаки, які мають свою собачу магію. Димчасто-сірі, гладкошерсті, вони бігали зі швидкістю вітру і вміли винюхувати будь-яку здобич. Вони цінувалися так високо, що двір осені заборонив віддавати і продавати їх до інших дворів. Гончі коштували величезних грошей і були доступні лише місцевій знаті. Плодилися ці собаки рідко, і отримати хоча б одного цуценя вважалося великим успіхом. Еріс мав дванадцять гончих.

– Хтось із твоїх солдатів уміє робити переброс? – спитав Кассіан.

– Ні. Вони чудові, досвідчені воїни, але ніхто з них не володіє магією і не може похвалитися високим походженням.

Слово «походження» Еріс вимовив з усмішкою, мітячи в Кассіана. Мерзотник.

– Еріс прибув до нас дізнатися, чи не зможу я назвати причину можливого зіткнення його солдатів з людьми, – сказала Весса.

– На місці викрадення його гончі вчули дивні запахи. Начебто людські і водночас... не зовсім.

– Ти вважаєш, що купка людей могла вбити твоїх солдатів? – здивувався Кассіан. – У такому разі про їхню досвідченість говорити не доводиться.

– Дивлячись які люди, – сказав Юріан. Похмурніло й обличчя Весси.

– Пробачте, – скривився Кассіан. – Я... пробачте.

Теж придворний вишукався! Але Еріс лише знизав плечима:

– Думаю, є чимало сторін, зацікавлених у розпалюванні нової війни. А зникнення солдатів – зручний привід для її початку. Це міг зробити і ваш Двір. Я цілком припускаю, що Різанд перекинув моїх солдатів кудись подалі і залишив дивовижні запахи, щоб збити нас з пантелику.

– Ти не забув, що ми союзники? – Кассіан нагородив його хижою усмішкою.

– Завжди пам'ятаю. – Еріс у відповідь усміхнувся не менш хижо.

Кассіану було не зупинитися.

– А може, це ти змусив солдатів зникнути, – якщо вони взагалі зникли, – і зробив це з тієї ж причини, яку щойно назвав.

Еріс засміявся.

– Серед людей час від часу проривається неприязнь до фейців, – втрутився в розмову Юріан. – Але наскільки нам відомо, і командири пана Грасена це підтверджують, люди не прагнуть розширення своїх земель, і сутички з фейцями їм не потрібні.

Проте... Це слово так і відчувалося, хоча Юріан його не вимовив.

Кассіана займало питання: якщо він зараз почне розпитувати про людських королів на континенті, чи не запідозрять ті, хто зібрався, руку Різа? Втім, розмова сама зміщувалась у бік королів, тому можна видати свій інтерес за цікавість і приховати справжню мету появи тут... Ну як же в нього болить голова!

– А що щодо... твоїх сестер? - Запитав він у Весси. - Чи здатні вони на щось подібне?

Еріс сердито глянув на нього. Кассіан подумки вилаявся. Мабуть, він бовкнув зайве. Жаль, що тут немає Мор. Навіть якби вона і Еріс опинилися під одним дахом ... Ні, він би вберіг її від мук.

Небесно-блакитні очі Весси потемніли.

– У нас з'являлися такі думки, – зізналася вона. - Сюди доходять чутки: вони щось затівають на континенті. Видно, мало їм колишніх лих. Захотілося нових.

– Невже вони настільки дурні, щоб зважитися на нові біди? – спитав Юріан.

– Вони зовсім не дурні, – похитав головою Ласен. – Залишити людський запах на місці викрадення. Це пряма зачіпка. Сумніваюсь, щоб королеви зважилися на такий необачний крок.

– Ні, всі їхні кроки ретельно прораховані, – сказала Весса, дивлячись на вікна, за якими тяглася змучена війною земля. – Я не можу придумати жодної причини, яка змусила б когось із королів викрадати твоїх солдатів, – звернулася вона до Еріса, який ловив кожне слово. – На континенті вистачає фейців. Навіщо перетинати море, щоби захопити твоїх? А чому не солдат Двора весни? Тамлін цього навіть би не помітив.

Ласен стиснувся.

Кассіан, якому хотілося посміятися з заслужених страждань Тамліна, мимоволі спохмурнів. Якщо вибухне війна, їм знадобиться і Тамлін, і його боєздатна армія.

Недарма Різ постійно навідувався до правителя Двору весни і перевіряв, як і раніше він їх союзник і чи здатний

командувати своїми воїнами.

Саме тому Різанд був верховним правителем, а Кассіан - командувачем його армією.

Якщо він колись дізнається ім'я людського ублюдка, що завдав зло Несті, ніхто і ніщо не зупинить його у пошуках цієї тварюки. Кассіан назавжди запам'ятав розмову з Нестою, коли вона ще була людиною. Він пам'ятав, як вона заціпеніла від його дотику. Він бачив і відчув її страх. Значить, та мерзота зробила їй боляче. Або спробувала зробити. Неста не повідомила йому жодних подробиць. Достатньо того, що вона не назвала імені свого мучителя. Кассіан часто думав про те, як уб'є того чоловічка, якщо Неста дасть добро. Найкраще було б для початку живцем здерти шкіру з цієї нікчемності.

Його друзі знали, до чого іноді призводять душевні рани. Одна така рана, причому дуже давня, змусила Кассіана трошити все, що траплялося під руку. Розгромлений іліріанський табір... тоді Кассіан вперше і востаннє дозволив собі опуститися на саме дно свого гніву.

А Різ примусив його розігравати придворного. Відкласти меч і битися словами.

– Думаю, це було зроблено навмисно, щоб посіяти напругу між нами, – сказав Еріс, сідаючи прямо. – Комусь хочеться послабити наші союзницькі узи.

– Це можуть бути підступи Сонного королівства, – погодився Юріан. — Колишній правитель встиг чомусь навчити королев.

Поки Неста його не обезглавила.

– Королевам не потрібна була виучка, – заперечила Весса. – Вони і до знайомства з королем чудово володіли віроломством. Їм доводилося мати справу з більшими чудовиськами, ніж правитель Сонного королівства.

Кассіан бачив, як спалахнули очі Весси.

Юріан та Ласен удвох дивилися на королеву. У першого обличчя морщилося від болю. Обличчя другого

залишалося непроникним. Кассіана самого струснуло. Перш ніж вирушати сюди, треба було б дізнатися, скільки часу залишилося у Весси до вимушеного повернення на континент, до чарівника, який тримав її на короткому повідку. Там вона жила у глушині. Її будинок стояв посеред озера. Чарівник відпустив її лише ненадовго. Це було умовою договору, який уклав із нею отець Фейри.

З батьком Фейри... та батьком Нести. А потім пану Аркерону згорнули шию. Кассіан пам'ятав цю жахливу мить, пам'ятав обличчя Нести. Зусиллям волі він прогнав спогади і, пославши подалі всяку обережність, запитав:

– Яка з королев могла б зважитися на таку зухвалість?

Золотисте обличчя Веси напружилось.

– Бріалліна.

Кассіан пам'ятав, як їй не терпілося якнайшвидше зануритися в Котел і знайти безсмертя. Але, розлючений тим, що Неста викрала в нього магічну силу, Котел покарав Бріалліну. Він зробив її безсмертною фейкою, проте перетворив на стару і прирік на тисячі років життя в старезному старенькому тілі.

Бріалліна не приховувала своєї ненависті до Нести і бажання помститися.

Кассіан намагався заткнути ревущого звіра у себе в голові, але той опанував його тілом, сверблячи кожен м'яз, поки не залишилося жодних бажань, крім бажання кривавої розправи.

– Полегше, – сказав Ласен. Кассіан загарчав.

– Полегше, – повторив Ласен, і в його червоно-коричневому оці спалахнуло полум'я.

Це владне полум'я немов каменем ударило в голову Кассіана, вибиваючи потребу вбивати, вбивати, вбивати все, що становило найменшу загрозу.

Всі дивилися лише на нього. Кассіан розпрямив затеклі плечі, розправив крила. Він видав себе із головою. Дурне цуценя, він дозволив їм занадто багато побачити і дізнатися.

– Відправ вашого Співака тіней вистежити Бріалліну, - розпорядився Юріан, обличчя якого стало гранично серйозним. – Якщо вона здатна викрасти загін фейських солдатів, ми повинні знати, як вона це зробила. І швидше.

Юріан говорив тоном полководця, яким був понад п'ятсот років тому.

– Ти серйозно думаєш, що Бріалліна здатна на таке? - Запитав у Веси Кассіан. – На такі зухвалі, відкриті дії? Хтось явно намагається нас обдурити і зробити її нашою головною мішенню.

– Як взагалі вона змогла з'явитися тут, а потім швидко зникнути? - Запитав Ласен. – Плавання морем займає тижні. Для миттєвого переміщення треба володіти перебрсом.

– Королеви вміють здійснювати переброс, - нагадав йому Юріан. – Чи забув, як вони переміщувалися під час війни?

– Це можливо, лише коли всі ми об'єднуємо зусилля, - пояснила Весса. – І наше переміщення відрізняється від фейського перебросу. Воно скоріше схоже на об'єднані зусилля всіх семи верховних правителів, коли разом вони творять чудеса.

Котел б узяв цих королев.

– Мені з достовірних джерел відомо, що три інші королеви розбіглися хто куди, - сказав Еріс.

«Касіан відразу запам'ятав почуте, утримавшись від запитань уголос. Але звідки Еріс дізнався про це?

– Ось уже який тиждень Бріалліна живе в палаці одна. І це сталося задовго до зникнення моїх солдатів.

– У такому разі переброс їй недоступний, - уклав Кассіан. - І знову-таки, невже вона настільки дурна, щоб влаштовувати ці фокуси без інших королів?

– Так, - відповіла Весса, і очі її знову потемніли. – Інші королеви їй лише заважали, а з їхнім від'їздом її амбіції здобули свободу. Але сама вона на таке не здатна. Її

підтримує якась могутня сила. Можливо, ця ж сила смикає Бріаллін за ниточки.

У вітальні стало тихо. Здавалося, навіть вогонь у каміні присмирів.

– Хто? – спитав Ласен, клацнувши золотим оком.

– Хочеш знати, хто здатний дотягнутися через моря до загону фейських солдатів і змусити їх зникнути? Хто наділив Бріалліну силою для перекидання чи сам її перекинув? Хто допомагає Бріаллін, вирощуючи її зухвалість? Зверни погляд на Косфея.

Кассіан застиг. Усі спогади разом стали на своє місце, як шматки головоломки Амрени.

– Значить, чарівника, який тебе полонив, звуть Косфей? Так він... брат Косторіза?

Усі здивовано подивилися на Кассіана.

– Якось Косторез зізнався, що має брата, – пояснив Кассіан. – Могутній, безсмертний, справжній володар смерті. Тоді він і назвав мені ім'я.

– Так, – прошептала Весса. – Косфей – брат Косторіза. Точніше, був його братом.

Ласен із Юріаном здивовано подивилися на неї, проте погляд Весси був спрямований лише на Кассіана. В її очах читався страх і ненависть. Здавалося, їй було болісно й гидко вимовляти саме його ім'я.

– Косфей не просто чаклун, – продовжувала Весса, і в її голосі з'явилася хрипота. – Тільки стародавнє заклинання і утримує його в межах озера. Якось його зуміли перехитрити. З того часу він усіляко намагається звільнитися.

– Чому його захопили? – запитав Кассіан.

– Дуже довго розповідати, – ухильно відповіла Весса. – Але знай: Бріалліна та інші продали мене йому не за допомогою своїх хитрощів. Задум належав йому. Він міг нашіптувати вітрам. Ті принесли слова до дворів королев. Слова пустили коріння.

– Він, як і раніше, на озері, – обережно помітив Ласен. К

ассіан згадав: адже Ласен там був. Разом з батьком Нести вони дісталися озера, де містилася Весса.

– Так, – з помітним полегшенням промовила Весса. - Але ж Косфею стільки ж років, скільки морю. А може, й більше.

– Дехто вважає, що він і є Смерть, – пробурмотів Еріс.

– Не знаю, чи це правда, — заперечила Весса. - Але його справді називають Косфей Непідвладний Смерті, бо смерть на нього не чекає. Він по-справжньому безсмертний і, звичайно, знає, чим озброїти Бріалліну проти нас.

– На твою думку, Косфей піде на всі ці хитрощі не з симпатії до людських королів, а заради власного визволення? – допитувався Кассіан.

– Звісно, – відповіла Весса, розглядаючи свої руки, що неспокійно рухалися. - Я боюся навіть думати про те, що станеться, якщо він покине озеро. Світ будена межі лиха. Цього Косфею тільки й треба. Він ударить, і жорстоко, ставши володарем усього світу. Колись давно він уже володів світом.

– Ці легенди з'явилися раніше наших Дворів, - сказав Еріс.

Веса кивнула:

– Все це я дізналася, перебуваючи у нього в полоні.

Ласен дивився у вікно, ніби його погляд міг перенестися за море і досягти озера. Здавалося, він вибирає мету для удару.

Кассіан вважав, що почув достатньо. Не втрачаючи часу на прощання, він швидко покинув вітальню і будинок. Вдихаючи прохолодний вечірній вітер, він встиг зробити не більше двох кроків, коли ззаду почувся голос Еріса:

– Придворний з тебе просто нікчемний.

Кассіан обернувся.

Еріс зачинив вхідні двері, привалившись до них спиною. Його обличчя, освітлене місяцем, було блідим і

кам'яним.

– Що ти знаєш? – спитав Еріс.

– Не більше твого, – відповів Касіан, сподіваючись, що Еріс визнає його правду обманом.

– Їй що, – Еріс принюхався, потім усміхнувся, – було важко зайти до хати та привітатись?

Як він відчув запах Мор? Касіан цього не знав. Можливо, у Еріса та його димчастих гончих більше спільного, ніж він думає.

– Вона не знала, що ти тут.

Брехня. Ймовірно, Мор почула Еріса. Касіан вирішив позбавити Мор від повернення за ним. Нехай його забирає Різ. Кілька годин польоту північ. Потім він опиниться в межах досяжності сили Різа і пошле думку.

Вітер тріпав довге руде волосся Еріса.

– Я хочу знати про всі твої дії. Про все, що тобі вдасться дізнатися.

– Це ще навіщо? Не збираюся я тобі нічого розповідати.

– Мені треба знати про всі хитрощі Бріалліни. Про все, що розповів і показав їй Косфей.

– Щоб скинути твого батька, – здогадався Касіан. – Тому що батько вже надав свої сили в розпорядження Бріалліни. Для війни, яку вона починає.

– Що-о? — роззявив рот Касіан.

Обличчя Еріса відразило холодне задоволення.

– Мені хотілося відчувати Вессу та Юріана. - Дивно, що він не згадав про брата. – Але вони й справді знають мало.

– Що означає «Берон надав свої сили в розпорядження Бріалліни»?

– А так і розуміти. До нього дійшли новини про її амбіції. Місяць тому він вирушив до неї сам. Прямо до палацу. Я залишився тут, але послав з ним своїх найкращих солдатів. К

асіан утримувався від шпильок щодо найкращих солдатів. Занадто все це серйозно.

– Чи не ті це солдати, які потім зникли?

– Вони повернулися разом із батьком, – Еріс похмуро кивнув, – але їх... наче підмінили. Дивними стали, відчуженими. Незабаром вони зникли. Гончі підтвердили мій здогад. Запахи на місці викрадення співпадали із запахами на подарунках, які Бріалліна прислала батькові, добиваючись його прихильності.

– І ти прийшов сюди, – Кассіан кивнув на будинок, де залишилися Весса, Юріан і Ласен, – чудово знаючи, що за всім цим стоїть Бріалліна?

– Невже ти думав, ніби я з порога викладу їм усі відомості? Мені потрібно було почути підтвердження Весси. Тепер я знаю, що Бріалліна здатна на подібні штуки.

– Навіщо Бріалліні вступати в союз з твоїм батьком заради викрадення твоїх солдатів?

– Оце я й намагаюся з'ясувати. Ти ж знаєш, які в мене стосунки із батьком. І його бридкий союз із Бріалліною лише вдарить по нас. По всіх нас. Удар перетвориться на фейську війну за владу. Тому я намагаюся шукати відповіді самотійно і не вірити тому, чим пригощає мене батько.

Кассіан окинув поглядом Еріса, його похмуре обличчя.

– Урахуй, я, – Еріс зневажливо хмикнув, – єдиний, кому батько розповів про новий союз. Якщо Двір ночі зробить хоч крок, це одразу видасть мене з головою.

– Виходить, тебе турбують подробиці спілки твого батька та Бріалліни і те, як їхній союз позначиться на тобі. До нашої долі тобі справи немає.

– Я лише хочу захистити Двір осені від його лютих ворогів.

– А з якого дива я повинен допомагати тобі в цьому?

– Тому що ми союзники – Посмішка Еріса стала вовчою.

– Навряд чи твій верховний правитель захоче, щоб я звернувся до інших та попросив їх допомоги розібратися з Бріалліною та Косфеєм. Допомогти їм

згадати, що для зміцнення союзу Бріалліни потрібно лише захопити якусь із сестер Аркерон. Тільки дурень може вірити, ніби моєму батькові не спадала на думку така думка.

Від гніву у Кассіана перед очима замиготіли червоні плями. Він уже показав свою слабкість. Розкрив Ерісу, як багато значить для нього Неста і на що він готовий піти заради її захисту.

«Дурень, – подумки вилаяв себе Кассіан. - Недолугий дурень»..

– А я можу тебе вбити прямо зараз і більше про це не хвилюватися,— сказав він Ерісу, ніби розмірковуючи вголос.

Тієї ночі він, Фейра і Ласен славно поколошматили Еріса на льоду. Він і так чекав не одне століття, щоб убити цього поганця.

– Тоді ти точно отримаєш війну прямо на тарілочці. Мій батько одразу ж вирушить до Бріалліни та Косфея, а звідти – до всіх незадоволених. Ваш Двір перестане існувати. Можливо, у буквальному значенні. Якщо Різанд і Фейра загинуть, не зробивши спадкоємця, ваші володіння просто розділять між іншими Дворами.

– Виходить, подобається мені чи ні, ти все одно мій союзник, – процідив крізь зуби Кассіан.

– Нарешті до твоїх ілліріанських мізків дійшло.

Кассіан пропустив цю шпильку повз вуха.

– Так. Я хочу знати про все, що ти знаєш. У свою чергу, я повідомлятиму тобі про всі кроки мого батька щодо Бріалліни. Тож відправляй туди вашого Співака тіней. Коли він повернеться, розшукай мене.

Кассіан дивився на нього з-під насуплених брів. Рот Еріса скривився в посмішці. Перш ніж зробити переброс і, як привид, розчинитися в темряві, Еріс сказав:

– Веди битви, полководець Кассіан. А правління залиши тим, хто знає ці ігри.

Неста і не подумала вирушити у винний льох чи на кухню. Там вона чекала закритих дверей.

Але вона знала, де знаходяться сходи. Вже ті двері не повинні бути зачинені.

Продовжуючи бурчати на скнарість Будинку вітру, Неста ривком відчинила важкі дубові двері і втупилася на вузькі гвинтові сходи, що йшли вниз. На спіралі сходинок, кожна у фут заввишки.

Десять тисяч сходинок по нескінченних колах. Навколо - кам'яні стіни з рідкісними вікнами, що дозволяли ковтнути повітря і побачити, яку частину шляху здолав.

Десять тисяч сходинок, що відокремлювали її від міста, а потім ще півмілі від підніжжя гори до найближчого закладу, де можна випити і нарешті забути.

Десять тисяч сходинок.

Вона вже не людина. Високорідне фейське тіло це витримає.

У неї вийде.

У неї вийде.

Її першим противником стало запаморочення. Неста спускалася, дивлячись собі під ноги, щоб не послизнутись і не зламати шию. Але голова все одно закружляла.

Слідом забурчав голодний шлунок.

Неста продовжувала спускатися, вважаючи кожную сходинок. Сімдесят, сімдесят один, сімдесят два.

Заглядаючи в вікна, що траплялися, вона переконувалася, що місто стало лише трохи ближче.

Потім у неї почалося тремтіння в ногах. Коліна стогнали від зусиль триматися прямо, переходячи з сходинок на сходинок.

Очі бачили лише нескінченну, досконалу дугу стіни. Стіна тривала та тривала. Лише рідкісне вікно порушувало цю монотонність. Коло за колом, коло за колом, коло за колом...

Вісімдесят шість, вісімдесят сім.

Вниз, вниз, вниз, вниз.

Сто.

Вона зупинилась. Поблизу – жодного віконця. Стіни тиснули на неї, а підлога продовжувала рухатися.

Неста уткнулася лобом у червонокам'яну стіну, відчуючи прохолоду і заспокоюючи дихання.

Їй залишилося здолати дев'ять тисяч дев'ятсот сходинок.

Коліна підгиналися. Неста встигла здолати ще одинадцять сходинок, коли ноги підкосилися так різко, що вона ледь не впала.

Рука вхопилася за щербатий виступ у стіні, що й врятувало Несту від падіння. Сходи продовжували обертатися. Неста заплющила очі.

Кам'яна луна повертала її уривчасте дихання. У цій тиші зникли усі перепони. Тут їй було не сховатися від нашіптування розуму.

Не заслонитися від останніх слів батька:

«Я покохав тебе, ледве взявши на руки».

Забувши про гордість, вона благала правителя Сонного королівства пощадити батька.

А тот просто звернув йому шию.

Неста заскрипіла зубами. Тепер вона дихала ротом. Потім розплющила очі і занесла ногу, щоб спуститися на чергову сходинку.

Нога відчайдушно тремтіла. Йти далі Неста не ризикнула.

Заборонивши собі думати про її невдачу, а тим більше гніватися на сходи, вона повернула назад, не дозволивши душі навіть відчувати власну поразку. Ноги відмовлялися коритися, але вона змусила їх рухатися вгору.

І знову коло за колом.

Вгору та вгору. Сто одинадцять сходинок.

Останні тридцять вона долала мало не поповзом, не переводячи подих. Її сукня змокла від поту, волосся прилипло до вологої шиї. Ну і де вони, ці хвалені фейські

переваги, якщо вона не здатна витримати спуск? Що вона отримала, втративши свою людську природу? Загострені вуха, які їй навіть сподобалися. Нерегулярні місячні. Фейра попереджала, що вони можуть бути болючими. Але для Нести вони стали благословенням, нагадуючи про себе лише двічі на рік. І все ж яка користь у всіх цих змінах, якщо вона не змогла здолати прокляті сходинки?

Проклятий Дім Вітру. Прокляте місце.

Побачивши нарешті дубові двері сходового майданчика, вона полегшено застогнала.

Допомагаючи собі руками, через що кінчики пальців відчайдушно сідали, Неста видерлася на останні сходинки і плюхнулася животом на майданчик.

Піднявши голову, вона побачила Кассіана. Він стояв, притулившись до стіни, і посміхнувся.

Кассіан відчував, що не готовий до зустрічі з Нестою. Йому потрібен час.

Повернувшись у Веларіс, він відразу ж розповів про все Різу та решті. Обличчя слухачів були дуже серйозні. Наприкінці оповідання Азріель став готуватися до стеження за Бріалліною. Амрена міркувала вголос про те, які сили та можливості є в розпорядженні королеви та Косфея, якщо вони з такою легкістю викрали цілий загін солдатів Еріса.

Потім Кассіан отримав новий наказ: слідкувати за Ерісом. «Примітно, що він звернувся до тебе, - сказав Різ. - Ви з ним на рівних. Ти – мій головнокомандувач. Еріс командує силами Берона. Тримай із ним зв'язок». Кассіан почав було заперечувати, але Різ багатозначно подивився на Азріеля, і заперечення припинилися. Я й так був весь у дорученнях. Кассіан цілком і сам розбереться з таким шматком лайна, як Еріс.

«Еріс хоче уникнути війни, яка відразу оголила б його задуми, - припустила Фейра. – Якщо Берон об'єднається з Бріалліною, Еріс буде змушений обирати між батьком та

долею Притіанії. Він спробує утримати рівновагу, підігруючи обом сторонам, але вона виявиться крихкою. Тому він хоче діяти, але коли йому зручно самому. Куди не кинь – звідусіль погрози».

Ніхто так і не зміг вирішити, що для них є більшою загрозою: Бріаллін з Косфеєм або готовність Берона вступити в союз з чаклуном і королевою. Поки Двір ночі щосили намагався зміцнити світ, віроломний правитель Двору осені ліз зі шкіри, затіваючи нову війну.

Обід пройшов у незвичній тиші. Після обіду Кассіан повернувся до Будинку вітру, де виявив двері на сходи відчиненими. У повітрі висів густий запах Нести.

Він притулився до стіни і став чекати, рахуючи хвилини. Видовище коштувало витраченого часу.

Коли він побачив, як вона вповзла на майданчик, судорожно дихаючи, з поплутаним волоссям і мокрим від поту обличчям, це нагородило його за минулий, на рідкість огидний день.

– Такі сходи могло побудувати тільки запекла чудовисько,— прошипіла Неста, все ще лежачи на підлозі.

– Можеш собі уявити, що коли ми з Різом та Азом були хлопчиками, нас у покарання змусили спуститися, а потім піднятися?

Її очі сердито виблискували. Добре. Краще, ніж крижана порожнеча.

– Навіщо? – спитала вона.

– Ми були молодими та дурними і вирішили випробувати межі терпіння верховного правителя, прогулявшись містом голяка. Але він не оцінив нашого жарту. Точніше, оцінив по-своєму. - Кассіан кивнув у бік сходів. - У мене на спуску так запаморочилося в голові, що мене вивернуло прямо на Аза. Його потім вивернуло на Різа, а Різ заблював сам себе. Був розпал літа. Коли ми дісталися нагору, спека стала нестерпною. Від нас нещадно смерділо, та й сходи смерділи нашою блювотиною. Нас рвало і дорогою нагору.

Слово честі, вона намагалася посміхнутися. Кассіан це бачив по тремтливих куточках рота.

Згадуючи давню історію, він і сам усміхався. Навіть якщо потім їм довелося знову спускатися вниз і відмивати всі сходи.

– До якої сходинки ти зуміла дістатися?

– До сто одинадцятої. – Неста все ще лежала на підлозі.

– Не так щоб далеко.

– Цей безглуздий Дім вітру відмовився дати мені вина.

— Я так і думав. Тільки це могло спонукати тебе наважитися на спуск.

Її пальці знову вперлися в підлогу.

Кассіан криво усміхнувся, задоволений, що Несту на якийсь час вибило з її похмурого стану.

– Ну що, так і не підвестися?

Її руки напружилися, але лікті роз'їхалися.

– Іди політай, - прошипіла Неста. - Дивишся, у валун вріжешся.

Кассіан відірвався від стіни і миттю виявився поруч. Нагнувся, підхопив Несту під пахви і підняв.

Неста хмурилася, її очі сердито виблискували. Її хитнуло, і він обхопив її міцніше, не даючи впасти.

– Я знав, що ти розгубила колишню силу. -

Переконавшись, що Неста більше не впаде, Кассіан відійшов. – Але ж зламатися після сотні сходинок? Просто не віриться.

– Сто одинадцять, – пробурчала вона. – Вважаючи з підйомом, двісті двадцять дві.

– Все одно хило.

Неста випросталась і підвела голову.

Кассіан пожав плечима і пішов до інших сходів, щоб спуститися на свій поверх.

– Якщо набридло бути слабкою, як новонароджене кошеня, починай тренуватися, – кинув він через плече.

Неста все ще відновлювала подих. Обличчя її було розчервоненим і злим.

– І включайся в спільну справу, — додав Кассіан.

Неста сіла за стіл, радіючи, що завчасно вийшла з кімнати і встигла дошкандибати до їдальні.

Через негнучких, сідаючих ніг їй знадобилося вдвічі більше часу.

Підйом з ліжка супроводжувався скреготом зубів і цілим потоком лайок.

Решта була ще гірша. Неста ледь зігнула коліна, щоби натягти штани. Умивання перетворилося на тортури. Навіть двері вона відчиняла насилу. На ногах не було жодного місця, яке б не боліло.

Сівши за стіл, вона снідала і водночас відпочивала. Неста зосереджено жувала, давлячись кашею, коли в їдальню по-котячому прокрався Кассіан.

Ледве глянувши на неї, він посміхнувся.

Він знав. Цей самовпевнений придурок знав.

Вона б виразила щось, але слідом за Кассіаном у їдальні з'явився Азріель. Побачивши Співака тіней, Неста випросталась. До плечей Азріеля чіплялися згустки тіней. Він похмуро посміхнувся Несте.

Азріель був красенем. Навіть з руками, вкритими шрамами, і тінями, що тягнулися за ним, як шлейф диму, він завжди здавався Несті найкрасивішим із трьох фейців, які називають себе братами.

Кассіан сів навпроти Нести. Перед ним зараз же з'явився сніданок.

– Доброго ранку, Неста, - з убивчою привітністю промовив Кассіан.

– Доброго ранку, Касіане, – відповіла вона, нагороджуючи його такою ж фальшивою усмішкою.

Світло-карі очі Азріеля поперемінно дивилися на обох, але він не вимовив ні слова, а витончено вмовився поряд з Кассіаном і взявся за сніданок.

– Давненько тебе не бачила, – сказала йому Неста.

Вона й не пам'ятала, коли вони бачилися востаннє.

– І я тебе теж, - відповів Азріель, встигнувши відправити в рот шматок омлету. – Як вправи? - Співак тіней кивнув на її обладунки.

Сердитий погляд Кассіана перервав подальші розпитування.

Неста поглядала на обох. Напевно, Азріель знав про вчорашній день. І про її пригоди на сходах Кассіан йому теж повідомив. В усіх подробицях. Проте вона відповіла, попередньо ковтнувши чаю:

– Вправи просто диво. Захоплюють так, що часу не помічаєш.

– Надіюсь, ти не надто мучиш мого брата. – Азріель скривив куточок рота.

– Це твоя загроза, Співак тіней? – Неста шумно поставила чашку на блюдце.

Кассіан, припавши до своєї чашки, випив весь чай.

– Мені не потрібно вдаватися до погроз, – холодно відповів Азріель.

Тіні оточували його, мов змії, готові вжалити.

– Мені теж, — усміхнулася Неста.

Відкинувшись на спинку стільця, вона заявила Кассіану, що похмуро дивився на обох:

– Я хочу вправлятися не з тобою, а з Азрієлем.

Вона бачила, як завмер Кассіан. Чесне слово.

– Думаю, від Аза ти не дочекаєшся такого потворства, як від мене. - Кассіан побарабанив пальцями по столу. — Скоро сама переконаєшся.

– Від такого красеня? – вкрадливо спитала Неста. — Нізащо не повірю.

Азріель втягнув голову в плечі, зосередившись на їжі. Він ненадовго задумався, потім очі його спалахнули.

– Якщо хочеш вправлятися з Азом, будь ласка, – напружено мовив Кассіан. Він ненадовго задумався, потім очі його спалахнули. — Тільки маю сумнів, що ти витримаєш хоча б один урок з ним. Ти вчора перевірила свої сили. Спустилася на якусь сотню сходинок, ледве

доповзла назад і відчуваєшся так паршиво, що сьогодні тобі навіть зі стільця не встати.

Неста вперлася ногами на підлогу. Якщо вона встане, Кассіан вважає за її обличчям кожен крихту болю. Але показати, що він має рацію...

Азріель мовчки дивився на них. Спираючись на стіл, пригнічуючи стогін, Неста рвучко встала.

– Так не рахується, - недбало помітив Касіан, відправляючи в рот великий шматок омлету. — У тебе основну частину роботи виконують руки.

– Б'юся об заклад, вночі це застосовно і до тебе, - прошипіла Неста, зображуючи крайню огиду.

Плечі Азріеля тремтіли в беззвучному сміху. Кассіан опустил вилку. Його очі зухвало блищали.

– Це написано в твоїх непристойних книжках? Там говориться тільки про ніч?

Сенс його слів дійшов до Нести майже миттєво. Вона не змогла втриматись: обличчя спалахнуло, а погляд сам собою перемістився на могутні руки Кассіана. Азріель кусав губи, щоб не розсміятися вголос, але сміх Нести прорвався назовні.

– Це може статися будь-коли, — криво усміхнувся Кассіан. — З першими променями світанку або коли я моюсь, і навіть після довгого, важкого дня вправ.

Від Нести не сховалося, що він злегка виділив слова «довгого, важкого».

Почуте її потрясло, але вона не показала виду.

– Схоже, Кассіане, твої руки зайняті постійно, – с легкою усмішкою сказала вона і пішла до дверей, намагаючись не кривитися від болю в ногах.

– Ти по вуха в лайні, - спокійно помітив Азріель, коли вони вдвох вийшли на холодну веранду.

– Знаю, похмуро пробурчав Кассіан.

Він сам не розумів, як це сталося, як від глузування з Нести він почав її збуджувати, розповідаючи про свої звички. Потім уявив, як її рука охоплює його член і робить

те, що він зазвичай робив сам. Картина була настільки жива, що його ледь не скинуло з стільця і не винесло назовні, прямо в небеса.

Кассіан знав: Аз, звичайно ж, відчув перемену в його запаху. Від його імені, сказаного Нестою, вся шкіра натягнулася, наче тятива, а скам'янілий член уперся в гудзики штанів. Біль між ніг став занадто відчутним.

Йому вистачило б пальців однієї руки, щоб перерахувати, скільки разів Неста називала його по імені.

Думка про одну руку змусила його подумати про її руку, що стискає його член, сильно, жорстко, так, як йому подобалося.

Кассіан скрипнув зубами і вдихнув холодне ранкове повітря, подумки наказавши собі заспокоїтися і охолонути. Вітри над Веларісом завжди були приємними і м'якими. Зовсім не те, що в горах Іллірії. Там вітрами керувала зла, мстива богиня.

— Вам там, випадково, не потрібен супроводжуючий? - зі сміхом запитав Аз, дозволяючи вітру скидати його темне волосся.

Так. Ні. Так.

— Ти підійшов би на цю роль.

— Я щось сумніваюся, — лукаво посміхнувся Аз.

Незабаром Аз почне шпигувати за Бріалліною. Так учора увечері вирішила Фейра. Хоча Різ і просив Кассіана стежити за людськими королевами, прихована частина все одно лягала на плечі Аза.

Світло-карі очі Азріеля спалахнули. Він стиснув плече Кассіана:

— І тобі удачі.

Кассіан не розумів, з чого раптом вирішив, що сьогодні Неста буде з ним вправлятися. Коли вони прибули до Гавані Вітрів, вона сіла на той самий камінь і не рушила з місця. Він перестав думати про руки Нести у нього між ногами і зосередився на сьогоднішньому занятті. Він мав намір провести годинний урок, потім відвести її в старий

будинок, колись належав матері Різа, а самому відправитися зі звичайною перевіркою по ілліріанських загонах і подивитися, як навчається поповнення.

Звісно ж, про те, що їм, можливо, доведеться знову воювати, він не скаже жодного слова. Ще невідомо, які відомості здобуде Аз.

Несті про це він також не сказав. Особливо про відомості Еріса. Неста не приховувала своєї зневаги до фейських Дворів. І будь проклятий, якщо дасть їй нові приводи для випадів. Схоже, вона бачила його наскрізь і знала, наскільки невисокої він думки про свої дипломатичні здібності. Всі ці політичні ігри та інтриги йому не по зубах.

Про те, чи безпечно залишати Несту одну хоча б на годину, він намагався не думати.

— Значить, повторення вчорашнього? — спитав Кассіан, намагаючись не дивитись на місцевих придурків, які гляділи на нього.

На них обох. На неї.

Неста чистила нігті. Вітер тріпав кінчик її коси. Вона нахилилася, майже упираючись чолом у коліна, щоб хоч так захиститися він пронизливого вітру.

— Якщо встанеш і почнеш рухатися, швидко зігрієшся, — сказав Кассіан.

Вона лише закинула ногу на ногу.

— Якщо хочеш сидіти і мерзнути дві години поспіль, будь ласка.

— От і добре.

— От і добре.

— От і добре.

— Успіху тобі, Нес.

Він глузливо глянув на неї, знаючи, що її дратує його усмішка та ім'я, скорочене на фейський манер.

Пройшовши на середину майданчика для вправ, Кассіан зупинився, вирівнюючи подих.

Неста не відповіла. Кассіан прогнав всі думки і дозволив тілу почати рухи, які він удосконалював п'ять століть поспіль.

Початкові кроки нагадували тілу необхідність включатися в роботу. Потягування, дихальні вправи, послідовне зосередження на усіх частинах тіла: від кінчиків ніг до крил. Пробудження тіла.

Потім розпочнуться справжні вправи. Більш виснажливі, ніж ці.

Кассіан впав у звичний ритм дихання і рухів і майже не думав про жінку, що сидить на камені.

«А ти й далі простягай їй руку».

Під кінець вправ Кассіан змок і важко дихав, із задоволенням відзначаючи, що Неста зовсім задубіла.

Але навіть холод не змусив її зрушити хоча б трохи. Як сіла, так і приклеїлася.

Витираючи спітніле чоло, Кассіан помітив, що її губи посиніли. А ось це вже нікуди не годиться.

- Іди почекай мене там. - Він махнув рукою у бік будинку Різа. — У мене є деякі справи.

Неста не ворухнулася.

Кассіан округлив очі.

— Вибирай: мерзнути тут ще годину або піти в будинок і зігрітися.

Невже вона така вперта?

На щастя, табір накрило поривом крижаного вітру. Це змусило Несту покинути камінь і піти до будинку.

Усередині було по-справжньому тепло. У величезному закопченому каміні, що займав більшу частину основної вітальні, тріщав вогонь. Мабуть, Фейра чи Різ постаралися. Кассіан притримав двері. Неста прошмигнула всередину, розтираючи змерзлі руки.

Увійшовши, вона озирнулася. Подивилася на кухонний стіл біля вікон, на простенький диван, що займав другу половину кімнати. Вузькі сходи вели нагору, де було ще дві кімнати. Одна з них з дитинства була кімнатою Кассіана. Перша кімната у його житті, де він провів свою першу ніч під дахом.

Цей будинок був його першим справжнім будинком. Він знав тут кожну подряпину та щербину, кожну зазубрину та підпалину. Усе це зберігалось завдяки магії. Вм'ятина біля основи перил була залишена його головою. Це трапилося в одну з їхніх нескінченних бійок. Пляма на старому червоному дивані від пролитого елю – теж його справа. Їм тоді було шістнадцять років. Вони вперше залишилися на ніч самі. Мати Різа вирушила до Веларісу – відвідати чоловіка, що робила рідко. Вони тоді здорово напилися, і Кассіан, чиї мізки були залиті елем, не спромігся прибрати пляму відразу, поки вона свіжа. Різ перебрав ще сильніше, оскільки заважав ель із міцним вином. Він хвалився, що силою магії прибере пляму, проте переплутав заклинання, через що пляма ще

сильніше в'їлася в оббивку. Вони переклали дивані подушки, щоб приховати витівку від матері Різа, але вона, повернувшись вранці, відразу ж це помітила.

Можливо, справа була навіть не в подушках, а в тому, що всі троє ще не встигли протверезіти. Аз взагалі безупинно ікав.

– Раз ти полюблюєш сидіти, чому б не посидіти з зручністю? - Кассіан вказав на кухонний стіл.

Неста не відповіла. Він обернувся: вона стояла перед каміном, міцно обхопивши себе за плечі. Відсвіти полум'я танцювали на її гарному волоссі.

Вона завжди вміла стояти нерухомо. Навіть будучи людиною. Преображення у фейку лише посилило цю здатність.

Неста дивилася на вогонь так, ніби той щось шепотів її палаючій душі.

– На що ти дивишся? - спитав Кассіан.

Вона здригнулася, згадавши, що в будинку не одна.

Трес полена в каміні знову змусив її здригнутися.

Від жаху. Від страху. Кассіан це помітив.

Він дивився то на неї, то на вогонь. Де зараз мандрував її розум? Які жахи їй згадувалися? Обличчя Нести було блідим. Сіро-блакитні очі посмикнулися тінню.

Касіан знав цей вираз і бачив так часто, що втратив рахунок.

— У селі є кілька лавок, — сказав він, усвідомлюючи свою повну нездатність вивести Несту з її внутрішньої пустоти. - Скучиш тут, прогуляйся по них.

Неста як і раніше не відповідала. Більше не намагаючись її розговорити, Кассіан мовчки відійшов.

9

Дзвоник над дверима привітно брязнув. Неста увійшла в тепло сільського магазинчика.

Пол з новеньких соснових дощок був натертий до блиску. Так само новим був і прилавок. За прилавком виднілися двері, відчинені в заднє приміщення. Тут

торгували чоловічим та жіночим одягом. Частина товару була представлена на манекенах, решта акуратними стопками викладено на прилавку.

Із задньої кімнати вийшла темноволоса жінка. Її коса виблискувала під фейським світлом, що висвітлювало магазинчик. Обличчя жінки було своєрідним: різкі риси та раптом повні губи. Очі, трохи витягнуті куточками вгору, і бежева шкіра говорили про предків з інших земель. Можливо, вони переселилися сюди із Двору зорі. Погляд був ясним і відкритим.

— Доброго ранку, — привітно привіталася господиня крамнички. — Бажаєш щось купити?

Можливо, вона впізнала Несту, але виду не подала.

— Шукаю щось тепліше, ніж це вбрання. – Неста вказала на свої обладунки. - Він продувається наскрізь.

Жінка вимовила якесь незрозуміле слово і подивилася у вікно, на порожню вулицю. Може, турбувалася, що місцеві побачать Несту у її магазині? Чи чекала інших покупців?

– Воїни такі гордовиті дурні. Коченіти будуть, але не зізнаються, що їм холодно в обладунках. Говорять, що їм тепло і навіть спекотно.

– Взагалі-то, обладунки досить теплі, - зізналася Неста. Їй сподобалися слова продавщиці про гордовитих дурнів. Схоже, ця жінка, як і вона, не жалувала місцевих чоловіків. — Але я не звикла до тутешніх холодів.

Жінка хмикнула, підняла частину прилавка і, вийшовши до Несті, оглянула її з голови до п'ят.

– Я не торгую обладунками, але дізнаюся, чи можна виготовити для тебе обладунки на овчині. Ти часто вправляєшся? – Вона кивнула у бік майданчиків, невидимих звідси.

– Я не вправляюся. Я... - Неста намагалася підібрати потрібне слово. Не могла ж вона сказати, що через свою впертість мається тут дурницею. – Я просто спостерігаю.

– Зрозуміло. - Очі жінки блиснули. — Значить, тебе сюди перекидають проти твоєї волі?

Це її взагалі не стосувалося.

— Це частина моїх обов'язків при Дворі ночі, — збрехала Неста.

Жінка, одягнена в просту домоткану сукню, нахилила голову, коса ковзнула по її плечу. Тільки зараз Неста помітила, що у продавщиці підрізані крила. На кульнях залишилися потворні шрами. Шрами були рідкістю для фейців. Несті одразу згадалися шрами Ласена та Азріеля. Але там причиною були якісь страшні травми, про які вона не наважувалася спитати. А у цієї жінки...

– Мені обрізали крила, – спокійно пояснила жінка. – Мій батько... він дотримувався традиційних поглядів. Вважав, що місце жінки – удома, а не у повітрі. Я чинила опір. Але він таки наполог на своєму.

Слова жінки пролунали коротко та різко. Несте згадалося, як Фейра розповідала їй, що мати Різа мало не спіткала така ж доля. Тільки поява його батька завадила позбавити її крил. Батько оголосив, що бере її за дружину. Їхній союз був нещасливим, але мати Різа витримувала всі тяготи з подяки за врятовані крила. Врятувати цю жінку виявилось нікому.

– Мені вистачає клопоту з торгівлею. Іноді начисто забуваю, що могла б не ходити, а літати.

– І що, ніякий цілитель не може відновити крила?

Обличчя жінки витяглося. Неста пошкодувала про безтактне питання.

– Це дуже складно. Потрібно поновити м'язи, нерви, повернути їм чутливість. Якщо хтось і може це зробити, то тільки верховний правитель Двору зорі. Більше ніхто.

Так, Тезан - неперевершений цілитель. Фейра успадкувала його силу. Пам'ятається, Тезан допомагав виводити Елайну зі ступору.

Неста швидко прогнала спогад про бліде обличчя і порожні карі очі середньої сестри.

– Можливо, хтось і візьметься виготовити утеплені обладунки. Щоправда, на це потрібен час. Тижнів два або навіть місяць. Але як тільки я дізнаюся, дам знати.

– Чудово. Спасибі. - І тут Неста згадала про своє безгрошів'я. — А скільки це коштує?

— Адже ти служиш у верховного правителя? - Продавщиця знову нахилила голову. – Я можу надіслати рахунок у Веларіс.

– Вони... – Неста не хотіла визнавати, як низько впала. Особливо перед незнайомкою. – Загалом, я просто запитала. Мені не потрібні утеплені обладунки.

– Я думала, Різанд добре тобі платить.

– Так, але я... — Якщо ця жінка прямо говорить, вона теж скаже. – Мені перестали платити.

– Чому? – з неприхованою цікавістю запитала жінка.

– Я недостатньо тебе знаю, щоб розповідати про причини. – Неста стиснулася.

– Ладно. – Жінка пожала плечима. - Я все одно з'ясую про зброю, запитаю, скільки це коштує. Якщо ти мерзнеш у наших краях, тобі нема чого страждати від холоду. І не важливо, що подумає про це верховний правитель, - зухвало додала вона.

– Думаю, він швидше велить Кассіану скинути мене зі скелі.

Жінка посміхнулася і раптом простягла Несті руку:

– Давай знайомитися. Мене звуть Емері.

– Неста Аркерон. – Неста простягла свою, здивувавшись залізній силі пальців Емері.

– Я знаю. - Емері випустила її руку. — Ти вбила правителя Сонного королівства.

— Так.

Марно це заперечувати. Неста все одно не змусила б себе збрехати, сказавши, що не має до цього жодного відношення.

– Добре. - В усмішці Емері відчувалася якась небезпечна краса. – Добре, – повторила вона.

Сильна жінка. Сила Емері відчувалася у всьому: у прямій спині, в гордо піднесеному підборідді. І, звичайно ж, в очах.

Неста повернулася до дверей, за якими на неї чекав пронизливий холод. Вона не знала, як поставитися до відвертої похвали продавщиці. Інші сприймали вчинок Нести з благоговінням, страхом і навіть сумнівом.

- Дякую за допомогу, - сказала Неста і штовхнула двері.

Їй було дивно вимовляти звичайні ввічливі слова, адресуючи їх абсолютно незнайомій жінці.

На вулиці зустрічні чоловіки, жінки і діти дивилися на Несту, що йде. Декілька матерів смикнули своїх дітей за рукав, поспішаючи відвести. Неста дивилася на них з холодною байдужістю.

«Правильно, що ховаєте від мене своїх дітей, хотілося їй сказати їм. — Я ж чудовисько, якого ви боїтеся».

— Завдання те саме, що й учора? - Не привітавшись, запитала Неста у Клото.

З табору вона повернулася десять хвилин тому і все ще тремтіла від холоду.

Кассіан з нею майже не розмовляв. У будинку матері Різа він став похмурим. Обличчя Мор було якщо не похмурим, то якимось кислим. Кассіан опустив Несту на веранду Будинку вітру і, навіть не попрощавшись, обернувся до Мор, що обтрушувала пилюку з одягу. Ще за мить він злетів у повітря, несучи з собою світловолосу красуню.

Ну і нехай летить з іншою жінкою в обіймах. Їй яка справа до цього? Неста усвідомлювала: вона не має права досадити. Адже вона сама вперто відштовхувала Касіана, і в нього не було причин вірити, ніби вона хотіла зовсім протилежного. І потім, колись давно Кассіан і Моррігана були коханцями.

Неста повернулася спиною до Кассіана, що відлітав, і штовхнула двері їдальні. Там на неї чекала тарілка супу зі свининою та бобами. Мовчазна, дбайлива пропозиція.

– Я не голодна, - сказала вона Дому вітру і попрямувала в бібліотеку.

Тепер Неста стояла перед Клото, чекаючи, поки та напише відповідь.

“Потрібно розставити по місцях книги на п'ятому ярусі».

Неста зазирнула за перила за столом Клото і мовчки перерахувала яруси. П'ятий був... надто глибоко. Не зовсім у темряві, але неабияк оповитий нею.

– На дні більше ніхто не живе? - Про всяк випадок запитала Неста. - Бріаксис не повернувся?

Зачарована ручка Клото знову ожила. "Бріаксис нікому з нас ніколи не завдавав зла".

- Чому?

«Думаю, Бріаксис нас шкодував. Перш ніж опинитися тут, всі ми пройшли через кошмари».

Неста ледь утрималася, щоб не поглянути на понівечені руки Клото і не спробувати проникнути під тіні капюшона верховної жриці.

“Я можу підібрати тобі роботу на верхніх ярусах», - запропонувала жриця.

- Ні, - хрипко відповіла Неста. - Я впораюся.

Легко сказати! Через годину її обладунки густо вкрилися пилом, а сама вона плюхнулася на стілець біля порожнього столу, відчуючи гостру потребу перепочити. На столі з'явилася знайома тарілка супу зі свининою та бобами.

– Я ж тобі сказала, що не голодна, – сказала Неста, дивлячись у далеку стелю.

Поруч з тарілкою з'явилися ложка і серветка.

— Тебе це зовсім не стосується.

До тарілки додалася склянка води.

Неста схрестила руки і відкинулася на спинку.

– З ким ти розмовляєш? – почувся трохи глузливий жіночий голос.

Неста обернулася і навіть завмерла, побачивши між двома найближчими стелажми жінку в одязі послушниці. Капюшон її був відкинутий, фейське світло переливалося на каштанових, з рудою, прямому волоссі. Великі зелено-блакитні очі були такими ж ясними та бездонними, як камінь нагорі капюшона Клото. Ніс і щоки прикрашали розсип ластовиння, наче хтось безтурботно жбурнув їх туди. Жінка була зовсім молодою – майже дівчисько з худорлявими витонченими руками. Фейка, проте... Неста раптом відчула домішку іншої породи. Вона не знала, звідки в неї виникло таке відчуття. Але гарне обличчя послушниці приховувало якусь таємницю.

Неста махнула у бік супу та води, але ті вже зникли. Вона похмуро дивилася в стелю. Проклятий Будинок вітру. Докучає їй своєю турботою, а потім виставляє дурую.

— Ні з ким я не розмовляла, — збрехала вона послушниці.

Послушниця тримала в руках п'ять важких книг.

– Ти вже закінчила роботу?

– Ні, – Неста озирнулася на візок із нерозібраними книгами. – У мене перерва.

– Ти пропрацювала лише годину.

– А я й не знала, що тут стежать за моєю роботою.

Неста не збиралася приховувати свого невдоволення. Нехай бачить. Вона вже поговорила з однією незнайомкою, вичерпавши запас ввічливості. Розсипатися в люб'язностях перед другою – це вже занадто.

Її зухвала відповідь не зачепила послушницю.

– У нас не щодня з'являються новенькі. – Вона склала книжки на візок Нести. – Ці теж треба розставити по полицях.

– Я не виконую розпорядження послушниць.

Послушниця стала на весь зріст. Вона була трохи вище за більшість фейських жінок. Навколо неї щось потріскує.

Мабуть, магічна сила.

Сила Нести забурчала у відповідь.

– Ти прийшла сюди працювати, - незворушно сказала послушниця. — І не тільки для Клото.

– Не надто шанобливо ти говориш про свою верховну жрицю.

– Клото не наполягає на шануванні свого звання.

Навпаки, змушує нас кликати її на ім'я.

– А тебе як звати? – запитала Неста, вирішивши, що Клото неодмінно поскаржиться на зухвалу поведінку послушниці.

Зелено-блакитні очі здивовано блиснули, наче послушниця розгадала задум Нести.

– Гвинета Бердара.

Дивно, що вона назвала своє прізвище. Фейці дуже рідко це робили. Навіть Різ.

– Але більшість кличе мене просто Гвін.

Поверхом вище до перил підійшли дві жриці з книгами в руках. Обличчя обох приховували каптури, але Неста відчувала: одна з них дивилася на неї.

– Це Рослина і Дірдра, - повідомила Гвін, помітивши, куди дивиться Неста.

– Звідки ти знаєш? - Здивувалася Неста.

Капюшони робили жінок невиразними. Може, по руках визначила?

– За їхніми запахами, - відповіла Гвін і повернулася до принесених книг. - То ти розставиш їх по полицях чи мені самій зайнятися?

Неста похмуро подивилася на послушницю. Живучи тут, Гвін навряд чи знала, хто така Неста, чим встигла прославитись і яку силу набула.

– Розставляю, – крізь зуби пообіцяла Неста.

Ластовиння, схожі на крупинки іржі, були покриті і її руки. Шрами або інші сліди пережитого були приховані під одягом.

Але Неста чудово знала про існування невидимих ран, що залишали такі ж глибокі, потворні шрами, як і рани тілесні.

Думка про це змусила її додати вже м'якшим тоном:

– Прямо зараз і розставляю.

Можливо, в ній ще залишався крихітний запас чемності.

Гвін помітила зміну.

– Я не потребую твоєї жалості, – сказала вона різким голосом, таким же ясным, як її зеленувато-блакитні очі.

– Це не жалість.

– Я в бібліотеці не так давно. Якихось два роки. Навіть менше. Я ще не встигла набути повної безпристрасності і тому одразу бачу, як хтось змінює свою поведінку, згадавши, чому я тут. – Гвін підібгала губи. – Сюсюкати зі мною не треба. Говори так, як говориш із рештою.

– Сумніваюся, що тобі сподобається моя манера розмови з рештою.

– А ти спробуй, – посміхнулася Гвін.

– Згинь з очей моїх, – прошипіла Неста, дивлячись на неї з-під опущених брів.

Гвін широко посміхнулася, показавши більшу частину зубів. Очі послушниці блиснули.

Неста відразу подумала, що її очі так не виблискують.

– Ти мені подобаєшся, – зізналася Гвін, повертаючись до стелажів. – Слово честі, подобаєшся.

З цими словами вона зникла в сутінках.

Неста довго дивилася Гвін услід. Може, це її фантазії? Дві дружні розмови за день. Вона не пам'ятала, коли востаннє говорила без знущань і шпильок.

Мимо пройшла ще одна жриця, обличчя якої приховував каптур. Вона вітально кивнула Несте.

Навколо стало тихо, ніби Гвін була літньою грозою, яка раптово налетіла і так само раптово помчала. Зітхнувши, Неста взялася за книги, залишені послушницею.

Через кілька годин запилена, втомлена і посправжньому зголодніла Неста підійшла до столу Клото і запитала:

– Завтра буде те саме?

"Ти не задоволена своєю роботою?" – написала Клото.

– Була б задоволена, якби твої посласушниці не зневажали мною, як сласушницею.

«Гвінета вже розповіла мені про ваше знайомство. Вона допомагає Мерілі. Це моя права рука. Клад знань, але неймовірно вимоглива. Якщо прохання Гвінети здалися тобі зайве різкими, це лише тому, що Мерілла постійно на неї тисне».

– Мені довелося шукати полиці для її книг, хоча візок і так був повним-повно.

«Книги повинні повертатися на місце. Вони можуть знадобитися комусь ще. Але я не звикла відповідати за поведінку моїх посласушниць. Якщо прохання Гвінети тобі не сподобалося, треба було так їй і сказати».

– Я і сказала, - спалахнула Неста. – Вона та ще штучка.

«Хтось може те саме сказати і про тебе».

– Може, – сказала Неста, схресууючи руки.

Вона не сумнівалася, що Клото зараз усміхається під капюшоном. Але жриця написала зовсім інше: «Гвинеті, як і тобі, довелося виживати, виявляючи сміливість та стійкість. Постарайся побачити найкраще, що в ній є».

У жилах Нести завирувало щось дуже схоже на жаль. Вона одразу погасила бурління.

– Прийму до уваги. А робота мене цілком влаштовує.

«На добраніч, Неста», - тільки й відповіла Клото.

Неста повернулася нагору. Їй здавалося, що коридорами зі стогоном гасає вітер. Йому під стать було гучне бурчання її шлунка.

Вона відчинила двостулкові двері приватної бібліотеки. Нікого. Вигляд тутешніх книжкових полиць подіав на Несту заспокійливо. Над містом заходило сонце, що робило Сидру звивистою смугою рідкого

золота. Сівши за стіл перед вікнами, Неста сказала Дому вітру:

– Навряд чи ти знову запропонуєш мені їжі, але зараз я б з'їла цей суп.

Слова не подіяли. Неста зітхнула і вперлася в стелю. Цьому Дому не догодиш.

Живіт звело судомою. Здавалося, якщо Неста терміново не запхне туди хоч щось, він почне пожирати нутрощі.

– Будь ласка, – напружено додала вона. З'явилася тарілка з супом і склянка води. Потім серветка із ложкою. В каміні спалахнув вогонь, але Неста квапливо сказала:

– Вогню не треба. Мені не холодно.

Вогонь слухняно згас, зате кульки фейського світла спалахнули яскравіше.

Неста потяглася до ложки. Поруч з'явилася тарілка зі скибочками свіжого хрусткого хліба. Здавалося, Будинок вітру перетворився на дбайливу матусю-квочку.

– Спасибі, – тихо сказала Неста і взялася за їжу.

Кульки мигнули, наче бажаючи їй приємного апетиту.

10

Неста наїлася до відвалу. За першою тарілкою супу була друга і третя. Здавалося, Дім вітру так дбав про її їжу, що доповнив обід шматком шоколадного торта.

– Це з дозволу Кассіана? — спитала Неста, беручись за вилку і з усмішкою дивлячись на блискучий, вологий від припитки торт.

– Зрозуміло, ні, — відповів Кассіан, який увійшов до бібліотеки.

Неста повернулася до дверей, похмуро дивлячись на нього.

– Що тобі потрібно? — брязнувши виделкою, запитала Неста.

– Чому ти їси тут? - запитанням відповів Кассіан.

– Хіба не зрозуміло?

– Ти розмовляєш сама з собою, - посміхнувся він. – Це єдине, що мені зрозуміло.

– Я розмовляю з Будинком вітру. З ним говорити набагато легше, ніж з тобою.

– Звичайно. Він же тобі не відповідає.

– Саме так.

– Вважай, що я клюнув на цю вудку, — усміхнувся Кассіан. Він пройшов до столу, пожираючи очима недоторканий торт.

– Послухай, а ти й справді... розмовляєш з Будинком вітру?

– А ти хіба ні?

– Ні. Він же напханий заклинаннями.

– Він навіть подав мені суп прямо в бібліотеку, хоча я і не просила.

– З чого б це? – здивувався Кассіан.

– Я ж не знаю, як улаштована ваша фейська магія.

– Ти... ти що-небудь зробила, щоб змусити Дім відгукуватися?

– Якщо ти береш приклад з Девлона і запитаєш, чи займалася я чаклунством, відповідаю: ні.

– Я не це мав на увазі, — знову посміхнувся Кассіан. – Але це чудово. Ти сподобалася Дому. Вітаю.

Неста загарчала. Кассіан нахилився до столу і підхопив її вилку. Неста одеревеніла від його близькості. Кассіан мовчки підчепив вилкою шматочок торта і відправив собі в рот. Коли він замикав від насолоди, цей звук відгукнувся у всіх кістках Нести. Кассіан підробив другий шматочок.

– Взагалі, торт призначався мені, – пробурчала Неста, дивлячись, як Кассіан із задоволенням жує.

– Так забирай, – запропонував він. - Досить простого обеззброюючого маневру, враховуючи мою хитку рівновагу і увагу, відвернену смачним тортом.

Неста нагородила його сердитим поглядом. Кассіан ще раз колупнув виделкою в торті.

– Є багато корисних штукочок, Нес, яким ти навчишся, тренуючись зі мною. Твої загрози були б набагато серйознішими, якби підкріплювалися діями.

Неста забарабанила пальцями по столу. Дивлячись на вилку в руці Кассіана, вона уявляла, як встромляє вилку йому в стегно.

– І цьому ти теж навчишся, - пообіцяв Кассіан, перехопивши її погляд. – Я навчу тебе перетворювати на зброю будь-яку річ. Навіть вилку.

Неста оскалила зуби, але Кассіан лише опустил вилку і мовчки вийшов, залишивши їй половину шматка.

У бібліотеці Неста розшукала приємний еротичний роман і вмостилася читати. Вона читала доти, доки повіки не обтяжили, і лише її залізна воля змушувала очі залишатися відкритими. Якоїсь миті вона зрозуміла, що тут і засне, якщо зараз не повернеться до себе. Коли дійшла до своєї кімнати, Неста, не роздягаючись, повалилася на ліжко.

Коли вона прокинулася, навколо було темно та холодно. Неста зняла зброю і залізла під ковдру, стукаючи зубами.

Через мить у каміні спалахнув вогонь.

– Вогню не треба, — наказала вона, і той слухняно згас.

Вона тремтіла, чекаючи, поки простирадла зігріються від тепла її тіла. Через якийсь час ліжко почало нагріватися. Не від її тіла, а від якогось заклинання. Нагрівалося і повітря, ніби хтось видихнув у простір кімнати цілі струмені теплого повітря.

Її тремтіння припинилося.

Неста затишно влаштувалася під ковдрою, пробурмотівши:

– Спасибі.

У відповідь Будинок хитнув незадернутими шторами. Коли вони припинили гойдатися, Неста знову спала.

Сонне королівство і Котел викрали Елайну. Котел відчував, що вона стежить за ним, і почав стежити за нею.

Помітив її ворожіння на кістках та камінні і змусив пошкодувати.

Це її вина. Вона викликала лихо на сестер.

Доторкнувшись до своєї сили, вона зробила лише гірше, і цього вона ніколи не пробачить. Ніколи... Елайну напевно замучають, розтерзають тілесно і душевно.

Світ тріснув.

Перед нею стояв її батько зі звернутою шиєю. Її батько з ніжними карими очима. Любов і зараз сяяла в них, але з кожною миттю вони меркли...

Неста різко прокинулася, схопившись за край ковдри. Її каламутило.

У глибині її тіла, а може, в глибині душі щось звивалося, шукаючи вихід у зовнішній світ.

Неста наступила на свою силу. Зачинила всі двері всередину, до яких змогла дотягнутися.

«Сон, - подумки наказала вона. – Сон та спогади. Ідіть геть».

Її сила невдоволено забурчала, але корилася.

Ліжко стало нестерпно жаркою.

Неста відкинула ковдру і витерла піт з обличчя.

Їй потрібно було випити. Потрібно змити все це.

Неста швидко одяглася, не до кінця відчуваючи своє тіло. Їй було все одно, скільки зараз часу та де вона знаходиться. Всі думки були лише про перешкоди між нею та найближчим питним закладом.

Двері на сходи з десятима тисячами сходинок були відчинені. Кульки фейського світла в коридорі мерехтіли ледве-ледь. Неста намагалася ступати безшумно, озираючись, чи не йде хтось слідом. Руки в неї тремтіли.

Вона почала спускатися.

Коло за колом, коло за колом, коло за колом.

«Я полюбив тебе, ледве взявши на руки».

Все нижче, і нижче, і нижче.

Стародавній Котел розплющив око і дивився на неї, намагаючись пригвоздити до місця.

Котел тягнув її в себе, в яму Творіння, забирав і забирав у неї, байдужий до її криків...

Коло за колом, нижче і нижче, наче Котел і зараз тягнув її, давлячи своєю жахливою силою.

Нудота наростала.

Її сила рвалася назовні.

Неста спіткнулася.

Їй вистачило б миті, щоб схопитися за стіну, але вона спізнилася. Коліна вдарилися об ступінь, потім Неста вдарилася обличчям.

Її закружляло і понесло вниз. Вона вдарялася об стіни, відскакувала від них і котилася сходами.

Неста різко викинула руку. Її нігті встромилися в камінь. Посипалися іскри. Вона скрикнула, намагаючись утриматися. Світ перестав рухатися. Падіння перервалось.

Вона лежала поперек сходинок, чіпляючись за камінь і важко дихаючи. Кожен вдих відгукувався гризучим болем у грудях.

Неста заплющила очі, насолоджуючись нерухомістю. І в цій блаженній тиші біль розбрався і розлився по всьому тілу.

Щось потекло в неї по шиї. Там теж була кров.

А її нігті, що вп'ялися в кам'яні сходи... Неста дивилася на руку.

Іскри їй не здалися.

Вона бачила, як вони випурхнули з-під її нігтів. Її пальці застрягли в камені, і він світився, ніби щось освітлювало його зсередини.

Застогнавши, Неста висмикнула руку, і камінь відразу потемнів. Але на поверхні сходинок залишилося чотири борозни і єдина дірка в підйомі, куди вона вперлася великим пальцем.

Її обдало крижаним холодом. Неста схопилася на поранені ноги і, не звертаючи уваги на ниючі коліна,

помчала нагору. Геть від сліду її руки, який назавжди впечатався в камінь.

– І хто переміг у поєдинку? - запитав наступного ранку Кассіан, коли вона сиділа на камені і дивилася, як він вправляється.

За сніданком він промовчав щодо її синця, рани на підборідді і ніг. Мор, що з'явилася, теж ніби нічого не помітила. Те, що рани не зникли до ранку, говорило про їхню серйозність. Але її фейське тіло вже почало зцілюватися.

Людину таке падіння, швидше за все, вбило б. Все ж таки фейське тіло мало свої переваги. Бути людиною, бути слабкою у світі потвор – це означало смертний вирок. Фейське тіло давало їй найкращий шанс вижити.

Кассіан мовчав лише годину, поки вправлявся. На даний момент він стояв на середині майданчика і важко дихав. По обличчю та шиї струменів піт.

– У якому поєдинку? - Запитала Неста, розглядаючи свої постраждалі нігті.

Як називався той рятівний рух, який зупинив її політ вниз сходами, нігтям неабияк дісталось. Вони потріскалися. Неста відмовлялася визнавати силу, що вирвалася з неї, і навіть подумки не давала назви. На ранок ця сила підкорилася і завмерла.

– У поєдинку між тобою та сходами.

– Не розумію, про що ти, – зиркнула на нього Неста.

Кассіан відновив вправи. Знову замиготів меч. Здавалося, всі рухи мали на меті розрубати уявного супротивника надвоє.

– Розумієш. О третій годині ночі ти залишаєш свою кімнату, маючи намір спуститися в місто і вщент напиться. Тобі так не терпілося перемогти сходинки, що ти перерахувала їх власними ребрами, доки не зупинилася. Цілих тридцять штук.

Він що, бачив ту сходинку з слідами від нігтів?

– Звідки ти знаєш?

Кассіан пожав плечима.

– Ти стежиш за мною? – запитала Неста і, не давши йому відповісти, уїдливо кинула: – Глазів і не надумав допомогти?

Кассіан знову пожав плечима.

– Тобі вдалося затриматися. Інакше хтось обов'язково прийшов би тобі на допомогу, причому раніше, ніж ти досягла б дна.

Неста зашипіла.

Кассіан лише посміхнувся і поманив її рукою:

– Хочеш повправлятися зі мною?

– Тебе б зіпхнути з цих сходів.

Швидким, витонченим рухом Кассіан прибрав меч у піхви. П'ятсот років вправ. Мабуть, він стільки разів витягував і прибирав меч, що цей рух врізався в його м'язову пам'ять.

– Ну так як? – спитав він. У його голосі виникло роздратування. – Якщо ти прикрасилася саднами і синцем, чому б не заявити, що вони - результат вправ, а не жалюгідного перекидання сходами? До речі, скільки сходинок ти змогла здолати цього разу?

Шістдесят шість.

– Тренуватися я не збираюся.

Біля краю майданчика знову зібралися іллїріанці. Спочатку вони спостерігали, як вправляється Кассіан, дивлячись із захопленням та відвертою заздрістю. Ніхто з них не міг рухатися, як він, і навіть близько до цього. Але тепер захоплення змінилося насмішками.

Минулого року вона могла б підійти до цих усміхнених чурбанів і розірвати їх голими руками. Випустила б трохи своєї сили, змусивши їх повірити, що вона справді здатна проклясти не тільки їх, а й тисячу поколінь їхнього потомства, якщо вони наважаться знову образити Кассіана.

– Насолоджуйся один, – Неста витягла ноги, упершись здертими долонями в камінь.

– Будь ласка. - Кассіан смикнувся, але все ж таки простягнув до неї руку.

Раніше Неста ніколи не чула від нього цього слова. Воно було як мотузка, протягнута між ними. Він би зустрів її на середині, дав би перемогти, визнав би свою поразку. Для цього потрібно лише встати з каменю.

Неста подумки наказала собі встати і взяти простягнуту руку.

Але не змогла. Їй було не змусити тіло піднятися.

Очі Кассіана виблискували на ранковому сонці. Вони просили і навіть благали Несту. Вітер тріпав його темне волосся. Здавалося, він – породження цих гір і сам зроблений із каменю та вітру. Він був таким гарним, але його краса відрізнялася від краси Азріеля і Різа своєю грубою первозданністю і якоюсь дикою неприборканістю.

Побачивши Кассіана вперше, Неста не могла відвести від нього очей. Вона відчувала, що досі її оточували хлопчики і раптом у житті з'явився чоловік. Все в його зовнішності випромінювало впевнену і навіть самовпевнену мужність. Це кружляло їй голову і п'яніло. Несті в ту мить захотілося торкнутися його, вдихнути його запах, відчути його смак. Бажання це зберігалось у неї наступні місяці. Зіткнутися з його силою, протиставивши їй свою, бо вона знала: він не зламається, не здригнеться, не піде назад.

Але світло в очах Кассіана померк. Він опустил руку.

Неста заслужила його невдоволення. Заслужила презирство і огиду, навіть якщо це вирвало з неї щось життєво важливе.

– Тоді завтра, - сказав Кассіан і весь залишок дня не промовив більше ні слова.

II

Двері приватної бібліотеки були зачинені. Неста посмикала ручку, але та не поверталася.

– Відчини двері, - тихо наказала вона.

Будинок вітру не відгукнувся.

Неста знову посмикала ручку, потім навалилася на двері плечем. дубову поверхню, вимагаючи:

– Негайно відчини мені двері бібліотеки!

Будинок не збирався їй підкорятися.

Неста важко дихала, скрипучи зубами від досади. Сьогодні їй довелося розставляти по полицях більше книжок, ніж учора. Жриці напевно дізналися від Гвін, що Неста готова бути дівчинкою на побігеньках.

Дізналися і почали навантажувати її візок книгами. Деякі навіть просили розшукати на полицях та принести ту чи іншу книгу. Неста виконала їхнє прохання, але лише тому, що пошук книг наводив її в нові частини бібліотеки і займав думки. Коли годинник продзвонив шість, вона була вся в пилюці, втомлена і зголодніла. Неста гордо проігнорувала бутерброд, який Будинок вітру запропонував їй вдень. Це явно образило Дім, і тепер він не побажав пустити її в приватну бібліотеку.

– Я всього лише хочу гарячої, ситної їжі і гарну книгу, - процідила крізь зуби Неста і знову посмикала ручку. - Ну будь ласка.

Будинок ніби забув про її існування.

– Прекрасно, – прошипіла Неста і помчала коридором.

Голод швидко пригнав її в їдальню, де обідали Кассіан і Азріель. Обличчя Співака тіней було серйозним, очі – напруженими. Кассіан, що сидів до неї спиною, лише напружився.

Неста мовчки попрямувала до середини столу. Щойно вона підійшла до стільця, перед нею тут же з'явилася їжа, вилка та серветка. Неста відчувала: якщо вона ризикне взяти тарілку і піти, та зникне раніше, ніж вона дійде до дверей.

– Ти надовго? – спитав Азріель Кассіан.

– Поки не знаю. - Очі Співака тіней вперлися в Несту. – Весса мала рацію у своїх підозрах. На континенті справді щось починається. Все це є досить небезпечним. Я

вирішив, що мені розумніше жити в Будинку вітру, навідуючись туди і повертаючись назад.

Несту заїла цікавість, але вона промовчала. Весса. Цю зачаровану людську королеву вона не бачила з кінця війни. Тоді Весса почала їй розповідати, якою дивною людиною був батько Нести. Він став батьком і для Весси, допомагаючи завоювати тимчасову свободу. Хвалебна мова тривала, доки у Нести не заперечили кістки. Її кров була готова закипіти від думки, що батько знайшов мужність, але не для неї і не для Фейри з Елайною. Він виявився справжнім батьком, якого вона потребувала, але для чужої жінки. Їхня мати померла, оскільки він не захотів відправити свій торговий флот на пошуки ліків. Коли вони збідніли, він не боровся із бідністю, а просто дивився, як його дочки голодують. І раптом вирішив боротися за долю незнайомки. Чим же його пройняла ця нікчемна королева? Жалюгідною історією про зраду і втрату?

Сила всередині Нести нагадала про себе, але вона не відгукнулася, заглушила її, як могла. Колишні засоби придушення: музика, вино та тілесні втіхи були їй недоступні.

Неста ковтнула води, що охолодила їй горло і живіт, вважаючи, що цього достатньо.

– А що скаже Різ? – з набитим ротом запитав Кассіан.

– Хто, по-твоєму, наполіг, щоб я не ризикував і не затримувався там? – запитав Неста Азріель.

– Наш дбайливий придурок, – з відтінком захоплення промовив Кассіан.

За столом знову стало тихо.

– Що це з тобою? – Запитав у Нести Азріель.

Вона зрозуміла питання. Синяк під оком нарешті потьмянів. Руки і підборіддя вже загоїлися разом з саднами на тілі, але синець набув зеленого відтінку. До завтрашнього ранку він повністю зникне.

– Нічого, – буркнула Неста, не дивлячись на Кассіана.

– Впала на сходах, - пояснив Кассіан, теж не глянувши на неї.

Мовчання Азріеля було й так ясним, але його ще потягло на запитання:

– Тебе хтось... штовхнув?

– Дурень, - прогарчав Кассіан.

Неста підняла очі від тарілки і впіймала здивований погляд Азріеля, хоча усмішки на його чуттєвих губах не було.

– Я їй сьогодні вже казав: якщо вона зробить ласку тренуватися, у неї хоча б з'явиться право хвалитися своїми саднами.

– Неста, а чому ти не вправляєшся? – без жодного глузування запитав Азріель, ковтаючи воду.

– Не хочу.

– Чому не хочеш?

– Аз, не марнуй час, — промимрив Кассіан.

– Я не збираюся вправлятися в цьому жалюгідному селі. – Неста зміряла його поглядом.

– Тобі віддали наказ. – Кассіан відповів тим самим. – Наслідки його невиконання тобі відомі. Якщо до кінця тижня ти не злізеш із цього довбаного каменю, подальше мене вже не стосується. Я вмиваю руки.

– Значить, розкажеш про мене своєму дорогому верховному правителю? – вкрадливо спитала Неста. - Сильний, досвідчений воїн не може й кроку ступити без дозволу могутнього Різанда?

– Не смій так говорити про Різа! - прогарчав Кассіан.

– Твій Різ і справді придурок! - Огризнулася Неста. - Зарозумілий, самозакоханий придурок.

Азріель відкинувся на спинку стільця. Його очі зло світилися, але він мовчав.

– Ти нісенітницю городиш, – кинув їй Кассіан, і сифони на його руках спалахнули рубіновим полум'ям. – Сама ж знаєш, що це нісенітниця.

– Я його ненавиджу, – прошипіла Неста.

– Відмінно. Він тебе теж ненавидить, - різко відповів Кассіан. – Тебе вже ненавидять. Ти цього хотіла? Тоді вітаю із повним успіхом.

Азріель протяжно видихнув.

Слова Кассіана били по ній, наче каміння. Один за іншим. Били жорстоко, по найчутливіших місцях. Пальці Нести стиснулися, нігті встромилися в стіл.

– А тепер, треба розуміти, ти мені скажеш, що ти — єдиний, хто не плекає до мене ненависті, і тому я маю з почуття вдячності тренуватися з тобою.

– Я скажу інше. З мене досить.

Словникова канонада стихла.

Неста здивовано моргнула. Далі цього її подив не пішов.

Азріель напружився, ніби відповідь Кассіана здивувала і його.

Але атака Нести ще не закінчилася.

– Чи означає це, що всі твої охи-вздохи по мені теж скінчилися? Якщо так, яке це буде полегшення - знати, що ти нарешті зрозумів натяк.

У нього заходився кадик.

– Хочеш і далі себе гробити? Будь ласка. Ламай все, що забажаєш. - Він підвівся, не з'ївши і половини обіду. – Вправи замислювалися як допомога тобі, а не покарання. Не знаю, чому ти цього так і не зрозуміла.

– Я тобі вже сказала: я не збираюся вправлятися в цьому жалюгідному селі.

– Як знаєш.

Кассіан вийшов. Його кроки гулко відгукувалися в коридорі.

Залишившись наодинці з Азрієлем, Неста вишкірила зуби.

Азріель мовчки дивився на неї, застигши, як статуя. Здавалося, він бачив усе, що діялося в її голові і в пораненому серці.

Це було нестерпно.

Не проковтнувши і двох шматків, Неста встала і теж вийшла зі їдальні.

Вона повернулася до підземної бібліотеки. Вогні там світили так само яскраво, як і вдень. Декілька жриць на різних ярусах продовжували працювати. Неста відшукала свій візок, знову повний книг.

Ніхто з нею не заговорив. Вона мовчки взялася до роботи. Єдиною її супутницею була гнітюча тиша в голові.

Амрена помилилася. Пропозиція «і далі простягати руку» виявилася неспроможною. Який сенс це робити, якщо та, кому ти простягаєш руку, готова відкусити тобі пальці?

Кассіан сів на плоскій вершині гори, на якій було збудовано Будинок вітру. Під ним темніла місцева площадка для вправ. Над головою виблискували зірки. Осінній вітер нашіптував, що настає пора листопада та холодних ночей. Ще нижче золотився вогнями Веларіс. Простір вздовж Сидри переливався всіма кольорами веселки.

Він ще ніколи не зазнав поразки. Таке з ним було вперше.

А він... стільки безглузвих надій живив, що не вірив у її відмову. Він і такої думки не допускав... аж до сьогодні. Він же бачив, що їй хочеться встати з каменю, але її залізна воля разом із упертістю погасили внутрішній порив.

– Ти начебто не любитель відокремлених роздумів.

Стрепенувшись, Кассіан повернув голову і побачив поряд Фейру. Вона сиділа, бовтаючи ногами в повітрі. Вітер тремтів її золотисто-каштанове волосся. Як і Кассіан, вона дивилася на майданчик для вправ.

– Ти сюди прилетіла?

– Ні. Перекинулась. Різ сказав, що ти «надто голосно думав». - Рот Фейри здригнувся в посмішці. – Вирішила дізнатися, як ти тут.

Верховну правительку оточував тонкий шар сили: невидимий, але цілком відчутний.

– Чому Різі не зніме з тебе цей щит?

Сили щита вистачило б для огороження всього Веларіс.

– Бо він непоправний зануда, – посміхнулася Фейра. – Досі розбирається, як усе працює. А мені не знайти спосіб вибратися з-під цих заклинань. Але тепер, коли королеви знову починають капості, коли до них приєднався Берон, а Косфей смикає їх усіх за ниточки, Різ просто щасливий, що я оточена таким щитом.

– Сподіваюся, Аз рознюхає, що вони там задумують. Або хоча б вивідає задуми Бріалліни та Косфея.

Різ досі обмірковував, як бути з вимогами Еріса. Кассіан здогадувався, що незабаром підуть нові накази. І тоді йому доведеться спілкуватися з цим поганцем як полководець з полководцем.

– Мене частково лякає те, що виявить Азріель, — зізналася Фейра, подаючись назад. – Завтра Мор вирушає до Валлахана. Це мене тяж турбує. Повернеться з новинами гірше за колишні.

– Розберемося і з цим.

– Слова справжнього полководця.

Кассіан трохи торкнувся крилом плеча Фейри. Звичайний дружній жест. З ілліріанськими жінками він собі такого ніколи не дозволяв. Ілліріанці були шалено дбайливі щодо чужих дотиків до їхніх крил. Хто торкнувся, як торкнувся. У них існувало ціле зведення правил. Торкатися чужих крил поза спальні, майданчики для вправ або поєдинку було найсуворіше заборонено. Але Різ плював на ілліріанські забобони, а Кассіан потребував тілесного дотику. Завжди потребував. Можливо, через самотнє дитинство.

Здавалося, Фейра зрозуміла його потребу в дружньому підбадьоренні.

– Наскільки все погано?

– Погано, – відповів Кассіан, не вдаючись у подробиці.

– Хоча б у бібліотеку ходить?

– Ходить. Сьогодні повернулася туди по обіді.
Наскільки знаю, вона і зараз ще там.

Фейра видала задумливе "хм". Вона дивилася на місто. Верховна правителька виглядала такою молодою. Кассіан постійно забував, що за віком вона й справді молода. А вже встигла стільки зробити. Кассіан згадав, яким він був у двадцять один рік. Кутив, бився, розважався в ліжку. Ніхто його не хвилював, ніщо не турбувало, крім пихатого бажання стати найдосвідченішим ілліріанським воїном після легендарного Еналія. Фейра в двадцять один рік встигла врятувати світ, знайти свою справжню пару і знайти справжнє щастя.

– Неста сказала, чому не хоче вправлятися?

– Тому що вона мене ненавидить.

– Касіан, немає в неї до тебе ненависті, – усміхнулася Фейра. — Можеш мені вірити.

– Всі її дії говорять про інше.

– Так тільки здається. - Фейра похитала головою.

У словах Фейри відчувався біль за сестру. Кассіан насупився.

– У всякому разі, до тебе в неї ненависті немає, — тихо сказав він.

Фейра пожала плечима, чому у Кассіана стиснуло груди.

– Раніше я думала, що так воно і є. А зараз не знаю.

– Не розумію, чому ви обидві не можете...

Він замовк, підшукуючи потрібне слово.

– Чому ми не можемо порозумітися? Бути ввічливими? Посміхатися один одному? - Фейра невесело розсміялася. - Так було завжди.

– Чому?

– Сама не знаю. Але так справді було завжди. Я говорю про нас з Елайною і про нашу матір. Мати цікавилася лише Нестою. На мене вона не звертала уваги, а до Елайні ставилася трохи краще, ніж до ляльки, яку треба вбирати. Натомість Неста була її улюбленою дочкою. Мати

цього не приховувала, оскільки їй було відверто наплювати на нас з Елайною.

Кожне слово Фейри було пронизане обуренням і душевним болем. Щоб мати так ставилася до своїх дітей...

– Коли ми збідніли, коли я почала полювати, щоб прогодувати сім'ю, все стало ще гірше. На той час мати вже померла, а батько поринув у себе, пішов у свій світ. Мої стосунки з Нестою загострилися. Ми часто були готові вчепитися один одному в горлянку. - Фейра втомлено провела долонею по обличчю. – Я сьогодні надто втомилася і тому врятую тебе від подробиць.

Кассіан давно помітив, що обидві сестри потребують одна одної. Неста потребувала Фейрі сильніше, ніж вона це усвідомлювала. Але він промовчав про свої спостереження, так само як і про те, що сварки між сестрами глибоко поранили його.

– Спитаєш, чому я наговорила стільки слів? - Зітхнула Фейра. — Це я все намагалася тобі пояснити, що Неста тебе зовсім не ненавидить... Я знаю, як виглядає її ненависть.

– Може, після нашої розмови в їдальні я теж це знаю.

– Азріель мені розказав - Фейра знову провела рукою по обличчю. - Розуму не докладу, як їй допомогти.

Вони замовкли, вслухаючись у шум вітру. Далеко внизу над Сидрою поплив туман, змішуючись із білими хмаринками диму від численних міських труб.

– Так що нам робити? - Запитала Фейра.

Кассіан не знав.

– Може, робота в бібліотеці поступово витягне її з цього стану.

Вимовляючи ці слова, він уже відчував їхню фальш.

– Ні, бібліотека — місце, де вона може сховатися в тиші, серед полиць. Роботу в бібліотеці ми придумали для рівноваження наслідків ваших вправ.

– Неста заявила, що не хоче вправлятися в цьому жалюгідному селі. Ми зайшли в глухий кут.

– Схоже, що так, – знову зітхнула Фейра.

Кассіан мовчки дивився на тутешній майданчик для вправ, що темнів унизу.

– Що скажеш? – Він усміхнувся і похитав головою.

Фейра несміливо усміхнулася.

Кассіан нахилився, щоб поцілувати її в щок, але в дюймі від її обличчя його губи натрапили на холодну сталь.

Щит.

– Такий ступінь захисту — просто шаленство.

– І Різ теж шалений, — сказала Фейра, розгладжуючи складки свого щільного кремового светра.

Касіан пригнувся, безуспішно намагаючись відчутти її запах.

– Так він і твій запах оточив щитом?

– Ні, все це – дії одного щита. Хеліон не жартував, коли назвав щит непроникним, – усміхнулася Фейра.

Всупереч тяжкому стану Кассіан теж усміхнувся. Пам'ять перенесла його у минуле, коли він уперше побачив свою майбутню верховну правительку. Це було у їдальні. Різ привів туди дівчину: неймовірно худу, відчужену і з такими згаслими очима, що Кассіан ледве втримався від бажання полетіти до Двору весни і пошматувати Тамліну руки й ноги.

Кассіан прогнав спогади і зосередився на почутому від Фейри. Ще одна спроба. Остання.

12

Неста похмуро оглядала майданчик для вправ на даху Будинку вітру.

– Я думала, ти знову потягнеш мене в Гавань Вітрів.

Кассіан підійшов до мотузкових сходів, розкладених на кам'яній підлозі, і поправив сходинку.

– Задуми змінилися.

З його обличчя зникли всі сліди вчорашнього страшного гніву. Вранці, коли він входив до їдальні, вони ще залишалися. Азрієля не було. Кассіан ні словом не

обмовився, куди подівся його названий брат. Судячи з почутого вчора, мабуть, вирушив розслідувати підступи королів.

Доївши кашу, Неста подивилася на двері, чекаючи появи Моррігани, але тієї теж не було. А Кассіан мовчки повів її сюди.

«Тебе вже всі ненавидять». Ці слова невгамовним дзвоном брязкотіли всередині Нести.

– Мор повернулася до Валлахана, а Різ з Фейрою зайняті, – нарешті пояснив Кассіан. – Нема кому перекинути нас у Гавань Вітрів. Так що сьогодні тренуватимемося тут.

Він обвів рукою порожній майданчик. Нікого.

– Тільки я і ти, Нес, – додав він і посміхнувся так, що вона поперхнулася.

Вчора Неста заявила, що не збирається вправлятися в селі. Вона повторила це неодноразово, наголошуючи на словах «це жалюгідне село».

Кассіан дивувався, як він цього не зрозумів відразу. Вже він-то встиг вивчити її характер.

Неста не побоялася протистояти правителю Сонного королівства, але вона була неймовірно гордою. Вона швидше помре, ніж постане перед іншими дурною чи слабкою. І тому вона сиділа на холодному камені, шкутильгала від крижаного вітру, витримуючи це катування. Краще так, ніж показати себе дурістю в чийось очах; особливо в очах самовпевнених ілліріанських воїнів, схильних висміювати будь-яку жінку, що посміла битися нарівні з ними.

Не так вже й важливо, де вона вправлятиметься. Головне, рушити з мертвої точки.

Якщо вона і сьогодні відмовиться ... краще про це не думати. Інших варіантів у нього в запасі не було.

Ранкове сонце обіцяло теплий день. Кассіан зняв шкіряну куртку, потім закотив рукав сорочки.

– Ну як? – Він підняв очі на Несту.

– Я...

Зараз знайде іншу відмовку. Кассіан відчув неймовірний тягар у грудях. Але він продовжував уперто чіплятися за надію і повільно заковчував другий рукав.

Цікаво, чи помітила Неста легке тремтіння його пальців?

«Роби вигляд, що так і треба, – подумав Кассіан. – Не злякай її».

Тут їй не було куди посадити свою чарівну дупу. Кассіан заздалегідь прибрав з майданчика шезлонги, в яких Амрена і іноді Мор любили погрітися на сонечку, поки він та інші чоловіки тренувалися.

Неста залишалася в дверях.

– Давай укласти угоду, – несподівано для себе запропонував Кассіан.

Її очі спалахнули. Фейські угоди не були дрібницею. Він знав, що Фейра розповіла старшій сестрі про це одразу ж, як тільки Неста з'явилася тут. Як застереження. За настороженим поглядом Нести він зрозумів, що вона це добре запам'ятала. Фейські угоди скріплювалися магією і записувалися чорнилом на тілі. Запис протримається доти, доки угода не буде виконана. А якщо угоду порушено... магія жорстоко помститься.

– Якщо ти витримаєш годину вправ, я надам тобі послугу, – пообіцяв Касіан, зберігаючи невимушену позу.

– Мені не потрібні твої послуги.

– Тоді назви свою ціну, — запропонував Кассіан – Година вправ за все, що забажаєш.

– Не боїшся продешевити? – примружилася Неста. - Я думала, ти полководець. Хіба в тебе немає досвіду щодо переговорів?

Кассіан злегка посміхнувся. Вона не чинила опір. Вже щось.

– З тобою я не дотримуюсь жодної стратегії.

– Отже, все, що я забажаю? — Вона пильно глянула на Касіана.

– Так, все, що забажаєш, — підтвердив Касіан і з усмішкою додав: — За винятком наказу впасти з небес і розбити собі голову об землю.

Він сподівався викликати її посмішку, проте очі Нести перетворилися на шматочки .

– Ти серйозно думаєш, що я здатна таке побажати?

– Ні, звичайно, - без зволікання відповів Кассіан.

Губи Нести напружилися. Мабуть, вона йому не вірила. І ще ці кола під очима. Скільки часу вона вчора провела в бібліотеці? Запитувати, чому вона затрималася там допізна, було б нерозумно. Цю словесну битву він відкладе на потім. Можливо, на годину.

Неста знову вивчаюче подивилася на нього. Кассіан змусив себе завмерти, щоб від нього не виходило жодного натяку на загрозу, хоча насправді він був готовий простягнути їй своє серце. Цього вона теж не повинна бачити.

– Добре, - нарешті сказала вона. - Отже, ти надаси мені послугу. І таку, яку я назву.

Пропонувати їй таке було небезпечно. Навіть дуже. І дуже безглуздо. Але Кассіан відповів:

– Так.

Він простягав їй руку. Востаннє.

«А ти продовжуй простягати їй руку».

– Домовились, – сказав він, витримуючи її нерухомий погляд. – Ти тренуєшся зі мною годину, і потім я зроблю тобі будь-яку послугу, яку забажаєш.

– Домовилися.

Неста міцно потиснула йому руку.

Між ними промайнула магичний спалах. Неста відсахнулася і ледь не скрикнула.

У Кассіана всередині все гриміло, ніби там мчав табун диких коней. Нічого він витримає. Якою б не була її сила, це лише зміцнить їхню угоду.

Кассіан оглянув свої руки та передпліччя, вишукуючи сліди нового договору. Але там були лише старі

іллїріанські татуювання, які він робив у юності, прагнучи приманити до себе удачу та славу. І більше нічого.

Але якщо не на руках, десь це має закарбуватися.

Він зняв сорочку і оглянув м'язистий торс. Також нічого. Кассіан підійшов до вузького дзеркала, поставленого біля краю майданчика. Дзеркало призначалося для тих, хто вправлявся поодинці, дозволяючи спостерігати за своїми рухами. Зупинившись, він обернувся і заглянув через плече на свою татуювану спину.

Ось воно! У самому центрі колишньої іллїріанської татуювання, що зміялася по спині, з'явилася нова. Це була восьмикутна зірка, чиє чітке проміння тяглося вгору, вниз і впоперек, переплітаючись із давніми іллїріанськими візерунками. Східний і західний промені зірки досягали майже його крил, йдучи в їхню чорноту. Він знав, що таке ж татуювання з'явилося і на спині Нести. Кассіан намагався не думати про її спину, що прикрасилася новим візерунком.

Неста дивилася не в дзеркало.

Її погляд зупинився на тілі Кассіана. На його грудях, м'язах живота та голих руках. Її пульс стукав так, що відчувався навіть у горлі.

Кассіан стояв не рухаючись. Особливо тепер, коли погляд Нести ковзнув нижче за пояс його штанів. Він бачив, як потемніли її очі, як сіпнулися вії, а бліді щоки спалахнули. Нижче і нижче. Кассіан утримувався від єхидного зауваження. Одне необережне слово, і вона не тільки відмовиться вправлятися, наплювавши на угоду, але й взагалі перестане на нього дивитися.

Очі Нести повільно рушили вгору по його тілу, зупинилися на рельєфних грудних м'язах та іллїріанському татуюванні, що прикрашало половину його грудей, потім перемістилися на ліву руку. Мабуть, він трохи напружив м'язи руки.

– Готова? - хрипким, не своїм голосом запитав Кассіан.

Щоб йому зваритися в Котлі! Адже він знав, що питання мало більше значень, ніж він наважувався собі зізнатися.

По блиску її очей Кассіан зрозумів: вона це вловила. Але Неста лише розпрямила плечі і сказала:

- Відмінно. Отже, я вправляюся з тобою рівно годину.
- І не хвилиною менше.

Кассіан справився з диханням, погасивши бажання. Він пройшов на середину майданчика, проте сорочку вдягати не став. Навіщо, коли день теплий, а його шкіра зовсім розжарилася? Він показав на місце поряд із собою і широко посміхнувся:

- Подивимося, на що ти здатна, Неста Аркерон.

Угода. Та ще й з Кассіаном. Неста не розуміла, як взагалі вона зважилася на це, як дозволила магії прослизнути між ними і помітити її, але ...

"Тебе вже всі ненавидять".

Може, саме ця фраза і змусила її погодитись на подібне божевілля. Вона поки не знала, що саме вимагатиме від нього, але... Чудово. Відокремлений майданчик. Навколо високі стіни. З глядачів – лише небо. Тут вона згодна потерпіти.

І не важливо, що Кассіан без сорочки був майже непристойним видовищем. Шрами, що рясно покривали його золотисто-коричневу шкіру, положення не виправляли. Один шрам на грудях був особливо моторошним. Неста знала, що цей шрам залишився у Кассіана не після війни із Сонним королівством. Краще не знати, хто залишив такий шрам на його тілі, що швидко зцілюється. Всі серйозні рани, отримані ним на останній війні, давно загоїлися. Тільки хвилі м'язів і гладка шкіра.

Правду кажучи, м'язів було стільки, що Неста не змогла б їх перерахувати. Навіть на ребрах. Вона не знала, у кого ще були б мускулісті ребра. А вже м'язи, що йдуть нижче пояса його штанів... Подібно до золотої стріли, вони вказували на область її бажань.

Неста викинула цю думку з голови і підійшла до Кассіана. Він усміхався, як демон.

Вона зупинилася за три фути від нього. Ранкове сонце зігрівало їй щоки та волосся. Неста не пам'ятала, коли востаннє стояла так близько від нього. Просто стояла, без лайки та суперечок. Кассіан розправив могутні плечі. Його татуювання рухалися заодно з м'язами.

– Відмінно. Почнемо з азів.

– З мечів? — Вона вказала на стійку зброї ліворуч від проходу на сходи.

– Ні. За мечі тобі ще рано братися, - усміхнувся Кассіан.

– Спочатку тобі треба навчитися керувати своїми рухами та рівновагою. Назбираєш силу, навчишся відчувати своє тіло і тільки тоді візьмешся за меч. Дерев'яний. - Він глянув на її чоботи зі шнурівкою. – Сьогодні ми займемося ногами та диханням.

– Ногами? – здивувалася Неста. – Особливо пальцями твоїх ніг.

Кассіан не жартував.

– Їх також треба тренувати?

– Обов'язково. Вчишся твердо стояти на землі і тримати рівновагу. Це створить основу для всього іншого.

– Значить, сьогодні я займуся вправами для пальців ніг?

– А ти думала, що в перший же день ми махатимемося мечами і стрілятимемо з лука?

Самонадіяний придурок!

– Пам'ятається, з Фейрою ти не церемонився. Загнав на цей майданчик і почав мучити.

– У твоєї сестри вже були навички, яких у тебе немає. І потім, час нас підпирало.

Ті навички Фейра набула на полюванні. Полювати її змусила потреба годувати сім'ю. Вона йшла до лісу, одна. А Неста залишалася вдома, у теплі та безпеці. Навички, набуті Фейрою, дозволили їй уціліти у фейському світі з усіма його жахами, але всі її досягнення були

вимушеними. Вона взяла на себе те, що належало б зробити Несті як старшій із трьох сестер. Проте Неста скоріше воліла б голодувати, ніж піти на полювання.

Вона впіймала на собі уважний погляд Кассіана. Здавалося, він чув її думки і відчував їхній тягар, що давить.

– Фейра вчила мене стріляти з лука. Було дано всього кілька уроків, давним-давно, але Неста їх запам'ятала. Один із рідкісних моментів, коли вони з Фейрою були союзницями.

– Ілліріанський лук відрізняється від звичайного.

Кассіан вказав на стійку поруч із дзеркалом, де були зібрані великі, важкі луки – майже на зріст дорослої жінки – і сагайдаки зі стрілами.

– Мені знадобилося вирости і набратися сил, перш ніж я зміг натягнути тятиву ілліріанського лука, – зізнався Кассіан.

Неста схрестила руки, барабанячи пальцями по своїх м'язах.

– Значить, я цілу годину буду ворушити пальчиками?

– Так, — відповів Кассіан і знову посміхнувся.

Через якийсь час Неста спітніла. У неї ломило ступні, а ноги перетворилися на кисіль.

Вона зняла чоботи і повторила кілька бойових стійок, показаних їй Кассіаном. Її увага була зосереджена на правильному згинанні пальців та утриманні рівноваги. Збоку вона виглядала цілковитою дурницею. Але тут хоча б ніхто не дивився, як вона стоїть на одній нозі, утримуючи рівновагу, а другу повільно піднімає та згинає. Або тримається за дві дерев'яні жердини, розгойдуючи ногу між ними і прагнучи підняти якомога вище. Або присідає навпочіпки. Все, що вона робила, було жалюгідною пародією руху Кассіана. Центр тяжкості її тіла вічно опинявся не там, де треба, а спина вигиналася.

Здавалося б, нічого складного. Прості початкові вправи. І жодне в неї не вийшло так, як треба.

Кассіан змусив її присідати з палицею над головою, для рівноваги. Коли вона випросталась, на його обличчі нічого не позначилося.

– Піднімайся головою вперед.

Неста корилася.

– Ні. - Жестом Кассіан звелів їй знову присісти. – Головою вперед. Спину не згинати і не нахилятися. Тільки вгору, як стріла.

– Я це й роблю.

– Ти горбишся. Упрись ногами в підлогу. Вчепи в нього пальцями і підіймай голову... Так.

Вона встала, сердито дивлячись на нього.

– Зроби ще один правильний підйом, і ми закінчили.

Закінчивши, Неста сперлася на жердину.

– Це все?

– Якщо не хочеш укласти зі мною угоду на другу годину, тоді все.

– Ти готовий надати мені одразу дві послуги?

– Готов, якщо протримаєшся ще годину.

– Сумніваюсь, що мене вистачить на нову порцію розтяжок.

– Тоді ми попрацюємо з диханням, а потім зробимо заминку.

– Яку ще заминку?

– Інші розтяжки, – усміхнувся Кассіан. Раніше, ніж Неста встигла заперечити, він пояснив:

– Є розминка, а є затримка. Вона допоможе твоєму тілу повернутися в нормальний стан і частково зніме біль.

У його голосі не було і натяку на поблажливість, і тому Неста запитала:

– А що значить «попрацюємо з диханням»?

– То й означає: робота з диханням.

Кассіан поклав руку на живіт, прямо на гору м'язів, глибоко вдихнув, потім повільно видихнув.

– Коли б'єшся, сила надходить до тебе з багатьох джерел. Дихання - один з головних.

Він кивнув на палку в руках Нести:

– Уяви, що це спис, яким ти пронизуєш противника.

Здивовано піднявши брови, вона пронизала палицею повітря. Рух вийшов незграбним, позбавленим будь-якої витонченості. Кассіан лише кивнув:

– А тепер давай знову, і коли рухаєшся — вдихай. Її рух виявився слабшим, ніж колись.

– Повтори, але на видиху.

Їй знадобилося кілька секунд, щоб переключити дихання. Неста зробила випад ціпком, одночасно видихнувши. Сила потекла в неї по руках, перейшовши на тіло.

– Я відчула різницю, — зізналася вона.

– Звичайно. Все ж таки пов'язано. Дихання, рівновага, рух. Груді м'язів на зразок цих, - він постукав по власному животу, - зовсім нічого не означають, якщо не вмієш ними користуватися.

– А ти як навчився управляти своїм диханням?

Кассіан знову усміхнувся. Його світло-карі очі блиснули на сонці.

– Ось так і навчився.

Почалася нова низка рухів: гранично простих, коли показував Кассіан, але майже нездійснених, коли Неста намагалася їх повторити. Вона зосередилася виключно на диханні і на його силі, немов легені були хустром величезної кузні.

Сонце піднялося вище, перетнуло простір майданчика, відводячи з собою тіні.

Вдих. Видих. Дихання супроводжувалося виштовхуванням ціпка, присіданнями або стоянням на одній нозі. Ті ж вправи, які вона робила в першу годину, але тепер до них додалося спостереження за своїм диханням.

Вдих і видих, вдих і видих. Тіло і розум злилися до купи.
К

оманди Кассіана були твердими, але не жорсткими. Він підбадьорював, не викликаючи роздратування. «Вдихнула. Тримай дихання. Тримай. Тримай. Тепер видихай. Добре. Ще раз ... Ще раз ... Ще».

Все її тіло стало липким від поту і тремтіло від напруги. У цей момент Кассіан вимовив:

– Робимо заминку, - і запропонував їй лягти на чорну підстилку в дальньому кінці майданчика.

Неста занадто втомилася, а тому без заперечень повалилася на підстилку і втупилася в небо. Сонце палило спітніле обличчя. По блискучому небесному блакиті пливли хмаринки, якими не було ніякої справи до Нести.

Її розум став чистим, як це небо; туман і тіні, що давлять, зникли.

– Тобі подобається літати? - сама не знаючи чому, раптом запитала вона.

Кассіан стояв, дивлячись на неї.

– Не просто подобається. Я люблю літати. – Кожне його слово підтверджувало: так воно й є. – Політ – це свобода, радість і виклик.

– У Гавані Вітрів я познайомилася з господаркою крамниці. Уявляєш, у неї обрізані крила. - Неста перевела погляд на Кассіана, його обличчя напружилось. – Чому ілліріанці це роблять?

– Щоб повелівати своїми жінками, – з тихою люттю відповів Кассіан. – Давня традиція. Ми з Різом намагалися винищити її, оголосивши незаконною. Але до фейців зміни доходять не відразу, а до таких упертих гордеців, як ілліріанці, ще повільніше. Я так думаю, ти говориш про Емері. Вона - єдина, хто володіє лавкою одягу в Гавані Вітрів. Їй, як то кажуть, вдалося прослизнути крізь щілини. Це було за правління Амаранти. А через ті щілини хлинуло і багато лайна.

В очах Кассіана промайнув біль. Відчувалося, біль викликаний не тільки історією Емері та її батька, а й

загальними спогадами про ті п'ятдесяти років. Несті раптом захотілося вберегти його від спогадів, прогнати це почуття провини з його погляду.

– Так як щодо затримки? — спитала вона, розтягнувшись на підстилці.

– Дивлюсь, тобі не терпиться.

Їхні очі зустрілися.

– Я... – Неста проковтнула. Ну що вона тупцює на місці? – Від дихальних вправ моя голова перестає бути такою... Такою жажливою, моторошною, паршивою. Такою голосною.

– Ага, - розуміюче кивнув Кассіан. - Моя теж.

Неста дивилася, як вітер грає з його довгим волоссям. Їй захотілося доторкнутися до його пасм, і вона ще щільніше втиснула долоні в підстилку.

- Так. Почнемо затримку.

Діяла вона добре. По-справжньому добре.

Наприкінці затримки Неста знову розтяглася на підстилці. Здавалося, вона збирає себе по шматочках і накопичує розтрачену силу.

Кассіан залишив її відпочивати, а сам пройшов до столика праворуч від дверей.

– Тобі треба пити якнайбільше води, – сказав він, наповнюючи зі глека дві склянки.

Він повернувся і простяг Несті її склянку.

Неста навіть не ворухнулася. Вона розпласталася на підстилці, заплющивши очі. Сонце грало на її волоссі та липкій від поту шкірі. Кассіану було не прогнати картину, що виникла: Неста ось так само лежить у його ліжку, задоволена, обм'якша від насолоди.

Він шумно проковтнув. Неста розплющила одне око, повільно сіла і взяла протягнуту склянку. Вона залпом проковтнула воду і тільки зараз відчула, як їй хочеться пити. Морщачись, вона встала і сама побрела до глека, де перекинула в себе ще дві склянки.

– Ти так і не сказала, яку послугу хочеш за другу годину вправ, - не витримав Кассіан.

Він давно не бачив у неї такої рожевої шкіри. Очі блищали. Виходить, дихальні вправи їй допомогли. Врівноважили її. Судячи з незначних, але все ж таки змін на її обличчі, вона говорила правду.

Але ще невідомо, як вона поведеться, коли піднесений стан зміниться ломотою у всьому тілі.

«Тільки не поспішати», - нагадав собі Кассіан. Рухатися невеликими кроками. Зовсім маленькими.

– Послуги за другу годину мені надасть Будинок вітру, — сказала Неста. Вона не посміхнулася і навіть не підморгнула, але Кассіан усміхнувся:

– З твого боку це великодушно.

Вона розплющила очі, але колишньої отруйності у погляді не було.

– Мені перед бібліотекою треба вмитися і переодягтися.

Неста пішла до сходів і майже вже зникла в сходовому сутінку, коли Кассіан раптом випалив їй услід:

– Те, що я казав учора... ніби тебе всі ненавидять... це так, сгоряча.

Вона зупинилася. Сіро-блакитні очі посмикнулися знайомим льодом.

– Чому ж? Це правда.

– Ні. - Кассіан наважився зробити ще один крок. - Ти тут тому, що ніхто з нас не має ненависті до тебе. - Він кашлянув, потім провів рукою по волоссю. – Я хочу, щоби ти це знала. Що ми... що я не маю до тебе ненависті.

Неста оцінювала його слова і сам погляд. Можливо, Кассіан показав їй більше, ніж слід. Але все ж таки вона сказала:

– І я, Кассіан, ніколи не мала ненависті до тебе.

Сказавши це, вона стала спускатися сходами як ні в чому не бувало. Ніби не вимовила ці слова, що вразили його, як удар, а потім ще не назвала його на ім'я.

Тільки коли на сходах затих звук її кроків, Кассіан наважився видихнути.

13

Її мучив голод. Думка про їжу була єдиною в голові Нести, коли вона розставляла книги по полицях. Тільки голод та біль у всьому тілі. Кожен крок вгору і вниз по пандусу відгукувався вогнем у стегнах, руки дерев'яніли з кожною книгою, яку вона повертала на місце.

Усього ї позаймалася розтяжками та вправами на рівновагу. Про те, що буде з нею, коли вона дійде до вправ, які щодня проробляв Кассіан, думати не хотілося.

Неста злилася на свою слабкість. Злилася на те, що кроку не може ступити, не скорчившись від болю.

– Заминка... на мою дупу, - пробурчала вона, беручи з візка чергову книгу.

Поглянувши на назву, Неста застогнала. Полиця, де має стояти ця книга, була на іншому кінці поверху. Значить, доведеться цілих п'ять хвилин шкандибати через центральний атриум і далі, нескінченним коридором. Якщо на півдорозі її нещасні ноги не витримують...

Шлунок знову забурчав. Вирушати в далекий кінець із візком, а потім пертися назад – невиправдане витрачання сил. Краще віднести туди одну книгу, хоч і такий варіант уявлявся їй досить безглуздим.

Можна подумати, їй було чим зайняти свій час. Свій день. Своє життя.

Ясність розуму, яку Неста випробувала на майданчику для вправ і яка ще зберігалася, зникла, змінившись звичним туманом. Спокій, досягнутий там, розвіявся як дим. Тільки рухи ще якимось тримали її в рамках.

Неста знайшла полицю, куди потрібно поставити чергову книгу. Полиця була досить високо, а навколо, як на зло, жодної табуретки. Вона піднялася навшпиньки, викликавши ще один сплеск обурення в ногах. На жаль, навіть так до полиці не дістати. Ростом Неста

перевершувала багатьох жінок. Вона була на цілих два дюйми вище Фейри, проте полиця залишалася поза досяжністю. Тоді вона спробувала впхнути книгу, підтримуючи ту кінчиками пальців і морщачись від болю в напружених руках.

– Добре, що я на тебе натрапила, — почувся знайомий жіночий голос.

Обернувшись, Неста побачила Гвін, що швидко йшла до неї. Послушниця несла кілька книжок. Її рудувате волосся виблискувало в неяскравому фейському світлі.

Несту не тягнуло на розмову, тим більше чемну.

Залишивши спроби дотягтися до полиці, вона встала на всю ступню. Гвін запрокинула голову і ніби тільки зараз зрозуміла, чим займається Неста.

– А хіба ти не можеш силою магії перенести книгу на потрібну полицю? Тільки не кажи, що ти вручну розставляєш кожну книгу. – Брові Гвін здивовано зрушили.

– Як ще я можу це робити?

– Але ж у тебе є магічна сила, – примружилася Гвін. – Хіба не так?

– Вона тебе не стосується.

Це взагалі нікого не стосувалося. Неста не мала звичайних фейських здібностей. Її сила... щось, що жило всередині неї... Була зовсім інша. Чужа. Потворна.

– Як знаєш, – пожала плечима Гвін і передала Несті принесені книги. — Ці теж треба повернути.

Неста зігнулася під вагою книжок і сердито подивилася на задерикувату послушницю. Гвін, ніби не помічаючи її погляду, озирнулась на всі боки і пошепки запитала:

– Тобі, бува, не траплявся сьомий том епопеї Лавінії «Велика війна»?

– Ні, – порившись у пам'яті, відповіла Неста.

– Книги немає на полиці, – похмуро повідомила Гвін.

– Значить, хтось її взяв.

– Цього я й боялася, – театрально зітхнула Гвін.

– Чому?

Голос Гвін знову знизився до змовницького шепоту:

– Я виконую доручення однієї... дуже вимогливої особи.

Неста згадала. Клото їй казала. Особу звали Мерілла.

Права рука Клото.

– Бачу, ти не в захваті від цієї особи.

Гвін притулилася до полиці і недбало схрестила руки. Жест цей зовсім не в'язався з вбранням послушниці. Але капюшона в неї не було, як не було й блакитного каменю на голові.

– Якщо чесно, багатьох тутешніх жінок я вважаю своїми сестрами. Але є кілька таких, хто мені зовсім не до вподоби.

Неста хмикнула. Гвін знову озирнулася назад. Коридор був порожній.

– Ти знаєш, чому ми всі тут. – Очі послушниці спохмурніли. Таке Неста бачила у бібліотеці вперше. – Ми пережили і перенесли... – Вона потерла скроню. – Тому я не смію, не смію навіть говорити погано про будь-яку з моїх тутешніх сестер. Але Мерілла поводить зарозуміло. З усіма. Навіть із Клото.

– Це наслідки її минулого?

– Не знаю. Скажу лише, що мені доручили працювати з Меріллою і допомагати їй у дослідженнях, а я зробила прикру помилку.

– Яку помилку?

Гвін підняла очі до темної стелі і зітхнула:

– Я ще вчора повинна була принести їй сьомий том «Великої війни» і інших книг. Можу заприсягтися, я так і зробила. Але сьогодні вранці я зайшла до її кабінету і раптом побачила, що замість сьомого тома принесла восьмий.

– Вона мене вб'є, коли візьметься за книги і виявить, що книга не та, – призналася Гвін, переступаючи з ноги на ногу. – Це може статися будь-якої миті. Я при першій нагоді втекла з кабінету і помчала за сьомим томом, а його немає.

Гвін зупинилася.

– Навіть якщо я знайду книгу, Мерілла відразу помітить, що я її підсунула.

– А ти не можеш просто взяти і сказати їй?

Щодо вбивства Гвін явно перебільшувала. Хоча у цих фейрі таке цілком може бути, задарма що бібліотека вважалася островцем спокою та безпеки.

– Не можу. Мерілла не визнає помилок. Книга має бути у неї в кабінеті. Тим більше я казала їй, що принесла сьомий том. І раптом... таке.

Обличчя послушниці зблідло. Вона виглядала майже хворою.

– Це так важливо? – запитала Неста.

Красиві зеленувато-блакитні очі Гвін засмучено спалахнули.

– Важливо, бо я не люблю робити помилок. Не можу... - Гвін похитала головою. – Я більше не хочу робити помилок.

Неста не знала, як поставитися до подібної заяви, і тільки хмикнула.

– Ці жінки взяли мене до себе, – продовжувала Гвін. – Дали мені притулок, зцілили. В мене з'явилася сім'я. – Великі очі послушниці знову затьмарилися. – Я не можу підвести їх ні в чому. Особливо таку вимогливу жрицю, як Мерілла. Навіть у дрібницях.

«Чудово», – подумала Неста, зовні не виявляючи свого захоплення.

– Ти так тут і живеш?

– Так. Коли ми сюди потрапляємо, ніхто з нас не залишає бібліотеку, доки не настане час повернутися у великий світ. Хоча деякі залишаються тут назавжди.

– І ви ніколи не бачите денного світла? Не дихайте свіжим повітрям?

– У наших спальнях є вікна. – Побачивши здивований погляд Нести, Гвін пояснила: – Заклинання роблять їх невидимими для чужих очей. Про це знає лише верховний правитель, оскільки він сам накладав заклинання. І ти тепер.

– А вниз ви не спускаєтеся?

– Ні, не спускаємося.

– А чим ви займаєтеся поза бібліотеки? Вправляєтесь у ваших... ритуалах?

– Почасти, – неголосно розсміялася Гвін. – Ми шануємо Матір, Котел та Сущі Сили. Проводимо служби рано вранці, ввечері і в кожен священний день.

Мабуть, Неста зневажливо скривилася, оскільки Гвін усміхнулася:

– Це зовсім не так нудно, як ти думаєш. Служби у нас гарні, а пісні не поступаються тим, що звучать на концертах.

«Оце вже цікавіше», – подумала Неста.

– Я обожнюю вечірні служби, – зізналася Гвін. – Їх ще називають сутінковими. Я завжди любила музику. Там. Перш ніж потрапити сюди, я була послушницею. У Сангравасі, – тихо додала вона.

Назва здалася Несті знайомим, але вона не пам'ятала, де і коли його чула. Гвін похитала головою. Її обличчя настільки зблідло, що на ньому чітко проступала кожне ластовиння.

– Треба повертатися до Мерілли, поки вона не почала думати, куди я запропастилася. І треба зробити якесь виправдання для порятунку себе, коли вона не виявить сьомого тома. Спасибі тобі, - додала послушниця, показавши на передані Несті книги.

Неста лише кивнула у відповідь. Послушниця швидко віддалялася. Її рудувато-каштанове волосся розчинялося в сутінках.

Неста повернулася до свого візка, намагаючись не морщитись і не кректіти, хоча від довгого стояння з Гвін її ноги заніміли і не бажали рухатися. Все це місце було занурене в цілковиту тишу. Єдині крихти кольору і звуку виходили від Гвін.

Невже Гвін так і залишиться тут, під землею, до кінця свого безсмертного життя?

Яка досада. Звичайно, після пережитого Гвін та іншими жрицями їхнє небажання повертатися у великий світ цілком зрозуміле.

І все одно Неста відчувала якусь несправедливість. Вона не знала, навіщо це робить. Чому, дочекавшись, поки поряд не буде нікого, вона пошепки запитала:

– Будинок, ти можеш надати мені послугу? Тоді вона поставила друге запитання: - Чи можеш ти відшукати мені сьомий том «Великої війни», написаної якоюсь Лавінією?

Якщо Дім безперешкодно посилає їй їжу, можливо, він знайде і книгу. І знову Неста відчула чийось зацікавлену присутність.

А потім у її візок з глухим стуком звалився важкий том у сірій шкіряній палітурці. Назва була витіснена сріблястими літерами.

– Дякую, - прошепотіла Неста. По ногах пронісся ніжний, теплий вітер, ніби між ними проскочила пухнаста кішка і помчала далі.

Побачивши чергову жрицю, що проходить, Неста її зупинила. Та завмерла. Біле вбрання хитнулося, а блакитний камінь на капюшоні блиснув, спіймавши на себе фейське світло.

– Я слухаю, – м'яким, грудним голосом вимовила жриця.

Як і в Клото, капюшон повністю приховував обличчя жриці.

– Де знаходиться кабінет Мерілли? - Запитала Неста і вказала на свій візок. – Мені треба відвезти їй книги, але я не знаю, де вона працює.

– Піднімешся на три яруси вгору. Її кабінет на другому ярусі, наприкінці коридору, праворуч.

– Спасибі.

Жриця мовчки поспішила далі, ніби навіть така коротка розмова була їй у тягар.

Неста відкинула голову, дивлячись туди, де розташовувався другий ярус.

Біль у м'язах не дозволяв рухатися безшумно. На щастя, дорогою вгору і в коридорі Несті ніхто не зустрівся. Підійшовши до потрібних дверей, вона постукала.

– Входь.

Відчинивши двері, Неста опинилась у прямокутній кімнаті, дальній кінець якої займав письмовий стіл, а вздовж бічних стін тяглися книжкові стелажі. Зліва від столу вона побачила невелике, акуратно застелене ліжко з подушкою нагорі. Зважаючи на все, жриця, що сиділа до Несті спиною, не хотіла витратити час на дорогу до спальні і спала прямо в кабінеті.

Гвін у кімнаті не було. Може, Мерілла вже з тріском прогнала послушницю за її так звану провину? Відсутність Гвін не зупинила Несту.

– Я принесла книги, які ти потребувала, – сказала вона, дивлячись на стелаж праворуч.

– Добре, – сказала вона, навіть не обернувшись. Неста обвела очима інший стелаж. Ось він – восьмий том «Великої війни». Неста безшумно ступила до стелажу, коли жриця раптом підвела голову.

– Я не замовляла інших книг, — різко заявила Мерілла.
– І де носить Гвінету? Вона мала повернутися ще півгодини тому.

– Хто така Гвінета? - Запитала Неста, старанно зображуючи дурню.

Тепер Мерілла обернулася. Неста побачила напрочуд молоде обличчя жриці, причому неймовірно красиве. Високорідні фейці всі були гарними, проте в порівнянні з Меріллою навіть Мор виглядала дурнушкою.

Волосся, біле, як свіжий сніг, ще сильніше відтіняло світло-коричневу шкіру. Очі кольору сутінкового неба моргнули раз, потім другий, неначе жриця тільки зараз виринала з думок про роботу. Помітивши незнайомку в шкіряних обладунках замість жрецьких мантий і без каменю на голові, вона запитала:

– Ти хто така?

– Неста. Мені наказали принести тобі ці книги.

Восьмий том «Великої війни» був зовсім близько від Нести. Варто було лише простягнути руку вліво, і впертись у полицю. Замінити восьмий том сьомим – справа кількох секунд.

Сутінкові очі Мерілли примружилися. Зовні вона здавалася ровесницею Нести, але навколо неї вирувало невидиме кільце злості та роздратування.

– Хто тобі наказав?

– Якась жриця, – відповіла Неста, так само зображуючи дурню.

Мерілла стиснула пухкі губи.

– Яка саме?

Гвін вірно описала Меріл. Працювати з такою було більше схоже на покарання, ніж на особливу честь.

– Не знаю. Ви всі носите ці капюшони.

– Дурне дівчисько! Це священний одяг нашого ордену, а не «ці капюшони».

Мерілла знову схилилася над роботою. Неста поставила нове питання, чудово знаючи, що він розлютить жрицю:

– Значить, Росліно, ти не замовляла цих книг?

– Ти приймаєш мене за Рослину? — Меріла кинула перо і вишкірила зуби.

– Мені сказали принести ці книги Рослині. Хтось сказав, що твій ... що її кабінет знаходиться тут.

– Рослина міститься на четвертому ярусі, а я - на другому, - відкарбувала Мерілла, натякаючи на існування ієрархії серед жриць.

Неста лише пожала плечима, внутрішньо насолоджуючись, що така дрібниця сильно розлютив Меріллу.

Обурена Мерілла все ж таки повернулася до роботи.

– Рослина, – пробурмотіла вона. — Ця нестерпна, пуста Рослина, що тільки й уміє бовтати без зупинки.

Неста крадькома потяглася до лівого стелажа. Мерілла раптом обернулася до неї, і Несті довелося поспішно опустити руку.

– Іди і зачини за собою двері. Якщо побачиш цю дурню Гвінету, передай, щоб негайно йшла сюди.

– Прошу вибачення, - пробурмотіла Неста, не зумівши прибрати з лиця роздратування, проте Мерілла вже знову схилилася над столом.

Діяти треба зараз. Кося одним оком на жрицю, Неста зробила крок.

Мерілла могла почути шелест книг, і тому Неста кашлянула. Коли Мерілла знову обернулася, Неста вдала, що розглядає полку, на якій сьомий том «Великої війни» встиг зайняти місце восьмого.

– На що ти там дивишся? - Прошипіла Мерілла. – Іди!
– Прошу вибачення, – повторила Неста. Вона низько вклонилася і пішла, щільно зачинивши двері.

І тільки опинившись у порожньому коридорі, вона дозволила собі посміхнутися.

Гвін вона розшукала тим самим способом, що і Меріллу, – запитала у жриці. Та виявилася ще полохливішою і непривітнішою за першу. Бідолашна так тремтіла, що навіть Неста говорила з нею м'яким голосом, на який була здатна. Від цієї зустрічі у неї стало тяжко на серці. Неста піднялася на перший ярус, де знаходилася читальна зала. У величезному просторі, де належало бути повної тиші, вона почула тихий спів Гвін. Послушниця співала, пурхаючи між столами і вдивляючись у стоси залишених книг. Гвін безуспішно розшувала серед них зниклий сьомий том.

Мови веселої пісні Гвін Неста не знала, але все одно зупинилася, щоб послухати. Насолодитися чистим, мелодійним голосом, що лилося так легко.

Здавалося, пісня робила волосся Гвін світлішим. Навіть її шкіра блищала яскравіше. Гвін співала так, що заслухаєшся. Але Неста пам'ятала попередження Мерілли і тому кашлянула.

– Ти що тут робиш? - Запитала послушниця.

Неста мовчки простягла їй восьмий том «Великої війни». Гвін тихо скрикнула.

– Стояв не на своєму місці, — хитро посміхнулася Неста. - Я замінила сьомим.

Здавалося, нічого іншого Гвін і не потрібно. Вона притиснула книгу до грудей, наче скарб.

– Спасибі. Ти врятувала мене від жахливого словесної порки.

– А якими дослідженнями займається Мерілла? – спитала Неста, косячись на восьмому томі.

– Найрізноманітнішими. – Гвін насупилась. - Мерілла розумниця. Характер огидний, але розумниця. Коли вона

вперше тут з'явилася, її займали теорії існування різних світів. Начебто світи нагромаджуються один на одному, навіть не підозрюючи про це. Її цікавило, чи існуємо тільки ми одні, чи світи перекривають один одного, займаючи один і той самий простір, але розділені часом і купою інших перешкод. Більше нічого сказати не можу, оскільки сама ледве це розумію.

– Різні світи? – здивовано перепитала Неста.

– Деякі філософи переконані, що, окрім нашого, є ще одинадцять світів. Інші вважають, що їх ще більше – двадцять шість, а найостанніший – це сам Час, який... – Голос Гвін перетворився на шепіт. – Я якось сунула носа в її ранні дослідження. У мене червоні кола перед очима попливли – стільки там теоретичних міркувань і формул.

– Уявляю, – усміхнулася Неста. – Але зараз вона зайнята чимось іншим.

– Так, хвала Котлу. Вона пише повну історію валькірій.

– Кого-кого?

– Клана жінок-войовниць з інших земель. Умінням боротися вони перевершували навіть ілліріанців. Слово "валькірія" означало титул, а не назву народу. Вони походили з різних фейських станів. Дівчаток туди відбирали від народження або з раннього дитинства. У навчанні було три стадії: «учениця», «разючий меч» і, нарешті, «валькірія». Стати валькірією на їхніх землях вважалося найвищою честю. Але їхньої держави більше немає. Там тепер інше населення.

– Валькірії теж зникли?

– Так, – зітхнула Гвін. – Валькірії існували тисячі років... поки що п'ятсот років тому не спалахнула Велика війна. Більшість валькірій загинула на ній. Небагато вціліли були далеко не молоді. Вони швидко постаріли і померли. Легенда стверджує, що від ганьби. Вони віддали перевагу смерті життя з відчуттям ганьби та програних битв. Совість не дозволяла їм жити далі, коли стільки їхніх сестер загинули.

– Я нічого про них не чула, – зізналася Неста.

Вона мала слабке уявлення про всю фейську історію, оскільки це її ніколи не цікавило. До того ж у людському світі фейську історію взагалі не вивчали.

– Історія валькірій та особливості їхнього військового мистецтва передавалися переважно усно. Всі писемні джерела існують завдяки історикам, філософам та торговцям, яким довелося проїжджати через їхні землі. Щось побачили, щось почули та записали так, як бачили та чули. Загалом, дрібниці, розкидані по різних книгах. Крім кількох дорогоцінних свитків, жодних першоджерел. Меріллі ще кілька років тому прийшло в голову зібрати все в одну книгу. Історію валькірій та способи їх навчання.

Неста хотіла докладніше розпитати про зниклий клан, але пролунав дзвін годинника.

Гвін стиснулася.

– Я занадто довго відсутня. Вона розлютиться.

Гвін поспішила до пандусу за читальним залом. Через кілька кроків вона зупинилася і, обернувшись до Несті, додала:

– Але не так розлютиться, якби виявила не ту книжку. - Послушниця посміхнулася. - Спасибі. Я твоя боржниця.

– Не варто вдячності, – відповіла Неста, переступаючи на затеклих ногах. Очі Гвін красномовно блиснули, і, шелестячи одягом, послушниця помчала до кабінету Меріллі.

Неста добалася до своєї кімнати, ледь не впавши по дорозі від крайнього виснаження. Мерілла не запідозрила обману і не поспішила розправлятися з нею. Те й інше Неста вважала великими досягненнями.

У кімнаті, на столі, на неї чекав гарячий обід. Щойно встигнувши сісти, Неста накинулася на м'ясо, хліб та гарнір зі смажених овочів. Насилу вставши з-за столу, вона пошкандибала в купальню, де вже була приготовлена гаряча купель.

Щоб забратися туди, Несті потрібно було повністю зосередитися на процесі. Спочатку підняти одну ногу, перемістити у воду, потім підняти іншу. Опинившись у гарячій воді, Неста застогнала від полегшення. Вона лежала, доки до тіла не повернулася здатність рухатися. Перебравшись у кімнату, вона впала в нагріте ліжко, навіть не одягнувши нічну сорочку.

Сьогодні не буде спроб подолати гвинтові сходи. Не буде снів, від яких вона прокинеться в поту.

Неста спала, спала, спала, хоча... Навіть крізь сон вона відчувала, як двері кімнати прочинилися і простір наповнилося знайомим запахом. Вона простягла тяжку руку, але запах зник.

14

Кассіан стояв на майданчику для вправ, намагаючись не дивитись у бік порожніх сходів.

Неста не прийшла на сніданок. Він поставився до цього спокійно, оскільки вчора вона пропустила обід, але вчора вона ледь не замертво впала в ліжко і заснула. Голою. Або майже голою.

Не витримавши, Кассіан все ж сунув носа в її кімнату, але не побачив нічого такого, що сколихнуло б розум до повної втрати здатності думати. Йому вистачило її голого плеча. Кассіан хотів був розбудити Несту і змусити щонебудь з'їсти, коли в справу втрутився Будинок вітру.

Поруч із дверима її кімнати з'явився таця з купою порожніх тарілок.

Будинок ніби показував йому, скільки вона з'їла, і ніби пишався тим, що нагодував її.

– Хороша робота, – пробурмотів Кассіан, і піднос зник.

Він зав'язав уявний вузлик: запитати у Різа, чи має Будинок вітру свідомість. Кассіан не пам'ятав, щоб верховний правитель за п'ятсот років згадав про щось подібне.

Якщо згадати, скільки різних непристойностей Кассіан проробляв у себе в кімнаті, в купальні... та й у багатьох

інших приміщеннях... сама думка про Будинок, що спостерігає за ним... Щоб йому живцем зваритися в Котлі.

І тому Кассіан дозволив Несті проспати сніданок, сподіваючись, що Дім подбає про її ранкове харчування. Але чи покажеться вона на майданчику? Їхня угода стосувалася вчорашнього дня. Сьогодні він прийшов на майданчик, не знаючи, чи її побачить. Хотілося переконатись, що вчорашній день не став щасливою випадковістю.

Хвилини тяглися ледь-ледь.

Може, з його боку було безглуздо сподіватися і думати, що одного уроку достатньо?

На сходах почулися приглушені лайки. Кроки були повільнішими, ніж зазвичай.

Кассіан затамував подих. Лайки звучали все голосніше. Нарешті вона вилізла на майданчик, тримаючись рукою за стіну. Гримаса на обличчі показувала, до чого їй погано. Не витримавши, Кассіан засміявся.

Неста похмуро подивилася на нього, а він, зрадивши до слабкості в колінах, сказав:

– Я мав здогадатися.

– Про що? – запитала Неста, зупиняючись за п'ять футів від нього.

– Що ти запізнишся. У тебе так болять ноги, що ти ледве піднялася сюди.

– Але піднялася ж, – буркнула Неста, кивнувши в бік сходів.

– Правильно, - підморгнув їй Кассіан. - Вважатимемо це частиною твоїх вправ з розігріву м'язів ніг .

– Мені треба сісти.

– І потім взагалі вже не встати? – усміхнувся він. – Жодних «сісти». Займемося розтяжками.

Кассіан показав на місце поруч із собою. Неста щось пробурчала, але встала. А коли Кассіан почав розповідати їй про рухи, уважно слухала.

За дві години Неста знову пропотіла всім тілом, але хоча б біль припинився. «Тобі потрібно виштовхнути з м'язів всю молочну кислоту. Це через неї тобі боляче», - сказав Кассіан, коли перші півгодини вона без кінця охала, скаржачись на біль. Неста нічого не зрозуміла з його пояснень.

Вона знову лежала на чорній підстилці і важко дихала, дивлячись у хмарне небо. День сьогодні видався прохолоднішим за вчорашній. Над майданчиком раз у раз пропливали клапті туману.

– Коли у мене перестане все боліти? – майже пошепки спитала вона Кассіана. – Ніколи.

– Ніколи? - Неста повернулася до нього, наскільки дозволяла шия, що садить.

– Тобі стане легше, – поправив себе Кассіан і пересунувся до її ніг. - Можна?

Неста не знала, про що він просить, однак кивнула.

Кассіан несильно стиснув у долонях її щиколотку. Шкіра відчувала тепло його руки. Потім Кассіан став піднімати її ногу. Неста зашипіла від різкого болю в стегні. М'язи так напружилися, що вона заскрипіла зубами.

– Коли я рухаю ногу до тебе, роби вдих, – розпорядився Кассіан.

Він дочекався, коли Неста видихне, потім ще підняв її ногу. Напруга в стегні прогнала всі думки. Неста вже не думала про його мозолисті теплі руки, що тримали її щиколотку; про те, що Кассіан стояв на колінах у неї між ніг, так близько. Вона навіть відвернулася і почала дивитись на червонокам'яну стіну.

– Ще раз, - наказав Кассіан. Неста видихнула, вигравши ще дюйм. – Ще. Котел мене забирай, у тебе підколінні сухожилля так натяглися, що того й дивись лопнуть.

Неста не чинила опір, а Кассіан, дюйм за дюймом, піднімав її ногу.

– Тепер біль повинен вщухнути, – пообіцяв Кассіан. Нога Нести на той час упиралася йому в груди. - Думаєш,

у мене не буває болів у всьому тілі? Іноді так тренуєшся, що потім ледве можеш ходити. А після битви? Я потім цілий тиждень приходжу до тями.

– Знаю.

Кассіан подивився на неї, і Неста пояснила:

– Я ж бачила тебе. На війні.

Бачила його непритомним, з кишками назовні. Бачила в небі, коли смерть мчала до нього, доки Неста не крикнула і тим самим не врятувала його. Бачила його на землі, зламаного, що істікає кров'ю, коли правитель Сонного королівства вже збирався вбити їх обох. Обличчя Кассіана потепліло, ніби він здогадувався про її спогади.

– Неста, я ж солдат. Це частина моїх обов'язків. Частина мого життя.

Неста знову відвернулася до стіни. Кассіан опустил її ногу, збираючись взятися за другу. Там підколінні сухожилля були натягнуті ще тугіше.

– Чим більше розтяжок ти робиш, тим рухливішим стаєш, – пояснив він, коли Неста зажмурилася від болю.

Кассіан кивком вказав на мотузкові сходи. Під час вправ він змусив Несту цілих п'ять хвилин пересуватися вздовж сходів, не виходячи за межі кожної мотузкової клітки і намагаючись тримати коліна притиснутими до грудей.

– А в тебе легкі ноги.

– В дитинстві я вчилась танцювати.

– Серйозно?

– Ми ж не завжди бідували. Поки мені не виповнилося чотирнадцять, наш батько був багатий, як король. Його називали Принцем торговців.

– А ти була його принцесою? – обережно посміхнувся Кассіан.

– Ні, – відповіла Неста. Їй здалося, що в розпалених жилах затріщала крига. – Його принцесою була Елайна. Навіть Фейра більшою мірою була принцесою, ніж я.

– Ким же тоді була ти?
– Створінням своєї матері, – так холодно відповіла Неста, що в неї звело язик.

– На кого була схожа твоя мати?
– На найгірший варіант мене.
– Я... - Кассіан зсунув брови. Їй не хотілося продовжувати розмову у цьому напрямку.

Сонце, що з'явилося, не принесло тепла. Неста вивільнила ногу з рук Кассіана і сіла, відчуючи бажання відійти від нього.

Відчувалося, що Кассіан ось-ось заговорить знову. Тоді Неста поставила йому запитання, яке від учорашнього дня не давало їй спокою:

– А що сталося два роки тому з жрицями в Сангравасі?
Кассіан перетворився на статую. Їй було жахливо бачити повну нерухомість воїна, готового вбивати, захищатися і проливати кров.

Однак його голос був настільки ж жахливо спокійний, коли він запитав:

– Навіщо тобі?
– Що там сталося?

Рот Кассіана напружився. Він судорожно проковтнув і тільки потім почав розповідати:

– На той час Сонне королівство прагнуло відшукати Котел і ніжки, на яких він стояв. Одна ніжка була захована у храмі Санграваха. Її сила тисячоліттями живила жриць, наділяючи їх різними здібностями. Дізнавшись про це, правитель Сонного королівства відправив туди загін найдосвідченіших і найжорстокіших своїх воїнів. - Обличчя Кассіана наповнилося холодною люттю. – Більшість жриць вони перебили просто заради втіхи. А тих, хто їм сподобався, гвалтували.

Несту охопив крижаний, глибокий жах. Значить, Гвін...
– Ти зустріла якусь із них у бібліотеці?

Неста мовчки кивнула, не в змозі відповісти вголос. Кассіан заплющив очі.

– Я чув, Мор привезла одну з жриць сюди. Азріель був першим, хто дізнався про звірства в Сангравасі. Він убив усіх солдатів Сонного королівства, що залишилися, але на той час... — Кассіана пересмикнуло. – Не знаю, що стало з іншими людьми, що вижили. Я радий, що вона опинилася тут. Тобто у безпеці. Серед тих, хто її розуміє і готовий допомогти.

– Я теж рада, — тихо сказала Неста. Вона встала і, на свій подив, не відчула колишнього болю в ногах.

А вони вже не болять, як уранці.

– Розтяжки, – сказав Касіан, ніби це було достатньою відповіддю. – Ніколи не забувай про розтяжки.

Двір весни викликав у Кассіана чесотку. Мешше всього це було пов'язано з мерзотником-правителем. Головна причина стосувалася особливості земель, де панувала постійна весна. У повітрі носилися хмари квіткового пилку, викликаючи у Кассіана соплі та свербіж. На довершення всього по ньому повзало щонайменше десяток різних козичок.

– Перестань чесатись, – не дивлячись на нього, сказав Різ, коли вони йшли по квітучому яблуневому саду. Сьогодні Різ приховав свої крила.

– Не можу, – признався Кассіан, прибираючи руки з грудей.

– Так і здається, що різна погань заповзла мені під шкіру.

Різ хмикнув, подивився на квітучі дерева, чиї пелюстки падали, як сніг.

– Полководець, що вселяє страх, хлюпає носом від якогось квіткового пилку.

Кассіан оглушливо чхнув, заробивши новий смішок Різа. Вже добре. Коли півгодини тому вони зустрілися, обличчя Різа було непроникним, а очі – пустими. Різ зупинився посеред саду, що знаходиться на північ від колись прекрасної садиби Тамліна. Якби не

відчайдушний свербіж у всьому тілі, він би зараз ліг на оксамитову траву і підставив крила сонцю.

– Якщо проклята чесотка не вщухне, я почну здирати з себе шкіру.

– Хотів би я подивитись на це, - почулося у них за спиною.

Під яблунею, за п'ять кроків від них, стояв Еріс.

Кассіан не став надавати особі чемного виразу. Оточений білими та рожевими квітками, спадкоємець Будинку осені виглядав як справжній фейрі. Здавалося, він вийшов прямо з дерева, а його єдиною господаркою була земля.

– Привіт, Ерісе, – промуркотів Різ, засовуючи руки в кишені. - Яке задоволення тебе бачити.

Еріс мовчки кивнув у відповідь. Промені сонця, що пробивалися крізь гілки яблуні, густо усіяні квітками, робили його руде волосся плямистим.

– Часу в мене трохи, - сказав він. - Ти сам просив про цю зустріч, - нагадав Кассіан, схрещуючи руки на грудях.

– Обійдемося без зайвих слів.

– Упевнений, ти вже повідомив Різанду про мою пропозицію. - Еріс невдоволено глянув на нього.

– Повідомив, – підтвердив Різ, чиє волосся злегка тремтіло весняним вітером. Здавалося, навіть вітру було приємно доторкатися до нього. - У всьому цьому я не побачив жодних загроз.

– Я тільки висловив свою думку. Давай, Ерісе, викладай, що там у тебе, – нетерпляче вимовив Кассіан.

Ще хвилина, і свербіж зведе його з розуму.

Шкода, що не було кого послати замість нього. Але Різ призначав саме його розбиратися з цим поганцем. Як полководець із полководцем. Про зустріч Еріс попросив сьогодні вранці, назвавши місце на нейтральній землі. На щастя, правителя цієї землі не хвилювало, хто по ній блукає.

– Думаю, твій Співак тіней уже пішов займатися тим, що в нього виходить найкраще, - продовжуючи дивитися на Різа, сказав Еріс.

Різ промовчав. Кассіан зрозумів натяк.

– Ми даремно витрачаємо час, збираючи відомості, коли треба діяти, — пожавши плечима, продовжував Еріс. Його янтарні очі світилися в тіні яблуні. - Не знаю, наскільки цей чародій смикає їх за ниточки, але якщо людські королеви наміряться стати черем у нас на дупі, можна дуже просто розібратися з ними. З усіма. Моєму батькові доведеться відмовитись від своїх задумів. Ви, напевно, придумаете причину їх... усунення, яка ніяк не пов'язана зі мною і про те, про що я вам розповів.

– Ти хочеш, щоб ми розправилися з королевами? - не витримав Кассіан. Тепер уже Еріс відповів мовчанням. Мовчав і Різ. Кассіан здивовано глянув на обох. — Уб'ємо ми цих королев, і що? Всі шишки відразу посиплються на нас. Війни починалися і через менший привід. Вбивство навіть однієї королеви обернулося б лихом, не кажучи вже про всіх чотирьох. Всі знатимуть, хто це зробив, хоч би які причини ми не вигадували.

– Якщо ми будемо діяти необережно, – Різ нахилив голову.

– Ти, мабуть, шуткуєш, – сказав названому брату Кассіан.

– Частково, – Різ сухо посміхнувся одними губами, подумки бачачи щось дуже далеке, потім повернувся до Еріса. – Спокусливо легкий шлях, нічого не скажеш. Однак я схильний погодитись зі своїм братом. Це просте вирішення наших сьогоднішніх. Водночас і твого батька можна клацнути по носу. Однак такі дії породять конфлікт, який нам і не снився. - Різ зміряв Еріса поглядом. — І тобі це вже відомо.

Еріс мовчав. Кассіан почергово дивився на обох, спостерігаючи, як Різ збирає всі шматки головоломки.

– А чому взагалі влаштовують війни? — Еріс витягнув довгу худорляву руку, збираючи на долоню пелюстки, що падали. – Чому Валлахан не підписує мирного договору? Кордони нового світу ще не встановлені.

– Берону не вистачить військової сили, щоб одночасно керувати Двором осені і землями на континенті, – втрутився Кассіан.

Пальці Еріса зім'яли пелюстки.

– Хто каже, що йому потрібні землі на континенті?

Стало тихо.

– Берон чудово знає: війна, де фейці схльоснуться між собою, була б катастрофою. Багато хто з нас перестане існувати. Особливо... - Різ закинув голову, милуючись квітучими гілками. – Особливо ті, хто вже ослаблений. А коли пил вляжеться, щонайменше один двір виявиться порожнім. З'являться нічийні землі. Приходь і бери.

Еріс глянув у бік золотисто-зелених пагорбів, що починалися за садом. Вони купалися в сонячному світлі.

– Кажуть, нині цими землями бродить звір. Звір із пронизливими зеленими очима та золотистим хутром. Дехто думає, що він надто довго затримався у звірячому обличчі і встиг забути інший свій вигляд. І бродить він по землях, але не бачить чи не бажає помічати їх незахищеності та беззаконня, що процвітають на них. Навіть його садиба занепала і наполовину заросла бур'янами, хоча чутки стверджують, ніби він сам її розвернув.

– Досить марних слів, – не витримав Кассіан, – Тамлін залишається у своєму звірячому образі, тому що його нарешті спіткало заслужене покарання. І що з того?

Еріс і Різ переглянулися.

– Ти вже давно намагаєшся повернути Тамліна в русло пристойного фейського життя. Але він як був, таким і залишається. Скажеш, ні?

Різ стиснув зуби, тільки цим висловивши своє невдоволення.

– Я можу затримати свого батька. На якийсь час, але не назавжди. Можливо, на кілька місяців. Чому і пропоную вашому Співаку тіней поспішити. Нехай знайде спосіб підібратися до Бріалліни, дізнається, чого їй треба і чому. Заодно дізнається, чи причетний Косфей до цих намірів. У кращому разі ми зупинимо їх усіх. У гіршому – отримаємо виправдання для початку будь-якого конфлікту і, сподіватимемося, отримаємо союзників. Так ми уникнемо кровопролиття на зразок тогочасного і врятуємо наші землі від хаосу та запустіння. Мій батько двічі подумає, перш ніж виступати проти армії такої величини і потуги.

– А ти встиг перетворитися на маленького зрадника, – сказав Різ, в очах якого переморгувалися зірки.

– Я тобі вже давно казав, що мені треба.

«Захватити батьківський трон, — подумав Кассіан і запитав:

– Навіщо?

Еріс явно зрозумів хід його думок, бо в бурштинових очах спалахнуло полум'я.

– З тієї ж причини, через яку я залишив Моррігану на кордоні і не доторкнувся до неї.

– Ти кинув її мучитися і вмирати, – різко заперечив Кассіан.

Сифони на його руках спалахнули. Кассіан нічого не бачив, крім привабливого обличчя Еріса, і не відчував інших бажань, крім бажання заїхати по цій особі кулаком.

– Я? – посміхнувся Еріс. – Ти б запитав Моррігану, чи це так. Думаю, тепер вона знає відповідь.

У Кассіана закрутилася голова. Нестерпний свербіж відновився, змусивши його пальці впиватися в спину, ноги і голову.

– Коли Співак тіней повернеться, дайте мені знати, – сказав Еріс і зник у переборсі.

Вітер гнав пелюстки. Чимось це було схоже на хуртовину в горах.

Кассіан повернувся до Різа. Але погляд Різа знову став відсутнім. Він дивився в бік пагорбів, ніби шукав звіра, що блукає там.

Кассіан не раз бачив, як Різ глибоко йде в себе. Він знав, що його брат схильний до таких занурень, хоча зовні той майже не змінювався. Але щоб піти настільки глибоко...

– Що з тобою? – не витримав Кассіан, чухаючи сверблячу голову.

Прокляте місце.

Різ моргнув, ніби забув, що не один.

– Нічого.

– Брешеш, – заперечив Кассіан, складаючи крила.

Але Різ його не чув. Потім мовчки він здійснив зворотний перекид додому.

Неста дивилася в червоний сутінок сходів.

Її робота в бібліотеці, як і вчора, супроводжувалася болем у всьому тілі. На щастя, Меріллі не стала розправлятися з нею за підмінену книгу. Неста не говорила ні з ким, крім Клото, яка обмежилася лише коротким привітанням на клаптику пергаменту. Неста розставляла книжки по полицях, працюючи в повній тиші та при мізерному освітленні. Перерви робила лише тоді, коли потрібно було обтрусити з рук густий шар пилу. Мимо, немов примари, проносилися жриці, але послушниці з рудувато-каштановим волоссям і великим зеленувато-блакитними очима серед них не було.

Неста сама не знала, чому їй хотілося побачити Гвін. Адже вона не мала права розкривати те, що дізналася від Кассіана про напад на храм. Особливо перед Гвін.

Проте сьогодні Гвін не шукала її, а у Нести не вистачало рішучості піднятися на другий ярус, постукати в кабінет Меріллі і переконатися, що послушниця жива і здорова.

Тому її супутниками на сьогодні були тиша, біль в м'язах та гул в голові. Може, гул і привів її на сходи, а не в кімнату, щоб змити бібліотечний пил. Сутінок манив її,

кидав їй виклик, наче відкрита паща великого звіра. Дракона, готового проковтнути її повністю.

Її ноги рушили самі собою, і права ступня виявилася на першій сходинці. Нижче і нижче, коло за колом. Неста навмисно не стала дивитись на сходинку з п'ятьма дірками. Лише переступила і пішла далі.

Тиша, гул у голові і більше нічого. Нічого, нічого...

На сто п'ятдесятій сходинці у Нести почали підкошуватися ноги. Боячись знову впасти і покотитися, вона зупинилася і притулилася головою до каміння стіни.

Стоячи в тиші, що гудить, вона чекала, поки сходинки навколо не перестануть погойдуватися і крутитися. Коли світ знову завмер, вона почала довгий і стомлюючий підйом.

У кімнаті на неї чекав обід разом з книгою. Будинок явно вважав «Велику війну» надто нудною і запропонував їй цікавіше читання. Судячи з назви, книга була з розряду непристойних.

– Не знала про твої брудні смаки, – лукаво посміхнувшись, сказала Неста. Будинок відповів їй шумом води в купальні.

– Обід, купіль і книга, — сказала Неста, захоплено хитаючи головою. – Краще не вигадась. Спасибі.

Будинок знову промовчав, але коли вона залізла в купіль, то одразу виявила, що туди налита не лише гаряча вода. Будинок додав у воду кілька сортів олій, що пахнуть розмарином та лавандою. Неста глибоко втягнула в себе терпкий, прекрасний аромат і зітхнула.

– Ти в мене єдиний друг, - зізналася Неста і з кректанням стала влаштовуватися в купелі.

Дому її слова так сподобалися, що просто в купальні, тільки-но вона розляглася, з'явився таця з величезним шматком шоколадного торта.

15

Сьомий ярус бібліотеки виглядав лякаюче.

Неста стояла біля кам'яних поручнів шостого ярусу, стискаючи в руках книгу, яку потрібно було повернути на місце. В якомусь футі від неї починалася темрява – настільки густа, що нижні яруси здавались прихованими пеленою туману.

Там теж зберігалися книги. Неста знала про це. Але її ще жодного разу не посилали на ті темні яруси. Ніхто з жриць не проходив повз місце, де вона зараз стояла, заглядаючи через перила. Темрява манила рушити вниз по пандусу, ніби пандус вів прямо в глибоку яму пекло.

Двоє Воронів Сонного королівства були мертві. Чи залишилася їхня кров там, на самому дні? Або Різанд з Бріаксисом видалили всі сліди?

Здавалося, темрява піднімається і опадає, наче дихає.

Волосся на руках Нести стали дибки.

Бріаксис зник.

Втік під час війни і сховався.

Навіть Фейрі та Різанду не вдалося розшукати і повернути на місце це втілення страху.

А темрява залишилася. Вона тремтіла і тягла свої щупальця вгору. Неста занадто довго вдивлялася в глибини темряви.

Нема чого дивуватися, якщо темрява теж захоче на неї подивитися. Але Неста ніби приклеїлася до перил.

Вона не пам'ятала, як дісталася шостого ярусу і що за книгу тримає в руках.

Унизу була ніч. Темрява, що гасить свічку, і ще щось. Не тільки повна відсутність світла, а й якась... черево. Черево, з якого вийшло все життя і куди потім повернеться. Не добре, не зле, а просто темне, темне, темне...

«Неста».

Ім'я прилетіло до неї, наче піднявшись із глибин чорного океану.

«Неста».

Воно проникло їй у кістки та кров.

Потрібно відірватися від цієї темряви. Піти. Темрява тремтіла і кликала.

– Неста!

Неста стрімко обернулася, ледве не випустивши книжку за перила.

Поруч стояла Гвін і на всі очі дивилася на неї.

– Що ти тут робиш?

З несамовитим серцем Неста знову повернулася до темряви, але нічого не побачила. Звичайна темрява, крізь яку ледь проглядалися контури нижніх ярусів. А густа, непроникна чорнота зникла.

– Я... це...

Гвін, навантажена книгами, підійшла до неї і стала поруч, вдивляючись у темряву. Неста чекала, що послушниця відчитає або висміє її, але Гвін лише похмуро запитала:

– Що ти бачила?

– А хіба ти щось бачиш у темряві? – тихим, не своїм голосом запитала Неста.

– Ні, але дехто з жриць бачив. Вони розповідали, як щось темне йшло за ними по п'ятах. Аж до дверей спалень, - сказала Гвін і пересмикнула плечима.

– Я бачила пітьму, - зізналася Неста, серце якої продовжувало битися. — Окрім темряви.

Такої темряви вона не бачила з часу занурення в Котел. Гвін подивилася на Несту, потім на темну прірву внизу.

– Потрібно піднятися вище.

У словах послушниці було стільки влади, що Неста поклала книгу на найближчий стіл. Гвін, торкаючись її спини, повела її вгору по пандусу.

– Не обертайся, - пошепки веліла Гвін. — На якому ярусі ти залишила візок?

– На четвертому.

Неста все-таки хотіла обернутися, але Гвін ущипнула її.

– Я ж тобі сказала: не оглядатися.

– А що, темрява тягнеться за нами?

– Ні, але... – Гвін шумно проковтнула. – Я щось відчуваю. Це схоже на кішку. Щось маленьке, розумне та цікаве. Воно стежить за нами.

– Якщо ти жартуєш ...

Гвін полізла в кишеню вбрання і дістала блакитний камінь. Він спалахнув, немов сонце на морському мілководді.

– Ідемо швидше, — прошепотіла Гвін.

Вони додали кроку і піднялися на п'ятий ярус. Тут теж не було нікого з жриць, а тому ніхто не бачив і не чув, як Гвін підганяла Несту, повторюючи:

– Іди, не зупиняйся.

Камінь у руці послушниці яскраво блискав.

Вони піднялися ще вище, і тільки коли досягли четвертого ярусу, відчуття присутності за спиною ослабло.

Підійшовши до візка Нести, Гвін кинула книги на підлогу, а сама плюхнулася в найближче м'яке крісло. Руки в неї тряслися. Блакитний камінь погас.

– Що це таке? – нарешті запитала Неста, долаючи сухість у горлі.

– Призовний камінь. – Гвін розкрила долоню, знову показавши блакитний кристал. – Він подібний до ілліріанських сифонів, але через нього тече сила Матері. Ми не можемо використовувати його для зла. Тільки для лікування та захисту. Він нас захищає.

– Я не про камінь. Я... про темряву.

Колір очей Гвін майже ідеально збігався з кольором каменю; аж до тіней, що з'явилися на її обличчі.

– Кажуть, істота, яка жила внизу, зникла. Але мені здається, якась його частина залишилася. Або, можливо, змінила саму темряву.

– У мене були інші відчуття. Я відчувала щось... набагато давніше.

– Ти знаєш у подібних речах? – здивувалася Гвін.

У її питанні не відчувалося ні глузування, ні поблажливості. Тільки цікавість.

– Я ... - Неста змішалася.

– Хіба ти не знаєш, хто я?

– Знаю. Ти – сестра верховної правительки. Ти вбила правителя Сонного королівства. - Обличчя Гвін стало серйозним і трохи переляканим. – «А ще я знаю, що ви з пані Фейрою колись були смертними людьми.

– Я пройшла перетворення. Стала створена Котлом '... за наказом того самого короля.

Пальці Гвін ковзали по поверхні Призовного каменю, і та спалахувала від дотиків.

– Я і не знала, що таке можливо.

– Нас із моєю середньою сестрою Елайною силою занурили в Котел і зробили фейками. – Неста знову проковтнула. – І Котел... віддав мені частину себе.

– Подібне волає до подібного. — Гвін дивилася на перила й темряву, що йшла вниз.

– Так.

– Знаєш, – Гвін струснула головою, – не ходи ти більше на шостий ярус.

– Але я повинна розставляти книги по полицях.

– Поясни Клото. Вона зрозуміє і пошле туди когось іншого.

– Виходить, я злякалася.

– Якщо ти, Створена Котлом, боїшся того, що виповзає з темряви, я навіть знати про це творіння не хочу. Особливо, якщо вона... липне до тебе.

– Я – не воїн. – Неста сіла поряд із Гвін.

– Ти убила правителя Сонного королівства, – нагадала Гвін. – Кинджалом Співака тіней.

– Везіння і гнів, – зізналася Неста. - Я пообіцяла вбити його за те, що він зробив зі мною та моєю сестрою.

Мимо пройшла жриця і, побачивши їх сидячими тут, поспішила геть. У повітрі залишився запах її страху, схожий на запах їжі, що пригоріла.

– Це Рівена, - пояснила Гвін, зітхнувши вслід жриці. – Їй досі тяжке будь-яке спілкування з незнайомими.

– А давно вона в бібліотеці?

– Вісімдесят років.

Неста ледь не посміхнулася. Однак очі Гвін були сповнені смутку.

– У нас не прийнято пліткувати один про одного. Ми самі вирішуємо, розповідати іншим історію свого життя чи ні. Про те, що трапилося з Рівеною, знає лише вона, Клото та верховний правитель. Сама вона не стане про це говорити.

– І за ці вісімдесят років їй не змогли допомогти?

– Я в це не присвячена. Я знаю, які засоби допомоги нам доступні, але мене не стосується, чи користується ними Рівен.

По неспокійному обличчю Гвін відчувалося, що послушниця вдавалася до цих засобів або хоча б намагалася. Гвін знову струснула волоссям і закинула його за свої гострі вуха. – Хотіла вчора розшукати тебе і ще раз подякувати за підміну книги, але мені було не вибратися. Мерілла тримала мене, як на прив'язі. Я перед тобою у боргу.

– Нічого особливого, – відповіла Неста, розтираючи затекле стегно.

– Що у тебе з ногою? - Гвін помітила це.

– Та так, - відмахнулася Неста, морщачись від болючої судоми. – Я щоранку тренуюся з Кассіаном. Він – головнокомандувач у верховного правителя, – пояснила вона на випадок, якщо Гвін не знає, хто такий Кассіан.

– Я знаю, хто він такий. І всі знають. - Обличчя Гвін стало непроникним.

– А навіщо ти тренуєшся з ним?

Неста змахнула шматок пилу з коліна.

– Скажемо так: мені надали на вибір кілька занять, і всі вони мають на меті... врівноважити мою поведінку.

Вправи з Кассіаном вранці і робота в бібліотеці виявилися найкращими.

– А навіщо тобі знадобилося врівноважувати свою поведінку?

Гвін і не підозрювала, на яку жахливу нікчемність перетворилася Неста.

– Довго розповідати.

Гвін зрозуміла натяк і тому поставила інше запитання:

– А в чому ти тренуєшся? У поєдинках?

– Поки що вчуся тримати рівновагу і займаюся розтяжками.

– Твої вправи настільки болісні? – здивувалася Гвін.

– Болісні, коли тривалий час не займаєшся своїм тілом, як я.

«Сама бачиш, на яку слабочку я перетворилася», — вже подумки додала Неста. Повз пройшли ще дві жриці. Поява однієї з них змусила Гвін скочити на ноги.

– Мені час повертатися до Мерілли, – оголосила послушниця, з обличчя якої зник колишній вираз.

– Не налякай на себе лихо, – порадила вона, виразно подивившись у бік дна. Гвін повернулася, готова піти. У її руці блиснув камінь.

– А чому ти не носиш свій камінь на голові, як інші жриці? – Не втрималася від питання Неста.

– Я не заслужила такого права, – відповіла Гвін, забираючи камінь у кишеню.

– Невже ми тільки цим і займатимемося? – запитала наступного ранку Неста. – Вправами на рівновагу та розтяжками?

Сьогодні Кассіан показав їй нову вправу, яку він назвав «реверансом навпочіпки».

– Поки не навчишся по-справжньому тримати рівновагу, так.

– Але я вже не падаю на кожному кроці.

Тільки кожні кілька хвилин. Кассіан наказав їй зробити ще одне присідання.

– Коли встаєш, ти, як і раніше, переносиш вагу тіла на праву ногу. Це робить уразливим твоє праве стегно, а права нога від'їжджає убік. Центр тіла виявляється порушеним. Поки ми це не виправимо, показувати тобі щось серйозніше немає сенсу. І легкість ніг тебе не врятує. Все одно покалічишся.

Неста шумно видихнула і знову сіла, низько пригнувшись. Права нога від'їхала за ліву. Ліве стегно та коліно обпалило, як вогнем. Скільки реверансів вона робила перед суворим поглядом матері? Вона й забула, якими стомливими були ті реверанси.

– А ось стояти ти вмієш чудово, – похвалив Кассіан.

– Ще б пак! – з неприхованою зневагою відповіла Неста. – Цьому мене вчили з дитинства. Стояти, як подобається, такої розкоші в мене не було. За моїми плечима двадцять п'ять років поганих звичок, які тепер треба ламати.

Неста підвелася. У неї тремтіли ноги. З'явилася навіть думка нагадати Кассіану про їхню угоду і вимагати, щоб «реверанси навпочіпки» припинилися.

– А тобі самому подобаються ці нескінченні вправи?

– Ще два присідання, і я тобі розповім.

Крохтячи, Неста підкорилася, але лише тому, що їй самій набридло бути «слабкою, як новонароджене кошеня». Так Кассіан назвав її кілька днів тому.

– Сходи водички попей, – сказав він, коли вона завершила присідання. Сьогодні ранкове сонце смажило зовсім не по-осінньому.

– Я сама знаю, коли мені пити, – огризнулася Неста.

– Тоді продовжуй, доки не зомлієш.

Судячи з лиця, він не збирався жартувати. Неста випила воду, пояснивши собі, що робить це з власної волі, щоб голова не крутилася. Коли вона опустошила склянку, Кассіан заговорив:

– Я народився у незаміжньої матері. Порівняно з тим місцем, де я з'явився на світ, Гавань Вітрів здається

благословенним раєм та зразком терпимості. Тільки через те, що моя мати посміла завагітніти поза шлюбом, народжувати її прогнали за межі села. Одну. У наметі. На морозі.

Несту охопив жах. Вона знала про незнане походження Кассіана, але про подібні жорстокості чула вперше.

– А як же твій батько? - Кассіан холодно розсміявся. Навіть надто холодно.

– Для нього обійшлося без наслідків.

– Таким усе сходить з рук, – сухо помітила Неста, прогнавши лице Тімаса, що промайнуло в мозку.

Він вказав на місто внизу, заслонене горою.

– Різ змінив закони. При Дворі ночі та в Іллірії. - Його обличчя стало ще жорсткішим. - Але таким жінкам і зараз потрібна певна сміливість. А в ілліріанській глушині життя будь-якої незаміжньої жінки, як і раніше, залишається пеклом. Там це досі вважається зрадою.

– Яка дикість.

– Ми всі фейці. Забудь про становий поділ на вищих та нижчих. Ми всі безсмертні чи близькі до цього. Наші зміни відбуваються повільно. Те, що люди проходять за кілька десятиків років, у нас займає сторіччя. А в Іллірії й того довше.

– Тоді навіщо ти возишся з ілліріанцями?

– Тому що я боровся, як проклятий, доводячи їм свою пригодність. – Його очі спалахнули. — Доводячи, що мати недаремно мене народила.

– А де вона зараз? – запитала Неста, згадавши, що Кассіан ніколи не говорив про матір. Його очі залило пеленою. Такими Неста їх ще не бачила.

– Мене забрали у неї в три роки. Шпурнули прямо в сніг. А мати у своїй так званій ганьбі стала здобиччю інших потвор.

Від кожного його слова у Нести зводило кишки.

– Мати бачила лише безпросвітну важку працю. І так до смерті. Вона померла одна і... - У Кассіана засмикався кадик. – Я тоді був у Гавані Вітрів. Я був ще недостатньо сильним, щоб повернутися і допомогти їй. Щоб перевезти її у безпечніше місце. Різ теж ще не став верховним правителем. По суті, ніхто з нас тоді нічого не міг. – Неста дивувалася, як їхня розмова прийняла такий оборот. – Я ось що мав на увазі: у всіх жахах, через які мені довелося пройти, вправи надавали моєму життю хоч якийсь сенс. Направляли мене. Коли видавався поганий день, коли на мене плювали, давали прочухана або відпихали, коли я вів армію в бій і втрачав кращих воїнів, коли Різ потрапив до Амаранти в полон... у мене залишалися вправи. Ти тут зізналася, що дихання тобі допоміг. Воно мені допомагає. І Фейре теж.

Неста бачила, як з кожним словом у його очах виростає стіна. Він ніби чекав, коли вона обвалить цю стіну і щось похитне в ньому самому.

– Стався до моїх слів як хочеш, але це так.

Несту обволокло густим, липким соромом. Вона змусила Кассіана показати його незахищеність.

Навалилася вага, почала гризти її зсередини.

– Покажи мені ще кілька рухів, — попросила вона.

Кассіан глянув на неї (стіна в очах, як і раніше, залишалася) і почав показувати.

Будинок вітру мав пристрасть до романів. Вчора Неста засиділася допізна, дочитуючи запропонований Будинком роман. Сьогодні, коли вона ввечері повернулася до себе, на неї чекала нова книга.

– Тільки не кажи мені, що ти читаєш такі книжечки, — сказала вона, перегортаючи залишену на тумбочці книгу.

У відповідь перед нею з'явилося ще дві книжки, і обидві непристойні змісти.

– Мабуть, тобі неймовірно нудно.

З'явилася третя книжка.

Неста знову засміялася: голосно, з хрипотою. Вона вже забула, коли востаннє по-справжньому, захлинаючись, сміялася. Може, ще за життя матері. Потім, коли вони впали в злидні, стало не до сміху.

– А обід сьогодні не буде? — Вона кивнула на порожній стіл.

Двері її кімнати відчинилися, показавши тьмяно освітлений коридор. В голові крутилася думка про зведену ним стіну.

Чому це він зробив?

Вона нічого такого не сказала. Напевно, відчув, що нормальної розмови у них не вийде, що будь-яке її слово про його матір та нестерпне дитинство прозвучить як глумлива насмішка.

– Я краще залишуся тут.

Двері відчинилися ширше. Неста зітхнула. Живіт звело з голоду.

– Ти такий же зануда, як усі вони, - пробурчала вона Дому і вирушила в їдальню.

Касіан сидів там один.

Західне сонце, просвічуючи крізь його гарні крила, кидало на чорні пасма червоні й золотисті відблиски. Неста раптом зрозуміла потяг Фейри до живопису, продиктованого бажанням зафіксувати такі миті, зберігши їх назавжди.

– Як бібліотека? — спитав він, коли Неста села навпроти.

– Сьогодні ніщо не намагалося мене з'їсти, і це вже добре.

Перед Нестою з'явилася тарілка зі смаженою свининою та зеленими бобами, а також склянка води.

– А в інші дні щось намагалося тебе з'їсти? - Без тіні посмішки запитав Кассіан.

Він навіть жувати припинив.

– Занадто близько до мене воно не підібралося, але в мене склалося таке враження.

Його сифони блиснули.

– Розкажи.

Може, вона сказала щось зайве? Але вона не стала відмовлятися і розповіла історію з п'ятою, що наповзала. Про допомогу Гвін теж згадала. Послушницю вона більше не бачила, але сьогодні наприкінці дня в її візку виявилася записка: «Дружнє нагадування: тримайся подалі від нижніх ярусів».

Неста фиркнула, зім'яла записку, проте викидати не стала, а сунула в кишеню.

Обличчя Кассіана зблідло.

– Ти ж одного разу бачив Бріаксиса, - нагадала вона.

– Не одного разу, — видихнув Кассіан і позеленів. – По-справжньому, ми маємо продовжувати його пошуки. Нічого доброго, що він бродить на волі. Навряд чи я витримаю ще одну зустріч із ним.

– На що він схожий?

– На найгірший з моїх кошмарів. Я говорю не про дрібні страхи. Ні, мова про найглибші, первозданні. Декого з найогидніших і злих потвор я відправив до Тюрми, але то були чудовиська в повному розумінні слова. Це... думаю, такого не зрозуміти, поки сам не побачиш.

Кассіан знову глянув на Несту. Вона відчула, як він внутрішньо готується отримати від неї порцію отрути.

Чудовисько. Вона була чудовиськом. Свідомість цього глибоко застрягла у ній. Неста спробувала повести розмову так, щоб у Кассіана не склалося враження, ніби вона лізе в його справи з метою знущатися.

– А яких істот ти відправляв у Тюрму?

Кассіан відкусив шматок смаженої свинини. Чи не замкнувся, вже добре. Головне – не вибитися з прийнятного русла.

– Коли ти жила в людському світі, то напевно чула легенди про страшних звірів і підступних фейрі, які миттю уб'ють тебе, якщо ти переберешся через Стіну. А

ще розповідали про жахливих істот, які прослизують у відчинені вікна та п'ють дитячу кров. І всі вони настільки жорстокі та безжальні, що нічого й думати від них урятуватися. Чула про таких?

– Так.

У Нести стало дибки волосся на потилиці. Їй завжди бувало ніяково від цих історій.

– Все це не пусті вигадки. Колись у давнину були такі істоти. Тоді у фейців ще не було ні поділу на Двори, ні верховних правителів. Дехто називає їх першими богами. Ці істоти майже не мали тіл, зате мали гострий і жорстокий розум. Їхньою здобиччю однаково ставали і люди, і фейці. Багатьох вдалося вистежити і ув'язнити або змусити сховатися. Але частина і зараз блукає далекими і глухими кутами Притіанії.

Кассіан проковтнув інший шматок.

– Коли мені було близько трьохсот, одна така тварюка з'явилася з надр гори. Ім'я йому Лантіс. Перед тим, як він опинився в Тюрмі і втратив частину своєї сили, Лантіс міг перетворитися на вітер і позбавити твої легкі повітря. Або перетворитись на дощ і втопити тебе на суші. Кількома легкими рухами він живцем здирав з людини шкіру. Лантіс ніколи не з'являвся у своїй справжній подобі. Коли я зіткнувся з ним, то побачив туман, що клубився. Від нього пішла ціла порода фейрі, які досі не дають нам спокою. Їх називають богге. Особливо вільно вони себе почували за правління Амаранти. Але в порівнянні з Лантісом богге дрібніше. Просто тіні. Якщо і існує втілене зло, то це він. Йому невідомо ні співчуття, ні уявлення про правильне і неправильне. Є тільки він та все інше. Ми – його здобич. Його способи вбивства винахідливі та повільні. Він насолоджується не тільки тілом, але болем і страхом своїх жертв.

У Нести похолола кров.

– Як тобі вдалося зловити цю істоту?

– Я швидко зрозумів: мені його не здолати ні в поєдинку, ні засобами магії. Шрам це доводить. - Кассіан посміхнувся одними губами. – І тоді я застосував його зброю – марнославство. Лестощами заманив його в дзеркало з рамою з горобинового дерева. Побився з ним об заклад: мовляв, йому з дзеркала не вибратися. Лантіс стверджував протилежне. Він, звичайно ж, вибрався з дзеркала, але на той час я вже відправив його мерзенну сутність у Тюрму.

Неста підняла брови.

Кассіан знову посміхнувся одними губами, але вже різкіше:

– Як бачиш, не такий вже я бездушний лиходій.

Він ні в якому разі не був лиходієм. Неста, наділяючи його таким епітетом, сама в це не вірила.

– Найбільше боюся, як би Лантіс не втік, - зізнався Кассіан. – З усіх в'язнів Тюрми він найбільш небезпечний.

– Хіба таке можливо?

– Не думаю, хвала Котлу. З цієї Тюрми не втечеш... якщо ти не Амрена.

Несте не хотілося ні говорити про Амрену, ні думати про неї. Їй не дуже хотілося про них знати.

Кассіан знизав плечима. «Ну так, було таке», - говорив його жест, ніби йшлося про звичайних злочинців.

– Я туди відправив семиголову Любію. Та зробила помилку – впливла з глибоководної печери, щоб полювати на дівчат уздовж західного узбережжя. І синю Анніс я туди відправив. Подивишся - збентеження бере: темно-синя шкіра і залізні ікла. Як і Любія, любила ласувати жіночим тілом. Любія хоч би швидко заковтувала свої жертви. Анніс... не поспішала. У цьому вона була схожа на Лантіса.

Його кадик здригнувся. Кассіан відтягнув комір сорочки, показавши ще один шрам: жахливий, товстий шрам над лівим грудним м'язом. Цей шрам Неста помітила, коли вони тренувалися.

– Зараз від нього мало що залишилося. Але тоді Анніс вчепилася своїми залізними кігтями мені в груди і вже підбиралася до серця. Тільки втручання Азріеля мене й урятувало. Так що її затримання — наша спільна заслуга.

Він побарабанив пальцями по столу.

– А ще був...

– З мене досить, — видихнула Неста. – Я й так сьогодні не засну. - Вона похитала головою, вп'явшись зубами в свинину. – Не уявляю, як ти все це витримав.

– Поступово вчишся жити з усіма жахами. - Кассіан відкинувся на спинку стільця. - Вчишся не пропускати їх у повсякденні думки. Але вони все одно блукають десь на задвірках свідомості.

Неста пошкодувала, що не має здатності збирати моторошні думки і заганяти їх за стіну або в глибоку яму всередині, звідки їм не вибратися.

– А ось та темрява у бібліотеці... як ти думаєш, вона зацікавилася саме тобою?

Коли Неста не відповіла, він продовжив допитуватися:

– Через твої здібності?

– Ні в мене жодних здібностей, – збрехала Неста.

Її заняття з Амреною анітрохи не допомогли їй їх зрозуміти.

– Тоді хто залишив сліди пальців на сходах?

Неста не стала начіплювати маску чемності.

– Може, Ласен, - збрехала вона. – По його жилах тече вогонь.

– Ласен казав, що твій вогонь відрізняється від його вогню. Твій гарячий холодний.

– Напевно, тобі варто було і мене відправити в Тюрму.

– Я всього лише поставив питання. — Кассіан поклав вилку.

– Чи так важливо, чи є в мене здібності чи ні?

Кассіан покачав головою. Здавалося, вона вселяла йому захоплення і огиду одночасно.

– Ти хоч і народилася людиною, але ти справжня феєрі. Та сама манера відповідати питанням на питання, те саме прагнення ухилитися від чесної відповіді.

– Мені вважати це компліментом?

– Ні, – блиснувши зубами, відповів Кассіан. – Твої здібності не з тих, що можуть спати всередині. Вони вимагають виходу і вправ.

– Вправ на рівновагу і розтяжок?

– Що сталося у вас з Амреною? — раптом запитав Кассіан.

– Чи не багато запитань для одного дня?

– Ми сьогодні в якісь віки ведемо нормальну розмову, і я хочу знати. Про все, що призвело до розладу.

– Тобі яка до цього справа? – Неста встала з-за столу, маючи намір піти.

– Нес, давай не повертатимемося на колишні позиції.

– Я і не знала, що ми з них зійшли, – обернувшись, кинула йому Неста.

– Нісенітниця яка!

– Це схоже на твоє нагадування про те, що мене всі ненавидять. Я йду.

Кассіан скочив на ноги і в три стрибки опинився біля дверей, загородивши їй шлях.

Неста і забула, як витончено він уміє рухатися. І могутня статура не заважає.

– Мені завжди було начхати, скільки сили ти отримала від Котла – половину чи крапельку. І зараз також мене це не хвилює.

– Чому? – Не втрималася від питання Неста. – Чому ти взагалі говориш про це?

У Кассіана витягнулося обличчя.

– Чому під час останнього зіткнення з правителем Сонного королівства ти залишалася поруч зі мною?

Можна подумати, це відповідь на її запитання. Несте все стало нестерпним: сама розмова, вираз обличчя Кассіана.

– Тому що я була круглою дурою, - відповіла Неста, виходячи в коридор.

– Чого саме ти боїшся? - Кассіан вийшов слідом.

– Нічого я не боюся.

– Брешеш.

Неста повільно обернулася до нього. Нехай бачить кожную крупицю гніву, що наповнює її. Очі Кассіана хижо і задоволено блиснули. Губи скривилися в глузливу усмішку.

– А знаєш, як блищать твої очі, коли твоя сила піднімається до поверхні? Як розплавлена сталь. Як срібний вогонь.

Він навмисно довів її до сказу. Змусив показати свою силу. Пальці Нести зігнулися, мов пазурі. Вона зробила крок до нього. Кассіан не ворухнувся. Вона зробила другий крок. Третій...

Поки вони не опинилися зовсім поруч. Поки груди Нести, що важко здіймалися, не стикнулися з його грудьми і поки що її оскалені зуби не опинилися біля самого його обличчя, що продовжувало усміхатися.

Кассіан уважно дивився на неї. Прямо у вічі.

– Яка красуня, - прошепотів він.

Він не зупинив її руку, що вперлася в його мускулісті груди. Неста тіснила його до стіни. Крила Кассіана тремтіли, а сам він продовжував дивитися на неї очима, сповненими подиву. Голодними очима.

Несте було не поворухнутися. Нахилившись, Кассіан прошепотів їй на вухо:

– Перший раз, коли я побачив цей вираз на твоєму обличчі, ти була ще людиною. Але мені і тоді хотілося стати перед тобою на коліна.

Його дихання приємно зігрівало їй вухо. Очі так і намагалися закритися. Здавалося, від його дихання в неї ворушилося волосся на скроні.

– Неста, твоя сила — ця пісня. Я дуже, дуже довго чекав, щоб почути таку пісню.

Від свого імені в його вустах, особливо від другого складу, спина Нести вигнулась. Здавалося, він уявляв, як поведе губами по її тілу. Їхні тіла розділяла тільки її рука. Тільки її рука, що комкала складки його сорочки і здригалася разом з ударами його серця.

Потім Кассіан нагнув голову і кінчиком носа провів по її шиї. Його груди піднялися, він жадібно вдихнув запах Нести.

Вона зайшла надто далеко. Не можна було цього дозволяти. Не можна було підходити до нього впритул.

Але вона не могла відійти ні на крок. Не могла зробити нічого, щоб завадити Касіану знову провести носом її шиї. Відчайдушне бажання притиснутись до нього, відчуті його тепло і твердість м'язів майже позбавило її здатності думати.

Руки Кассіана не рухалися. Здавалося, він чекав її дозволу.

Неста відкинула голову, щоб побачити його обличчя. Від нестримного бажання, що розлилося по всьому її тілу.

Несті було не зітхнути. Вона тонула у погляді Кассіана. Внизу все напружилося і запульсувало. Її груди раптом обважніли і налилися болісною тяжістю.

Вона не могла, не могла цього дозволити ні собі, ні йому.

Не могла, не могла, не могла...

Вона хотіла прибрати руку з його грудей, але Кассіан поклав поверх своїх. Він водив великим пальцем по тильній стороні долоні, і від дотику його мозолистих пальців вона стискала зуби, не в змозі дихати, не в змозі думати.

– Знаєш, що в мене сьогодні буде в голові? -
Прошепотів їй на вухо Кассіан.

Напевно, з її губ зірвався тихий стогін.

Кассіан усміхнувся і відійшов, відпустивши її руку.

Його тепло, його запах разом зникли. На неї ніби перекинули відро крижаної води. Він усміхнувся: зухвало,

зухвало.

– Я буду думати про той вираз на твоєму обличчі. — Кассіан відійшов на крок і знову промовив: — Я завжди думаю про той вираз на твоєму обличчі.

Їй не спалося. Простирадла натирали шкіру, тиснули на шию, зводили своїм теплом, поки по тілу не побіг піт.

«Я завжди думаю про той вираз на твоєму обличчі».

Її дихання було уривчастим. Тіло палало і боліло. Повернувшись до себе, вона спробувала читати, але не змогла.

Думаючи, що засне, вона лягла і півночі проворочалася в ліжку.

«Я завжди думаю про той вираз на твоєму обличчі».

Вона чітко бачила Кассіана, що лежав без сну, що розпластався, як темний король. Рука поміж ніг безупинно рухається, приносячи хоч таке полегшення розпаленої плоті.

– Повертайся на світанку, — прошепотіла вона Дому.

Її рука ковзнула під нічну сорочку. Дотик шовку до шкіри був майже нестерпним. Подушка заглушила її стогін. Пальці Нести ковзнули вниз, миттєво ставши липкими від рясної вологи, яка не висихала відколи Кассіан пішов, залишивши її в коридорі. Її стегна зігнулися. Зашипівши, Неста сунула пальці в своє пульсуюче лоно.

«Я завжди думаю про вираз на твоєму обличчі» ...

Вона ще глибше засунула пальці, згинаючись усім тілом. Перед очима невідступно стояло обличчя Кассіана, його напівусмішка, могутнє тіло та прекрасні крила. Вона майже повністю витягла руку, а коли засунула знову, це була рука Кассіана, яку вона відчувала в собі. Інша його рука піднялася і стиснула їй ліві груди; міцно, як їй подобалося, додавши до насолоди відтінок болю.

І зараз не її рука, а рука Кассіана рухалася її лоном. Неста кусала губи, щоб не застогнати. Рука Кассіана довела її до краю і такого потужного оргазму, що вона

ледь не закричала. А потім рука Кассіана входила в неї знову і знову, даруючи їй оргазм за оргазмом, поки знесилена Неста не розпласталася на ліжку, важко дихаючи, і тільки п'ятьма тримала її.

16

Спав Кассіан погано.

Спробуй засни, коли він був настільки збуджений, що вдався до самозадоволення не один, а цілих три рази. Тільки після цього він зміг заплющити очі і поринути у важку дрімоту. Прокинувся ще темно. Все тіло саднило від бажання близькості з Нестою. У носі і зараз залишався її запах. Рука знову ковзнула вниз, і це трохи зняло напруження.

Вчора він розповів їй, чим саме збирається зайнятися, але вранці обличчя Нести було похмурим, а її погляд колючим. Такого Кассіан не очікував.

У їдальню вона з'явилася раніше за нього і читала під час їжі. Коли він увійшов, Неста закрила книгу. Судячи з назви на корінці, це був один із улюблених нею романів.

– Що ти читаєш? – порушив обтяжливе мовчання Кассіан.

Бліді щоки Нести порозовіли. Їй теж знадобилося вольове зусилля, щоб підняти на нього очі.

– Роман, — лаконічно відповіла вона.

— Це я зрозумів. А про що?

Неста швидко відвела погляд. Рум'янець на щоках не зник.

Кассіан знав: це ніяк не пов'язано зі змістом роману. Її спина випросталась. Відчувалося, яких відчайдушних зусиль їй варто було дивитися йому у вічі.

Пальці стиснули вилку. Щойно Кассіан глянув на них, як вона сунула руку під стіл.

Наче пальці могли видати її справжній стан.

Від цього рум'янцю, від загального вигляду Нести у Кассіана спалахнула кров... Він спробував заспокоїти себе глибоким подихом. Їм належить тренуватися дві

години поспіль. Не може ж він увесь час тримати себе на віжках. Таке не тільки марно, а й неприпустимо на майданчику для вправ.

Кассіану було не прогнати уявну картину: його рука у неї між ніг, її тіло жадає оргазму не менше його власного. Так, що вона кусала губи (знову-таки як він), щоб не закричати. Від цієї картини його член скам'янів і боляче уткнувся в штани.

Кассіан посів на стільці, намагаючись знайти більш прийнятну позу. Скінчилося тим, що грубий шов став натирати йому член, через що він зарипів зубами.

Вправи. Вони обидва вправлялися... тільки в чому?

– Ця книга, - напружено вимовила Неста, - про ...

Її ніздрі роздулися, погляд розплився.

– Про книгу.

– Вже інтригує.

Він відчував: треба забратися зі їдальні і привести себе до ладу. Жар, що виник між ними, на майданчику виявиться згубним. Зараз дуже знадобилося б суспільство Аза. Але Аз далеко. Скільки разів Кассіан був паличкою-виручалочкою для Мор? Чи не порахувати. Але їх обох немає поруч, коли він так потребує їхньої присутності.

На жаль, піднятися зі стільця він не міг, інакше Неста відразу побачить, що вона зробила з ним. А може, вже зрозуміла, почувши його запах, що змінився. А якщо вона подивиться на бугор, що випирає зі штанів, подивиться з таким же жаром, з яким дивилася вчора (ніби йому мало власного жару від думок про неї), він виставить себе перед нею повним дурнем.

Він таки вийде зі їдальні. Він просто повинен піти, інакше він розкладе Несту на столі і придавить собою, квапливо роздягаючи її і роздягаючись сам.

– Чекаю тебе на майданчику, – промимрив він і буквально вибіг за двері.

– Ця книга про книгу, – повторила Неста в тарілку з кашею, залишившись одна. – Ідіотка, – додала вона, стискаючи голову руками.

Кассіан хоча б не став зображати, що йому цікаво. Але того вчорашнього виразу в його очах уже не було. Сьогодні його погляд був зовсім іншим, немов жар і напруження, що виникли між ними, заважали йому і він хотів якнайшвидше повернутися до свого колишнього стану. Він же втік зі їдальні, аби не дивитись на Несту.

Неста передбачала дві години суцільних мук.

Кассіан чекав її на середині майданчика. На вигляд – самовпевнений воїн. Неста не наважувалася дивитись на його штани. Слово честі, вона бачила, який здоровенний бугор випирає звідти, коли він тікає зі їдальні.

Але якщо він намагається виглядати незворушним, чудово. Вона теж пограє в цю гру. Неста підійшла ближче, розправила плечі.

– Сьогодні знову вправи на рівновагу і розтяжки?

– Ні.

Їхні очі зустрілися. В очах Кассіана не було нічого, крім спокійної рішучості та виклику.

– Спочатку розігріємося, а потім займемося глибинною роботою.

Неста ледь не роззявила рота. Чи не її «глибину» він мав на увазі?

– Це вправи для живота, – пояснив Кассіан, і його обличчя порозовіло. Він відкашлявся. – А ти про що подумала? – Він трохи торкнувся її щоки. – Не можна читати так багато непристойних романів.

Неста відмахнулася і вказала на його м'язи, приховані сорочкою:

– Хочеш, щоб і в мене були такі самі?

Його неголосний сміх розбурхав її.

– Такі, Нес, можуть бути тільки в мене.

Самовпевнений придурок.

– У Різанда і Азріеля не гірше, – прошебетала Неста.

– У мене на кілька м'язів більше.

Щось не бачу.

– Може, вони в інших місцях, – підморгнув їй Кассіан.

Їй було не стриматись. Чи не зупинитися. Це був не спалах бажання, а усмішка, що розпливлася на її обличчі. Неста придушила сміх.

Кассіан дивився на неї так, ніби бачив уперше.

Пожалівши його, Неста погасила посмішку.

– Добре, - сказала вона. – Розігріваємось, потім займемося вправами для живота.

Ці вправи вона зненавиділа.

Здебільшого тому, що вона не виходила.

– Я знав, що в тебе недостатньо м'язів, – сказав Кассіан, коли Неста розпласталася на животі, звалившись після спроби зробити те, про що він просив. — Але це нікуди не годиться.

– А чи не ти мусиш мене надихати своїм прикладом?

– Ти не протрималася й п'яти секунд.

– Ти сам скільки можеш протриматися?

– П'ять хвилин.

– Прошу вибачення, у мене не було п'ятисот років на опрацювання глибинних вправ.

– Я просив тебе протриматися в цій позі півхвилини.

Неста стала на коліна. У неї болів живіт. Спочатку Кассіан змусив її стискатися клубком, потім, лежачи на спині, робити розтяжки ніг. Далі він наказав їй підняти над головою гладкий п'ятифунтовий камінь і переміститися з лежачого становища до сидячого за допомогою самих м'язів живота. Вона ледве змогла повторити кожну вправу, після чого її тіло відмовилося коритися. Ніяка сила волі та злість на себе не могли змусити його ворухнутися.

– Це тортюри. - Неста уперлася руками в коліна, кивнувши у бік майданчика. – Якщо ти настільки досконалий, зроби сам те, що велів робити мені.

– Десятирічний ілліріанський хлопчик може це зробити за лічені хвилини, – посміхнувся Кассіан.

– Той зроби те, що роблять такі високі і сильні чоловіки, як ти.

– Добре, – знову всміхнувся він. – Ти перестанеш стогнати і вохкати, і я тобі покажу, як вправляються високі, сильні чоловіки.

Кассіан зняв сорочку. Зв'язав волосся в пучок.

Для Нести почалося катування іншого роду: дивитися, як він робить ті ж вправи, тільки жорсткіше, швидше і з більшим навантаженням. Дивитися, як перекочуються м'язи його живота та всього тіла. Дивитися, як по золотистій шкірі струменить піт, заливаючи його татування і восьмикінцеву зірку їхньої угоди на спині, а потім іде нижче, за пояс штанів.

Але під час їхнього уроку він тримався як справжній учитель: відсторонено, зосередившись тільки на показі, наче майданчик був для нього священним місцем.

Неста не могла відвести від нього очей, слухаючи його тихе сопіння. Може, він ось так само сопів уночі, коли самозадовольнявся?

Але світло-карі очі Кассіана були ясними.

У іншу епоху, в іншому світі смертні вважали б його воїном-богом. У нинішню епоху, після всього, що вона дізналася про чудовиськ, відправлених ним до Тюрми, його вшановували б як великого героя. Про таких благоговійно пошепки розповідають легенди біля похідних багать. На їхню честь батьки називають дітей. Воїни прагнуть стати схожими на нього. «Касіан, що відродився» – так будуть говорити про талановитого воїна.

А вона назвала його звіром.

– Що скажеш? — спитав Кассіан, витираючи піт з лиця.

– У іліріанців взагалі немає жіночих загонів? – запитала Неста, щоб відволіктися від своїх думок. Під час війни вона не бачила жодного такого загону.

Його посмішка згасла.

– Яюсь ми спробували і з тріском провалилися.

Жіночих загонів, на жаль, немає.

– Тому що ілліріанці відсталі й моторошні.

– Ти говорила з Азом? - Кассіан скривився.

– Мої власні спостереження.

Кассіан розв'язав волосся. Прямі пасма затулили його обличчя.

– Ілліріанці... я тобі вже казав. Зміни там відбуваються дуже повільно. Але ми не відмовляємось від своєї мети.

– Невже тамтешнім жінкам так важко стати войовницями?

– Справа не в тяготах виучки. Це потрясіння устоїв ілліріанського суспільства. І потім, жінкам тоді доведеться проходити Кривавий ритуал.

– Що таке Кривавий ритуал?

– Назва говорить сама за себе. - Кассіан розтирав собі шию. - Коли до двадцяти з лишком років ілліріанський воїн досягає повної сили, йому потрібно пройти Кривавий ритуал, щоб стати справжнім воїном і вважатися дорослим. Кожен клан та село виставляє по три-чотири учасники. І так по всіх Ілліріанських горах. Ми йдемо в гори на тиждень. Завдання всього два: вижити і дістатися до Раміеля.

– Що таке Раміель? - Запитала Неста, відчуваючи, що ставить по-дитячому наївні питання, але їй було по-справжньому цікаво.

– Наша священна гора. – Кассіан накреслив на землі знайомий символ: трикутник, вершина якого дивилася вгору, і три крапки над вершиною.

«Гора, – здогадалась Неста. – І три зірки над нею».

– Це символ Двора ночі. Кривавий ритуал завжди відбувається в один і той же час. Щороку наші священні зірки Арктос, Карінф і Ористас цілий тиждень світять над Рамієлем. В останній день Ритуалу вони опиняються над самою вершиною гори.

– Значить, учасники піднімаються на гору?

– Ми туди пробиваємося. - Очі Кассіана посуворіли. — Нас виводять у глухі місця і кидають там, не давши нічого, крім одягу, що на нас.

– І в цьому обов'язково треба брати участь?

– Якщо викликався, так. Ти не можеш піти раніше, ніж Ритуал скінчиться або досягнеш вершини Рамієля. Якщо хтось втрутиться в Ритуал, бажаючи тобі допомогти чи врятувати, обох оголосять порушниками Ритуалу, вистежать та вб'ють. Навіть Різ не вільний від цього закону.

– Яке варварство, - зіщулилася Неста.

– Це ще не все. Я не розповів тобі й половини. На гору накладено особливе заклинання, через що крила виявляються марними і ніяка магія там не діє. - Кассіан підняв руку, показавши червоний сифон. - Рідко хто з ілліріанців володіє магією, але коли вона проявляється, їй потрібні сифони. Тоді вона стає керованою та придатною до застосування. Але магія дає нам перевагу над рештою ілліріанців, і тому заклинання зрівнює можливості всіх. Щоправда, раз на рік магічні здібності виявляються у всіх ілліріанців. Це буває в ніч перед початком кривавого ритуалу. Тоді командири загонів здійснюють переброс, закидаючи одурманених зіллям претендентів у глуш. Тільки не питай, чому так. Цього ніхто не знає.

– Азріель здатний здійснювати переброс у будь-який час.

– Аз він інший. Багато в чому інший.

Тон, яким були вимовлені ці слова, не мав на меті подальших розпитувань.

– Отже, під час Ритуалу ви без будь-якої магії розправляєтеся один з одним звичайним способом? Вбиваєте мечами та кинжалами?

– Зброя теж заборонена. Те, що привнесено ззовні. Але ти можеш зробити своє. Не лише можеш. Повинен, інакше тебе вб'ють.

– Інші воїни?

– Так. Охочих вистачає. Суперні клани, вороги, придурки, що прагнуть слави. У деяких селах вважається, що чим більше суперників ти вб'єш, тим більшу славу завоюєш. У найзапекліших кланах вважають, що вбивства допомагають позбавитися слабких воїнів, але я завжди вважав по-іншому. З-за забобонів гине чимало хлопців, з яких потім могли б вийти чудові воїни.

Кассіан провів рукою по спітнілому волоссю.

– Додай до цього різну дику звірину, якої повно в горах. Їм нічого не варто завалити ілліріанського воїна своїми кігтями та іклами.

У мозку Нести з'явився невиразний спогад: Фейра щось розповідала про страшних звірів, з якими вона зіткнулася в ілліріанській глушині.

– Все це - перешкоди на твоєму шляху до схил Раміеля, - продовжував Кассіан. – Більшість хлопців забувають приберегти сили на кінець тижня, коли настає час підйому на гору. Він триває весь день та ніч. Схили майже вертикальні. Оступишся, посковзнешся – вірна смерть. Багато хто не добирається навіть до підніжжя. А якщо добирається, супротивник змінюється. Тобі вже не до суперників. Ти повністю борешся з горою. На цій думці ламаються майже всі, хто намагається зійти на гору.

– А що чекає на тих, хто таки туди дістанеться? Яка нагорода?

Кассіан усміхнувся, але його слова, як і раніше, звучали серйозно:

– На вершині лежить священний камінь. Достатньо до нього доторкнутися, і ти переміг. Сила каменя миттєво

перенесе тебе додому.

– Що буває з тими, хто до кінця тижня не добирається до священної гори?

– Кожний, хто залишився живим, відтепер вважається повноцінним воїном. Залежно від того, де тебе застало закінчення Ритуалу, ти опиняєшся в одному з трьох військових кіл, названих на ім'я наших священних зірок. Тих, хто залишився живим, але не дістався гори, називають арктозіанцями; тих, хто підійшов до її підніжжя, але не піднявся на вершину — орістіанцями, а тих, хто зумів побувати на вершині каринфіанцями. Вони вважаються кольором воїнства. Дотик до каменю на вершині Раміеля означає перемогу у Ритуалі. За останні п'ять століть до вершини дісталось дванадцять воїнів.

– Наскільки розумію, ти зумів опинитися на вершині і доторкнутися до каменю.

– Ми з Різом та Азом зробили це разом, хоча на початку Ритуалу нас навмисно розділили.

- Чому?

– Тогочасні командири побоювалися нас. Вони здогадувалися, якими воїнами ми станемо. Ось вони й подумали: якщо нас поділити, ми станемо жертвами суперників чи диких звірів. Але вони помилилися. – Очі Кассіана люто блиснули. – Ці командири дізналися, що ми любимо одне одного, як рідні брати. І ми не помилуємо нікого, хто завадить нам з'єднатися. Ми пробивалися до Раміеля, вбиваючи кожного, хто вставав на шляху. Нам дістався найважчий із трьох шляхів на вершину – його звуть Проривом. Але ми туди піднялися, всі троє одночасно торкнулися каменю і увійшли в каринфіанське коло воїнів.

Неста була вражена, і їй не вдалося цього приховати.

– І ти сказав, тільки дванадцять вояків стали каринфіанцями? Це за п'ятсот років?

– Ні. Дванадцять досягли підніжжя, спробували зійти і стали орістіанцями. А каринфіанцями, крім нас трьох,

стали лише троє. - У нього здригнувся кадик. – Вони були чудовими воїнами, командували добірними загонами. Двох ми втратили у війні із Сонним королівством.

Швидше за все, під час удару, який знищив тисячу ілліріанців. Удару, від якого Неста зуміла врятувати одного Кассіана, і більше нікого. У неї звело живіт. До горла підступила нудота. Вона змусила себе глибоко вдихнути, потім запитала:

– Значить, ти вважаєш, що жінки не можуть брати участь у Кривавому ритуалі?

– Можливо, Мор і перемогла б, випередивши за часом дуже багатьох, але я не хочу, щоб навіть вона брала участь у Ритуалі. - Невисловлена причина ясно читалася у його очах. — Тоді виникне ще один, найгірший вид насильства, проти якого доведеться захищатися, навіть якщо жінки за виучкою і не будуть ні в чому поступатися чоловікам.

– А хіба не можна скласти загін із жінок без проходження Кривавого ритуалу?

– Їх ніхто не сприйме всерйоз. Скажімо, я був би готовий вважати їх повноцінними воїнами, але не інші ілліріанці. Чоловічі загони відмовляться літати разом з ними, вважаючи присутність жіночого загону образою та безчестям.

Неста насупилась. Кассіан безпорадно розвів руками:

– Я тобі вже сказав: зміни відбуваються повільно. Пам'ятаєш нісенітницю, яку Девлон ніс про твої місячні? Так ось, його слова свідчать про зміни. У минулому жінку, яка посміла доторкнутися до зброї, просто вбили б. Тепер вони «очищають» зброю після її рук і називають себе мислячими по-новому.

Кассіан гидливо скривився.

Неста встала та обвела поглядом небо. У голові трохи проясніло, зате боліло все тіло. Їй зовсім не хотілося в такому стані спускатися вниз і розставляти книги по полицях... Але, можливо, вона побачить Гвін.

– Ми намагалися навчати ілліріанських жінок зовсім не для того, щоб вони билися нарівні з чоловіками, - продовжував Кассіан. – Ми хотіли показати ілліріанцям, що їхні жінки такі ж сильні та вмілі, як чоловіки. Нам хотілося, щоб жінки звільнилися від вікових страхів і відточили наявну в них силу.

– Чого вони бояться?

– Уподобитися моєй матері, — тихо відповів Кассіан. — Винести те, що винесла вона. І що винесли жриці підземної бібліотеки.

Їй згадалася Рівена, що квапливо промчала повз них з Гвін і заціпеніла від однієї присутності незнайомки. Потім згадала ясні очі Гвін, що часом темніли від тіней. Касіана здивувало її мовчання, і він запитав:

– У тебе щось на думці?

– А ти погодився б навчати не ілліріанських жінок?

– Я вже навчаю. Тебе.

– Я хотіла сказати, ти б погодився... — На відміну від Різанда, вона не вміла так само витончено вдягати свої думки в слова. – Я про жриць із бібліотеки. Якби я покликала їх тренуватися сюди, де їх ніхто не бачить і їм ніщо не загрожує... Ти б почав їх навчати?

Кассіан оторопіло заморгал.

– Так. Звісно ж, але... — Він знову скривився. — Неста, ти зрозумій: багато хто з тих жінок не хоче і навіть не може виносити суспільство чоловіків.

– Тоді ми попросимо когось із твоїх подруг. Мор чи когось ще, хто годиться в наставники.

– Жриці взагалі можуть не винести моєї присутності, навіть якщо я просто стоятиму поруч.

– Але ж ти нікому з них не зробив нічого поганого.

Його очі трохи потеплішали.

– Справа не в них самих. У їхньому страху, який вони пережили. Навіть якщо вони і знають, що я їх пальцем не чіпатиму, один мій вид може пробудити важкі спогади. Такі, які вони воліли б назавжди поховати.

– Але ти казав, що навчання допоможе мені...
впоратися з моїми складнощами. Може, й їм теж. У них хоча б з'явиться привід іноді бувати на свіжому повітрі і бачити сонячне світло.

– Я готовий навчати всіх, кого ти сюди приведеш, — пообіцяв Кассіан. – Мор зараз далеко, але я можу попросити Фейру.

– Тільки не Фейру. - Несті були ненависні слова, що вилетіли, і те, як напружилася спина Кассіана. - Я просто...

Як йому пояснити цей клубок ворожнечі, що існує між нею і молодшою сестрою? Цю ненависть до себе, що загрожує поглинути її щоразу, коли вона бачить обличчя Фейри?

– Добре, - повторив Кассіан. - Нехай це буде не Фейра. Але мені необхідно повідомити її і Різа. А тобі – запитати дозволу у Клото.

Його тепла рука міцно стиснула плече Нести.

– Нес, мені дуже подобається твоя задумка.

Неста сама не розуміла чому, але для неї ці слова означали все.

17

– У мене до тебе пропозиція.

У Нести зводило живіт. Саднили ноги. Вона стояла перед столом Клото і чекала, поки зачароване перо верховної жриці перестане пурхати по пергаменту, складаючи пояснення до якогось стародавнього манускрипту.

– Ти готова дозволити своїм жрицям вправлятися разом зі мною на майданчику, що знаходиться на даху Будинку вітру? Не всім, а кого це зацікавить.

Клото застигла.

Її перо знову ожило і вивело питання: «Вправлятися... навіщо?»

– Щоб тіло було міцніше, щоб уміти захищатися і нападати, якщо забажають. А ще щоб провітрити розум. Набути впевненості.

«Хто з ними займатиметься? Ти?»

– Ні. Я сама навчаюсь. Я вправлятимуся разом з ними. –
Серце Нести з незрозумілої причини забилося. –
Навчатиме нас Кассіан. Рук він не розпускає. У сенсі,
поводиться шанобливо і...

Неста хитнула головою. Послухати її збоку - дура
дурою.

Вона відчувала на собі пильний погляд Клото. Перо
верховної жриці знову ожило.

«Боюсь, мало хто погодиться».

– Я знаю. Але навіть якщо одна чи дві... Я хотіла б
запропонувати. – Неста кивком вказала на колону за
спиною Клото.

– Я повішу тут оголошення? Буду рада кожній, хто
відгукнеться.

І знову цей довгий погляд з-під капюшона, знову цей
примарний дотик.

«Кожна, хто погодиться, отримає моє благословення», –
написала Клото.

Того ж дня Неста прикріпила оголошення до колони.

Коли вона закінчувала роботу, на аркуші не з'явилося
жодного імені.

Вранці, прокинувшись раніше, вона зазирнула в
бібліотеку. Лист залишався порожнім.

– Їм потрібен час, - втішив її Кассіан, коли вона
прийшла на майданчик і вся досада була написана в неї
на обличчі. – А ти й далі простягай руку, – додав він.

Неста послідувала його пораді.

Щодня, прийшовши до бібліотеки, вона поспішала до
колони зі своїм оголошенням.

Щовечора, закінчивши роботу, підходила туди знову.
Жодного імені.

Кассіан вчив її правильно ставити ноги і керувати
тілом під час рукопашного поєдинку. Поки що жодних
ударів руками та ногами. Та моторошна вправа для

живота Неста вже витримувала десять секунд. Потім п'ятнадцять. Двадцять. Тридцять.

Щоб зміцнити в'ялі м'язи її рук, Кассіан додав вправи з обтяженням. Це були важкі камені з вирізаними ручками. З ними вона робила всі випадати та присідання. І весь цей час вона постійно вчилася дихати. Кожен день.

Неста знову перевірила себе на сходах. Подолати п'ятсот сходинок, після чого м'язи ніг вимагали повернути назад. Наступного вечора вона опустилася вже на шістсот десять сходинок. Потім на сімсот п'ятдесят.

Вона не знала, що робитиме, спустившись униз. Напевно, знайде найближчий заклад і нап'ється. Якщо вона здолає всі десять тисяч сходинок, це буде заслуженою нагородою. Так вона переконувала себе, борючись з черговим відрізком сходів.

Ближче до ночі на неї навалювалася така втома, що ледве вистачало сил поїсти і вимитися. Вона падала в ліжко, встигаючи прочитати не більше одного розділу, а потім засинала. У скринях, зібраних Елайною, вона знайшла непристойний роман, який вже читала і який їй сподобався. Вона виклала книгу на стіл, сказавши Дому:

– Це для тебе. Подарунок.

Книжка зникла. Вранці Неста знайшла на столі букет осінніх квітів у скляній вазі. Там були айстри та хризантеми всіх відтінків.

Так пройшов тиждень. Гвін вона бачила тільки здалеку, а від Клото дізналася, що послушниці зараз не перепочити. Мерілі, що займається історією валькірій, постійно були потрібні все нові і нові книги. Візок Нести ніколи не пустував, і робочий час пролітав швидко.

Особливо коли вона почала тренуватися з книгами. Піднімаючись вгору пандусом, вона брала важку стопку книг і проробляла випадати. Декілька разів вона помічала жриць, що проходять ярусом вище. Ті зупинялися і здивовано дивилися на неї.

Щодня вона двічі перевіряла оголошення на колоні за столом Клото. Порожньо.

І так – день за днем.

«А ти й далі простягай руку», – сказав їй Кассіан.

– Як ти тримаєш кулак? Якщо надумаєш когось вдарити таким кулаком, ти зламаєш собі великий палець.

Неста важко дихала. Пот струмками лився в неї по обличчю та спині. Виконуючи вимогу Кассіана, вона підняла кулак. Пальці були зімкнуті, а великий був усередині.

– Що не так з моїм кулаком?

– Тримай великий палець поверх кістяшок вказівного та середнього. - Кассіан склав пальці в кулак і порухав великим. — Якщо вдариш великим пальцем, він потім буде сильно боліти.

Дивлячись на кулак Кассіана, Неста змінила положення великого пальця.

– Що далі?

– Тепер прийми стійку, яку ми вивчали вчора. Ноги разом. Сила тіла спрямована в землю ...

– Так знаю, знаю, - пробурмотіла Неста і встала в стійку, яку вчилася робити три дні поспіль. Вона перевірила положення ступнів, після чого злегка зігнула коліна і двічі смикнула головою, переконуючись, що центр сили у неї тримається міцно.

– Добре, - похвалив Кассіан, обійшовши навколо. - Кожен удар, що завдається тобою, повинен бути швидким і точним. Жодних диких помахів, які зіб'ють тобі рівновагу і позбавлять руку сили. Твоє тіло і дихання дадуть удару більше сили, ніж рука.

Кассіан прийняв таку ж стійку і завдав удару по повітрю.

Неста не встигла й оком змигнути, як удар уже завершився.

Закінчивши, він витягнув руку, граючи м'язами. Осінній день був теплим. Кассіан закотив рукави сорочки, але

знімати її не став. Здавалося, що татуювання на лівій руці вбирає в себе яскраве сонячне світло.

– Кістяшки перших двох пальців тримай на одній лінії з плечем. Так бити зручніше, і тоді твої кістяшки отримають силу всієї руки. Якщо ж ти вдариш безіменним і мізинцем, зламаєш собі руку.

– От уже не думала, що удари кулаком тануть у собі стільки небезпек.

– Як бачиш, щоб бути звіром, потрібні мізки.

Неста насупила брови, але зосередилася на вирівнюванні передпліччя і кісточок, як показував Кассіан.

– Так правильно?

– Щоб задіяти в ударі кістяшки перших двох пальців, зап'ястя потрібно трохи опустити.

– Навіщо?

– Щоб не зламати.

Неста опустила руку.

– Що ж виходить? Лупиш по комусь і постійно думаєш, як би не зламати власну руку. Тут двадцять разів подумаєш, чи вплутуватися в рукопашний бій.

– Тому хороший воїн знає, коли треба вплутуватися, а коли ні. - Кассіан опустив кулак. - Щоразу тобі доведеться питати себе: чи варто ризикувати.

– І ти завжди завдаєш удару, пам'ятаючи про всі вимоги?

– Так, — без сумніву відповів Кассіан. Він струснув головою, прибираючи волосся з очей. - Точніше, майже завжди. Бували бійки, коли не міг стати в потрібну стійку і бив не під тим кутом. Можна запросто зламати руку, але це був єдиний спосіб вибратися із заварухи. А руку я ламав... - Він примружився, дивлячись на небо і подумки підраховуючи. — Раз десять.

– За п'ятсот років.

– Ніс, я не можу діяти бездоганно кожної миті кожного дня, – зізнався Кассіан, і його очі спалахнули.

Безумство, що минулого тижня охопило їх у коридорі, більше не повторювалося. Надвечір Неста так втомлювалася, що не завжди піднімалася до їдальні, не кажучи вже про самозадоволення в ліжку.

– А тепер підключи до удару й свої стегна. – Кассіан знову вдарив у повітря. Зараз він рухався повільніше, даючи можливість побачити рух всього тіла, що вкладено в удар. – В ударі беруть участь і живіт, і плече. Те й інше додають удару сили.

Він завдав ще одного удару по повітрі.

– Значить, ці вправи для живота корисні не тільки для показу м'язів?

– Ти серйозно думала, що якісь вправи робляться напоказ? — лукаво посміхнувся Кассіан.

– Я бачила, як під час уроку ти раз у раз дивишся в дзеркало. — Неста кивнула вбік вузького дзеркала на іншому кінці майданчика.

– Брехуха, – посміхнувся Кассіан – Це ти підглядаєш у дзеркало за мною, коли думаєш, що я не звертаю уваги.

Почувши правду, Неста анітрохи не змінилася на обличчі. Навіть голови не опустила. Вона знову зосередилася на прийнятій стійці.

– Яка ти сьогодні... цілеспрямована, – зауважив Кассіан.

– Ти ж хотів, щоб я вчилася, – прохолодно відповіла Неста. – Ось і вчи мене.

Нехай ніхто з жриць не відгукнеться на її пропозицію (вона, як остання дурниця, досі сподівалася на їхній відгук), вона займатиметься сама. Вправи прочищали їй голову, вимагали стежити за становищем тіла і диханням, що зберігало її від довжелезних думок і не давало їм поглинути її цілком. Тільки в моменти тиші та спокою ці думки проривалися знову. Так бувало, коли вона втрачала зосередженість, працюючи у бібліотеці чи миючись. Але й тоді залишався спосіб їх угамувати – привабливий простір гвинтових сходів.

Але чим їй по-справжньому допоможуть заняття з Кассіаном, робота в бібліотеці, спуски та підйоми сходами? Всі вони відволікали її лише на якийсь час. А думки, ніби вовча згряя, терпляче чекали, щоб роздерти її.

– Куди ти зникла? - запитав Кассіан, і в його світло-карих очі майнула тривога.

Неста знову прийняла бойову стійку, змусивши вовків відступити на крок.

– Нікуди.

У домашній бібліотеці на неї чекала Елайна.

Неста дізналася про це ще на сходах, вся в пилюці піднімаючись з іншого книгосховища. По червонокам'яному коридору розливався тонкий аромат жасмину та меду – запахи Елайни.

Від сестри пахло весною. Немов блискуча річка, цей запах тек коридором до відчинених дверей.

Фігура Елайни свідчила, як далеко вона пішла від тих перших днів життя при Дворі ночі. Всі угловатості тіла змінилися жіночними округлостями. Колись і Неста виглядала так само, хоча груди у Елайни завжди були поменше.

Неста окинула поглядом власну кістляву, довготелесу фігуру. Елайна повернулася до неї, сяючи здоров'ям.

Посмішка Елайни була під стать яскравому сонцю.

– Ось, вирішила зазирнути і подивитися, як ти тут.

Вирішила заглянути? Елайну сюди хтось доставив, оскільки їй би нізащо не здолати десять тисяч сходинок.

– Я була зайнята. – Не посміхнувшись у відповідь, Неста вказала на запилені обладунки.

– А ти виглядаєш краще, ніж тоді.

Останній раз вона бачила Елайну за тиждень до насильницького переселення до Будинку вітру. Це було у метушні величезного міського ринку, що називається Палацом м'яса та солі. Елайна зупинилася з явним наміром поговорити, проте Неста пройшла повз і зникла

в натовпі, навіть не озирнувшись. «Виглядаєш краще». Несте не хотілося навіть згадувати, як вона погано виглядала тоді.

– Рум'янець на щоках з'явився, — пояснила Елайна, прямуючи до сестри.

Вона зупинилася в декількох футах, ніби щось утримувало її від обіймів.

Наче Неста страждала на якусь огидну хворобу на кшталт прокази.

Несті згадалися перші місяці їхнього нового життя. Скільки разів вони приходили до цієї затишної бібліотеки? Скільки разів завмирили у тих самих позах. Тепер вони змінилися місцями. А тоді Елайна була худою, як примара, і глибоко зануреною у свої невеселі думки.

Тепер примарою стала Неста.

Навіть гірше, ніж примарою.

Сутністю з бездонним невгамовним гнівом і таким же голодом.

Елайні потрібно лише пристосуватися до нового життя. Але Неста знала: їй самій потрібне щось більше.

– Тебе подобаються твої нові заняття?

Неста подивилася в теплі карі очі сестри. У їхньому людському минулому Елайна була найкрасивішою з трьох. Після перетворення Елайни на фейку вищого стану її краса ще більше розцвіла. Неста не знала, які ще зміни відбулися в сестрі, крім вух, що стали загостреними, але з гарненької дівчини та перетворилася на справжню красуню. Навряд чи вона сама це усвідомлювала.

Несті згадалися їхні колишні стосунки. Мила, привітна Елайна, що витає в хмарах, і поряд – вовчиця Неста, готова роздерти всякого, хто посміє загрожувати сестрі.

Наслідком Несті згадалися давні материнські слова. Мати розмірковувала вголос, сидячи перед туалетним столиком і дивлячись, як служниця безшумними рухами розчісує їй волосся. «Елайна дуже миловидна, але позбавлена честолобства. Її мрії не йдуть далі за сад і

гарне вбрання. Якщо вона не подурніє, то колись виявиться нашим козирем на ярмарці наречених. Але нам з тобою, Неста, доведеться діяти самим, щоб отримати потрібну партію, вигідну для нас».

Несті тоді було дванадцять. Елайне ледве виповнилося одинадцять.

Вона жадібно ловила кожне слово матері, але її задумам не судилося здійснитись.

«Коли настане час, треба буде вмовити вашого батька вирушити на континент, - часто повторювала мати. - Тут для вас обох немає гідних наречених». Фейру – цю замкнуту, дикувату дівчинку – мати взагалі не брала до уваги. «На континенті ще залишилася родова аристократія: графи, герцоги, принци. Але в них уже немає колишнього багатства, а багато їхніх замків і маєтків перетворилися на руїни. Дві прекрасні юні пані з королівським посагом здатні там далеко піти».

"Я вийду заміж за принца?" - Запитувала Неста. Мати лише посміхалася у відповідь.

Неста витрусила з голови спогади, що нахлинули, і порушила мовчання, що затяглося:

– Мене поставили перед жорстким вибором, тому не знаю, як мені може подобатися те, чим я тут займаюся.

Елайна змахнула витонченими пальчиками. Її нігті були коротко підстрижені, щоби не заважали працювати в саду.

– Неста, я знаю нелегкі обставини твого переселення сюди. Але це не означає, що ти маєш почуватися ущемленою.

– Я тижнями не відходила від тебе, – сухо нагадала їй Неста. - Тижнями, поки ти чахла, відмовляючись від їжі та пиття. Поки ти сподівалася зачакнути зовсім і померти.

Елайна здригнулася, проте Несте було не зупинити потік слів, що хлинув.

- Але чомусь ніхто не поставив тебе перед вибором: або пристосовуйся, або відправимо назад в землі людей.

На подив Нести, Елайна стійко винесла закид.

– Я не напивалася до неприємності і не займалася дечим іншим.

– Хочеш сказати, не тягала до себе в ліжко кого ні потрапивши?

Елайна знову здригнулася і густо почервоніла.

– Ти живеш серед чужих істот, які не мають уявлення про людську етику.

Елайна розправила плечі, ніби маючи намір захищатися.

– Тут все відбувається не так, як у вас з Грасеном.

Це був удар нижче пояса. Ну і нехай. Неста знала, що Елайн віддалася Грасену за місяць до насильницького купання в Котлі. Наступного ранку вона сяяла від щастя.

Елайна підвела голову. Вона не схлипнула, не перетворилася на плач, що бувало раніше, коли вимовляли ім'я Грасена.

– Значить, ти сердишся на мене, - тільки і сказала Елайна.

Що ж, чудово. Чесність за чесність.

– Так. За те, що ти слухняно збирала моє барахло, поки Різанд з Фейрою вчитували мене, розписуючи, в яке нікчемне лайно я перетворилася.

– Фейра мене попереджала, що наша зустріч може вилитися... ось у це, – з сумним спокоєм сказала Елайна, схрестивши руки на грудях.

Ці слова були для Нести як ляпас. Значить там говорили про неї, обговорювали її поведінку, ставлення до всього. Елайна та Фейра – такий нинішній стан речей. Узи, які обрала для себе Елайна.

У Нести забурчало в животі. Чому тут дивуватися? Вона ж чудовисько. То чому б двом сестрам не об'єднатися та не виштовхнути третю? Навіть якщо вона по дурості вірила, ніби Елайна, бачачи жахливий бік її особистості, все одно вирішить залишитися з нею.

– А мені захотілося тут побувати, – продовжувала Елайна, щосили намагаючись залишатися спокійною, проте в її голосі з'явився метал. – Хотілося побачитися з тобою, пояснити тобі...

Елайн зробила вибір на користь Фейри і свого прекрасного світу. Такою ж виявилася і Амрена. Неста завмерла, відчуючи, як кам'яніє спина.

– Тут нічого пояснювати.

– Ми це зробили з любові до тебе, — піднявши руки, сказала Елайна.

Її карі очі були розплющені. Повна впевненість у власній невинності та вродженій чесноті.

– Це правда. Ми так зробили з любові до тебе. Ми хвилювалися за тебе. Якби батько раптом опинився тут...

– Не смій його згадувати, - вискалив зуби, тихо прошипіла Неста. - Більше про нього - ні слова.

Неста наказала собі в жодному разі не випускати з рук невидимий повідець. Але вона відчувала, як усередині закрутився моторошний звір. Відчувала наростаючу, гарячу холодну силу. Неста спробувала загнати силу назад, але було надто пізно.

Шумне зітхання Елайни підтвердило, що в очах Нести спалахнув срібний вогонь, про який говорив Кассіан.

Однак Неста зуміла загнати вогонь назад у темряву, повернувши собі спокій, холодність і порожнечу.

Обличчя Елайни повільно перетворювалося на гримасу болю. Здається, до неї дійшло.

– Так це все через нього? Через батька?

Неста вказала на двері. Вона насилу стримувала натиск сили, чому навіть палець тремтів. Кожне слово Елайни погрожує випустити звіра назовні.

– Йди.

В очах Елайни блиснули сльози, але голос сестри, як і раніше, звучав спокійно і впевнено.

– Зрозумій, Неста: його було неможливо врятувати.

Елайна прийняла загибель батька як неминучість. Не вважала за потрібне битися за нього, ніби він не коштував її зусиль. Так само як Неста усвідомлювала, що не варта чужих зусиль її врятувати. Але Неста вже не намагалася утримати силу, що виблискує в її очах. Її тіло пронизала потужна судома, яка змусила стиснути кулаки.

– Ти переконуєш себе, що його неможливо було врятувати, оскільки тобі нестерпно усвідомлювати протилежне. Його можна було б врятувати, якби ти зволила з'явитися декількома хвилинами раніше.

Від сказаної брехні рот Нести наповнився гіркотою.

Елайна не була винна в загибелі батька.

Ні, вина цілком лежала на Несті. Але якщо Елайна сповнена рішучості бити по болючих місцях сестри, викорчовуючи все хороше, що ще в ній залишалося, вона покаже Елайні свою огидну сторону. Нехай хоча б крапля її душевного муки проникне у благополучний світ Елайни.

Неста розуміла, чому Елайна обрала Фейру. Через це й обрала.

Фейра без кінця рятувала Елайну. А Неста просто сиділа поруч, озброєна лише отруйним язиком. Так було, коли вони бідували та голодували. Так було, коли солдати Сонного королівства полонили їх і заштовхали в Котел. Так було, коли Котел викрав Елайн. Коли ж їхній батько опинився в руках правителя Сонного королівства, Неста і того разу залишилася спостерігачем, навіть не спробувавши його врятувати. Страх заморозив її, придушив розум, і вона скорилася страху. Дозволила собі здатися. А коли король згортав батькові шию, було вже надто пізно. Так що вина цілком лежала на ній.

Дивно, якби Елайна не обрала Фейру.

Елайна стиснулася, але не відступила ні на крок, не відвела очей від крижаного погляду Нести.

– Думаєш, я винна в його смерті? – У кожному слові Елайни лунав виклик. Такого Неста ще не чула. – У його

смерті винен лише правитель Сонного королівства.

Слова звучали твердо, але почуття Елайни видавала тремтіння в голосі.

Неста знала: її удар влучив у ціль. Вона розплющила рота, але нічого не сказала. Достатньо. Подальших слів не потрібно.

Сила всередині її швидко схлинула, згасла, перетворилася на струмок диму на вітрі. Залишився лише тяжкість у всьому тілі та в диханні.

– Що я думаю, не має значення. Повертайся до Фейри та свого садка.

Живучи у хатині, вони часто сварилися через одяг, взуття, стрічки, та їх сварки ніколи не переходили небезпечну межу. Дрібні сутички, породжені бідністю та важкими умовами життя. Зараз в Несті керував звір, що мешкав у темряві, порівнянній з пітьмою на дні бібліотеки. Елайна попрямувала до дверей, шелестячи складками бузкового плаття.

– Касіан думав, навчання допоможе, – тихо сказала вона, звертаючись більше до себе, ніж до Нести.

– Вибач, що розчарувала тебе, – відповіла Неста і шумно, з гуркотом, зачинила двері. У бібліотеці стало тихо.

Неста не підбігла до вікон. Нема чого їй дивитися, хто полетить звідси з Елайною і стане свідком сліз, пролитих сестрою.

Їй було не втримати вовків, коли вони знову зібралися довкола неї. З їхніх червоних язиків сочилася ненависна, гостра, як бритва, правда. Неста не заважала їм терзати її.

Елайна вбігла до їдальні Будинку. Кассіан з Різом щойно повернулися з Гавані Вітрів, струшуючи з себе холодне гірське повітря.

Карі очі Елайни блищали від сліз, але голови вона не опускала.

– Я хочу повернутися додому, – злегка тремтячим голосом заявила вона.

Кассіан подивився на Різа. Це Різ перемістив сюди середню сестру Аркерон, після чого вирушив за Кассіаном у Гавань Вітрів. Різу хотілося подивитись, наскільки ілліріанці готові боротися. Те, що він не знайшов жодних упущень і недоліків, втішило Кассіана і одночасно наповнило душу полководця жахом. Якщо розпочнеться нова війна, скільки ілліріанців загине на ній? Звичайно, така доля солдата: боротися, крокувати поряд зі смертю. Кассіан не зміг би пригадати, скільки разів він водив воїнів у бій. Але скільки обіцянок він по дурості роздав сім'ям загиблих минулої війни? Він обіцяв їм міцний світ. Скільки сімей йому доведеться втішати цього разу? Кассіан не розумів, чому зараз ця ноша відчувалася по-іншому і чому вона раптом стала такою тяжкою. Поки Різ та Девлон тримали промови, Кассіан дивився на дітей Гавані Вітрів. У скільки з них загинуть батьки?

Кассіан відкинув тяжкі спогади. Різ уважно подивився на Елайну. Його фіолетово-сині очі помічали все.

– Що сталося?

Коли Різ казав у такому тоні, це більше нагадувало наказ, ніж питання.

Елайна лише махнула рукою і відчинила двері, що виходять на веранду.

– Елайна, я тебе запитав, - сказав Різ, виходячи разом з Кассіаном на веранду, де швидко збиралися тіні.

Елайна встала біля перил. Легкий вітер гладив її волосся.

– Вона анітрохи не змінилася. Навіть і намагатися не хоче.

Обхопивши себе за плечі, Елайна дивилася у бік далекого моря.

Різ повернувся до Кассіана. Обличчя в нього було похмурим. «Фейра її попереджала», - прозвучало в голові Кассіана.

Кассіан тихо вилаявся. «Неста робить успіхи. Я знаю. Щось її гнітить, - додав він, оскільки Різ, як і раніше, був схожий на втілення смерті. – Зміни потребують часу. Може, поки що краще, щоб її сестри тут не з'являлися. Принаймні без її відома. - Йому зовсім не хотілося позбавляти Несту спілкування. - Якщо Елайне захочеться знову її побачити, нехай скаже мені, і я спочатку спитаю у Нести».

«А як щодо Фейри?» — спитав Різ, чий голос був схожий на подих ночі.

«Фейру вона не хоче бачити».

Всередині Риза загриміла сила, гасячи зірки в його очах.

«Та заспокойся ти, - не витримав Кассіан. – Нехай самі розберуться у своїх сімейних образах. А твої загрози знищити Несту, коли вона щось говорить про Фейру, нічим не допомагають».

Різ дивився на Кассіана. Влада в його погляді була схожа на припливну хвилю, що нестримно котилася. Але Кассіан витримав цю хвилю, давши їй промчати повз. Різ тільки похитав головою і сказав Елайні:

– Ми з тобою полетимо додому.

Елайна не заперечувала. Різ підхопив її на руки і злетів у небо, поцятковане рожевими і червоними західними смугами. Вони віддалялися, поки не перетворилися на дві цятки: чорне і бузкове. Різ полетів над блискучою річкою, наче хотів показати Елайн місто і околиці. Тільки тоді Кассіан повернувся всередину.

Він стрімко пройшов через їдальню, вийшов у коридор і втік сходами. Його ноги скорочували відстань, поки він не опинився біля дверей сімейної бібліотеки і не відчинив двері.

– Що тут у вас сталося?

Неста сиділа в кріслі перед холодним каміном, вп'явшись пальцями в вигнуті підлокітники крісла. Королева на троні зі стьобаною оббивкою.

– Я не хочу з тобою говорити.

У Кассіана забилося серце. Груді здіймалися так, ніби він пробіг неабияку відстань.

– Що ти сказала Елайні?

Неста подалася вперед, буравлячи його поглядом. Потім стала колоною зі сталі і полум'я, відстовбурчивши губи.

– Зрозуміло, ти вирішив, що винною можу бути лише я.
- Вона підійшла ближче. Її очі палали холодним вогнем. –
Усі завжди захищають милу, безневинну Елайну.

Кассіан схрестив руки. Нехай підходить так близько, як хоче. Він не збирався відступати.

– Дозволь нагадати, що донедавна ти була головною захисницею милої, безневинної Елайни.

Він бачив, як свого часу Неста схльоснулася з фейцем, здатним убити її, не замислюючись. І все через сестру.

Неста тільки шипіла, майже тремтячи від гніву. Або від холоду. Котел їх забирай, у бібліотеці був страшний холод. Лише теплі підлоги трохи рятували становище.

– Вогню, – наказав Кассіан.

Будинок корився. В каміні жарко спалахнуло полум'я.

– Не треба вогню, – заперечила Неста. Її слова були звернені до Дому, але дивилася вона на Кассіана.

Дім і не подумав виконати її наказ.

– Я сказала, не треба вогню!

Кассіан бачив, як вона зблідла. На мить він знову перенісся в Гавань Вітрів, в будинок матері Різа. Тоді Неста безперервно дивилася на вогонь, ніби говорила з ним, зовсім не помічаючи присутності Кассіана. Поління в каміні весело потріскували.

– Я ж сказала... – прошипіла вогню Неста.

Їй відповів гучний тріск поліна, немов Дім бавився, ігноруючи її накази і додаючи жару каміну.

Але Неста здригнулася. Ледве помітно, після чого нерухомо застигла. По обличчю прослизнув страх і зник.
Дивно.

Цікавість, що відбилося на особі Кассіана, змусило її знову смикнути, а потім швидко попрямувати до виходу.

– Куди ти? - спитав він, не зумівши стримати хвилювання у голосі.

– Грійся, – огризнулася вона, потім вискочила в коридор і попрямувала до сходів.

Кассіан з ричанням кинувся за нею і швидко наздогнав.

– Залиш мене в спокої!

– Нес, що ти задумала?

Разом з нею він спустився на нижній поверх Будинку, туди, де коридор вів до інших сходів з десятьма тисячами щаблів.

– Ти вирішила нападати на тих, хто тебе любить, поки вони не плюнуть і не махнуть на тебе рукою? Ти цього хочеш?

Неста смикнула ручку старовинних дверей, обернулася, полоснувши очима по Кассіану. Потім відкрила рота і тут же закрила, не давши вилитися словами.

Стрималася заради нього. Пожаліла. Пощадила, ніби Кассіан потребував захисту від неї.

– Давай говори, - прошипів він. - Скажи вголос.

Очі Нести спалахнули срібним полум'ям. Ніс зморщився від звірячого гніву.

Сифони на руках Кассіана потеплішали, приготувавшись до бою з ворогом, якого він відмовлявся визнавати таким.

Вона подивилася на червоний камінь підлоги, а коли знову підняла очі, зловісний вогонь у її погляді зник. Змінився чимось порожнім та мертвим. Такими були незрячі очі солдатів, убитих на полі бою. Касіан не раз бачив, як ворони клюють очі мерців.

Неста мовчки повернулася до сходів і почала спускатися.

Навколо був лише червоний камінь сходів. У повітрі – її плутане дихання, а всередині – ножі, що різали її на шматки. Стіни давили, а ноги палило від кожного нового кроку вниз.

Несті хотілося вирватися з розуму та тіла. Хотілося почути ритм барабанів та бунтарську пісню скрипки, щоб наповнитися цими звуками та прогнати всі думки. Їй хотілося роздобути пляшку вина та напитися. Нехай вино виверне її навиворіт, відправивши розум блукати невідомо де.

Все нижче, нижче, нижче.

Коло за колом, коло за колом, коло за колом.

Неста минула сходинку, де залишився відбиток її палаючої долоні. Минула двісті п'ятдесяту. Трисоту. П'ятисоту. Восьмисоту.

На вісімсот третій у неї почали підкошуватися ноги.

Гул у голові вщух, і вона зосередилася на підтримці рівноваги.

На тисячній сходинці вона зупинилася. Навколо була лише запаморочлива тиша. Неста заплющила очі, вперлася лобом у холодний камінь справа, потім протянула туди ж руку, ніби стіна була тілом її коханого, якого вона притискалася. Їй не здалося: у кам'яній товщі вона почула удари серця, якби вони лунали з чиїхсь грудей.

«Це всього лише стукає моя кров», – говорила вона собі, а сама продовжувала чіплятися за стіну і звук серця, що б'ється.

Вона заспокоювала пекуче дихання, чекала, коли припиниться тремтіння у всьому тілі.

Серцебиття всередині каменя ослабло. Стіна під її палаючою щогою стала крижаною. Щербатий камінь дряпав їй кінчики пальців.

Неста рушила вгору. Крок за кроком, крок за кроком. У неї напружувалися стегна, стогнали, не бажаючи згинатися, коліна, в грудях палахкотів вогонь.

Останні двадцять шаблів вона долала майже поповзом. На той час у голові запанувала порожнеча. Вона була змушена п'ять разів зупинятися, щоб перепочити.

Недовго, бо гул усередині погрожував з'явитися знову.

Виснажена, спустошена, вона вибралася на майданчик.

Біля протилежної стіни стояв Кассіан. Обличчя в нього було вкрай серйозним.

– Я не налаштована влаштовувати з тобою поєдинок, - відверто заявила Неста.

Від втоми вона не могла навіть розсердитися. Можна було б змусити Кассіана виконати його частину угоди та на крилах перенести її до міста. Однак і на це в неї не було сил.

– Добраніч.

Кассіан крилами загородив їй шлях:

– І якої сходинки тобі вдалося досягти цього разу?

Наче це мало значення.

– До тисячної.

– Вражає.

Неста підняла на нього погляд і переконалася, що Кассіан говорить щиро. Добре. Нехай бачить, наскільки вона виснажена.

Вона мала намір пройти повз нього, але Кассіан не опустил крил. Не проштовхуватися ж їй, особливо знаючи, як ілліріанці ставляться до своїх крил.

– В чому справа?

– Що тебе сьогодні доконало?

– Все, – відповіла Неста, не бажаючи вдаватися в подробиці.

– Що тобі сказала Елайна?

Неста не могла подумки повернутися до розмови з сестрою, не могла говорити про смерть батька і щось подібне. Вона просто опустила важкі повіки.

– Чому ніхто з них не хоче вправлятися?

Кассіан знав, про кого мова.

– Може, вони поки що не готові.

– Я думала, хоч хтось погодиться.

– І саме це тебе так засмутило? – м'яким і дуже сумним голосом спитав він.

Неста розплющила очі.

– Деякі з них провели у підземеллі не одну сотню років і досі не оговталися від пережитого. На що я сподіваюся?

– Неста, ми з тобою займаємося від сили два тижні. - Кассіан потер плече, наче воно боліло. - Тілесно ти помічаєш зміни, але для змін в розумі та серці потрібно більше часу. У Фейри на це пішли місяці.

– Я не бажаю чути про Фейру та її особливий шлях. Мені немає справи до шляху Різанда, Моррігани або ще когось.

– Чому?

Ця розмова знову пробудила її гнів. Неста не відповідала, заганняючи силу, що проривалася назад, поки та не перетворилася на слабке бурмотіння.

– Чому? – вже наполегливо запитав Кассіан.

– Бо не хочу, – різко відповіла Неста. – Що встав, як кажан? Забери крила та дай мені пройти.

Кассіан прибрав крила, але сам підійшов ближче і навис над нею:

– Тоді, Нес, я розповім тобі про свій особливий шлях.

Його тон був зовсім крижаним. Неста і не підозрювала, що він може казати так.

– Не треба.

– Я вбив усіх, хто завдав зло моєї матері.

Неста здивовано моргнула. Це визнання прогнало весь тягар з її душі.

На обличчі Кассіана не було нічого, крім давнього гніву.

– Коли я виріс і набрався сил, я повернувся до села, де народився і де мене вирвали з материнських рук. Я дізнався, що мати померла. Цього було не змінити

жодними битвами. Мешканці не хотіли показати її могилу. Одна жінка натякнула, що тіло матері скинули зі скелі.

Несту обдало жахом і чимось ще, схожим на душевний біль. Очі Кассіана горіли холодним світлом.

– І тоді я почав розправлятися з ними. Непричетних – дітей, деяких жінок та старих людей – я пощадив. Але всіх інших, хто відіграв роль у її стражданнях... я змусив їх страждати. Різ та Азріель мені допомагали. Ми знайшли шматок лайна, який мене зачав. Я дозволив братам пошматувати його вздовж і впоперек і тільки потім прикінчив. Ці слова повисли в повітрі між ними.

– Мені знадобилося десять років, щоб розібратися у скоєному. Зрозуміти, що я приніс мешканцям того села і що втратив. Десять років. - Кассіана трясло, але не від страху. - Якщо і ти хочеш десять років розбиратися в тому, що живцем зжирає тебе зсередини, давай.

Тишу на майданчику порушувало лише нерівне дихання обох.

– Ти шкодуєш про те, що зробив?

– Ні.

Яка невідступна чесність. З такою ж чесністю Кассіан зараз оцінював її, помічаючи всі її внутрішні бурі, всі гострі кути.

Неста опустила голову, ніби це могло завадити йому бачити все, що з нею відбувалося.

Теплі сильні пальці обхопили її підборіддя, дряпаючи шкіру мозолями.

Вона не чинила опір. Кассіан підняв її обличчя, і тільки зараз Неста побачила, що він стоїть зовсім близько. Їх поділяла якась пара дюймів. Вона раптом виявила, що кожне з цих жорстоких слів притягує її до нього.

Кассіан так само утримував її підборіддя.

– Вивали на мене те, що рветься назовні. - Він не кидав їй виклик, тільки просив. – Сміливіше.

– Ти не розумієш, – хрипло сказала Неста. – Я відрізняюся від тебе та інших.

– Мене це анітрохи не хвилює. — Кассіан прибрав руку з її підборіддя.

– А мало б.

Неста випросталася на повний зріст.

– Ти ніби хочеш, щоб це мене хвилювало.

– Моя несхожість докучає всім. Навіть вашому особливому, незрівнянному Різанду.

Кассіан блиснув зубами. Обличчя його знову стало жорстким.

– Я тобі вже казав і повторюю знову: не смій відгукуватися про нього таким знущальним тоном.

– Він не мій верховний правитель. Як хочу, так про нього й говорю.

Неста позадкувала, але Кассіан міцно схопив її за руку.

– Пустити!

– А ти звільнись! Згадай мої уроки і змуси мене відпустити.

– Самонадіяний придурок! – не витримала Неста.

– Зарозуміла відьма. Як бачиш, ми – одного поля ягоди.

– Відпусти, – прогарчала Неста.

Він відійшов і обернувся вбік. У його очах світився вогонь перемоги. Відчувалося, Кассіан повірив, що зачепив її і виграв їхній поєдинок. Усвідомивши це, Неста схопилася за лацкан його шкіряної куртки.

Неста твердила собі, що хоче лише збити цю усмішку з його обличчя, коли, вчепившись у лацкан, потяглася губами до губ Кассіана.

19

Неста встала навшпиньки, уткнувшись губами в його губи. Вона відчувала лише тепло його рота, його тіло, що давить на неї, і тремтіння в його м'язах.

Вона поцілувала його з розплющеними очима, бажаючи бачити, як відчиняться його очі.

І побачила. Очі Кассіана справді розпахнулись, а дихання стало хриплим.

Неголосно розсміявшись, вона розтиснула пальці і рушила коридором.

Вона ледве встигла опустити праву руку, коли Кассіан метнувся вперед, щоб відповісти на її поцілунок.

Сила поцілунку відкинула їх до стіни. Плечі Нести вдарилися об камінь. Кассіан притис її своїм тілом. Одна рука ковзнула їй у волосся, інша охопила стегно.

У той момент, коли Неста вдарилася об стіну, коли Кассіан до неї прижався, вся ілюзія відстороненості розлетілася. Неста розплющила губи, і зараз же його язик опинився у неї в роті.

Цей його смак, схожий на вітер, що пахнув снігом і потріскуючим вугіллям.

Неста не втрималася і застогнала.

Її стогін подіяв на Кассіана. Його пальці натиснули їй на шкіру і нахилили голову, щоб відчуті її смак і її саму.

Їхні язики зустрічалися і розлучалися. Язик Кассіана ковзав по її зубах, упираючись у небо.

Неста відповідала на кожен поштовх його язика. Вона перестала себе ощуцати. Вона запустила пальці йому у волосся. Ті виявилися напрочуд м'якими. Неста представила шовкові нитки, що стосуються її шкіри.

З її розуму зникли всі злі думки. Вона повністю відкрилася цьому єднанню тіл і дозволила поцілункам випалювати все, що тяжіло їй всередині. Був тільки його рот, його язик та зуби. Було злизування, покусування та насолода смаком один одного. Існувала єдина сила – сила його тіла, яка притискала її тіло. Але цього їй мало.

Руки Кассіана охопили її сідниці та відірвали від підлоги. Неста обвила ноги навколо його талії і знову застогнала, коли він опинився в неї між стегон. Їй був потрібен цей тимчасовий перепочинок від гнітючого розуму, від того, що спалювало її глибоко всередині, від переслідувань пам'яті. Вона потребувала цього. Мала потребу в ньому.

Кассіан міцно притулився до неї. Ледве хитнувши стегнами, він застогнав.

Його стогін поширився її ротом, змусив вигнути спину і оголити шию. І тоді язик Кассіана перемістився туди. Почавши від основи шиї, він повів язиком вгору, залишаючи жаркий слід, поки не досяг місця під самим вухом.

Неста стиснула пальці і тихо вскрикнула.

– Що, подобається? – засміявся Кассіан, знову обдавши теплом її шию.

Його губи злегка покусували її шию, здригаючись разом з пульсом. Від легкого болю Неста дихала ще частіше. Від грубих дотиків його язика її очі міцно заплющувалися.

Потім Кассіан відірвався від її шиї. Ніколи ще Неста не була така відверта у своєму бажанні, як зараз, коли він знову притулився стегнами до її стегон, змусивши звиватися. На його губах з'явилася похмура усмішка.

– Яка ти... чуйна, – промуркотів він.

Неста вперше чула в нього такі інтонації, і їй відчайдушно захотілося почути їх знову. Кассіан рушив стегнами. Його член, що стирчить пагорбом, неквапливо, з якоюсь лінню, провів по її лобку.

Неста ще намагалася впоратися з собою, повернути розсудливість, але її все сильніше охоплювало бажання передати все Кассіану, дозволити йому торкатися до неї у всіх місцях, лизати, смоктати і наповнювати її собою. Їхні язики спліталися, їхні тіла були настільки тісно притиснуті, що Неста відчувала удари його серця.

Кассіан переривав і відразу поновлював поцілунок, немов її рот був місцем бенкету і пізнання.

Їй хотілося відчути його тіло. Обхопити його скам'янілий член руками, язиком, відчути тілом. Якщо вона цього не зробить, то збожеволіє. Втратить розум, якщо не зірве з нього одяг, якщо він раптом перестане її цілувати.

Неста просунула руку між їхніми тілами, опустивши її вниз. Кассіан знову застогнав: тихо і протяжно, коли її рука обхопила його член через шкіру штанів. У неї перехопило подих. Вона уявила, як може виглядати "чоловіча гідність" такої величини...

Її рот наповнився слиною. Внизу все боліло. Там було так мокро, що дотик кожного шва на штанах перетворювався на тортури.

Поцілунок Кассіана ставав глибшим і шаленішим. Неста поралася зі шнурівкою і гудзиками його штанів. Їх було так багато, що вона не знала, де знаходяться гудзики ширинки. Її пальці дряпали кожну петлю, прагнучи якнайшвидше звільнити Кассіана від одягу.

Кассіан важко дихав, покусуючи їй нижню губу, вухо, підборіддя. Йому вторило таке ж уривчасте дихання Нести, повне вогню, що палахкотіло в крові.

Він знову заволодів її ротом і застогнав. Неста припинила битися з гудзиками і шнурівкою і просто поклала руку на бугор, що випирав. Кассіан здригнувся, а вона повільно повела нижньою частиною долоні по його члену, дивуючись кожному дюйму.

– Якщо ти це не припиниш, я... – прошепотів Кассіан, відриваючись від її рота.

Але Неста не припинила. Її долоня рушила вгору, до голівки, що виявилася притиснутою до низу живота. Кассіан вигнув стегна, закинув голову, випнувши кадик. Відчуючи його член через шкіру штанів, Неста ще сильніше і жорсткіше засовувала рукою. Кассіан скрипів зубами. Його груди здіймалися, як ковальські міхи.

Бачачи, як він втрачає розум, Неста подалася вперед, стиснувши зубами шкіру на його шиї. Її рука продовжувала рухатися вгору-вниз, і кожен рух ставав все жорсткішим і безцеремоннішим. Кассіан зашипів. Шепчучи її ім'я, він тицьнувся стегнами в її руку, та з такою силою, що її лоно пропалив біль. Уява намалювало їй, як

його величезний, гарячий член виявляється глибоко всередині неї.

Ще один рух рукою, ще один рух зубів на його шиї, і Кассіана прорвало. Оргазм змусив його щільно стиснути крила. Кожна судова його члена передавалася її долоні, що продовжувала ковзати вгору. Коли Кассіан затих і лише тремтів, Неста відірвалася від його шиї.

Світло-карі очі широко розплющені, а білки світилися. Золотисті щоки почервоніли. Видовище було настільки привабливим, що Неста ледь не нахилилася, щоб облизати йому щоки. Але Кассіан продовжував дивитися на неї. Здавалося, тільки зараз він зрозумів, що сталося, і жалкував за це.

Всередині Нести померкло все бажання. Зникло блаженне забуття.

Неста штовхнула його в груди. Кассіан відразу ж відпустив її, і вона мало не впала, втративши опору. Вона не стала чекати його слів каяття, твердження, що все це було помилкою. Вона не дозволить йому панувати над собою.

І тому, йдучи, Неста скривила губи в холодній, жорстокій усмішці і сказала:

– Хтось у нас занадто квапливий.

Вранці, зустрівшись з Азрієлем за сніданком, Кассіан не міг дивитися тому в очі.

Його названий брат повернувся пізно вночі, але про результати свого стеження за Бріалліною розповідати відмовився. Він запропонував, щоб усі зустрілися в будинку біля річки, і там разом вислухали. Касіану було однаково. Він ледь чув питання Азрієля про успіхи в навчанні.

Усього кілька дотиків Нести, і йому, немов хлопчику-підлітку, залило спермою усі штани.

Але коли вона його цілувала в коридорі, він втратив останні крихти розуму, перетворившись майже на звіра.

Він лизав і кусав їй шию, нездатний думати ні про що, крім задоволення основного інстинкту.

Смак її нагадував вогонь, дотик сталі та зимовий схід сонця. Її рот, її шия. Якби повести язиком у неї між ніг... Кассіан задерся на стільці.

– Тут щось сталося, про що мені, як вашому супроводжуючому, треба знати?

Бачачи здивоване обличчя брата, він зрозумів: Аз не тільки відчув збудження, але й усе побачив у нього на обличчі.

– Ні, - пробурчав Кассіан.

Якщо він зізнається, йому доведеться вислуховувати нескінченні нотації. Він учора отримав задоволення, а Неста ні. Насамперед він ніколи не дозволяв собі такого.

Але в нього від збудження сипалися іскри з очей. І тільки коли напруга схилилася, він зрозумів, що Неста нічого не зазнала. Йому стало соромно. Як же він міг залишити її незадоволеною? І якщо смак її губ, рота і шиї – єдине, що йому дісталось, нехай усі ці насолоди валяться в пекло.

А потім цей її випад на прощання, що розколов залишки його гордості.

«Хтось у нас занадто квапливий», - з глузуванням кинула вона, ніби все, що сталося між ними зовсім нічого не означало.

Кассіан знав, що вона збрехала. Він же відчував її відчайдушне бажання, чув її стони і хотів проковтнути їх. Але йому завадила крихта сумніву. Треба якимось чином виправити перекіс, знову стати господарем становища.

Азріель виразно кашлянув.

– Що? – схаменувся Кассіан.

– Я запитав, чи ви обидва готові вирушити в будинок біля річки?

– Обидва? – перепитав Кассіан, затуманений новим сплеском збудження.

– Ти взагалі мене чув? – Азріель усміхнувся, сколихнувши тіні.

– Ні.

– Спасибі за чесність. – Азріель знову посміхнувся.

– Вас із Нестою хочуть там бачити.

– Через цю безглузду історію з Елайною?

– А що трапилося з Елайною? — насторожився Азріель.

– Неста з нею поцапалась. Тільки позбав мене запитань, — попередив Кассіан, побачивши, як похмурнів погляд Азріеля. – У такому разі зустріч влаштовується з іншої причини.

– Зустріч стосується здобутих мною відомостей. Різ сказав, що потрібна присутність вас обох.

– Значить, справа погана, - підсумував Кассіан, дивлячись на тіні, що зібралися навколо Аза.

– Ти сам як?

– В кращому вигляді, — відповів Азріель, але тіні навколо нього не розсіялися.

Кассіан знав: брат збрехав, але допитуватися не став. Коли дозріє – розповість. Легше вмовити гору зрушити з місця, ніж змусити Аза відкритися.

– Добре, - сказав йому Кассіан. - Тоді до зустрічі.

20

Неста ледве витримувала близьку присутність Кассіана, який ніс її повітрям над Веларысом. Кожен погляд, кожний зітхання і дотик, доки він мчав її до будинку біля річки, обжарювали, погрожуючи повернути думки у вчорашній вечір. У стан ненаситного голоду по Кассіану.

Слава богам, Кассіан не заговорював із нею майже не дивився на неї. Коли внизу з'явилася громада будинку біля річки, Несту вже не дратувало мовчання її супутника. Після двох тижнів у Будинку вітру місто раптом здалося їй занадто великим, галасливим і людним.

– Зустріч надовго не затягнеться, — пообіцяв Кассіан, коли вони приземлилися на галявині перед входом.

Мабуть, відчув напругу в її тілі.

Неста не відповіла. У неї знову огидно крутило живіт. Хто там збереться? Кого вона побачить, чиї судження про її так звані успіхи доведеться їй вислуховувати? Напевно, всі вже знають про її сутичку з Елайною. Боги, невже й Елайна буде там?

Вона пішла за Кассіаном в гарний будинок, ледь помітивши круглий стіл серед вестибюля і важку вазу, повну свіжозрізаних квітів. Щойно відзначивши тишу будинку та відсутність слуг.

Кассіан зупинився перед пейзажем з видом високої гори, геть-чисто позбавленої рослинності. Від гори віяло якоюсь дивною силою. Її оточували менші гори. Їхні вершини покривав сніг, а схили поросли соснами. Але ця дивна гола гора... На вершині нічого, крім чорного каменю.

«Моноліт», - здогадалася Неста, підійшовши ближче.

– А я і не знав, що Фейра зобразила Раміель, - прошепотів Кассіан.

Священна гора. Місце завершення Кривавого ритуалу. Так воно і є: у сутінках над вершиною слабо світилися три зірки. Фейра з великою майстерністю і точністю передала символіку Двора ночі.

– Цікаво, коли ж вона встигла побачити гору, — усміхнувся Кассіан, розмірковуючи вголос.

Неста не стала висловлювати власне припущення: швидше за все, Фейра просто зазирнула до розуму Різанда. Кассіан мовчки рушив коридором.

Ось він зупинився перед дверима кабінету, де зовсім недавно Несті влаштовували публічну порку, і вона внутрішньо зібралася. Кассіан відчинив двері.

Перед вікном, на дивані сапфірового кольору, сиділи Різ і Фейра. Азріель стояв, притулившись до камінної полиці. Амрена вмостилася в кріслі, загорнута в сіру хутряну накидку, наче сьогоднішня прохолода в повітрі

була морозним подихом зими. Ні Елайни, ні Моррігани не було.

Погляд Фейри здавався настороженим і холодним, але побачивши Кассіана тут же потеплішав. Той підійшов до неї і поцілував у щоку. Вірніше, спробував, оскільки його губи натрапили на невидиму перешкоду.

– Невже Фейра і в себе вдома оточена щитами? - Запитав у Різа здивований Кассіан.

– Навіть тут, - підтвердив Різ, витягаючи довгі ноги. Кассіан витріщив очі і плюхнувся в сусіднє крісло.

– Ти, ніяк, змерзла? - спитав він у Амрени, косячись на її хутрянну накидку. - Сьогодні й холоду немає. Так, прохолода.

– А ти поговори ще, – Амрена вишкірила зуби, – і завтра я загорнусь у твою шкіру.

Неста посміхнулася б, якби не повернулася Амрена в її бік.

Між ними одразу виникла напруженість. Щільна. Болюча. Але Неста не відвела очей.

Червоні губи Амрени викривилися. Вона струснула своїм коротким чорним волоссям.

Азріель склав крила. Навколо його щиколоток і шиї звивалися тіні.

– Королева Бріалліна виявилася рішучішою, ніж ми думали, але зовсім в іншому напрямку.

У Нести похолола кров.

Людська королева, яка з власної волі стрибнула в Котел, прагнула якнайшвидше знайти вічну молодість і безсмертя. Звідти вона вилізла висохлою старою, але безсмертною, приреченою тягти жалюгідне існування в старечому зігнутому тілі.

– За тиждень моїх спостережень я... дізнався, якими будуть її подальші кроки, — продовжував Азріель.

Судячи з паузи перед словом «дізнався», він вибив це з когось. Мабуть, з багатьох.

Неста подивилася на його поцятковані шрамами руки. Азріель поспішно сховав їх за спину, ніби відчувши її увагу.

– Давай продовжуй, - кинула йому Амрена, прошелестівши сірою накидкою.

– Можу підтвердити слова Еріса. Інші королеви ще кілька тижнів тому залишили Бріалліну. Втекли. Вона одна сидить у тронному залі їхнього спільного палацу. Підтвердилися й слова Еріса щодо Берона. Верховний правитель Двору осені справді побував на континенті, пообіцявши Бріаліні свою військову допомогу. - У Азріеля сіпнулася жилка на підборідді. - Але Бріалліна і сама збирає сили. Отже, допомогу Берона можна вважати додатковою. - Він струснув головою, і по його крилах заструмували тіні. – Бріалліна намірилася знову знайти Котел і повернути свою молодість.

– Їй ніколи не знайти Котел, – заперечила Амрена, змахнувши рукою з великою кількістю кілець. - Ніхто, крім нас, Мір'ями та Драконія, не знає, де він захований. Навіть якщо Бріалліна і виявить його місцезнаходження, Котел оточений густою мережею заклинань, що захищають. Через них не пробитися нікому.

– Бріалліна це знає, - похмуро повідомив Азріель, і в Нести знову звело живіт.

– Підозри Весси теж виправдалися, - сказав Азріель, кивнувши Кассіану. - Косфей - володар смерті - і справді нашіптує Бріаллін на вухо. Він залишається полоненим на озері, але вітер доносить його слова до нього. Це древній лиходій з бездонними знаннями. Він розповів Бріаллін про скарбницю жаху не з бажання допомогти королеві. Він має свої цілі, прагнучи звільнитися з полону. Але Бріалліна зовсім не його маріонетка, як нам думалося. Вони з Косфеєм союзники. - Азріель знову кивнув Кассіану. - Доведеться тобі спитати у Еріса, чи знає Берон про це. І про Скарбницю.

Касіан кивнув.

– Що таке Скарбниця жаху? – несподівано для себе запитала Неста.

Очі Амрени блиснули залишками колишньої сили.

– У незапам'ятні часи Котел створив багато предметів сили, серед них і непереможну зброю. Про більшість із них не збереглося жодних відомостей. Багато хто згинув під час воєн. На той час, коли я потрапила до Тюрми, таких предметів залишалося лише три. Дехто стверджував, що чотири, але четвертий був знищений самим Котлом. Сьогоднішні легенди розповідають лише про три.

Неста відчула, що все це зловісні предмети.

– Маска, Арфа та Корона, – пробурмотів Різ.

– Вони відрізняються від предметів сили в Кам'яному місті? - Запитала у чоловіка Фейра. – Яка їхня дія?

Неста щосили намагалася забути вечір, коли вони з Амреною вирушили перевірити так званий дар Нести на предметах, зібраних у «безбожних катакомбах», де вони, як в'язні, містилися в кам'яних нішах: кинджали, намисто, сфери, книги. Від усіх виходила гнітюча сила. Якщо Скарбниця жаху виявиться гіршою за те, що вона бачила...

– Маска здатна піднімати мертвих, – сказала Амрена, відповідаючи Різу. - Це посмертна маска, зроблена з лиця давним-давно забутого короля. Одягни її, і ти зможеш викликати до себе мерців і змусити їх підкоритися твоїй волі. Арфа вміє відчинити будь-які двері в щільному світі та інших світах. Говорять, що й двері між світами. А Корона... - Амрена похитала головою. – Корона може вплинути на будь-кого. Пробити найпотужніші розумові щити. Єдиний недолік: щоб спочатку запустити свої пазурі в розум жертви, Корона має бути поблизу. Але варто тобі надіти Корону, і ти зможеш змусити ворогів підкоритись твоїй волі. Можеш змусити батьків вбивати своїх дітей. Вони лякатимуться діянням рук своїх, але не зможуть зупинитися.

– І всі ці предмети зникли? - Запитала Неста.

Риз похмуро глянув на неї, але все ж таки відповів:

– Їх власники стали безтурботними. Ці предмети зникли за часів воєн давнини або в результаті віроломства, а може, просто тому, що опинилися не в тому місці і про них забули.

– Яке відношення це має до Котла? – не вгамувалася Неста.

– Подібне волає до подібного, - пробурмотіла Фейра, глянувши на Амрену. Та кивнула. – Оскільки Скарбниця була створена Котлом, вона здатна знайти свого творця... – Фейра нахилила голову. - Бріалліна теж пройшла через створення Котлом. Чи може й вона дізнатися, де знаходиться Котел?

Амрена барабанила пальцями по підлокітнику крісла.

– Котел зробив старою Бріалліну, щоб покарати її. Або покарати тебе. - Амрена глянула на Несту. Неста зберігала безпристрасне обличчя. — Але думаю, дівонько, коли ти відібрала в нього частину сили, тобі від Котла перепало щось ще.

Фейра подивилася на сестру і тихо спитала:

– Що саме сталося з тобою в Котлі?

На Несту обрушився шквал картин, думок і почуттів, пригнічуючи її так само, як вона придушила силу, схвильовану питанням Фейри. Всі мовчали і дивилися.

– А так це важливо? - Кашлянув, запитав Кассіан.

Всі повернулися до нього. Неста ледь не застогнала від полегшення, переставши бути предметом загальної уваги. Від його слів у її грудях щось спалахнуло. Треба ж, він став на її захист.

– Це допомогло б нам хоч щось зрозуміти, — сказала Фейра.

– Про це можна поговорити потім... – почав було Кассіан, але Неста випросталась і заговорила.

– Я...

Всі замовкли, повернувшись до неї. Неста спробувала проковтнути, виявивши, що в неї пересохло у горлі.

Тільки б вони не бачили її тремтячих рук, які вона запхала під стегна. Її долали думки. Спогади кричали в мозку, але вона не знала, з чого почати і як пояснити.

Дихати. Це заспокоювало її розум під час найважчих занять із Кассіаном. І тому Неста змусила себе глибоко вдихнути та повільно видихнути. Потім ще раз і ще.

– Я сама не знала, що забрала у Котла, - сказала Неста притихлим присутнім. - Мабуть, щось таке, чого Котел не хотів мені віддавати. Я вважала, що роблю за справедливістю.

Ось так. Більшого їй не сказати за всім бажанням.

Проте очі Фейри чомусь яскраво спалахнули. Вона кивнула сестрі й звернулася до Амрени:

– Ймовірно, що Котел не наділив Бріалліну здатністю вистежувати його. Він міг дати королеві лише здатність вистежити щось чи когось, створеного Котлом. Тобто жалюгідна тінь початкового дару.

Інші закивали. Неста наважилася подивитися на Кассіана. Той усміхнувся до неї. Декількома фразами вона зробила щось... варте. У неї стиснули груди.

Як же низько вона впала в їхніх очах, якщо її хвалять навіть за такий скромний внесок?

Неста придушила цю страшну думку.

– Якщо вдасться зібрати всі три предмети, – знову заговорила Амрена, – їх загальна сила дозволить простежити шлях до Котла, де б той не знаходився.

– Не кажучи вже про самі предмети, наділені жахливою силою,— похмуро додав Азріель. – З їхньою допомогою навіть людська армія отримає перевагу над фейською.

– Підняти мертвих, – почав міркувати Кассіан, і схвальна посмішка зникла з його обличчя. – Будь-який полководець отримає непереможну армію, якій не потрібні ні їжа, ні відпочинок. Додати до цього можливість відчиняти будь-які двері. Отже, армію можна перемістити будь-куди. А з безмежним впливом можна змусити

жителів ворожої країни покірно схилятися перед завойовником.

У кабінеті стало тихо. У Нести колотилося серце.

– І Косфей лише хоче звільнитися з полону на озері? - Запитав у Азріеля Різ.

– Ніхто не знає всієї сили Скарбниці, - відповіла йому Амрена. – Можливо, визволення з озера – лише частина задуму Косфея. Він може знати про Скарбницю щось таке, чого ми не знаємо. Можливо, її сила перевершує загальну силу Маски, Арфи та Корони.

Різ подивився на Азріеля. Той похмуро кивнув.

– Хто такий володар смерті? — спитала Неста.

Погляди тих, що зібралися, кинулися до неї, наче град каменів.

– Я розповідав тобі про Лантіса, - нагадав Кассіан, торкаючись до шраму на шиї, - і про рану, що він мені завдав. Він справді безсмертний. Ніхто не може його вбити. І Косфея також. Він - господар свій смерті.

Кассіан опустил руку. Судячи з блиску в очах, він зараз думав про силу Нести. Неста намагалася не звертати уваги на сутність усередині, що звивалася, підтверджуючи думки Кассіана. По спині Нести розлився холодний вогонь.

– Вони обидва і є володарями смерті, – сказав Кассіан.

Ці слова повисли в повітрі.

– А я й забув про Лантіса! – Різ вилаявся.

– Зате я не забув. - Касіан сухо глянув на нього і знову доторкнувся до шрама.

На жаху Нести, ці слова змусили Амрену здригнутися. Амрену!

– Значить, вони намагаються відшукати Скарбницю жаху. Бріалліна дізнається, де знаходиться Котел, а Косфей нарешті звільниться з полону, - заговорила Фейра. - Далі вони почнуть війну. Берон підтримає їх як союзник. Вони з Бріалліною отримають будь-які землі на

свій вибір. Або віддадуть Косфею. Все залежить від його угоди із Бріалліною. Він себе в накладі не залишить.

– Бріалліна чудово поінформована про підступність Косфея та його вплив, – сказав Азріель. — Якщо вона дозволяє, щоб її смикали за ниточки, то робить це із прагнення досягти власних цілей.

У Нести закрутилася голова. Вона й гадки не мала, що таке можливо. Натяки на ймовірність нової війни вона чула і раніше, але тільки зараз дізналася про реальну загрозу. Щойно оговтавшись після тієї війни, опинитися на порозі нових лих... Неста заїрзала на стільці.

– Бріалліна поки що не знайшла Скарбницю жаху? – спитала Азріеля Фейра.

– Наскільки мені відомо, ні, – похитав головою Азріель. – За останніми чутками, Скарбниця жаху перебуває десь у межах Притіанії. Це все, що знає Косфей. Нам це дає щонайменше одну перевагу. Бріалліна поки не ризикне вторгнутися на Прітіанію. Навіть за союзницької підтримки Берона. Косфею не покинути меж свого озера. Але вони готують похід Бріалліни, збираючи найкращих шпигунів та воїнів. Їх уже достатньо зібрано у палаці королеви. Я ось тільки ніяк не зрозумію, навіщо Бріаллін і Косфею знадобилося забрати загін Еріса. - Він зробив знак Кассіану. – Тобі треба знову зустрітися з Ерісом.

– Зустрічусь, – неохоче кивнув Кассіан. – Але нам треба терміново зміцнювати межі. Потрібно попередити решту дворів. Розповісти їм про задуми Берона. Тут уже не до секретності.

– Зробивши так, ми видамо Еріса, - заперечив Різ. – І втратимо цінного союзника, – додав він, бачачи витріщені очі Кассіана. - Нехай Еріс той ще аспід, але він нам корисний. Його спонукання корисливі і наскрізь пронизані жагою до влади, проте він може істотно нам допомогти. Словом, я погоджуюся з Азом. Як ти і обіцяв, зустрінься з Ерісом і повідом йому останні новини, - дипломатично запропонував Різ.

– Ладно, – погодився Кассіан. — А ми попереджатимемо інші Двори про Скарбницю?

– Ні, — відрізав Різ. – Цим ми собі лише нашкодимо. Хтось захоче сам знайти Скарбницю. Берон не пошкодує воїнів та шпигунів, щоб знайти її першим. Якщо він досі цього не зробив, то лише тому, що не знає про Скарбницю. Проте нам треба почути підтвердження Еріса.

– Чому ж, полюючи за Котлом, ми не шукали й Скарбниці? - Запитала Фейра.

– Знайти Книгу Дуновіння було легше, – відповіла Амрена. – Ось уже десять тисяч років ніхто не вдавався до сили Скарбниці. Я вирішила, що весь цей час предмети були на дні океану.

– Значить, шукаємо Скарбницю, - заявив Кассіан. - Які міркування з цього приводу?

– Предмети, створені Котлом, можуть і не захотіти, щоб їх знайшли, - застерегла Амрена. – Вони самі змушують людей викреслити їх із пам'яті. Навіть я, коли ми готували війну із Сонним королівством, не подумала про них. Це лише підтверджує мій здогад, що вони хочуть залишатися прихованими. У справжніх предметів сили є така властивість.

– Ти говориш так, ніби вони наділені розумом, - сказав Кассіан.

– Вони були створені в часи, коли на вашій планеті панувала первозданна магія і фейці не були господарями всього. Тоді створені предмети мали свою свідомість і бажаннями. Нічого хорошого це не давало.

Обличчя Амрени похмурніло від спогадів. У Нести по спині поповз холодок.

– Я здатний змінити чужий розум і змусити щось забути, - почав міркувати Різ. – Мабуть, той самий дар є і в них.

– Але Бріалліна - Створена Котлом, - нагадала Амрена, і у Нести знову пересохло в роті. – Коли відбувалося

створення Бріалліни, Котел, швидше за все, зняв маскувальний глянець зі Скарбниці жаху. Поки що кращого слова мені не підібрати. Котел упізнав у ній споріднену душу. Можливо, вона щось промовила, не подумавши, а він і вдарив. Або, мабуть, покликав до неї, з'явився їй уві сні.

Усі, хто зібрався, разом подивилися на Несту.

– Так, ти така сама, – тихо сказала Амрена. – І Елайна теж.

Неста заціпеніла.

– Якщо ці предмети навіть тебе змусили забути про їх існування, чому ж Азріель все запам'ятав і приніс нам відомості?

– Можливо, коли ти дізнаєшся про предмет сили, розпізнаєш його, заклинання розпадається, – сказала Амрена. – А може, Скарбниці жаху знадобилося, щоб ми про неї дізналися.

У Нести здивилися волоски на руках.

– Отже, нам потрібно дізнатися місцезнаходження Скарбниці жаху. Але як? – запитав Кассіан, ерзаючи на стільці.

– З моєю допомогою.

У дверях раптом виникла Елайна. Голови всіх присутніх разом повернулися до неї.

21

Щойно відзвучали слова Елайни, гул у голові Нести стих. Фейра стривожено подалася вперед. Її обличчя побіліло.

– Ні! - Крикнула Неста і схопилася на ноги.

Елайна залишалася в дверях. Її обличчя теж було блідим, але такого рішучого висловлювання Неста в неї ще не бачила.

– Не тобі, Неста, вирішувати, що мені можна, а чого не можна.

– Наше останнє спілкування з Котлом закінчилося твоїм викраденням, – заперечила Неста, намагаючись

упоратися з тремтінням. Вона знайшла точні слова, що вражають, як зброя. – Я думала, ти з того часу втратила магічну силу.

– Те ж я думала і про тебе. - Елайна скривила губи.

Неста випросталася. Інші мовчали, але вона шкірою відчувала їхню увагу.

– Ти не будеш шукати Скарбницю.

– Тоді, дівчино, шукай її сама, — холодно помітила Несті Амрена.

– Я навіть не знаю, як шукати подібні штучки. – Неста обернулася до мініатюрної жінки.

– Ти – Створена Котлом. Як і Бріалліна, ти здатна відстежувати інші створені предмети. А оскільки Котел тебе створив, ти непідвладна впливу та силі Скарбниці. Ти можеш скористатися ними, але вони не можуть бути використані проти тебе.

Амрена миттю глянула на Елайна:

– Це стосується вас обох.

– Я не можу, - ковтаючи, пробурмотіла Неста.

Але підставити під удар Елайну...

– Ти вистежила Котел, – нагадала їй Амрена.

– Він ледь мене не вбив. Захлопнув, як птаха в клітці.

– Тоді я вирушу на пошуки, — сказала Елайна. — Мені, мабуть, знадобиться якийсь час, щоб знову опанувати магічну силу, але я можу почати з сьогоднішнього дня.

– Ні в якому разі, — стискаючи кулаки, заявила сестрі Неста. – У жодному разі.

– Чому? - Здивувалася Елайна. - По-твоєму, я вічно повинна доглядати за своїм садком?

Почувши знайомі слова, Нестра зіщулилася.

– Ти сама собі суперечиш, - продовжувала Елайна. - То тебе не влаштовувало моє бажання вести тихе, непомітне життя. Тепер ти відмовляєш мені в праві вибратися за межі цього життя заради чогось більшого.

– У такому разі шукай собі пригод, — сказала Неста. - Можеш напиватися до неприємності. Можеш бавитись у

ліжку з незнайомцями. Але тримайся від Котла подалі.

– Неста, Елайна має право на власний вибір, — сказала Фейра.

Неста різко повернулася до неї, ігноруючи неабиякий гнів, що спалахнув в очах Риза.

– А ти взагалі не лізь у цю справу, — прошипіла вона молодшій сестрі. - Я не сумніваюся, що це ти вбила їй у голову подібні думки. Може, ще й підбила на небезпечну витівку.

– Я не дитина, щоб через мене ворогувати, - різко перебила сестру Елайна.

Пульс звучав тепер не тільки у вухах Нести, а й у всьому її тілі.

– Ти що, забула війну? Забула, з чим ми зіткнулися? Забула, як Котел тебе викрав і ти опинилася в самому серці ворожого табору?

– Я все пам'ятаю, - холодно відповіла Елайна. - І пам'ятаю, що Фейра мене врятувала.

Голова Нести загула.

На мить їй здалося, що Елайна якось загладить різкі слова. Але Неста випередила сестру. Не потрібна їй нічия жалість.

– Ви подивіться, хто нарешті зважився випустити кігтики, - знущальним тоном вимовила вона. - Може, з тебе, Елайна, ще й вийде щось путнє.

Удар потрапив у ціль, ніби Неста відважила сестрі ляпас. Це було видно по обличчю і плечам Елайни. Ті, що зібралися, мовчали, а в кутах кабінету стали збиратися тіні, схожі на змії, що приготувалися до кидка.

Очі Елайни палахкотіли болем. Від їхнього виразу в грудях Нести щось вибухнуло. Вона відкрила рота, ніби вилетіли слова можна запхати назад. Але Елайна сказала:

– Як і ти, я побувала в Котлі. І потім він мене викрав. Але чомусь усі твої думки – тільки про те, як те, що трапилося зі мною, вплинуло на тебе.

Неста злякалася, відчувши себе повністю спустошеною.

– Розшукай мене, коли тобі захочеться почати, - кинула їй Елайна і пішла, зачинивши двері.

Кожне огидне слово, вимовлене Нестій, висіла в повітрі, повторюючись знову і знову.

– Мені було важко наважитися попросити Елайну зайнятися пошуками, — заговорила Фейра, і відчувалося, що м'який тон дається їй нелегко. – Я усвідомлювала, наскільки це небезпечно.

– То чому б тобі самій не пошукати Скарбницю? – Неста обернулася до молодшої сестри. Вона ненавиділа кожне своє боягузливе слово, ненавиділа страх у себе в серці, ненавиділа саме питання, що оголювало її тривогу за Елайну. - Ти ж володієш такими приголомшливими магічними здібностями. Ти ж теж Створена, хоч і не Котлом. Ти пройшла ґрунтовний військовий вишкіл. Хіба тобі ця справа не під силу?

І знову запанувала тиша, але вже іншого роду, більше схожа на затишшя перед бурею.

– Ні, я не можу, – тихо відповіла Фейра і подивилася на Різа.

Той кивнув головою. Його очі спалахнули.

Всі дивилися на Фейру, проте її увага як і раніше була зосереджена на Несті.

– Я не можу ризикувати, – додала Фейра.

– Це чому ж? – різко запитала Неста.

– Я вагітна.

І знову повисла тиша.

Вона тривала кілька секунд, але потім Кассіан оглушливо загорлав від радості. Схопившись зі стільця, він підбіг до Різа і ляснув верховного правителя по плечу.

Вони зчепилися в дружньому поєдинку, трясучись темним волоссям і ляскаючи крилами.

– Вітаю, дівчинко, — сказала Фейрі Амрена, очі якої теж заблищали.

– Я так і думав, що твій щит не просто відпрацювання хитрощів, яким тебе навчив Хеліон, - сказав Кассіан, шумно поцілувавши Різа в щоку.

Він обернувся, щоб обійняти Фейру. Різанд послабив силу щита, і Кассіан, що сміється, зміг обійняти свою верховну правительку.

Потім Різ повністю прибрав щит, і кабінет наповнився запахом Фейри.

Це був її звичайний запах і в той же час - якийсь новий. Всередині його відчувався інший запах, м'якший і ніжніший, ніби бутон троянди.

Кассіан засміявся:

– Не дивно, що останнім часом Різ став таким задумливим недоумком. Скоро ми будемо вчитися зовсім новому рівню надзахисту.

Фейра блиснула на нього очима, потім нагородила таким же поглядом чоловіка:

– Ми це вже обговорювали, і не раз. Щит виявився компромісним рішенням.

– А що пропонував Різ? — спитала Амрена, посміхаючись на весь рот.

– Він пропонував невідступно перебувати поряд усі десять місяців, — нахмурилася Фейра.

Фейські жінки довше виношували дітей. Про це Неста дізналася ще до війни, вперше потрапивши до Будинку вітру. У сімейній бібліотеці їй попалася якась книга, і вона дізналася, що фейська вагітність тривала на місяць довше за людську.

– І який у тебе термін? – спитав Азріель, дивлячись на все ще плоский живіт Фейри.

– Два місяці. - Фейра прикрила живіт пальцями, немов захищаючи дитину від загальної уваги.

– І ти цілих два місяці це приховував? — здивувався Кассіан, повертаючись до Різа.

– Правду кажучи, — Різ нагородив його самозадоволеною усмішкою, — ми думали, що ви й самі

здогадаєтеся.

– Звідки нам здогадатися, якщо ти оточив Фейру таким щитом?- знову засміявся Кассіан.

– Так я ж задумливий придурок, якщо не забув.

Кассіан посміхнувся.

– А ми з тобою тепер дядька, – сказав він Азрієлю.

– Мати, допоможи цій дитині, – зітхнула Фейра.
Азріель теж посміхнувся, але погляд Фейри перемістився на Несту.

– Вітаю, — тихо сказала сестрі Неста.

Вона б воліла промовчати і просто спостерігати за ними, за їхньою спільною радістю. Дивитися, як дивляться крізь шибку на чужу сім'ю.

– Спасибі, – так само тихо відповіла Фейра. — Ти станеш тіткою.

– Нехай допоможуть боги цій дитині, — промимрив Кассіан.

Неста сердито зиркнула на Кассіана. Потім повернулася до Різа та Фейри. Сестра обережно поглядала на неї. Фейрі було спокійно. Рука чоловіка обіймала її за плечі. А очі Різа світилися неприкритою загрозою.

Неста витримала його погляд. Нехай бачить, що вона не має зла до Фейри та їхнього малюка. На глибинному рівні Неста чудово усвідомлювала: Різ – не просто чоловік, а фейський чоловік. Він змете будь-які загрози на адресу його справжньої пари та потомства. Він зробить це повільно і болісно, після чого відійде від пошматованого трупа Нести, не відчуваючи ані найменшого каяття.

З почуття самозбереження (точніше, це був фейський інстинкт, раніше незнайомий) Неста злегка нахилила підборіддя, показуючи Різу, що не має жодних злих намірів.

Різ теж нахилив підборіддя. На цьому їхній мовчазний діалог закінчився.

– А Елайні ти сказала? - Запитала у сестри Неста.
Раніше ніж Фейра встигла відповісти, з питанням вклинився Азріель:

– Мор уже знає?

– Елайна єдина сама здогадалася, — з усмішкою відповіла Фейра. – Вона двічі бачила, як мене нудить

уранці... Думаю, Мор тебе поб'є за приховування секрету,
– додала вона, кивнувши Азрієлю.

– Мор я сам розповім, коли вона повернеться з Валлахана, – заявив Різ. – Так, Касе, у нас схожі думки. Якщо Мор дізнається про це, знаходячись там, не знадобиться жодних слів. За її схвильованість і так буде ясно. А я не хочу, щоби потенційні вороги знали про дитину. Потім, звісно, і вони впізнають, але не зараз.

– А Варіану ти повідомиш? – Запитала Амрена.

Неста так і не з'ясувала, яким чином між принцом Двора літа і цією жінкою зав'язалися близькі стосунки. Можливо, це так і залишиться для неї таємницею.

– Теж не зараз, – повторив Різ, похитавши головою. – Нехай Фейра походить ще кілька місяців.

– Значить, на час вагітності ти не зможеш займатися магією? – Запитала у сестри Неста.

– Можу, – Фейра скривилася, – але за моїх різносторонніх обдарувань я не знаю, як це позначиться на дитині. Переброс ніяк не вплине, а ось все інше, та ще на ранньому терміні... це може викликати небезпечну перенапругу в тілі.

Рука Різа ще міцніше стиснула їй плече.

– І потім, мій чоловік, який вічно турбується. – Фейра скосила очі на його руку. – Та ще скалка в заді.

Різ їй підморгнув.

Фейра розширила очі, потім знову звернулася до Нести:

– Елайні знадобиться час, щоб пробудити свою силу і спробувати побачити Скарбницю. Але ти, Неста... ти могла б знову спробувати ворожіння.

– І чим швидше, тим краще, — додав Різ. – Час не на нашому боці.

– А хіба ти не створена Котлом? – спитала у Амрени Неста.

– Не такою мірою, якою ти, – відповіла Амрена і в'їдливо подивилася на Несту. – Боїшся?

Неста не відгукнулася на шпильку. У цей момент навіть щире щастя на обличчі Кассіана померкло.

– Хіба я маю вибір? – запитала Неста.

Якщо вибрати між нею та Елайною, це взагалі не вибір. Якщо потрібно вберегти Елайн від зла, вона завжди йшла першою. І не важливо, що зовсім недавно вона наговорила тієї гидоти, від якої самій гидко.

– Чому ж, у тебе є вибір, — твердо промовив Різ. – І тут він у тебе завжди буде.

– Я займуся пошуками, – холодно подивившись на нього, сказала Неста. Потім, глянувши на живіт сестри, повторила: — Обов'язково займусь.

Кассіан хотів переговорити з Різом про ілліріанські легіони, і тому Неста одна побрела до виходу з будинку біля річки.

Вона встигла пройти половину коридору, коли її гукнула Фейра. Неста зупинилася прямо перед картиною з видом гори Раміель.

– Я побуду з тобою, поки Кассіан не закінчить розмову, — несміливо усміхнувшись, запропонувала Фейра.

«Можеш себе не турбувати», — ледь не вирвалося у Нести, але вона стрималася. Вони мовчки дійшли до вхідних дверей. Зі стін на них дивилися картини та портрети всіх, крім Нести та їх матері.

Сестри зупинилися у просторому вестибюлі. Тиша робилася все напруженішою і нестерпнішою. Неста не знала, про що говорити і куди взагалі діти, поки тягнуться ці хвилини.

– Це хлопчик, — раптом сказала Фейра.

– Ти про дитину? – стрепенулась Неста.

– Я хотіла, щоб ти дізналася першою, – посміхнулася Фейра. – Я просила Різа почекати, поки не повідомлю тобі, але... – Фейра посміхнулася, почувши радісні вигуки та крики, що долинули з іншого кінця коридору. – Напевно, він щойно розповів Азу з Кассіаном.

Несті був потрібен час, щоб усе це переварити. Сестра не тільки простягала їй руку, а й обрала її першою, щоб повідомити, що народить хлопчика.

– Звідки ти знаєш стать дитини?

Посмішка на обличчі Фейри померкла.

– Перед війною з Сонним королівством Косторез показав мені дитину, яка буде у нас із Різом.

– А Косторіз звідки дізнався?

– Розуму не докладу, – призналася Фейра, і її рука знову лягла на живіт. – Я й не здогадувалася, як мені хочеться хлопчика, поки не дізналася, що ношу його в собі.

– Ну так, ти ж по горло сита сестрами.

– Я зовсім не це мала на увазі, – зітхнула Фейра.

Неста пожала плечима. Фейра може говорити будь-що, але почуття не обдуриш. Все, що нещодавно сталося з Елайною...

Схоже, Фейра вгадала напромак її думок.

– Елайна мала рацію. Ми надто зосередилися на тому, як її травма подіяла на нас, і забули, що травму переживає вона, а не ми.

– Удар був спрямований на мене, а не на тебе, – нагадала Неста.

– Неста, я теж винна, – сказала Фейра, і очі її згасли. – Елайна несправедливо звинуватила тебе одну.

Неста не знала, чим відповісти сестрі. Не знала навіть, з чого почати.

– Чому про стать дитини ти першою розповіла мені, а не Елайні?

– Вона першою здогадалася про мою вагітність. А хто народиться... мені хотілося, щоб про це першою дізналася ти.

– Я і не підозрювала, що ти ведеш рахунок.

– Я цим не займаюся. – Фейра приголомшено подивилася на неї. – Я просто ... Хіба мені потрібна привід,

щоб чимось поділитися з тобою? Ти моя сестра. Я хотіла розповісти тобі раніше, ніж решті.

І на ці слова Неста не знала як відповісти. На щастя, у коридорі знову зазвучав голос Кассіана, який прощався з Різом.

– Удачі, – тихо сказала Фейра і поспішила назустріч тріумфуючому Кассіану.

Неста зрозуміла: побажання удачі ставилося не тільки до пошуків Скарбниці жаху.

22

Кімнати Кассіана та Азріеля поділялися спільною вітальнею; у ній обидва зараз і сиділи, влаштувавшись перед палаючим каміном. Надвечір помітно похолодало, і Кассіан, який завжди любив осінь (незважаючи на мерзопакостний Двір осені), насолоджувався теплом.

– Як ти думаєш, Неста зуміє знайти Скарбницю жаху? – спитав Азріель.

– Сподіваюся, – ухильно відповів Кассіан.

Йому була нестерпна сама думка про небезпеку, яку зазнає Неста, проте він цілком розумів її спонування. Доведись йому вибирати: послати на небезпечну справу когось із названих братів або вирушити самому, він завжди, за будь-яких обставин, вирушив би сам. Кожне з жорстоких слів, кинутих Нестою Елайні, змушувало його морщитись, і водночас він не звинувачував Несту. За цими словами ховалися її страх та любов до сестри. Його лише захоплювало, що вона зголосилася шукати Скарбницю; нехай і не заради загального блага, але з бажання вберегти сестру.

— Адже Несті доведеться зайнятися ворожінням, — сказав Азріель.

Кассіан дивився в простір між кріслами. Вони так часто збиралися тут перед каміном, що виникло мовчазне правило: Азріель завжди сідав ліворуч, ближче до вікна, а Кассіан – праворуч, ближче до дверей. У третьому кріслі, ліворуч від Азріеля, зазвичай сидів Різ і в четвером, -

праворуч від Кассіана, - Мор. Четверте крісло і зараз прикрашала золотиста мережива подушка - постійний знак його приналежності. Що стосувалося Амрени, вона з якихось причин рідко затримувалася в Будинку вітру і не з'являлася в цій вітальні, тому її крісла тут не було.

– Неста не готова до ворожіння, — сказав Касіан. – Ми навіть не знаємо, скільки сили в неї залишилося.

Проте Елайна сьогодні заявила на повну думку: у них із сестрою, як і раніше, залишаються магічні сили, отримані від Котла. Ось тільки якого рівня? Цього він не знав.

– Ти чудово знаєш, що готова, - заперечив Азріель. - Ти це бачив. Бачив, як часом спалахують її очі.

Кассіан нікому не розповів про відбиток руки, знайденому на сходинці гвинтових сходів, де пальці Нести пропалили заглиблення в камені. Може, Азрієлю про це нашепотіли його тіні?

– У Нести зараз постійно змінюється настрій. Її останнє ворожіння скінчилося погано. Котел її побачив. А потім викрав Елайну.

Він відчував, як там, у кабінеті, перед очима Нести промайнули всі моторошні спогади. І хоча Елайна сказала правду про травму, залишену тодішніми подіями, Кассіан не з чуток знав: коли того, хто тобі дорогий, викрадають і мучать, жах і біль пережитого нікуди не діваються.

– Я знаю, – тихо сказав він. - Як-не-як, я допомагав визволяти Елайну.

Аз тоді не вагаючись вирушив у саме серце табору армії Сонного королівства. Кассіан привалився до спинки крісла. Його крила зашелестіли. У кріслі були зроблені спеціальні вирізи для крил.

– Рано чи пізно Неста сама займеться ворожінням, якщо ця здатність у неї залишилася.

– А якщо Бріалліна і Косфей знайдуть хоча б один предмет із Скарбниці жаху...

– Нехай Неста спочатку спробує свій спосіб. - Кассіан витримав погляд Аза. - Якщо ми спробуємо їй наказувати,

вона дасть нам відсіч. Нехай спочатку вичерпає всі інші можливості і переконається, що ця - єдина.

Азріель уважно глянув на нього і похмуро кивнув. Кассіан видихнув, спостерігаючи за грою полум'я.

– Треба ж, ми з тобою будемо дядьками, – з неприхованим захопленням промовив він.

– Хлопчик народиться, – відгукнувся Азріель, обличчя якого наповнилося радістю та гордістю.

Народження дитини ще не гарантувало, що первісток верховного правителя стане його спадкоємцем. Магія не завжди визначала це з ходу і якийсь час немов вирішувала, на кому зупинитися. Часом спадкоємцем ставав хтось із двоюрідних або навіть троюрідних братів. Іноді вона остаточно покидала рід, а іноді вибирала спадкоємця відразу ж після народження, ледь пролунають перші крики немовляти. Але Кассіана не хвилювало, успадкує син Різа всю повноту величезної сили батька або отримає лише краплю.

Самого Різа це теж не хвилювало. І нікого з його оточення. Дитину вже полюбили, не встигнувши побачити.

– Я так радий за Різа, — тихо сказав Кассіан.

– Я теж. – запитав Кассіан, дивлячись на Аза.

– Як по-твоєму, ти колись дозрієш до батьківства? - Запитав Кассіан, дивлячись на Аза.

«Ти коли-небудь дозрієш, щоб розкрити Мор потаємне бажання твого серця?»

– Не знаю, – відповів Азріель.

– Ти хочеш дитину?

– Не все залежить від мого бажання, - відчутно промовив Азріель, даючи зрозуміти Кассіану, що не хоче подальших розпитувань.

Кассіана, як і раніше, влаштовувала роль захисного шару між Мор і Азріелем, проте з недавнього часу в обох відбулася якась зміна. Мор більше не сідала поруч із Касіаном і не схилялася йому на плече. Щодо Азріеля...

він усе рідше кидав на Мор тужливі, призовні погляди. Здавалося, він залишив спроби завоювати її серце. Це після п'ятисот років. Чому – Кассіан так і не міг зрозуміти.

– А ти хочеш дитину? - Раптом запитав Азріель.

Касіану було не обірвати майну картину: вони з Нестою в коридорі поверхом нижче, її рука чіпає його так, як йому подобалося, солодка музика її стонів.

Він залишив її незадоволеною. Неста втекла раніше, ніж він встиг подарувати їй задоволення. Сьогодні, одразу після зустрічі, він вирушив у Гавань Вітрів. За обідом її не було. Він навіть не уявляв, з чого почати розмову.

Те, що сталося вчора, було подібно до незавершеної угоди, витатуованої на їх спинах. Чаша терезів насолоди схилилася в один бік, не знайшовши рівноваги. Його чоловіча гордість була защемлена. Неста отримала перевагу над ним. Він пам'ятав її самовдоволену фізіономію, пам'ятав слова, що різали по ньому: «Хтось надто квапливий».

– Кассіан!

Він тільки тепер зрозумів, що Аз поставив йому питання. Правильно, про дітей.

– Само собою, я хочу дітей.

Він часто думав про те, якою була б створена ним сім'я. Він би зробив усе, щоб його діти ніколи не відчували себе небажаними і нелюбимими, щоб не знали ні голоду, ні страху, ні холоду, ні болю.

Але досі йому не зустрілося жодної жінки, заради якої варто боротися за таке майбутнє.

У глибині душі він усвідомлював: йому потрібна не просто вірна дружина. Йому потрібна справжня пара зі сполучною ниттю. Те, що він бачив між Фейрою та Різом.

Кассіан знову видихнув і встав. Азріель запитливо на нього подивився.

Кассіан попрямував до дверей. Він знав, що не засне, поки не зрівняє рахунок на їх з Нестою ігровим полем.

– Закрий на це очі... супроводжуючий, — пробурмотів він, виходячи в коридор і не озираючись на Аза.

Неста затишно влаштувалась у ліжку, під пуховою ковдрою, з книгою в руках. У романі, який вона читала, герої щойно дійшли першого гарячого і пристрасного поцілунку. І тут пролунав стукіт у двері.

Вона зачинила книгу і сіла, притулившись до подушок.

– Хто там?

Відповіді не було. Дверна ручка тихо повернулася, двері відчинилися, і з'явився він.

Кассіан, як і раніше, був у обладунках, лусочки яких, сповнені тіней, робили його схожим на величезного звіра. Він мовчки зачинив двері і притулився до різьбленого косяка. Його крила піднімалися над головою, мов дві гірські вершини.

– Чого тобі? - Запитала Неста.

Вона кинула книгу на тумбочку і сіла пряміше. Очі Кассіана пройшлися її шовковою нічною сорочкою без рукавів, потім швидко повернулися до її обличчя.

– Чого тобі? - повторила вона, нахиливши голову.

Розпущене волосся ковзнуло по плечу. Неста бачила, що цей рух він теж помітив.

– Я ще не бачив тебе з розпущеним волоссям, — хрипко промовив Кассіан.

Неста завжди заплітала волосся в косу або закріплювала його на маківці. Зараз локони спадали їй до талії, як золоті нитки, що виблискують у сутінковому світлі.

– Розпущені, вони мені тільки заважають, — зізналася вона.

— Зате гарно.

Погляд Касіана виблискував, але сам він, як і раніше, стояв біля дверей, сховавши руки за спиною. Здавалося, він захищав себе від подальших дій.

Неста вловила його запах: більш насичений і важкий, ніж зазвичай. Вона була готова посперечатися на всі

гроші, яких не мала, що це запах його плотського збудження.

Ця думка спонукала її пульс. Повідець володіння швидко вислизав з її рук. Щоб одна його поява так легко і сильно вплинула на неї... Неста відмовлялася це приймати.

– Я прийшов за новою порцією?

– Я прийшов віддати борг.

Його голос звучав глухо і навіть утробно. Усередині Нести все напружалося.

– Який ще борг? – напрочуд спокійним голосом запитала вона.

– Вчорашній. Я залишився в тебе в боргу.

Він не намагався вдягнути свої слова жартома або надати їм дражливу інтонацію. Його очі ковзнули нижче і помітили тремтливу жилку на шиї Нести.

– Ми вчора не закінчили.

Неста хапалася за будь-який аргумент, аби звести Касіана.

– Дивовижна штука — ця чоловіча гордість, — глузливо сказала вона.

Коли він не відповів, вона спробувала звести нову стіну.

– Навіщо ти взагалі прийшов? Вчора ти ясно дав зрозуміти, що це було помилкою.

Тут Неста прибрехала.

— Я такого не говорив, — заперечив Касіан, продовжуючи дивитися на її тремтливу жилку.

— А тобі й не треба було говорити. Я це бачила по твоїх очах.

Його погляд перемістився до її обличчя.

— Єдина помилка, що з мене бризнуло раніше, ніж я встиг тебе спробувати.

Неста розуміла: мова йшла не про її губи чи шкіру.

— Єдина помилка в тому, що ти втекла раніше, ніж я зумів стати на коліна.

Їй стало важко дихати.

– Хіба твої друзі не сказали тобі, що це була помилка? – запитала Неста, змахнувши рукою.

– Мої друзі не мають до цього жодного стосунку. Те, чого я хочу від тебе, їх не стосується.

Останню фразу він вимовив з таким натиском, що її груди вкрилися мурашками. Його очі знову опустилися, і коли він побачив затверділі соски, що проступали крізь шовк нічної сорочки...

Вся істота Кассіана зосередилася на її сосках. На ній самій. Всі його п'ятсот років військової виучки, вміння бути неперевершеним хижаком. Все це зараз дивилося на Несту. Його бажання огорнуло її, як вітер, як стіна вогню.

— Як же моє навчання? — тихо спитала вона.

— Навчання тут ні до чого, — відповів Кассіан, і його очі стали майже чорними. Між ніг засвербіло.

— Неста, — прошепотів він.

У його голосі чулася благання. Касіан тремтів. Двері за його спиною гуркотіли. Він швидко втрачав самовладання.

Тоді Неста наважилася глянути на нього нижче пояса. На те, що випирало під штанами його обладунків. Усі думки зникли з її голови. Не було нічого, крім неї, його й простору між ними.

– Це не стосується мого навчання та всього іншого, – вирвалося у Нести. – Це всього лише секс.

– Усього лише секс, – підтвердив він, хоча в його обличчі щось змінилося.

Вона явно робила помилку, за яку доведеться розплачуватись і яка ще відгукнеться стражданнями. Проте Неста не могла змусити себе відмовити йому і собі. Нехай на одну ніч, але вона дозволить близькість.

Вона знову подивилася йому в очі, побачила, як він тремтить від напруження і насилу стримується, потім сказала:

– Так.

Наче звір, випущений з клітки, Кассіан кинувся до неї. Вона ледве встигла переміститися на край ліжка, коли його губи злилися з її губами. Здавалося, його губи готові проковтнути її, попередньо оголосивши своєю. Кассіан бурчав - ці звуки лунали з глибини його грудей. Неста стягла з нього куртку і взялася за сорочку. Він відірвався від її губ лише на мить, щоб скинути сорочку. Та повисла на його крилах, потім упала на підлогу. Тоді Кассіан виліз на ліжко. Неста розвела ноги, дозволивши йому вклинитися між стегон.

Їй було не втриматися від стону, коли він придавив її своїми стегнами. Луската шкіра його штанів ковзала по її стегнах. Язик Кассіана проник їй у рот. Його поцілунок був гарячий, як розпечене клеймо. Одна рука Кассіана ковзнула вгору її стегна, відкидаючи нічну сорочку. Побачивши під сорочкою голе тіло, Кассіан зашипів. Його напружений член упирався їй у лобок, і тільки шкіряні штани обладунків відокремлювали його «чоловіче достоїнство» від її вологого лона.

Несту трясло, але не від страху. Кассіан ще вище, аж до пупка, задер на ній сорочку. Він дивився на її голе, вологе тіло, що притискалося до його тіла. Груди Кассіана здіймалися. Неста чекала на його владний, вимогливий дотик, але він лише нахилився і поцілував її в шию.

Поцілунок був м'яким і ніжним. За першим пішов другий – у плече. Неста здригнулася. Її тремтіння посилювалося, коли Кассіан повів язиком по плечу. Він поцілував місце біля основи шиї і злизав слину.

Він випростав руки Нести з лямок нічної сорочки і став цілувати їй ключиці. З кожним поцілунком шовкова тканина зрушувалася все нижче, поки теплі хвилі його дихання не досягли її голих грудей.

Кассіан видав дивний звук, схожий на стогін змученої, зголоднілої тварини. Він дивився на її груди, і від цього пекучого погляду у Нести перехопило подих. Голова

Кассіана опустила ще нижче. Його губи зімкнулися навколо її соска.

Неста вигнула спину, тихо видихнувши повітря, що накопичилося.

Кассіан проробив те ж з іншим соском.

Його зуби стиснули самий кінчик соска і злегка потягнули вниз. Неста застогнала, запрокинула голову і підняла груди, мовчки благаючи його продовжувати.

Кассіан похмуро засміявся і перемістився до іншого соску, повторивши своє дражливе покусування. Неста простягла руки вниз - туди, де нерухомо спочивали стегна Кассіана.

Вона жадала його члена. Чи в руці, всередині себе - значення не мало.

Але Кассіан відсунувся. Став навколішки. Обвів очима її розпростерте тіло і зім'яту сорочку, що застрягла посередині. Решта було відкрито і готове для його бенкету.

– Я перед тобою в боргу, - сказав він тим же утробним голосом, що змусив Несту звиватися на ліжку.

Кассіан глянув на її стегна і вперся в них своїми великими, сильними руками. Він чекав від неї сигналу. Підтвердженням, що вона зрозуміла його намір. Він готувався здійснити те, про що Неста неодноразово мріяла в нічній тиші.

– Так, - хрипко прошепотіла вона.

Кассіан нагородив її хижою, чисто чоловічою посмішкою. Потім його руки ще міцніше стиснули її голі стегна, розвівши їх ширше.

Кассіан нахилив голову. Тепер Неста бачила лише його темне волосся, трохи позолочене світлом ламп, і його могутні крила, що піднімалися над ними обома.

Він не став витрачати час на ніжні дотики та смакування. Розвівши їй ноги ще ширше, він повів язиком прямо по лобку.

Світ Нести розпався, зібрався заново і знову розпався. Кассіан щось бурмотів, втикаючись губами в її зовсім мокрий лобок і поправляючи іншою рукою своє «господарство» в штанах.

Він знову облизав їй лобок, завмерши на верхній точці. Він втягував у себе її соки, потім, злегка вкусивши їй шкіру, підняв голову.

Неста вигнула спину. Їй було не стримати стон, що вирвався з горла.

Язик Кассіана повільно рушив вниз. Його рука лягла їй на живіт, ніби вимагаючи лежати спокійно. Потім його язик проникнув їй у лона, зігнувся, увійшов глибше, ніж вона очікувала. У Нести зникли всі думки. Вона могла лише насолоджуватися цією миттю.

– А ти смачна, – прогарчав Кассіан, знову рушивши вгору – до чутливого вузла. Він жадібно злизував кожную краплину. - Смачніше, ніж мені думалося.

Неста видала скулящий звук. Кассіан знову провів язиком всередині її лона. Скулеж перетворився на крик. Кассіан засміявся і знову провів язиком.

Наближавшийся оргазм перетворився на сяючу завісу, поки що недосяжний, але невідступно наближався.

– І така мокренька, – прицмокнув він, облизуючи їй зовнішні губи, немов вирішивши не пропустити жодної краплі. - Неста, ти завжди буваєш такою мокренькою, коли хочеш мене?

Вона не дозволила відвертим зізнанням підхльоснути його чоловіче марнославство. Але й вигадати якусь брехню в неї теж не виходило. Особливо коли Кассіан невтомно працював язиком, наближаючи її оргазм.

А їй уже відчайдушно хотілося інших поштовхів, на які не здатний жодний язик.

Кассіан усміхнувся, наче він уже знав відповідь.

Він облизував їй лобок. Його шовковисте волосся гладило їй живіт. Потім підняв голову і подивився їй в очі.

Коли їхні очі зустрілися, його палець прослизнув їй у лоно.

Неста скрикнула. Кассіан знову відсунув стегно, що зімкнулося, знову злизав всю вологу, поки його палець з дразливою повільністю входив і виходив з неї.

Мало. Вона хотіла більшого. Неста хитнула стегнами, щоб його палець увійшов ще глибше.

— Ненаситна, — пробурмотів Кассіан і майже цілком витягнув палець з її лона, щоб через мить занурити туди два пальці.

До цього часу Неста забула про самовладання. Цілком відкинула розсудливість і гордість, насолоджуючись рухами обох його пальців. Кассіан їх обсмоктував, трохи покусував їй великі губи. Оргазм збирався навколо Нести, наче переливчастий туман.

Кассіан знову загарчав, охоплений своєю потребою. Ехо від його голосу проникло в такі куточки тіла Нести, яких ніхто й ніколи не торкався. А пальці Кассіана невтомно рухалися. Він бенкетував.

Неста водила його рукою, торкалася його обличчя, чіплялася за нього, забувши про все.

– Неста.

Звук її імені у нього на губах, що приникли до найчутливішого місця її тіла, розкидав переливчастий туман.

Сила оргазму, що наринув, змусила Несту вигнутися на ліжку. Кассіан став ненаситним. Його пальці засувалися швидше, його язик і губи ковзали її тілом, ніби він хотів заволодіти і її насолодою.

Він не зупинявся, поки Неста не повалилася на мокрі простирадла і не обм'якла, намагаючись повернути вислизнутий розум.

Без його пальців її лоно спорожніло і занурило, без його язика і губ простору між її ніг стало мерзлякувато.

Кассіан важко дихав. Він відсунувся і дивився на неї. Бугор у його штанах нікуди не зник.

Несте було не ворухнутися. Вона розучилася рухатися. Жоден чоловік не доводив її до такого стану і не дарував їй таких відчуттів.

Глибина насолоди позбавила її здатності дихати. Сила, що вирвалася з неї, могла заново створити цілий світ.

Вона просто дивилася на його рельєфні, мускулісті груди, крила, привабливе обличчя.

Потім вона потяглася до його члена, помираючи від потреби відчути і спробувати чоловіче тіло, але Кассіан позадкував і встав з ліжка.

Підхопивши з підлоги сорочку, він попрямував до дверей і кинув по дорозі:

– Борг відданий.

23

Дивитись на оргазм Нести було схоже на участь у релігійному ритуалі. Щоправда, досвід Кассіана щодо релігійних ритуалів був небагатий. Видовище це сколихнуло його аж до глибин. Тільки сила волі та гордість утримали його від власного оргазму. Тільки сила волі та гордість змусили його повернутися до себе, коли Неста потяглася до нього. Тільки сила волі і гордість змусили його залишити її кімнату, коли йому хотілося лише оголити член, увійти в її солодке, тепле лоно і штовхати свою «зброю» до тих пір, поки вони обоє не закричать від насолоди.

Її дивовижний смак залишався у нього в роті. Залишався і після того, як Кассіан вимився і ліг. Залишався, коли він вдався до самозадоволення, зробивши мокрими простирадла і вирвавши з себе всю сперму. Смак не зник і наступного ранку, коли він снідав. Його пальці й зараз відчували її тіло, наче вона брала їх у свій палаючий, шовковистий кулак. Перед тим як вирушити на майданчик, Кассіан десять разів вимив руки, і все одно вони пахли Нестою. Він, як і раніше, відчував її, відчував її смак.

Кассіан прогнав цю думку. Як би добре Несте не було від дотику його пальців і язика, це не йшло в жодне порівняння з відчуттями, які подарував би їй його член. Цю думку він теж прогнав. Якби в них дійшло до сексу, це був би рай і безумство одночасно. Його дотики настільки вижали її, що бажання знову відчувти вологість її лона призвело б до сумного результату.

Проте Неста, що з'явилася на майданчику, нічим не відрізнялася від тієї, яку він звик бачити щодня.

Ні слідів рум'янцю на щоках, ні блиску в очах.

Може, причиною тому був Азріель, що вийшов слідом.

Названий брат лише глянув на Кассіана і посміхнувся. Він знав. Навіть здалеку він чув запах Касіана на тілі Нести та запах Нести на Кассіані.

Кассіан не жалкував про вчорашнє. Ні краплі. Можливо, причиною того було, що його остання близькість із жінкою сталася понад два роки тому. Проте він не пам'ятав, коли востаннє йому так відчайдушно хотілося близькості.

Щось у його мозку шепотіло протилежне. Кассіан не звернув увагу на цей шепіт, як робив уже давно.

– Доброго ранку, Аз, - привітався Кассіан і кивнув Несті.
- Доброго ранку, Нес. Як спалося?

Її очі сердито блиснули, готові спалахнути ту ж злість у Кассіані. Але потім вона холодно усміхнулася:

– Спала, як новонароджене немовля.

Виходило, вони затіяли гру: хто довше зуміє вдавати, ніби нічого такого не сталося. І хто зможе показати, що не дуже збентежений тим, що сталося.

Кассіан усміхнувся, показуючи, що вступає в гру. І ще до кінця навчання він змусить Несту приповзти до нього.

Неста спокійно почала розв'язувати шнурки на чоботях.

– З чого це ти раптом завітав на майданчик? – спитав він у Азріеля.

– Та ось, вирішив трохи вправлятися, перш ніж поринути у повсякденні справи. - Тіні Аза тіснилися у дверях, немов боялися яскравого сонця, що лилося на майданчик. — Сподіваюся, я не заваджу вашим заняттям?

Кассіан бачив, як пальці Нести завмерли на шнурках.

– Ми починаємо вивчати прийоми рукопашного бою.

– Не з моїх найулюбленіших, — сказав Азріель.

– Це чому? – поцікавилася Неста.

Азріель дивився, як вона, боса, виходить на майданчик.

– Я люблю мечі. Рукопашний бій мені не до смаку. Надто близько.

– Він не любить нюхати смердючі пахви супротивника, — усміхнувся Кассіан.

Азріель зиркнув на нього, але заперечувати не став. Навіть Фейра спочатку боялася, опиняючись поряд з Азріелем, проте Неста дивилася на нього своїм звичним оцінюючим поглядом, як на кожного.

Можливо, з цієї причини Азріель жодного разу не сказав про Несту поганого слова і утримувався від сутичок. Вона бачила його міць, але не боялася, чим могли похвалитися дуже мало хто.

– Покажіть, як ви б'єтеся, — сказала Неста.

Азріель здивовано моргнув, а вона додала:

– Хочу дізнатися, з чим мені доведеться мати справу.

Коли ніхто з іліріанців не відповів, вона запитала:

– Адже це відрізняється від того, що я бачила на війні?

– Так, - відповів Кассіан. - Чимось схоже, але на війні б'ються по-іншому.

Очі Нести потемніли. Картини тих битв досі переслідували її.

– Ми поки що почекаємо з бойовою вишкілкою, — додав Кассіан.

Може, не один рік.

— Хочеш трохи помахати кулаками? – поцікавився він у Азріеля. – Давненько я не витирав тобою підлогу.

Йому потрібно було виплеснути силу, що вирує в ньому зі вчорашнього вечора, – швидко загниваючу силу бажання. Рухами та диханням випалити її з тіла.

Азріель хитнув плечем, зберігаючи незворушність. Тільки очі його блиснули, ніби він відчув потребу Кассіана виплеснути силу, що накопичилася. Проте Азріель роздягнувся до пояса, залишивши лише сифони на зап'ястях, звідки до його середніх пальців тягнулися шкіряні петельки. Кассіан теж зняв сорочку.

Погляд Нести досягав майданчика і пропалював його наскрізь.

Кассіан напружив м'язи живота, підійшовши до кола, позначеного крейдою.

– Хилувато, Кас, - хитаючи головою, пробурмотів Аз.

Кассіан підморгнув йому, кивнувши на такий самий м'язистий живіт брата:

– Де ти тренувався в ці дні?

– Тут. Ночами.

Після повернення з тих місць, де він шпигував за ворогами.

– Не спалося? - Запитав Кассіан, стаючи в бойову стійку.

Навколо шиї Азріеля зімкнулась тінь - єдина смілива тінь, що не побоялася яскравого сонячного світла.

– Щось у цьому роді, - відповів Співак тіней і став навпроти Кассіана.

Кассіан не став допитуватись. Аз давно б йому розповів, якби хотів поділитися причиною, що змушувала тренуватись ночами, а не вранці. Неста стояла за кілька футів від крейдяного кола.

– Ми з Азом будемо рухатися з повною швидкістю, потім зупинимося, і я тобі докладно все розповім, - пообіцяв він.

Потрібно виплеснути цю погану силу, перш ніж він наважиться підійти до Нести.

Неста стояла, схрестивши руки. Обличчя її було настільки безпристрасним, що на мить Кассіан подумав: а чи не здалася йому власна голова в неї між ніг? Раптом це був лише плід його розпаленої, неприборканої фантазії?

Прогнавши думки, що заважали, він знову глянув на Аза. Їхні очі зустрілися. Обличчя Аза було таким же непроникним, як у Нести. Кассіан кивнув, подаючи сигнал до початку.

Поєдинок почався з «танцю ніг» - з повільного кружляння, з оцінки супротивника і очікування першого випадку.

Кассіан знав всі пристрасті Аза. Знав, з якого боку той вважає за краще атакувати, і саму манеру атаки. Ось тільки Аз теж знав всі його прийоми і слабкі сторони. Ноги Кассіана ритмічно вдаряли по сухій підлозі.

– Ну що? - Запитав він Аза. – Чому б тобі не показати результати твоїх нічних пильнування на майданчику?

Аз скривив губи, але наживку не заковтнув.

– Так це і є ваш поєдинок? - Не витримала Неста. - Тільки ходити і дражнити один одного?

Кассіан не наважувався глянути в її бік. Навіть на мить. Щойно він відвернеться, Азріель одразу вдарить і вдарить відчутно. Але...

Кассіан усміхнувся і подивився на Несту.

Аз попався на обман і нарешті рушив в атаку.

Кассіан, готовий до випадку, перехопив кулак Аза, що мітив йому в обличчя, відвів убік і завдав удару.

Аз спіймав удар, пригнувся, знаючи, що Кассіан чекає такого маневру, і викинув руку, направивши її Кассіану під ребра, що залишалися неприкритими.

Удари чергувалися з перехопленнями та контрударами. Вони тупотіли і лягали, шумно дихаючи і намагаючись пробити оборону один одного. Це не було справжньою битвою, як на полі бою, коли один удар міг звернути щелепу. Але кожен вкладав достатньо сили,

чому у Кассіана від отриманого удару занили ребра, а Аз скрючився, отримавши від друга стусан в живіт. Це не перекрило йому подих, інакше їхній поєдинок негайно припинився б.

Вони кружляли без втоми. Розсікали повітря кулаки, зуби були вискалені у лютих посмішках. Сонце грало на спітнілих спинах, шум вітру змішувався з шумом дихання. Обидва були народжені для битв, їхній військовий досвід налічував сотні років. За цей час їхні тіла перетворилися на досконалі знаряддя насильства. Дозволити тілу робити те, що воно хоче, то була їхня особлива, військова свобода.

Їхні рухи ставали все швидше, і незабаром навіть Касіану стало важко дихати. Хоча він був більший за Азріеля, той вигравав у швидкості і рухливості, що зрівнювало їх можливості. Якби це був поєдинок з ворогом, він міг би тривати годинами і навіть днями, як у часи війн давнини, коли битви зупинялися, і всі, затамувавши подих, стежили за сутичкою великих героїв.

Але зараз у них не було зайвого часу: Кассіана чекало заняття з Нестою.

– Закінчуємо, – видихнув крізь стиснуті зуби Кассіан, попереджаючи удар Аза ногою та відстрибуючи убік. – Хто зуміє завдати наступного удару, перемагає.

– Ну уж ні, – відповів Аз. – Б'ємося доти, поки на ногах не залишиться один.

Аз був схильний до суперництва. Він не хвалився і не поводився самовпевнено, чим грішив Кассіан, не прагнув залякати або придушити, як Амрена. Ні, він діяв спокійно, жорстоко і нещадно. Кассіан втратив рахунок ігор, у яких він встиг взяти участь за ці століття, коли хтось із них уже передбачав перемогу, але в останній момент переможцем виявлявся Аз, який майстерно застосував свою приховану стратегію. Їхні ігри в карти або шахи затягувалися до глибокої ночі, і дуже часто єдиними

суперниками залишалися Різ і Аз, а Кассіан з Мор виходили з гри і сідали з келихом вина.

Вони знову пішли по колу, і раптом Аз різко повернув голову у бік Нести. Його очі округлилися.

Стривожений Кассіан повернувся туди ж...

Аз завдав йому удару в щелепу, від якого Кассіан навіть похитнувся. Треба ж так безглуздо потрапити!

Кассіан вилаявся, заспокоюючи дихання. Аз тихо розсміявся. Очі Співака тіней блиснули. Він застосував той самий обманний прийом, як і Кассіан на початку поєдинку. Розіграв єдину карту, яка змусила Кассіана тимчасово забути про противника.

Так було під час війни з Сонним королівством. Неста вигукнула його ім'я, і в гущавині битви Кассіан залишив своїх солдатів і кинувся до неї, думаючи лише про те, щоб встигнути вчасно і врятувати її.

Але виявилося, що Неста врятувала його. Покликавши Кассіана, вона вивела його з-під удару Котла.

А за мить його солдати перетворилися на порошок. Подивившись на неї, Кассіан дещо зрозумів. З тих пір минуло півтора роки, і іскорка згасла, розсипалася жменею остиглого попелу.

– Придурок, – буркнув Кассіан, тримаючись за щелепу.

Аз лише засміявся. Потім вони обидва повернулися до Нести.

У її позі нічого не змінилося - все той же холодний спокій, але на щоках проступив рум'янець. Але він бачив, як у неї здригнулося горло, коли вона дивилася на них.

Азріель кашлянув і пішов пити воду.

– Ще не набридло дивитися? – запитав Кассіан.

Неста стиснулася.

– Якщо й було на що подивитися, – прошипіла вона, виходячи на майданчик, – Так це на удар Азріеля по твоїй фізіономії.

– Ти, Нес, частіше нагадуй собі про це.

І Кассіан жестом велів їй зайняти бойову стійку.

– Ти що-небудь знаєш про Скарбницю жаху?

– Про що? - Не зрозуміла Гвін.

Неста розшукала послушницю недалеко від щільно зачинених дверей кабінету Меріллі. Гвін сиділа за столом і тихо наспівувала.

– Про скарбницю жаху, — повторила Неста, з кректанням сідаючи на край столу. – Про три стародавні предмети сили...

– Вперше чую, – похитала головою Гвін.

Піт на тілі Нести і зараз ще не висохнув після уроку з Касіаном та Азрієлем. Обидва змусили її повторювати удари руками та ногами і крутитися, як вони. Щоправда, у них це виходило легко та витончено. Проте ніхто не сміявся, дивлячись, як вона важко і незграбно намагається повторювати їх рухи.

Її потряс їхній поєдинок. Прекрасні мускулісті тіла, вкриті татуюваннями, шрамами та потом. Сама битва, де була потрібна не тільки сила, а й кмітливість... Такого вона ще не бачила. Коли поєдинок скінчився, вона сама спітніла, уявляючи, як було б опинитися серед цих прекрасних чоловічих тіл і перевести всю їхню бойову увагу на захоплення нею.

Елайні від подібних думок стало б погано. А почувши, що Неста вже ділила ліжко з двома чоловіками, причому двічі, і насолоджувалася кожною секундою їх забав... її середня сестра зомліла б.

Але під час уроку Неста змусила себе зосередитися на рухах і ударах, але варто їй піти з майданчика, як непристойні думки захлеснули її, і в такому розсіяному стані вона вирушила до бібліотеки. Вона йшла, і перед нею невідступно вставала картина: Кассіан самозадовольняється, готовий вилити їй смерму в рот, а Азріель трудиться в її лоні, увійшовши до неї ззаду. Рухи обох абсолютно ритмічні...

Розмова з Гвін про Скарбницю жаху швидко протверезив Несту.

– Швидше за все, Скарбниця відгородилася від людей і фейців особливим заклинанням, змусивши їх забути про її існування.

Неста коротко розповіла Гвін про Скарбниці і необхідності знайти стародавні предмети. Вона жодного разу не згадала королеву Бріаллін, Косфея або Котел. Вся розповідь зводилася до того, що Скарбницю слід знайти, і якнайшвидше.

Неста знала, що порушує розпорядження Різа, який зажадав мовчати про Скарбницю, але... начхати вона хотіла на його розпорядження.

До кінця розповіді Гвін слухала її з розплющеними очима. Обличчя послужниці сильно зблідло, і на ньому чітко проступили всі ластовиння.

– І ти повинна знайти цю Скарбницю?

– Я зовсім не уявляю, з чого починати пошуки і що шукати першим.

Гвін закусила нижню губу.

– У нас є дуже докладні каталоги, — міркувала вона вголос, поглядаючи на бік стелажів і пандуса, що веде на саме дно. - Але книжки, що знаходяться нижче сьомого ярусу, у них не значаться.

– Мені це відомо.

– Тоді чому ти прийшла до мене? – здивувалася Гвін.

– Бо ти добре розумієшся на своїй справі, якщо тебе визначили допомагати такій вимогливій особі, як Мерілла. Якщо в тебе з'явиться трохи вільного часу, я з вдячністю прийму твою допомогу. Або підказку, в якому напрямку рухатися.

– Слухай, мені треба якнайшвидше відняти цю главу, а потім я подумаю, чим тобі допомогти.

– Спасибі, – стримано посміхнулася Неста.

– А взагалі, це ж здорово – знайти стародавні предмети сили та допомогти нашому Двору захистити решту світу, - змахнула рукою Гвін. - Таке мимоволі хвилює і захоплює. Ціла пригода. Мені б так.

– Якщо хочеш випробувати пригоди іншої властивості, приходи тренуватися, — обережно запропонувала Неста.

– Боюся, це не для мене, — так само стримано посміхнулася Гвін.

– Чому ж?

– Я не войовниця, – Гвін торкнулася пальцем обладунків Нести.

– Я теж. Але ти можеш стати войовницею.

– Навряд, - похитала головою Гвін. – Якби я хотіла стати войовницею, я ще в дитинстві обрала б інший шлях. Але я обрала служіння, чим і досі займаюся.

– Зовсім не обов'язково відмовлятися від одного заради іншого. Ти просто тренуєшся. Вчишся дихати, розтягувати тіло і боротися. Ти ж підбираєш Меріллі книги про валькірії. Це дасть тобі найкраще розуміння. І м'язи стають міцнішими. - Неста поплескала себе по стегні. – Два тижні, а я вже відчуваю різницю.

– Навіщо жриці мускулісті стегна?

Неста примружилася на Гвін. Та повернулася до вичитування глави.

– Ти через Кассіана відмовляєшся? — здогадалася Неста. — Касіан прекрасний і гідний чоловік.

– Це я й так знаю. - Неста зрозуміла це з перших хвилин знайомства з Кассіаном. - Тобі ніяково знаходитися поряд з ним?

Вранці ніщо у вигляді і поведінці Нести не натякало на те, що сталося між нею і Кассіаном. Неначе борг справді був виплачений, і Кассіан втратив до неї інтерес. Наче вона була чимось на зразок... сверблячого місця. Почухав і забув. А може, він не відчув такої насолоди, як вона. Це сильно її зачепило. Їхня вчорашня незавершена близькість займала всі її думки. Гвін не відповідала. Неста більше не чіплялася з розпитуваннями, розуміючи, що не має права допитуватися. Почервонілі щоки Гвін і схилена голова і так говорили багато про що. Насамперед про сором і страх.

У грудях Нести з'явився тягар.

– Не буду тобі заважати. Якщо щось дізнаєшся про Скарбницю, дай мені знати.

З цими словами вона пішла, але весь час роботи знову і знову подумки поверталася до розмови з послушницею. На заході сонця, залишаючи бібліотеку, Неста перевірила своє оголошення на колоні. Як і раніше, жодного імені.

Дивлячись на порожній лист, Неста спиною відчувала на собі погляд Клото. Верховна жриця, як завжди, сиділа за столом, склавши руки. Обидві мовчали. Постоявши ще якийсь час, Неста пішла.

Вона не попрямувала ні до себе, ні до їдальні. Вийшовши на майданчик знайомих сходів, Неста зупинилася, дивлячись у червоний сутінок.

Потім почала спускатися; цього разу повільно, стежачи за рухом ніг, ніби кожен крок був шматочком з головоломки Амрени, який треба поставити на своє місце.

Неста спускалася все нижче, згадуючи кожне слово і жест Гвін за весь час їхнього знайомства. «Крок за кроком, - твердила вона собі, ступаючи втомленими, починали тремтіти ногами. – Крок за кроком, крок за кроком».

Вона продовжувала крутити у мозку недавню розмову. Кожен крок був іншим словом, рухом, запахом.

На двотисячній сходинці Неста зупинилася.

До цього часу вона знала, як їй вчинити.

24

Через п'ять днів Кассіан сидів біля письмового столу верховної жриці і дивився, як її зачароване самописне перо ковзає пергаментом. За ці століття він зустрічався з Клото всього кілька разів і пам'ятав, що вона має сухувате, уїдливе почуття гумору, а в її присутності буває спокійно і затишно. Він взяв собі за правило не дивитися на її руки та обличчя, яке бачив лише один раз, коли давним-давно Мор привезла майбутню верховну жрицю до Веларісу.

Тоді у Клото на місці обличчя був суцільний кривавий коржик.

Кассіан не уявляв, як вона виглядає тепер. Якщо Маджі вдалося тією чи іншою мірою відновити їй обличчя, врятувати руки Клото знаменита цілителька не могла. Напевно, не так уже й важливо, як зараз виглядає Клото. Головне, вона разом з Різом і Мор зробила дуже багато для бібліотеки – притулку для жінок, які витримали такі немислимі знущання, що кожного разу, коли потрібно відновити справедливість, Кассіан діяв від імені тутешніх жриць.

Ех, якби його мати потрапила в таке місце. Але Різ створив бібліотеку набагато пізніше, коли мати вже покинула цей світ. Цікаво, чи замислювалася мати Азріеля про переселення сюди? Чи спадало Азу на думку вмовити її або навіть змусити?

Шурхіт пергаменту і шелест одягу жриць чимось нагадували шелест крил. Кассіан відкинувся на спинку стільця.

– Отже, Клото, ти виявила бажання побачитися зі мною. Я прийшов.

Перо Клото зробило розчерк. Клото підсунула Кассіану клаптик пергаменту.

«Я двічі просила Несту не тренуватися в бібліотеці, але вона не відгукнулася на моє прохання. Ось уже п'ять днів вона підкреслено ігнорує мої вимоги припинити подібні заняття».

– Вона тренується прямо в бібліотеці?

Перо знову закрипіло. Ліворуч від Кассіана був пандус, спіралі якого тонули в сутінках. Він глянув униз, наче помітив Несту. З часу безумства в її кімнаті минув тиждень. Про те, що сталося, вони більше не сказали ні слова. Кассіан сумнівався в доречності продовження.

На додаток до важких, виснажливих вправ для зміцнення тіла Кассіан познайомив її з особливостями рукопашного бою, з індивідуальними кроками та рухами,

які можна було робити в незліченних поєднаннях. Опанування кожним таким кроком вимагало не лише сили, а й зосередженості. Потрібно пам'ятати, які рухи поєднуються між собою. Мало було запам'ятати їх розумом; їх мало запам'ятати тіло. Прямий удар, бічний удар, удар ногою... Кассіан постійно чув, як Неста бурмотить, вимагаючи від тіла запам'ятати рухи, щоб їй не доводилося напружено думати над кожним із них.

Але Кассіан знав: їй подобаються удари як руками, так і ногами. Під час цих вправ у неї змінювалося обличчя. Неста вся збиралася, стаючи каменем у пращі, готовим ударити у потрібну точку. Кассіан сам відчував схожі відчуття, коли виконував рухи правильно. Здавалося, його тіло, розум і душа стають одним цілим і починають співати.

Клото написала: «Знедавна Неста постійно тренується».

– Вона пошкодила книги? Або інше майно?

«Ні. Але я просила її припинити, а вона й не подумала».

Кассіан сховав посмішку. Схоже, ранкові заняття забирали у Нести не всі сили.

– Може, вона не справляється з роботою?

«Справляється. Але така поведінка недоречна».

Кассіан скривив губи.

«Прошу тебе покласти кінець її вправам у наших стінах», – написала Клото.

Касіану довелося нахилитися, щоб Клото не побачила подиву в його очах.

– Я поговорю з нею. Вона зараз унизу? - Він кивнув у бік пандуса. - Зрозуміло, якщо ти дозволиш.

Бібліотека була надійною гаванню жриць. І не важливо, що Кассіан належав до найближчого оточення Різа і приходив сюди не вперше. Він щоразу питав дозвіл. Це правило він порушив лише одного разу, коли в бібліотеку проникли Ворони Сонного королівства.

«Так. Я дозволяю тобі пройти вниз. Неста зараз на п'ятому ярусі. Можливо, тобі вдасться вплинути на неї».

Кассіан вловив натяк. Він підвівся.

– Йдеться не про когось, а про Несту Аркерона. Вона робить лише те, що хоче. І найменше вона схильна дослухатися до мене.

Клото посміхнулась і написала: «У неї залізна воля».

– Сталева, – посміхнувся Кассіан. – Був радий тебе побачити, Клото.

«Я теж, правитель Кассіан».

– Просто Кассіан, – заперечив він, що робив дуже часто, відхрещуючись від почестей.

«Ти – правитель добрих справ. Це не спадковий титул, а чесно зароблений».

– Спасибі, – зніяковіло пробурмотів Кассіан, нахиливши голову.

Першими він почув човгаючі кроки, потім спокійне, ритмічне дихання, що стало йому таким знайомим.

Кассіан підлаштувався під ритм і, безшумно ступаючи, зійшов з пандуса.

Неста виявилася неподалік. Її бачив кожен, хто спускався чи піднімався пандусом. Вона стояла в майже бездоганній бойовій стійці, завдаючи ударів по полиці. Мішенями їй служили п'ять книжок. Вона вправлялася з кожною, немов ті були частинами тіла противника, по яких Кассіан вчив її завдавати ударів. Потім вона зупинилася, шумно видихнула і поправила пасмо, що вибілося, після чого поставила на місце свої «мішені» і вернулася до металевого візка.

– Ти як і раніше опускаєш лікоть, – сказав Кассіан.

Здивована Неста рвучко обернулася до нього, ударившись спиною об візок. Кассіан ледве придушив сміх. Ніколи ще не бачив Несту Аркерон такий... скуйовдженою.

Її збентеження було недовгим. Піднявши голову, Неста попрямувала до нього. Кассіан стежив за кожним рухом її ніг. Вона майже перестала робити основний опір на праву ногу. М'язи на її стегнах помітно зміцніли. М'язи

людського тіла за три тижні вправ навряд чи змінилися б, але Неста тепер була фейкою.

– Я не опускаю лікоть, – з викликом заперечила вона, виходячи на відкритий простір перед пандусом.

– Бачив я, як ти двічі опускала лікоть, коли наносила бічний удар правою.

– Треба розуміти, Клото відправила тебе сюди для читання нотацій, – Неста, притуляючись до торця стелажа.

– Я і не знав, що ти так захоплена вправами. Навіть у бібліотеці не забуваєш про них.

– Я втомилася бути слабкою. - Очі Нести блиснули в сутінках ярусу. – Втомилася залежати від чужого захисту. Чесна відповідь.

– Перш ніж я влаштую тобі прочухана за наплювальне ставлення до прохань Клото, хочу сказати...

– А ти краще покажи. - Неста відійшла від торця і стала поруч. - Покажи, де я опускаю лікоть.

Вона напружено і зосереджено дивилася на Кассіана. Він заморгав і проковтнув.

Він раптом побачив колишню Несту, якою вона була наприкінці війни із Сонним королівством. Це було немов міраж. Затримай на ній погляд, риси її обличчя затремтять, і вона зникне.

– Стань у стійку, – тільки сказав Касіан.

Неста слухняно встала.

– Так, – продовжив він, сподіваючись, що Клото не скине його з пандуса за порушення її розпоряджень. - А тепер бічний удар правою.

Неста вдарила правою і знову опустила лікоть.

– Повертайся у вихідне положення.

Неста мовчки корилася.

– Показати тобі? - Запитав Кассіан.

Неста кивнула, застигши на місці. Кассіан підправив нахил її руки.

– А тепер удар знову, але повільно.

Неста повторила рух. Рука Кассіана обвила її лікоть, щойно той почав хилитися.

– Бачиш? Не опускай лікоть. - Він повернув її руку в колишнє положення. – Не забувай при ударі переносити упор тіла на стегна.

Взявши Несту за руку, він відійшов на крок і повів її рукою, показуючи весь удар.

– Ось так.

– Зрозуміла.

Кассіан відсунувся. Не чекаючи на його наказ, вона знову провела бічний удар правою. Цього разу бездоганно.

Кассіан свиснув.

– Приклади більше сили, і ти розкроїш чоловічу щелепу, — лукаво посміхнувся він. - А тепер покажи мені поєднання рухів один-два, потім чотири-п'ять-три і один-один-два.

Неста підняла брови і вкотре зайняла вихідне положення. Потім трохи змінила постановку ніг, вставши стійкіше на пильній бібліотечній підлозі.

Її рухи були схожі на течію водяних струменів. На вітер, що пробивається до гори. Ще небездоганні, але близькі до досконалості.

– Якщо ти пригостиш своїми ударами супротивника, він опиниться на землі, судорожно хапаючи ротом повітря, — сказав Кассіан.

– А потім я його доб'ю.

– Так, удар мечем у серце, і справа зроблена. Але якщо наостанок сильніше вдарити кулаком у груди, можна обірвати супротивнику одну легеню. На полі битви доводиться вибирати: або прикінчити противника мечем, або кинути його знерухомленим, надаючи іншим можливість його добити, оскільки поряд вже новий противник.

– Ось так, - підсумував Кассіан, складаючи крила. – І більше жодних вправ у бібліотеці. Наступний, кого Клото

попросить впливати на тебе, навряд чи відволікатиметься на сторонні розмови.

Очі Нести згасли. Вона прикинула, ким може виявитися наступний посланець, і знову кивнула.

Порахувавши завдання Клото виконаним, Кассіан велів Несті показати інші поєднання рухів. За весь цей час її лікоть тільки трохи хилився вниз.

– Добре, — похвалив Кассіан і приготувався піти.

На його подив, на кількох ярусах жриці скупчилися біля перил пандуса і дивилися на нього і Несту.

Помітивши його увагу, вони відразу згадали про свої справи і розійшлися. Найдовше біля перил залишалася молода жінка без капюшона та каменю на голові. Навіть знизу Кассіану були добре видно її розплющені очі кольору теплої води на мілководді. Потім і вона швидко зникла.

Кассіан глянув на Несту. У тієї очі майже виблискували.

– Вранці твій бічний удар правою був бездоганний, – пробормотав він.

– Так.

– Але тут ти наче забула мої пояснення.

– Я вирішила, що ти мене поправиш.

Враженого Кассіана захлеснуло захоплення. Неста навмисно вийшла з-за стелажів на відкритий простір, щоб усі вони бачили, як він її навчає.

Він міг лише мовчки дивитися на неї.

– Можеш передати Клото, що більше нема чого вправлятися в бібліотеці, – як ні в чому не бувало сказала Неста і повернулася до стелажів.

Вона знала: ні Клото, ні решта жриць ніколи б не покликали його сюди і самі не піднялися б нагору, щоб подивитися на його уроки. І тоді Неста вирішила показати жрицям, чому вона навчається день за днем. Більше того, вона зуміла настільки розсердити Клото, що та попросила про зустріч з ним.

А Несті тільки це й потрібно. Кассіан, сам того не відаючи, послужив наочним посібником. Неста робила це не для себе. Для жриць, які поспішили подивитися на незвичайне видовище.

– А ти коварна, Неста Аркерон.

Неста помахала йому рукою і підійшла до візка.

Вона ще кілька днів тому зрозуміла: жриці мають це побачити. Побачити, як поводить себе Кассіан, коли її навчає. Так, він торкається неї, але завжди питає дозволу, а не лапає по-чоловічому. Нехай бачать, що він ніколи не глузує з неї і лише делікатно виправляє помилки. Нехай бачать, чого він встиг її навчити. Нехай чують, яку силу її удари мали б на полі битви.

Вони ж можуть цього навчитися, якщо захочуть.

Але ввечері, коли Неста йшла, лист з її оголошенням так само залишався порожнім.

Верховна жриця, як завжди, сиділа за столом, рано-вранці і до вечора не залишаючи свого місця. Якщо Клото і розкусила задум Нести, то виду не подала. Але Неста раптом уловила щось схоже на смуток, немов і верховній жриці хотілося, щоб під оголошенням з'явилися імена.

Неста не розуміла, чому її саму це так зачепило, чому від смутку Клото їй стало важко дихати. Вона мовчки пішла - прямо до сходів у десять тисяч сходинок.

Напевно, вона ні на що не годиться. Здуру подумала, що цей спектакль переконає жриць. Може, їм для битви з демонами зовсім не був потрібний військовий вишкіл, а він самовпевнено вирішила, ніби знає, що їм потрібно.

Неста спускалася все нижче і нижче, і стіни тиснули на неї.

На дев'ятисот сходинці вона повернула назад. Її кроки були важкими, наче на ногах у неї бовталися свинцеві гирі.

Спітніла, захекана, вона ввалилася до себе і побачила на тумбочці книгу. Прочитавши заголовок, здивовано вигнула брови.

– На мою думку, такі романи не на твій смак, — сказала вона Дому.

Це взагалі був не роман, а старовинний переплетений рукопис трактату «Танець битви».

– Спасибі, але це ти можеш забрати.

Найменше їй сьогодні хотілося читати давній і явно нудний твір про стратегію війни. Рукопис не зникав. Зітхнувши, Неста відкрила рукопис в стертій шкіряній палітурці, м'якій, як масло. Від сторінок виходив знайомий запах.

– Так це не ти залишив мені трактат?

Будинок відповів, виваливши на стіл стопку романів, ніби кажучи: «Я вибрав би це».

Неста дивилася на рукопис, наповнений запахом Кассіана, ніби він тисячу разів читав цей твір.

Він приніс їй цей рукопис, вважаючи її гідною ознайомитися зі змістом.

Вона читала весь вечір, не перериваючись навіть на їжу. Однією рукою вона тримала книгу, а іншою жадібно поглинала подане Будинком рагу.

Дивно, як багато спільного було у мистецтва ведення війни та світських хитрощів, на вивченні яких наполягала її мати. Вибір поля битви, пошук союзників серед ворогів твоїх ворогів... Але було в трактаті, незважаючи на його поважний вік, і щось нове для неї. Усе це викладалося із граничною точністю. Неста усвідомлювала: їй доведеться багато разів перечитати трактат, щоб повністю зрозуміти зміст уроків, що описуються.

Вона й раніше знала, що Кассіан – майстерний полководець. Сама бачила, як він діє з розумом та неухильною точністю. Але зараз, читаючи рукопис, Неста розуміла, що раніше недооцінювала роль стратегічного мислення в підготовці окремих битв і цілих воєн.

Вона поклала трактат на тумбочку і привалилася до подушок.

Уява намалювала їй Кассіана, яким він був того дня, коли кинув спис у ворожого командира. Удар був настільки сильним, що того скинуло з коня.

Тільки в одному Кассіан нехтував порадами трактату: він разом з солдатами бився на передовій, а не керував з тилу.

Думки Нести потекли в іншому напрямку, поки не натрапили на грудку, що суцільно складається з шипів.

Чи так важливо, якщо жриці не запишуться на навчання? Крім її власного небажання визнати невдачу, чи це так важливо?

Важливо. Чомусь їй було не все одно.

Досі її життя складалося з суцільних невдач. З явних, значних поразок. Головне, щоби інші не здогадалися. На це було спрямовано всі її зусилля. Вона затулялася від інших, виштовхувала їх зі свого життя, бо тягар поразок погрожував роздавити її.

Неста водила руками по втомленому обличчі.

А сон все не йшов і не йшов.

Наступного дня Неста з'явилася в бібліотеці, навіть не змивши піт після занять із Кассіаном. Їй хотілося скоріше дістатися до місця, де вчора вона залишила свій візок.

Їй не вистачало сміливості глянути на оголошення, а тим більше зірвати його.

Їй не вистачало сміливості глянути на Клото і визнати чергову поразку. Пройти повз - і на пандус.

Але Клото зупинила її піднятою рукою.

– У чому справа?

Клото вказувала на щось позаду Нести. Понівечений палець верховної жриці показував на двері? Ні, на колону.

І сьогодні з-під капюшона Клото віяло не смутком, а чимось схожим на сильне хвилювання. Все це змусило Несту обернутися і підійти до колони.

На аркуші з'явилося ім'я. Ім'я тієї, хто готовий завтра приступити до занять.

ГВІН

Частина друга

Вражаючий меч

25

– Досить сіпатися, – пробурчав Кассіан.

– З чого ти взяв? Я не сіпаюся, - відповіла Неста, хоча сама підстрибувала на місці і намагалася не дивитися в бік сходів.

Час невблаганно наближався до дев'ятої години ранку.

– Так розслабся ти, — сказав Кассіан, поправляючи куртку.

– По-моєму, це ти у нас напружений, — прошипіла Неста.

– Тому що ти змушуєш мене напружуватися.

На сходах почулися кроки. Неста шумно видихнула, тільки зараз зрозумівши, що вона стримувала подих. У отворі з'явилася рудувато-каштанова копиця волосся Гвін. При сонячному світлі її волосся було ще красивіше, відливаючи золотом, а зеленувато-блакитні очі майже збігалися з кольором каміння на головах жриць.

Побачивши Несту і Кассіана в центрі майданчика, Гвін зупинилася в отворі.

– Привіт, Гвін! - Почувши страх послушниці, Неста попрямувала до неї.

У Гвін тремтіли руки. Крокнувши на майданчик, вона відкинула голову і вперлася очима в блакитний небесний купол. Вперше за багато років вона вибралася на відкрите повітря.

Треба віддати належне Кассіану: щоб не бентежити послушницю, він відійшов до стійки з дерев'яними мечами і вдавав, ніби вибирає зброю для вправ. А казав, що мине ще не один місяць, перш ніж вони почнуть вправлятися на мечях.

Гвін нервово проковтнула.

– Я ... тільки йдучи сюди, я зрозуміла, що у мене немає відповідного одягу для занять. Ця наврод чи підійде. —

Вона зиркнула на своє жрецьке вбрання.

– Якщо хочеш, я готовий навчати тебе в цьому одязі, — не дивлячись на нього, сказав Кассіан. – Головне, щоб тобі було зручно.

– Подивлюся, як пройде сьогоднішній урок, а там вирішу, – стримано посміхнулася Гвін. – Ми носимо цей одяг більше за традицією. Суворих правил щодо цього немає.

Вона знову зустрілася очима з Нестою і посміхнулася.

– Зовсім відвикла від відкритого сонця. – Вона знову відкинула голову. — Вибачте, якщо я трохи подивлюсь на небо.

– Звичайно, – відповіла Неста.

Це диво, що Гвін з'явилася на майданчику. Тепер Неста боялася, як би одним словом, кинутим невпопад, не змусити її передумати.

Слова застрягли у Нести у горлі. Кассіан це зрозумів.

– Так. Розмови закінчено. Нес, покажи нашій новій подрузі... Гвін, якщо не помиляюся? Мене звуть Кассіан. Нес, покажи їй свої ноги.

– Ноги? – здивовано скинула руді брови Гвін.

– Тепер побачиш, – заспокоїла її Неста.

Гвін швидше за Несту засвоїла премудрості чіткої стійки. Вона легко переносила тяжкість тіла на праве стегно і майже з першого разу виконала те, на що у Нести пішло три тижні нескінченних повторень. Навіть жрецькі шати не могли приховати худорлявість і гнучкість Гвін. Народжена фейкою, вона рухалася легко та витончено. Неста лише вчилася такої легкості.

Вона думала, що їй доведеться вмовляти і підбадьорювати подругу, але варто було Гвін подолати початкову боязкість, як посласниця перетворилася на старанну ученицю та веселу супутницю. Вона сміялася над своїми помилками і не обурювалася, коли Кассіан її поправляв.

До кінця занять одяг Гвін наскрізь пропотіла, а до розчервонілих щок прилипли завитки волосся. Перед затримкою Кассіан наказав обом випити води.

– У сангравахському храмі ми щоранку, на сході, виконували стародавні рухи, — сказала Гвін, наливаючи собі воду. – Не для майбутніх боїв, а для заспокоєння розуму. Потім у нас теж відбувалися заминки, але ми їх називали заземленням. Ці рухи в якомусь сенсі забирали нас з тіла і дозволяли спілкуватися з Матір'ю. А заземлення допомагало повернутись у звичний світ.

Вона налила другу склянку і подала Несті.

– Чому ти записалася на заняття? - Запитала Неста, беручи склянку. – Ти ж, мабуть, і зараз виконуєш ті рухи і заспокоюєш розум.

– Тому що я більше не хочу виявитися безпорадною, — тихо відповіла Гвін.

Залишилася лише пронизлива, до болю чесність, що світилася в дивовижних очах послушниці.

Неста проковтнула залишки води. Розсудливість радила їй промовчати, але вона все ж таки сказала:

– Я теж.

Дзвіночок над дверима магазину брязнув. Неста увійшла, змітаючи сніжинки, що встигли покрити плечі її плаща. Після їхнього другого загального уроку з Гвін Кассіан оголосив, що відправляється в Ілліріанські гори, і раптом запропонував Несті супроводжувати його. Він заздалегідь повідомив Клото, що Неста запізниться на кілька годин. Він не вдавався в подробиці, сказавши лише про необхідність трохи провітритися.

Неста відразу погодилася і теж не назвала причину. Кассіана не здивувало, коли вона попросила залишити її в Гавані Вітров. Може, він і здогадався, проте зараз його займали зовсім інші думки.

Неста цілком розуміла його стан: Кассіана чекала на зустріч з Ерісом. Він опустив Несту біля фонтану, в самому

центрі засніженого села, нагадавши, що вона завжди може зайти в будинок матері Різа і зігрітися.

Веларіс досі насолоджувався влітку. Осінь там робила лише перші боязкі кроки. А в Гавані Вітрів уже панувала зима. Не гаючи часу, Неста вирушила в магазин Емері.

– Неста! - Вигукнула Емері, глянувши на неї поверх широкого плеча молодого ілліріанця біля прилавка. – Як я рада тебе бачити.

Їй здалося чи Емері справді зраділа її появі? Неста щільніше зачинила двері і пройшла до прилавка, залишаючи на підлозі брудні калюжі. Такі ж залишили чоботи покупця.

Чоловік напівобернувся до Нести. У нього було не сказати щоб симпатичне ... швидше гарненьке обличчя, темне волосся, туго стягнуте на потилиці, і скляні карі очі. Цей тип був п'яний. Слово «тип» цілком до нього підходило, судячи з скутості Емері. У всьому образі господині магазинчика відчувалися невдоволення та настороженість.

Неста неквапливо пройшла до прилавка, миттю глянувши на відвідувача. Вона знала силу такого погляду, який викликав бажання її задушити. Судячи з того, як ілліріанський молодець заціпенів і хитнувся, погляд досяг своєї мети.

– Доброго ранку, Емері, – привітно привіталася Неста.

Ще один прийом, ненависний чоловікам: жінка, яка не звертає на них уваги.

– Жди своєї черги, відьма, — пробурчав ілліріанець і знову повернувся до Емері.

Та стояла зі схрещеними руками, ніби захищаючись від нього.

– По-моєму, Беллісе, ми з тобою закінчили.

– Закінчимо тоді, коли я скажу, – промовив він заплітаючимся язиком.

– Ми з Емері домовлювались про зустріч, - сказала Неста, холодно дивлячись на нього. Вона прийнялася і

наморщила носа. - А по тобі давно сумують гаряча вода і мило.

Іліріанець повернувся до неї, розправивши мускулисті плечі. У п'яних очах вирувала злість.

– Ти знаєш, хто я?

– П'яний дурень, що забирає мій час.

На зап'ястях його великих рук синіли сифони. Камені були дещо темніші за сифони Азріеля.

– Йди, не заважай нам, — додала вона.

Емері завмерла, ніби готуючись отримати удар у відповідь.

– Беллісе, про це ми з тобою потім поговоримо, – сказала вона, попереджаючи відповідь ілліріанця.

– Батько відправив мене до тебе з посланням.

– Я отримала послання. - Емері скинула голову. - І відповідь моя колишня: магазин був і залишиться моїм. Якщо твоєму батькові так хочеться торгувати, нехай відкриє свій.

– Сука погана, — процідив Белліс, хитнувшись на нетвердих ногах.

Неста холодно засміялася. У фейців і людей більше спільного, ніж вона думала. Скільки разів вона бачила батьківських кредиторів, які вимагали грошей, яких у нього не було. А потім вони розправилися з батьком, покалічивши йому ногу. Того дня Неста вперше зрозуміла, що світ жорстокий і небезпечний.

– Йди, – повторила Неста, вказуючи розлюченому її сміхом Беллісу на двері. – Не хочеш зробити ласку нам, зроби її собі і зачини двері з того боку.

– А то що? – Белліс підвівся на повний зріст, розправивши крила.

– Тобі краще не доводити мене до відповіді на твоє запитання. – Неста підкреслено розглядала свої нігті.

Белліс відкрив рота, але Емері його випередила.

– Белліс, я відповіла на послання твого батька. Пройди до фонтану, прохолонь, попий водички, а потім лети

додому.

Белліс плюнув на підлогу і, хитаючись, побрів до виходу. Нагородивши Несту каламутним поглядом, він вивалився надвір і з шумом зачинив двері.

Неста і Емері мовчки дивилися у вікно. Белліса хитало з боку на бік. Зробивши кілька кроків по засніженій вулиці, він злетів у небо. Неста проводила його похмурим поглядом.

– Приятель? - Запитала вона, коли Емері повернулася за прилавок.

– Двоюрідний брат. - Емері скривилася. – Його батько – мій дядько з батьківського боку. Белліс - молодий, самовпевнений дурень. Весною йому належить брати участь у Кровавому ритуалі. Він уже бачить себе дорослим воїном, що лише підігріває його самовпевненість. Взагалі, хлопець він небесталанний. Гарний розвідник. Нещодавно із загоном розвідників побував на континенті. Тепер святкує повернення.

Емері стерла з прилавка невидиму цяточку.

– Чесно кажучи, не очікувала побачити його п'яним зранку. Значить, ще більше розперезався. – Її щоки почервоніли. – Шкода, що ти застала його в моєму магазині.

– Я звикла мати справу з п'яними дурнями, — пожалала плечима Неста.

Емері продовжувала очищати прилавок від уявної плями.

– Наші батьки були схожі. Обидва вважали, що дітей потрібно суворо карати за будь-яку провину. Де вже там говорити про поблажливість і розуміння?

– Знайомий типаж, – скривила губи Неста.

Її бабуся з материнського боку була такою самою, поки не померла від застарілого кашлю, що перейшов у небезпечну хворобу. Несті було сім, коли ця манірна дама з суворим обличчям, яка вимагала, щоб її називали «поважною бабусею», до крові біла онучку лінійкою по

руках за помилки під час уроків танців. «Незграбне, нікчемне дівчисько! Марна трата мого часу. Може, тепер ти навчишся уважно ставитись до моїх вимог».

Неста лише полегшено зітхнула, коли ця стара потвора померла. Елайна, яка не пізнала жорстокостей виховання «поважної бабусі», плакала на похороні, а потім регулярно носила квіти на могилу, поряд з якою незабаром з'явилося й материнське погребіння. Фейра була ще занадто мала і нічого не розуміла, проте Неста жодного разу не поклала квітів до могили бабусі. На згадку про «лінійне» виховання у неї залишився шрам біля великого пальця лівої руки. Квіти вона носила тільки на могилу матері, де бувала частіше, ніж думали сестри. На батьківській могилі на околицях Веларісу вона не побувала жодного разу.

– Я тобі не нашкодила, прогнавши його? – нарешті спитала Неста. – Він може повернутися?

– Ні, – похитала головою Емері. – Думаю, твоя відсіч трохи збила з нього пихатість. А щодо повернення... ні. Він входить у загін свого табору Залізний Гребінь. Від їхніх земель летіти сюди кілька годин. Тож швидкого повернення можна не чекати. – Вона посміхнулася. – Взагалі-то, дядина сім'я не залишає мене своєю увагою. Мені їх не відвадити. Щоправда, Белліс завітав сюди вперше. Мабуть, там визнали, що хлопець вже досить виріс і може на мене тиснути.

Неста відкрила рота, але Емері знову злегка усміхнулася і змінила тему.

– А ти добре виглядаєш. Набагато здоровіше, ніж коли ми бачилися... Коли ж це було? Майже три тижні тому. – Вона оглянула Несту з ніг до голови. — З тих пір ти більше не з'являлася в наших краях.

– Ми перенесли наші заняття у Веларіс.

– Я питала щодо утеплених обладунків. – Емері уперлася ліктями у свій бездоганно чистий прилавок. — Їх можуть зробити, але коштує це недешево.

– Мені це не за коштами, але дякую тобі за клопіт.
– Я можу замовити зброю, а ти розплатишся, коли зможеш.

Це була щедра пропозиція. Набагато щедріше за все, що Неста бачила у світі людей, коли батько намагався продавати свої дерев'яні фігурки за кілька жалюгідних мідяків.

Тоді їжу для них добувала Фейра. Вона ж купувала їм одяг, рятуючи мізерні гроші за шкури вбитих нею звірів. Життя їх трьох залежало від її успіху на полюванні. Коли Фейра востаннє вирушила на полювання, їжа в хатині скінчилася на день раніше. Якби не олень, здобутий молодшою сестрою, їм довелося б помирати з голоду або жебракувати в селі.

Пам'ятається, Неста того дня переконувала себе, що в разі потреби Тімас візьме її до себе в будинок. Може, візьме й Елайн. Але його сім'я не відрізнялася добротою; до того ж там вистачало своїх ротів. Батько Тімаса не став би годувати чужих. Неста була готова віддати Тімасові єдине, що в неї було, аби вберегти Елайн від голоду. Вона б продала своє тіло будь-кому, аби цих грошей вистачило сестрі на їжу. Власне тіло не означало для Нести нічого. Так вона твердила собі, перебираючи убогі можливості. А Елайна означала все.

Але Фейра притягла цілого оленя. А потім зникла за Стіною.

Ще через три дні Неста порвала з Тімасом. Розлючений, він кинувся на неї, притиснув до величезної полониці у стіни сараю. «Злісна сука, - гарчав він. - Думаєш, ти краща за мене? Будуєш із себе королеву, коли за душею одне лайно». Несті назавжди запам'ятався тріск розриву на ній сукні, жадібність в очах Тімаса, його руки, що намагалися задерти їй поділ і одночасно розстебнути пряжку на своєму поясі.

Її тоді врятували лише непідробний жах та інстинкт самозбереження. Неста підпустила Тімаса ближче –

нехай думає, що в неї вичерпалися сили, а потім вп'ялася зубами в його вухо і смикнула.

Він закричав і розжав руки. Цього їй вистачило, щоби вирватися. Потопаючи в снігу, випльовуючи кров, Неста вискочила на дорогу і бігла без зупинки, доки не повернулася в хатину.

А потім прийшла звістка, що батькові кораблі знайшлися з усім багатством, яке везли.

Неста знала: це брехня. Скрині з дорогоцінним камінням та золотом були не зниклим вантажем, а подарунком Тамліна. Точніше, платою за викрадену ним Фейру. Допомогою сім'ї, яка без її мисливського видобутку була б приречена на смерть.

Неста прогнала спогади.

– Добре. Спасибі, Емері.

– На вулиці холоднішає. - Емері потерла долоні своїх довгих витончених рук. – Мабуть, настав час перекусити. Хочеш пообідати зі мною?

Якщо не брати до уваги Кассіана, ніхто не запрошував її разом поїсти. Знову ж таки, вона не давала приводу для запрошень. А тут її звали просто та щиро. Ця жінка поки не знала, яке чудовисько стоїть перед нею.

Спільна трапеза з Емері була подарунком долі. Незабаром і ця жінка дізнається про Несту. Почує багато такого, після чого запрошення припиняться. І чим Неста краще за Белліса? Вона місяцями пила та кипіла ненавистю. Знай Емері про це, вигнала б її взаші зі свого магазину.

Але поки ні правда, ні чутки не досягли вух ілліріанки.

– Я з задоволенням, - анітрохи не лукавячи, сказала Неста.

Задня частина магазину Емері блищала такою самою чистотою, хоча і тут уздовж однієї стіни нагромаджувалися ящики з товаром. Два вікна виходили в засніжений сад, за яким височіла найближча гора з

плоскою вершиною, затуляючи собою неабиякий шматок сірого неба.

Справа знаходилося кухонька: плита, невеликий стіл та обробний столик. Стіл оточувало кілька стільців. Неста зрозуміла, що кухня одночасно служила і як їдальня. Стіл був накритий на одну персону.

– Одна живеш? - Запитала Неста.

Емері принесла з обробного столика тарілку смаженого м'яса і страву зі смаженою морквою. Те й інше вона поставила на стіл, додавши велику скибку хліба і горщик з вершковим маслом.

– Ні справжньої пари, ні просто чоловіка.

Сказано це було з деякою напругою, наче Емері щось недовмовляла, але Несту такі подробиці не стосувалися.

– Я теж одна, – сказала вона.

– А як же чарівний полководець Кассіан? – Емері скося подивилася на неї.

Неста прогнала картину, що встала в пам'яті: голова Кассіана в неї між стегнами, його язик, що тягнеться до неї в лоно.

– Нічого й мріяти, – відповіла Неста, і очі Емері розумно блиснули.

– Знаєш, приємно зустріти жінку, не схиблену на заміжжі та дітях, - сказала Емері, сідаючи за стіл і жестом запрошуючи сісти Несту.

Вона наповнила тарілку Нести м'ясом та овочами, поруч поклала хліб, потім підсунула горщик з олією.

– М'ясо та овочі холодні, але ми їх часто так їмо. Взагалі, я за столом не розсиджуюсь. Поїла і знову за роботу.

Неста відкусила шматочок м'яса, пожувала моркву.

– Як смачно. - Вона потяглася за другим шматком.

– Сама готувала?

– А хто ж ще? У нас готової їжі не продають. Крамниця м'ясника, бакалійна крамниця, от і все. – Емері виделкою вказала на засніжений простір за вікном.

– Овочі у мене свої. Морковка з цього городу.

– Яка ароматна морква.

Морковка була щедро промаслена, присмачена чебрецем і чимось ще.

– Весь смак від прянощів. А тут їх, на жаль, дістати непросто. Ілліріанці не знають у них толку, та й знати не хочуть.

– Мій батько був великим торговцем, - початку Неста, відчуваючи, як від цих слів всередині відкривається прірва. Вона кашлянула і продовжувала: – Він торгував прянощами, які привозили з усього світу. Я й досі пам'ятаю запах у його кабінеті. Пахло так, ніби туди набилася тисяча різних людей.

Фейра любила стирчати в батьківському кабінеті. Торгівля цікавила молодшу сестру набагато серйозніше за те, що, як втовкмачували Несті, що слід знати вихованій дівчинці з багатой сім'ї. Фейра завжди була такою: байдужою до правил світського життя і ще більш байдужою до вигідного заміжжя, яке примножило б добробут сім'ї.

Вони з Нестою рідко сходилися в думках. Їхнє відвідування батьківського кабінету будинку і в конторі лише розпалювало взаємну ворожість. Фейра намагалася зацікавити Несту, показувала їй рідкісні та дивовижні штучки. Але Неста ледь слухала захоплену балаканину сестри. В основному вона придивлялася до людей, з якими батько вів справи, намагаючись дізнатися, яке становище вони займають і чи можуть їхні сини скласти гарну партію. Фейра і чути не хотіла про заміжжя. Тільки морщила носа. Це надавало Несті ще більше рішучості знайти собі багатого та знатного нареченого.

– Ти кудись подорожувала з батьком?

– Ні, ми з сестрами завжди залишалися вдома. Нам казали, що подорожі не для жінок. І вже тим більше не для таких дівчаток, як ми.

– Я завжди забуваю про схожість поглядів у людей та ілліріанців на місце жінки в житті, – посміхнулася Емері, відправляючи в рот шматок м'яса. – А ти хотіла б подивитися світ, представся така можливість?

– Тоді це була половина світу. Іншу відгороджувала Стіна.

– Все одно краще, ніж нічого.

– Ти маєш рацію, — усміхнулася Неста і задумалася над питанням Емері.

Якби батько посадив їх на корабель, давши можливість вирушити до далеких і дивовижних берегів, чи погодилися б вони? Елайн завжди хотілося відвідати континент, щоб подивитися на тюльпани та інші небачені квіти, але на більшу її уяву не вистачало. Фейра лише раз обмовилася про бажання побувати у знаменитих художніх музеях та подивитися архітектуру садиб. Але все це знаходилося у західній частині континенту. А далі тяглися невідомі землі. На південь був ще один великий континент.

– Я спочатку б упиралася, але наприкінці поступилася б цікавості, – зізналася Неста.

– У тебе залишилася рідня серед людей?

– Мати померла, коли мені було дванадцять. А батько... він не пережив недавньої війни. Їхні батьки померли, коли я була ще досить мала. З батьківського боку нікого не лишилася. З боку матері на континенті живе її двоюрідна сестра, але та, щойно в нас почалися тяжкі часи, вважала за краще забути про рідню.

Коли вони впали в злидні, Неста писала двоюрідній тітці Урстіні листа за листом, бажаючи забрати їх на континент. Відповіді не було. Потім потреба змусила економити кожен мідяк, і вона припинила писати. Неста рідко згадувала про тітку. Цікаво, чи знає Урстіна, що сталося з її родичами, кинутими напризволяще?

– А у тебе є близькі родичі? - Обережно запитала Неста.

Недовге спілкування з Беллісом дозволило їй скласти загальне уявлення про рідних Емері, але вона все ж таки поставила питання.

– Мама померла під час пологів. Старший брат загинув у зіткненні між військовими загонами за десять років до народження. Батько загинув під час війни із Сонним королівством. – Емері говорила холодно та відсторонено.

– З рештою рідних я намагаюся не спілкуватися, хоча дядькове сімейство наполегливо вважає, що магазин, який колись належав моєму батькові, і його гроші повинні дістатись їм.

– Але прав на майно твого батька у них немає?

– Ні. Різанд ще кілька століть тому змінив закони про спадщину. З того часу жінки стали визнавати як прямі спадкоємиці, але моїм дядькам, схоже, ніякий закон не писаний. Вони постійно з'являються тут, щоб зіпсувати мені кров, як сьогодні намагався зробити Белліс. Вони й досі вважають, що жінка не може самотійно вести справи. На їхню думку, я маю вийти заміж за когось із місцевих, а магазин віддати їм. Одне слово – хижакі, – скривилася Емері.

Доївши м'ясо і овочі, Емері налила собі і Несте по чашці чаю.

– Шкода, що ти тепер рідко навідуєшся в наші краї. Тут і поговорити нема з ким.

Несту здивував раптовий комплімент. Ці ж слова відкрили їй правду про Емері: ілліріанці зовсім не подобалося життя в гірському селі. Звідси й питання про подорожі...

– А ти б не хотіла перебратися в інше місце?

– Куди? – Емері мало не подавилася від сміху.

– Тут я бодай усіх знаю. Я ніколи не покидала села. Навіть на ту гору не піднімалася.

Вона кивнула у бік гори за вікном. Неста зробила над собою зусилля, щоб не поглянути на понівечені крила Емері.

Неста сьорбала чай. Заварка була міцна і сильно гірчила. Мабуть, Емері помітила, як її гостя скривилася, і поспішила пояснити:

– Чай тут рідкість. Розкіш, якою я балуюся. Щоб розтягнути запас довше, я додаю вербової кори. Це ще й... болі знімає.

– Які болі?

– У мене іноді болять крила. Точніше, шрами. Як старі рани.

Своє співчуття Неста запхнула глибше. Вона мовчки допила чай і встала:

– Спасибі за частування.

Неста взялася за порожню тарілку, але Емері її зупинила:

– Залиш, я потім вимою.

Всі рухи ілліріанки були витонченими та впевненими.

Н

еста вийшла на торгову половину і тільки там заговорила про мету свого приходу.

– Заняття, які Кассіан проводить зі мною в Будинку вітру, відкриті для всіх. У сенсі, для кожної жінки, яка пережила певні труднощі.

Обрізані крила Емері і її жахлива рідня були не тим, що довелося випробувати Гвін, але рани мають різні обличчя.

– Ми тренуємося щоранку, з дев'ятої до одинадцятої. Іноді до полудня. Приєднуйся до нас.

Емері напружилася.

– Мені звідси не вибратися, але спасибі за пропозицію.

– Тебе могли б перекидати в Будинок вітру і назад.

– Щедра пропозиція, але мені треба торгувати. -

Обличчя Емері, таке ж обвітрене, як у Азріеля, залишалося непроникним. - І потім, військовий вишкіл мене не займає. Сумніваюся, що, дізнавшись про мої заняття, місцеві жителі частіше навідуватимуться в магазин.

– Ти не схожа на трусишку.

Емері мовчала, закусивши губу.

– Захочеш приєднатися – дай знати. Пропозиція залишається чинною.

«А від цього розпещеного, бездушного недоумка Еріса таки є якась користь», - з великим небажанням визнав про себе Кассіан. В основному щодо обігріву. Бульбашка тепла захищала їх від холодних вітрів, що розгойдували

сосни Ілліріанських степів. Вогненна магія дозволяла їм обом не захитнути.

– Скарбниця жаху, – повторив Еріс, дивлячись на сірі небеса, що передвіщали сніг. – Вперше про неї чую. Але мене це чомусь не дивує.

– Твій батько знає про предмети, що входять до Скарбниці? – запитав Кассіан.

Ілліріанські степи не були нейтральною землею, але їхня пустельність нарешті переконала Еріса, і він погодився зустрітися з Кассіаном у цьому місці.

Запрошення було йому надіслано ще кілька днів тому.

– Хвала Матері, не знає, – відповів Еріс. – Знав би, він би мені розповів. Але якщо, як ти вважаєш, Скарбниця має розум, якщо вона хоче, щоб її знайшли... Боюся, таке бажання притягне до неї та інших. Не тільки Бріалліну з Косфеєм.

Якби Скарбниця була у Берона, це обернулося б немислимою бідой. Він би приєднався до лав правителя Сонного королівства, перетворившись на страшне безсмертне чудовисько на зразок Лантіса.

— Значить, коли Берон відвідував Бріалліну, вона промовчала про свої пошуки Скарбниці?

— У них взаємна недовіра, — задумливо мовив Еріс. — Мені треба розкинути мізками.

— Тільки батькові нічого не розповідай, — попередив Кассіан.

— Йому взагалі нічого не збираюся розповідати. Але одне те, що великі задуми Бріалліна від нього приховує... - Еріс кивнув, більше за себе. - Чи не тому Моррігана повернулася до Валлахана? Вирішила дізнатися, чи відомо їм про Скарбницю?

— Можливо, — збрехав Кассіан.

Мор не залишала спроб переконати їх підписати новий договір, але Ерісу знати про це нема чого.

– А я думав, Моррігана частенько віддаляється туди, щоб не зіштовхуватися зі мною.

– Не лести собі, – сказав Касіан, сумніваючись, чи піддасться Еріс на його брехню. - Це збіг.

– З чого б мені лестити собі подібними думками? Це ти собі лестиш, думаючи, що ти щось більше, ніж дрімучий незаконнонароджений ілліріанець.

Сифони на руках Кассіана яскраво спалахнули. Еріс посміхнувся: удар досяг мети. Однак Кассіан стримався і лише сказав:

– Інших відомостей у мене немає.

– Ти і так дав мені неабияку їжу для роздумів.

– Тільки постарайся, щоб ця їжа не потрапила в чужі роти, - знову застеріг Кассіан.

Еріс лише підморгнув і зник у вихорі перекидання.

Кассіан залишився наодинці з завиваючим вітром. Він видихнув, потім втягнув холодний вітер, що пахнув соснами. Нехай обпалюючі струмені змиють роздратування та осад після зустрічі з Ерісом.

Роздратування стихло, а осад чомусь залишився.

26

Тепер, коли відпала потреба тренуватися між стелажми, Неста вже не так втомлювалася до кінця роботи в бібліотеці. У Гавані Вітрів вона провела дві з половиною години. З магазинчика Емері вона вирушила до будинку матері Різа, де й сумувала, чекаючи на повернення Кассіана. Побачивши його, вона навіть усміхнулася, проте вигляд у Кассіана був відчуженим, а очі дивилися холодно. Він майже не розмовляв із нею. Незабаром з'явився Різ, теж мовчазний, що не надто здивувало Несту. Їм з Різом краще взагалі не говорити.

Коли повернулися в Будинок вітру, Кассіан лише кинув їй: «До зустрічі» і кудись пішов з Різом. Обличчя його залишалося все таким же напруженим і сердитим. Думки без кінця крутилися навколо пригніченого стану Кассіана. Їсти у себе в кімнаті і лягати спати їй не хотілося. Непомітно для себе Неста опинилася в їдальні.

Кассіан сидів там, тримаючи в руці келих вина і дивлячись у простір. Справжній полководець, принц-воїн, який розмірковує про смерть своїх ворогів. Варто Несте з'явитися в їдальні, як келих зник.

– Я не настільки жадаю вина, щоб красти в тебе, — посміхнулася вона.

– Будинку дані особливі розпорядження: коли ти в їдальні – жодного вина, – пояснив Кассіан, підводячись зі стільця. – Я так розпорядився.

– Угу, – хмикнула Неста, сідаючи навпроти.

Перед нею тут же з'явилася тарілка з їжею і дві склянки води: для неї і Кассіана.

Кассіан знову уткнувся в тарілку з недоїденою курятиною. Таким похмурим Неста його не бачила з самої війни.

– Щось сталося з королевами або зі Скарбницею?

– Що? – не одразу зрозумів Касіан. Він посунув плечем.

– Ні, просто ... Еріс сьогодні повадився як завжди.

Кассіан колупнув виделкою остигле м'ясо.

Зголодніла Неста накинулася на їжу, тимчасово припинивши розмову. Трохи наситившись, вона повідомила:

– А я пропонувала Емері приєднатися до наших занять.

– І вона, швидше за все, сказала «ні».

Слова Кассіана звучали сухо, а погляд залишався відчуженим.

– Ти вгадав. Але якщо вона передумає, хтось зможе перекидати її на заняття і назад?

– Звичайно.

Неста відчувала: короткі, різкі відповіді Кассіана викликані аж ніяк не небажанням говорити з нею. Щось гризло його зсередини, займаючи всі думки. Здавалося б, їй яке діло? Але їй чомусь було не все одно.

– Що сталося?

Неста змусила себе продовжувати розмову, що не клеїться, поводячи себе невимушено і намагаючись

розмовляти Кассіана. Його явно щось гризло, інакше він не сидів би з таким видом.

Не піднімаючи очей від тарілки, Кассіан розповів їй про зустріч з Ерісом.

– Значить, Еріс має намір допомогти нам у пошуках Скарбниці і обіцяє, що батько нічого про це не дізнається і не спробує шукати її сам, — уклала Неста, вислухавши розповідь. – То це ж гарна новина. Чому ти сердишся?

«Чому в тебе такий побитий вигляд?» – подумки додала вона.

– Щоразу зриваюся з-за його поганої душонки. Мені начхати, що він називає мене дрімучим незаконнонародженим ілліріанцем.

«Оце вже серйозніше», – подумала Неста, і всередині її спалахнув гнів.

– Союзник він нам чи ні, я його ненавиджу, – продовжував Кассіан. – Такий слизький, спритний, незворушний... Не виношу я його. – Кассіан кинув вилку і втупився у вікно за спиною Нести. – Еріс із усіма його словесними іграми та політикою – це ворог, з яким я не знаю, як упоратися. Щоразу при зустрічі мене пригнічує його почуття переваги. Наче я намагаюся зрівнятися з ним, а він бачить наскрізь усі мої незграбні спроби бути розумним. Напевно, я і справді здаюсь йому дурним звірюгою.

Його сум не був показним. Що ще гірше, до печалі додавалася ненависть до себе. Це змусило Несту підвестися. Кассіан не бачив, як вона обігнула стіл, і підняв голову, лише коли Неста опинилася поруч.

– Різу треба вбити Еріса, і справа з кінцем, – заявила вона.

– Якщо комусь і вбивати Еріса, то це Мор чи мені. – Світло-карі очі дивилися майже з благоанням, зверненням не до Несті, а до долі. – Але вбивство лише довело б, що він і подібні йому мають рацію щодо мене. І хоч би як я ставився до Еріса, він був би кращим верховним

правителем, ніж Берон. Не так вже й важливо, чого хочу я. Йдеться благополуччя всього Двору осені.

Кассіан був великодушним – і душею, і серцем воїна. Такою великодушністю мали небагато; Неста усвідомлювала, що такого немає і ніколи не буде.

Він був воїном, що вбивав не за забаганням. Перш ніж позбавити когось життя, він обмірковував це з усіх боків. А тих, кого він любив, був готовий захищати аж до смерті.

Еріс... Століття тому він завдав по Кассіану сильний удар, бридко вчинивши з Морріганою. А сьогодні вдарив по ньому словами, дуже схожими на ті, що виривалися у Нести. Очі Кассіана говорили про те, що душевна рана болить не менше, ніж тілесні рани.

Несту охопив сором. Сором, злість і якийсь гнівний розпач. Біль у його очах був нестерпним. Кассіан справді перебував на межі відчаю. Вона звикла бачити його усміхненим, підморгуючим, хвалькуватим. Як же їй зараз не вистачало того, звичного Кассіана.

Вона б зробила що завгодно, аби прогнати цей важкий погляд... хоча б на час.

Неста вперлася в підлокітники стільця, нахилилася і поцілувала Кассіана в шию. Вона поцілувала його під самим вухом.

Потім спустилася нижче, до коміра його темної сорочки. Кассіан затремтів. Неста поцілувала його випираючий кадик, потім лизнула.

Кассіан заерзав на стільці і тихо застогнав. Рука вперлася в стегно Нести, ніби відштовхуючи її, але Неста скинула його руку.

– Дозволь мені, - сказала вона, упираючись губами йому в шию. - Будь ласка.

Кассіан зробив ковтальний рух, і кадик знову уперся їй у губи. Але він більше не намагався її відштовхнути. Неста знову поцілувала його в шию, вже з іншого боку. Потяглася до вуха. Рука лягла йому на груди. Долоня Нести здригалася в такт ударам його серця.

Неста не стала цілувати його в губи. Цього їй було замало. Протиснувшись між стільцем, на якому сидів Кассіан, і столом, вона опустила на коліна.

– Неста, - злякано пробурмотів Кассіан.

Вона потяглася до пояса його штанів, під якими вже випирав бугор члена.

– Будь ласка, - повторила вона, в очі.

Зараз, коли вона стояла навколішки, Кассіан височів над нею. Його погляд трохи потеплішав, і він кивнув головою. Кассіан хотів їй допомогти з гудзиками та застібками, але вона м'яко відсторонила його руку.

Діючи швидко та впевнено, її пальці розстебнули йому штани. Кассіан рухав стегнами, допомагаючи їй. Нарешті Неста витягла його член назовні і мало не скрикнула. Природа нагородила Кассіана величезним «чоловічим достоїнством». Гарним, твердим та неймовірно великим. У неї пересохло у роті. Всі уявні картини, які вона малювала досі, всі її задуми вимагали швидкої переоцінки. Такий член не вміститься у неї в роті.

Але її жахливо хотілося спробувати. Її пальці трохи тремтіли, рухаючись уздовж довгої і об'ємистої чоловічої плоті. Шкіра члена була така м'яка - м'якша за шовк і оксамит. А під цим шовком ховалася сталь. Кассіан здригнувся. Неста підвела очі і побачила, що його погляд застиг на її руці.

– Як ти хочеш? - хрипким від збудження голосом запитала вона, відчуваючи гарячу хвилю, що піднялася всередині. Вона обхопила його член, ледве зумівши зімкнути пальці. - М'яко?

Її дотик був ледь відчутним. Пальці трохи натискали на оксамитову плоть.

Кассіан похитав головою, ніби розгубив усі слова.

Неста трохи сильніше провела по його члену.

Він скрипнув блискучими зубами і похитав головою.

Неста усміхнулася, а коли провела по його члену втретє, стиснула «чоловічу снасть» з усією силою,

вп'явшись нігтями.

Кассіан випнув стегна. Неста штовхнула його назад на стілець.

– Зрозуміло, – пробурмотіла вона, повторюючи рух ще сильніше, коли її кулак наблизився до круглої голівки.

Кассіан знову спробував підвестися, і Неста знову штовхнула його назад.

– А ось так? – Млосно запитала вона, опускаючи голову.
- Так тобі подобається?

Неста облизала йому всю головку, просунувши язик у вузьку щілину. Там було волого. Вона злизала і цю вологу. Все всередині її тіла стало розплавленим і текучим.

Від цих крапельок, злизаних нею, у неї самої стало мокро між ніг. Краплинки були солонуватими і мали ще якийсь вкрай привабливий смак.

– О боги, — видихнув Кассіан.

Ці слова, сказані зі стоном, були такими прекрасними, що Неста засунула головку собі в рот і провела язиком по нижній частині.

Кассіан закинув голову і зашипів.

Неста одним безперервним рухом облизала йому весь член. Щільно стиснувши стегна, вона насолоджувалася гарячою, гордовитою сталлю, що опинилась у неї в роті.

Вона облизала член з іншого боку, зволожуючи шкіру слиною і полегшуючи собі завдання, бо незабаром головка знову прослизнула між її губ.

Член Кассіана майже миттєво наповнив їй рота. Глянувши вниз, Неста виявила, що майже половина його «гідності», як і раніше, знаходиться зовні. Довелося допомогти собі рукою.

– Неста, – молився Кассіан.

Неста майже повністю витягла член з рота і відразу заковтнула знову, розслабивши горло і приготувавшись проштовхнути «скарб» далі.

Рука Кассіна схопила її за волосся, стиснула. Неста зрозуміла: він стримується. Не хоче проникати в неї, як

таран, робити боляче і розчаровувати.

Але її не розчаруєш. Ні в якому разі.

Їй хотілося, щоб Кассіан розкрився, щоб схопив її голову і пхав член їй у рота так, як йому хочеться.

Жорстко, наполегливо, нестримно.

І тому, коли Неста знову взяла його член у рот, допомагаючи собі рукою, вона злегка закусила шкіру. Ледве, викликавши легкий біль.

Касіан брикнув. Нічого, нехай брикає. Вона жадібно ковтала його член, проштовхуючи собі в горло, стискала рукою, показуючи, що хоче цього. Хоче, щоб він перестав стримуватись. Вона знову витягла член з рота, провівши язиком по голівці, потім з-під вій подивилася на Кассіана.

Він уважно дивився на неї очима, що заскленіли від бажання.

Якийсь час вони дивилися один на одного...

Він більше не стримувався.

Це було катуванням, особливим різновидом тортур. Дивитися на Несту з його членом у роті, що посилено допомагає собі рукою, і при цьому самому не загарчати від насолоди. Але її погляд з-під вій, вигляд свого члена в неї між губ.

Плотина, утримувана Кассіаном, прорвалася. Його більше не хвилювало, що вони знаходяться в їдальні, передня стіна якої майже повністю складається з вікон і скляних дверей і кожен пролітав повз міг бачити, чим вони займаються.

Інша рука Кассіана теж ковзнула Несте у волосся, пальці обвилися навколо її покладеної на маківці коси. Тепер він сам проштовхнув член їй у рот.

Неста заковтнула глибше і застогнала так голосно, що її стон відгукнувся у всьому тілі члена і проникнув у яєчка. Вони напружилися ще сильніше. Кассіан спиною відчув оргазм, що насувається - обпалюючий вузол, що змусив його знову штовхнути член в її рот. Іліріанець був цілком у її владі.

Неста знову застогнала, підбадьорюючи його.

Касіану тільки цього й було потрібне. Утримуючи її за волосся, він хитнув стегнами. Неста відповідала на кожен його поштовх; її рот і рука діяли спільно. Жар її рота, дражливе покусування її зубів, міцно зімкнутий кулак... чинити опір цьому було неможливо. Та він і не хотів чинити опір.

З'єднання через рот, стон Нести зробили Кассіана рішучіше. Йому захотілося поринути у її лоно. Спустити з неї штани, розкласти на столі і люто штовхати член в її благословенну вологість, поки Неста не почне вигукувати в стелю його ім'я.

Він спробував витягти член, але Неста не відпускала. Кассіан загарчав. Пальці натиснули на голову, вимагаючи зупинитися.

– Я хочу всередину тебе, - зумів вимовити він, і голос його був схожий на шарудіння щебеню.

Проте Неста лише глянула на нього з-під вій, і весь член зник у неї в роті. Головка тепер випирала під шкірою її горла. Боги! Кассіан стиснув зуби.

– Я хочу кончити в тебе.

Неста тільки здавлено засміялася і проштовхнула член ще глибше, чому Кассіан вже не міг завадити. Він не міг зупинити оргазм, що насувається, особливо коли Неста сунула руку йому в штани і легенько стиснула яєчка.

Оргазм супроводжувався ревом, від якого затряслися склянки на столі. Кассіан вигнув спину, і весь потік сперми ринув Несті в горло.

Вона витримала і потік, і його самого. Коли Кассіан перестав здригатися, вона плавно і витончено витягла його член назовні.

Неста ковтала сперму і дивилася на Кассіана. Ковтала кожну краплю.

Потім її губи розкрилися в торжествуючій посмішці. Королева святкувала перемогу.

Кассіан важко дихав. Його член гойдався в повітрі, липкий від сперми, краплинки якої падали на підлогу. Неста була зовсім поруч, і він мав намір відповісти на такий щедрий подарунок.

Неста встала, косячи очима на його член. Жар її погляду загрожував спалити Кассіана. Запах її збудження огорнув його з усіх боків, глибоко запустивши свої кігті.

– Знімай штани, - прогарчав Кассіан.

Посмішка Нести стала ще ширшою. У погляді пролунав подив, як у хижої кішки.

Вони нікуди не підуть. Все буде тут, на столі. Кассіана не дбали можливі очевидці за вікнами; його не хвилювало, що їдальня – непридатне місце для сексу. Він геть-чисто забув про Еріса, Бріалліну, Косфея і Скарбницю жаху. Йому хотілося якнайшвидше опинитися всередині Нести, відчувати жаркі, ніжні, пружні стінки її лона і оволодіти нею, як вона оволоділа ним.

Пальці Нести взялися за гудзики її штанів. Кассіан здригнувся, побачивши, як вона розстібає верхній гудзик.

У коридорі почулися тихі кроки, що навмисно човгали. Попередження від того, хто вмів ходити безшумно.

Кассіан завмер, потім спішно запхав сідаючий член назад у штани. Почувши кроки, Неста відійшла на кілька футів і швидко застібнула верхній гудзик. Кассіан ледве перестав приводити себе у відносний порядок, коли в їдальню увійшов Азріель.

– Доброго вечора, – привітався його названий брат, з незвичайним спокоєм прямуючи до столу.

– Аз, – пробурмотів Кассіан, видаючи свій стан.

Він упіймав надто розуміючий погляд Азріеля і переправив тому все роздратування, що спалахнуло в ньому. Азріель лише пожал плечима, розглядаючи їжу, подану Будинком. Схоже, він знав, чому завадив, і ставився до своїх обов'язків супроводжуючого дуже серйозно.

Неста стежила за ними. Щойно Кассіан повернувся до неї, вона відразу поспішила до дверей.

– На добраніч, — кинула Неста і, не чекаючи відповіді, пішла.

– Спасибі, — буркнув Кассіан, блиснувши очима на Аза.

– Не розумію, про що ти. — Аз посміхнувся в тарілку.

– Придурок!

– Кас, не розкривайся цілком.

Як це накажеш розуміти?

Азріель кивнув у бік дверей:

– Залиш трохи на потім.

– Тебе не запитали.

Я підробив виделкою м'ясо.

– Ти дозволив їй смоктати твою «штучку» серед їдальні. Та ще й біля самого столу, де я постійно обідаю. Це дозволяє мені висловити свою думку.

Кассіан засміявся. Весь його похмурий стан розвіявся. Завдяки Несті. Їй одній.

— Дозволяє, — погодився Кассіан.

27

Неста не уявляла, як вона подивиться Кассіану у вічі. Присутність Гвін служила захистом, і Неста сильніше, ніж раніше, зраділа, наздогнавши послушницю на сходах до майданчика.

– Доброго ранку, - променисто посміхнулася їй Гвін.

– Доброго ранку, - відповіла Неста, вибираючись на майданчик.

– Чи зуміла щось дізнатися про Скарбницю?

Гвін похитала головою. Вона була одягнена як завжди, проте волосся заплело в тугу косу.

– Навіть у Мерілли питала вчора ввечері. Вона пробилася крізь заклинання у старовинних книгах, але, крім кількох мізерних згадок, нічого не знайшла. Те саме, що тобі вже відомо. Ні натяку на час і на місце зникнення і хто втратив ці страшні штучки. Ми навіть не знаємо, хто

був останнім власником Скарбниці. Все це було дуже давно – десять тисяч років тому, якщо не більше.

Неста завжди зі здриганням згадувала, як довго живуть фейці. Скільки ж років Амрені, якщо вона пам'ятала час, коли предмети зі Скарбниці вільно гуляли світом? Але й пам'ять Амрени не зберегла імені останнього власника. Неста відкинула думки про Амрена, що різали по ній холодним боєм.

– А чи немає іншого способу знайти Скарбницю?

Є. Для цього потрібні кістки та камінці. Тіло Нести скував жах.

– Ні, - збрехала вона. - Іншого способу немає.

– Ти не збираєшся в Гавань Вітрів? - запитала Неста у Кассіана, коли заняття закінчилося і Гвін, попрощавшись, поспішила вниз.

Цього ранку Гвін почала вивчати бойові стійки, що поглинуло увагу всіх трьох. Несті було не вибрати момент для розмови з Кассіаном. Він лише виразно глянув на неї, коли побачив, і більше нічого.

Вона не шкодувала про вчорашнє, хоча чудово розуміла: Азріель одразу зрозумів, чому він завадив.

Але зараз, коли вона стояла поряд з Касіаном... У неї в роті все ще залишався його смак, який палив, як свіже клеймо.

Влягшись спати, вона довго ворочалася, згадуючи кожен рух, кожен звук, що зривався з губ Кассіана. Потилиця все ще відчувала дотик його пальців, коли він штовхав член їй у рот. Від цих спогадів її рука ковзнула між ніг. Несті довелося задовольнити себе, перш ніж тіло заспокоїлося і вона поринула в сон.

Кассіан потягнувся за знятою курткою: чорною, в шкіряних лусочках.

– Мені треба перевірити місцеві легіони. Хочу переконатися, що вони готуються до можливої війни і новобранці там даремно не втрачають.

– Зрозуміло.

Їхні очі зустрілися. Неста бачила, як потемнів погляд Кассіана, немов і він згадував кожну мить учорашніх насолод. Вона струснула головою, відганяючи павутину думок.

– А Гвін швидко навчається. - Кассіан кивнув у бік сходів, де зникла послушниця. – Розумна дівчинка.

Неста дізналася, що Гвін двадцять вісім років. Звичайно, для нього вона дівчинка.

– Мені вона подобається, - зізналася Неста.

– На мою думку, я ще не чув, щоб ти так говорила про когось, – здивувався він. Неста розплющила очі, але він поспішив додати: - Шкода, що більше ніхто з жриць не прийшов.

Неста щодня перевіряла своє оголошення, проте нових імен не бачила. Гвін розповіла їй, що сама запрошувала кількох жриць, але ті лише боязко тулилися і хитали головою.

– Не знаю, як ще мені їх переконати, — зізналася Неста.

– Роби те, що робиш, - відповів Кассіан, застібаючи куртку. - Закликати нікого не треба.

Осінній вітер ніс на дах запахи міста. Пахло хлібом, корицею, апельсинами, смаженим м'ясом та сіллю. Неста вдихала їх, впізнаючи кожен і дивуючись, як усі разом вони створюють особливий запах осені.

І тут їй спала на думку блискуча думка.

– Якщо тобі потрібно зробити зупинку в Гавані Вітров, можеш виконати моє прохання?

Намагаючись усміхатися якомога невимушеніше, Кассіан відкрив мішок і виклав вміст на прилавок сільського магазинчика.

– Це надіслала Неста? – Емері оглянула гостинці на бездоганно чистому прилавку.

Неста повідомила Кассіану, що попросила все це у Будинку, щоб передати Емері.

– Вона хотіла зробити тобі подарунок.

Емері взяла жерстяну коробку, відкрила кришку і вдихнула терпкий, оксамитовий запах чайного листя.

– Який чудовий сорт.

Потім підняла скляну банку, наповнену порошком. Поворот кришки, і запах став іншим: пряним, з домішкою горіха.

– Пряний кмин.

Вона зітхнула, немов одержала звістку від коханого. Потім перебрала інші банки і коробочки.

– Куркума, кориця, запашний перець, гвоздика і... – Емері подивилася на наклейку. – Чорний перець.

Останнім Кассіан виставив на прилавок мармурову скриньку, що важила не менше двох фунтів. Емері підняла кришку і засміялася.

– Сіль. – Вона торкнулася пальцями блискучих кристаликів. – Треба ж, скільки солі.

Очі ілліріанки спалахнули, на обличчі з'явилася рідкісна гостя – посмішка. Емері відразу помолодшала, скинувши вагу і шрами років, прожитих з батьком.

– Будь ласка, подякуй Несту за такий щедрий подарунок.

Кассіан відкашлявся і вимовив фразу, яку Неста змусила його вивчити напам'ять.

– Неста каже, що ти маєш чудовий спосіб її віддячити, з'явившись завтра на заняттях.

Посмішка Емері здригнулася.

– Я ж їй говорила: немає в мене можливості займатися.

– Неста передбачала цю відповідь. Якщо захочеш, дай знати, і хтось із нас перекине тебе у Веларіс.

Швидше за все, Різ. Кассіан думав, той не заперечуватиме.

– Якщо не можеш залишитися на весь урок, можна позайматися й менший час. Скажімо, годину перед відкриттям магазину. Пальці Емері, що торкалися поверхні коробок, завмерли.

– Ранок – зовсім незручний час.

Кассіан не став займатися умовляннями.

– Якщо все-таки передумаєш, дай нам знати, - сказав він і попрямував до дверей.

Подарунок був приманкою, але лише частково. Вона послала чай, сіль та спеції з доброти серця. Коли Кассіан запитав, чому вона відправляє подарунок, Неста відповіла:

– Емері потрібні спеції і хороший чай.

Така відповідь здивувала Кассіана, як часом раніше здивували слова, що їй подобається Гвін.

У суспільстві Гвін Неста ставала зовсім іншою. Вони не сміялися один над одним і не обмінювалися шпильками, але у відносинах Нести та послушниці була легкість, якої Кассіан не бачив навіть у її спілкуванні з Елайною. Неста завжди була захисницею Елайни, старшою сестрою Фейри або Створеної Котлом.

А з Гвін... може, тому Несті й сподобалася рудоволоса послушниця, що поруч із Гвін вона могла бути просто Нестою. Швидше за все, ті ж відчуття вона відчувала в суспільстві Емері.

Може, і в барах Веларіса вона ходила вечорами не тільки з бажання напиться? Їй хотілося побути серед тих, хто нічого не знав ні про неї, ні про вантаж, що лежить на її плечах.

Кассіан підійшов до дверей магазину і тихо видихнув. Весь ранок, поки тривали заняття, він намагався не думати про вчорашнє. Але потім, коли Неста з несміливою усмішкою простягла йому мішок з чаєм і прянощами, він насилу придушив бажання притиснути її до стіни і поцілувати.

Він не розумів їх стосунків. Може вони знову повернулися до стану «послуга за послугу»? Невідомо, чи Неста пустить його до себе в ліжко. Ось і вчора, чим викликані її пориви? Раптом нею рухало лише бажання прогнати його похмурість?

Якщо так, значить, їй на нього не наплювати. Значить, вона дбала про його душевний спокій. А якщо все це робилося зі жалості? Якщо і член вона смоктала тільки тому, що пошкодувала...

Ні. Бути не може. Кассіан пам'ятав бажання в її очах. Відчував м'якість її губ у себе на шиї, коли все почалося. Вона втішала його, як уміла.

Кассіан відчинив двері. Озирнувшись, він побачив, що Емері так само стоїть за прилавком, поклавши руку на подарунки. Очі в неї були серйозні, губи піджаті. Здавалося, вона зовсім забула про його присутність. Саме час піти. Кассіан тихо зачинив двері і злетів у небеса.

Неста піднімалася сходами на дах, роздумуючи про Скарбницю жаху. Швидше за все іншим щастило не більше, ніж їй. Якщо справи були так погані, як стверджував Азріель, шукати в бібліотеці немає сенсу.

Але варто їй подумати про інший спосіб, як всередині все стискалося. Їй одразу ж згадувалися наслідки її першого та єдиного ворожіння. На останніх сходах у неї тремтіли руки. Неста стиснула кулаки, набрала більше повітря і стала видихати.

На середині майданчика стояв Кассіан. Побачивши її, він усміхнувся.

Посмішка була ширша, ніж зазвичай.

Неста примружилася, виходячи на яскраво освітлений майданчик. За кілька футів від Кассіана стояла Гвін і теж усміхалася.

А біля столика зі глечиком пила воду Емері.

28

На відміну від легких, витончених рухів Гвін, Емері рухалася скованно і незграбно.

– Причина в твоїх крилах, - пояснив Кассіан.

Сказано було з таким тактом і навіть ніжністю, що Неста, що стояла на одній нозі, підібгавши іншу, ледь не лягнулася поруч з Емері.

– Тіло не може повною мірою скористатися крилами і тому заповнює це таким дивним чином.

Він кивнув туди, куди Емері впала, намагаючись стати на одну ногу.

– Чому? – запитала Гвін, припинивши займатися.

– Зазвичай крила служать противагою. - Кассіан простягнув руку, допомагаючи Емері встати. - У них багато тонких м'язів. Ті постійно пристосовуються до рухів, позбавляючи нас необхідності думати над кожним з них.

Емері відмовилася від його руки і стала сама.

– Коли підрізають крила, це пошкоджує безліч важливих м'язів.

Гвін озирнулася на Несту. Та стояла в напруженій позі і хмурилася. Гвін з Емері потоваришували з перших хвилин знайомства. Поки робили розминочні вправи, Гвін засипала ілліріанку питаннями про її магазин.

Емері обтрусилася землею з обладунків. Вони були вільніші, ніж у Нести. Може, Емері ніяково себе почувала в одязі?

Погляд Касіана потеплішав.

– Хто з цілителів підрізав тобі крила? – спитав він.

Емері підвела голову, її обличчя спалахнуло. Вона спокійно подивилася Касіану в очі і з прямою, що захоплює Несту, відповіла:

– Батько зробив це сам.

Кассіан тихо вилаявся, забувши, що його чують три пари жіночих вух.

– Я чинила опір, тому все вийшло ще гірше, – холодно додала Емері.

Гвін і Неста мовчки дивилися, як Емері розправила праве крило, поки не зібралося в складки і не здригнулося. Обличчя ілліріанки теж здригнулося.

– Розправити далі не можу, – сказала вона.

Її ліве крило слухалося ще гірше, і Емері зуміла його розправити наполовину менше.

Вигляд у Кассіана був такий, ніби його зараз вирве.

– Так твій батько заслужено загинув на війні. Взагалі-то, за знуцання з тебе він заслужив смерть набагато раніше.

Сифони Кассіана спалахнули, погоджуючись із господарем.

Неста бачила, як спотворилося гнівом його обличчя, і від слів, які він просто прогарчав, у її крові спалахнуло щось жарке і неприборкане.

– Він заслуговував на смерть з багатьох інших причин, – сказала Емері. – Крила – лише одне з його звірств.

– Якщо ти щодня з'являтимешся у Веларісі, я приведу сюди Маджу. Вона – особиста цілителька нашого Двору.

«Отже, Емері сюди доставив Різ», – здогадалася Неста. І через годину поверне її до рідного села.

Емері склала свої понівечені крила.

– Спасибі за пропозицію, але в цьому немає необхідності.

Кассіан хотів було заперечити, коли Неста втрутилася:

– Емері вирвалася сюди лише на годину. Так нехай займається, а потім, Кассіане, ти повчиш нас ударам. Треба з'ясувати, з чого починати її навчання.

Емері з подякою подивилася на Несту, отримавши у відповідь легку посмішку. Судячи з блиску очей, він чудово розумів, чому Неста втрутилася.

– А в Іллірії є бібліотеки? – запитала Гвін, кидаючи новенькій ще одну рятувальну мотузку.

– Ні. У всякому разі, я не бачила жодної.

З лиця Емері поступово сходила напруга.

– Ти любиш читати? – запитала Гвін, затакуючи свою косу.

– Я живу одна, високо в горах. – Емері посміхнулася. – У вільний час маю лише два заняття: копатися на городі та читати книги, які вдається замовити поштою. Взимку, зі зрозумілих причин, залишається лише читання. Так, Гвін, я люблю читати. Я б без читання не вижила.

Неста пробурчала щось схвальне.

– А які книги ти читаєш? – поцікавилася Гвін.

– Романи, - відповіла Емері, поправляючи свою товсту чорну косу, що відливає на сонці червонуватими і коричневими відтінками.

Неста усміхнулася. Очі Емері засяяли.

– Ти їх теж любиш? Які?

Неста без запинки перерахувала п'ять найулюбленіших. Емері посміхнулася на весь рот, наче її підмінили.

– Ти читала романи Селіни Дреко? – запитала Емері.

Неста похитала головою.

Емері сумно зітхнула. Жест був настільки театральним, що Кассіан не витримав. Він пробурмотів щось щодо жінок, схиблених на непристойних книжках, і пройшов далі.

– Ти обов'язково маєш прочитати її книги. Обов'язково. Завтра принесу тобі одну. Б'юся об заклад: ти читатимеш її ніч безперервно.

– Непристойні? - Перепитала Гвін, почувши слова Кассіана.

Її голос втратив дзвінкість. Розмова набувала делікатного характеру. Неста подивилася на Емері. Ілліріанка не знала ні історії Гвін, ні того, чому жриці живуть у бібліотеці.

– А ти що читаєш? – запитала у послушниці Емері.

– Пригодницькі романи. Іноді щось таємниче. Але найчастіше мені доводиться читати те, що за день написала Мерілла. Так звати жрицю, з якою я працюю. На роман і близько не схоже.

– Я можу захопити книгу Дреко і для тебе, - простодушно пообіцяла Емері. – Щось легше. Так би мовити, введення у дива романтичного жанру. – Вона підморгнула Несті.

Неста чекала відмови Гвін, але послушниця посміхнулася і сказала:

– Я із задоволенням почитаю.

Різ з'явився на майданчику рівно через годину, як і обіцяв.

Емері на той час була густо вкрита потом і червонуватим пилом, але очі у неї виблискували. Побачивши Різа, вона вклонилася.

А Гвін за його появи завмерла. Її великі зеленувато-блакитні очі ще більше розширилися. В її запаху не було ні крихти страху, скоріше здивування та благоговіння.

Різ невимушено посміхнувся їй. Неста вважала, що він навчився так посміхатися, щоб піддані не боялися перед його величі. Невимушена усмішка правителя, який звук, що ті, що побачили його, або в жаху розбігаються, або падають на коліна і схиляють голови.

– Доброго дня, Гвін, - тепло промовив Різ. - Радий бачити тебе знову.

Гвін почервоніла, схаменулась і низько вклонилася:

– Здрастуйте, пане верховний правитель.

Неста витріщила очі і ледь не хмикнула, але побачила, що Різ уважно дивиться на неї. Невимушена усмішка придбала гострі краї, коли вони зустрілися очима.

– Доброго дня, Неста, – сухо вимовив він.

– Привіт, Різанд, - в тон відповіла вона.

Гвін і Емері переглядалися. Від їхньої боязкості Несте хотілося розсміятися. Кассіан підійшов до неї, обійняв за плечі і, розтягуючи слова, пообіцяв Різу:

– Скоро ці жінки так навчатися, що тобі в рукопашній сутичці доведеться поберегти власну дупу.

Неста спробувала вибратися з-під спітнілої, важкої руки, але Кассіан ще міцніше обхопив її плечі. Жест був надто дружнім. Касіан продовжував усміхатися. Різ дивився на обох холодно і насторожено.

Маленькому примхливому принцу не сподобалося, що вона стоїть поруч з його другом.

Неста притулилася до Кассіана. Зовсім трохи, але цілком достатньо, щоб досвідчений воїн на кшталт Різанда помітив.

Її розум відчув дотик темної шовковистої руки. Прохання про дозвіл увійти. Несті хотілося не звернути уваги на це прохання, проте вона чомусь прочинила дверцята в сталевому, засіяному шипами огорожі, яка оточувала її вдень і вночі. Навіть не дверцята, а щілину, крізь яку вона дозволила собі зазирнути в темну сяючу прірву.

"В чому справа?"

«Дозволь звертатися з Гвін по-доброму і шанобливо».

Істота, що стояла перед фортечними стінами її розуму, володіла кігтями, лускою та зубами. Тіні приховували його. Випадкова зірка, що пропливала повз, спалахувала в темряві, вихоплюючи з темряви крило або кігтисту лапу.

«Не суй ніс у чужі справи».

Неста захлопнула щілину і заморгала, оговтаючись від вторгнення.

Здається, Емері запитувала Кассіана про завтрашній урок і про те, що вона пропустить сьогодні, покинувши майданчик на годину раніше.

Очі Різанда блиснули.

Кассіан все ще не прибирав руку. Його великий палець повільно кружляв по плечу Нести, ніби заспокоюючи її. Можливо, він відчував чи знав про коротку уявну розмову між нею і верховним правителем, але виду не подав.

– Готова? - Запитав у Емері Різ і знову посміхнувся широко і по-доброму.

Емері почервоніла. Різанд умів впливати на своїх підданих.

Верховного правителя любили; жінки – до волі. Неста часто дивувалась, як Фейра все це витримує. Вона відштовхнула руку Кассіана. Цього разу він не чинив опір. Неста підійшла до Емері. Ілліріанка одягала свій теплий важкий плащ.

– Так ти з'явишся завтра?

Обернувшись, Неста побачила, як Гвін йде до столика з водою. Мабуть, вирішила не заважати чоловікам. Або їй незатишно перебувати наодинці з ними.

Неста відчула себе винною. Більше вона цього не допустить. Поки на майданчику не з'явився Різ, все було чудово. Гвін трималася впевнено. Кассіан показував рухи, не торкаючись її. Послушниця тим більше не торкалася його. Несті не хотілося думати про глибокі душевні шрами Гвін. А шрами напевно були, якщо в присутності двох найнадійніших чоловіків Притіанії Гвін не відчувала себе в безпеці.

Нехай Різанд - зарозумілий марнославно придурок, але поняття про честь у нього є. Він боровся як проклятий, захищаючи невинних. Її власна неприязнь щодо нього не мала нічого спільного з істиною, у якій вона сама неодноразово переконувалася: він був чесним і справедливим правителем. Благополуччя підданих завжди стояло на першому місці. Інша справа його особистість. Несту часом коробило від його самовдоволення.

– Завтра я обов'язково буду, – пообіцяла Емері.

– Ось уже не думала, що чай і прянощі діють так переконливо, – усміхнулася Неста.

– Це був не тільки подарунок, а і нагадування, – Емері посміхнулася одними губами.

– Про що?

Емері відкинула голову. Вона дивилася в небо, підставивши обличчя осінньому вітру.

– Про те, що за межами Гавані Вітрів лежить величезний світ, а я занадто трушу і боюся його побачити.

– Ти зовсім не боягузка.

– Ти зовсім недавно мене так назвала.

– Це я від досади. – Неста скривилася.

– Ти сказала правду. Я потім усю ніч думала над твоїми словами. А потім Кассіан передав твій подарунок. І я зрозуміла: це звістка з великого світу. Широкого,

різноманітного світу. Сподіваюся, ці уроки навчать мене менше його боятися.

– Для мене це цілком переконлива причина, - усміхнулася Неста.

Неста та Емері про щось говорили. Потім до них підійшла Гвін. Вітер доніс до Кассіана уривки фраз. Розмова знову йшла про книги.

Кассіан дивився на Риза і чекав, коли той заговорить. Звісно ж, не вголос.

«Цікаво тут у вас розвиваються події», - сказав Різ.

Кассіан не вважав за потрібне надати обличчю більш привітний вираз.

«Нема чого робити попередження Несті».

«Звідки ти про це дізнався?» - Зрушив брови Різ.

Цей придурок навіть не заперечував, що вліз до неї в розум.

«Я помітив, як вона напружилася. І потім я добре тебе знаю, брате. Ти побачив Гвін і подумав про Несту найгірше. Вона добре ставиться і до Гвін, і до Емері».

«Тоді що тебе розсердило?»

«Мене розсердило, що ти вперто відмовляєшся бачити у ній зміни на краще. По-твоєму, вона не здатна на жодні добрі вчинки. Тобі неодмінно треба було її дражнити?»

Судячи з очей Різа, він жалкував про те, що сталося.

«Не ускладнюй їй життя. Вона тільки-но почала сходитися з іншими. Нехай вибудовує дружні пути. Не заважай їй».

«Винен, - зізнався Різ. - Більше не буду».

Кассіан шумно видихнув.

«Ти серйозно думав: обіймеш її за плечі і утримаєш від спалаху?»

«Я хочу, щоб ви з нею трималися одне від одного подалі. Різ, у тебе вагітна дружина. Ти вб'єш кожного, хто загрожує Фейрі. Зараз від тебе виходить небезпека для кожного з нас».

«Я ніколи не вчиню зла тим, кого Фейра любить. Ти це знаєш».

Слова Різа несли досить напруження, і тому Кассіан міцно стиснув братове плече.

«Завтра висади Емері в іншій частині Будинку. Дай Несті час розібратися з собою».

«Домовилися».

Жінки підійшли до них. Різ розкрив крила.

– Ну що, полетіли? - Запитав він у Емері.

Емері взяла простягнуту руку.

– Полетіли. - Вона подивилася на Кассіана, потім на Несту. - Спасибі.

Ця подяка, ця надія в очах Емері пройняли Кассіана до глибини душі.

Різ обережно підхопив ілліріанку, намагаючись не торкатися її крил, і злетів у небо.

Піднявшись вище невидимої лінії огороджуючих заклинань Будинку, Різ знову подумки заговорив з Кассіаном: «Не знаю, чим ви з нею тут займаєтеся, але від Дому так і вражає тілесними забавами».

«Ввічлива людина промовчала б», – усміхнувся Кассіан.

У його мозку загримів сміх Різа: «Сумніваюся, що тобі відоме значення слова „ввічливий“».

"Хвала богам за це".

Його названий брат знову засміявся: "Я говорив Азу, що його гра в супроводжуючого виявиться марною".

29

На тритисячній сходинці ноги Нести відмовилися рухатися далі.

Вона важко дихала. Піт стікав по спині та з грудей на живіт. Неста вперла руки в тремтячі стегна і заплющила очі.

Їй знову наснився той самий сон. Батьківське обличчя, сповнене любові та страху, а потім порожнеча. Хрускіт зламаної шиї і жорстока, уїдлива посмішка правителя Сонного королівства.

Кассіана з Азрієлем на обіді не було. Зникли без пояснень. Можливо, обидва перебували зараз у будинку біля річки чи десь у місті. На свій подив, Несті не вистачало їхнього суспільства. Тиша їдальні давила на неї.

Нема чого дивуватися, що її не запросили. Понад рік Неста намагалася поводитися якнайогидніше і чимало в цьому досягла успіху. І потім, ніхто не зобов'язаний посвячувати її у всі справи Двора.

Ніхто не зобов'язаний згадувати про неї або бажати її бачити.

Вона прокинулася серед ночі в холодному поті і тільки потім, здолавши половину шляху, зрозуміла, де знаходиться. Якби їй навіть вдалося досягти кінця сходів, куди б вони пішли? Особливо в нічній сорочці.

Батьківське обличчя й зараз стояло перед заплющеними очима Нести. Вона відчувала кожную мить останніх хвилин його життя, весь жах, біль і страх, пережиті за місяці війни.

Вона має відшукати Скарбницю жаху. Будь-яким мислимим способом.

Вона провалювала всі завдання, які їй давали. Не зуміла вберегти від руйнування Стіну, що розділяла два світи. Не змогла врятувати ілліріанський легіон, спопелений Котлом.

Неста заглушила потік думок.

На сусідній сходинці з глухим стукотом з'явилася склянка води.

– А ти читав книги Селліни Дреко?

Будинок мовчав. Неста вважала його мовчання за «ні».

– Завтра подруга принесе мені її романи. Коли прочитаю, віддам тобі.

Знов нічого. Потім на сходах повіяло прохолодним вітром, який приємно обдував спітнілий лоб Нести.

– Спасибі, – знову сказала вона, підставляючи обличчя вітру.

На сходинку впало ще щось. Нахилившись, Неста побачила два плоскі овальні камені і три шматочки потемнілої від часу кістки. Схоже, це була кістка барана.

У Нести знову пересохло в роті. Кістки й каміння для її ворожіння.

– Не можу, – хрипко відповіла Неста.

Вітер збив кістки в одну купку, і цей звук пролунав питанням, кинутим у глибину сходів: «Чому?»

– Минулого разу скінчилося лихом. Котел мене шукав. Потім забрав Елайн. – Неста на мить застигла. – Я не можу ризикувати. Навіть заради такої справи.

Кістки та камінці зникли разом із прохолодним вітром. Тихо стогнучи, Неста рушила вгору сходами. З кожною сходинкою вона виразніше ловила невдоволення, розлите в повітрі.

– Неста повинна розпочати пошуки Скарбниці, — похитуючи вино в келиху, сказала Амрена.

Вона сиділа навпроти Кассіана за величезним обіднім столом у будинку біля річки. Як завжди, їх щомісячний обід у вузькому колі вилився у багатогодинні розмови, за якими було випито неабияку кількість вина. Час рухався до першої години ночі, проте ніхто з тих, хто зібрався, не збирався розходитися.

Тільки Фейра вирушила спати. Вагітність зробила її неймовірно сонливою, що їй не подобалося. Вона так втомлювалася, що вдень кілька разів лягала подрімати, а до дев'ятої вечора вже спала по-справжньому.

– Неста вже шукає. – Кассіан витримав погляд сірих очей Амрени. – Не тисни на неї.

– Але це зовсім не ті пошуки, які нам потрібні.

Поряд з Амреною сидів Варіан, поклавши руку на спинку її стільця. Дві ночі, кому Різ повідомив про пошуки. Він йшов на певний ризик: Варіан служив Таркіну – верховному правителю Двору літа. Правда, Варіан обіцяв Різу нічого не говорити Таркіну без його дозволу. Але якщо Таркін сам питає Варіана...

союзницькі відносини між двома Дворами можуть похитнутися.

Війна достатньо поправила відносини між Таркіном і Різом, але не такою мірою, щоб Різ міг поділитися з ним відомостями про Скарбницю.

Кассіан був схильний підтримати Різа. Минулого разу, коли він був у Дворі літа, маленька сутичка цілком могла призвести до руйнування однієї будівлі. Кассіан не сумнівався у Таркіні. Йому подобався верховний цар Двора літа. Варіан теж подобався.

Однак при Дворі літа, як і при будь-якому Дворі, вистачало злих і заздрісних осіб, які не відрізнялися добротою, властивою їхньому правителю.

— Хеліона залишимо як останній засіб, — сказав Різ, сьорбнувши вина. — Можливо, нам доведеться до нього звернутися зовсім скоро – через лічені дні, якщо Неста так і не візьметься за ворожіння. — Останні слова звернулися до Кассіана. - Але і в цьому випадку я спочатку попрошу Елайн спробувати її сили.

Елайни за столом не було. Вона пішла спати одночасно з Фейрою, пославшись на те, що завтра їй потрібно встати раніше і зайнятися садом однієї старої фейки.

Кассіан до ладу не знав, чому в нього закрався сумнів у правдивості її слів. Можливо, причиною було досить напружене обличчя Елайн, коли вона це говорила.

Зазвичай вона йшла на такі хитрощі, коли з'являвся Ласен, але той, як і раніше, перебував у землях людей, у будинку Веси і Юріана.

— Але ви повинні розуміти: на Несту дуже вплинули тодішні події. Як пригадуєте, після її ворожіння Котел викрав Елайну. Не можна дорікати їй за зволікання.

— У нас немає часу чекати, поки Неста наважиться. Я вважаю, треба завтра звернутися до Елайн. Вже краще нехай обидві трудяться.

Азріель завмер, що було зовнішнім проявом його характеру.

– Скарбниця жаху має вроджену пітьму, з якою Елайн не можна стикатися, – тихо сказав він.

– А Несте, значить, можна? - прогарчав Кассіан.

Всі повернулися до нього.

Кассіан проковтнув і винувато глянув на Аза. Співак тіней лише пожав плечима.

– Часу в Нести - тиждень, - допивши вино, сказала йому Амрена. - Тиждень, щоб знайти Скарбницю своїми способами. Після цього ми почнемо шукати по-своєму. - Вона кивнула у бік Азріеля. – Навіть за допомогою Елайни, яка більш ніж здатна захиститися від темряви Скарбниці, якщо захоче. Не треба її недооцінювати.

Кассіан з Азрієлем обидва подивилися на Різа, що незворушно потягував вино. Амрена, як і раніше, залишалася його безпосередньою заступницею. Якщо він не втрутився і не поправив її, сказане нею ставало законом.

– Не можна залучати Несту в ворожіння, погрожуючи їй, що в іншому випадку цим займеться Елайна, - сердито кинув Амрене Кассіан.

– Знаєш, хлопець, для переконання Нести є способи жорсткіше.

– Ти просто дурна, якщо думаєш, що погрозами змусиш Несту підкорятися.

Всі знову напружилися. Навіть Варіан.

Губи Амрени розтяглися в зловісну посмішку:

– Ми напередодні нової війни. У колишній ми випустили Котел з рук і мало не втратили все.

Нове фейське тіло Амрени було найкращим тому підтвердженням. Щоб залишитися в цьому тілі, вона відмовилася від своєї безсмертної сутності, що належить до іншого світу. В очах уже не спалахував сірий вогонь. За мірками людей вона залишалася безсмертною, але проживе не довше, ніж жили фейці. Пальці Варіана

торкнулися її волосся, ніби він хотів переконатися, що вона, як і раніше, тут, з ним.

– Якщо нам доведеться змусити Несту взятися за ворожіння, погрожуючи залучити Елайну, ми зробимо і це.

– Не подобається мені такий розклад! – У Кассіана звело живіт.

– Йдеться не про те, що тобі подобається чи не подобається, – відрізала Амрена. – Заткнися і роби, як кажуть.

– Амрена, – стримано промовив Різ, висловлюючи своє незадоволення і застерігаючи її від подальших випадів.

Амрена й не подумала засоромитись.

– Що? – огризнулася вона, побачивши нахмурене обличчя Варіана. Принц Адріати втомлено посміхнувся: – Хіба ми не говорили про це? Про необхідність... бути м'якшою.

Амрена лише витріщила очі, але злості на обличчі поменшало.

– У Нести є рівно тиждень, – відчеканила вона і знову подивилася на Кассіана.

Минуло три дні. Емері з'являлася кожному занятті. Якщо Гвін майже наздогнала Несту, то ілліріанці потрібно докладати більше зусиль. І тоді Кассіан вирішив показувати Несті та Гвін вправи, які вони потім відпрацьовували вдвох. Сам він у цей час займався з Емері, навчаючи її утримувати рівновагу та здійснювати найпростіші рухи.

Ніхто з його учениць не заперечував проти такої зміни під час занять; особливо коли Емері принесла обіцяні романи Селліни Дреко. Неста два вечори поспіль читала перший. Книга не обдурила її очікувань: відверті сцени прямували одна за одною. Як Емері і обіцяла, для Гвін вона принесла інший роман, м'якший. Наступного ранку Гвін з'явилася з червоними щоками. Емері вона сказала,

що якщо цей роман вважається «м'яким», можна лише здогадуватися про зміст «жорстких».

Після першого дня Емері вже не поспішала повернутися до себе в магазин і залишалася на весь урок. Кассіан збільшив час занять до трьох годин, вважаючи, що вранці покупців у Емері практично не буває, а тому можна ризикнути. Усі три з старанністю вправлялися, а в перервах говорили про книги. На четвертий ранок, прокинувшись, Неста раптом виявила, що їй хочеться якнайшвидше побачитися з новими подругами.

Неста повертала на бібліотечну полицю чергову книгу, коли її розшукала Гвін. Через ранкові заняття на майданчику денна робота послушниці стала напруженішою, а тому Неста рідше бачила її в бібліотеці, за винятком моментів, коли Гвін мчала до стелажів у пошуках чергової книги, затребуваної Меріллою. Іноді Неста чула мелодійний спів, що доносився з далекого кута, - єдина вказівка на присутність Гвін.

Але сьогодні про появу Гвін сповістив важкий подих. Незабаром з'явилася вона сама. Очі Гвін були розплющені, через що Неста миттєво насторожилася і почала вдивлятися в сутінки за спиною подруги.

– У чому справа? — запитала Неста.

Невже її переслідувала сутність, що мешкала на дні бібліотеки?

– Не знаю як, але Мерілла дізналася, що ти підмінила книгу, - хапаючи ротом повітря, повідомила Гвін. – Вона вимагає тебе на розмову. – Послушниця кивком вказала на верхній ярус.

– Подумаєш, налякала, – нахмурилася Неста. — Я не дозволю їй лаяти мене, наче нашкодила дитину.

Гвін зблідла.

– Коли вона в люті, це...

– Що саме, Гвінета Бердара? – долинув із сутінку вкрадливий жіночий голос. – Коли я в люті, що буває?

Гвін здригнулася і повільно повернулася до білявої красуні, що раптом з'явилася з проходу між стелажми. Білі шати майоріли, мов на примарному вітрі. Блакитний камінь на капюшоні яскраво мерехтів.

Зблідла Гвін схилила голову.

– Мерілло, я не мала на увазі нічого поганого.

Неста лише скригнула зубами. Їй був противний і цей уклін, і страх на обличчі Гвін, і запобігливі слова.

Біля перил верхнього ярусу зупинилися кілька жриць.

Палаючи очі Мерілли перемістилися на Несту.

– Я терпіти не можу злодійок і брехунів.

– Я теж, холодно відповіла Неста, підводячи голову.

– Ти намагалася мене обдурити в моєму ж кабінеті, – прошипіла Мерілла.

На Гвін вона навіть не глянула. Гвін, шулячись, відступила на кілька кроків.

– Не розумію, про що ти.

– Не розумієш? Моя безглузда помічниця принесла мені не ту книгу. Я помітила це із самого початку. І раптом там з'являється потрібна. А на ній – твій запах.

Стверджуватимеш, що ти нічого не підміняла? – Мерілла сердито подивилася на Несту, потім на Гвін. – Непростимо просити інших виправляти наслідки власної дурості та неухважності.

Несте було нестерпно відчувати страх, що охопив подругу.

– Гвін не зробила нічого особливого, – знизивши голос, сказала Неста. – Навіщо роздмухувати якийсь дрібницький випадок? Чи тобі настільки нудно, що ти розважаєш себе такими виставами? – Неста махнула рукою у бік проходу за спиною Мерілли. – Ми обидві зайняті. Іди куди йшла та не заважай нам працювати.

На верхньому ярусі хтось ойкнув.

Мерілла засміялася. Її вбрання зашелестіло на примарному вітрі.

– Дівча! Ти знаєш, хто я така?

– Я знаю, що ти заважаєш нам працювати, – відповіла Неста з убивчим спокоєм, який однаково дратував людей і фейців. – І ще я знаю, ця бібліотека – спільне надбання, але ти набила свій кабінет книгами, наче вони належать одній тобі.

Мерілла вишкірила зуби:

– Думаєш, я не знаю, хто ти? У минулому людська дівчина, яку запхали в Котел і зробили високородною фейкою. Потім ти вбила правителя Сонного королівства і тріумфально тримала його голову в повітрі, а на тебе струмками лилася його кров.

Обличчя Гвін спалахнуло від настільки ємного і барвистого опису.

Неста лише проковтнула.

– Вітер доносить мені відомості навіть сюди, крізь кам'яну товщу, — сказала Мерілла. – Він знаходить щілини та тріщини і шепоче мені на вухо про події у світі, – з усмішкою додала вона. – Думаєш, колишні подвиги дозволяють тобі робити все, що заманеться?

У жилах Нести забурчала сила. Неста заштовхала її глибше, не давши піднятися.

– На мою думку, тобі дуже подобається слухати свій голос.

– Я походжу від Рабата, правителя Західного Вітру, – прошипіла розлючена Мерілла. – На відміну від Гвінети Бердари, я – не служниця, яку можна прогнати.

Плювати їй на цю відьму. Плювати на всі таємниці та обмеження.

Неста зняла внутрішній заслін. Сила кинулася до поверхні. Очі Нести спалахнули. Нехай тріщить у повітрі, нехай гуркоче. Їй зараз було все одно.

Гвін позадувала. Навіть Мерілла примовкла.

– При такому знатному походженні дивно біситися через чиїсь дрібні помилки, – кинула Мерілле Неста. Вона хижо й жорстоко посміхнулася.

Мерілла лише миттю глянула на обох.

– Повертайся до роботи, німфа, – кинула вона і, різко обернувшись, зникла в сутінках.

Неста обірвала нитку своєї сили, залізною рукою заглушивши її гуркіт і музику всередині.

Тільки коли кроки Мерілли стихли, Гвін привалилася до стелажу, обтираючи спітніле чоло.

Жриці, що стежили за поєдинком, розходилися, перешіптуючись на ходу.

– Чому вона назвала тебе німфою? – запитала Неста.

Гвін опустила руки, помітила, що очі подруги більше не сяють, і полегшено зітхнула.

– Бачиш, моя бабуся була річковою німфою, яка спокусила фея з Двору осені. Я німфа всього на чверть, але цього достатньо. – Гвін вказала на свої великі очі (зараз вони були зовсім блакитні) і гнучку фігуру. – Мої кістки більш піддатливі, ніж у звичайних фейців, але кому до цього є справа?

Тепер зрозуміло, чому Гвін так легко давалися вправи на рівновагу і вона швидко схоплювала рухи.

– Мою матір не приймали ні німфи, ні фейці. Вона не могла жити в річках Двору весни, а її волелюбна натура не витримала б ув'язнення в лісовому будинку Двору осені. І тому її у дитинстві віддали до храму Сангравах. Там вона й зростала. Досягши певного віку, вона пройшла Великий обряд. Я... точніше, ми з сестрою з'явилися від її священного сполучення з незнайомим чоловіком. Вона так і не дізналася, хто він, бо його обирала магія. Згодом ніхто не з'являвся і не питав про дівчат-двійнят. Ми також росли у храмі. Я не покидала його меж, поки... поки не потрапила сюди.

Очі Гвін знову наповнилися болем. Жахливим болем, що змусило Несту утриматися від запитань про матір і сестру Гвін. Гвін струснула головою, наче проганяючи тяжкі спогади. Потім розчепірила пальці:

– У моєї сестри були перетинки між пальцями, як у німф. У мене немає.

Були.

– Тепер Мерілла перетворить твоє життя на справжнє пекло. – Гвін знову зітхнула.

– Нехай спробує, – байдуже відповіла Неста. – Гірше вже не буде.

– Що ж, тепер у нас є спільний ворог. Мерілла цього ніколи не забуде. І вони також. – Гвін махнула у бік поручнів верхнього ярусу, де ще недавно стояли жриці. – Не кожен день хтось наважується їй суперечити. Правду кажучи, тільки Клото здатна тримати Меріллу у вузді, але Клото воліє не втручатися. Потім крику не оберешся. Мерілла заковувала такі сцени, що книги летіли в різні боки.

– Якщо тобі знадобиться збити з Меріли пихай, сміливо кличи мене.

– В наступний раз, мабуть, мені вистачить сил це зробити і самій.

Жриці не забули відсіч, даний Нестій зарозумілій Меріллі.

Неста, Гвін і Емері займалися розминкою. Кассіан стояв з кам'яним обличчям, пильно стежачи за кожним рухом. І раптом на сходах почулися кроки.

У дверях з'явилися три постаті в жрецьких мантиях і капюшонах. Їхні руки були стиснуті в кулаки так, що кісточки пальців побіліли.

Жриці несміливо вийшли на сонячне світло і повітря. Вони підняли голови, немов згадуючи, що у світі існують сонце і вітер.

Гвін швидко схопилася на ноги і посміхнулася так широко, що Неста злякалася. У бібліотеці послушниця здавалася їй просто гарненькою, але радість і впевненість, з якими Гвін зробила крок назустріч жрицям, зробили її красунею, що не поступалася Меріллі і Мор.

– Вітаю вас, Рослина, Дірдра та Ананка. Недаремно я сподівалася, що ви прийдете.

Вранці Неста не перевіряла своє оголошення. Вона вже перестала розраховувати, що хтось, окрім Гвін, прийде на заняття.

Всі три стояли, збившись у купку. Кассіан невимушено посміхнувся їм, майже повторюючи посмішку Різа. Він щиро хотів, щоб ці жінки не боялися ні його сили, ні його тіла.

– Здрастуйте, жриці. Ласкаво просимо!

Рослина та Ананка нічого не відповіли на це запрошення. Дірдра, що стояла в середині, відкинула каптур.

Несті знадобилося вольове зусилля, щоб не скрикнути. Емері, що розташувалася на підстилці, спробувала зробити те ж саме.

Обличчя Дірдри навскіс було перекреслено довгим огидним шрамом, що тільки дивом не зачепив ліве око. Біла смуга чітко вирізнялася на тлі коричневої шкіри. Шрам тягнувся від щільно стягнутого кучерявого чорного волосся до витонченого підборіддя. Над круглими темними очима нависали густі віії, через що очі здавались ще круглішими. У цих очах світилася рішучість.

– Сподіваюся, ми не запізналися, — сказала вона.

Усі три подивилися на Несту. Але вона була тут такою ж ученицею.

Неста подивилася на Кассіана. Той пожав плечима, наче кажучи: «Я всього лише вас навчаю».

Другий шрам тягнувся у Дірдри по шиї, зникаючи під одягом. Такі шрами на тілі фейської жінки свідчили про події, рідкісні за своїм жахом та насильницькою природою. У Нести звело живіт, але вона змусила себе встати і підійти до жриць:

– Ми тільки почали.

– Будь будь ласка, дай мені ті каміння і кістки, — звернувшись до Дому, попросила Неста.

Вона сиділа в сімейній бібліотеці. На столі було розгорнуто мапу всіх семи Дворів Притіанії. За спиною

Нести стояв Кассіан.

Поруч із картою з'явилася глиняна миска, наповнена всім.

Неста облизала сухі губи.

– Треба ж, Дім тебе слухається, – свиснув Кассіан.

Вона обернулася через плече. Повернувшись із підземної бібліотеки, вона вирішила провести ворожіння. Кассіана покликала заради обережності (так пояснила собі Неста). Якщо вона втратить зосередженість і не побачить, на яке місце карти вкаже її палець, потрібно щоб хтось подивився замість неї. І якось так сталося, що покликати вона могла тільки Кассіана.

І не важливо, що одного разу він уже стояв поруч, поклавши руку їй на спину, а вона дозволила собі насолоджуватися його теплом і силою.

Кассіан подивився на миску з ворожильного приладдя, потім на карту:

– Чому ти передумала?

Неста, не гаючись, зачерпнула жменю стародавніх каменів і кісток. Вони глухо стукали один про одного.

– Я продовжую думати про жриць, що прийшли сьогодні на заняття. Рослина зізналася, що шістдесят років не виходила у повітря. А Дірдра з цими шрамами... – Неста шумно втягла повітря. – Я прошу їх бути сміливими, старанно займатися, дивитися в обличчя їхнім страхам. Однак сама поведжуся не так.

– Ніхто тебе не дорікав.

– Мені не потрібно це чути. Я знаю. Нехай я і боюся гадати, але мені страшніше уславитися боягузливою лицеміркою.

Жриці виявилися новенькими у сенсі цього терміну. У Ананки зовсім не ладналося з рівновагою. Намагаючись стати твердіше, вона чомусь гойдалася і падала. Рослина була лише трохи кращою. Обидві займалися в капюшонах, проте Несте вдалося розглянути пасма

винно-червоного волосся Рослини та золотистих Ананки. Шкіра обох була зовсім блідою.

– Ти впевнена, що обійдешся без присутності Різа та Амрени?

– Воно мені не потрібне, – відповіла Неста, стискаючи в кулаку кістки та камінці.

Кассіан замовк, даючи їй зосередитись.

На той раз їй знадобилося зовсім небагато часу. Достатньо було спустошити розум і чекати, коли тіло потягнеться до невидимої сили. Ця сила несла її кудись, а коли Неста розплющила очі, то побачила правителя Сонного королівства, а за ним у сутінках – громаду Котла.

Неста заплющила очі, наказавши розуму заспокоїтися, і підняла над картою праву руку. Вона зосередилася на диханні, одночасно прислухаючись до ритмічного дихання Кассіана.

Вона терпіла поразку у всьому. Але це ворожіння у неї вийде.

Вона роками підводила батька та Фейру. Мабуть, мати теж підводила. А скільки разів вона підводила Елайну? Спочатку дозволила Котлу вирвати їх із сестрою з ліжок, потім не зуміла вберегти Елайн від занурення в Котел. І нарешті, нічим не завадила Котлу, давши викрасти Елайну і перенести в ворожий табір.

– Ти щось відчуваєш? — спитав Кассіан.

– Помовчи.

Касіан щось пробурчав і підсунувся ближче. Тепер вся її спина відчувала його тепло.

Неста наказала розуму очиститися від думок. Але в неї нічого не виходило. Здавалося, вона знову знаходиться на сходах і кружляє, крутить, кружляє, спускаючись.

Скарбниця жаху. Вона має знайти Скарбницю жаху.

«Маска. Арфа. Корона»

Але голову тіснили інші думки. Їх було дуже багато.

«Маска, – змушувала себе думати Неста. - Де знаходиться Маска зі Скарбниці жаху?»

Її долоня стала липкою від поту. Камінці та кістки ковзали всередині кулака. Якщо Маска має таку ж свідомість, як Котел, не можна дозволити цій давній штучці її побачити і дізнатися, що вона любить найбільше.

Маска не повинна її бачити, інакше знайде і завдасть шкоди.

«Маска, – наказувала Неста камінчикам та кісткам. - Знайдіть Маску».

Відповіді не було. Не було знайомого відчуття, що тягне. Ні найменшого шепоту сили. Неста видихнула через ніс, знову наказавши:

«Маска».

Як і раніше, тихо.

Вона зробила іншу спробу, вирішивши рушити іншим шляхом. Вона стала думати про загальне походження її та Скарбниці. Обидві вони вийшли з Котла.

Їй відповіла зяюча порожнеча.

Неста наморщила чоло і ще сильніше стиснула в кулаку камінчики та кістки. Уявно уявила собі Котел: велику чашу із самого чорного заліза, здатну вмістити кількох фейців одночасно. Котел мав речові обриси, але коли він її поглинув, дно зникло.

Була лише безодня, заповнена крижаною водою, що невдовзі перетворилася на непроглядну темряву. Це було щось, що передує світові; колиска, звідки вийшло все життя.

Лоб Нести покритися краплинами поту, немов саме її тіло противилося спогадам, але вона змусила себе згадати Котел, що стояв у похідному наметі правителя Сонного королівства. Котлу спорудили поміст з очеретяних підстилок та килимів. Коли вона увійшла до намету, первоздане чудовисько знаходилося в стані напівсну.

Потім Котел розплющив око. Невидимий для Нести, але відчувається нею. Це око витріщилося на неї і незабаром розплющилося на всю широчінь, зрозумівши,

хто перед ним: жінка, яка забрав у нього надто багато. Котел обрушив на неї всю свою бездонну силу, весь гнів. Зовсім як кіт, що придавив лапою мишу. Її рука тремтіла.

– Неста, в чому справа?

Їй було не продихнути.

– Неста.

– Не можу. – прохрипіла вона. – Не можу. Сила...

Сумніваюсь, що вона в мене залишилася.

– Вона тут. Я бачив її у твоїх очах, відчував тілом.

Спробуй ще раз.

Неста не могла викликати образ Котла. Не могла знову опинитися перед ним.

– Не можу, — прошепотіла вона, кидаючи камінці та кістки назад у миску.

– Нічого страшного, – відповів Касіан, проте розчарування в його голосі було нестерпним.

Неста не пішла з ним обідати. Сьогодні їй було не до читання. Вона залізла в ліжко і лежала, дивлячись і поступово падаючи у темряву.

Темрява шукала її.

Рухаючись коридорами Будинку вітру, звиваючись чорною змією, темрява шукала і винюхувала Несту. Полювала за нею.

Несті було не вибратися з ліжка. Вона чула сигнал тривоги, але не змогла розплющити очі і втекти.

Вона відчувала, як п'ятьма підбирається ближче, повзе сходами. По коридору.

Неста не могла ворухнутися. Не могла розплющити очей. Темрява прослизнула в щілину між дверима і кам'яною підлогою.

Таке просто не могло статися, проте трапилося.

Цього разу п'ятьма спіймає її, пригвоздить до ліжка і забере все, що вона викрала.

Темрява виявилася біля її ліжка. Неста змусила себе розплющити очі й побачила, як п'ятьма збирається над нею. Хмара, що не мала форми, але відчувається

настільки чітко, що Неста дізналася ім'я нападника раніше, ніж ця хмара стрибнула на неї.

Вона закричала, відчуваючи, як темрява Котла придавила її до ліжка. Не залишилося нічого, крім жахливої тяжкості, що наповнила все тіло. Потім пільма почала розривати її зсередини.

І потім нічого.

Кассіан разом прокинувся і потягнувся до кинджала на тумбочці.

Він не знав чому прокинувся. Йому не наснився жах. Він не чув жодних звуків.

Але чомусь він був цілком охоплений жахом, який змушував серце битися швидше. Єдиний сифон на його зап'ясті мав колір свіжопролитої крові, немов камінь виглядав ворога, готуючись до атаки.

Нічого.

Проте повітря в кімнаті було крижаним; настільки холодним, що з ніздрів Кассіана валила пара. У кімнаті спалахнули кульки фейського світла. Спалахнули і заблимали, ніби подаючи йому відчайдушні сигнали.

Здавалося, Будинок благав його бігти на допомогу.

Кассіан вискочив з ліжка. Двері відчинилися раніше, ніж він кинувся до них. Кассіан опинився в коридорі. Його не хвилювало, що він у спідній білизні, озброєний лише кинджалом з одним сифоном. За мить відчинилися двері кімнати Аза. Названий брат побіг услід. Кассіан вибрався на сходи і помчав униз.

Він досяг площадки її поверху, коли Неста закричала.

Не від гніву, але від невимовного жаху.

Цей крик перетворив тіло Кассіана. Воно стало чимось на кшталт кинджала в руці; зброєю, якою він усуне і знищить усе, що загрожує Несті, поки останній ворог не буде вбитий або кинутий у передсмертних судомах.

Двері її кімнати були відчинені. Звідти лилося яскраве світло. Срібне. Холодне.

– Кассіан, - застережливо шепнув Аз.

Але Кассіан помчав далі.

Ніколи ще не бігав так швидко. Він ударився об одвірок дверей, відскочив, вбіг у кімнату і... застиг від побаченого.

Неста лежала на ліжку, вигнувши спину. Вона купалася в срібному полум'ї.

Вона кричала. Її руки комкали ковдру. А вогонь палахкотів, не спалюючи ні ковдри, ні самої кімнати. Полум'я звивалося, ніби пожираючи її.

– Боги милосердні, — видихнув Азріель.

Від полум'я віяло холодом.

Кассіан жодного разу не чув, щоб хтось з високородних фейців мав таку силу. Вогнем – так, але вогнем, що несе тепло. Не цим жахливим, крижаним вогнем.

Неста знову зігнулася, схлипуючи крізь зуби.

Кассіан кинувся до неї, але Азріель схопив його за талію. Кассіан загарчав, думаючи, як би швидше вирватися з рук брата, проте хватка Аза була міцною.

Неста знову закричала. Тепер у її крику з'явилося слово. "Ні"

«Ні, ні, ні!» - благаючи вигукувала вона.

Неста в черговий раз вигнулась і втягнула вогонь у себе, щоб потім видихнути, виплеснути його назад у світ.

Лопнули оконне скло.

У кімнату увірвалася ніч, повна тіней, вітру та зірок.

Коли Неста видихнула срібне полум'я, несподівано з'явився Різ.

Він погасив її вогонь своєю темрявою, наче накинувши на полум'я ковдру. Неста закричала. Цього разу – від болю.

Стало світліше. Кассіан побачив Різа, що стояв біля ліжка. Той щось голосно повторював, через що вітер і вогонь вщухали, а зірки меркли. Але Кассіан знав: Різ промовляє її ім'я.

– Неста!

Вітер ще ослаб, і Кассіан почув:

– Неста! Це сон!

Вогонь Нести спалахнув знову, і Різ хвилиною темряви знову придушив полум'я, через що здригнувся весь Будинок.

Кассіан рвався з хватки Азріеля, вимагаючи від Різа припинити і не завдавати їй болю.

Темрява Різа прагнула погасити полум'я Нести, але воно спрямувалося вгору, зійшовши з темрявою в поєдинку і борючись за перевагу.

Коли Різ заговорив знову, його слова звучали як наказ:

– Прокидайся. Це сон. Прокидайся.

Неста продовжувала чинити опір. Різ рипів зубами, збираючи силу.

– Відпусти мене, – зажадав у Азріеля Кассіан. - Я, дай мені все залагодити.

На його подив, Аз розтис руки.

Кассіан знав: перевага не на його боці. У нього лише кинджал і один сифон. Опинитися в гущавині магії Нести і Різа було все одно, що увійти в левове лігво з порожніми руками.

Але він ступив туди, де срібний вогонь і глибока ніч вели поєдинок. І сказав рівним голосом:

– Неста.

Срібний вогонь здригнувся.

– Неста.

Кассіан міг присягнути, що її свідомість та магична сила потягнулися до нього. Цієї миті вистачило.

Хвиля сили Різа, що вдарила по Несті, була вже не лютою атакою, як раніше, а м'якою хвилиною, що огорнула полум'я, щоб його пригасити.

Різ завмер. Кассіан відразу зрозумів, що його брат перебуває зараз у розумі Нести, що нерухомо лежить на ліжку. Він рідко замислювався про дар диматія - здатність проникати в чужий розум (такою ж даром мала і Фейра), але зараз він щиро радів, що у Різа є такий дар.

Кассіан ледве наважувався дихати. Азріель стояв у нього за спиною. Різ поступався на місці.

Поступово полум'я почало гаснути, потім і зовсім зникло.

Поступово ж і тіло Нести розслабилося. Хвала богам, вона зараз була непритомна.

Кассіан проковтнув слину, що накопичилася. Азріель встав поруч із ним. Серце Кассіана гулко стукало.

Потім Різ різко вдихнув і вийшов із заціпеніння.

– Що сталося? - спитав Азріель, навколо плечей якого збиралися тіні.

Різ мовчки пройшов в інший кінець кімнати і плюхнувся на стілець. У верховного правителя тряслися руки. Вони тремтіли так сильно, що Кассіан розгубився, не знаючи, як бути. Судячи з занепокоєного обличчя Азріеля, той теж не знав.

– Послати за Фейрою? - спитав Кассіан.

– Ні, - прогарчав Різ. Його очі спалахнули двома фіолетовими зірками. - Їй тут нічого робити.

– Це було... – Азріель озирнувся на ліжко і бездихану Несту. — Срібний вогонь — це було справжньою силою Нести?

– Тільки верхнім шаром, — прошепотів Різ, проводячи по обличчю все ще тремтячими руками.

Він заковиристо вилаявся.

Кассіан уперся ногами в підлогу, ніби подальші слова Риза мали тіло і їх потрібно було спіймати на льоту.

– Я проник у її жах. - Різ уперся поглядом у Кассіана. – Чому ти не сказав мені, що вчора ввечері вона спробувала гадати?

– У неї не вийшло.

Кассіан пам'ятав, як страх Нести і почуття провини важко стиснули йому груди. Він поспішав піти з бібліотеки, знаючи, що Несті потрібно побути одній.

Різ шумно видихнув, здригнувшись усім тілом.

– Ворожіння було дорогою для спогадів. Я це зрозумів, тільки-но сюди зайшов. - Він кілька разів проковтнув, пригнічуючи блювотні позиви. - Їй снився Котел. Ніч, коли вона... виявилася всередині.

Кассіан не пам'ятав, щоб Різ хоч колись ліз за словом у кишеню.

– Я це бачив, — пошепки продовжував Різ. - Відчував. Все, що відбувалося усередині Котла. Бачив, як вона зубами, кігтями та гнівом забрала його силу. І бачив... відчував... те, що Котел забрав у неї.

Різ потер обличчя і повільно випростався. Він не відвів очей від погляду Кассіана. Очі Різа були сповнені жалю та душевного болю.

– Її душевна рана...

У Різа здригнувся кадик.

– Я знаю, – прошепотів Кассіан.

– Я здогадувався, – признався Різ. – Але відчувати таке...

– Що в неї за сила? – спитав Азріель.

– Це смерть, – прошепотів Різ.

У нього знову затряслися руки. Він підвівся і попрямував до вікна, яке повільно самовідновлювалося, збираючи уламки в цілісне скло. Різ подивився на сплячу Несту, і на обличчі верховного правителя Двору ночі відбився непідробний страх.

– Чиста смерть, — додав Різ.

30

Сон був реальним і водночас нереальним. Безкінечним, що не має виходу.

Так тривало, поки знайомий чоловічий голос не покликав її на ім'я. І жах припинився, наче вісь світу змістилася у бік голосу. Голос перетворився на двері, повні світла і сили.

Неста простягла руку. А потім пролунав інший чоловічий голос, уже всередині її розуму; теж знайомий та повний сили.

І цей другий голос був незвично добрим та м'яким. Він витяг Несту з чорної ями сну, подав руку, всипану зірками, і повів у світ хмар і хвилястих пагорбів, яскраво освітлених місяцем.

Вона згорнулася клубочком на одному з пагорбів, оберігається місяцем, і заснула.

Сон Нести був важким, без сновидінь.

Вона не розплющувала очей, поки її обличчя не торкнулося світло ранкового сонця.

Вона лежала у себе в кімнаті, на зім'ятих простирадлах, що наполовину сповзли на підлогу. Але її вразило не це.

На стільці біля її ліжка спав Кассіан.

Його голова неприродно хилилася, крила упиралися в підлогу. На ньому була лише спідня білизна та ковдра, якою хтось прикрив її коліна.

Несту обдало холодною хвилею. Вона згадала: їй наснився жах. Їй снилося, ніби вона знову потрапила в Котел, загубилася там і кричала від безвиході.

Потім вона почула його голос. Його голос і...

Різанда у її кімнаті не було. Тільки Кассіан.

Хвилину за хвилиною Неста дивилася на сплячого Кассіана. Його обличчя було незвично блідим, брови досі тривожно зсунуті, наче він і уві сні турбувався за неї. Сонце золотило його темне волосся і просвічувало крізь крила, всюди вихоплюючи відтінки червоного та золотистого.

Як лицар, що охороняє свою даму. Перед очима Нести спалахнули малюнки з книжок її дитинства. Як воїн-принц, чий м'язисті груди прикрашали татування.

У Нести стисло горло і защипало очі.

Ні, вона не дозволить собі заплакати: ні по собі, ні по ньому, що всю ніч вартував біля її ліжка.

Неста відчайдушно заморгала, і Кассіан раптом прокинувся, ніби почув шелест її вій.

Світло-карі очі одразу знайшли її. Здавалося, він точно знав, де вона. Вони були сповнені тривоги і такої доброти, що Неста лише відчайдушним зусиллям стримала сльози, що підступили.

– Привіт, – лагідно промовив Кассіан.

– Привіт, – відповіла Неста, пригнічуючи свої емоції.

– Ти добре себе почуваєш?

– Так.

Ні, хоч і зовсім з іншої причини.

– Добре. - Кассіан шумно позіхнув, потягуючись: спочатку руки, потім крила. Його м'язи напружилися.

– Якщо хочеш, поговоримо про це.

– Ні.

– Як скажеш.

І більше ні слова про жахливу ніч.

Але Кассіан злегка їй усміхнувся, і це була настільки його усмішка (ніхто б ніколи не зміг їй так усміхнутися), що в неї знову стисло горло.

– Хочеш поснідати? — запитав Кассіан.

Неста відповіла йому такою ж усмішкою:

— Мені подобаються твої уподобання, пане полководцю.

— Що з тобою сталося? - Запитала Емері, коли вони вдвох пихкали, виконуючи вправи для живота. - Ти вся бліда, як смерть.

— Дурні сни, — відповіла Неста.

Зусиллям волі вона стримувалася, щоб не повернути голову туди, де стояв Кассіан. А стояв він на шанобливій відстані від Рослини, показуючи послухниці, як робити присідання. Вони з Касіаном тихо поснідали, але

колишньої незручності між ними не відчувалося. Все було легко і невимушено.

– І часто ти бачиш такі сни? — спитала Гвін, що займалася по другий бік від Нести. - Іноді я навіть прошу у нашої цілительки снадійну настоянку, щоб провалитися в глибокий сон.

Емері змріяла Гвін поглядом. Вона ніколи не цікавилася минулим Гвін та історіями життя інших жриць, але була розумною та спостережливою жінкою. Звичайно ж, вона бачила, як ті тримаються на шанобливій відстані від Касіана, відчувала їхню нерішучість і страх і зробила відповідні висновки.

– А що тобі снилося? – запитала вона у Нести.

Неста завмерла, але продовжила рухатися, не дозволяючи спогадам керувати нею.

– Мені снівся Котел і те, що він зі мною зробив.

– Мені теж сниться моє минуле, – зізналася Гвін, смикаючи волосся.

Але взаємні зізнання не кинули обох у тяжкий стан. У голові Нести трохи прояснилося. Вона відчула, що може діяти далі і бути наполегливішою.

Коли говориш про подібні речі вголос, це дає тобі крила і те, що тебе тяжіло, злітає в небо.

– Ну що, тримаєшся?

Їхня розмова відбувалася в будинку біля річки, в кабінеті Різа. Кассіан сидів, заклавши ногу на ногу.

– Я? – перепитав він. - А сам ти як? Вигляд у тебе просто моторошний.

– Вчора був важкий день, - сказав Різ, підпираючи кулаком підборіддя. - І ніч виявилася теж нелегкою.

– А що трапилося до нічної події з Нестою? - поцікавився Кассіан.

Боги свідки, вранці він ледь не заплакав, розплющивши очі і побачивши, що Неста дивиться на нього. Її обличчя було спокійне, без ознак болю. Тіні ще залишалися, але він витримав би все, крім її криків. Крім

її магії, яку Різ лаконічно позначив словами «чиста смерть».

Різ не відповідав.

– Не хочеш говорити? — обережно спитав Кассіан.

– Немовля народиться з крилами, — не дивлячись на нього, прошепотів Різ.

Касіана охопила радість, хоча від здавленого шепоту і сенсу слів у нього похолола кров.

– Ти впевнений?

– Вчорашнього ранку ми зустрічалися з Маджею.

– Але дитина лише на чверть ілліріанець.

Зрозуміло, малюк міг успадкувати крила, але від кого, якщо врахувати, що сам Різ народився без крил? Крила у нього з'явилися в результаті особливої, дивовижної магії, яку він мав.

– Так воно і є. Але Фейра, коли його зачинала, перебувала в ілліріанському обличчі.

– Це щось змінює? Я думав, вона лише створила крила, і більше нічого.

– Вона здатна змінювати обличчя. Вона цілком перетворюється на той образ, який собі вибирає. Коли вона знаходить крила, це змінює все тіло до глибин. У ніч зачаття вона була чистокровоною ілліріанкою.

– Але зараз у неї немає крил.

– Ні. Вона повернула собі колишній вигляд ще до того, як ми дізналися про вагітність.

– Так нехай вона знову перейде в образ ілліріанки, поки носить дитину.

Обличчя Різа скам'яніло.

– Маджа наклала заборону на будь-яку зміну обліку. За її словами, зміни у тілі Фейри можуть погано позначитися на дитині. Фейре заборонено до пологів навіть змінювати колір волосся.

– Зрозуміло, - зітхнув Кассіан. - Але ж ти можеш тільки радіти. Все зовсім непогано.

– Ні, погано, – прогарчав Різ. — З багатьох проклятих причин це надзвичайно погано.

Таким пригніченим Кассіан його не бачив з моменту повернення з полону при Дворі Амаранти.

— Подихай, — спокійно запропонував йому Кассіан.

Очі Різа спалахнули, але зірки в них померкли.

– А йди ти... – процідив він крізь зуби.

– Подихай, Різанд, — знову запропонував Кассіан, вказуючи на вікно, за яким розстилався лужок, що спускався до річки. - Якщо захочеш виплеснути нагромадження в поєдинку, давай. Мені теж є що виплескувати.

Двері кабінету відчинилися, увійшов Азріель. Судячи з похмурого вираження його обличчя, він теж знав.

– Різ, розкажи, чим тобі допомогти, – попросив він, сідаючи навпроти Кассіана.

– Нічим. Мені треба не розпастись на частини, щоб Фейра нічого не запідозріла, коли повернеться додому до обіду. - Різ примружився, і повітря в кабінеті затремтіло від його магічної сили. – Фейрі про це – жодного слова. Чуєте обоє? Ні слова.

– Хіба Маджа її не попереджала? – спитав Азріель.

– Загалом. Цілителька лише згадала про підвищений ризик під час пологів... Підвищений ризик, - невесело засміявся Різ.

У Кассіана звело живіт.

– Знаю, зараз непридатний час, але послухай, Різ: є й інша причина для занепокоєння, - сказав Азріель.

Різ підняв голову.

Обличчя Азріеля було як у кам'яної статуї.

– Найближчими тижнями Фейра не показуватиметься на публіці, але хтось незабаром помітить зміну її фігури. Новина про її вагітність вийде за межі нашого кола.

– Знаю.

– Еріс дізнається про це.

– Він - наш союзник. Підозрюю, його зараз більше хвилюють стосунки з батьком і пошуки зниклих солдатів, ніж це.

– І Тамлін дізнається про це, - не заспокоювався Азріель.

– І що? – прогарчав Різ, змусивши кульки фейського світла блимати.

Кассіан застережливо глянув на Азріеля, але той уперто промовив:

– Ми повинні бути готовими до будь-яких наслідків.

– Та плювати мені на Тамліна!

Різ відмовлявся прислухатися до застережень Азріеля. Це зайвий раз переконало Касіана, в якому відчайдушному становищі перебуває їх названий брат і як він стривожений.

– Тамлін може повестися непередбачено, — сказав Касіан, наслідуючи спокійний тон Аза.

– Варто йому тут з'явитися, і він мертвий.

– Я в цьому не сумніваюся, - погодився Кассіан. - Але Тамлін вже висить на волосині. Ви з Ласеном переконалися, що за минулий рік його стан не покращився. Звістка про вагітність Фейри може знову його підкосити. Напередодні нової війни та всіх махінацій Бріалліни та Косфею ми потребуємо сильного союзника. Нам потрібні сили Двору весни.

– Значить, приховуватимемо від нього вагітність Фейри?

– Ні. Але нам потрібно викликати Ласена, - з відтінком невдоволення відповів Азріель. – Ми повинні повідомити йому новину та відправити до Двору весни, щоб запобігти будь-яким подальшим руйнаціям. Нехай він буде нашими очима і вухами.

Обидва замовкли, чекаючи, поки сенс сказаного дійде до Різа.

– Мастити Тамліна? Від цієї думки мені хочеться рознести вікна в кабінеті, - зізнався Різ, але інтонації його

голосу майже заспокоїли Кассіана.

Гостра кромка насильства трохи притупилася. Ледь ледь.

– Я зв'яжусь з Ласеном, – пообіцяв Азріель.

Очі Різа, як і раніше, були повні страху. І тоді Кассіан обійшов навколо столу і підняв свого верховного правителя на ноги. Різ не протривів. Кассіан обійняв його за плечі:

– Ідемо, поколошматимо один одного.

31

Шлунок Нести бурчав з голоду. Вона вже сідала за стіл, коли в їдальню з'явився Кассіан.

Правильніше сказати, пришкутильгав.

Неста здавлено скрикнула, побачивши синець у нього під оком, розсічену губу і пошкоджену щелепу.

– Що трапилося?

– Трохи розважилися з Різом.

— Ти схожий на відбивну.

— Бачила б ти Різа, — хрипко засміявся Кассіан.

курятиною та миску рисового супу. – Його звикли бачити спокійним та впевненим, але це клітка. А йому треба регулярно вибиратися з клітки на свободу.

– Схоже, ми з тобою по-різному розуміємо, що означає вибиратися на свободу.

Кассіан хмикнув, зачерпнувши ложкою суп.

– Ми билися не заради забави, а щоб зняти напругу.

– Чим воно викликане? - Запитала Неста, розуміючи, що не має права питати.

Кассіан опустил ложку. Його обличчя похмурило.

– У дитини... є крила.

Неста кілька разів здивовано моргнула, поки до неї не дійшов сенс почутого.

– А звідки це відомо?

– Магія Маджі дозволяє побачити загальні контури дитини в матці та перевірити, чи все з нею благополучно.

Плід вже досить великий, і Маджі сказала, що за руки і ноги можна не хвилюватися. До того ж у дитини... крила.

Неста вперше чула, щоб фейська магія була здатна на такі дива, дозволяючи зазирнути всередину матки.

Їй було не заглушити тихий голос, який питав, якою виявилася б її власна сила, якби спустити з повідка. Від цього голосу її охопила паніка. Здавалося, самі думки про таку можливість випускають на поверхню її магію.

– Значить, Різанд не хоче, щоб у дитини були крила?

– Справа не в цьому, - відповів Кассіан, продовжуючи їсти. - Для Різа це радість, як і для нас із Азом, і для Фейри. Ми навчимо дитину літати, любити небо та вітер, як любимо їх ми. Але це буде згодом. А спочатку дитині треба народитися.

– Я щось не розумію.

– Чи багато ілліріанських полукровок ти бачила?

– По-моєму, тільки Різа.

– Нічого дивного. Такі полукровки зустрічаються дуже рідко. Але у Різа мати була ілліріанкою. А ілліріанські жінки дуже рідко виходять заміж і народжують за межами їхніх селищ. Ілліріанські чоловіки поводяться вільніше. Вони не проти розважитись з іншими жінками, але ти рідко побачиш потомство.

– Чому?

– У ілліріанок кістки таза влаштовані так, що крила дитина проходить вільно. Фейські жінки цього не мають. І дитина з крилами під час пологів ризикує застрягти. - Обличчя Кассіана зблідло. – Більшість жінок вмирають. Діти також. І жодна магія їм не допомагає. Єдиний спосіб - розширити роженіці таз, щоб дитина змогла пройти. Але й це може вбити немовля.

– Так що, пологи вб'ють Фейру? – пошепки запитала Неста.

Вся її злість на молодшу сестру, вся гіркота образ зникла, змінившись непідкріпленим страхом.

– Виживають мало хто. - Кассіан потягнувся до обличчя, але згадав, що воно вкрите саднами. – Але пологи бувають настільки важкими, що багато жінок опиняються при смерті або їх нутроці настільки ушкоджуються, що перша дитина стає єдиною.

– І навіть зусилля цілителів не допомагають?

– Якщо чесно, сам не знаю. У минулому робилися спроби вирізати дитину з материнської утроби. Але вони... — Він здригнувся. – Жодна з матерей не вижила.

Несте здалося, що її кров перетворилася на кислоту.

– Тому такий шлях виключається. - Кассіан хитнув плечима. – Маджа постійно знаходитиметься поруч із Фейрою і робитиме все, що зможе. І потім, ми ще не знаємо, як магія Фейри відгукнеться на пологи.

– Фейра пригнічена?

– Вона поки не знає про всі небезпеки. Але ми, що вирости тут, чудово розуміємо, як фейській жінці народжувати дитину з крилами.

Неста зусиллям волі придушила страх, що ворухнувся всередині. Разом з болем і почуттям провини.

– Можливо, при іншому Дворі є більш досвідчені цілительки, ніж Маджа. Я говорю про Двори, де теж живуть крилаті. Наприклад, Двір зорі, де мешкають переґрини. Нарешті є сирфемі – співвітчизники Драконія. У Мір'ями немає крил, і тим не менш вона народила дітей від Драконія.

– Завтра Різ відправляється на їхній острів. Мор обережно намагається дізнатися про те саме у фейських Дворах на континенті.

Він провів рукою по волоссю. Сифон яскраво блиснув, спіймавши світло перед заходом сонця.

– Якщо є спосіб уберегти Фейру від смертного вироку, Різ цей спосіб знайде. Він не зупиниться ні перед чим, поки не дізнається, як врятувати свою справжню пару.

У їдальні встановилася тиша. Тиск, що давить на Несту, став нестерпним. Вона не сумнівалася: Різ це зробить.

Щоб знайти спосіб врятувати Фейру, верховний правитель вирушить хоч на край світу.

– Я спробую погадати ще раз, - тихо сказала Неста.

Кассіан опустил голову, і його синець зловісно спалахнув у променях ранішнього сонця.

– Після вчорашньої ночі...

Неста скинула підборіддя. Якщо дитина Фейри виживе... Неста не допустить, щоб малюк народився у світі, знову зануреному у війну. Але про це вона не промовила жодного слова. Не змогла зважитися на таке визнання.

– Мені після вчорашнього треба відновити сили. Ворожіння проведемо завтра ввечері.

– Я хочу, щоб це було в присутності Різа, Амрени і Аза.

– Добре.

Кассіан відкинувся на спинку. Він уявляв, яке комічне видовище надає зараз його вигляду: важкий погляд, розсічена губа і синець.

– Чому ти мене не розшукала? - Помовчавши, запитав він.

Несті було достатньо почути його незвично низький голос, щоб зрозуміти сенс питання.

Вона вміла грати в відволікаючі ігри. Кассіан знати не знав, як здорово вона цьому навчилася. Неста теж понизила голос і запитала:

– А чому ти мене не розшукав?

– Я ж бачу по тобі. Схоже, ти втратила до мене будь-який інтерес після... — Він вказав на стіл, що їх розділяв, потім на підлогу, де Неста тоді стояла в нього між ногами, опустившись на коліна. – Я тобі не зробив боляче?

Неста грубо засміялася.

– Ні, ти не зробив мені боляче. - Вона простягла руку, торкнулася руки Кассіана і лише потім підняла на нього очі. - Мені дуже сподобалося, як ти мене в рот...

Очі Кассіана потемніли. Неста встала.

Касіан затих і лише дивився, як вона обійшла навколо столу і стала поруч із його стільцем.

– Ти хочеш розкласти мене прямо на столі? - тихо запитала вона, провівши рукою по гладкій поверхні.

Кассіан здригнувся, ніби уявляючи, як її рука ковзає по його шкірі.

– На столі, на стільці, в будь-якому місці Будинку.

– Не думаю, що Дому сподобається така безсоромна поведінка. Навіть якщо він і шанувальник непристойних романів.

– Я ... Що?

У Кассіана збилося подих.

Неста нахилилася і поцілувала його в розсічені губи. Поцілунок був ніжним. Це був виклик: зухвалий, дражливий, що закликав їх обох забути страх і біль і з'єднатися.

– Я не налаштована спати з чоловіком, який виглядає так, ніби йому в питному закладі добре нам'яли боки, — сказала вона, не відриваючи губи від його губ.

– Ми можемо пригасити світло.

Неста посміхнулася. Очі Кассіана затуманилися від бажання. Неста знала: чи варто їй поглянути вниз, і вона побачить, як він збуджений. Але вона не піддалася спокусі.

Кассіан буде їй винагородою... коли вона закінчить ворожіння.

– Коли всі твої синці та подряпини заживуть і ти знову виглядатимеш привабливо, я дозволю тобі мати мене в будь-якому куточку цього будинку, – пообіцяла Неста, відсуваючись від нього.

Кассіан схопився за підлокітники, утримуючись від бажання стрибнути на неї. Його рот розкрився в лукавій усмішці.

– Домовилися.

Ніхто не питав Несту, чим викликана така зміна в її поведінці, коли наступного дня, надвечір, вони з

Кассіаном з'явилися в кабінеті будинку біля річки. Різ, Фейра, Азріель та Амрена вже чекали на неї. На столі було розкладено велику карту фейських володінь. Поруч стояла миска з камінчиками і кістками.

Усі вони дивилися на Несту, мовчки оцінюючи її. Але вона дивилася тільки на Фейру на дальньому кінці кабінету. Рука молодшої сестри спочивала на животі, що злегка випирає.

Обличчя Нести залишалося безпристрасним. Вона трохи кивнула сестрі, відчувши ненависть до себе, коли очі Фейри потеплішали, а на обличчі з'явилася обережна посмішка. «Яка ж я погань», - подумала Неста.

Їй було нестерпно бачити полегшення і щастя, що спалахнули в очах Фейри. Радість, що старша сестра не дивиться спідлоба, а поводить себе цілком чемно. Не в змозі витримувати цю радість, Неста перевела погляд на Різанда поруч із Фейрою. Їй було достатньо глянути йому в очі, щоб відкрити щілину у свій розум.

«Я не скажу Фейре ні слова», - подумки пообіцяла Неста.

Неста робила це не з добрих спонукань, а просто щоб не бачити застереження, що прозирало в його погляді. Він напевно чув або здогадався, що Кассіан уже розповів їй про крила дитини.

«Спасибі», – тільки й відповів їй Різ.

Неста не спитала його, чи зумів він щось дізнатися, побувавши у Мір'ями та Драконія. Вона підійшла до столу. Кассіан слідував за нею. Але Неста забула про нього, зустрівшись очима з Амреною. Та спостерігала за нею з холодною ворожістю.

З таємних глибин пам'яті Нести впливли слова, які вона всі ці місяці намагалася забути. Кожна з них обдавала вогнем: «Ти перетворилася на нікчемну марнотратницю життя».

Неста відвела погляд, зосередившись на карті.

– Не будемо гаяти час.

– Два дні тому, коли ти намагалася гадати, ти щось відчула? - спитав Азріель, що сидів поруч із Амреною.

– Нічого. – Пальці Нести застигли над мискою з камінчиками та кістками. – Мене долали думки.

– Про що ти думала? - Запитала Амрена.

Про ненависть до себе самої. До батька. Про свій величезний страх перед Котлом.

– Про Скарбницю, — відповіла Неста. — І про те, чим скінчилося моє тодішнє ворожіння.

– Ми вбережемо Елайну від будь-якого зла, — сказала Фейра. — Вранці Різ оточив її особливими заклинаннями, і тепер ми постійно бачимо, де вона і що з нею.

– Очі можна й відвести, — заперечила Неста.

– Тільки не мені, – з тихою загрозою сказав Азріель.

Неста подивилася на нього. Крім Фейри, він був єдиним, хто по-справжньому розумів її нерішучість. Тоді він разом з Фейрою вирушив у серце ворожого табору, щоб врятувати Елайну. Він розумів ризик.

– Ми не повторимо тієї помилки, - додав Азріель.

Неста повірила йому.

– Починаю. - Вона зачерпнула жменю камінчиків і кісток. Вони були холодними як лід.

Щільно стиснувши їх у кулаку, Неста заплющила очі і витягла руку над картою, розкладеною на столі. Всі мовчали, хоча вона відчувала тяжкість їхніх поглядів, спрямованих на неї.

Від Кассіана, що стояв поруч, йшло тепло. Його крила шелестіли поряд з її спиною.

Це тепло, цей шелест стануть її якорем.

Позавчора він прибіг рятувати її від кошмарного сну. Він залишався поруч, поки вона спала. Охороняв її та боровся за неї. Він і зараз не допустить, щоб з нею трапилося лихо.

Не допустить біди.

Не допустить біди.

Не допустить біди.

Усередині розуму з'явилася зяюча діра.

Не допустить біди.

Не допустить біди.

Не допустить біди.

Неста рушила до цієї темряви, повільно занурюючись туди, як у ставок.

Рука Касіана торкалася її руки. Ще один якір. Рятувальний канат. Вона взяла Кассіана за руку і переплела їхні пальці. Нехай цей дотик утримує її, поки її розум повністю занурюється в чорну безодню.

А потім нічого.

Вона повільно падала, ковзаючи взад-вперед, немов камінчик, що йде на дно ставка.

«Маска, шептала Неста, спрямовуючи розум у вічність. - Де знаходиться Маска зі Скарбниці жаху?»

Вона все далі рухалася в текучому потоці ночі.

«На початку та наприкінці була лише Темрява, і більше нічого». Цю істину Неста вперше почула та зрозуміла під час поєдинку з Котлом. А зараз зрозуміла знову, занурюючись туди ж - у дивне місце, порожнє і одночасно наповнене, де панував вічний холод.

Де Маска?

Десь вдалині вона відчувала руку Кассіана, що міцно тримав її руку. Це було схоже на свічку у вікні. Її шлях назад. Ніщо не впіймає її в пастку, ніщо не втримає, коли є дорога додому.

«Де Маска?»

Довгий час єдиним звуком було цокання напольного годинника в кутку кабінету.

Неста стояла поруч із Кассіаном, продовжуючи триматися за його руку, але вже не так міцно. Інша її рука, з затиснутими в кулаку кістками і камінчиками, була простягнена над картою.

Кассіан крадькома поглядав на Фейру. Коли він тільки з'явився в кабінеті, йому захотілося відвести погляд від її живота, що трохи округлівся. Але він змусив себе широко

посміхнутися, розігруючи невимушеність у поєднанні з ілліріанською самовпевненістю.

Зараз його обдувало холодним примарним вітром, від якого стовбурчилося волосся на потилиці.

– Куди вона бреде? – прошипіла Амрена.

Рука Нести завмерла над картою. Пальці іншої руки були холодними як лід.

Кассіан стиснув їй руку, намагаючись зігріти.

Навколо Азріеля клубилися тіні. Різ ще ближче підійшов до Фейри, щоб перехопити будь-які несподівані погрози.

– Коли вона ворожила під час війни з Сонним королівством, все було по-іншому, - пробурмотів Азріель.

Раніше, ніж йому встигли відповісти, повіки Нести здригнулися, наче вона щось побачила. Брови трохи зрушили. Кулак з кістками і камінчиками зімкнувся ще щільніше, до білизни кісточок. Повітря продовжувало холодніти.

– Дівонько, якщо побачиш Маску, припиняй ворожіння, — настороженим тоном наказала Амрена.

Рука Нести залишалася зімкнутою. Але очі швидко рухалися під віками, щось дивлячись і вишукуючи.

– Неста, розкрий руку, - веліла сестрі Фейра.

Минулого разу вона зуміла проникнути в розум Нести і витягнути її завдяки силі диматіїв, успадкованої від Різа. Зараз Фейра тихо вилаялася і сказала:

– Вона так і не опустила свої щити. А її щити...

– Фортеця з найміцнішого заліза, – доказав Різ, не зводячи з Нести очей.

– Мені туди не проникнути, – зізналася Фейра. – А тобі?

– Її розум охороняється такими силами, які не може зламати ніяка магія фейрі, - сказала Амрена.

Сили, викрадені Нестою у Котла.

Однак Неста не виявляла жодного страху. Її запах не змінився.

– Дайте їй час, - попросив Кассіан.

Боги, яка ж холодина навколо. Повіки Нести знову здригнулися.

– Не подобається мені це, — сказала Фейра. - Хоч би де вона знаходилася, там дуже небезпечно.

Холод усе наростав. Пальці Нести застерезливо стиснули руку Кассіана.

– Риз, витягай її назад, — зажадав Кассіан. - Витягай не гаючись.

– Не можу, — тихо відповів Різ, оповитий покривалом із зірок та ночі. – Я... Тієї ночі двері в її розум були відчинені. Зараз – щільно закриті.

– Неста не хоче, щоб Котел її побачив. Або нас, - здогадалася Фейра. Обличчя її напружилось. — Вона відгородилася зовнішнім щитом і до того ж внутрішнім.

У Кассіана звело живіт.

– Неста, — шепнув він їй на вухо. - Неста, розтисніть кулак і повертайся.

Її подих стало різкіше. У кабінеті похолодало ще сильніше.

– Неста! – гаркнув Кассіан.

Холод зупинився. Не зник, а саме... зупинився. Очі Нести розплющились.

В них палав срібний вогонь. У погляді нічого фейського не було.

Різ відтіснив Фейру за спину. Вона повернулася і стала поруч. Рука Нести продовжувала стискати руку Кассіана. Він зробив те саме, передавши їй частину сили своїх сифонів.

Неста повернула голову, зовсім повільно, як маріонетка. Її погляд кинувся в очі Кассіана.

На нього дивилася Смерть.

Однак Смерть постійно ходила поряд з ним.

– З поверненням, Нес. - Кассіан провів великим пальцем по долоні Нести.

Неста моргнула. Кассіан направив їй другу порцію сили сифонів. В її очах спалахнув вогонь.

– Розтисни кулак. - Він кивнув на карту.

Кассіан намагався, щоб вона не вчула його страху. Тепер перед ним стояла істота, про яку тоді з переляком і благоговінням шепотів йому Косторіз.

Очі Нести палали. Ті, що зібралися, затамували подих.

– Кінь ти ці кістки і камінчики, а потім ми з тобою пограємося, — сказав Кассіан.

Нехай вона відчує його збудження і бажання. Кассіан змусив себе згадати дразливий поцілунок за обідом і її обіцянка дозволити з'єднуватися з нею в будь-якому куточку Будинку. Нехай відчуває, як ця обіцянка озвалася в ньому, як у нього все болить від пристрасті. Нехай бачить його гарячі очі і вдихає запах його збудження.

Ті, що зібралися напружилися, бачачи, як він нахилився і поцілував Несту.

Губи Нести були немов лід.

Але Кассіан не відшатнувся. Нехай обпалює. Він провів своїми губами її губами. Злегка вкусив нижню губу, і та трохи опустилася. Кассіан просунув язик усередину її рота, зазвичай такого м'якого і теплого, але зараз покритого інеем.

Неста не відповіла йому поцілунком, однак і не відштовхнула. Кассіан направив їй свій жар. Їхні губи сплавилися до купи. Іншою рукою він торкнувся її стегна. Сила сифонів знову чиркнула по її руці.

Рот Нести відкрився ширше, і тоді Кассіан проштовхнув туди свій язик, торкаючись її мерзлих зубів і упираючись у таке ж мерзле небо. Він зігрівав їй рота, повертаючи тому колишню м'якість. Повертаючи їй волю. Її язик піднявся йому назустріч, через що всередині затріщав лід. Він обіймав її так, як хотів обійняти того вечора. Глибоко, пристрасно. Він насолоджувався нею, забувши, що вони не самі. Її язик водив його мовою.

Тіло Нести відтавало. Кассіан трохи відсунувся і сказав, не розмикаючи губ:

– Неста, виходь звідти.

Він знову припав до неї губами, готовий прийняти її холодний вогонь на себе.

Кістки та камінці з глухим стукотом упали на стіл.

Коли інша рука Нести, звільнившись від камінчиків та кісток, стиснула йому плече, коли вона зігнута спину, щоб його язик ще глибше проникнув їй у рот, Кассіан ледь не здригнувся від полегшення.

Вона першою розімкнула поцілунок. Повернувшись у тіло, Неста разом згадала, хто її цілує, де вони знаходяться і хто на них дивиться.

Кассіан розплющив очі і побачив, що вони стоять, майже торкаючись один одного. Від їхнього дихання більше не йшла пара. Очі Нести знову стали знайомого сіро-блакитного кольору. На обличчі – здивування і легкий страх, ніби її поцілував зовсім незнайомий чоловік.

– Цікаво, – пробурмотіла Амрена.

Кассіан побачив, що вона уважно розглядає карту.

Туди ж дивилася і Фейра, міцно стиснувши руку Різа. Обличчя Різа було насторожене, як і обличчя Азріеля.

«Як ти примудрився її витягнути?» - Зазвучало в мозку Кассіана питання Різа.

Кассіан сам не знав. «Єдиним способом, який спав на думку».

«Ти просмажив весь кабінет».

«Я не навмисне».

Неста відсунулася. Не різко, а щоб Кассіан теж побачив місце на карті, куди вони пильно дивилися з Амреною.

– Оридське болото? - нахмурилася Фейра, побачивши крапку на просторах Середзем'я. - Маска знаходиться в болоті?

– Колись Орід був священним місцем, - сказала Амрена. – У його чорних, як ніч, водах ховали воїнів. Але потім Орід змінився, ставши місцем темряви... Різанд, не дивись на мене так. Ти чудово знаєш, про що я говорю. Це сталося давно. Болото перетворилося на осередок

такого зла, що ніхто не наважувався з'являтися в тих місцях, за винятком найогидніших фейрі. Кажуть, вода звідти тече в Підгір'є та істоти, що живуть у болоті, давно користуються підземними річками для переміщення Середзем'ям і навіть для подорожей у гори суміжних Дворів.

– А чи не можна точніше? - Запитала у Різа Фейра. - У нас є докладна карта Середзем'я?

Різ похитав головою.

– Ті землі заборонено наносити на карту. Лише туманні розпізнавальні знаки. - Він вказав на священну гору, під якою нудився майже п'ятдесят років. – Гора, ліси, болото... Все, що видно із землі та з повітря. Але таємниці тих місць, які дізнаєшся, коли туди потрапляєш, розголошувати заборонено.

– Ким? – запитала Фейра, продовжуючи хмуритися. – Стародавньою нарадою верховних правителів. Середзем'я – місце, де й досі живе первозданна магія. Це її мисливські угіддя. Ми поважаємо її права та не хочемо викликати її гнів. А він неодмінно піде, якщо розкрити таємниці тих місць.

Фейра подивилася на Несту. Старша сестра розсіяно дивилася на купу кісток і камінчиків, що закрили собою болото.

– Середзем'я — місце, де колись жила Лісова Ткачиха, — напружено промовила Фейра. — Вирушати туди треба добре озброєними.

– Ми обидва озброїмося, — заявив Кассіан. - До зубів.

Коли Неста не відповіла, всі подивилися на неї. Ніхто не наважився запитати в неї про природу тієї сили і про істоту, на яку вона перетворилася, поки поцілунок Кассіана не повернув її в колишній стан. Він і зараз відчував лід на язиці, а також запах, схожий на запах Нести і в той же час зовсім інший.

– Ми відправимося завтра, - сказала Неста.

– Вам треба підготуватися, - почала було Фейра.

– Ми відправимося завтра, - повторила Неста.

Кассіан зрозумів інше, про що вона не сказала і не скаже вголос. Вона вибрала завтрашній день, щоб не передумати і не дізнатися більше про небезпеки, що чекали її на болоті.

Він провів пальцями по її попереку, насолоджуючись теплом, яке змінило недавній холод.

– Відразу після сніданку, - уточнив Кассіан.

32

– Я маю вирушити разом з вами, – сказав Кассіану Різ, коли наступного ранку вони зібралися у вестибюлі будинку біля річки.

– Це я мала б вирушити з ними, – заперечила Фейра.

Вона стояла поруч зі сходами, хмуро поглядаючи на чоловіка і Кассіана.

Неста мовчки дивилася на них. Зброя, якою вона була обвішана, упиралася їй у спину, стегна і стегна, наче примарні руки. Вранці Кассіан розклав у їдальні свій арсенал. «Боюсь, як би ти не покалічилася своєю ж зброєю, але з порожніми руками вирушати до Оридського болота небезпечно», - сказав він. Неста обрала кинджал. Кассіан схвально посміхнувся: «Гострий. Можна проткнути ворога, якщо з'явиться».

Неста кинула на нього спопеляючий погляд, однак не чинила опір, коли Кассіан допомагав їй прилаштовувати ремені та пряжки обладунків. Вона насолоджувалася дотиками сильних рук і зовсім не думала про майбутню справу.

– Ми обидва мали б вирушити з вами, — поправив себе Різ. — Хоча б Азрієль буде поруч.

– Спасибі за віру в нас, – лукаво усміхнувся Кассіан і поцілував Фейру в щоку. Мабуть, Різ ненадовго прибрав щити навколо неї. – Ви ще батьками не стали, а з вас уже вийшли чудові квочки.

– Квочки? — дзвінко засміялася Фейра.

– Ну так.

Невимушений тон Кассіана здивував Несту. Чи розумів він небезпеку, пов'язану з їхньою «прогулянкою»?

Неста подивилася на Азрієля. Той злегка пожал плечима, наче спіймав її уявне запитання. Так, вони ось-ось вирушать на берег стародавнього, смертельно небезпечного болота. Ні, Кассіан не настільки усвідомлює небезпеку, як вони.

Неста насупилась. Аз трохи посміхнувся. «Ми можемо бути союзниками», – казала його посмішка. Союзниками проти крайнього божевілья Кассіана. На свій подив, Неста теж трохи посміхнулася Азрієлю.

– Вирушаємо? – спитав Різ.

Неста глянула на сходи, під якою стояла Фейра. Елайна знову вважала за краще залишитися у себе в кімнаті. Чудово. Краще не буває. Елайна навчилася самотійно робити вибір і обрала щільно зачинити двері перед Нестю, одночасно цілком прийнявши Фейру та світ молодшої сестри. У Нести стисло груди, але вона відмовилася думати про це і визнавати такий стан речей. Елайна поводитися як собака, вірна будь-якому господареві, який нагодує її і створить затишок.

Неста перевела погляд, подумки лаявши себе за дурість. Нема чого навіть дивитися туди.

– Не подобається мені все це, – зізналася Фейра, підходячи до неї. – Ти ще недостатньо навчена.

– Її оберігатимуть двоє ілліріанських воїнів, – посміхнувся Азріель. – Ну що може піти не так?

– Не відповідай йому, – сухо велів дружині Різ.

Потім він подивився на Несту. В його очах спалахували і гасли зірки.

– Якщо не хочеш туди йти...

– Вам потрібна моя допомога. – Неста підвела голову. – Болото надто велике. Ви не зможете знайти Маску без моїх... дарувань.

Вона не уявляла, як шукатиме Маску у водах Оріда. Але вони хоч би почнуть обстеження болота. Принаймні

так вранці говорив Кассіан.

Фейра приготувалася заперечити, але Азріель простяг Несті і Кассіану вкриті шрамами руки. Фейра підійшла ще ближче.

– Неста, Середзем'я набагато небезпечніше за всі небезпечні місця, де ти бувала. Там не можна втрачати пильності ні на мить.

Неста кивнула, не ставши говорити, що вже давно живе за таким принципом.

Азріель не дав їм продовжити розмову. Навколо заклубились і зашепотілися тіні. Неста інстинктивно вчепилася за Азріеля, розуміючи, що варто відпустити його руку, і вона назавжди загубиться невідомо де.

Тіні розійшлися, і вона побачила неяскраве сіре світло. У ніздрі проникло важке повітря. Несло застояною водою, пліснявою та суглинком. Навколо – ні вітерцю. Повітря було зовсім нерухоме.

– Що ж, подивимося на цю пекельну дірку, - свиснув Кассіан, відпускаючи руку Азріеля.

Неста наслідувала його приклад.

Перед ними лежало Орідське болото. Вона ще не бачила мертвішого місця. Залишки її людської особистості злякано зіщулилися, бурмочучи, що заявитися сюди було нікчемною витівкою.

Азріель здригнувся. Навіть він, Співак тіней Двора ночі, здригнувся, вдихнувши важке повітря Оріда і запахи цього неживого місця.

Усі троє оглядалися на всі боки.

Здавалося, болото наповнене чорнилом. На мілководді, де вода накривала траву, під чорною поверхнею не проглядалося ні травинки. На березі стояли мертві дерева, що посіріли від віку та негоди.

Вони нагадували зламані списи тисяч солдатів. Інші обросли мохом. На гілках – ні листочка. Більшість гілок відвалилися, а їхні частини, що стирчали зі стовбурів, нагадували уламки зазубрених копій.

– Жодної букашки, – помітив Азріель. – Жодного птаха. Неста напружувала слух. Тиша. Не було навіть легкого подиху.

– І кому заманулося ховати тут мертвих?

– Тоді воїнів не ховали в землі. – Голос Кассіана звучав глуше звичайного, немов щільне повітря вбирало в себе луну. – Їх опускали під воду.

– Я б воліла, щоб мене спалили і попіл розвіяли за вітром. Все краще, ніж плавати тут.

– Прийму до уваги, – пообіцяв Кассіан.

– Це зле місце, — прошепотів Азріель.

У світло-карих очах Співака тіней відчувався непідробний страх.

У Нести волосся стало дибки.

– А які істоти тут живуть?

– І ти питаєш про це тільки зараз? – здивувався Кассіан

Вони з Азріелем вдяглися в щільні обладунки. Щоб змінити вбрання, обидва торкнулися своїх сифонів на руках.

– Раніше я не хотіла думати про страшне, щоб не втратити рішучості.

Кассіан приготувався відповісти, але Азріель його випередив:

– Істоти, які полюють у воді та харчуються м'ясом.

– Келпі вже давно ніхто не бачив, – заперечив Кассіан.

– Це не означає, що вони зникли.

– Хто такі келпі? – запитала Неста.

Від напруженого вигляду ілліріанців у неї голосно забилося серце.

– Стародавні істоти. Одні з перших чудовиськ серед фейрі, – сказав Кассіан. – Люди називають їх по-своєму: водяними кіньми, русалками. Це перевертні, що живуть у річках та озерах. Вони заманюють нерозумних людей. Потім, потягнувши під воду і втопивши, влаштовують бенкет. Від людини залишаються лише нутрощі, які іноді виносить на берег.

– І в цьому болоті теж живуть келпі? – запитала Неста, дивлячись на чорну поверхню болота.

– Вони зникли за сотні років до нашого народження, – твердим голосом відповів Кассіан. – Перетворилися на міф, на розповіді біля похідних багать та на страшилки для дітей, щоб не грали поблизу води. Але ніхто не знає, куди вони поділися. Більшість перебили, а ті, що залишилися живими... — Він ствердно кивнув Азрієлю. - Можливо, вцілілі втекли до Середзем'я. Єдине місце, де їм нічого не загрожує.

Неста скривилася. Кассіан усміхнувся, але очі його залишалися серйозними.

– Ти тільки не бігай за красивим білим конем і не піддавайся на вмовляння якогось юного красеня, і тоді можеш нічого не боятися.

– І тримайся подалі від води, - з граничною серйозністю додав Азріель.

– А якщо Маска захована у воді?

Болото було великим. Вони вирішили, що пролетять над поверхнею – хай Неста відчує можливе місцезнаходження Маски.

– Потім ми з Азом, як личить загартованим воїнам, будемо тягнути жереб, і той, хто програв, полізе у воду.

Азріель витріщив на нього очі, але посміхнувся. Кассіан знову посміхнувся, цього разу по-справжньому.

– Краси Оріда чекають на тебе, моя пані, — сказав він, розводячи руки в сторони.

За п'ятсот років життя Касіану довелося бувати в різних жахливих місцях.

Але Орідське болото було незрівнянно найгірше, що він бачив. Від болота віяло смертю та гниллю.

У густих випарах навіть шум від їхніх крил був майже не чутний. Здавалося, Орід не хотів, щоб хоч щось турбувало його древній сон.

Кассіан ніс Несту, що міцно трималася за нього. Аз летів поруч. Кассіан вдивлявся в мертвий ліс на березі, в

чорну воду, схожу на дзеркало обсидіану. Саме дзеркало, що відображало всіх трьох.

Єдиний рух повітря походив від їхнього польоту. Коса Нести тремтіла.

– Сама не знаю, чого мені шукати, – зізналася вона.

– А ти відкрийся цілком і слідкуй, чи не майне щось, — порадив Кассіан.

Він змінив напрямок і тепер летів широкою дугою на захід. Повітря тиснуло йому на крила, ніби намагаючись змусити його і Аза опуститися на землю.

Але занурення в чорну воду вони залишили на крайній випадок.

Деякі так густо поросли ожиною, що не залишалось навіть клаптика для приземлення. Крім ожини, до неба тяглися стебла, засіяні шипами. Можна подумати, що колись тут росли троянди. Зараз ніде не майнуло навіть маленької квітки. Несту пробрала тремтіння.

– Тут нестерпно, — зізналася вона.

– Ми пробудемо стільки, скільки витримаємо, — заспокоїв її Кассіан. – Якщо нічого не знайдемо, завтра повернемося і продовжимо з того місця, де закінчимо сьогодні.

На руках виблискували всі сім сифонів. І все одно йому було не позбутися почуття, ніби він летить голим.

– А хто ще живе тут, крім келпі? – спитала Неста.

– Кажуть, що відьми, – неохоче відповів Кассіан. – Ні, не з людської породи, – додав він, коли Неста здивовано вигнула брову. – Ці жадали магії та влади, що перетворило їх на жахливих тварюк. Верховні правителі різних Дворів вигнали їх сюди.

– Що поганого в такому прагненні?

– Вони п'ють молоду кров, щоб подолати холод своєї магії.

Неста зіщулилася.

– А ще є Співаки світла, — продовжував Кассіан, уважно оглядаючи болота. – Чудові повітряні істоти.

З'являються, коли ти заблукала. Виглядають цілком доброзичливо, обіцяють допомогти. Але тільки-но ти потрапляєш до них у руки, тут же показують своє справжнє обличчя, далеко не прекрасне і не дружнє. Жах – останнє, що відчуває їхня жертва, перш ніж її втягнуто на дно болота. Співаки світла вбивають забави заради, а не для харчування.

– І всі ці моторошні тварі зібрані тут без жодного нагляду?

– Середзем'я – нічийна земля. На неї не поширюється влада верховних правителів. Воно вже давно служить місцем збору для різного погону.

– А чому їх не відправили до Тюрми?

– Їх злочини зумовлені не намірами, а природою. Келпі створені, щоб заманювати, вбивати та поїдати своїх жертв. Те саме роблять вовки. Середзем'я – найкращий варіант для таких. Тут вони відділені від нас і ніхто не карає їх за природні особливості.

– Чому б взагалі не позбавити світ від них?

– Середзем'я наповнене первозданною магією. У неї свої правила та закони. Спробуй без причини полювати на келпі чи Співаків світла, і ти можеш застрягти тут назавжди.

– І як Масці потрапило опинитися в цьому болоті? — знову здригнулася Неста.

– Не знаю. Щось відчуваєш? – Касіан кивком вказав на берег.

– Поки нічого.

Касіан озирнувся на Азріеля. Вони влітали в туман над північною частиною болота. Настільки густого, що Касіан піднявся вище, щоб не напоротися на високе дерево.

Туман виявився холодним. Крила й обличчя одразу відчули дотик його крижаних пальців. І раптом Неста сіпнулася всім тілом.

– Касіан! - Видихнула вона.

Касіан взяв вліво, вибравшись з туману.

– Ти щось відчула?

– Навіть не знаю, як це назвати. Тут щось є.

Кассіан знову обернувся, щоб подати сигнал Азрієлю. Але Аза поряд не було.

33

– Азріель!

Крік Кассіана пролунав і змовк. У цих місцях не жило навіть ехо.

Міцно тримаючись за шию Кассіана, Неста вдивлялася в туман. Кассіан завис на одному місці, намагаючись відшукати названого брата.

– Тримайся, — прошипів він Несте і пірнув униз.

Пролетівши за інерцією, він знову опинився серед туману.

Попереду внизу майнули сині вогники — сифони Азріеля.

Кассіан вилаявся і опутився ще нижче.

Вгору тягнулися гострі, як мечі, стовбури дерев. Кассіан лавірував між ними, примудряючись не напоротися крилами.

У Нести відчайдушно билося серце. Їх з усіх боків обступала смерть, але Неста не заплющувала очі. Кассіан виринув із хмари туману, і вони побачили те, що бачив Азріель.

Кассіан стрімко розвернувся і раптом полетів назад у туман.

– Куди тебе понесло? - Здивувалася Неста. — Там же два десятки солдатів! – Це солдати Двору осені, – пояснив Кассіан, щосили змахуючи крилами; піднятий ними вітер бив Несті у вічі. — Я не знаю, як вони тут опинилися. Може, Еріс нас обдурих. Але хтось із них прострілив Азу крило горобиною стрілою.

– Тоді чому ми відлітаємо?

– Тому що я не ризикну опускатися в їхню гущу разом з тобою.

– Спусти мене на землю! - Запитала Неста. - Знайди будь-яке місце, залиш мене і повертайся до нього!

Кассіан продовжував оглядати болото, вибираючи відповідне місце. Неста вдарила його кулаком у м'язисті груди:

– Касіан!

– Неста, я сам знаю, чого варта кожна секунда зволікання, — тихо відповів він.

– Залиш мене на цьому довбаному дереві! — Неста вказала на дерево, що стирчало, з яким вони ледве не зіткнулися. Виконуючи вимогу Нести, він опустив її на найвищу та найміцнішу гілку. Гілка заскрипіла під тяжкістю двох тіл.

– Залишайся тут, - наказав Кассіан, чекаючи, поки Неста вхопиться за гілку і повисне, як дитина, що залізла надто високо. - Я скоро повернусь. Вниз не спускайся. Що б не побачила і не почула, залишайся на дереві.

– Лети.

Неста усвідомлювала: у бою від неї ніякого толку. Вона може тільки відвернути Кассіана.

– Будь обережна, — застеріг він, ніби сам вирушав у безпечне місце.

Через мить він розтанув у тумані. Неста щосили вхопилася за гілку, тремтячи всім тілом.

Повітря над Орідом поглинало звук крил Кассіана. Неста залишилася зовсім одна.

Кассіан попрямував туди, де, як підказувала йому інтуїція, бився Аз. Зір йому не допомагав - туман став ще густішим.

Двір осені в Середзем'ї? Хто ці два десятки: зниклі солдати Еріса? Чи Еріс спритно обдурив Різа та всіх інших? Може, Берон якимось чином довідався про їхні задуми?

Кассіан помчав униз, благаючи богів, щоб Аз зумів стримати натиск солдатів, навіть будучи пораненим горобиною стрілою. Горобина пригнічувала магію Аза,

інакше вороги були б уже мертві. Тому-то сифони і мерехтіли ледве-ледве, а не перетворилися на стіну синього вогню, що спіпеляє, здатну знищити солдатів, які не володіли такою силою.

Він опускався в повному спокої, наказавши кожному сифону набрати повну міць. Кассіан наситив каміння своєю силою, і вони відповіли, показуючи, що готові.

Попереду блиснули кобальтово-сині сифони Азріеля. Кассіан піднявся вище, і ось мерехтіння виявилось рівно під ним.

Він перестав ляскати крилами, щоб солдати не почули.

Розправивши крила, Кассіан тихо опускався. Туман угризався в нього. Йому в обличчя бив важке повітря. Кассіан безшумно дістав меч і кинджал.

У п'яти футах над місцем битви туман розійшовся.

Солдати не встигли підняти голови, як Кассіан обрушився на них.

Полилась кров. Воїни кричали. Сифони Кассіана били за ними смертоносною магією. Аз бився з шістьма солдатами. Його ліве крило повисло, залите кров'ю. Горобина стріла майже повністю позбавила Аза магічної сили. Але його сифони подавали сигнал Кассіану.

Побачивши пораненені крила Аза, в голові Кассіана загуло.

Він вбивав і вбивав ворожих солдатів, не в силах зупинитися.

Де ж вони?

Відсутність Кассіана та Азріеля ставало страшно тривалим.

Від тривалого сидіння на дереві біля Нести почали затікати руки та ноги. Вона не ведмежа, щоб сидіти так годинами. Незабаром м'язи не витримують, і вона буде змушена розтиснути пальці.

Ні звуку, ні спалаху світла. Тільки безмовне болото, туман і це мертве дерево.

Кожне зітхання відгукувався в її думках і поглиналося гнітючим Орідом.

Неста бачила, як Кассіан розправлявся із солдатами Сонного королівства. Два десятки посланців Двору осені для нього – дрібниця. Але чому вони тут з'явилися?

Її ноги тремтіли так сильно, що вона ризикувала зісковзнути з гілки. Неста знала, що є надзвичайно жалюгідне видовище, зберігаючи позу, в якій її залишив Кассіан: ноги обвиті навколо гілки, кісточки схрещені, а пальці вп'ялися в суху сріблясту деревину.

Неста обережно посунулася вище. Руки заніміли від довгого перебування в зігнутому положенні, і тепер їх кололо, мов голками. Потім вона звільнила ноги, і вони повисли у повітрі, повертаючи собі чутливість. Вона дивилася туди, де втік Кассіан. Нічого не видно.

Не всі його битви закінчувалися перемогою. Неста тричі бачила його серйозно пораненим. Перший раз у Сонному королівстві, коли її штовхали в Котел, а Кассіан намагався доповзти до неї. Другий – вже на війні. Тоді його поранили в живіт, і Азріель голими руками утримував йому нутрощі, не даючи їм вислизнути назовні. Втретє це було під час поєдинку із правителем Сонного королівства. Неста тоді попросила Кассіана (по суті, наказала йому) перетворити її на наживку, в засіб відволікання, щоб відвести короля від Фейри і Котла.

Смерть так часто торкалась його, що колись цей дотик міг стати останнім.

У Нести пересохло в роті. Азрієля поранили горобиною стрілою. А раптом Кассіана теж поранили? Що, якщо їм обом потрібна допомога?

Їй не впоратися із двома десятками солдатів. Правду кажучи, їй і з одним не впоратися. Але далі залишатися на дереві, як боягузка, було нестерпно. Вона не знала, чи живий Кассіан. А вона має магію. Неста до ладу не вміла користуватися своєю магією... головне, що магія є. Раптом у неї вийде і вона врятує обох?

Неста подумки стверджувала, що тривожиться і за Азріеля. Переконавала себе, що доля Співака тіней турбує її нарівні з долею Кассіана. Але уяву категорично відмовлялося малювати їй обличчя мертвого Кассіана.

Не роздумуючи, вона знову лягла на гілку і опустила одну ногу, намагаючись намацати опору внизу. Проте Неста не ризикнула стати на цю ногу. Вона продовжувала чіплятися за гілку, впираючись нігтями в суху, тверду деревину і заганняючи під нігті скалки. Нарешті їй вдалося перемістити руки на стовбур і опуститися врівень із нижньою гілкою. Тяжко дихаючи, Неста влаштувалася на гілці і знову опустила ногу, намацуючи наступну. Гілка виявилася надто далеко. Кряхтячи, вона підтягла ногу і обережно пересунула руки до колін, зосередившись на рівновазі, як навчав Кассіан. Неста обмірковувала кожен рух тіла і ніг, одночасно стежачи за диханням.

Пальці саднило від скал, що встромилися під нігті. Вона кілька разів опускала ноги, поки не намацала гілку ближче. Але та виявилася тоншою, і Несті довелося розпластатися на гілці, щоб не сковзнути.

Так вона спускалася з гілки на гілку, доки чоботи не уткнулися в мшисту землю. Тепер дерево височіло над нею, наче велетень.

Болото тяглося на всі боки – милі чорної води, мертвих дерев та острівців трави.

Щоб дістатися до Кассіана, потрібно подолати водний простір. Неста зосередилася на диханні; вірніше, спробувала. Кожен вдих, як і раніше, був різким і неглибоким.

Можливо, Кассіан поранений або навіть вмирає. Сидіти і чекати - нікчемний вибір. Неста обвела очима прибережну смугу води, розраховуючи знайти дрібніше місце, по якому можна перебраться на найближчий острів, порослий колючими чагарниками. Але непроникна темна вода не дозволяла оцінити глибину.

Невідомо, що ховалося під поверхнею: мілководдя або бездонна прірва.

Неста знову зосередилася на диханні. Плавати вона вміла. Мати подбала про це, пам'ятаючи про свою двоюрідну сестру, яка потонула в дитинстві. Мати стверджувала, що сестру вбили феїрі. «Я бачила, як ці тварюки затягли нещасну в річку».

Чиєю жертвою стала сестра матері? Чи це був келпі? Або материнські страхи створили щось жахливе?

Неста змусила себе наблизитися до самого краю чорної води.

«Біжи, – прошепотів усередині її тихий голос. – Біжи без оглядки».

Голос був жіночим: ніжним, мудрим і спокійним.

«Біжи».

Неста не могла втекти. Якщо й бігти, то до Кассіана, а не від нього.

Вона підійшла до самого краю, де трава йшла під чорноту води. Бліде обличчя з округленими від жаху очима.

«Біжи». Чи був цей голос залишками її людських інстинктів чи чимось іншим? Неста дивилася на своє відображення, ніби воно могло відповісти.

У кущах щось зашелестіло. Неста підвела голову, її серце знову заколотилося. Вона вдивлялася в кущі, намагаючись побачити знайоме обличчя та крила. Жодних ознак Кассіана. Що б там не було... Треба шукати інший острів.

Неста знову уткнулася в своє відображення і побачила, що з води за нею стежить пара чорних, як ніч очей.

34

Неста відсахнулася з такою швидкістю, що втратила рівновагу і приземлилася на власний зад. Подушка моху погасила удар. З чорної води, там, де ще недавно знаходилося її відображення, з'явилося обличчя.

Людиноподібне. Біліше ніж кістка. Чоловіче. Голова істоти повільно піднімалася з-під води. Волосся обсидіанового кольору плавало по поверхні, настільки шовковисте, що зливалося з водою.

У цієї істоти були величезні очі, що повністю складалися зі зіниць. Вилиці настільки гострі, що ними можна було різати повітря. Ніс довгий і вузький, як лезо. З кінчика носа капала вода, потрапляючи на рот... на рот...

Рот був надто великим. Чуттєві губи, але занадто широкі.

Потім з води показалися руки.

Різкими, уривчастими рухами вони вперлися в мох. Руки були білими й худими, з пальцями довжиною мало не з лікоть Нести. На кожному пальці було чотири суглоби. Нігті гостротою могли змагатися з кинджалом. Нігті тріщали і лопалися, коли істота вдавлювала їх у траву, щоб вилізти цілком.

Неста шумно дихала. Голова гула від жаху. Неста стала відповзати назад.

Істота наполовину вилізла з води, оголивши кістлявий тулуб. Чорне волосся сіттю тяглося за ним.

Неста відповзла ще крок. Істота підвела голову. Розкрило занадто широкий рот, показало подвійний ряд гнилих зубів, схожих на гострі уламки, і посміхнулося.

У Нести не витримав сечовий міхур. Коліна стали теплими і вологими.

Істота це побачила і відчула. Його рот розкрився ще ширше. Пальці здригнулися, допомагаючи йому вибиратися з води. З'явилися вузькі голі стегна.

Болотяний житель приліг на руки і витяг з чорноти болота довгу білу ногу. Потім другу. Незабаром він уже стояв рачки і посміхався Несті.

Їй було не поворухнутися. Вона могла лише дивитися на біле обличчя з чорними, як вода болота, очима, на тремтливі, неприродно довгі пальці, на рот і гострі, мов у вугра, зуби.

Потім істота заговорила незрозумілою їй мовою. Голос у нього був низьким, хрипким і грубим, сповненим відчайдушного голоду і жорстокого подиву.

«Біжи, біжи, біжи!» – благав ніжний жіночий голос у голові Нести.

Келпі. Це був келпі, який збирався її вбити.

Ноги Нести одеревіли й наче втратили зв'язок із тілом. Вона забула, як ними рухати.

Голова келпі сіпалася. Судорожно сіпалися і його пальці на траві. Посмішка стала ще ширшою. Настільки ширше, що Неста помітила довгий чорний язик, що звивався в роті. Здавалося, Келпі вже відчував, як стане ласувати її плоть.

Келпі кинувся до неї. Неста виявила, що розучилася кричати.

Вона була безсила що-небудь зробити, коли довгі пальці обвилися навколо її ніг, пазурі вп'ялися в шкіру і ривком потягли.

Біль вирвала Несту з заціпеніння. Вона почала відбиватися, чіпляючись за траву і висмикуючи пучок за пучком. Тутешня трава не мала коріння. Болото не збиралося допомагати Несті.

Келпі став задкувати в холодну воду, тягнучи за собою Несту... поки вона не зникла під чорною поверхнею.

Двоє ворожих солдатів стояли на колінах.

На грудях їхніх легких шкіряних обладунків була емблема Еріса, що зображала двох гончих з роззявленими пастями. Емблема ще нічого не доводила. Відправити солдатів до Середзем'я міг Еріс, Берон або обидва. Нехай Азріель або Різ розкажуть їх і змусять відповісти на запитання. Кассіан вирішив не витратити час на домисли. Самі солдати не промовили жодного слова...

Їхні обличчя залишалися байдужими. Ні сліду страху. Страх не вловлювався і в їхньому запаху.

Азріель важко дихав. Він вирвав горобинову стрілу, і тепер з рани струменіла кров.

– Зв'яжи їх, — сказав Кассіан.

Азріель вже почав зцілюватися і зміг повернути силу своїм сифонам. З каміння хлинуло синє світло, зв'язавши зап'ястя полонених, їхні щиколотки та роти. Після цього їх скували загальним ланцюгом.

Кассіану часто доводилося мати справу з різними в'язнями. Він знав: коли в'язнів двоє, то легше підтвердити відомості. Для цього потрібно стравити полонених між собою.

Солдати загону билися відчайдушно, діючи мечем і полум'ям, проте ніхто з них не промовив жодного слова. Тільки крики та передсмертні стони. Солдати не говорили навіть одне з одним. Ці двоє нічим не відрізнялися від інших: такі ж байдужі й відчужені.

– Щось з ними не так, - пробурмотів Азріель, дивлячись на обличчя солдатів.

В очах – нічого, крім жорстокості. Жорстокість і ні краплі розуміння, що вони цілком перебувають у владі Двору ночі і скоро дізнаються, як цей Двір примушує ворогів відповідати на запитання.

– Смердить від них, ніби вони тижнями не милися, – скривився Кассіан.

Я принохався і теж скривився.

– Думаєш, це і є зниклі солдати Еріса? Він казав, що перед зникненням вони поводитися якось дивно. Ці теж з дивностями.

– Не знаю, - пробурчав Кассіан, обтираючи з лиця чужу кров. - Думаю, скоро ми дізнаємося. - Він прискіпливо оглянув названого брата. - Ти як?

– У кращому вигляді, - відповів Аз, хоча по його напруженому голосу відчувалося, що в нього дико болить крило. - Потрібно забиратися звідси. Можливо, ми зустріли ще не всіх посланців Двору осені.

Кассіану було не до полонених. Як там Неста? Він залишив її на дереві. На великому дереві, але...

Він злетів у небо, не чекаючи, поки Азріель піде за ним. Добре, що він не залишив її на острові. На острові її швидко обступили б різні тварі. А так – широка смуга трави, що була колись лугом. І посеред лугу величезне дерево, залізти на яке міг би лише велетень або той, у кого є крила.

Поряд зашуміло розсікане повітря. З'явився Азріель. Його мотало з боку в бік, але він летів. За ним тяглися тіні – підтвердження того, що Аз сховав у них полонених.

Дерево Кассіан відшукав за запахом Нести. Туман приховував стовбур аж до верхніх гілок. Проте Нести там не було. Кассіан завис над деревом, дивлячись крізь туман на гілки та землю.

– Неста! - Покликав він.

Її не було ні в траві, ні на іншому дереві. Кассіан опустився, продовжуючи шукати її запахом. Запах вів від дерева до води і зникав.

Приземлився Азріель, вивертаючи підбитим крилом.

– Я її не бачу.

Вода залишалася нерухомою, як чорне скло. Ні найменшої брижі. За п'ятнадцять футів від берега був острівець. Може, вона вирушила туди?

У Кассіана все збилося: і дихання, і думки.

– Неста!

Оридське болото поглинуло його відчайдушний голос, не давши тому відбитися від чорної поверхні.

35

Ніякого просвіту. Тільки темрява, холодна вода і пазурі, що тягли її на дно.

Вона вже була в схожій темряві. Тутешня нагадувала темряву Котла. Келпі невтомно волок її все нижче і нижче.

Тут вона зустрине свій кінець. Цього не змінити. Ніхто її не врятує. Вона вже зробила останній вдих; абияк, забувши від страху, що озброєна і має магію.

Зброя. Неста навпомацки дістала кинджал. Вона воювала з Котлом. Вона буде боротися і зараз.

Хватка келпі була сильною, до болю в кістках. От туди вона й ударить. Подолаючи натиск води, Неста навмання вдарила кинджалом, благаючи богів, щоб не відтнути при цьому власну ногу.

Лезо вдарилося об кістку. Хватка на нозі ослабла. Неста проштовхнула вістря кинджала ще далі.

Вона біла навмання в цій бурхливій темряві. Її мотало вгору і вниз, вона вигиналася всім тілом, намагаючись розгледіти хоч щось там, де не було жодних обрисів.

Худі руки келпі вдарили їй у груди. Одна обвилася довкола горла. Спина Нести торкнулася чогось м'якого, мулистого.

Ні, вона не загине тут у повній безпорадності. Це тоді, борючись з Котлом, вона була безпорадною.

Об її рота вдарилися губи і зуби. Неста скрикнула. Келпі її цілував! Його чорний язик, смердючий гнилим м'ясом, проникнув усередину її рота.

На мить їй здалося, що вона перебуває не у воді, а біля полениці. Навколо землі людей. Огидний рот Тімаса слинить їй губи, а його руки нишпорять по її тілу.

Неста намагалася відвернути голову і вивільнити рот, але легені наповнилися повітрям, наче келпі дихав їй у рот. Немов хотів продовжити їй життя та страждання.

Келпі відсунувся. Неста здогадалася щільно закрити свій подряпаний рот і зберегти повітря. Думати про те, чи можливо таке, їй було ніколи.

Руки келпі нишпорили по її тілу, безпомилково знаходячи і витягаючи всю зброю. Він робив це навпомацки, зовсім не потребуючи світла. А може, його очі, подібно до очей мешканців морського дна, вловлювали дрібні крихти світла. Тіло Нести одеревіло і перестало ворухитися. Келпі насолоджувався можливістю безперешкодно лапати її, а її страх тільки його спонукав.

До моменту, коли він роззброїв Несту, у неї знову запалали легені. Худе тіло келпі притиснуло її до дна. Він знову припав до її рота.

Подолаючи огиду, Неста відкрила губи, дозволяючи наповнити їй рота ще однією порцією життєтворного повітря. Дії келпі не були продиктовані добротою. Його язик звивався черв'яком, торкаючись її язика, довгі руки м'яли їй груди та талію. Коли вона знову поперхнулася, всіма силами намагаючись не схлипнути, її губи затремтіли від сміху келпі.

Він відсторонився, проїхавшись зубами по її губах. Вона здригнулася, коли він почав гладити її по волоссю. «Ти – моя маленька нагорода», – говорили його дотики. Перш ніж убити, він вдосталь насолодиться її стражданнями і благанням про пощаду. Вона не стала здобиччю чудовиськ у землях людей, щоб зіткнутися з такими ж з іншого боку Стіни. Вона врятувалася від домагань Тімаса, щоб опинитися тут. Як і тоді, її душив гнів.

Благаючий жіночий голос зник. Кому б він не належав, її доброзичниця знала: Неста опинилася в безнадійному становищі.

Неста волила до своєї сили, вимагаючи прокинутися. Тим часом келпі обвив її талію і потягнув далі. Її ноги вдарялися об металеві предмети і кістки, що невідомо як збереглися на дні болота.

«Прокидайся»,— благала Неста, звертаючись до стародавньої, жахливої сили, що спала всередині її. «Прокидайся». Неста заглядала в усі куточки своєї внутрішньої безодні.

Попереду щось майнуло. Щось блискуче, золотисте. Келпі поплив швидше, лавіруючи між предметами у воді, наче ті були корінням дерева.

Золоте світіння наближалося. Воно походило від диска. Сила Нести наростала, наближаючись до поверхні. Потім диск сам поплив до її розчепічених пальців. Келпі диска

не бачив, продовжуючи плисти. А диск наближався до її руки.

Світло попереду належало не її силі.

Золотий диск торкнувся пальців Нести. Вона щільно стиснула його, знаючи, що вона в руці. Подібне волає до подібного. Сила до сили.

Нічого не підозрюючий келпі тягнув її далі. Дихання Нести знову стало поверховим. Ступні натикалися на гострі предмети. Об деякі вона поранилася.

У її руці лежала сила. За іншу руку її тримала смерть.

Неста знала, знала, на що їй ужити ясність свідомості, яку дає лише розпач у поєднанні з жахом. Вона має ризикнути. Пальці ще міцніше стиснули золотий диск.

Келпі сповільнив рух, наче відчувши зміну. Але він спізнився.

Він не зміг завадити Несте наблизити Маску до обличчя.

36

Її легені вже не палили.

Пішов біль з тіла.

Їй не потрібно повітря. Вона не відчувала болю.

Вона дивилася крізь очні отвори Маски, і темрява довкола вже не була суцільною, як зовсім недавно. Неподалік застиг келпі - худа бліда істота, що повністю складається з ненависті і невгамовного голоду.

Він більше не тягнув до неї руки. Келпі стало страшно. Побачивши, що в Нести на обличчі, він уже не наважувався до неї підійти.

Несте тільки це і потрібно.

Вона відчувала тих, хто оточував її з усіх боків. Мерців.

Вона відчувала їх тіла, що давно згнили. Від деяких залишилися тільки кістки, тіла інших збереглися, згнивши наполовину під давніми обладунками. Поруч валялася їхня зброя, що не потрібна мешканцям болота. Тих більше цікавив бенкет на трупах, що розклалися.

Тут були поховані тисячі і тисячі тіл.

Але поки вона їх не пробудить. Ще не час.

Кров Нести перетворилася на холодну пісню, якою вторила Маска, нашіптуючи, як треба діяти.

«Додому, - зітхала Маска. – Додому».

Неста не чинила опір. Вона ще щільніше притискала Маску, чия магія була холоднішою за її власну. Тепер ця магія наповнювала жили Нести.

Келпі очухався. Він вишкірив зуби і приготувався стрибнути до Несті.

Навколо його щиколотки обвілася примарна рука.

Келпі смикнувся, дивлячись на того, хто схопив його за ногу. Але тут інша рука, одягнена в кольчужну рукавицю, потріскану від часу, вчепилася в його другу щиколотку.

Рука з плоттю, що відривається від пальців, ухопила келпі за чорну гриву.

Келпі знову повернувся до Нести. Його очі стали ще більше.

Погойдуючись на воді, відчуваючи силу Маски як крижану пісню, що ллється через її жили, Неста закликала до мертвих. Нехай зроблять те, чого не може зробити вона.

Вона боролася з Тімасом, з Котлом, з правителем Сонного королівства. Але вона не мала іншого виходу. Доля зіштовхувала її з кожним із них. Вона вижила в кожному поєдинку, почуваючи себе безпорадною та переляканою.

Сьогодні все буде по-іншому.

Келпі сам обрав свою долю. Хай пожинає плоди.

Келпі бився у воді, але варто йому вивільнитися з однієї кістлявої руки, як його схопили ще десять. Разом із руками з дна піднімалися тіла. Келпі спробував спливати, проте перед ним з'явився височенний скелет, наполовину одягнений у проржавілу зброю. Скелет простягнув до нього руки і втупився в його плече. Виглядало це дивно, оскільки від обличчя скелета залишилася лише одна кістка. Скелет розвів щелепи -

блиснули гострі зуби, зовсім не такі, як у фейців, і вп'ялися в білу плоть келпі.

Він закричав, але Неста не почула ні звуку. Так само беззвучно мерці піднімалися з мулистого дна. Дехто рухався рядами. І всі прямували до келпі.

Неста не заважала силі текти крізь неї. Вона дозволяла масці робити те, що забажає: піднімати прославлених мерців, колись похованих тут і зганьблених тим, що були змушені служити їжею для келпі та інших тварюк.

Келпі ще намагався відбиватися від мерців. Його очі благали Несту про допомогу. Але Неста дивилася на нього без жалю. Її рот і зараз відчував його сморід.

Вона знала: келпі бачить її блискучі зуби. Бачить її холодну усмішку, з якою вона наказала мерцям порвати його на шматки.

– Неста!

Кассіан голосно кликав її по імені, стоячи по пояс у чорній воді, такій непроникній, що він не бачив власних стегон. Аз парил над ним, оглядаючи гладь болота.

Кассіан відчув її запах біля кромки води. До її запаху долучався запах сечі, щоб бути проклятим богами! Вона щось побачила чи хтось на неї напав; хтось настільки моторошний, що вона не витримала і обмочилася. А потім зникла під водою.

– Неста!

Кассіан не знав, звідки починати пошуки. Якщо він і далі кричатиме на все горло, повилазять інші тварюки. Але він повинен її знайти раніше за них, інакше йому не жити. Інакше він...

– Неста!

Азріель опустився на воду поряд із ним.

– Нічого не бачу, – признався він.

Очі Співака тіней були сповнені відчаю. Напевно, як і його власні.

– Нам потрібен Різ.

– Він не відповідає.

Здавалося, поряд зі звуками болото поглинало і їхні послання.

Кассіан поринув по груди. Руки наосліп нишпорили у воді, намагаючись знайти хоч якусь зачіпку. Хоч би тіло...

Від цієї думки він закричав так, що навіть Орідське болото не змогло заглушити цей крик.

Кассіан метнувся вперед, і тільки рука Азріеля, що вхопила його за воріт, утримала на місці.

– Гляди, – прогарчав Аз.

Кассіан подивився туди, куди вказував Азріель, – на поверхню болота. Там з'явилася бриж, якої не було ще мить тому. З глибини йшло золотисте світло. Кассіан хотів рушити на світ, але Аз знову його зупинив. Сифони Співака тіней яскраво спалахнули синім.

А потім чорну воду прорізали списи.

Їх був цілий ліс: спис за списом, спис за списом. Потім з'явилися шоломи, з яких капала вода: інші іржаві, інші блискучі, наче щойно з кузні. Під шоломами білили черепи.

– Мати, врятуй нас, - прошепотів Азріель, якого охопив аж ніяк не побожний жах, побачивши мерців, що піднялися з глибин Орїда.

Шеренга, потім легіон. Від деяких залишився лише набір кісток, щелепи, що відвисли, і невидичі очі. У когось збереглося напівзгниле тіло навколо ребер, що стирчать. Судячи з їх прекрасних, дорогих обладунків, на поверхню піднімалися знатні воїни, королі, принци і правителі.

Повставши з дна, воїнство зупинилося на мілководді біля острова, що поросло шипастими кущами. І ледве з води проступило золотисте світло, мерці опустилися на коліна.

Кассіан втратив дар мови, дивлячись на повсталу з глибин Несту. Вона піднялася, мов колона. Її обличчя приховувала золота Маска: грубувата, але вкрита завитками і візерунками, настільки древніми, що їхній сенс давно забуди.

Вода стікала по її обладунках. З коси вибивалися пасма, в руці вона стискала...

У руці Нести похитувалася голова келпі, яку вона тримала за волосся. Обличчя тварюки застигло в мовчазному крику. Зовсім як тоді, коли Неста тримала за волосся відсічену голову правителя Сонного королівства.

З очниць Маски лився срібний вогонь.

– Боги милосердні, - видихнув Азріель.

Мерці стояли нерухомо - легіон, готовий рушити в атаку. Воля Нести була їхньою волею, її команда – єдиний сенс їхнього існування. У них не залишилося нічого свого, навіть свідомості. Зараз ними керувала свідомість Нести.

– Неста, - прошепотів Кассіан.

Неста розтиснула пальці. Чорна вода біля її ніг тут же поглинула голову келпі.

На них з Азрієлем рухався потік холодної сили. Кассіан відчував, як потік огорнув його, змушуючи підкоритися. Опиратися означало викликати гнів Маски. Опиратися означало піти проти самої Смерті.

Самої Смерті.

Азріель зігнувся під натиском первозданної сили. Він би витримав цей натиск. Але подобалося Азу чи ні, вони обидва були ілліріанцями, і тому повели себе так, як і слід вести ілліріанцям перед прекрасним обличчям Смерті. Вони поклонились.

Стоячи по груди у воді, вони не могли вклонитися надто низько. Тому вони нахилили голови, майже торкнувшись лобами водяної поверхні. Кассіан дивився, як відбиток Маски золотить воду.

Потім підняв голову: Неста зняла Маску.

Мерці здригнулися і почали занурюватися, залишаючи бризки та брижі. Незабаром вони повністю зникли, забравши всі свої списи.

Здавалося, Неста збирається піти за ними. Кассіан кинувся до неї. Крижані бризки обпалювали йому обличчя. Він встиг її схопити, не давши піти під воду.

Вона була майже невагомою. Кассіан поніс її до Азу, що стоїть з оголеним мечем і готовий відбити натиск всього, що виповзе з-під води. Коли вони досягли берега і вибралися на траву, до дерева, Кассіан уважно оглянув обличчя Нести, подряпане навколо рота і підборіддя.

Неста заморгала. Її очі знову стали сіро-блакитними. Вона схопилася за Маску і притиснула до грудей, як дитина притискає ляльку.

Кассіан міг лише обійняти її і тримати, доки не припинилося тремтіння і вона не поринула в благословенне забуття.

У цю частину Двору кошмарів не наважувалися заглядати навіть Кейр та його добірні воїни з легіону Вісників Тьми.

Сюди входили лише вороги Двору ночі, щоби вже не вийти. У всякому разі, живими.

Їхні тіла теж не виносили звідти. У підлозі круглого приміщення був люк із міцним засувом. Відкривши його, тіла скидали вниз - в яму, що кишить злісними лускатими тварюками, для вгамування їх невгамовного голоду. Тварів годували нечасто: по тілу раз на десять років. Наситившись, чудовиська знову занурювалися в сон.

Кров двох солдатів Двору осені, що капала крізь ґрати в чорній кам'яній підлозі, пробудила мешканців ями.

Знизу долинало гарчання і шипіння, удари хвостів і дряпання пазурів. Всі ці звуки мали б зробити більш балакучими полонених, прикутих до стільців. З лева його Правдорубця капала кров. Поруч завмер Кассіан, з іншого боку – Фейра. Всі дивилися на Різа та Амрену, що стояли біля полонених.

– Ну як, ці приємні звуки ще не спонукали вас розв'язати язики? - Запитав Різ, засовуючи руки в кишені.

Неста у цей час спокійно спала в гірському палаці Різа, у повній безпеці, та охоронялася магічною силою верховного правителя. Тільки це й утримувало Касіана у круглій кімнаті. Маска, загорнута в чорний оксамит, лежала в іншому приміщенні палацу та надійно охоронялася. Коли Неста, вибравшись із болота, знепритомніла, Азріель перекинув її і Кассіана до палацу Різа на вершині гори, в надрах якої знаходилося Кам'яне місто. Різ не гаючись вирушив на Орідське болото за солдатами Двору осені.

Неста так і не приходила до тями.

Полонені були схожі один на одного, як це властиво уродженцям певного Двору. Для Двору осені це було волосся відтінків червоного і рудого, карі або золотисті очі (іноді траплялися зелені) і переважно бліда шкіра.

Волосся солдата зліва мали темно-рудий відтінок із каштановими пасмами; у того, хто сидів праворуч, вони нагадували світлу мідь. Обличчя обох залишалися байдужими.

– Здається мені, на них накладено закляття, - помітила Амрена, обминаючи полонених кругом. – Ними рухає єдине прагнення: сіяти зло скрізь на своєму шляху.

– Чому ви атакували підданих мого Двору на Орідському болоті? – усе з тим самим безтурботним спокоєм спитав Різ.

Спокій був оманливим. За ним слідувало перетворення тіла жертви на закривавлені шматки. Занадто багато випробували це на власній шкурі.

Різ цілком припускав, що полонені були з зниклого загону солдатів Двору осені. Але як вони опинилися на Орідському болоті? Це він і збирався з'ясувати. Спробувавши проникнути до них у розум, Різ виявив там лише шари туману.

Полонені дивилися на Кассіана та Азріеля все з тією ж злістю. Навіть зараз в їхніх очах відчувалося бажання вбивати.

– Вони схожі на скажених псів, що втратили розум, — сказала Фейра.

– Вони й боролися як шалені пси, - відповів Кассіан. - Ніякої свідомості - тільки сліпа лють.

Різ простягнув руку до полоненого з темно-рудим волоссям. З ран, нанесених Азрієлем, сочилася кров. Аз умів наносити рани так, щоб жертва не помирала від втрати крові. Іноді жертви перебували в такому стані кілька днів.

– Якщо вони у владі закляття, накладеного Бріалліною та Косфеєм, чи вправі ми завдавати їм зло, намагаючись змусити говорити? - запитала Фейра.

Питання повисло в повітрі. Знизу долинали гарчання голодних потвор.

– Не вправі, — відповів Різ.

— Їх розум оточений туманом, — сказала Фейрі Амрена.
- Коли Азріель пригостив їх своїм мечем, це не пробудило в них жодного розуміння. Лише відчуття тілесного болю. Це підтверджує наші підозри.

— Якщо так ти висловлюєш бажання виправдати торттури, продовжуй у тому ж дусі, — досить холодно відповіла їй Фейра.

Кожен із присутніх, включаючи Фейру, колись проходив через торттури.

— Треба покликати Хеліона, — Фейра обернулася до Різа. — Не для того... ти сам знаєш. - Вона озирнулася на солдатів. Накладені закляття не заважали їм стежити за тим, що відбувається. — Хай спробує зруйнувати ці чари.

— Так, — сказав Різ, в очах якого відчувався сором і щось схоже на почуття провини.

Кассіан здогадувався, що між ним та Фейрою відбувається мовчазний діалог. Різ питав про торттури і вибачався за ті десять хвилин, коли Фейрі довелося спостерігати за діями Азріеля.

Але Кассіан знав: Фейра ще до приходу сюди уявляла, яке видовище на неї чекає. Ті десять хвилин були лише підготовкою до цілої лавини болю, яку Азріель з холодним умінням і такою ж холодною жорстокістю міг обрушити на свою жертву.

Обличчя Фейри потепліло. Вона несміливо усміхнулася Різу, і його очі одразу спалахнули.

— Вони залишаться тут, під охороною. Я негайно зв'яжусь з Хеліоном.

— А як бути з Ерісом? - Запитав Кассіан. — Коли ми повідомимо його, що знайшли його солдатів і що зробили майже з усім загоном?

— Твої дії були самообороною, — твердо заявила Фейра.
— На мою думку, у загибелі солдатів винен не ти, а той, хто ними управляє.

— Ерісу ми повідомимо, коли перевіримо все інше, — додала Амрена. — Не виключено, що він сам до цього

причетний.

Фейра ствердно кивнула, але її підборіддя напружилося:

— У цих солдатів є сім'ї, які, напевно, турбуються про їхню долю. Потрібно діяти якнайшвидше.

Кассіан прогнав думки про солдатів, що впали від його рук. У тих теж залишилися сім'ї, які турбуються за них. Кожна смерть повисала невидимим тягарем, посидала у світ невидиму хвилю, що зберігається у часі. Він глянув на Аза. Обличчя названого брата залишалося кам'яним. Якщо Аз і жалкував про скоєне, зовні це не виражалось. Кассіан склав крила.

— Ми постараємося все зробити швидше, - пообіцяв він Фейрі.

Всі покинули круглу кімнату, залишивши полонених самих. Кров, як і раніше, капала в решітку, прямо в яму з шаленими тварями.

Геть із Кам'яного міста, геть із цього жахливого місця. Нагору, на світ. Вони йшли не зупиняючись, доки не опинилися перед колонами прекрасного палацу, висіченими з місячного каменю. Різ відразу попрямував туди, де він залишив Маску. Відчинивши двері, він завмер.

За столом сиділа Неста, уп'явшись на Маску, загорнуту в чорний оксамит.

— Як ти тут опинилася? - Здивувався Різ.

Навколо його пальців клубилася темрява. Кассіан знав: Різ оточив двері кімнати непроникними заклинаннями. У всякому разі, так йому здавалося.

— Двері були відчинені, — сонним голосом відповіла Неста, вдивляючись у обличчя, наче шукаючи когось.

Кассіан увійшов до кімнати, і очі Нести відразу зупинилися на ньому. Він похмуро посміхнувся.

— Це Маска відчинила тобі двері? — запитала Амрена.

— Я відчула, що вона мене кличе, — відповіла Неста, оглядаючи Кассіана з ніг до голови.

«Дивиться, не поранений чи я», – зрозумів він. Вона шукала на ньому сліди ран, наче це в нього був роздертий рот, а на щиколотках і гомілкях виднілися сліди пазурів. Рани Нести перестали кровоточити і вже покривалися кіркою. Будь він проклятий Котлом, але він не виносив вигляду навіть однієї подряпини на тілі Нести.

– Маска говорить із тобою? - Фейра схилила голову набік.

Розібравшись у тому, що сталося, Кассіан розповів їм, як усе сталося. На Несту напав келпі, потяг її під воду, де вона несподівано знайшла Маску, після чого закликала мерців, похованих на дні Оріда, і наказала вбити келпі. Потім вилізла з води переможницею.

– Тільки відчайдушний дурень наважився б надіти Маску, - пробурчала Амрена, тримаючись подалі від столу. Чи не хотіла наблизитися до Несті, чи побоювалася Маски. - Тобі ще пощастило, що зуміла її зняти. Більшості тих, хто одягав Маску, це не вдавалося. Їм доводилося рубати голови. Така ціна сили: ти можеш підняти армію мерців і завоювати мир, але не можеш звільнитися від Маски.

– Я наказала їй знятися, і вона знялася. — Неста з холодною неприязнью глянула на Амрену.

– Подібне волає до подібного, - сказав Різ. – Іншим не вдавалося звільнитися, бо Маска не визнавала їхньої сили. Тільки той, хто створений тією самою темрявою, може одягати Маску і не впадати до неї в підпорядкування.

– Значить, королева Бріалліна теж може керувати маскою, – підсумував Азріель. – Можливо, це пояснює причину появи солдатів Двору осені на Оридському болоті. Бріалліна не ризикнула вирушити туди сама, але знайшла тих, кого можна послати.

Його слова зробили пожвавлення в кімнаті.

– Її треба знищити, - Неста знову повернулася до Маски.

– Це неможливо, – заперечила Амрена. - Можливо, якщо знищити Котел, могутність Маски ослабне. І тоді верховні правителі і Фейра, об'єднавши зусилля, змогли б її знищити.

– Якщо зруйнувати Котел, все життя припиниться, - здригнувшись, нагадала Фейра.

– Значить, Маска залишається, — криво посміхнулася Амрена. — Якщо знищити не можна, треба витягти з неї користь.

– Тоді її треба втопити в морі, — гнула своє Неста.

– Що, дівонько, живі мерці припали тобі не до вподоби?

Неста так подивилася на Амрену, що Кассіан приготувався до найгіршого.

– Сила Маски не принесе нам нічого доброго.

– Якщо ми втопимо її в морі, там її можуть знайти якісь огидні тварюки, - сказав Азріель. – Куди безпечніше зберігати Маску під наглядом.

– Навіть якщо вона здатна відчиняти двері та руйнувати заклинання? – здивувався Різ.

- Таке волає до подібного, - з незбагненим спокоєм повторила Фейра. – Можливо, Неста зможе зачарувати Маску і потім замкнути кімнату.

– Я не вмію накладати закляття. Невже забули? Коли я вправлялася з Амреною, у мене не виходили навіть найпростіші.

– Ти так думаєш? - Здивувалася Фейра. - Після всього, що сьогодні зробила?

Неста випросталася. Кассіану стиснуло груди, побачивши стіну, яка по цеглині росла в її очах. Треба ж, не побоялася визнати свій провал.

– Мої думки значення не мають, - зі знайомим викликом відповіла Неста, піднявши підборіддя. – Розкажіть мені, як накладати закляття, і я спробую.

Остання фраза була адресована Амрені і Різу. Обережно, розуміючи, чого варто Несті це визнати, Різ

сказав:

– Коли з'явиться Хеліон, я попрошу його показати. Він знає огорожувальні закляття, невідомі мені.

Мовчання ставало напруженим.

– Якщо згадати, як під час війни Неста відбрикувалася від залицянь Хеліона, – Кассіан змусив себе усміхнутися, – навряд чи він горить бажанням допомогти їй.

– Допоможе, – заперечив Різ, і в його очах заграли зірки. – Хоча б заради можливості знову її побачити.

Неста витріщила очі, але ця міміка була настільки звична, що усмішка Кассіана стала щирішою, а сам він відчув полегшення.

«Брат, у тебе серце навстіж», – подумки попередив його Різ, не повертаючись до нього.

Кассіан лише пожав плечима. Його це не хвилювало.

– Треба покликати Маджу, – запропонувала Неста. — Хай займеться твоїми ранами.

– Вони вже затягуються.

«А вона навіть не уявляє, який у неї страшний вигляд», – подумалося Кассіану.

Амрена наче підхопила його думки.

– Таке враження, ніби тобі обличчя кішки обгризли. – Вона скривилася. — До того ж від тебе несе болотом.

– Тебе б проволочити по дну болота, ти пахнула б так само, – зауважив їй Кассіан, отримавши здивований погляд Нести. — Як цьому келпі вдалося затягти тебе у воду?

Роздерте горло Нести здригнулося.

– Я... занепокоїлася, коли ти... коли ви обоє не повернулися.

Тиша в кімнаті стала відчутною.

– Я хотіла вас пошукати.

Кассіан не наважився нагадати, що його не було якихось півгодини. Невже цього часу їй вистачило, щоб запанікувати?

– Ми б тебе не покинули, — обережно промовив він.

– Я не цього боялася. Я боялася, що ви обидва мертві.
Від підкресленого «ви обидва» у нього стисло груди.
Кассіан знав, про що намагається замовчати Неста. Її злякала його відсутність, причому настільки, що вона, забувши про небезпеку болота, вирушила на пошуки.

– Я вже збиралася увійти у воду, коли з'явився келпі, - продовжила Неста, відвертаючись від погляду Кассіана.
— Він виліз на берег, заговорив зі мною, а потім потяг у болото.

– Заговорив із тобою? – перепитав Різ.

– Незрозумілою мовою.

– Можеш показати? - Скрививши губу, попросив Різ.

Неста насупилась, ніби їй не хотілося оживляти спогади, але потім кивнула. На якийсь час погляди обох стали відсутніми, потім Різ від'єднався від її розуму.

– Це істота ... - Він з подивом дивився на Несту, дивуючись, як вона вціліла. Потім обернувся до Амрени. – Послухай...

Очі обох заскліли. Інші мовчали, поки Різ передавав Амрені побачене.

Навіть її обличчя зблідло, а шапка короткого волосся смикнулася, коли вона струснула головою.

– Це діалект нашої мови, якою говорили п'ятнадцять тисяч років тому.

– Я розумів лише окремі слова, - зізнався Різ.

– Ти говориш мовою стародавніх фейців? -
Здивувалася Фейра.

– Я отримав всебічну освіту, - знизав плечима він і витончено махнув рукою. – Якраз для подібних ситуацій.

– І що говорив келпі? – поцікавився Азріель.

Амрена стривожено подивилася на Несту.

– Він сказав: «Ти – моя жертва з солодким тілом? Яка ж ти бліда і молода. Скажи, твої одноплемінники відновили жертвопринесення?» Потім, коли Неста не відповіла, він сказав ось що: «Тебе не врятують ніякі боги. Я заберу

тебе, маленька красуне, і спочатку ти станеш моєю нареченою, а потім – моєю вечерею».

Неста доторкнулася до міток на обличчі і відсмикнула руку. Кассіана охопив жах, що перейшов у палаючий гнів.

– Значить, у давнину келпі отримували жертвопринесення? - спитала Фейра, кривлячись від жаху і огиди.

– Так, - похмуро відповіла Амрена. - У давнину фейці і люди вважали келпі богами озер і річок, хоча мені здається, жертвопринесення почалися з іншої причини - щоб умилостивити цих тварин. Нехай залишаються ситими та задоволеними, не вилазять на берег і не крадуть дітей. - Її зуби блиснули. — Якщо цей говорив на такому стародавньому діалекті... Мабуть, він дуже давно перебрався в Орід.

– Або його батьки говорили на цьому діалекті.

– Ні, келпі не розмножуються, – заперечила Амрена. – Вони ґвалтують і мучать жінок, але свого потомства не дають. Якщо вірити легенді, їх створила рука жорстокого бога і розсіяла водами нашого світу. Можливо, ти, дівчинко, вбила одного з останніх.

Неста знову втупилася в Маску.

– Вона притягнулася до тебе, ця Маска, — сказав Різ. Мабуть, він це побачив у розумі Нести.

– Я намагалася пробудити свою силу, - пробурмотіла Неста.

Всі замовкли. Вона ще ніколи не говорила відкрито про свою силу.

– А замість сили відгукнулася Маска.

– Подібне волає до подібного, - ще раз повторила Фейра. – Твоя сила та сила Маски схожі. Потягнувшись до однієї, ти мимоволі потяглася і до іншої.

– Отже, ти визнаєш, що твоя сила нікуди не поділася, — сухо уклала Амрена.

– Ти це й так знала. — Неста витримала погляд заступниці Риза.

Кассіан відчув, що треба втрутитися, поки розмова не вилилася в суперечку.

– Мабуть, поки вистачить розпитувань. Нехай пані Смерть відпочине.

– Не смішно, – прошипіла Неста.

Ті, хто зібрався, напружилися.

– Зате легко запам'ятовується, – підморгнув їй Кассіан.

Неста сердито спалахнула, але це було людське почуття, яке Кассіан у будь-який час дня і ночі віддавав би перевагу її срібному полум'ю. Вважав за краще б бачити таку Несту, а не істоту, що вийшла з води і наказує легіоном мерців.

Чи погодиться з ним Неста, він не знав.

Неста залишилася у палаці Різа на вершині гори, в надрах якої ховалося Кам'яне місто. Фейра запропонувала їй переночувати тут, оскільки у палаці було багато світла та відкритих просторів, чого не скажеш про похмурі червонокам'яні коридори Двору вітру.

Неста надто втомилася і не стала заперечувати. У неї не було сил пояснювати сестрі, що Будинок – її друг, готовий возитися з нею і піклуватися про неї не гірше за якусь стару няньку. ,

Вона ледь глянула на простору спальню, з вікон якої відкривався вид на гірський схил, ледь відзначивши красу засніжених вершин, залитих сонцем, і ліжко з бездоганною білизною подушок і простирадлом... Щоправда, вона помітила величезну купальню, що виходила назовні. Вода в купальню подавалася з ущелини в скелі і йшла до урвища, перетворюючись на водоспад.

Думки плуталися, але Несті вистачило кмітливості роздягнутися і зануритися в купіль, щоб знову не забруднити простирадла. Їх напевно змінили, бо на колишні вона повалилася у своїх брудних, пропахлих болотом обладунках, залишивши глинисті плями. Зараз ліжко сяяло чистотою.

Неста поринула в купіль, морщачись: від води занили рани. Сонце за гірськими вершинами змінило колір із золотисто-білого на жовтий. Воно поспішало в обійми землі. По небу пливли товсті пухнасті хмари. Навколишній світ забарвився у помаранчеві та персикові тони на тлі пурпурового неба. Неста потяглася до волосся, сплутаного і забрудненого мулом, одночасно милуючись заходом сонця. Такого гарного заходу сонця вона ще не бачила. Вода змивала з її голови шматки трави і мула впереміш з глиною і несла їх далі, до урвища.

Коли вона виринула, чистіше волосся вони не стали. Вона примружилася, оглядаючи борт купальні. Там вишикувалися склянки з ліками для миття волосся і тіла.

Взявши першу-ліпшу, Неста плеснула на руки. Ніздрі наповнилися ароматом м'яти та розмарину. Вона втерла пахучу суміш у волосся, відчуючи, як терпкий запах забирає напругу, після чого збила піну на своїх густих пасмах. Потім знову пірнула, захоплюючи за собою скупчення бульбашок. Виринавши вже з чистим волоссям, вона потяглася до шматка мила з солодкуватим мигдальним запахом.

Кожну частину тіла Неста намилювала двічі, і тільки порахувавши, що змила зі шкіри всі сліди болота, дозволила собі ще раз помилуватися заходом сонця. Вона застала найкрасивішу його частину: небо, розфарбоване в рожеві, сині, золотисті та пурпурові тони. Їй захотілося наповнитися фарбами заходу сонця і прогнати зсередини останні залишки темряви Орідського болота.

Сила Маски. Неста ніколи не відчувала чогось подібного. Келпі вона хоч би сприймала як щось реальне; її жах, гнів та розпач були цілком зрозумілими, людськими почуттями. Проте варто було їй надіти Маску, як всі ці почуття геть зникли. Неста стала чимось більшим; стала істотою, якій не потрібно повітря для дихання і яке не розуміло ненависті, любові, страху або горя.

Повна відсутність почуттів. Цей стан налякав її сильніше, ніж будь-що інше. Такий блаженний стан відстороненості від усього.

Неста проковтнула. Вона не зізналася, навіщо сиділа та дивилася на Маску. А вона споглядала порожнечу Маски. Цікаво, чи хтось одягав цю древню штучку не заради командування мерцями, а просто щоб звільнитися від тяжкого розуму?

Маска не позбавила її усвідомлення себе. Неста убила келпі, бо хотіла смерті цієї тварюки. Але вся тяжкість того, що сталося, - все ехо думок, ненависть і вина, що кромсали її, як ножі... вони зникли.

Але виявилося, знищити Маску ніяк не можна. А сама вона – єдина, хто може керувати цим «гостинцем» із Скарбниці жаху.

І не випадково, з тієї ж причини, вона була єдиною, кому доступна сила Маски. В інших не виникло б спокуси скористатися силою стародавньої дрібниці. Тільки в неї, кому треба триматися від Маски якнайдалі.

У двері постукали. Неста опустила глибше у воду, прикрила груди волоссям і тільки потім запитала:

– Хто там?

Увійшов Кассіан з підносом, повним їжі. Не побачивши Несту у ліжку, він зупинився. Його погляд перемістився на купальню і, як здалося Несті, хоробрий воїн ледь не впустив піднос на білий килим.

– Я ... - пробурмотів він. — Ти...

Замішання Кассіана допомогло Несті виринути з виру думок.

— Що я? — Вона посміхнулася одними губами.

Кассіан замотав головою, мов мокрий пес:

— Поїсти тобі приніс. Подумав, ти зголодніла.

— А хіба тут немає їдальні?

— Є. Але мені здалося, тобі треба... побути в тиші

Неста подивилася на нього, дивуючись, як Кассіан встиг вивчити її характер. Сама думка про необхідність

одягатися в відповідне плаття і знову з кимось говорити була просто нестерпною. Кассіан розумів: їй краще поїсти тут, наводячи себе і свій розум у порядок.

– Я залишу їжу ось там. - Він показав на стіл біля далекого кінця купелі, де вода скидалася з гори.

Неста повернулася, стежачи за його рухами. Кассіан трохи скуто підійшов до столу і опустив піднос.

— Ну от, — промовив він і відкашлявся. - Приємного купання. Смачного.

Його схвильований вигляд розігнав тіні, що зібралися навколо її серця. Думки про Маску відійшли на задвірки свідомості, перетворившись на віддалений гул.

– Хочеш приєднатися?

Кассіан шумно вдихнув.

– Ти ж поранилася, - скрушно пробурмотів він.

Вода струмками стікала з неї. Волосся обліпило груди, але це не заважало соскам випирати назовні.

– Я схожа на поранену?

Він подивився на сліди, залишені на її тілі келпі, на подряпані губи.

– Скажеш, ні?

– Виглядає гірше, ніж відчувається, – посміхнулася Неста.

Кассіан не відповів. Його груди різко здіймалися і опускалися, чому у Нести з'явився пульсуючий свербіж між ніг, ніби її тіло відповідало тілу Кассіана. Здавалося, її тіло говорило: «Так, це він. Життя, що відвертає Маску; життя, що проганяє жахи Оріда».

Якщо він не забереться в купіль, доведеться їй самій вилізти з води.

Неста побрела до сходинок купелі. Кассіан застиг на місці.

– Я думав, що ти загинула в болоті, — прошепотів він. Неста підійшла до сходів.

– Я теж так думала. – Вона піднялася, оголивши живіт. — Я думала, що й ти загинув.

— Ось була б тобі радість.

Вона посміхнулася, дивлячись, як погляд Кассіана ковзає її тілом. Ще сходинка, і з води здався її лобок.

— Помиляєшся. - Вона попрямувала до спальні. - Радіти мені було б нема чому.

Силою волі, яку він тренував протягом п'ятисот років, Кассіан змусив себе підняти очі на лице Нести. Вона підійшла до нього майже впритул, залишаючи на підлозі запашні калюжі.

– Ти хочеш цього? – пошепки запитав Кассіан.

– Так.

Неста зупинилася на відстані кроку. Мокре волосся покривало їй тулуб. Вона подивилася Кассіану у вічі. Вони палали, як світло-коричневі зірки.

– Всього лише секс. – Вона нагородила його бездоганною фейською усмішкою.

Здається, остання фраза щось зачепила в душі Кассіана.

– Так, - моргаючи, пробурмотів він. - Всього лише секс.

Але сказано було не з тією безтурботною інтонацією, як у Нести. І рук до неї він не простяг. Тоді вона сказала:

– Касіан, це і не може бути нічим, крім сексу.

Його підборіддя напружилось, наче в душі йшла битва.

– У такому разі я прийму все, що ти пропонуєш, — похмуро промовив він. Потім нахилився і, як і раніше не торкаючись Нести, прошепотів їй на вухо: - І візьму тебе так, як ти захочеш.

Неста вперлася босими ногами в підлогу. З її волосся, як і раніше, капало.

– А якщо я захочу тебе взяти?

– Тоді я попрошу заїздити мене до безпам'ятства, – усміхнувся він, не віднімаючи губ від її вуха.

Неста розтанула. Дивлячись на його зімкнуті крила, вона зрозуміла, що Кассіан відчув вологу у неї між ногами.

Він обережно відвів мокре волосся з її грудей і провів кінчиком пальця навколо соска. У Нести збилося подих. Кассіан повторив дразливий рух.

У Нести з голови зникли всі слова. Їй було не пригадати жодного. Вона забула про все, крім цього пальця, що кружляє навколо її соска. Її тіло знемагало від бажання.

Кассіан різко стиснув їй сосок, і Неста застогнала. Вона жадала більше, вона жадала його цілком.

— Роби все, що забажаєш, — сказала вона.

Він знову повів пальцем навколо її соска, наче хижак, що грає зі здобиччю.

– «Роби все, що забажаєш» – це не дуже збуджує.

Кассіан стиснув сосок між великим і вказівним пальцем. Вимогливий жест, що змусив Несту подивитися на його обличчя. Кассіан являв собою зразок чоловічої зарозумілості. Воїн, спрямований на завоювання. Дивлячись на нього, Неста ледь не зазнала оргазму. Очі Кассіана потемніли.

— Неста, ти так на мене дивишся, що мені в голову лізуть різні брудні думки.

— Так здійсни їх.

Касіан майже до болю стиснув їй сосок. Неста вигнула спину в мовчазному благанні продовжувати.

– Нам ночі не вистачить на все, що я хочу зробити з тобою. Я хочу, щоб на твоєму тілі не залишилося жодного місця, до якого я не доторкнувся б.

Ниюче лоно вимагало хоч якихось рухів. І тоді Неста, щільно стиснувши стегна, посунула ними.

– Ти вже постарайся, - сказала вона.

Кассіан похмуро засміявся. Тепер його смагляві пальці ковзали навколо обох сосків. Вони рухалися так, ніби він хотів запам'ятати кожен шматочок її тіла і в його розпорядженні було більш ніж достатньо часу. Неста потяглася до його штанів з бугром.

– Хочеш знову в мене посмоктати? - Прошепотів він їй на вухо. – Хочеш заштовхати мого молодця собі в горло?

Неста ствердно пискнула.

– У тебе зберігався смак мене?

Неста не відповіла. Не могла зізнатись.

Його пальці боляче стискали їй соски, через що весь простір між ніг став мокрим.

– А у тебе? – запитала вона.

– Зберігся, – вирвалося в нього. - Кілька днів.

Свідомість Нести прояснилась, і разом з цією ясністю вона виразно відчула тілесний голод. Це прорвало обтяжливу пелену, породжену бажанням.

– Я щовечора думала про твого члена у мене в роті, а сама рухала рукою між ніг.

Кассіан загарчав. Неста обвила його член, стиснувши оксамитову шкіру. Потім, піднявши очі, наткнулася на погляд потемнілих очей Кассіана.

– І ще я думала про твою голову, затиснуту в мене між ніг, — зізналася вона, відчуючи, як шалено колотиться серце. - Про те, що робив там твій язик.

Вона знову стиснула його член. Кассіан застогнав. Його великі пальці продовжували гладити зайво чутливі соски Нести.

Неста іншою рукою торкнулася його грудей і стала штовхати до ліжка. Кассіан не чинив опір, дозволивши їй вибирати місце їхнього сполучення.

– Я обіцяла дозволити тобі брати мене в будь-якій частині Будинку, — сказала вона, не впізнаючи власного голосу, що перетворився на важке муркотіння.

Стегна Кассіана вперлися в ліжко. Він ухопив Несту за талію, щоб не впасти.

– Але тут не Дім, – продовжувала Неста. Вона посміхнулася, дивлячись на його напружене обличчя і слухаючи хрипке подих. - А значить, ми будемо злягатися там, де захочу я.

Кассіан усміхнувся. Його рука перемістилася з талії Нести на голі сідниці.

– Але умова щодо Дому залишається в силі. — Він легко вщипнув її за щоку.

– Домовилися, – хижо посміхнулася Неста.

Його рука ковзнула вниз і опинилася в неї між ногами. Пальці стали липкими та вологими. Кассіан витягнув руку і напівголосно вилаявся. Два його пальці блищали від соків Нести. Очі сяяли хижим бажанням. Він підніс пальці в губи і, один за одним, облизав.

У неї занурило все тіло, що раптом відчуло порожнечу і вимагало заповнити її. Заповнити ним, Кассіаном. Вона водила пальцями по його члену, досі полоненому у штанах. Після другого руху Кассіан присунув губи до губ Нести.

Поцілунок був дразливим, з покусуванням.

Неста вкусила його за нижню губу. Кассіан рвучко притис її до себе. Його руки стискали їй сідниці, притискаючи лобок до члена. Їхні відкриті роти вдарялися одне про одного. Неста відчувала свій смак у нього на язичку, її пальці заплуталися в його шовковистому волоссі, добираючись до шкіри голови.

Кассіан зігнувся, змінив позу, і тепер Неста лежала на ліжку, а він стояв поруч.

Перервавши поцілунок, він зігнув їй ноги в колінах і підтягнув її до краю ліжка, широко розкривши лоно.

Потім опустився на коліна, піднявши крила, і ковзнув язиком усередину лона.

Вони обоє застогнали. Неста звивалася. Здавалося, Кассіан знав, що цим мучить її ще сильніше. Її лоно залишалось порожнім, доки він не забажає туди увійти. Він ще раз облизав стінки лона, зупинився, взяв у рот клітор, злегка стиснув зубами і почав знову.

Потім знову. І знову.

Він поглинав Несту, розчиняючи її тіло, немов шматочок шоколаду у себе на язичку.

Їй було цього не витримати. Вона стиснула собі груди, відчайдушно бажаючи більше дотиків та відчуттів. Підвівши голову, Кассіан побачив, що вона мле свої груди. Усміхнувся, блиснув білими зубами на тлі її стегон, що розчервонілися.

– Хочеш побачити мене стоячим на колінах перед тобою? - спитав він, і його слова вдарили їй прямо в лоно. Незабаром там опинився його язик. - Судячи з твого смаку, хочеш.

Неста зігнулася, рушила стегнами назустріч його язика, але Кассіан лише засміявся і не дав їй бажаного. Він ще раз неквапливо облизав простір навколо клітора, а коли потягнувся до цього чутливого вузла, просунув їй у лоно два пальці.

Два, не один, оскільки знав, що їй хочеться його справжнього входження: грубого та неприборканого. Неста зігнулася, і він знову штовхнув у неї пальці.

– Як ти хочеш? – переривчасто дихаючи, спитав Кассіан.

Його пальці знову влетіли в її мокре лоно, добиваючись відповіді.

– Жорсткіше, – видихнула Неста.

– Хвала Матері, – пробурмотів Кассіан.

Неста почула металеве клацання, потім шелестіння шкіри обладунків. Кассіан продовжував пестити її язиком: спочатку клітор, потім живіт, груди... поки не опинився на ній.

Кассіан пересунув Несту подалі на ліжко. Вона не противилася тому, що її ноги, як і раніше, широко розведені. Але тепер Кассіан був голий, нависаючи над нею купою м'язів, одягнених у золотисту шкіру.

Він сповз до лобка. Очі в нього були розплющені настільки широко, що Неста бачила білки. Він відкрив рота, але вона не хотіла слухати його слова і не хотіла знати, про що він збирається сказати. Обхопивши його

обличчя, вона почала шалено його цілувати. Її язик дряпав йому зуби. Їхні губи щільно зімкнулися.

Головка члена терлася біля входу в її вологе лоно. Кассіан потягнувся, допомагаючи собі увійти в Несту.

Від його першого проникнення всередині її спалахнув вогонь. Вона шумно видихнула йому в рота, закусила його нижню губу. Кассіан увійшов трохи глибше.

І завмер. Його член був таким великим і широким, що перебування всередині лона відгукувалося в тілі Нести солодким болем. Вона не знала, чи вміститься в ній його «гідність» цілком. Кассіан тремтів, залишаючись на самому початку лона, ніби думав про те ж.

Його нерішучість, продиктована турботою про неї, розтопила всередині Нести ще залишену крижину. Неста вирвалася з усього, що досі її стримувало.

Обхопивши його сідниці і відчуваючи, як згинаються м'язи під пальцями, вона потягла його вглиб себе.

Усього на дюйм. Потім на дюйм. Кассіан уперся руками в ліжко, опираючись подальшому просуванню.

— Я зроблю тобі боляче.

— А мені начхати, — сказала вона, водячи язиком по його підборідді.

Вся її плоть і кров вимагали більшого, проте Кассіан відмовлявся рухатися.

– Неста, подивися на мене.

Подолаючи вимогливе ревіння тіла, вона підкорилася. В очах Кассіана палало бажання і щось ще, що було більше за бажання.

– Подивися на мене, — повторив він.

Бережи її боги, вона подивилася і не змогла відвести очей. Неста відчула, що падає в глибину його потемнілих очей, у безодню його прекрасного обличчя.

Його стегна зігнулися. Кассіан просунувся ще на дюйм, потім відступив майже до краю.

Їх подих вирівнялося. Неста заспокоїлася, відчуваючи абсолютну безтурботність, абсолютну сповненість. Його

стегна знову здригнулися. Він просунувся ще, цього разу подалі.

Роблячи свої делікатні поштовхи і відступаючи, Кассіан безупинно дивився їй у вічі. Він розтягував її лоно, неквапливо заповнюючи собою. Неста розуміла: він має рацію. Адже це було їхнє перше справжнє сполучення.

Повільно рухаючись і відступаючи, Кассіан досяг внутрішньої стінки її лона. Обидва мовчали, лише дихали в унісон, дивлячись один на одного розплющеними очима.

Він знову витяг член. На цей раз рух був довгим. Неста відчувала, що він витяг член майже цілком і тепер уважно дивився на неї. Воїн-бог, завойовник. Він назвав її своєю пані Смертю, а сам був її мечем.

Кассіан нахилився, щоб її поцілувати. Щойно його язик прослизнув їй у рот, член одним сильним поштовхом увійшов у її лоно. Цілком.

Неста застогнала. Член був увігнаний у неї як меч – по саму рукоятку. Поштовх ударив по ній, розтяг їй стіни, не давши зітхнути. Кассіан знову витягнув член і знову увійшов до неї у всій силі, через що їхні тіла зрушили до середини ліжка.

Тепер він застогнав, і його стогін остаточно розкріпостив Несту. Її ноги обвили спину Кассіана, намагаючись не зачепити крила. Вона підняла стегна, наблизивши до нього. Кассіан ще глибше увійшов до неї, а вона вп'ялася нігтями йому в плечі.

Боги, ніколи ще вона не відчувала такої всепоглинаючої, вогняної насолоди. Стан, який їй не було з чим порівнювати.

Кассіан увійшов у ритм: плавний і глибокий. Неста могла лише допомагати йому у кожному поштовху. Вона опустила очі туди, де його член зустрічався з її лоном - такий довгий, могутній, блискучий від її рясних соків. Неста відчула, як у ній наростає оргазм.

Кассіан відчув стиснуті стінки лона і прогарчав:

– Неста ... чорт.

Їй так сподобалося видовище розкутого Кассіана, що вона знову стиснула стінки лона. Його спина вигнулась, пальці вчепилися в простирadlo.

– Чорт, - повторив Кассіан.

Але цього їй було недостатньо. Зовсім недостатньо. Їй хотілося, щоб Кассіан гарчав від пристрасті, досягнувши стану такої відчуженості, коли забуваєш власне ім'я.

Неста зупинила його, уткнувшись рукою в груди. Усього один рух, і Кассіан слухняно зупинився. Якщо вона хоче, щоб на цьому все скінчилося, так тому і бути.

Ця його покірність торкнулася Неста.

– Увійди в мене ще глибше, — сказала вона, не в силах угамувати тремтіння в голосі.

Кассіан шумно дихав, очманіло дивлячись на неї. Неста вибралася з його обіймів, перекинулася на живіт і підняла сідниці, пропонуючи себе.

Кассіан тихо забурчав від пристрасті. Неста ще підняла стегна, запрошуючи його до бенкету.

Все, що його стримувало, звалилося остаточно. Кассіан миттю опинився на ній, підняв її стегна ще вище і одним поштовхом увійшов до неї. Неста скрикнула. Цей крик насолоди був такий гучний, що ехо з гір підхопила його і принесла назад. Член Кассіана проник у найглибшу частину її лона.

Кассіан відновив поштовхи. Його рука пересунулася з стегна до волосся Нести, закидаючи їй голову і відкриваючи шию. Вона не противилася, цілком підкоряючись йому, і повна відсутність віжків сама по собі була такою насолодою, що Неста ледь витримувала цей чарівний шквал. Кассіан зробив новий поштовх, сильніше колишнього і такий глибокий (нове становище її тіла це дозволяло), що Несте хотілося закричати і навіть заридати.

Іншою рукою Кассіан водив у неї між ніг, продовжуючи штовхати член. Він тримав волосся Нести, ніби поводя,

керуючи її насолодою. Вона була в його владі, і він це знав. Він гурчав від насолоди, штовхаючи член з такою силою, що яєчка ударяли по лобку.

Легкий дотик його руки до стегна прорвав оргазм Нести.

Її накрило хвилею оргазму. Він виплеснувся назовні, змусивши щільно стиснути стінки лона.

Кассіан заревів. Рев рознісся по спальні, перетворившись на дикий рик, що сповіщав наступ та його оргазму. Сперма хлинула в Несту з такою силою, що залило її стегна.

Потім Кассіан придавив їй спину. Він встиг випростати руку, оберігаючи обох від опрокидування.

Неста звивалася під Кассіаном. Зараз її вистачало лише на те, щоб дихати, дихати, дихати.

Кассіан уткнувся в неї, і це було так здорово, так чудово, що їй хотілося зберегти солодкі відчуття назавжди. Нехай Кассіан надовго залишиться в ній, а його сперма без кінця буде текти по її стегнах і ногах.

– Боги, – прошепотів він у її спину, втикаючись у візерунок татуювання. – Це було...

– Знаю, – шумно дихаючи, озвалася Неста. – Знаю.

Більшого висловити вона не могла. Не могла собі дозволити.

Чудово. Це було дуже чудово. Незрівнянні відчуття.

– Я тебе всю взбаламутив, – тремтячим голосом промовив Кассіан.

– Мені сподобалося, – зізналася Неста, уткнувшись обличчям у ковдру.

Кассіан затих, потім обережно і повільно вийшов із неї. Слідом за його членом з лона потік новий струмінь сперми, покривши стегна Нести і рясними краплями падаючи на ковдру. Неста не ворушилася. Вона не могла і не хотіла рухатися.

Вона відчувала, як Кассіан опустився позаду на коліна, милуючись її виставленим задом і незвичайним

виглядом.

– Мені не можна бачити так багато спокусливого, – зізнався він.

У Нести затверділи соски, але вона лукаво запитала:

– Що саме?

– Тебе, вкрите моєю спермою. Твоє прекрасне лоно.

Неста почервоніла і уткнулася всім тілом у простирадлі.

– Ніхто ще не називав це місце прекрасним.

– Так воно і є. Найкрасивіше з усіх, які мені доводилося бачити.

– Брешеш, — хіхікнула Неста, посміхаючись у ковдру.

– Тепер, Неста, мені не до брехні.

Його голос був настільки схвильованим і хрипким, що вона озирнулася. Кассіан, як і раніше, стояв на колінах, а його обличчя... Його обличчя було повністю спустошене, наче вона розламала Касіана по шматках і не подумала зібрати назад.

– У чому справа? – запитала Неста, але він уже зліз із ліжка і нахилився за скинутим одягом.

Неста пересмикнула плечима. Її ноги та лобок були густо вкриті його насінням та її соками. Кассіан встиг одягнути штани, тримаючи в руках сорочку, куртку та зброю. Неста і не здогадувалася, що він прийшов озброєним.

– Секс і не більше? - Піднявши голову, він хитро глянув на неї.

Неста відчула пастку. Яку саме вона поки не розуміла, але в цих словах таїлася небезпека. Вона погоджувалася з їхнім змістом; принаймні, хотіла погодитися і тому відповіла:

– Правильно.

Очі Кассіана спалахнули. Знову посміхнувшись, він попрямував до дверей.

– Класно покувиркались. Спасибі, Нес.

Підморгнувши, він пішов.

Вона дивилася на двері, спантеличена настільки поспішним відходом. Він пішов, а його сперма ще продовжувала витікати з її лона.

Чи це було покаранням? Може, йому не сподобалось? Якби не сподобалося, він не затопив би її спермою, але чоловіків не зрозумієш. Насолоджуються, а потім бояться зізнатися собі в цьому.

Чи не намагався він їй показати те, як вона чинила з усіма своїми чоловіками? Затягала до себе в ліжко, а потім виганяла?

Вона говорила «тільки секс», а сама думала, що вони могли б трохи полежати, обнявшись. Кілька хвилин, відчуваючи дотик тіл, перш ніж її гордість наказала б йому піти.

Неста стала на коліна, упершись поглядом у двері, і тиша була їй єдиною відповіддю.

38

– Зізнайся, ти пустила його до себе в ліжко? - Пошепки запитала Емері.

Неста виконувала стійку на руках, напружуючи м'язи живота і не даючи тулубу опуститися. Питання Емері змусило її повернути голову. Ілліріанка стояла в такій же позі. Побачивши розгубленість на обличчі Нести, Емері лише посміхнулася. Праворуч від Нести вправлялася Гвін, яка теж чула питання і здивовано розплющила очі.

Неста надала обличчю безпристрасний вираз і опустила на землю, зберігаючи напругу черевних м'язів, поки спина не стикнеться з кам'яною підлогою.

– З чого ти взяла?

– Ви з Кассіаном весь ранок пристрасно переглядаєтеся. Важко не помітити.

– Тобі здалося, – похмуро відповіла Неста.

Їй варто було зусиль не дивитися в ту частину майданчика, де Кассіан займався з Іланою та Лорелесею – жрицями, які вперше прийшли на урок. Він навчав їх правильної постановки ніг та збереження рівноваги.

Заняття розпочалися дві години тому. Неста двічі ловила на собі його погляд, але щоразу відводила очі.

– Не здалося, — ледь чутним пошепком заперечила Гвін, щоб гострий фейський слух Кассіана не вловив.

Неста лише витріщила очі.

– Якщо не хочеш розповідати про це, то хоч розкажи про вчорашній день, - попросила Емері. – Чому скасували заняття? Де ти весь день пропадала?

– Мене попросили тримати це в секреті.

Рани, залишені келпі, безслідно зникли, позбавивши її необхідності щось вигадувати.

– Це було якось пов'язане зі Скарбницею, – сказала Гвін, чиї зеленувато-блакитні очі помічали дуже багато.

Неста промовчала, визнавши мовчання достатньою відповіддю. Емері теж знала про Скарбницю, але не більше, ніж Гвін. Мовчання Нести змусило її насупитися, але вона одразу поставила нове запитання:

– Так, значить, ти з ним не спала?

– Я цього не говорила. - Неста зробила нову стійку, підтягнувши тулуб до колін.

Емері хмикнула.

Щоки Нести спалахнули. Емері і Гвін переглянулися.

– Тобі сподобалося? – запитала послушниця. Неста зробила ще одну стійку.

– Емері! Гвін! – крикнув їм Кассіан. - Якби стійки у вас виходили з такою ж легкістю, як балаканина, ви б давно все закінчили.

Обидві винувато посміхнулися, хором вибачилися і відновили заняття.

Погляд Кассіана зупинився на Несті. Вона завмерла. У просторі між ними зависла напруга. Сопіння новеньких кудись відсунулося, блакитний небозвод став вищим. Щоки ледь відчували дотик вітру.

– Тебе це теж стосується, Неста, – додав Кассіан, кивнувши на Емері і Гвін. Обидві щосили кріпилися, щоб не розреготатися. - Повтори стійку ще п'ятнадцять разів.

Неста похмуро зиркнула на подруг і продовжила вправи. Тому вона й намагалася не дивитися в бік Кассіана.

Його увага повернулася до новеньких, але з кожним підйомом на витягнутих руках Неста пригнічувала в собі наполегливе бажання подивитися в його бік. Вона тричі збивалася з рахунку. Придурок Кассіан!

– Якщо тобі важко зосередитися ... - початку Гвін.

– Помовч, а? - пробурмотіла Неста.

– Я серйозно, - тихо засміялася Гвін. - Минулого вечора я дізналася про новий валькіріанський спосіб. Називається «Заспокоєння розуму».

– І що це таке? — спитала Неста, втискаючи долоні в підлогу і намагаючись не згинати лікті.

– Валькірії таким чином заспокоювали розум і емоції. Деякі займалися цими вправами по три-чотири рази на день. Потрібно просто сісти і дати своєму розуму затихнути. Це допомагає... зосередитися.

Емері пирснула зі сміху.

– Вправляти розум – хіба таке можливо? - Запитала Неста, пропустивши повз вух натяк Гвін.

Гвін припинила займатися. Її дразлива усмішка змінилася задумливою.

– Загалом, так. Це потребує постійних вправ. Я тут переглядала для Мерілли одну книгу. Там був цілий розділ. Потрібно глибоко дихати, потім відчувати своє тіло, а далі відпустити. Валькіріям це допомагало справлятися з їхніми страхами, швидше приходити в себе після важкої битви і долати внутрішніх демонів.

– Іліріанські воїни такими вправами не займаються, - тихо сказала Емері. – Їхні голови завжди сповнені думками про битви та розправу з противником. А після війни все стало лише гірше. Тепер вони готуються до нової і зміцнюють свої лави.

– Валькірії вважали, що зайві емоції відволікають. Особливо під час бою, - продовжувала Гвін. - Валькірії

намагалися перетворити свій розум на таку ж зброю, як мечі та стріли. Вони вчилися зберігати незворушність. У кожної всередині був куточок спокою, куди вони занурювалися в розпал битви, що робило їх непереможними.

З кожним словом послушниці серце Нести билось все сильніше. Заспокоїти її розум, що вічно метушиться...

– Можна когось попросити, щоб переписали цей розділ?

– Я вже попросила, — посміхнулася Гвін.

– Послухайте, ви займатиметеся чи пліткуєте? — крикнув на них Кассіан.

Неста кинула на нього спопеляючий погляд.

– Нічого йому не кажіть, — попередила вона подруг. — Це наш секрет.

То-то він здивується, коли вона стане незворушною і холоднокровною.

Емері та Гвін согласно закивали. У цей момент Кассіан попрямував до них. Вся сутність Нести насторожилася. До Будинку вітру вона повернулася сьогодні вранці. Перекидав її Різ, що тримався з підкресленою безпристрасністю.

У її розпорядженні залишалося всього півгодини на сніданок і перевдягання. Їй довелося вдягнути інші обладунки. Старі вимагали чищення та просушки. Нові виявилися просторішими. Вони не висіли на ній мішком, але сиділи вільніше. Лише надягнувши їх, вона зрозуміла, що старі стали їй тісні. За цей час у неї з'явилися м'язи, а колишні, облягаючі обладунки сковували рухи.

Кассіан встав, уперши руки в боки:

– Дивлюся, у вас сьогодні є щось цікавіше за заняття.

Він знав. Цей недоумок знав, що вони говорили про нього. Іскорки в очах, напівусмішка. Він, звичайно ж, знав.

– Нічого в нас немає, - відповіла Емері, кріплячись, щоб не посміхнутися.

Гвін дивилася то на Несту, то на Кассіана.

– Значить, нічого? - запитав у неї Кассіан.

Гвін підозріло швидко замотала головою і почала старанно робити стійки. На її ластовинному обличчі проступили краплинки поту. До неї приєдналася Емері. Обидві працювали з такою старанністю, що Несті хотілося сміятися.

– Що? — Вона глянула на Касіана впритул.

— Ти закінчила вправи? — з нахабним подивом спитав він.

— Так.

— А віджимання?

– Також.

Кассіан підійшов ближче, і їй знову пригадався вчорашній вечір, коли він з'явився в її спальні. Згадалися його руки, що стискали їй стегна, і те, як входив до неї ззаду. Мабуть, щось із спогадів позначилося на її обличчі, оскільки Кассіан тихо помітив:

– Ти сьогодні дуже... активна, Нес.

Вона проковтнула, усвідомлюючи, що подруги жадібно ловлять кожне слово. Потім, піднявши голову, запитала:

– Коли ми займемося чимось корисним? Коли почнемо вправлятися з луками або на мечях?

– Думаєш, ти готова взятися за меч?

Емері фиркнула, але продовжила робити стійки. Неста не посміхнулася і не почервоніла.

– Це знаєш тільки ти, – відповіла вона, не відводячи очей.

У Кассіана роздулися ніздрі.

– Вставай, – наказав він.

З того часу, як Кассіан учора вийшов зі спальні Нести в палаці, він двадцять з лишком разів повторив собі, що їх вчорашній секс був помилкою. Але, бачачи її сьогоднішній наскок, вловлюючи її непрямий натяк, більш схожий на полум'я, що шипить, він не розумів, чому зробив такий висновок. Мабуть, йому б життя не вистачило, щоб зрозуміти.

Частково з тим, що такого приголомшливого сексу він ніколи не мав. Нарешті все, що сталося вчора, в ньому перевернуло.

– Вставати? - Здивувалася Неста. – Навіщо?

– Я ясно висловився. - Він кивнув на середину майданчика. — Якщо думаєш, що готова взяти в руки меч, доведи.

Емері посміювалася не приховуючи, а Гвін кидала на них глузливі погляди.

– Закінчуйте вправи, бо примушу робити по другому колу.

Ті відразу перестали дивитися.

Але Неста не відводила очей. Її гарне обличчя було червоне від напруги. На лобі та скронях блищав піт. Кассіан стиснув кулаки, стримуючи порив нахилитися і злизати ці крапельки.

– Ми починаємо вчитися битві на мечях? - Запитала Неста.

Кассіан попрямував до збройової стійки. Неста пішла слідом.

– Спочатку на дерев'яних. Давати новачкам справжню зброю – тільки через мій труп.

Неста засміялася. Кассіан напружився і, обернувшись, кинув:

– Якщо ти не вийшла з дитячого віку і розмови про мечі викликають у тебе сміх, значить тобі ще рано цим займатися.

Неста спохмурніла.

– Мечі, списи, луки - зброя, що несе смерть. - Кассіан звертався до Нести, але навмисне говорив голосно, щоб чули всі. – І ставитися до зброї треба з певною часткою поваги. У свої перші сім років навчання я взагалі не торкався справжнього меча.

– Сім років? – почувся за спиною голос Гвін.

Підійшовши до стійки, Кассіан витяг довгий меч – майже точну копію мечу, що висить у нього за спиною.

– Думаєш, дітям дозволять розмахувати справжньою зброєю?

– Ні, – зніяковіла Гвін. – Я про інше. Ми теж будемо сім років вправлятися на дерев'яних мечях?

– Якщо ви втрюх продовжите хіхикати, то так.

– Не дозволяйте йому вас залякувати, – сказала подругам Неста.

– Небезпечні слова для жінки, яку чекає поєдинок зі мною.

Неста зазвичай розширила очі, але знітилася, коли Кассіан простягнув їй дерев'яний меч.

– Який важкий, – пробурчала вона, беручи зброю в руки.

– Справжній ще важче.

– Справді? — спитала Неста, дивлячись на кінчик мечу, що виступає з-за плеча Кассіана.

– Так. – Він глянув на її руки. – Берися двома руками. І не біля самої основи леза.

Емері підозріло закашляла. Рот Нести скривився, але вона придушила сміх. Кассіану теж було смішно. Довелося і йому ховати свій сміх за покашлювання. Але Неста взяла меч, як він велів.

– Ноги постав так, як я вчив, — сказав він, усвідомлюючи, що зараз на них дивляться всі.

Обличчя Нести стало серйозним. Здається, і вона зрозуміла: у їхньому навчанні настав поворотний момент і від її дій залежить, чи продовжать ці жриці займатися.

Момент був життєво важливим.

Неста спіймала на собі погляд Кассіана, але всі думки про те, як добре їм було вчора, миттєво вивітрилися з її голови, коли вона підняла дерев'яний меч.

Неста відчула, що нарешті ключ увійшов у замкову щілину.

Кассіан показав їй вісім різних ударів і стільки ж способів парірування ударів супротивника. За його словами, кожен був індивідуальним рухом, як удари

кулаком. Удари та парірування могли застосовуватися у поєднаннях. Найважчим виявилось не забувати рухатися разом з ефесом меча і чинити удар усім тілом, а не тільки руками.

– Паруючий перший, — наказав Кассіан.

Неста підняла меч перпендикулярно тілу, виставивши зброю перед невидимим противником.

– Косой третій.

Вона повернула лезо, нагадавши собі про необхідність рухатися разом з безглуздим ефесом, і завдала косого удару.

– Прямий перший.

Новий поворот, і вона подалася вперед, встромивши меч у нагрудник уявного ворога.

Всі припинили заняття і дивилися на неї.

– Паруючий третій, – наказав Кассіан.

Неста перекинула меч у праву руку, а ліву притиснула до грудей, як і показував. Кассіан пояснив, що у лівій у неї буде щит. Вміння правильно тримати щит надзвичайно важливе для виживання в битві.

– Косий другий.

Вона скинула меч вертикально і розрубала супротивника надвоє.

– Паруючий другий.

Неста повернулася на одній нозі, витягнувши меч із грудей поваленого супротивника, щоб перехопити новий невидимий удар.

Жоден рух ні силою, ні витонченістю не нагадував рух Кассіана. Вони були позбавлені природності. Неста спочатку згадувала послідовність рухів і потім рухалася, заспокоюючи себе, що півгодинного пояснення тут явно недостатньо. Кассіан часто говорив те саме.

– Добре, — похвалив він, схрещуючи руки на грудях. – Паруючий перший, косий третій, прямий другий.

Вона провела всі рухи, тепер уже швидше та впевненіше. Вдаряючи, вона дихала в унісон з рухами

тіла.

– Добре, Неста. Ще раз.

Їй бачилося розкисне від бруду поле бою. Вона чула крики соратників та ворогів. Кожен рух був битвою за виживання, за перемогу.

– Ще.

Перед уявним поглядом Нести миготіли правитель Сонного королівства, Котел, Ворони, келпі, Тімас і всі люди, що насміхалися над бідністю і відчайдушним становищем сім'ї Аркерон, а також батькові друзі, лицемірно посміхаючись та забувши про дружбу.

Рука побалювала, але біль був чимось вторинним у порівнянні з піснею, що піднімалася в її крові.

Дивне відчуття.

Кассіан називав різні поєднання, і Неста слухняно виконувала їх усі, пропускаючи через себе. Перед нею вставали обличчя ненависних ворогів, миті власної безпорадності.

І з кожним рухом меча, з кожним вдихом та видихом все виразніше звучала думка. Кожен удар і контрудар тільки посилювали цю думку.

«Таке більше не повториться».

Більше вона не буде слабкою.

Не виявиться у чийсь владі.

Не зазнає поразок.

До минулого немає повернення. Немає повернення, повернення немає.

Кассіан перестав віддавати їй команди. Світ завмер. Залишався тільки Кассіан, його люта усмішка, ніби він знав, яка пісня звучить у крові Нести, наче він один розумів, що дерев'яний меч – знаряддя для випуску гнівного вогню, що скупчився в неї всередині.

Інші учениці стояли мовчки. У повітрі відчувалися їхня нерішучість і потрясіння. Неста відвела погляд від Кассіана і подивилася на Емері та Гвін, що йшли в її бік. Кассіан встиг приготувати дерев'яний меч для кожної.

В очах обох не було ні краплі страху, ніби й вони побачили те, що бачив Кассіан, і чули слова, що звучали в голові Нести.

«Таке більше не повториться».

39

Вогонь усередині не вщухав.

Через цей вогонь, через вируючу силу вона ледве справлялася з роботою в бібліотеці. Як тільки годинник продзвонив шість, вона помахала Клото і попрямувала до сходів, що йдуть до підніжжя гори.

Нижче, ще нижче. Коло за колом.

Сходинка за сходинкою.

Неста не зупинялася. Не могла зупинитися.

Вона ніби вирвалася з клітки, про існування якої не підозрювала.

З кожним кроком вона чула слова: «Таке більше не повториться».

Від келпі її врятувало тільки везіння. Але поєдинок із ним її злякав. Такою ж зляканою вона була, коли її силою занурювали в Котел і під час сутички з Тімасом. Але з Тімасом вона хоч би боролася. А з келпі просто брикалася, поки Маска її не врятувала.

Вона здорово злякалась. Перетворилася на в'ялий, тремтячий комок. Це було неприйнятно. Вона поводитися як справжня боягузка, що поспішає сховатися всередину себе.

Нижче і нижче, коло за колом.

Минуле не повториться.

Досягши шеститисячної сходинки, Неста пішла назад.

Наступного дня місто накрило перший з осінніх дощів. Кассіан цілком припускав, що жриці не прийдуть на заняття, але прийшли всі і вже чекали на вітрі. Мокрі, що не наважилися застосувати магію для захисту від дощу.

Здавалося, вони перевіряли себе на міцність.

У центрі стояла Неста: зосереджена, готова до занять.

Кассіана обдало хвилею жару. Рішучість Нести, її готовність дізнатися більше і досягти більшого підхльоснули в ньому бажання.

Минулого вечора він не розшукував її, вирішивши не спокушати долю і переночувати в будинку біля річки. Їхнє злиття було приголомшливим, і Кассіан знав: якщо він не зведе хоч би подібність перешкоди, бажання поглине його цілком. Неста заволодіє ним без залишку.

Поруч із Нестою стояли Емері та Гвін. Сьогодні на заняттях з'явилися три новенькі.

– Привіт, – коротко кинув Кассіан.

Він дивився на одинадцять промоклих жінок, які чекали, як воїни, якими він командував на полі бою. Рослина відкинула капюшон, показавши темно-червоне волосся та бліду шкіру. Її обличчя виглядало тендітним, очі – кольору карамелі. Якщо їй і було страшно відкрити обличчя, вона не подавала виду. Кассіан окинув поглядом інших і помітив зміну. Гвін з'явилася в ілліріанських обладунках. Судячи з запаху, то були колишні обладунки Нести.

Кассіан дивився на них, яснооких, готових вчитися.

– Думаю, нам потрібен другий наставник.

Другого наставника жінки спочатку зустріли насторожено. Але Азріель тримався так спокійно і відсторонено, що їхня настороженість швидко пройшла. Аз охоче погодився займатися з жрицями перед тим, як вирушати на стеження за Бріалліною.

Кассіан продовжував навчати Несту, Емері та Гвін. Дощ не вщухав. Всі вони промокли до нитки, проте холоду не відчували. Напружені заняття розігріли їх тіла.

– Отже, можна одним рухом збити супротивника з ніг?
- Запитала Гвін у Кассіана, що стояв поруч з Нестою.

Вони вправлялися на мечях і вирішили зробити коротку перерву. Натруджені м'язи рук вимагали розтяжок. Але замість того, щоб просто сидіти,

підставляючи тіла дощу та холодному вітру, він вирішив показати кілька прийомів вивільнення із захоплення.

Гвін була сьогодні дещо розсіяною і постійно косила оком на іншу половину майданчика. Кассіан припускав, що вона стежить за Азом. Той, з'явившись, вітав її легкою посмішкою. Гвін у відповідь не посміхнулася. Кассіан подумки вилаяв себе за дурість. Треба було запитати послушницю, чи не обтяжує її присутність Азріеля. Мабуть, треба було спитати їх усіх щодо появи другого чоловіка, але передусім Гвін. Адже Азріель знайшов її тоді в Сангравасі.

Зазвичай говірка, сьогодні Гвін не вимовила ні слова. Лише поглядала на Аза, який впритул займався з новенькими. Обличчя послушниці залишалося непроникним. Згадавши, що йому поставили питання, Кассіан сказав:

– Якщо вдарити в потрібне місце, ваш противник знепритомніє.

Він поклав руку Нести собі на шию. Поруч із його пальцями її пальчики здавались зовсім маленькими й до того ж змерзлими. Не втримавшись, він провів великим пальцем по тильній стороні її долоні.

– Потрібно натиснути ось на цю точку. Натисніть як слід, і ваш супротивник каменем впаде на землю.

Пальці Нести напружилися. Кассіан схопив її руку, але Неста посміхнулася, ніби знаючи, що зловила його. Він стиснув її холодні пальці.

– Я знаю, про що ти думаєш.

– Я б такого не зробила, — заперечила Неста, але її очі блищали.

Кассіан їй підморгнув, і вона прибрала руку з його шиї.

– Відпочили, і вистачить, - сказав він. - Хто хоче ще раз показати мені всі вісім основних рухів?

Переодягання в сухий одяг не допомогло. Через годину після занять Неста та Гвін досі стукали зубами від холоду. У бібліотеці вони знайшли теплий затишний

куточок, куди жриці зазирали рідко. Неста ковтала гарячий м'ятний чай, відчуваючи, як тепло розливається по її змерзлому тілу. Її увага була привернута читанням глави, переписаної Гвін. Другий екземпляр вона дала Емері, взявши з іліріанки слово, що ввечері та займатиметься у себе вдома, а завтра вони зрівняють результати.

– Невже це і справді так легко? — спитала Неста, відкладаючи листи на потерту подушку диванчика.

Гвін сиділа на іншому краю, витягнувши ноги до вогню.

– Це тільки здається простим, але судячи з того, що я прочитала, все не так і просто.

– Тут говориться, що треба сісти в тихому, зручному місці, заплющити очі, глибоко дихати і відпустити розум.

– У валькірій лише на вивчення основ витрачалися місяці. А для оволодіння цим способом були потрібні постійні вправи багато разів на день. Але давай спробуємо. Наприкінці глави є попередження: вперше вправа може викликати сонливість і навіть занурити в сон. Щоб рухатися далі, треба боротися з бажанням заснути.

– Я не проти подрімати після сьогоднішніх занять, - пробурмотіла Неста.

Гвін усміхнулася, погоджуючись з нею. Неста поставила чашку на низький столик біля диванчика:

– Добре. Давай пробувати.

– Я запам'ятала всі кроки, так що буду тобі підказувати, — запропонувала Гвін.

– Дивно, якби ти не запам'ятала, – з'їхидничала Неста.

Гвін грайливо ляснула її по плечу:

– Моя робота – вивчати та запам'ятовувати.

– Не сперечаюсь. Тож ти все запам'ятала.

– Уяви собі, - засміялася Гвін. Вона швидко допила чай і випросталась. - Займи зручне становище. Потрібно залишатися уважною, але без напруги.

– Не уявляю, як це виглядає, - зізналася Неста.

Гвін показала. Вона відкинулася спиною на подушки, уперши ступні в підлогу, а руки залишивши на колінах. Неста прийняла ту саму позу. Гвін оглянула її і схвально кивнула.

– Тепер зроби три глибокі вдихи. Вдихай носом, рахуючи до шести. Трохи затримай подих і видихай через рот, теж рахуючи до шести. Після третього видиху заплющи очі і продовжуй дихати.

Неста корилася. Такі глибокі вдихи і видихи потребувало більше уваги та зусиль, ніж вона очікувала. Її дихання було надто галасливим; їй здавалося, що вона вибивається із загального з Гвін ритму. Скільки вдихів-видихів вона вже зробила? Два? Три? А може, чотири?

– Відчуваю, ти надто роздумуєш над диханням, — тихо помітила їй Гвін. - Заплющи очі і продовжуй дихати. Зроби п'ять вдихів та видихів.

Неста зробила. Вона вирішила, що із заплющеними очима, коли нічого не відволікає, їй буде легше стежити за диханням.

На жаль, ні. Її розум чомусь так і намагався вирушити тинятися. Зусиллям волі вона наказала собі зосередитися на рахунку: рахувати тривалість вдихів та видихів, а також загальне їхнє число. Проте дуже скоро Неста виявила, що думає про диванні подушки, що холоне чай і про своє все ще вологе волосся.

Скільки повторень вона зробила?

– На мою думку, я втрачаю розум, – пробурмотіла Неста.

– Тепер дихай рівно, не напружуючись, і зосередься на навколишніх звуках. Прийми їх, а потім відпусти, хай зтихнуть.

Неста знову підкорилася. Ліворуч чулося шурхотіння ніг і шелест одягу. Хто це тиняється між стелажми? Яку книжку вони?..

Зосередитись. Нехай звуки зтихнуть. Поблизу хтось проходив. Неста відзначила це і разом із видихом

відправила думку у простір. Справа чулося рівне дихання Гвін.

Напевно, у Гвін це чудово виходило. У послушниці все чудово виходило. Але Несту це не дратувало. Навпаки, з незрозумілої причини вона була готова із захопленням розповідати про свою подругу всім.

Про свою подругу. Так тепер вона думала про Гвін. Це... Зосередитися. Відпустити думку. Неста вслухалася в подих Гвін, відпустила думку і перейшла до іншого звуку. Потім ще до одного.

– А тепер зверни увагу на своє тіло, — тихо сказала Гвін. – Почни з голови і повільно пройди всіма частинами, до самих пальців ніг. Відзначай відчуття. Якщо десь відчуєш біль...

– Після вправ з мечем у мене скрізь болить, - прошипіла Неста.

Гвін здавлено хихикнула:

– Я серйозно. Відзначай болючі місця і ті, де відчуття легкі та приємні...

Зашелестіли сторінки.

– Тут ще написано: коли закінчиш, оціни загальний стан тіла. Не застрявай на думці про нього. Просто відзнач.

Ця частина способу Несті зовсім не сподобалася, але вона не стала чинити опір. У неї нило все тіло, починаючи від задубілої шиї до болю по всій лівій нозі. Вона і не підозрювала, з скількох шматочків складається, і всі вони постійно повідомляли про свої болі або інші відчуття. Скільки шуму все це робило в її голові. Проте Неста слухняно відзначала стан кожної частини тіла. Визнати і відпустити.

А от коли дійшло до оцінки її емоцій... Як вона себе почувала? Зараз – втомленою... але задоволеною, що перебуває у теплі, поряд із Гвін. Їй хотілося сміятися, займаючись цією дивною вправою. Якщо поринути глибше...

– Тепер попрацюємо з диханням. Вдих через ніс, видих через рот. Зроби десять вдихів та видихів, потім починай знову. Якщо з'явиться думка, познач її і відпусти. Скажи собі: "Я - скеля, про яку розбиваються хвилі". Хвилі – це твої думки. Нехай вони розбиваються про тебе.

Начебто нічого складного.

І знову легкість виявилася оманливою. За перші десять вдихів-видихів у голові Нести не з'явилося жодної думки. Але коли вона почала нове коло...

Що подумала б Елайн, побачивши її тут з подругою? Ця думка впливла з нізвідки. Здавалося, варто було Несті відкрити розум, і туди прошмигнула думка. Зраділа б Елайна чи відчула б себе зобов'язаною попередити Гвін про те, що приховує особистість старшої сестри?

Вона збилася на п'ятому вдиху. Ні, на шостому. Стривай, здається, це сталося всього на третьому.

– Якщо збилася з рахунку, починай спочатку, - порадила Гвін, немов почувши затримку в рівному диханні Нести.

"Я відзначаю думку про мою сестру і відпускаю її".

На сьомому вдиху думки про Елайн з'явилися знову. «Все, що ти про це думаєш, - результат твого ставлення до моєї травми».

Чи була Елайна права? Фейра зізналася, що теж відчуває вину, проте Фейра не знала Елайн так, як Неста. Ні, так було раніше, поки Елайна не обрала Фейру.

Поки Амрена не обрала Фейру.

Поки...

"Я визнаю існування цих думок і відпускаю їх".

Неста вдихнула восьмого разу. «Я зосереджуюсь на своєму подиху. Ці думки існують, і я дозволяю їм пропливати повз мене».

Неста зробила новий вдих, змусивши розум думати тільки про подих.

– Коли закінчиш це коло з десяти вдихів-видихів, – сказала Гвін (послушниця була поруч і одночасно десь

далеко), – перестань їх рахувати і дозволь розуму робити все, що він забажає. Ми ще трохи позаймаємось, потім закінчимо. Потрібно поступово нарощувати тривалість занять.

Неста закінчила все коло з десяти вдихів та видихів. Момент зупинки відчувався, як хвиля, що насувається. Вона завершила десятий видих.

«А тепер, розум, роби що забажаєш. Вирушай у темні та моторошні місця».

Але він нікуди не вирушив. Розум тупцював на місці. Він... не збирався йти. Задоволений. Відпочивший.

За кілька секунд Гвін прошепотіла:

– Повертайся в своє тіло. Відзначай звуки довкола нас.

Дивно – як дивно було відчути власне тіло таким несподівано... спокійним. Перебуваючи на певній відстані, ніби вона справді могла виходити з тіла. Дозволяти йому відпочивати. А її розум...

– Відкрий очі, - прошепотіла Гвін.

Неста відкрила їх і вперше в житті відчула себе цілком перебуває в своєму тілі.

40

Два дні поспіль над Веларіс йшов дощ. Ставало все холодніше. Містом кружляло листя. Сидра стала схожою на сріблясту змію, місцями приховану клаптями туману. Але погода не вплинула на рішучість учениць, і всі вони з'являлися на заняття.

Але сюди, в невелику кузню на західній околиці Веларісу, Кассіан прийшов з однією тільки Нестою.

За п'ятсот років кузня зовсім не змінилася: ті ж сірі кам'яні стіни, той самий солом'яний дах. Кассіан симпатизував власнику і всю свою неіллір'янську зброю замовляв тут. Можна було б зводити її і до іллір'янського коваля, але тамтешні майстри дотримувалися старих традицій і забобонів, вважаючи, що жінки не повинні близько підходити до кузні. Червоношкірий феєць, що

відкрив їм двері, був досвідченим ковалем і відзначався добрим, хоч і буркотливим характером.

– Вітаю, полководець Кассіан, — промовив коваль, витираючи закопчені руки об брудний шкіряний фартух.

Він відчинив двері ще ширші. В обличчя пахло благодатним теплом – бажана зміна після холодного дощу. Темні очі коваля ковзнули по Несті, її мокрому волоссю і обладункам, відзначивши її спокій і повну байдужість до негоди.

Такий же спокій на обличчі і в рухах зберігався в неї і під час ранкових занять. Вона не здивувалась, коли Кассіан покликав їх у гості до коваля-зброяра. Він запрошував усіх учениць, але Емері треба було повертатися в Гавань Вітрів, а Гвін та інші жриці не хотіли покидати межі гори. Тому з ним пішла лише Неста. Їхній шлях лежав до села, яке починалося майже відразу за містом. Село вклинювалося між містом на сході і широкими рівнинами, що тягнуться аж до моря на заході.

– Чим можу служити? — спитав коваль.

Касіан легенько підштовхнув Несту і посміхнувся господареві:

– Хочу, щоб пані Неста, перш ніж вибрати собі зброю, дізналася, як вона робиться. Ти їй покажи, і цього буде досить, - сказав Кассіан, ховаючи посмішку.

Він глянув на Несту. Та поверх широкого плеча коваля оглядала приміщення. Коваль спохмурнів, і тому Кассіан поспішив додати:

– Хочу, щоб вона побачила, скільки вміння і праці вкладається у виготовлення меча. Нехай побачить, що меч – не тільки знаряддя вбивства, але ще й витвір мистецтва.

Пестоші завжди допомагало згладжувати гострі кути. Цьому його навчив Різ.

Неста перевела погляд на коваля. Якийсь час вони дивилися один на одного, після чого вона сказала:

– Я буду вдячна за все, що ти зможеш мені показати, і за витрачений на мене час.

Це був натяк на шанобливе ставлення до чужої праці. Маневр вдався, і коваль покликав їх усередину.

Вона слухала, а темноволосий феєць розповідав, скільки стадій проходить виготовлення зброї, починаючи від вибору руди, виплавки металу та випробування готового виробу. Кассіан стояв поруч і ставив питання, оскільки Неста мовчала, лише раз попросила відійти подалі від горна, що палає, в спокійну і прохолодну частину кузні. Коли коваль закінчив розповідь про те, як робиться вишуканіша зброя, Неста раптом запитала:

– А можна мені спробувати?

Коваль зам'явся. Неста вийшла вперед, поглядаючи на двері. Здавалося, що горить полум'я в горні їй більше не заважало.

– Я хочу пройтися молотом по лезах мечів... якщо в тебе такі знайдуться... Ми відшкодуємо збиток, - пообіцяла вона, миттю глянувши на Кассіана.

– Так, ми заплатимо за все пошкоджене. — Він кивнув.

Коваль знову окинув Несту випробувальним поглядом, наче визначаючи, чи достатньо в ній потрібної руди, потім погодився:

– Є у мене такі. Спробуй на них.

Він повів гостей до горна, де було світло та жарко. Кассіан міг присягнути, що Неста стежить за ритмом дихання. Дивилася вона лише на коваля. Той приніс наполовину готовий меч і поклав на ковадло. Меч був гарний, але цілком звичайний. «Для повсякденних потреб», як пояснив коваль. Він швидко й уміло показав, як треба тримати молот і вдаряти.

– Ноги постав ось так.

Неста чітко виконувала всі його розпорядження. Нарешті вона підняла молот і приготувалася вдарити.

Пролунав брязкітний звук. Меч заклацав по ковадлі. Молот зачепив його лише краєм.

– Це важче, ніж здається, - стиснувши зуби, зізналася Неста.

– Спробуй ще раз, - запропонував коваль. - До молота теж треба пристосуватися.

Кассіан не пам'ятав, щоб власник кузні говорив так... терпляче. Зазвичай їхні розмови були короткими і виключно у справі, без сторонніх питань.

Неста знову вдарила по лезу. Краще, але все одно коряво. У них за спиною в горні затріщало вугілля. Неста здригнулася. Раніше, ніж Кассіан встиг спитати, вона стиснула зуби і вдарила втретє. Учетверте. Уп'яте.

Коли коваль замінив меч на кинджал, Неста встигла пристосуватися до молота.

– Кинджали вимагають іншого звернення, — пояснив він і знову показав.

Кассіан похитав головою. Коли він востаннє замислювався про все це, відвідуючи знайому кузню?

Її удари ставали дедалі точнішими. І трималася вона все впевненіше. Груді Кассіана наповнилися гордістю. Ось вона, жінка, викута війною із Сонним королівством. Але в порівнянні з тією Нестою вона стала зосередженіша і сильніша.

Занурений у свої думки, Кассіан не помітив, як коваль виклав на ковадло великий меч. Але його увага відразу повернулася до Нести, коли вона швидко і точно вдарила по лезу.

Удар за ударом. Здавалося, весь світ завмер і дивився, як Неста осягає нове ремесло з тією ж старанністю, з якою вона навчалася військовому мистецтву.

Коваль їй усміхнувся. Кассіан вперше бачив, щоб цей феєць комусь так усміхався. Неста підняла руку з затиснутим молотом. Це був танець; кожен рух перекликався з дзвінким ударом молота по лезу. Вона вдаряла по мечу, підкоряючись ритму мелодії, яку більше ніхто не чув.

Кассіан її не квапив. Дощ і вітер хлестали по солом'яному даху, вплітаючись у спільну музику ударів. «Що ж вийде з цієї спеки та тіней?» – думав Кассіан.

Вчитися володіти мечем – заняття не з легких. Воно вимагало повторень, м'язової пам'яті та терпіння. Але здавалося, що Неста, Емері та Гвін займалися граючи.

Тільки здавалося. Кассіан дивився, як усі три повертали мечі на стійку, незважаючи на крижаний дощ. Ні, вони не грали. Вони вправлялися з якоюсь новою зосередженістю. Особливо Неста. Поставивши меч, вона взяла ганчірку і почала витирати руки, одночасно обертаючи шиєю.

Вийшовши вчора з кузні, вони не говорили, але, повернувшись до Будинку вітру, Неста стримано подякувала Кассіану. Її обличчя і тоді залишалося зосередженим, а погляд – спрямованим на якусь невидиму ціль. Увечері Кассіан не наважився до неї зайти, хоча все тіло цього вимагало. Але він вирішив дати їй час. Нехай почне сама, коли буде готова... якщо їй знову захочеться близькості з ним.

Кассіан прогнав думку і підставив голову під холодні струмені дощу, охолоджуючи своє бажання і тремтіння.

На майданчику був пристрій для відпрацювання кулачних ударів - перекинутий стовбур дерева, обгорнутий щільними ковдрами. Неста мовчки підійшла до нього, дивлячись на стовбур як на супротивника.

Вона обернулася через плече і запитливо подивилася на Кассіана.

– Якщо хочеш повправлятися в час, що залишився, давай, – сказав він.

Більшого їй не потрібно. Задоволений Кассіан більше не сказав ні слова, а лише дивився, як Неста стала в бойову стійку і почала молотити по стовбуру.

Від першого удару в неї заболіли кісточки пальців. Але вона вдаряла туди, куди слід, і її великий палець залишався там, де навчилася його тримати. На

зворотному русі руки біль перетворився на пісню. Вона завдала другого удару. Стовбур відгукнувся глухим звуком, настільки приємним для її вух.

Їй подобалися ці почуття. Подобалося перенаправляти свою силу.

Її дихання було різким і обпалюючим, але це не завадило їй завдати бічного удару лівої, потім два прямі удари правої.

Неста не відчувала ні дощу, ні холоду.

Цілих три дні в її крові палахкотів вогонь. Цілих три дні їй снилися мечі, битви та сходи. Їй не зупинитися. Увечері вона падала в ліжко і засинала, не встигнувши навіть почитати. Жодної близькості з Кассіаном. Жодного пристрасного погляду, кинутого на нього за столом.

Їй допомагала присутність Азріеля. Він займався з новенькими. Спокійний, м'який, але невідступний у своїх вимогах. Вона розуміла, що це лише її уява, але часом їй здавалося, ніби Рослина та Ілана зітхають щоразу, коли Азріель проходить повз. Може, не лише вони.

У глибині її душі таїлася радість (не зовсім чиста), що жриці не зітхають за Кассіаном. Цю думку вона теж прогнала - безглузду, своєкорисливу думку.

Таку ж, як її нутро: безглузде, своєкорисливе і повне ненависті.

Один-два, два-один-один. Неста завдавала удару за ударом, вганяючи в дерево все, що їй заважало.

– Котел мене забирай, — почувся знайомий чоловічий голос.

Кассіан обернувся: біля виходу на майданчик стояв Ласен. Жриці та Азріель пішли десять хвилин тому. Неста цього навіть не помітила.

– Фейра мені сказала, що її сестра вправляється. Я й уявити не міг, що Неста... справді вправляється.

Кассіан мовчки йому кивнув, продовжуючи стежити за Нестою. Та невтомно дубасила нещасний шматок дерева вже двадцять п'ять хвилин поспіль. Вона була в добре знайомому Кассіану стані, де думки і тіло стають одним цілим і де навколишній світ звертається в ніщо. Зараз Неста спустошувала глибини своєї особистості.

– А ти думав, вона тут нігтики чистить? – глузливо запитав Кассіан.

Штучне око Ласена клацнуло. Побачивши черговий удар лівої, він напружився. Деревний стовбур здригнувся від удару.

– Напевно, є сили, які краще не будити, — промимрив Ласен.

Кассіан сердито глянув на нього:

– Займайся своїми справами, вогняне пташеня.

Ласен продовжував дивитися на Несту, і його золотиста шкіра зблідла.

– Чому ти тут? – не впоравшись із різкістю в голосі, запитав Кассіан. – Де Елайна?

– Я не завжди з'являюся у Веларисі заради зустрічі з моєю парою. - Два останні слова Ласен вимовив з явним невдоволенням. - А тут я за порадою Фейри. Мені треба побачитися з нею та Різом. Ось вона і запропонувала скоротати час, подивившись, як Неста вправляється.

– Тут тобі не вистава, — процідив крізь зуби Кассіан.

– А я і не розважатися прийшов. - Руде волосся Ласена виблискувало в сутінках дощового дня. — Мені здається, Фейрі хотілося дізнатися про успіхи Нести від того, хто давно її сестру не бачив.

– І що? – уривчасто запитав Кассіан.

Ласен нагородив його нищівним поглядом:

– Ти ж знаєш, я тобі не ворог. Припини на мене кидатися.

Кассіан усміхнувся, але одними губами.

– Хто тобі сказав, що я кидаюся?

– Добре, буде тобі, — протяжно зітхнув Ласен.

Кассіан знав, що вона наближається до завершального удару. Два прямих лівої та бічної правої. Не витримавши, дерево тріснуло.

Неста зупинилася, вперши кулак у промоклу ковдру.

Вона шумно дихала, випускаючи з рота клуби пари. Їх одразу пробивали струмені крижаного дощу.

Потім вона випросталася, опустила руку і обернулася, як і раніше, дихаючи через рот. Кассіан впіймав у її очах відблиск срібного полум'я. Воно одразу ж зникло. Ласен завмер.

Неста пішла туди, де стояли Кассіан із Ласеном. Байдуже глянувши на останнього, не привітавшись, вона пройшла до сходів і почала спускатися. Здавалося, їй не до розмов. І тільки коли стихли її кроки, Ласен промовив:

– Хай зберігає Матір вас усіх.

Кассіан уже йшов до стовбура, відбитого Нестою.

Посередині утворилася невелика кругла вм'ятина, видно навіть крізь шари ковдри. Від неї виходило сяйво. Кассіан наблизив до неї тремтячі пальці.

Слід опіку досі тлів, як вугілля.

Кассіан торкнувся його. Деревина була холодною як лід.

Ще мить – і стовбур перетворився на розсип іскор.

Підійшов Ласен. Подивився і дуже серйозним голосом повторив:

– Хай береже Мати вас усіх.

41

Наступного дня в Кам'яне місто верхи на літаючому коні прибув Хеліон - верховний правитель Двору дня.

Від Різа Кассіан дізнався, що їх гість хотів в'їхати в похмуре підземне місто на золотій колісниці, запряженій четвіркою білосніжних коней з золотистими гривами. Однак Різ заборонив і колісницю, і коней, давши зрозуміти Хеліону, що він може зробити переброс або взагалі відмовитися від візиту.

Хеліон знайшов компромісне рішення, з'явившись на крилатому коні. Легенда стверджувала, ніби його найкращий жеребець міг підніматися так високо, що сонце до чорноти опалювало йому шкуру. Проте зараз, побачивши коня... Якби не власні крила, Кассіан відчув би заздрість.

Крилаті коні були рідкістю; причому такою, що залишилося всього сім племінних пар. Ті ж легенди казали, що давним-давно, ще до появи літописів, ці дивовижні створіння зустрічалися досить часто, але потім зникли, наче їх поглинуло саме небо. За останнє

тисячоліття їхнє поголів'я суттєво скоротилося. Причини ніхто не міг пояснити.

Свій зловісний внесок зробила і Амаранта: крім спалення багатьох бібліотек Хеліона, вона знищила три десятки його крилатих коней. Сім пар збереглися лише тому, що їх відпустили на волю, перш ніж підручні Амаранти зуміли дістатися стайні у найвищій вежі палацу Хеліона.

Улюблена пара Хеліона – чорний жеребець Меаллан та його подруга – триста років не приносили потомства. Останній їхній лоша ще малям підхопив хворобу, вилікувати яку не міг жоден цілитель.

Легенда говорила, що батьківщиною крилатих коней був острів, на якому пізніше звели Тюрму. Колись там розстилися чудові луки, що згодом змінилися мохистими пустками. Змінилася й погода: замість ясних небес над островом майже постійно стелився туман. Можливо, все це відіграло основну роль у скороченні поголів'я крилатих коней. Зі зникненням їхньої батьківщини зникли і невідомі сили, що їх живили.

Кассіан захоплено дивився на Меаллана. Жеребець стояв на чорних каменях двору, перед височеними воротами, що вели в надра гори. Його золотиста грива майоріла від вітру, піднятого синяво-чорними крилами. У світі фейрі залишилося трохи чудес, здатних здивувати Кассіана, але побачивши цього чудового жеребця, гордого, незалежного і лише частково покійного Хеліону, у нього перехопило подих.

– Неймовірно, – пробурмотів Різ, який теж був захоплений побаченням.

Фейра сяяла від насолоди. Кассіан не сумнівався: вона обов'язково зобразить це дивовижне створіння. Можливо, разом із його чарівним господарем. Азріель і той благоговійно дивився, як жеребець перебирає ногами. Хеліон потріпав коня по потужній мускулистій шиї і спішився.

– Ласкаво просимо, — промовив Різ, виходячи вперед.
– Я зовсім не бажав цієї парадності, - Хеліон потис руку Різа, - але Меаллан вміє справити враження.

Він свиснув. Жеребець, незважаючи на свої величезні розміри, граціозно обернувся і злетів у небеса, щоб у невідомому місці чекати господаря.

Хеліон усміхнувся Фейре, яка на всі очі дивилася на коня, що піднімався в хмари:

– Якщо хочеш, можу покатати тебе повітрям.
– Раніше я б негайно погодилася, - Фейра теж усміхнулася, - але зараз не ризикуватиму.

Хеліон здивовано підняв брови. Різ з Фейрою швидко переговорили сполучною ниттю, після чого Різ кивнув.

Ще через секунду в мозку Кассіана зазвучав голос Різа: «Ми йому скажемо».

«Навіщо ризикувати?» – зберігаючи безпристрасне обличчя, запитав Кассіан.

«Потім, що нам потрібні його бібліотеки», – похмуро відповів Різ.

«Щоб знайти спосіб врятувати Фейру», - подумки доповнив Кассіан.

«І ще тому, що ви з Азрієлем маєте рацію: незабаром живіт Фейри стане помітним усім. Вона погодилася на щит, але якщо я оточу її заклинання, що маскує, щоб приховати вагітність, вона мені яйця відірве. - Різ поморщився. – Так що доведеться сказати».

«Готовий підтримати тебе, брате», – подумки вимовив Кассіан і кивнув.

Різ з подякою глянув на нього, а потім підняв щит, що оточував Фейру, і повітря наповнилося її прекрасним, неповторним запахом. У Хеліона округлилися очі. Погляд перемістився на живіт Фейри, що злегка виступає, прикритий рукою. Верховний правитель Двору дня засміявся:

– Тепер зрозуміло, навіщо Різандові знадобилися непроникні щити.

Хеліон нахилився і поцілував Фейру в щоку:

– Мої привітання вам обом.

Фейра засяяла. Посмішка Риза була не настільки відкритою. Можливо, Хеліон це помітив, але промовчав. Він підійшов до Кассіана з Азріелем.

– А де моя красуня Мор? – нахмурившись, спитав він.

– Відсутня, – з помітною напругою відповів Аз.

– Шкода. Дивитися на неї куди приємніше, ніж на вас двох.

Кассіан витріщив очі.

Хеліон усміхнувся, зняв невидиму порошок зі своєї білої туніки, після чого повернувся до Риза. Туніка була короткою, що оголювала його темно-коричневі мускулисті стегна. Ноги Хеліона були взуті в золотисті сандалі, шнурівка яких доходила до щиколоток. Вбрання, абсолютно марне на засніженій місцевості. Верховний цар був беззбройним. Єдиними металевими предметами були золотий браслет у формі змії, одягнений на мускулисте передпліччя, і золота корона з гострими променями поверх його довгого чорного волосся. Щойно глянувши на Хеліона, кожен розпізнав би в ньому верховного правителя, але Кассіану завжди подобалася його невимушена і навіть нешаноблива манера триматися.

– Ну що? Хочеш, щоб я покопався в якомусь заклинанні? – ліниво запитав він у Риза. – Чи це був лише привід і ти збирався заманити мене до свого підземного палацу збочених насолод?

– Хеліон, не примушуй мене шкодувати про запрошення, – зітхнув Різ.

– Невже й пожартувати не можна? – Золотисті очі Хеліона спалахнули.

– Друг мій, я за тобою сумувала. — Фейра взяла Хеліона під руку.

Хеліон торкнувся її руки:

– Якщо ти комусь скажеш про це, я відпиратимуся до останнього, але я теж сумував за тобою, руйнівниця закляття.

– Цей палац мені куди більше до вподоби, ніж підземний - зізнався Хеліон через годину, поглядаючи на колони з місячного каменю і прозорі фіранки, що тремтять на легкому вітерці.

Вітерець ніяк не в'язався з засніженими вершинами гір. Кассіан знав: за невидимими магічними щитами, що оточували палац, дув справжній, палаючий холодний вітер, здатний миттю пробрати до кісток.

Хеліон опустився в низьке крісло перед одним із незліченних вікон і зітхнув.

– Тепер, коли ми поза Кам'яним містом, давайте про справу. Адже вам потрібна моя оцінка?

Фейра сіла в сусіднє крісло, але Кассіан, Різ і Аз залишилися стояти. Співак тіней притулився до колони і майже зник з очей.

– Ці солдати зачаровані?

У круглій кам'яній кімнаті Хеліон спробував заговорити з полоненими солдатами Двору осені, потім торкнувся їхніх рук. Магія Різа підтримувала у них життя, не даючи померти з голоду. Ледве до них доторкнувшись, Хеліон змінився в обличчі і промимрив, що з нього достатньо.

До цього моменту ніщо в Кам'яному місті його не чіпало: ні величезні чорні колони, вкриті вибагливим різьбленням, ні підступні та лицемірні жителі, ні гнітюча темрява палацу. Якщо Хеліону це місце і нагадало про його перебування в Підгір'ї, він не показував очей. Свій Двір Амаранта влаштувала за образом та подобою Кам'яного міста. За словами Різа, подібність вийшла жалюгідною.

– "Зачаровані" - невірне слово, - хмурячись, відповів Хеліон. – Їхні тіла та дії ніби їм не належать. Однак на них не накладено жодного закляття. Я здатний відчувати

чари як ниті. Ті, що зачаровують, обплутують жертву, як кокон. У цих солдатів я такого не виявив.

– Тоді що з ними не так? - спитав Різ.

– Не знаю, - з незвичайною для нього серйозністю зізнався Хеліон. – Їх оточують не ниті, а щось на кшталт туману. Схожий на туман, про який говорив ти, Різанд. Нема за що вхопитися, нічого зламати, проте щось там присутнє.

– Хочеш сказати, що це схоже не стільки на закляття, скільки на чийсь вплив?

Хеліон пошкреб підборіддя.

– Пояснень у мене немає, але таке відчуття, ніби туман обволікає їм розум, змушуючи поводитися таким чином... У чому справа? – спитав він, помітивши обличчя навколишніх, що змінилися.

– Корона, – з зусиллям сказала Фейра. - Частина Скарбниці жаху.

Незабаром Хеліон дізнався про полювання королеви Бріалліни за Скарбницею, про причетність Косфея і про знайдену Нестою Маску. Фейра промовчала лише про секрети Еріса, що стосувалися глибини віроломства Берона. Коли вона закінчила, Хеліон повільно похитав головою.

– А я думав, нарешті можна відпочити від всіх цих лих.

– Незнайденою залишається лише Арфа, – включився у розмову Азріель. Він, як і раніше, стояв біля колони, оповитий тінями. - Швидше за все, Бріалліна заволоділа Корonoю не вчора. Тому інші королеви й розбіглися своїми володіннями. Може, злякалися, що вона оберне Корону проти них, і дали деру. Бріалліна могла знайти Корону ще під час війни, поки ми всі були поглинені боротьбою із Сонним королівством. За допомогою цієї зловісної іграшки вона повернула всі свої війська на вихідні позиції і причаїлася. Можливо, тому Косфей і звернув увагу на Бріаллін. Йому потрібна не вона, а Корона.

– З цим я можу погодитися, - визнала Фейра. - Але навіщо солдатам Еріса знадобилося атакувати наших на Орідському болоті? Що ними рухало?

– Можливо, Бріалліна виявила, що ми проникли в її задуми, - припустив Різ. – А напад – спосіб повідомити нас.

– Але звідки вона дізналася, що ми вирушимо на болото? – здивувався Кассіан. - Ці солдати не вміли здійснювати перекидання. Їм довелося б не один тиждень добиратися до Оріда.

– До речі, вони й пропали більше місяця тому, — нагадала Фейра.

– Не забувайте, що Бріалліна – теж Створена Котлом, – сказав Хеліон. - Їй не вистачає сили, щоб через ворожіння дізнатися, де знаходиться Котел. Але шукати предмети зі Скарбниці жаху вона може не гірша за Несту Аркерон. Невідомим для нас чином вона дізналася, що Маска знаходиться на дні Оріда, але сама не наважилася вирушити у небезпечні місця. Не виключено, що вона заздалегідь послала туди солдатів, наказавши їм відібрати у вас Маску, коли ви знайдете цю штучку.

– Або змусити нас убити тих солдатів, зробивши нас ворогами Двору осені, – сказав Кассіан.

– Якщо Бріалліна думала, що жменька солдатів зуміє впоратися з кожним з нас, вона просто дурна, – посміхнулася Фейра.

Хеліон кивнув.

– Ти казала, Маска знаходиться тут. Можна на неї подивитись?

– Правду кажучи, нам потрібна твоя допомога. Різ зачинив і оточив закляттями кімнату, де лежить Маска, але вона зламала всі чари, відчинила двері і впустила мою сестру. Напевно, тому, що Неста теж створена Котлом. Якщо Неста змогла увійти, значить змогла б і Бріалліна.

Фейра засунула руки в кишені.

– Ти можеш навчити Несту накладати заклинання?
Можливо, щось більш... особливе?

– Особливе? – здивовано перепитав Різ.

– Так, таке, – повторила Фейра, ковзнувши очима по чоловікові. – Не всі з нас такі солодкоречливі, як ти.

– Зате скільки задоволення тобі це приносить, моя люба Фейра.

Кассіан вважав за краще не помітити непрямий натяк і спалах збудження від них обох. Однак Хеліон усміхнувся.

– Неста чекає, — повідомив Азріель.

– Вона тут? — спитав Хеліон, і його обличчя буквально засяяло золотистим світлом.

– Так, — відповіла Фейра і встала.

Кассіан не пропустив пристрасного погляду, кинутого його верховною правителькою, коли вона проходила повз Риза, прямуючи до північної частини палацу. Не пропустив він і тихого сміху Різа, повного чуттєвих обіцянок. Кассіану було не придушити біль у грудях, побачивши цю невимушеність, цю відкритість у прояві своїх почуттів і любові.

Як це відрізнялося від них з Нестю «сексу, і не більше того».

Хеліон рушив слідом, розхвалюючи дорогою красу гірського палацу. Кассіан загородився від промов гостя. Його думки, як і раніше, займала близькість з Нестю. Адже вона навіть не спромоглася затримати його, коли він йшов. І жодного разу не натякнула про готовність продовжити почате. Він і сам тримався відсторонено, особливо бачачи, з якою завзятістю вона вибивала з себе на заняттях усе, що так її мучило. Але він продовжував згадувати вечір їхньої близькості. Згадував її задерті догори сідниці, її прекрасне, розбухле лоно, повністю вкрите його спермою.

– Про що роздумуєш? – усе тим же лінивим тоном запитав у нього Хеліон, коли вони підійшли до зачинених дверей.

Кассіан випростався. Він і не підозрював, що його думки мали запах.

– Про твою матір, — усміхнувся він.

– Я завжди забуваю про те, наскільки ти мені подобаєшся, — посміхнувся Хеліон.

– Щасливий нагадати, — підморгнув йому Кассіан.

Фейра постукала і відчинила двері.

Неста сиділа за столом, де лежала Маска, і читала книгу. Судячи з поспішності, з якою вона зачинила книгу, Кассіан зрозумів, це один із романів, якими вона постійно обмінювалася з Емері та Гвін.

Хеліон увійшов до кімнати. Неста встала. Кассіан мимоволі напружився. Сьогодні на ній була синя сукня. Він більше місяця не бачив її в жіночому вбранні. Сукня більше не висіла на ній. Неста набрала достатньо ваги. Зник провал на місці ліфа, а її чудові груди спокусливо проступали під овальним вирізом сукні.

– Привіт, пані Неста. - Хеліон витончено, як того вимагав придворний етикет, схилив голову.

Неста зробила реверанс.

– Пані? – перепитала вона, подивившись на сестру.

– Так треба за етикетом, – пожалала плечима Фейра.

– Тепер я розумію, чому в тебе зуби рипіли, коли ти вимовляв це слово. - Неста подивилася на Кассіана.

Він посміхнувся, а Хеліон розгублено моргнув.

Здавалося, його вразило, що Неста не надала значення, хто перед нею.

Проте Неста в першу їхню зустріч пройшла повз Хеліона, не виявивши жодного інтересу.

– Воно мені важко дається, - зізнався Кассіан.

Неста знову подивилася на Хеліона, розглядаючи химерну золоту корону та туніку:

– Так це твій крилатий кінь нещодавно пролітав?

– Ти бачила мого кращого жеребця. — Хеліон усміхнувся, чемно і якимось завчено.

– Красивий.

– Як і ти.

Неста нахилила голову. Кассіан перестав дихати, чекаючи на її відповідь. Фейра та Різ кріпилися, щоб не розсміятися. Азріель усім виглядом зображував доброчесну нудьгу.

Неста так довго буравила очима Хеліона, що він став переступати з ноги на ногу. Верховний правитель, що переминається під її поглядом.

– Дякую за комплімент, – нарешті відповіла Неста, вважаючи, що з неї досить обміну люб'язностями.

Неста вміла робити такі паузи, під час яких вибирала, як і куди найкраще вдарити.

Хеліону стало не по собі.

Різ дипломатично кашлянув. Відчувалося, він теж здивований її поведінкою.

– Ось, власне, і Маска, - сказав він, вказуючи на чорний оксамитовий згорток. – Неста, будь ласка, дістань її.

Неста розгорнула оксамит. Виблиснуло старовинне коване золото. Хеліон навіть зашипів. Кімната наповнилася дивною холодною силою, що шелестить, як порив вітру. Хеліон повернувся до Нести, забувши про чуттєвість і компліменти.

– Так ти одягала Маску і залишилася жива? - Він не чекав відповіді на запитання. – Будь ласка, заверни її знову. Мені нестерпно на неї дивитися.

– Маска так сильно діє на тебе? – здивувався Різ, щільно складаючи крила.

– А на тебе не діє, коли по тобі дряпають холодними кігтями?

– На нас теж діє, але по-іншому, – відповіла за чоловіка Фейра. - Ми відчуваємо її силу, але не сказати щоб когось із нас ця сила якось зачіпала.

Хеліон здригнувся. Неста загорнула Маску в оксамит, наче тканина могла приховати присутність стародавнього предмета.

– Можливо, хтось із моїх предків одного разу одягав її, і мені передалося його застереження, наскільки це може бути небезпечним. - Хеліон видихнув. - Ну добре, не пані Неста. Тепер дозволь показати тобі кілька огорожувальних заклинань, яких навіть мудрий Різанд не знає.

Наприкінці Хеліон створив закляття і заляв їх Несті в кров. Для цього знадобилася краплинка її крові, яка й була видобута за допомогою Правдорубця. Кассіан стиснувся, побачивши цю крапельку і відчув запах.

Йому знадобилося вольове зусилля, щоб пояснити тілу: Несте нічого не загрожує, кров вона віддала добровільно і така мала втрата ніяк не позначилася на її здоров'ї. Але його зуби все одно скреготали, причому досить голосно. Поки Хеліон щось пояснював Несті, Фейра прошепотіла Касіану на вухо:

– Що це з тобою?

– Нічого. Не треба бути такою скрупульозною, руйнівницею заклять.

Фейра скося подивилася на нього.

– Ти ведеш себе як звір у клітці. Невже ревнуєш? – поцікавилася вона.

– До Хеліона? — спитав Кассіан, намагаючись говорити рівним тоном.

– У цій кімнаті тільки він зараз тримає мою сестру за руку і посміхається їй.

Поганець Хеліон (так подумки назвав його Кассіан) справді тримав Несту за руку, проте її обличчя залишалося кам'яним.

– З якого дива мені ревнувати?

Відповіддю йому був тихий сміх Фейри.

Кассіан теж усміхнувся, заробивши здивований погляд Азріеля. Кассіан замотав головою, і в цей момент Неста випустила долоню з руки Хеліона і запитала:

– Тепер не відкриється?

– Коли ми покинемо кімнату, ніхто не зможе сюди увійти. Навіть ти, якщо попередньо не відімкнеш мої закляття.

– Добре, – полегшено видихнула Неста.

– Я покажу тобі чари, що відмикають, – запропонував Хеліон, але вона позадкувала і різко відповіла:

– Ні. Я не хочу цього знати.

У кімнаті стало тихо.

– Якщо Бріалліна полює за Маскою і намагається підібратися до мене, я не хочу знати жодних заклинань, що відмикають, – пояснила Неста.

Начебто мудрі слова, проте Кассіан міг присягнути, що вона збрехала. Причиною була не Бріалліна, а вона сама.

Мабуть, Маска спокушала її.

– Нехай буде так, – сказав Різ. – Хеліон покаже це заклинання мені, і якщо нам знадобиться, я тобі потім розповім.

Різ простягнув Хеліону руку, показуючи, як він воліє отримати ці знання. Їхні пальці переплелися, очі обох на мить стали відчуженими. Потім Різ подякував гостю.

– Нам доведеться повідомити Еріса про виявлення його солдатів, – сказав Азріель. – І про те, як ми з ними обійшлись.

Кассіан обвів поглядом своїх друзів і соратників.

– Що саме ми розповімо Ерісу? Чи треба повідомляти йому про знахідку Маски?

Питання повисло в повітрі.

– Нанеси йому завтра візит... Неста, ти відправишся разом з Кассіаном, – відповів Різ.

Неста стиснулася. Кассіан ледь не відкрив рота.

– А я навіщо? — спитала Неста.

– Бо ти любиш грати в такі ігри.

Різ напевно помітив, як спритно вона припиняла спроби Хеліона фліртувати з нею. Теж зброя, яка одного разу може стати в нагоді.

– Але вибір, звісно, за тобою, — додав Різ.

Кассіан кашлянув:

– Мене влаштовує.

На його подив, Неста і не подумала заперечувати.

– Я хочу переконатися, що Корона справді перебуває у Бріалліні, – сказав Азріель. — Завтра вирушу в землі людей.

– Ні, – хором відповіли Фейра і Різ.

– Я не питаю дозволу, – примружився Азріель.

– Не має значення, – посміхнувся Різ.

Аз розкрив рота, але Фейра сказала:

– Азрієлю, ти не підеш туди. Якщо Бріаллін володіє Корonoю і тебе раптом схоплять, навіть якщо вона просто запідозрить твою присутність, хто знає, як вона обійдеться з тобою?

– Фейро, повір у мої здібності. Я добре вмію ховатися.

– Ми не ризикуватимемо, – відрізала Фейра. — Відклич усіх своїх шпигунів.

– Чорта з два я їх відкличу.

Кассіан внутрішньо зібрався, не знаючи, до чого приведе це пікірування, проте Фейра не думала відступати.

– Відомості від твоїх шпигунів... і будь-яких шпигунів... не можна довіряти, коли Корона перебуває у грі. Амрена казала, що зіткнення з Корonoю небезпечне. Ти й не помітиш, як її пазурі проникнуть у твій розум. Поки ми триматимемося від Бріалліни подалі.

Азріель повернувся до Різа.

– Ти згоден з Фейрою? – роздратовано спитав він.

– Вона – твоя верховна правителька, – холодно нагадав йому Різ. - Її слово - закон.

Аз пильно дивився на нього і на Фейру і усвідомлював: вони з Різом - незламна сила, непереборна стіна, про яку його люті може битися скільки завгодно.

Встановилася напружена тиша. Їх врятував Хеліон. Він кивнув у бік яскраво освітленого коридору і зізнався:

– Хочу скоріше відійти від важкої присутності Маски. Різанд, дозволь мені ще насолодитися твоїм палацом. Давно я не був у такому дивовижно спокійному місці. Якщо не заперечуєш, я ще годину чи дві побуду твоїм гостем.

– Вдома тебе щось турбує? - спитав Різ, виходячи слідом за Хеліоном.

Фейра вийшла разом з Азрієлем, поклавши татуйовану руку йому на плече і щось тихо кажучи йому. Несті треба було вийти останньою. Кассіан бачив, як вона взяла зі столу недочитану книгу.

– Що ти сьогодні читаєш? — поцікавився він.

– «Коротку історію знаменитих облог» Осіана.

Від подиву він мало не спіткнувся.

– А я думав, черговий роман.

– Після того як ти приніс мені «Танець битви», я зрозуміла, що ще багато чого не знаю. Вчора ввечері я попросила Дім підкинути мені якусь книгу з тих, що ти читав.

– Навіщо?

– Який сенс навчатися бойовим премудростям, якщо я не знаю їхнього істинного призначення та застосування? - запитанням відповіла Неста, запихаючи книгу під пахву. - Ти вчиш мене, перетворюючи на живу зброю. І я стану чиєюсь зброєю. Ось я хочу дізнатися, як їм володіти. У сенсі собою.

Така відповідь вразила Кассіана. На той час вони досягли сходів і стали підніматися. Згори долітали уривки розмови між Різом і Хеліоном.

– Нес, ти хочеш командувати армією?

– Не армією. – Вона скоса глянула на Кассіана. — Може, невеликим жіночим загоном.

Вона говорила про це з граничною серйозністю.

– Загоном жриць?

– Не знаю, чи захочуть вони приєднатися до мене, однак... Впевнена, знайдуться інші, хто погодиться. Я

тепер безсмертна або майже безсмертна. Я можу будувати задуми на майбутнє, не боячись, що не вистачить часу.

Кассіану стисло груди. Задуми на майбутнє. Ось він – знак змін, що відбуваються з Нестою. Чудовий знак.

Після обіду Кассіан постукав у кімнату Нести. Цього вечора вони з Азріелем обідали вдвох. Вона не з'являлася. Можливо, і на краще.

Сьогодні верховні правителі Двору ночі виступили єдиним фронтом проти Співака тіней і виявилися переможцями.

Можливо, «переможці» - не зовсім підходяще слово, проте суперечка припинилася і Азріель неохоче погодився поки не шпигувати за Бріалліною. За обідом він був задумливий і мовчав.

– Входи, - донісся з-за дверей голос Нести.

Увійшовши, Кассіан побачив, що вона лежить у ліжку, прилаштувавши на колінах книгу. Схоже, це був роман.

– Стомилася від військових книжок?

Кассіан приніс їй ще три — зручний привід для візиту.

– Їх я читаю тільки вдень. - Неста сіла, підтягнувши ковдру до талії. — А це що в тебе?

– Ті самі воєнні книжки. - Кассіан виклав книги на стіл. - Подумав, тобі буде цікаво.

Неста уривчасто кивнула, довга коса ворухнулася в неї на грудях. Сьогодні вона була у нічній сорочці з довгими рукавами. В каміні вогонь не горів, але у спальні було тепло. Може, Дім відзначив її нелюбов до вогню і знайшов інший спосіб нагрівати повітря.

Кассіан змусив себе відійти від столу і попрямував до дверей.

– Тобі не сподобалося? — запитала Неста, коли він уже брався за ручку.

– Що не сподобалося?

Він зупинився і повільно повернувся до неї.

– Тобі не сподобався наш секс? – Щоки Нести почервоніли.

– Чому ти питаєш?

У неї здригнулося горло. Вона була... Невже вона серйозно сумнівалася в ньому?

– Ти швидко пішов і потім не шукав мене.

«Тому й пішов швидко, що боявся розпастися на шматки».

– Ти була цілком зосереджена на вправах.

Її очі спалахнули, і в них він уловив біль.

– Так, звичайно. Що ж, на добраніч тобі.

– Котел тебе подери, Неста. Я не це мав на увазі. - Він підійшов до ліжка. Неста знову випросталася, дивлячись на його постать. – Хіба я міг бути таким своєкорисливим – вимагати від тебе нових поєднань, коли ти цілком зосередилася на заняттях?

– Коли обидва хочуть, це не вимога. А я турбувалася... раптом ти не отримав такого ж задоволення, як я.

– Думаєш, я уникав тебе лише тому, що не отримав задоволення?

Неста мовчала. Тоді Кассіан уперся руками в ліжко, нахилився і прошепотів їй на вухо, вдихаючи її запах:

– Я отримав дуже багато задоволення. Потім цілими днями тільки про це й думав.

Вона здригнулася. Кассіан усміхнувся. Його губи були поруч із її ніжним вухом. Йому подобалося дивитися, як його слова досягають мети та її зовнішня холодність тріщить і зникає.

– А ти ночами чіпала себе, думаючи про те, про що і я?

Неста ледь помітно кивнула. Краєчком ока Кассіан побачив її блискучі зуби. Вона закусила нижню губу.

– І твої маленькі пальчики давали тобі те, що і мої?

Її подих почастішало, але вона не відповіла. Кассіан знав: не хоче зізнаватись. Тоді він злегка стиснув зубами її вухо.

– Так як?

– Не знаю, - прошепотіла Неста. - Треба ще раз перевірити.

Кассіан хмикнув і поцілував її за вухом. Його набряклий член вже болісно упирався в штани.

– Може, проведемо одночасне порівняння?

Неста тихо ойкнула. Кассіан заліз на ліжко і розсунув її ноги. У скронях і в усьому тілі шалено стукала кров, биття віддавалося в його скам'янілий член. Відсунувшись, він заглянув Несті у вічі. Вони світилися бажанням.

Навколишній світ затих. Неста мовчки дивилася, як він повільно відігнув ковдру, потім загорнув край її сорочки і повів великим пальцем по тугих м'язах стегна.

– Неста, а покажи мені, як ти себе чіпаєш. Потім нагадаю, як це роблю я. - Він лукаво посміхнувся. - І тоді скажеш, які відчуття тобі сподобалися більше.

У Нести здіймалися груди. Тугі соски випирали з-під тканини сорочки. Рот Кассіана наповнився слиною. Йому захотілося взяти їх у рота. Він ледве стримався, відчуючи, як тіло тремтить від напруження.

Здавалося, Неста читає кожен рух його тіла. Вона чудово бачила його бажання. Її очі набули кольору розплавленого металу.

– Добре. Але поки я... чіпаю себе, тобі не можна торкатися. - Вона хижо усміхнулася. — І себе чіпати теж заборонено.

Кассіана обдало жаром, від якого заломило кістки.

– Згоден.

Він чекав, коли вона влаштується серед подушок, але Неста, схопившись за поділ сорочки, зірвала її через голову, скомкала і кинула на підлогу.

Усі думки зникли з голови Кассіана, коли Неста, зовсім гола, напівлягла. Її груди з набряклими сосками так і звали до себе, шовковиста шкіра майже світилася, а між ніг... Вона підняла і розвела коліна, показавши заповітне місце.

Кассіан тихо застогнав. Її рожеве лоно блищало, манячи терпким, спокусливим запахом. Йому відчайдушно захотілося спробувати ці ласощі, відчути у себе мовою, а потім і на члені.

– Ми домовлялися, – промуркотіла Неста, бачачи, як його рука потяглася до члена, щоб скинути напругу при виді її чар, золотистих в неяскравому фейському світлі.

З горла Кассіана вирвався хрипкий подих. Потім він зовсім перестав дихати, бачачи, як Неста повела двома пальцями по своєму тілу. Дійшовши до клітора, пальці зупинилися і почали повільно кружляти.

Зробивши ще коло, пальці опустилися нижче. Повільно, болісно (для Кассіана) ковзнули по зовнішніх губах лона. Потім її зап'ястя зігнулося, і вона увійшла в себе.

Кассіан стогнав, стоячи навколішки. Він рухав стегнами. Неста докірливо глянула на нього. Він завмер, здатний думати лише про її пальчики. Неста знову занурила їх у лоно і застогнала, а коли вийняла, вони блищали від її рясних соків. Дихання Кассіана стало гучним. Він ледве міг дивитися, як її пальці втретє ховаються всередині.

– Ось це, – пошепки сказала вона, почавши повільно рухати пальцями, – я роблю щовечора, коли думаю про тебе.

Якби вона зараз тільки доторкнулася до нього, він би викинув усю сперму. Однак Кассіан знайшов у собі сили прохрипіти:

– Рухай сильніше.

Нестра здригнулася, ніби його слова були тілесним дотиком, але підкорилася. Вони обидва застогнали.

– Будь ласка, – прошепотів Кассіан.

Він не знав, до чого ставиться його прохання. Йому було просто необхідно до неї доторкнутися.

Неста по-котячому посміхнулася йому:

– Ще не час.

Її рука знову засувалася між ніг.

– Я уявляю, як ти входиш у мене. Раз за разом.
Наполегливо, як тоді.

Кассіян не міг дихати. Він міг лише дивитися на її руку і обличчя, затуманене насолодою.

– Я уявляю, що ти менш терплячий, ніж уперше, і одразу входиш до мене.

Сказавши це, вона хитнула пальцями.

– Я не хочу робити тобі боляче, – відповів Кассіан, молячись Котлу і Матері, щоб зберегли йому розум.

– Ти не зробиш мені боляче, — заперечила Неста, торкаючись іншою рукою клітора. — Хочу, щоб ти не стримувався.

Кассіан тихо загарчав, виходячи на бажання. Неста пустотливо засміялася.

— Хочеш подивитися, як мене накриє? Чи хочеш спробувати на смак?

– На смак.

Він би віддав зараз що завгодно, аби злизати цю дивовижну рідину. Обхопивши стегна Нести, він ще ширше розсунув їй ноги і притулився до неї губами і почав облизувати. Повільно, з насолодою.

Неста застогнала, голосніше, ніж уперше. Кассіан закинув її ноги собі на плечі і зарився в її лобок.

У його рухах не було колишньої обережності, нічого дразливого. Він пирував язиком, губами і зубами, і кожен рух піднімав у його крові бурхливу хвилю. Неста упиралася ступнями у його плечі. Пальці ніг лоскотали йому крила. Касіану навіть довелося ненадовго завмерти, боячись, що його прорве від цього лоскоту. Потім він навчить її грі з крилами. Йому хотілося, щоб Неста чіпала його крила. Він покаже, де торкатися до них під час сексу, щоб від викиду сперми в нього перед очима танцювали зірки, і як торкатися їх в інші моменти, коли він готовий виплеснути їй в руку або в рот.

Язик Кассіана проник їй у лоно. Він відчував оргазм, що насувається. Шкірою. Спиною. Занадто рано. Він не хотів, щоб усе скінчилося так рано.

Він змусив себе зробити перепочинок. Відсунутися. Але вигляд Нести, що розляглася на подушках: голою, відкритою для нього, ледве не зіпсував всю справу.

Кассіан зняв сорочку. Потім уже стягнув штани.

Вже голий, він знову став на коліна. Його член навис над її лоном, як стріла.

– Чим тебе пригостити, Неста? Пальцями, язиком або моєю «іграшкою»?

Задавши запитання, він обхопив член і повільно спонукав голівкою, відчуваючи біль.

Неста дивилася на нього широко розплющеними очима, немов згадуючи, «гідність» якоїсь величини побувала тоді всередині неї.

– А як щодо одночасного порівняння? - запитала вона, але в її погляді не було знущання.

Кассіан знову хитнув членом, насолоджуючись, як у неї перехоплює подих.

– Як захочеш, - сказав він. – Як тобі потрібно.

Він розумів, що говорить дурниці і пропонує дуже багато. Але Неста дивилася тільки на його член.

– Я хочу його. Прямо зараз.

Кассіан промимрив подяку молитву Матері і ліг на Несту, уперши руки вздовж неї.

– Впусти його в себе.

Рука Нести охопила його член. Кассіан вигнув спину і скрипнув зубами. Вона посміхнулася і хитнула членом так само сильно, як це нещодавно робив він сам. Кассіан знову відчув біль. Потім член опинився на самому початку її лона.

Цього разу Кассіан не став чекати. Він не був обережний, пам'ятаючи її слова. Він відразу вштовхнув член на всю довжину.

Неста чи то скрикнула, чи то застогнала, і цей звук передався йому через жарку хвилю лона. Стінки міцно стискали його член, проганяючи всі думки. Кассіан неквапливо витяг член і тут же увігнав знову, упершись основою в її лобок.

Нігті Нести вп'ялися йому в плечі, але цей біль був вторинним у порівнянні з болем насолоди. Неста його помітила.

Він знову витяг член і опустил голову, щоб помилуватися своєю «гідністю», густо вкритою її соками. Потім знову увійшов. Стінки ще звузилися. Кожен дюйм просування по її палаючому лоні був райською насолодою та катуванням. Кассіану хотілося увійти ще глибше, вповзти в неї настільки глибоко, щоб їм було не розчепитися.

Нігті Нести полоснули йому по шкірі. У повітрі запахло його кров'ю. Кассіан нахилився, бажаючи її поцілувати. Вона миттєво розплющила губи. Неста злизувала з його язика власні соки. Язик рухався всередині її рота в одному ритмі з членом.

Неста почала смоктати його язик, як колись смоктала член. І знову солодкий туман прогнав усі думки. Кассіан притягнув її до себе і став на коліна. Ноги Нести обвили його талію. Він невтомно штовхав і штовхав член. Неста відкинула голову. Не утримавшись, Кассіан вкусив її за шию, залишивши мітку на самій середині.

Неста рухала стегнами, змушуючи його увійти ще глибше. Його зуби ковзали її шиєю.

Потім вона зняла руки з плечей і підняла одну грудь. Кассіана ледве не прорвало, коли він побачив, як вона простягає йому груди, беззвучно велячи прийняти дар.

Кассіан облизав сосок. Неста здригнулася під ним. Стінки лона ще щільніше стиснули його член.

– Перестань, - видихнув він прямо в груди.

Неста тихо засміялася і сильніше напружила стінки.

Не було нічого, крім його язика і зубів, що тримають сосок, шалених поштовхів його члена в жаркому і щільному лоні, ритмічного руху її стегон, якими вона зустрічала кожен його поштовх, немов хотіла, щоб член досяг немислимої глибини. Відірвавшись від грудей, Кассіан почав кусати їй шию, плече, помічаючи її для себе. Їхні тіла спліталися до купи, сплавлялися до купи. А поштовхи всі продовжувалися.

Потім її пальці торкнулися крил. Дотик не був різким; навпаки, обережним, ніжним, дивовижним. Але цей дотик став останньою краплею.

Кассіан заревів. Сперма вже рвалася назовні. Він зробив останній поштовх – настільки сильний, що Неста скрикнула, відчувши одночасний оргазм. Вона звивалася під Кассіаном, затоплюючи власне лоно. Кассіан здригався, прагнучи вилити в неї все, що вивергав його член.

Неста рухала стегнами, поки Кассіан не зтих. Втоплена, вона привалилася до його грудей, а рука все так само тяглася до крила.

Вони лежали, збившись в один комок, поки Кассіан не спробував наново себе зібрати і згадати, як, Котел забирай, його звуть і де він знаходиться.

Але він не бачив нічого, крім неї - жінки, яку тримав в обіймах.

І єдине ім'я, яке він пам'ятав, було її ім'ям.

Несті було не поворухнутися.

Вона обвилася навколо Кассіана, який, як і раніше, стояв на колінах посередині ліжка. Його руки стискали її сідниці, а член залишався в глибині її лона. Їй не хотілося рухатися.

Таких відчуттів вона не відчувала ніколи і ні з ким. Не було чоловіка, один погляд якого міг поставити її на межу оргазму; чоловіка, перед яким вона могла б зірвати з себе одяг і зайнятися самозадоволенням.

Вона не відчувала жодного замішання. Це було так чудово, так природно.

Кассіан тремтів. Смикалися його крила. Тремтів член, що викинув останні краплі насіння.

Потім включився розум. Неста твердила собі, що не можна дозволяти собі стільки насолоди. Не можна, щоб він затоплював їй лоно своїм насінням, яке потім розтікалося по стегнах. Голос розуму змусив її відсунутись і з тихим стоном вивільнити його член.

Але природа говорила їй інше. Неста опустилася на коліна, майже торкаючись його колін.

– Мене мало, — зізналася вона. – Я хочу ще.

– Знаю. - Кассіан скинув голову.

Його очі блиснули. При виді його погляду, його прекрасного обличчя в неї перехоплювало подих.

– Ну чому в мене так скоро знову з'явилося бажання?

Це не було грайливим питанням, властивим придворним жінкам. У ній говорила потреба та розпач. Несте справді було мало. Їй хотілося, щоб Кассіан знову опинився всередині її. Хотілося відчувати тяжкість його тіла, дотик його губ та зубів. Вона не знаходила пояснення, а лише зізнавалася у цій наростаючій, невгамовній спразі.

Очі Кассіана блиснули.

– Я захотів тебе з найпершої нашої зустрічі. І зараз, коли ти поруч і не противишся, я не збираюся зупинятися.

– Так, - видихнула Неста, вкладаючи в це коротке слово всю правду про своє бажання. - Так.

Вони довго дивилися один на одного. Здавалося, цілу вічність. А потім вражена Неста побачила, як обм'який член Кассіана здригнувся і знову став кам'яним.

– Бачиш, що ти робиш зі мною? – спитав він. — Бачиш, що відбувається щоразу, коли я цілий день дивлюся на тебе?

– Я смутно пригадую, – Неста посміхнулася, – як ти хвалився, що я стрибну до тебе в ліжко. Але вийшло, це

ти опинився в моєму.

– Вийшло, – мимоволі зізнався він.

Серце Нести забилося під його поглядом.

– Вставай на четвереньки, – наказав Кассіан так тихо, що вона ледь почула.

Але її знову обдало гарячою хвилею, а між ніг знову з'явився солодкий біль, ніби й не було недавнього сполучення.

Неста стояла рачки, вся липка від своїх соків і насіння Кассіана.

– Чудово, – задоволено прогарчав він.

Неста тихо ойкнула. Під його похвалою відчувалося невгамовне чоловіче бажання.

– А тепер візьмися руками за узголів'я.

Її подих втратив ритмічність, але вона підкорилася, відчуваючи, як по тілу розливається бажання.

Кассіан встав ззаду, обхопивши її стегна. Потім коліном ударив її коліном, розвівши їй ноги ширше. Мозолисті пальці ковзнули по її спині, за візерунками татуювання, що скріпило їхній договір.

– Тримайся міцніше, – прошепотів їй на вухо Кассіан.

42

Удосвіта Кассіана викликали в будинок біля річки.

Ніч він провів не в кімнаті Нести, а в себе. Після їхнього другого разу, коли його тіло розм'якло від задоволення, перетворившись на холодець, він абияк вибрався з її ліжка і повернувся до себе. Неста нічого не сказала. Обидва досягли негласного розуміння: це просто секс, і не більше того, проте надалі не треба чекати так довго.

Він майже не спав, думаючи про їх бурхливі сполучення і свої відчуття. Вдруге все виявилось ще шаленішим, ніж першого разу. Неста прийняла всі його шаленства, підлаштувалась під його ритм і повністю розкрилася для нього. Вона трималася за узголів'я ліжка, поки її тіло не впало від насолоди. Боги, поєднання з Нестою було, як...

Кассіан обірвав думку. Наразі йому було не до порівнянь. Разом з Азріелем та Амреною він сидів у кабінеті Різа. Верховний правитель, як завжди, розташувався за столом. Вночі думки про Несту лише заважали Кассіану спати. Потім він задрімав, але незабаром прокинувся, відчуючи солодкий біль у скам'янілому члені і відчуючи, що наскрізь просякнутий її запахом.

Він знав: друзі відразу відчули цей запах. Різ і Аз нічого не сказали, а Амрена примружилася. Але й вона промовчала. Може, Різ віддав їй мовчазний наказ? Чого б це? Кассіан швидко засунув свою цікавість подалі.

– Дозвольте пояснити, Різанд, — ворчливо мовила Амрена, підгинаючи ногу під себе. — Хотілося б знати, чому я, навіть не поснідавши, сиджу тут, поки Варіан продовжує хропіти в моєму ліжку?

Різ відігнув край полотна, що закривав частину столу.

– До мене ні світ ні зоря з'явився коваль із західного передмістя...

Кассіан завмер, побачивши, що приховувало полотно: то були меч, кинджал і довгий меч, усе в обладунках із чорної шкіри.

– Який коваль? – запитав він.

– Той, у якого ви з Нестою побували кілька днів тому, – відповів Різ, відкидаючись на спинку крісла.

– Навіщо він приніс тобі цю зброю? – Наморщивши чоло, поставив нове запитання Кассіан. – Вирішив зробити подарунок?

Азріель подався вперед. Рука, поцяткована шрамами, потяглася до найближчого меча.

– Не раджу чіпати, — зупинив його Різ, і Аз відпрянув. — Цей коваль був страшенно наляканий, — продовжував Різ, звертаючись до Кассіана. — Він заявив, що вся зброя проклята.

У Кассіана похолола кров.

— Що значить проклята? – насторожилася Амрена.

– Він лише сказав, що проклято. - Різ махнув у бік кинджала та мечів. – Бідолаха заявив, що не бажає тримати прокляту зброю у себе в кузні і тепер це наш головний біль.

– Що сталося в кузні? - Амрена повернулася до Кассіана.

– Нічого особливого. Коваль дозволив Несті трохи постукати молотом по зброї, щоб відчула, скільки важкої праці вкладено у мечі та кинджали. При чому тут прокляття?

– Так Неста стукала по них молотом? – перепитав Різ.

– Так. По всіх трьох. Спочатку по мечу, потім по кинджалу і, нарешті, по довгому мечу.

Різ і Амрена переглянулися.

– У чому справа? - запитав Кассіан.

– Таке можливо? – звернувся до Амрени Різ.

Амрена ще раз подивилася на зброю.

– Це було... Це було дуже давно. Але... можливо.

– Перестаньте говорити загадками, – помолився Азріель, поглядаючи з безпечної відстані на зброю в чорних обладунках.

Кассіан сидів не ворухившись. Різ запустив долоню у своє чорне волосся.

– У дуже далекі часи фейці були більш пов'язані з природою. Вони уважніше стежили за розташуванням зірок на небі та створювали дивовижні предмети мистецтва, коштовності та зброю. Їхні дарування були більш природними, і тому вони могли насичувати свої вироби особливою магічною силою.

Кассіан одразу зрозумів, куди хилить Різ.

– Виходить, Неста наділила цю зброю своєю силою?

– От уже понад десять тисяч років нікому не вдавалося створити магічний меч, - сказала Амрена. - Останнім був величезний меч Гвідіон. Він зник приблизно одночасно зі Скарбницею.

– Але мечі з кузні - не Гвідіон, - заперечив Кассіан, добре знав міфи, пов'язані з легендарним мечем.

Колись Гвідіон належав верховному фейському королю. Тоді Притіанія та Сонне королівство були єдиною державою. Верховний король об'єднав землі та народ. Завдяки силі меча на якийсь час запанував мир. Так тривало, поки короля не зрадила власна дружина-королева та його головнокомандувач. Вони заволоділи мечем, але той зник, і землі знову поринули у пільму. З того часу більше не було жодного верховного короля. Тільки верховні правителі, що керували землями, що колись перебували під єдиною королівською владою.

– Гвідіон зник, – з відтінком смутку вимовила Амрена. – Або благополучно загубився на тисячоліття. А це щось нове. – Вона кивнула на довгий меч.

– Неста створила новий магічний меч, – уклав Азріель.

– Так, – відповіла Амрена. – На це здатні лише Великі Сили. Гвідіон набув своєї сили, коли верховна жриця Олеанна занурила його в Котел, здійснивши магічне загартування.

У Кассіана похолола кров. Він мерзлякувато зіщулювся.

– Неста лише доторкнулася до нього своєю магією, поки лезо ще було розпеченим...

– І лезо ввібрало її силу.

– Неста й гадки про це не мала, — сказав Касіан. – Просто хотіла розрядитись після занять.

– Це ще гірше, — похитала головою Амрена. – Хто знає, які почуття увійшли до меча разом із її силою? Кожна зброя набуває свого характеру за її почуттями і могла стати предметом вивільнення її сили. Піди дізнайся.

– Так давайте візьмемо меч і перевіримо, - запропонував Кассіан.

– Ні, - різко заперечила Амрена. - Я б не наважилася торкатися цієї зброї. Особливо на великий меч. Я відчуваю силу, яка походить від його леза. Неста була молотом і по ньому?

– Так.

– Тоді меч слід вважати предметом із Скарбниці жаху. Новою Скарбницею.

– Не перебільшуй.

У Амрени піднялися брови.

– Скарбниця жаху була створена Котлом. Неста має силу Котла, а значить, усе, що вона створює і наділяє своєю силою, стає новою Скарбницею. Я б застерегла навіть їсти підсмажений нею хліб.

Ті, хто зібрався, дивилися на зброю, до якої торкнулася сила Нести.

– Заради такої сили підуть на що завгодно, – Сказав Азріель. — Уб'ють або її, щоб усе припинилося, або нас, щоб викрасти Несту.

– Неста створила нову Скарбницю, – повторив Касіан, пригнічуючи гнів, спричинений правдивістю слів Азріеля. - Вона здатна створювати будь-що. - Він кивнув Різу. – Вона могла б наповнити наш арсенал зброєю, з якою ми переможемо у будь-якій війні. У Бріалліні, Косфея і Берона не залишиться шансів на перемогу.

– Тому Неста і не повинна про це знати, - заявила Амрена.

– Чому? — спитав Кассіан.

– Їй не можна знати. — Погляд сірих очей Амрени залишався непохитним.

– Ми ризикуємо, — сказав Різ. — А що, якщо вона, сама того не знаючи, створить ще щось?

– А якщо під впливом настрою вона наробить різних штучок, аби лише розлити нас? – з викликом кинула йому Амрена.

– Вона так не вчинить, – з запалом заперечив Амрене Кассіан. – І ти чудово це знаєш.

– Неста може створити не те що Скарбницю жаху, а Скарбницю кошмарів, – відповіла Амрена, байдужа до його слів.

– Я не можу їй брехати, – дивлячись на Різа, зізнався Кассіан. – Не можу.

– Ніхто не змушує тебе брехати, – сказала Амрена. – Просто не розповідай їй про це.

– Ти згоден? – закликав до Різа Кассіан. — Я цілком проти.

– Я підтримую наказ Амрени, – відповів Різ.

Цієї миті Кассіан відчув ненависть до названого брата. Йому було ненависно дивитися на недовіру і настороженість, що читалися на обличчі Різа.

– На твоєму місці я б обережніше бавилася з нею в ліжку, – додала Амрена. — Невідомо, на кого вона може тебе перетворити, охоплена вир емоцій.

– Досить, – осадив Амрену Азріель, зробивши вдячний погляд Кассіана. – Я тієї ж думки, що й Кассіан. Не можна приховувати цю інформацію від Нести.

Різ задумався, після чого уважно й суворо глянув на Кассіана. Кассіану стало незатишно під цим холодним поглядом. Він випростався, намагаючись надати обличчю безпристрасного виразу.

– Коли Фейра повернеться з майстерні, спитаю в неї, — нарешті промовив Різ. - Її голос стане вирішальним.

Навіть Амрена погодилася із запропонованим компромісом. Кассіан кивнув головою. Хоч і з важким серцем, він був згоден залишити останнє слово за Фейрою.

Амрена зручніше влаштувалася на стільці.

– Історія розсудить цей меч. – Вона знову подивилася на довгі шкіряні обладунки, і її очі потемніли. - Залишилося дізнатися, чи послужить він добру чи злу.

Зусиллям волі Кассіан угамував тремтіння в тілі. Здавалося, ніби сама доля чула слова Амрени і здригнулася.

– Любиш ти вимовляти пишномовні фрази, – зауважив він Амрені.

Амрена похмуро подивилася на нього і встала.

– Я повертаюсь у ліжко. - Вона тицьнула пальцем у бік Різанда. - Сховай ці іграшки так, щоб ніхто не знайшов. І будь ти проклятий Матір'ю, якщо насмілишся хоч щось витягти з обладунків.

– Звичайно, – квапливо погодився Різ, на втомленому обличчі якого була написана відверта нудьга.

– Я серйозно, хлопче, — сказала Амрена. – Не вздумай діставати зброю з обладунків.

Перш ніж піти, вона обвела поглядом усіх трьох:

– Кожного стосується.

Амрена пішла. Якийсь час єдиним звуком у кабінеті було цокання напольного годинника. Різ розсіяно дивився на них, потім сказав:

– Я так і не знайшов способу допомогти Фейрі з пологами.

Кассіану стиснули груди.

– Ти ж бачився з Драконієм та Мір'ямою.

Різ похитав головою.

– У сирфемів інші крила: гнучкі та закруглені. А в ілліріанців костисті. Тому пологи можуть погубити Фейру. Діти Мір'ями проходили по родовому шляху, оскільки їхні крила легко згиналися. Така справа з усіма людськими жінками, які народжували від сирфемів.

У Різа здригнувся кадик, а його наступні слова загрожували розбити Кассіану серце.

– Я і не підозрював, скільки надій покладав на цю зустріч, поки не побачив на їхніх обличчях жаль і страх. Поки Драконій не обійняв мене, щоб я не розпався на частини.

Кассіан підбіг до Різа і обхопив його за плечі:

– Будемо шукати далі. Як щодо Тесана?

Різ розстебнув верхні гудзики на чорному сюртуку, показавши шматочок татуйованих грудей.

– Знання Двора зорі нам не допоможуть. Перегріни подібні до сирфем. Можна сказати, далекі родичі. Їхні цілителі вміють отримувати немовля в перевернутому

положенні, не пошкоджуючи при цьому його крил. Але знову-таки, у перегрінів крила теж гнучкі.

Підійшовши до Різа, Азріель поклав йому руку на плече.

Годинник відраховував секунди, жорстоко нагадуючи про невблаганне наближення страшної події. З кожним цоканням Кассіан все виразніше розумів: Різу і його оточенню потрібне диво.

– Фейра так і не знає? – спитав Азріель.

– Ні. Вона знає, що пологи будуть важкими, але про те, що вони можуть коштувати їй життя, я поки не говорив.

Різ перейшов на розмову по ниті, оскільки не міг вимовити таке вголос: «Я не говорив їй, що кошмари, що мучають мене ночами, пов'язані не з минулим, а з майбутнім».

– Так чому б не сказати їй правду? – Запитав Кассіан, знову здавлюючи йому плече.

– Не можу я посіяти в ній страх, — майже простогнав Різ. – Не можу відібрати в неї радість, яка спалахує в її очах щоразу, коли вона кладе руку на живіт. – У нього здригнувся голос. – Цей жах зжирає мене живцем. Я намагаюся знаходити собі заняття, але... і ні з ким поторгуватися за її життя, немає таких багатств, щоб купити їй можливість жити далі. Я нічим не можу їй допомогти. Не можу її врятувати.

– А Хеліон? – спитав Азріель, очі якого були сповнені душевного болю.

– Я вчора говорив з ним. Дочекався, коли Фейра вирушить додому, і на колінах благав пошукати в його великих бібліотеках відомості, які б допомогли її врятувати. Він обіцяв дати завдання всім своїм головним бібліотекарям та вченим. Адже, напевно, в минулому хтось стикався з такими випадками і вивчав їх. Може, навіть знаходив спосіб витягти крилатого немовля з утроби матері, не пристосованого для таких пологів.

– Не будемо втрачати надію, — сказав Кассіан.

Різ нахилив голову. Чорне шовковисте волосся приховало його очі.

Кассіан перевів погляд на Азріеля, чиє обличчя було зрозуміліше за слова: надія не врятує Фейре життя.

Кассіан насилу проковтнув і подивився на три клинки в чорних обладунках.

Ефеси мечів та кинджалу були звичайними. Чого ще чекати від сільського коваля? Так, він робив майстерні речі, але аж ніяк не витвори мистецтва. У ефеса довгого меча була простенька хрестоподібна гарда, а сам ефес закінчувався таким же простим закругленням.

Гвідіон - останній з магічних мечів - був темним як ніч і таким же прекрасним.

Касіану згадалися його дитячі ігри з Різом та Азріелем. Скільки їх було? Хлопчача уява перетворювала довгу палицю на Гвідіон. Скільки пригод вони малювали собі у мріях, вбиваючи чарівним мечем драконів та рятуючи принцес?

А справжня принцеса Різа сама вбила дракона і визволила його з полону.

Але якщо Амрена має рацію...

Кассіан не уявляв, у якому ще куточку світу могли б з'явитися одразу три магічні клинки.

Можливо, це єдині такі мечі у нинішньому світі.

Не в змозі подолати цікавість, Кассіан забарабанив пальцями по столу.

– Давайте подивимось, - запропонував він.

– Амрена заборонила, - нагадав Азріель.

– Амрена вирушила досипати, – посміхнувся Кассіан. - І нам зовсім не потрібно до них торкатися. - Він поплескав Різа по плечу. — Застосуй свою хитромудру магію, щоб витягти ці штучки з обладунків.

– Це погана витівка, — сказав Різ, підводячи голову.

– Чудова фраза, – підлоргнув йому Кассіан. - Її треба написати на гербі Двору ночі.

В очах Риза спалахнули зірочки. Азріель пробурмотів молитву.

Зробивши кілька заспокійливих зітхань, Різ направив магічну силу на довгий меч. Незабаром той опинився в його руках.

– Тяжкий, - зауважив Різ, звівши брови від старанності.
– А не має бути. Таке відчуття, що він противиться моїй магії.

Він прибрав руки. Меч повис у повітрі над столом, вставши перпендикулярно, ніби знаходився в невидимій збройовій стійці. Кассіан внутрішньо напружився. Різ нахилив голову. Його магія обмацувала ефес та обладунки.

– Коваль так і не сказав, що в цій зброї проклято. Сам він, напевно, кілька разів брав їх у руки. Потім відчув їхню силу і тоді вирішив принести сюди. Отже, це не меч смерті, готовий відсікти кожну руку, яка легковажно його торкнулася.

– І все ж таки будь обережний,— пробурчав Азріель.

Хижно усміхнувшись, Різ направив свою магію, наказавши витягнути меч із чорних піхов. Меч чинив опір; чи то взагалі не хотів витягуватися, чи опирався магії Різанда.

І все ж, дюйм за дюймом, обладунки сповзали з меча, оголюючи сталь, що світилася. Так, вона по-справжньому світилася, ніби в метал додали місячного світла.

Навіть Аз забув зберігати безпристрасність і з благоговінням дивився, як меч звільняється від обладунків. Нарешті вони впали на стіл.

Не зводячи очей з меча, Кассіан позадкував.

Навколо леза танцювали райдужні іскри. Чиста магія, що потріскує. Світло спалахувало і гасло, ніби по лезу і зараз ударяв невидимий молот.

У Кассіана волосся стало дибки.

Різ вдихнув, перенаправив свою магію, щоб витягти з обладунків другий меч і кинджал.

Вони не сяяли первозданною силою, проте Кассіан відчував їх. Від кинджалу віяло холодом. Лезо яскраво блищало, як крижинка на сонці. Другий меч здався гарячим - сердитим і свавільним.

Але довгий меч, що зайняв місце посередині... Його іскри померкли, втягнувшись в лезо.

Ніхто не наважувався доторкнутися до нього. Щось глибоко всередині Кассіана попереджало: "Не смій". Такий меч може запросто тебе проткнути чи поранити, і рана не загоїться швидко, як звичайні.

У дверях почувся тихий жіночий сміх. Кассіан одразу зрозумів, хто це. Амрена.

– Так я й знала, що вам, ідіотам, не втриматись.

– Я нічого подібного не бачив, – зізнався Різ.

Його магія змусила обертатися обидва мечі і кинджал, дозволяючи розглянути кожну їхню грань. Обличчя Аза і зараз зберігало благоговійний вираз.

– Один такий меч знищила Амаранта.

– Я про це не чув, — сказав Кассіан.

– Ходили чутки, що вона втопила меч у морі, – пояснила Амрена. - Меч не хотів підкорятися ні Амаранті, ні її командирам. І тоді, щоб меч не потрапив до рук правителя Сонного королівства, вона позбулася свавільної зброї.

– Що за меч? – спитав Азріель.

– Нарбен, – відповіла Амрена. Куточки її рота опустилися. – Принаймні були такі чутки. Ти, Різ, тоді був у Підгір'ї. Амаранта хотіла зробити це таємно. Я чула від однієї водяної німфи. Тій вдалося втекти.

– Нарбен був навіть старший за Гвідіона, — сказав Різ. – Де він знаходився?

– Поняття не маю. Але Амаранта його відшукала, а коли Нарбен не побажав їй підкоритися, позбавилася його, як позбавлялася всього доброго і корисного. - Амрена завжди скупко говорила про той жахливий час. – Може, це нам тільки на руку.

Якщо магія Гвідіона була святою, світлою і рятівною, Нарбен володів силою іншого роду.

– Не повірю, щоб ця відьма викинула древній меч у море,— сказав Кассіан.

– Я ж сказала, ходили такі чутки. До мене вони дійшли невідомо з яких вуст. Ще питання, чи вона знайшла Нарбен. Навіть якщо він і не підкорився, треба бути дурою, щоб викинути такий скарб.

– Амаранта була короткозорою, — сказав Різ.

Касіану було ненависно чути це ім'я з вуст свого названого брата. Судячи з гнівного обличчя Азріеля, Співак тіней відчував ті самі почуття.

– Зате ти, Різанд, не короткозорий. - Амрена кивнула на мечі і кинджал, що продовжували обертатися в повітрі. - З такою зброєю ти міг би стати верховним королем.

Слова ці навіть не прозвучали, а проляскали на весь кабінет. Кассіан здивовано моргнув.

– Я не хочу бути верховним королем, — сухо відповів Різ. – Я хочу жити і правити тут, з моєю дружиною та моїм народом.

– Сім Дворів, які підпорядковуються одному правителю, дали б нам набагато більше переваг перед будь-якою зовнішньою загрозою. Жодних суперечок, жодних інтриг. Потрібна армія – і вона збирається. Будь-які невдоволені на кшталт Берона не змогли б загрожувати нашим задумам, знюючись з нашими ворогами.

– Спочатку нам довелося б вести внутрішні війни. Мої друзі з інших Дворів звинуватили б мене у зраді. Я був би змушений змусити їх підкоритися.

Азріель вийшов уперед. Навколо його плечей клубилися тіні.

– Думаю, Калліан, Таркін і Хеліон охоче підкорилися б тобі. Та й Тесан теж, дивлячись на інших.

Кассіан кивнув. Різ – верховний король. Найкращий правитель, якому не знайдеш рівних. Ніхто не був би

справедливішим за нього. А Фейра стала б верховною королевою... Під таким правлінням Притіанія тільки процвітала б.

– Тамлін, швидше за все, заперечив би і зазнав би поразки, - сказав Кассіан. – Єдиним, що ти стоїш на дорозі, виявився б Берон.

– Мені не цікаво виправдовувати його поведінку. До речі, ти не забув, що незабаром я перекину вас із Нестою у межі Двору весни для зустрічі з Ерісом? – Він суворо глянув на Кассіана.

– Не йди від розмови.

– Я не хочу бути верховним королем, і більше говорити тут нема про що.

Кабінет наповнився гуркотом магічної сили Різа.

– Я не хочу бути верховним королем, і більше говорити тут нема про що.

– Різанд, яка в тебе прекрасна і водночас жахлива сила, - зітхнула Амрена. – Перед тобою два магічні мечі та магічний кинджал. За допомогою будь-якого можна стати королем. Однак ти вважаєш за краще ділитися владою з іншими. Не виходиш за межі Двору ночі. Чому?

– Чому ви хочете, щоб я перетворився на завойовника?

– А чому ти ухиляєшся від влади, яка належить тобі від народження? – парирувала Амрена.

– Бо я її не заслуговував. Я народився з цією владою і вважаю її знаряддям захисту моїх підданих, а не зброєю для захоплення чужих земель та чужого населення. - Різ оглянув соратників. – Звідки ростуть ноги у подібних розмов?

– Ми ослаблені. Усі сім Дворів, — тихо сказав Азріель. – Ще більш роз'єднані, ніж до війни, ще сильніше гриземся між собою та з рештою світу. Якщо Монтісара та Валлахан виступлять проти нас і якщо до них приєднається Раск, то нам не вистояти. Берон вже звернувся проти нас і увійшов у союз із Бріалліною. А

Тамлін ніяк не може впоратися зі своїм горем і почуттям провини і набути колишньої сили. Вважай, теж пролом у стіні.

– Але землі під правлінням одного короля і однієї королеви, – підхопив Кассіан, – які мають таку міць і магічну зброю... Наші вороги двічі подумали б, перш ніж йти на нас війною.

– Якщо ви вважаєте, що Фейре хоч трохи хочеться стати верховною королевою, ви помиляєтесь! – гаркнув Різ.

– Фейра сприйняла б це як необхідне зло. Це ж прокляття – народжувати під час війни. Заради вашої дитини вона б зробила все що завгодно.

– А я що, не зробив би? – Різ скочив з крісла. – Але не треба заважати одне одному. Я не буду верховним королем. Навіть думати не хочу. Ні зараз, ні через сто років.

Амрена подивилася на довгий меч, який, як і раніше, крутився над ними.

– Тоді поясни мені, чому, після стільки тисячоліть, повернулися магічні предмети, які допомагали давнім фейцям і керували їхнім життям? Останній раз, коли Притіанією правил верховний король, в його руці був магічний меч. Різанд, поглянь на меч, що крутиться перед тобою. Скажи, хіба це не знак, поданий самим Котлом?

У Кассіана перехопило подих.

– Амрено, це була щаслива випадковість. Неста і на думці не тримала створювати магічну зброю.

– Немає ніяких щасливих випадковостей, – замотала головою Амрена. – Через Несту течуть сили Котла. Не виключено, що вони помикають нею, як маріонеткою. Котел побажав, щоб з'явилася магічна зброя, і вона з'явилася. Котел побажав, щоб ця зброя виявилася у Різанда, і коваль тобі її приніс. Тобі, Різанд, а не Несті. І не забувай, що сама Неста, а також Елайна, якою б силою вона не мала, входять у твоє оточення. І Фейра також. Три

сестри, благословенні долею і наділені силою, яку можна порівняти з твоєю. Одна тільки Фейра вдвічі збільшує твою могутність. Неста робить тебе непереможним. Особливо якщо вона піде у бій, одягнувши Маску. Ніякий ворог не вистояє перед нею. Вона б убила солдатів Берона, а потім підняла б мерців і направила на нього самого.

У Кассіана похолола кров. Так, Неста була б нездоланна. Але яку ціну довелося б платити її душі?

– Я більше й чути не бажаю про цю сміховинну пропозицію, - заявив Різ, холодно подивившись на Амрену.

Кассіан зрозумів, що їхня зустріч закінчилася. Він кивнув Азу, і вони пішли до виходу. На порозі обоє зупинилися, озирнулися на їхнього названого брата і верховного правителя, що самотньо сидів за столом. Безліч нелегких завдань, що вимагали вирішення, давили йому на плечі, змушуючи опускати крила.

– Як тобі завгодно, Різанд, - сказала Амрена, теж збираючись йти.

Вона востаннє подивилася на магічну зброю, що повернулися в обладунки і лежала на столі.

– Але знай: благовоління Котла до тебе не безкінечне. Воно триватиме доти, доки він не знайде когось поговірливішого.

43

Від куща бузку з пурпуровими квітками йшов терпкий, п'яний аромат. Неста крадькома подивилася на Кассіана. Як дивно: щоразу, коли вона відверталася, щоб помилуватися красою і безтурботністю лісу на землях Двору весни, Кассіан потай чухався.

Різ, що перекинув їх сюди, був мовчазний і похмурий. Одразу після перебросу він зник. Запитувати Кассіана, в чому справа, вона не стала. Особливо тут, коли очікуваний ними Еріс міг з'явитися будь-якої миті.

Неста вдала, ніби милується кущем троянд, а сама різко обернулася і побачила, що Кассіан і справді чуває руки.

– Що це з тобою?

– Ненавиджу ці місця, — почервонівши, зізнався він. — Сінна лихоманка.

Неста втрималася, щоб не засміятися.

– Не треба ховатися. У землях людей, коли все зацвітало і з'являвся пилок, я нещадно свербіла. Залазила в купіль по два рази на день, аби змити цей прокляту пильцю.

Так було до переселення в хатину. Після цього Неста тішилася, коли вдавалося помитися раз на тиждень. Але спочатку потрібно було натягнути і нагріти достатньо води, щоб наповнити корито, що стояло в кутку їхньої кімнатки. Іноді вони з Елайною милися в одній воді, тягнучи жереб, кому лізти першою.

Від спогадів Несте стисло горло. Щоб відволіктися, вона почала розглядати квітучі гілки вишневого дерева, що нависли над головою. Елайні тут сподобалося б. Стільки квітів, і всі свіжі, що тільки розпустилися. Стільки зелені. Листя, соковита трава. Велика кількість птахів, що щебечать, і тепле, ласкаве сонце. Серед цієї безтурботності Неста відчувала себе грозовою хмарою. Але Елайна... Двір весни був створений для таких, як вона.

Шкода, що сестра не побажала зустрітися з нею. Неста запропонувала б Елайні побувати в цих місцях. І ще шкода, що правитель цих місць перетворився на шматок лайна.

– Еріс запізнюється, — сказала Неста. Вони чекали вже десять хвилин. — Як по-твоєму, він з'явиться?

– Швидше за все, попиває чайок, насолоджуючись тим, що ми тут стирчимо і чекаємо на нього. - Кассіан почухав сверблячу руку. - І знає ж, що я буду. Але йому подобається змушувати мене чекати.

– Одне слово - придурок.

Неста кілька разів бачила старшого сина верховного правителя Двору осені - противного, самовдоволеного красеня. Тільки такий і міг кинути поранену Моррігану вмирати в лісі.

– Ти говориш про мене або про чудовисько, що стоїть поруч? - пролунав оксамитовий голос з тіні сусіднього кизилового дерева.

Легкий на згадці, ніби її думки про нього перервали чаювання. Еріс одягався так само бездоганно, як Різанд. У довгому рудому волоссі жодної волосинки, що стирчить. І хоча його обличчя з різкими рисами можна було назвати привабливим, в очах не було ні світла, ні радості.

Зараз ці очі зупинилися на Несті, зміряючи її поглядом, починаючи з тугої коси і до чобіт.

– Здрастуй, Неста Аркерон.

Неста витримала його погляд і промовчала, дивлячись на Еріса з відтінком холодної зневаги.

Еріс посміхнувся, але усмішка зникла, коли він повернувся до Кассіана:

– Чув, ти маєш щось мені повідомити з приводу моїх солдатів.

– Так, Еріс. - Кассіан схрестив руки на грудях. – У мене є хороша новина та погана новина. Вибирай будь-яку.

– Погану, - отруйно посміхнувся Еріс. — Завжди починаю з поганих новин.

– Більшість твоїх солдатів мертві.

– А хороша новина? – Еріс навіть оком не моргнув.

– Двоє вижили.

Неста уважно стежила, як змінюється обличчя Еріса. В очах спалахнули гнів і невдоволення, з'явилися надуті губи і роздратовано випнута щелепа. Зважаючи на все, в його голові тіснилися незліченні питання, проте голос Еріса залишався сухим і байдужим.

– Хто їх убив?

– Взагалі-то ми з Азріелем. - Кассіан скривився. – Твої солдати були зачаровані королевою Бріалліною та Косфеєм і перетворені на бездумних убивць. Вони атакували нас на Овідському болоті. Нам не залишалося іншого, як прийняти бій.

– А двоє вцілили. Як до речі. Думаю, Азріель уже допитав їх із пристрасстю?

Голос Еріса так і сочився зневагою.

– Нам вдалося зберегти тільки двох, - напружено повторив Кассіан. – Чари Бріалліни перетворило їх на шалених звірів.

– Не бреш мені й собі. Це ви вирішили зберегти життя двом, коли вгамували свою кровожерність.

Слова Еріса розлютили Несту. Кассіан поки що стримувався.

– Ми зробили те, що змогли. Їх було два десятки.

– Звичайно, це не вся правда, — пирхнув Еріс. - Ви легко могли б залишити в живих більше солдатів. Сам не знаю, чому я чекаю, що хтось на зразок вас з Азріелем вчинить по-іншому?

– Хочеш почути від мене вибачення? – здійснювався Кассіан.

У Нести забилося серце. Голос Кассіана сповнився гнівом, а в очах світився душевний біль. Він жалкував про те, що сталося, бо зовсім не хотів убивати тих солдатів.

– Ти хоч спробував врятувати інших або пішов шматувати моїх солдатів праворуч і ліворуч? - Запитав розлючений Еріс.

Кассіан зволікав з відповіддю.

Неста відчувала: слова Еріса потрапили в ціль. Взагалі ж Кассіану було невластиво зволікати. Неста це знала. Він негайно рятував від ворогів усіх, хто йому дорогий. Чого б це йому не вартувало.

– Почнемо з того, що твої солдати вистрілили в Азрієля горобиною стрілою і пробili йому крило. – Неста зробила крок у бік Еріса.

– Значить, і ти брала участь у бійні? – сердито блиснув зубами він.

– Ні, – зізналася вона. - Але в мене питання: це Бріалліна озброїла солдатів горобиновими стрілами або вони отримали стріли з твого особистого арсеналу?

Еріс моргнув. Іншого підтвердження їй не потрібно.

– Така ж зброя заборонена? - Запитала вона Кассіана, обличчя якого залишалося напруженим.

Пожежа, що почалася всередині Нести, розгорялася все спекотніше, піднімаючись усе вище. Її увага повернулася до Еріса. Якщо він сміє грати з Касіаном, вона пограє з ним.

– І для кого ж ти приберіг ці стріли? - Заговорила Неста, розмірковуючи вголос. – Для ворогів на континенті? - Вона трохи посміхнулася. — Чи в тебе є вороги ближче?

– Не розумію, про що ти говориш, — кинув Еріс, не здригнувшись під її поглядом.

– Чи здатна горобинова стріла, яка потрапила в серце, вбити верховного правителя? — продовжуючи посміхатися, запитала Неста.

Еріс зблід.

– Ви обидва даремно витрачаєте мій час.

– А ти наше, – пожала плечима Неста. - Наскільки нам відомо, ти зачарував своїх солдатів, щоб убити нас. Сказав, що на місці їхнього зникнення твої гончі виявили запах, який нібито вказує на причетність Бріалліни. Потім ти збрехав нам щодо союзу Берона з королевою. Можливо, ти навіть умовив отця Моррігани відкласти відвідування Веларіс. Це було частиною твого задуму з метою здобути нашу довіру. Спритна гра, треба сказати.

Неста шкірою відчувала погляд Кассіана, проте її увага була зосереджена на замерлому Ерісі.

– Якщо хочеш розпалювати війну, дій сміливіше. - Її усмішка стала ще ширшою. – Мені подобаються цікаві противники.

– Я вам не ворог, – вирвалося у Еріса, і Неста зрозуміла: цей поєдинок вона виграла.

Пальці Кассіана, ніби ненароком торкнулися її попереку, підтверджували: він зрозумів.

– Ерісе, я жалкую, що не зміг врятувати твоїх солдатів. По-справжньому жалкую. Цих двох відправляють тобі сьогодні, хоча вони, як і раніше, перебувають під чарами Корони. Але я тобі не ворог. Наші вороги – Бріалліна та Косфей. Наші спільні вороги. Якщо сім'ї цих солдатів чогось потребують, я охоче докладу всіх сил для допомоги їм.

Слухаючи щирі слова Кассіана, Неста відчула гордість. Він готовий віддати сім'ям загиблих все, що має, якщо це частково зніме гостроту того, що сталося.

Еріс дивився на них. Він, звичайно, бачив руку Кассіана у неї на спині. І не тільки це.

– А ти кумедна противниця, – усміхнувся Еріс. – Я б не проти погратися з тобою, Неста Аркерон.

Пальці Кассіана, що лежали в неї на спині, напружилися. Еріс теж це відчув. Чи розумів Кассіан, що підставляє себе під удар таких, як Еріс? Він жив надто чесно та відкрито, щоб помічати чужі інтриги. Неста не могла не захоплюватися Кассіаном.

– Коли ти втомишся від цього звіра, – Еріс кивнув у бік Кассіана, – розшукай мене. Я тобі покажу, як вміє грати майбутній верховний правитель.

Кассіан загарчав, відкрив рот і раптом зупинився.

Еріс теж завмер.

Неста відчула це трохи пізніше – чиясь присутність. Хтось нечутно підбирався до них.

Кассіан затулив її собою, і цієї миті з заростей ожини на галявину вискочив звір із золотистим хутром і загнутими рогами.

Неста добре пам'ятала цього звіра. Якось він вломився в їхню хатину, до смерті її налякавши. Але страх не

завадив їй затулити Елайну, а Фейра схопила ножа, приготувавшись битися з ним. З цим звіром, якого звали...

Тамлін.

Зелені очі ковзнули по них, вивчили Еріса, Кассіана, потім і її.

Тамлін глухо загарчав. Сифони на руках Кассіана спалахнули.

– Ми залишаємо твої володіння, - спокійно промовив Кассіан.

Він взяв Несту за руку, готовий злетіти в повітря. Але чи вистачить йому швидкості, щоб уникнути кігтів Тамліна або магічної сили дикого верховного правителя?

Погляд Тамліна завмер на Несті - гнівний, сповнений ненависті.

І цього чоловіка, це чудовисько її молодша сестра колись любила. Заради його порятунку віддала все, включаючи своє смертне життя. А він загнав її кохання в клітку і ледве не зламав Фейру, доки Різ, Кассіан та інші не допомогли їй повернутися. Поки не допомогли навчитися заново любити себе.

Несту не турбувало, що під час останньої битви з Сонним королівством Тамлін прийшов їм на допомогу. Достатньо того, що він завдав Фейрі шкоди. Непробачної шкоди.

Раніше її це не чіпало. Так, дратувало, проте... Неста відчула, як її пальці стиснулися в кулаки, зуби вишкірилися. Вона загарчала.

Цей звір забрав молодшу сестру, оскільки тоді Несті не вистачило сміливості йому протистояти. Пам'ятається, Тамлін подивився на неї і спитав, чи згодна вона піти з ним замість Фейри. І вона відповіла «ні», оскільки була огидною, моторошною боягузкою.

Зараз вона поведеться по-іншому. Тієї трусихи більше немає.

В очах Нести спалахнула магічна сила. Нехай бачить Тамлін.

– Ти до нас не доторкнешся.

– У мене є повне право вбивати тих, хто вторгається в мої володіння.

Голос Тамліна був глухим, утробним. Неста ледь розуміла його промову. Здавалося, він відвик говорити.

– А чи твої це володіння? - холодно запитала Неста, виходячи з-за спини Кассіана. - До нас доходять відомості, що ти перестав ними управляти.

Еріс стояв як статуя. Його застали під час зустрічі з Кассіаном та Нестою. Якщо Тамлін кому-небудь про це розповість...

– Думаю, ти триматимеш свою пащу закритою, - сказала вона Тамліну.

У Тамліна піднялася шерсть на загривку.

– Ти точнісінько така, як говорила твоя сестра. Зухвала і нахабна.

– Я б не посміла тебе розчарувати, - засміялася Неста.

Вона витримала вогонь його смарагдових очей, знаючи, що в її власних зараз горить срібне полум'я.

– Через тебе я опинилася в Котлі, - тихо сказала Неста.

Чесне слово, після її слів вдалині загуркотів грім. Кассіан та Еріс відсунули кудись далеко і померкли. Залишився тільки Тамлін – цей звір, який завдав стільки зла їй та її родині.

– Через тебе в Котлі виявилася і Елайна, – продовжувала Неста. Їй палило кінчики пальців. Вона знала: там зараз спалахують і гаснуть срібне вугілля. – Мене не хвилюють ні твої вибачення, ні спроби спокутувати вину. Я не вірю, ніби ти не знав, що правитель Сонного королівства так зробить з нами, а потім благав його не робити цього. Ти таємно змовився з ним, бо вважав Фейру своєю власністю.

Неста пальцем вказала на Тамліна. Земля затремтіла в них під ногами.

Кассіан тихо вилаявся.

Її палець змусив Тамліна зіщулитися. Його кігті вп'ялися в землю.

– Опустити свій палець, відьма.

Неста посміхнулася:

– Рада, що ти пам'ятаєш, як було тому, на кого я одного разу вказала пальцем. - Вона опустила руку. - Ми йдемо.

Вона підійшла до Кассіана, що стояв з відчиненими руками. Він обійняв її за талію. Неста озирнулася на Еріса. Той нагородив її ледь помітним схвальним кивком і зник у перебросі.

Перш ніж злетіти в небеса, Неста сказала Тамліну:

– Врахуй, верховний правитель: варто тобі заїкнутися, що бачив нас, я і тобі відірву голову.

Неста дивилася в темряву, що йшла на саме дно бібліотеки.

Вона не могла заснути. Цілий день її думки поверталися до несподіваної зустрічі з Тамліном. Кассіан полетів у будинок біля річки і досі не повертався. Можливо, Різ відправився до Двору весни – переконавшись, що Тамлін не проговориться про їхню зустріч із Ерісом. Може, Різ надасть їм усім послугу і перетворить розум Тамліна на кисіль.

Неста облокотилася на перила п'ятого ярусу, звисивши голову. У такий пізній час нагорі нікого не було. Вона не знала, де кімнати жриць, і тому не могла розшукати Гвін. Та вона й не хотіла будити подругу. Навряд чи Гвін погодиться вислуховувати її турботи.

На перилах з'явилася склянка теплого молока.

– Дякую, – подякувала Дім Неста, вдивляючись у навколишній сутінок.

Двір весни здався їй місцем, де все зупинилося, і навіть веселі фарби природи не могли подолати відчуття застою та порожнечі. А ось Будинок вітру був живим. Він привітно зустрічав її, дбав про неї, хотів, щоб вона успішно розвивалася. Він був місцем, де можна відпочити і щось дізнатися, де не треба фальшивити та тримати обличчя.

Чим же насправді був Будинок вітру? Неста так і не знала. Але це місце... Будинок – відповідна назва для цього палацу на вершині гори. Мабуть, ті самі почуття відчувала Фейра, коли втекла з Двору весни і опинилася тут. Вона полюбила Двір ночі нарівні з його правителем.

Унизу, у темряві, щось заворушилося. Забувши про молоко, Неста випросталась.

Там, на дні чорної ями... щось рухалося, подібно до струмків диму.

Воно стискалося і розширювалося, підкоряючись неприборканому ритму.

– Так і думав, що знайду тебе тут. Або тут, або на зовнішніх сходах.

Почувши голос Кассіана, Неста стрімко обернулася.

Кассіан насторожився. Неста ще раз подивилася в темряву, але нічого не побачила.

Щось з'явилося і зникло. А може, їй здалося.

– Нічого особливого, - сказала вона, бачачи, що Кассіан вдивляється в темряву. — Просто тіні.

Кассіан видихнув і облокотився на перила:

– Не спиться?

– Тамлін не йде з голови.

– Ти добре його обламала. І з Ерісом поводитися правильно. Думаю, він нескоро забуде зустріч із тобою.

– Зміюка він, цей Еріс.

– Рад, що ми іноді сходимося на думці.

– Мені не сподобалося, як він відгукувався про тебе, – усміхнулася Неста.

– Не він один. Багато хто так відгукується.

– Це неприпустимо.

Неприпустимо? А що вона сама кидала йому в обличчя? Вона говорила Кассіану більш образливі слова, ніж Еріс. Спогади стиснули їй горло. Але вголос вона сказала зовсім інше:

– Не віриться, щоб Фейра колись любила Тамліна.

– Тамлін її не заслуговував. – Кассіан поклав руку на спину Нести.

– Так, – відповіла Неста, знову вдивляючись у темряву нижніх ярусів. – Не заслуговував.

44

– Може, хтось нагадає мені, чому цю витівку вважали вартою? – важко дихаючи, запитала Гвін.

Вона вправлялася поруч із Нестою, освоюючи премудрості володіння мечем. Обличчя посласниці було мокрим від поту.

– І мені теж, - пробурчала Емері.

Неста, втомлена не менше подруг, лише пробурчала щось незрозуміле.

Кассіан усміхнувся, і його сміх відгукнувся у всьому її тілі. Вчора він за руку повів її з бібліотеки до неї в кімнату.

В очах у нього світилася ніжність. Але їхній вираз одразу змінився, тільки-но він помітив у неї на столі подарунок Гвін – листи з виписками з книги про валькірії. Кассіан почав їх переглядати.

Його єдиною відповіддю був міцний поцілунок, після чого він уклав її на ліжко, помістивши так, щоб його обличчя виявилось врівень з її лоном. Кассіан бенкетував неквапливо, насолоджуючись кожною хвилиною. Неста ледь витримала це солодке катування, відчуваючи пекучу потребу зробити те саме. Вона непомітно змінила положення тіла, і тепер її лоно виявилось вгорі. Кассіан продовжував насолоджуватися, а вона дісталася його члена і засунула собі в рот.

Такого взаємного бенкету вона ще не відчувала. Кассіана прорвало раніше, ніж він довів її до оргазму. Їхня перерва тривала зовсім недовго. Обидва мовчки сопіли. Потім Неста перелізла через нього і почала пестити йому член руками та губами. Відчувши, що Кассіан близький до виплеску, вона опустила його і сама ввела член собі у лоно. Відчуття було неперевершеним. Від цієї солодкої наповненості вона швидко досягла оргазму. Незабаром у неї ринув струмінь його сперми. Кассіан стискав їй сідниці і продовжував штовхати член, що вивергається, поки той не замучив її клітор і не викликав новий оргазм.

Вранці у неї приємно нило все тіло. Кассіан за сніданком підморгнув їй, немов відчував, як доводиться її ніжним частинам. Проте зараз на обличчі Кассіана не було ні сліду чоловічого самовдоволення.

– Я хотів було сьогодні пройтися по всіх вправах, що становлять восьмикінцеву зірку, але якщо ви скаржитесь, відкладемо до наступного тижня.

– Ми не скаржимося, – заперечила Гвін, жадібно ковтаючи повітря. — Просто ти нас виснажив.

Жриці з новеньких, що вправлялися з Азом, ледве трималися на ногах.

– Хороший у тебе загін валькірій, – усміхнувся Касіан, перехопивши погляд Нести.

– Ти йому розповіла? – налетіла на Несту Гвін.

– Ні, – хором відповіли Неста і Кассіан, після чого він додав: – Думаєте, я не помітив ваших дихальних вправ? Це вони допомагають вам залишатися незворушними, коли ми з Азом вичавлюємо з вас усі соки. Я вчив вас багато чому, але не цьому. А вправи з «Заспокоєння розуму» я розпізнаю за милю.

Усі три, роззявивши роти, дивилися на нього.

– Ти знаєш ці вправи? – недовірливо запитала Гвін.

– Зрозуміло, знаю. Під час тієї війни я боровся пліч-о-пліч з валькіріями.

На майданчику стало тихо. Неста зовсім забула, скільки років цим фейцям і скільки Кассіан встиг побачити і дізнатися.

– І ти був знайомий з валькіріями? - Запитала Неста.

Від хвилювання Гвін навіть пискнула. Азріель, що займався з жрицями, обернувся і здивовано глянув у їхній бік. Кассіан усміхнувся:

– Я брав участь у п'яти битвах разом з валькіріями. Але все скінчилося битвою біля Мейнірського перевалу. - Його посмішка померкла. – Там більшість їх загинула, утримуючи перевал. Валькірії з самого початку знали, що йдуть на вірну загибель.

Азріель відновив заняття з жрицями, але Неста відчувала, що Співак тіней ловить кожне слово і кожен жест свого брата.

Навіть Гвін перестала посміхатися.

– Тоді чому вони боролися? Всі знали, що на них чекає бійня. Скільки я не шукала, ніде жодних згадок, чому валькірій, по суті, послали на забій.

– Цього я не знаю, – пожав плечима Кассіан. – Я тоді був простим солдатом в іліріанському легіоні і на нарадах командирів, звичайно, не був присутнім. - Він помітив, що

Неста дивиться на нього. – Але в мене були... подруги, які загинули того дня.

Зважаючи на те, як він вимовив слово «подруги», можливо, його з валькіріями пов'язувала не тільки ратна дружба. І хоча ті жінки були героїнями, доблесними войовницями, у неї в грудях заворушилося огидне почуття, схоже на ревності.

– Валькірії билися, коли навіть найхоробріші з чоловіків відступали. Ілліріанці намагалися забути про це. Я виступав проти своїх командирів, вимагав вирушити на допомогу валькіріям... Мене побили до непритомності, прикували до воза з припасами та кинули. Коли я прийшов до тями і зумів вибратися, битва закінчилася, а валькірії загинули.

І цей чоловік учора уклав її в ліжко, подарував дивовижні насолоди, а потім пішов, навіть не поцілувавши на прощання.

– Що ж ти нічого не сказав, коли побачив у мене на столі уривки про валькірій?

– Ти не питала. – Кассіан дістав свій меч. – Досить спогадів про минуле. – Він накреслив на землі чотири лінії. Перетинаючись, вони утворювали восьмикінцеву зірку. – Ось вам карта для завдання ударів мечем. Тут вісім маневрів. Шість із них ви вже вивчили. Сьогодні ви освоїте ще два, і потім ми займемося поєднаннями.

– Якщо ти так захоплюєшся валькірією, чому б нам не освоїти їх способи битви? – запитала Гвін.

– Тому що їхні способи мені невідомі.

– Якщо нам судилося стати новими валькіріями, розумно поєднати валькіріанські способи битви з ілліріанськими, – запропонувала Неста.

Сказано було жартома, проте слова прогрімili над майданчиком так, ніби він промовила найбільшу істину, щось, що змусило долю підвестися. На цей раз Азріель повернувся до них по-справжньому і примружився.

Здавалося, тіні щось йому прошепотіли, змусивши прислухатися до слів Нести.

У неї похолола спина.

Кассіан дивно дивився на обличчя своїх учениць, ніби побачив таке, чого не бачив раніше.

– Сьогодні ми вивчимо ілліріанські способи, – глухо сказав він і кивнув Гвін. — А завтра ти принесеш мені все, що в тебе є валькіріанськими способами.

– Там ціла гора будь-яких відомостей, — відповіла Гвін.
- Мерілла пише книгу про валькірій. Я спробую дістати екземпляр її рукопису, оскільки там усі відомості зібрані в одному місці.

Кассіану вдалося впоратися з почуттями, що наринули на нього при спогадах про валькірій. Він почухав підборіддя. Несту обдало гарячою хвилею.

– Щось нове, — промимрив Кассіан, звертаючись більше до себе, ніж до учениць.

Він знову посміхнувся, і Неста відчула, як її губи теж розтягуються в посмішці. Особливо коли в нього заблищали очі.

– Ну що, мої учениці. Ось вам перший урок для валькірій: вони ніколи не хникали, обливаючись потом під час занять.

– Валькірії? - Здивовано перепитала Фейра, не донісши вилку до рота. – Справді?

– Справді. - Кассіан сьорбнув вина.

Сьогодні він обідав у будинку біля річки, куди прилетів обговорювати долю зброї, до якої торкнулася Неста.

Останнє слово було за Фейрою. Вона без вагань відповіла, що її сестрі треба розповісти правду. Фейра навіть викликалась це зробити, проте Кассіан заперечив. Він пообіцяв, що сам розповість Несті у слушний момент.

Єдиною не проголосувала Мор, що все ще залишалася у Валлахані, де вона невтомно переконувала правителів підписати новий договір. Але біля її звичайного місця на знак поваги ставили столовий прилад.

– Ми в землях людей взагалі не чули про валькірії, – сказала Елайна. Їй, як і Фейре, не терпілося почути розповідь Кассіана: спочатку про інтерес Нести та інших учениць до валькірій, а потім і самих жінок-войовниць. — Мабуть, одним своїм виглядом вони наздоганяли страх.

– Деякі з них красою не поступалися тобі, Елайна, - відповів Різ, що сидів поруч з Фейрою. – Але це у мирний час. Щойно валькірії починали бій, за кровожерливістю вони не поступалися Амрені.

Амрена тріумфально підняла келих.

– Мені подобались ці жінки. Вони не визнавали чоловічого панування. От тільки король їм дістався безглуздий. Вони могли б чудово обійтися без нього. Він винен у їхній загибелі нарівні з іліріанцями, що кинули валькірій у самий розпал битви.

– З цим не посперечаєшся, — сказав Кассіан.

Він дуже довго не міг примиритися із загибеллю валькірій. Більше він не повертався на той перевал у Голліанських горах, але, судячи з чуток, земля там залишалася безплідною, ніби досі сумувала за безстрашними жінками, які без вагань віддавали свої життя. Ці жінки сміялися над смертю і палко любили життя. Його перша кохана поза Двора ночі була серед валькірій – відчайдушно хоробра Танвіна. Її посмішка була подібна до бурі. Вона вирушила на перевал у перших рядах валькіріанських загонів і не повернулася.

– Неста там була б своєю, — помовчавши, додав Кассіан.

– Я завжди думала, що вона народилася не на тій стороні Стіни, — зізналася Елайна. - Вона перетворювала бальні зали на поля битв і думала як полководець. Як ви обоє.

Вона кивнула Кассіану, а потім, більш несміливо, Азріелю.

Азріель посміхнувся. Елайна швидко відвела очі. Кассіан сховав свій подив. На щастя, за столом не було

Ласена, а то б він загарчав на будь-якого чоловіка, що занадто довго заглядається на Елайну.

Згадавши про їжу, Фейра підробила вилкою великий шматок м'яса і відправила в рот.

– Неста – вовчиця, яку все життя тримали у клітці.

– Знаю, – погодився Кассіан.

Так, Неста була вовчицею, яка не знала, що це таке – бути вовчицею. І все через клітку, яка у людей називалася пристойністю та добрими манерами. Як будь-який звір, що терпить знущання, вона кусала всякого, хто до неї наближався. Кассіану пощастило: йому подобалося бути укушеним. Він насолоджувався укусами та подряпинами, які вона щоночі залишала на його тілі. І на її виплески він охоче відповідав своїми.

– Тобі тільки здається, що ти дізнався Несту, — продовжувала Елайна. - Ти не бачив її під час танців. Ось де Неста по-справжньому випускає із себе вовчицю. Для цього потрібна музика.

– Серйозно? - спитав Кассіан.

Йому згадалося, як він витягував Несту з одного на рідкість огидного закладу, а вона заявляла, що прийшла туди послухати музику. Тоді він не повірив, порахувавши її слова приводом.

– Так, – відповіла Елайна. - Її з раннього дитинства навчали танців. Вона любить танцювати, любить музику. Якщо мені просто подобалося танцювати, вона перетворювала танець на мистецтво. Коли вона танцювала з кимось, всі інші пари зупинялися і дивилися.

Кассіан допив вино.

– Пригадую: кілька тижнів тому вона мені щось говорила про уроки танців.

Він вважав, що завдяки тим урокам Неста швидко освоїла правильну постановку ніг і навчилася рівноваги, подолавши початкові проблеми. У неї зберігалася м'язова пам'ять. Але якщо уроки танців були для неї

такими ж тортурами, як для нього – уроки військового мистецтва...

– Вона не дуже любить згадувати про ті часи, – зітхнула Елайна. – Їй було всього чотирнадцять на нашому останньому балу... перед тим, як ми збідніли... – Елайна струснула головою. – Там була ще одна молода спадкоємиця, яка рішуче мене зненавиділа. Старше за мене на кілька років. Я не робила нічого такого, щоб викликати її ненависть, але думаю...

– Вона просто позаздрила твоїй красі. – Амрена посміхнулася своїми яскраво-червоними губами.

– Можливо. – Елайна почервоніла.

Причина була очевидною, хоча Елайне на той момент ледве виповнилося тринадцять.

– Так от, Неста побачила, як ця особа звертається зі мною: всі ці поштовхи ліктями ніби ненароком, образливі жарти. Словом, вона вирішила помститися, обравши найкращий момент. А на той бал мав приїхати привабливий молодий герцог з континенту. Він шукав собі наречену. Його сім'я збідніла, тому і вирішив знайти багату наречену і знову набити золотом сімейні скрині. Неста знала, що ця багачка має види на герцога. На кожному балі вона вихвалялася в туалетній кімнаті, що він неодмінно зробить їй пропозицію. Неста пошила для того балу дивовижно гарне плаття і замовила коштовності. Грошей було витрачено чимало, але наш батько побоювався її і не наважувався їй відмовити. Того вечора... вона дійсно була схожа на дочку Принца торговців. Шовкова сукня аметистового кольору, розшита золотими нитками, діаманти та перли на шиї та у вухах.

Елайна зітхнула. Цілий статок. Кассіан і не підозрював, яких багатств потім позбулася сім'я Нести.

– Коли Неста увійшла до зали, всі припинили танцювати і дивилися тільки на неї. Навіть у свої чотирнадцять вона вміла справити враження. Холодність, незворушність, відстороненість. На герцога вона ледь

подивилася, бо добре знала: тому набридли дівчата, що бігають за ним. І ще вона знала: своїм вбранням і коштовностями вона затьмарювала ту багачку.

– Так Неста спробувала відбити герцога на зло тій дівчині? - Запитала усміхнена Амрена. — У чотирнадцять років?

Елайна не посміхалася.

– Неста дуже вміло кілька разів подивилася в його бік. Герцог не витримав і відразу запросив її танцювати. Причому на танець, який хвалька багачка вважала своїм. Запевняла нас: достатньо одного танцю і герцог зробить їй пропозицію. Але Неста відібрала її танець. А потім відібрала й герцога. Того вечора Неста танцювала так, ніби була однією з вас.

– Ми теж різні, — пробурмотів Різ. - Бачила б ти, як танцює Кассіан. Б'ється він набагато краще.

Кассіан показав Різу непристойний жест.

Елайна продовжувала, благоговійно понизивши голос:

– Герцог був гордовитий, і Неста на цьому зіграла. Усі перестали танцювати і дивилися лише на них. Танцювали вони дуже гарно. А коли танець скінчився... Я й тоді знала, що Неста – така сама артистична натура, як і Фейра. Але якщо Фейра творить на полотні, Неста творила у танці, під музику. Наша мати помітила це ще в дитинстві та перетворила її танцювальний талант на зброю. Все було спрямовано на те, щоб одного прекрасного дня Неста вийшла за принца.

Кассіан завмер. Принц. Невже Неста хотіла принца? У нього звело живіт.

– І що трапилося з герцогом? — спитав Азріель.

Елайна скривилася:

– Наступного ранку він зробив Несті пропозицію. Але наш батько так і відповів герцогу: вона ще надто молода. Це був пристойний вихід із становища. При всіх своїх недоліках наш батько добре знав Несту. Він знав, що Неста закружляла герцогу голову і спонукала на

пропозицію з єдиною метою: покарати ту багачку за жорстоке поводження зі мною. Герцог Несту не цікавив. Вона справді була надто молода і не думала про заміжжя. Навіть якби герцог, зачарований нею, погодився почекати, доки вона подорослішає. - Елайна зневажливо скривилася. – Але десь у глибині душі Неста вірила, що якось вона й справді вийде за принца. Герцог вирушив додому без нареченої, а та багачка... Потім вона бурхливо раділа лихам, що звалилися на нас.

– А я й забула, – зізналася Фейра. – Про той бал і як вона танцювала.

– Неста ніколи не заводила розмов про це. Я просто спостерігала за нею.

Кассіан зрозумів, що Неста помилялася, вважаючи Елайну простодушною і люблячою, як вірна собака. Елайна бачила кожен вчинок старшої сестри та розуміла причину кожного з них.

– Значить, ваша мати перетворила безкорисливі радості Нести на знаряддя досягнення успіхів у суспільстві? – уїдливо запитала Амрена.

– Наша мати була не з тих, кого називають приємною людиною, – швидко відповіла Фейра. – Неста вирішувала сама, але основу її дій заклала мати.

Елайна кивнула, сховавши руки на колінах.

– Тому я дуже рада чути, що вона зацікавилася спадщиною валькірій. Здорово, що в Нести знову прокинувся інтерес до чогось. Може, вона направить туди всі свої...

Кассіан зрозумів. «Всі свої» означало її гнів, її люту і неприборкану вірність тим, кого вона любила, її вовчі інстинкти і здатність вбивати.

Розмова перейшла на веселіші теми, проте Кассіан весь вечір продовжував думати над словами Елайни. Військове мистецтво було лише частиною життя. Навчання допоможе їй зберігати рівновагу та

перенаправляти гнів у корисне русло. Але цього мало. У її житті має бути радість.

Повинна бути музика.

45

– Думаю, валькірії були ще більш жорстокими, ніж ілліріанці, — пробурчала Гвін.

Неста бачила, як тремтять ноги послушниці. Гвін намагалася втриматися в позі, яку вона почерпнула з однієї стародавньої книги про валькірії.

– Всіх вправ з «Заспокоєння розуму» не вистачить, щоб витримати ці муки. Як там написано? "Я - скеля, про яку розбиваються хвилі". Але скелям не треба витримувати удари супротивників.

– Жахлива поза, — погодилася Емері, скрипучи зубами.

Кассіан стояв поруч, крутячи в руках кинджал з довгим лезом.

– Я вас попереджав. Валькірії були непохитними войовницями. Холодними як камінь.

Несті ще вдавалося витримувати подих, проте ноги...

– У мене зараз тріснуть кістки ніг.

– Вам трьом залишилося ще... двадцять секунд.

Співака тіней на майданчику не було, однак своїм ученицям він залишив докладні і суворі приписи, чим займатися.

У Нести горіли і підкошувалися ноги, але вона спрямовувала всю силу в пальці ніг, зосереджуючись тільки на диханні... тільки на диханні, як того вимагало «Заспокоєння розуму». Вона шукала місце спокою поза думками про біль і знемагаюче тіло, і це місце було зовсім близько, майже поруч. Потрібно зосередитись ще старанніше, дихати ще глибше...

– Час! - Оголосив Кассіан, і три учениці впали на землю. – Не важливо, – засміявся він.

– Сам би спробував, – огризнулася розпластана Гвін. – Навряд чи навіть ти витримав би ці тортури.

– До речі, дякую за виписки, які ти мені надіслала. Я на майданчику з самого світанку і зробив все, про що там говориться.

Вчора його не було на обіді. Увечері він не шукав Несту, але після кількох майже безсонних ночей вона не заперечувала.

– Якщо вже мучити вас, я повинен хоча б випробувати все на собі, - підморгнув їм Кассіан. — Я знав, настане такий момент, коли ви почнете бурчати і скажете, що мені треба випробувати це на своїй шкурі.

– Не дивно, що ти так виглядаєш, - пробурмотіла Емері, перевертаючись на спину і дивлячись на холодне осіннє небо.

Теплі дні закінчилися, хоча справжній холод ще не настав. Сонце тепер лише світило, але не зігрівало на пронизливому вітрі. Неста, яка теж лежала на спині, жадібно ловила кожну крихту тепла, що виходила від сонячних променів.

– Порахую це компліментом, — відповів Кассіан.

Від його усмішки Неста відчула знайомий тягар між ногами. Кассіан перехопив її погляд, і усмішка стала більш розуміючою. Однак Несті він поставив зовсім інше запитання:

– Якщо б тобі потрібно було дати ім'я мечу, яке б ти вибрала?

– Срібна Пошана, – випалила Гвін, хоча питання було поставлене не їй.

– Ти серйозно? – хмикнула Емері.

– А яке ім'я дала б ти? – запитала Гвін.

Емері задумалася.

– Винищувач Ворогів чи щось таке. Ім'я має бути жахливим.

– Нітрохи не краще!

Неста поки що мовчала, слухаючи жартівливу лайку подруг.

– Скажи, яке ім'я гірше: Винищувач Ворогів чи Срібна Пошана? — спитала Гвін.

– Срібна Пошана, — відповіла Неста.

– А твоє ім'я для меча? — знову запитав у Нести Кассіан.

Неста підняла брову, потім з усією щирістю сказала:

– Я б назвала меч... Вбивця.

На обличчі Кассіана промайнуло розчарування.

– Не знаю, — знизала плечима Неста. – Навіщо тобі знадобилося знати?

– Зроби ласку, відповідай. Неста.

– Невже обов'язково давати мечу ім'я?

– Просто відповідай мені на запитання: якби тобі довелося називати меч, як би ти його назвала?

– Ти хочеш зробити їй подарунок на День зимового сонцестояння? – запитала Емері.

– Ні.

Неста сховала посмішку. Їй подобалося, коли вони втрьох нападали на Кассіана, наче левиці, що атакують дуже мускулистого і привабливого лева.

– Тоді чому питаєш? - поцікавилася Гвін.

– З цікавості, - похмуро відповів Кассіан.

Але чому в нього напружилось підборіддя? Тут щось негаразд. Недарма він поставив їй це питання. Чому раптом йому знадобилося, щоб вона давала ім'я якомусь мечу?

– Перерва закінчилась, — хлопнув в долоні Кассіан. – А за вашу грубість ви проведете вдвічі більше часу у валькіріанській стійці на одному коліні.

Емері та Гвін застогнали. Неста уважно подивилася на Кассіана, потім прийняла потрібну позу.

Через дві години після закінчення занять, коли піттік струмком, а ноги відмовлялися тримати тіло, думки Нести, як і раніше, крутилися навколо питання Кассіана. Гвін і Емері вирушили пити воду, відновивши свою балаканину.

Неста дочекалася, поки вони відійдуть подалі, потім повернулася до Кассіана:

– Чому ти дошкуляв мені питаннями про назву меча?

– Просто хотів дізнатися, яке ім'я ти б йому дала, - відповів він, дивлячись на спини Гвін і Емері.

– Це не відповідь. Чому ти хочеш знати?

Кассіан схрестив і відразу розняв руки.

– Пам'ятаєш, як ми ходили до коваля?

– Так. Він що подарує мені меч на День зимового сонцестояння?

– Він приніс всі три. Ті, до яких ти торкалася.

Неста здивовано вигнула брови.

Кассіан постукав носком чобота по землі.

– Коли ти взяла молот і вдарила по їх лезам, ти наповнила своєю магічною силою обидва мечі і кинджал. Точніше, ти наповнила їх силою Котла. І всі три тепер – магічна зброя. І магія у них не проста. Я говорю про давню магію, якої не було в нашому світі дуже і дуже давно. Магічної зброї взагалі не лишилося. Жодного меча та кинджала. Їх або навмисне знищували, або топили в морі. Але ти створила цілих три. Ти створила нову Скарбницю жаху, а якби захотіла, створила б більше предметів.

Кассіан ніс якусь нісенітницю. З кожним його словом брови Нести згиналися все крутіше.

– Я створила... два магічні мечи і магічний кинджал?

– Так, хоча ми і не знаємо, яка їхня магія.

Неста нахилила голову. Емері та Гвін припинили балакати, немов побачивши або відчувши зміну в її стані. Несті здалося, ніби її вдарили. Але причина удару крилася зовсім не у створенні магічної зброї.

– Хто це «ми»?

– Що? – не зрозумів Кассіан.

– Ти сказав: «Хоча ми й не знаємо, яка їхня магія». Хто «ми»?

– Різ, Фейра та інші.

– І давно ви про це дізналися?

– Я... Неста... - Кассіан скривився, зрозумівши допущену помилку.

– Як давно?

Її голос став гострим, як скло. На неї дивилися, але це її не хвилювало. Зате це хвилювало Кассіана.

– Тут не місце для подібної розмови.

– Ти сам її почав, коли ми потіли на майданчику. Тобі знадобилося дізнатися ім'я!

У вухах Нести шуміла кров. Обличчя Кассіана болісно викривилося.

– Все пішло не так, як належало. Ми сперечалися про те, чи розповідати тобі, потім вирішили проголосувати, і результати голосування виявилися на твою користь. Ми тобі довіряємо. Я... просто у мене не було нагоди тобі розповісти.

– Значить, була ймовірність, що я взагалі не впізнаю? Ви там сиділи, обговорювали мене, а потім голосували?

У неї в грудях щось надломилось. Вона уявила, як оточення Різа вивертало навиворіт усі найогидніші сторони її характеру.

– Це ... - Кассіан вилаявся і потягнувся до неї, але Неста відсунулася. Тепер на неї дивилися всі. – Неста, це не...

– Хто... голосував... проти мене?

– Різ та Амрена.

Неста отримала другий удар. Позиція Різа її не здивувала. Але Амрена, яка завжди розуміла її більше, ніж інші. Амрена, яка не боялася її сплесків. Амрена, з якою вона вщент посварилася на святі... Десь у глибині свідомості Неста сподівалася, що Амрена не зненавиділа її назавжди. У голові настав спокій. Тіло теж заспокоїлося.

– Неста, — промовив Касіан, дивлячись на неї очима, що округлилися.

– Зі мною все гаразд, — холодно відповіла вона. - Мене це не турбує.

Нехай бачить, як вона зводить сталеві стіни у своєму розумі. Зараз як ніколи їй стали у нагоді всі поради з «Заспокоєння розуму», всі спільні заняття з Гвін щодо досягнення зосередженості та спокою. Вдих через ніс, видих через рот.

Вона навмисно розправила плечі і попрямувала до Емері та Гвін. Подруги з занепокоєнням дивилися на неї. Неста знала, що не заслуговує на їх співчуття. Коли їх співчуття припиниться - якщо і вони дізнаються, яке вона чудовисько. Коли Амрена розповість їм, як їхня подруга пропалювала життя, або вони почують від когось іншого. Тоді прийде кінець їхній дружбі з нею. Цікаво, чи скажуть вони їй про це в обличчя чи просто тихо зникнуть?

– Неста! — знову гукнув її Кассіан, але вона покинула майданчик, навіть не глянувши в його бік.

Емері кинулася за нею на сходи.

– Що трапилося?

– Нічого особливого, – відповіла Неста, не впізнавши власного голосу. – Придворні справи.

– Ти добре відчуваєшся? - Запитала Гвін, що пішла за Емері.

Ні. Їй було не зупинити гулу в голові і тріску в грудях.

– Так, - збрехала вона подругам і, не оглядаючись, втекла по сходах, після чого зникла в коридорі. Вбігши до себе, Неста кинулася в купальню і пустила воду. Вона знала, що Кассіан піде за нею. Вона стояла біля купелі, слухала шум води. Так і є. Кассіан постукав у двері. Неста чекала, поки він піде і відстане від неї, як відстали Гвін та Емері. Переконавшись, що він пішов, вона закрила воду.

– Він пішов? – запитала вона у Дому.

У відповідь Дім відчинив двері.

– Спасибі.

Неста вийшла в порожній коридор. Мабуть, Дім сховав її від чужих очей. Неста не побачила Кассіана та не відчула його запаху. Швидко спустившись сходами, вона побігла до іншої. Тієї, що вела вниз.

Тільки там і тільки тоді Неста дала вихід своєї люті. Тільки там і тільки тоді вона скинула напускну холодність і виплеснула назовні гнів свого серця.

Амрена вважала, що вона не заслуговує на довіру, і оголосила, що її дар, здатний змінити світ, може бути небезпечним. Амрена розповіла про це іншим, а потім вони влаштували голосування.

Все нижче, і нижче, і нижче.

Зі сходинки на сходинку.

Вона не рахувала ступені. Не відчувала ніг, що рухаються.

Тільки гул у крові, гул у голові та тріщину в самій середині грудей. Ніякі вправи з «Заспокоєння розуму» не заспокоють і не заглушать цей гул. Підніжжя гори наближалось.

Вона взагалі не могла думати. Тільки рухатись.

Що далі від холодного вітру, що дув нагорі, то тепліше ставало на сходах.

Амрена остаточно поставила на ній хрест. Їхнє минуле обговорення Нести та рішення відправити її до Будинку вітру були продиктовані бажанням їй допомогти. Нині вона це визнавала.

А їхні недавні розмови пронизувала ненависть і страх перед нею.

У Нести тремтіли ноги. Вона це бачила, але ніг не відчувала.

Вона взагалі нічого не відчувала, крім люті, схожої на розплавлений метал. І раптом сходи скінчилися. Неста опинилась перед дверима.

Двері відчинилися раніше, ніж вони взяли за ручку. На сходи хлинуло сонячне світло. За дверима сіріли бруківки. Г

нів продовжував огортати Несту, наче грозова хмара. Нарешті вона здолала десять тисяч сходинок і вийшла до міста.

Вона не помічала ні міста, ні перехожих. Хтось, побачивши її обличчя, поспішав відійти убік, комусь було не до неї. Вона не бачила ні соковитих фарб осіннього листя, що спалахували червоними, жовтими й помаранчевими сполохами, ні блискучої синяви Сидри. Пробігши по одному з незліченних мостів, перекинутих через річку, вона опинилася на західному березі.

Неста цілком піддалася своїй люті. Потім вона не згадає, як збігла сходами на мансардний поверх, пройшла коридором і вдарила кулаком у двері. Деревина тріснула. Посипалися тріски, гострі, як уламки скла.

Амрена і Варіан перебували в ліжку, вдаючись до тілесних втіх. Маленька, витончена і гола Амрена стрибала на принцу Адріати, як на коні. Почувши удар у двері, обидва завмерли. Амрена повернула голову у бік дверей. Варіан рвучко сів, ледве встигнувши оточити себе та Амрену водяним щитом. Неста увірвалася в кімнату і прогарчала:

– Ти! Ти вирішила ... я не повинна знати про те, на що здатна моя сила!

Амрена зі швидкістю вродженої феї зістрибнула з Варіана. Той прикрився простирадлом. Амрена накинула халат. Блискуча водна стіна створювала відчуття, ніби вони знаходяться на дні океану.

– Забери щит, - зажадала Амрена, похмуро глянувши на Варіана.

Він послухався. Зісковзнувши з ліжка, Варіан швидко одягнувся, натягнувши штани на свої довгі сильні ноги.

– Зникни, – прогарчала йому Неста.

Але принц Двора літа не ворухнувся. Він насторожено дивився на Амрену. Він нікуди не піде і до останнього захищатиме свою кохану. Подумавши про це, Неста зневажливо фиркнула, відчувши гіркоту язиком. Колись вона вважала Амрену своєю союзницею і знала: та підтримає її словесно, а якщо знадобиться, то й захистить

у бою. Амрена кивнула Варіану. Принц, застережливо глянувши на Несту, швидко покинув кімнату.

Швидше за все, щоб сповістити інших, проте Несте було все одно.

– Я так розумію, цей балакучий придурок повідомив тобі більше, ніж слід.

Неста пропустила слова Амрени повз вуха.

– Ти голосувала проти мене, – холодно викарбувала вона.

Амрені нема чого знати про тріщину в її грудях.

– Ти нічим не довела свою здатність керуватися з такою жажливою силою, – ще більш крижаним тоном відповіла Амрена. – На барці, коли я запропонувала тобі повчитися її приборканню, ти просто повернулася і пішла. І слухати мене не захотіла.

– Я пішла тому, що ти вибрала бік моєї молодшої сестри.

Як і Елайна. Колись Неста вважала Амрену своєю подругою і союзницею, але для тієї це виявилось дрібницею. Зрештою Амрена вважала за краще залишитися з Фейрою.

– Знай, розпечене дівчисько: я нікого не вибирала, – кинула їй Амрена. – Я лише передала тобі прохання Фейри про відновлення спільної роботи, а ти перекрутила мої слова і заявила, що я прийняла її бік. Чи вже не пам'ятаєш?

Неста мовчала.

– Я місяцями їм твердила: «Дайте їй спокій». Я відмовлялася говорити з ними про тебе. А потім настав момент, коли я зрозуміла, що моя тактика нітрохи тобі не допомагає і що твоя сестра, швидше за все, має рацію. Ти вважаєш це зрадою?

Неста здригнулася:

– Ти знаєш, як я ставлюся до Фейри.

– Так, бідолаха Неста, знаю. Я знаю, що молодша сестра гаряче любить тебе і готова на все, аби тобі допомогти.

Зрештою, вона нічим не краща за Тамліна.

– Фейра мене не любить, — буркнула Неста.

Насправді вона, як і Тамлін, не заслуговувала на любов Фейри.

– Твої слова про Фейру якраз доводять, що ти недостойна своєї сили, — розкотисто засміялася Амрена. — Тому, хто навмисне залишається сліпим до своїх близьких, не можна довіряти. З цією зброєю ти перетворилася б на кошмар наяву.

– Зараз все інакше, — заперечила Неста, відчувши порожнечу власних слів.

Інакше? Чи сильно вона відрізнялася від тієї себе, якою була влітку, коли вони з Амреною посварилися на барці? Вона так ніким і не стала, і невдоволення Амрени нарешті прорвалося на поверхню. Чи далеко вона пішла від тієї Нести?

Амрена посміхнулася, наче читала її думки:

– Ти можеш вправлятися до сьомого поту, можеш спати з Кассіаном скільки душі завгодно, але ти нічого в собі не зміниш, поки не почнеш розмірковувати.

– Досить читати мені нотації. Ти...

Вона показала пальцем на Амрену і побачила, як та позадкувала. Пішла з-під вогню. Зовсім як Тамлін нещодавно. Схоже, Амрена згадала, що одного разу Неста ось так само показала пальцем на ворога, а потім його відсічена голова опинилася в неї в руках.

– Боїшся, що я помічу тебе обіцянкою смерті? — невесело засміялася Неста.

– Кілька днів тому ти ледь не помітила Тамліна.

Значить, Кассіан розповів їм про це.

– Але я повторю те, що говорила на барці. Я вважаю, що ти володієш силами, яких не розумієш, не поважаєш і якими не вмієш керувати.

– Та як ти смієш уявляти, ніби знаєш, що найкраще для мене?

Амрена не відповіла.

– А ти ж була моєю подругою, – прошипіла Неста.

– Чи була? – блиснула зубами Амрена. - Сумніваюся, що тобі знайомий справжній сенс цього слова.

У Нести заболіло в грудях, ніби її знову вдарили невидимим кулаком. За роздובбаними дверима почулися кроки. Неста стиснулася, приготувавшись побачити розсердженого Кассіана...

Але це виявилася Фейра.

Напевно, вона з'явилася прямо з майстерні, навіть не переодягнувшись. Її одяг був заляпаний різнокольоровими плямами фарби. Одна пляма залишилася на ластовинні вилиці. Мабуть, Варіан напівголим кинувся в будинок біля річки, прямо до неї.

– Припини, - видихнула Фейра.

Молодша сестра навіть не глянула на уламки дерева під ногами. Або вдала, що не помітила.

– Неста, все пішло не так, як належало. - Фейра підійшла ближче.

– Що, Кассіан вже злітав до тебе?

«Вирішив, значить, доповісти?» – сердито подумала Неста.

– Ні. Я сама здогадалася. Він не хотів нічого приховувати від тебе.

– Кассіан тут ні до чого. - Неста глянула на Амрену. — Колись я вірила, що ти завжди мене прикриєш.

– Я перестала тебе прикривати з тих пір, коли ти вирішила перетворити мою підтримку на щит проти інших.

Неста загарчала. Фейра встала між ними, піднявши руки:

– Розмову закінчено. Неста, повертайся до Будинку вітру. А ти, Амрена... — Фейра замовкла, ніби вирішувала, чи розумно наказувати Амрені. – Ти залишаєшся тут.

Бачачи нерішучість сестри, Неста уїдливо посміхнулася:

– Ти ж її верховна правителька. Нема чого стелитись перед нею. Особливо тепер, коли в неї менше сили, ніж у будь-якого з вас.

Очі Фейри блиснули.

– Насамперед, Амрена – моя подруга. Вона знаходиться при нашому Дворі набагато довше, ніж я. Я не можу ставитися до неї інакше як з повагою.

– А вона ставиться до тебе з повагою? – вирвалось у Нести. – Чи, може, твоя справжня пара ставиться до тебе з повагою?

Фейра застигла.

– Притримай язик, Неста Аркерон, – попередила Амрена.

– Як усе це розуміти? – запитала Фейра.

Несте було начхати на застереження. Гул у голові заважав їй думати.

– Хтось із них розповів тобі — їхній шановній верховній правительці, що дитина в твоєму утробі може тебе вбити?

– Закрий свій рот! — гаркнула Несті Амрена.

Але цей наказ був достатнім підтвердженням.

– Ти що маєш на увазі? – прошепотіла зблідла Фейра.

– Крила, – зловтішно відповіла Неста. – У твого сина ілліріанські крила. Що не гнуться. Під час пологів вони застрянуть у тебе в родових шляхах і вб'ють вас обох.

Тиша наступила не тільки в кімнаті. У цілому світі.

– Маджа говорила, що пологи будуть важкими, – видихнула Фейра. – Але Косторіз... Він мені показував сина без крил. – У неї здригнувся голос. – Чи він показав мені те, що я хотіла побачити?

– Не знаю, – відповіла Неста. – Натомість я чудово знаю, що твій чоловік заборонив повідомляти тобі правду. – Вона повернулася до Амрени. – Ви всі й із цього приводу голосували? Говорили про Фейра, обговорювали її і визнали негідною знати правду? І за що ти голосувала, Амрено?

Раніше, ніж Амрена встигла відповісти, Неста знову повернулася до сестри.

– А ти не замислювалася, чому твій дорогоцінний, досконалий Різанд уже не перший тиждень ходить таким похмурим та задумливим? Бо знає: пологи тебе вб'ють. Знає і досі не сказав.

Фейру затрясло.

– Якщо я помру... – Вона подивилася на свою руку, вкриту татуюванням. Потім підвела голову. В очах блищали сльози. – Ти... ви все це знали? – запитала вона Амрену.

Амрена кинула на Несту спопеляючий погляд, але відповіла спокійним голосом:

– Ми не хотіли тебе турбувати. Страх буває настільки ж небезпечний, як будь-яка відчутна загроза.

– Різ знав? – По щоках Фейри ринули сльози, розмиваючи плями фарби. – Знав про загрозу?

І Неста раптом зрозуміла: мати ніколи не любила її так сильно, як Фейра любить свого ще не народженого сина.

Ця думка щось пробила в ній. Пробила гнів, гомін у голові. Неста дивилася на сльози сестри, на забруднене фарбою обличчя Фейри, спотворене страхом.

Вона зайшла надто далеко. Вона... Боги.

– Дівонько, тобі краще поговорити про це з Різандом, – сказала Фейрі Амрена.

Біль, страх і любов - все це було на обличчі Фейри, що гладить свій живіт. Неста навіть відвернулася.

– Сподіваюся, тепер ти задоволена, – прогарчала їй Амрена.

Неста не відповіла. Вона не знала, що говорити і як поводитися. Повернувшись, вона вибігла з оселі Амрени.

Кассіан вирушив у будинок біля річки. Це була його третя помилка за день.

Першим стало безглузде питання про вибір імені для меча, що відразу викликало підозру Нести. Не в змозі збрехати, він розповів їй все.

Другу помилку він припустився, дозволивши Несті сховатися в кімнаті. Потрібно було вбігти туди та поговорити з нею. А він вирішив дати їй пополюскатись у купелі та охолонути. Сам він зробив те саме і швидко повернувся, проте Нести в кімнаті вже не було. Запах привів його на зовнішні сходи, де двері були відчинені.

Кассіан не знав: чи спустилася вона сходами або просто скотилася вниз. Він теж почав спускатися. На всіх сходах він ловив запах Нести, недавній і лютий.

Вона здолала всі десять тисяч сходинок і вибралася в місто.

Кассіан піднявся в повітря, знаючи, що в шумному місті йому буде нелегко йти за її запахом. Він сподівався побачити її зверху. За його припущеннями, Амрена перебувала в будинку біля річки.

Отже, Неста вирушила туди.

Але Амрени там не було. І Нести теж.

Кассіан увійшов до кабінету Різа, коли той отримав звістку. Не від посланця, а від Фейри, по сполучній ниті.

Різ сидів за столом і розмовляв з Фейрою по сполучній ниті. Обличчя його робилося все напруженішим. Кассіан бачив це, знав, з ким говорить Різ, і завмер. Відсутність Фейри підказувала, що всі три жінки зараз перебувають у житлі Амрени. Якщо Фейра розповідає про те, що відбувається там...

Кассіан поспішив до дверей. До житла Амрени він дістанеться за пару хвилин. Аби встигнути...

– Касіан!

Голос Різа був породженням кошмарів. Породженням міжзоряної п'тьми.

Кассіан завмер. Він дуже рідко чув такий голос і ніколи по відношенню до себе.

– Що трапилося?

Обличчя Різа було зовсім спокійне, проте його очі виблискували гнівною, чорною смертю. У них не залишилося жодної зірки, ні іскорки фіолетового полум'я.

– Неста посміла повідомити Фейрі про небезпеку для неї і дитини, — голосом пекла вимовив Різ.

Кассіану залишалося лише вислухати те, що сказав йому названий брат і верховний правитель:

– Забери Несту з міста. Негайно. - Кабінет став наповнюватися гуркотливою силою Різа. – Бо я її просто вб'ю.

47

Кассіан побачив Несту, що біжить по непримітній вуличці, ніби вона здогадувалася, що Різанд влаштує полювання на неї і не заспокоїться, поки не проллє її кров. Насправді вона ні про що не здогадувалася, тікаючи від скоєного та від самої себе. Ноги несли її в один з улюблених питних закладів.

Не роздумуючи, Кассіан пірнув униз, підхопив Несту на руки і знову піднявся в небо.

Вона не чинила опір і мовчки лежала в його руках, притискаючись холодним обличчям до його грудей.

Біля Будинку Вітра він помітив Азрієля, що ширяє в повітрі, з важким мішком у руці. Можливо, Аз отримав від Різа окреме застереження або дізнався від своїх тіней.

Кассіан підхопив мішок, обмотавши мотузку навколо руки. Мішок виявився тяжким. Аз не промовив ні слова. Кассіан пролетів повз нього і злетів у осіннє небо, жодного разу не озирнувшись на місто за спиною.

Повна тиша. Жодних звуків ні в голові, ні в тілі. Вона знала, що Кассіан міцно тримає її і вони давно кудись летять, але їй було все одно.

Вона зробила непростимий вчинок.

Краще б Кассіан не був їй на виручку.

Їхній політ тривав, поки за горами не сіло сонце. Коли вони опустилися, довкола було темно. Опинившись землі, Кассіан скривився. У нього боліло все тіло. Він опустив Несту на ноги і кинув мішок, зібраний Азрієлем.

– Тут заночуємо, — тихо й холодно пояснив він.

Несті не хотілося говорити. Вона була сповнена рішучості мовчати до кінця життя.

– Тепер багаття розведу, - додав Кассіан.

На його обличчі не залишилося ні сліду колишньої доброти.

Видовище було нестерпним. Неста відвернулася і почала роздивлятися місце, де вони опинилися: шматок сухої землі, над якою нависав здоровенний чорний валун.

Неста мовчки побрела в найдальший кут і там лягла на жорстку запилену землю, притулилася до скелі і згорнулася в клубочок. Подушкою їй служила рука.

Заплющивши очі, вона наказала собі не звертати уваги на потріскування дров у багатті. Їй хотілося розплавитися і стекти в землю, зникнувши назавжди.

«Кассіан!»

Голос Фейри, що пролунав у голові, відірвав Кассіана від споглядання навколишніх просторів і зірок над головою. Він переніс Несту в Сплячі гори. Так називався гірський ланцюг, що відокремлював Веларіс від Іллірії. Гори тут були нижчі. Зима ще не дісталася цих місць, що рясніли річками і дичиною.

«Кассіан!»

«Я і забув, що ти вмієш спілкуватися думками».

«Не знаю, ображатись мені чи ні. Мабуть, мені варто було б частіше користуватися даром діматіїв ... З вами все гаразд? - помовчавши, запитала вона.

"Це питання я повинен би задати тобі".

"Різанд вихопив через край, та так, що бризки полетіли на всі боки".

«Я жалкую, що тобі довелося дізнатися правду».

«А я не жалкую. Я зла на вас усіх. Розумом розумію, чому ви мовчали, але все одно зла».

«А ми злі на Несту».

"У неї однієї вистачило сміливості сказати мені правду".

"Вона це зробила не з добрих спонукань".

"Так чи інакше, але вона сказала".

Кассіан шумно видихнув через ніс.

«Вона... – Він задумався. - Думаю, вона побачила схожість твого та свого становища і по-своєму вирішила помститися за вас обох».

«Я теж так думаю. Різ не згоден».

«Шкода, що ти не дізналася правду по-іншому».

«Що є, то є. Але ми зустрінемо все разом. Всі».

«Як ти можеш бути настільки спокійною?»

«Вибір у мене невеликий: чи спокій, чи страх і паніка. Я не допущу, щоб мій син із ранніх днів пізнав ці почуття. Я боротимуся за нього, за нас, поки у мене вистачить сил».

У Кассіана стисло горло.

«Ми теж боротимемося за тебе».

«Знаю. - Фейра знову замовкла. – Різ не мав права виганяти вас із міста та загрожувати Несті. Він потім зрозумів і вибачився. Я хочу, щоби ви повернулися. Обидва. Де ви зараз?»

«У глушині. - Кассіан обернувся і подивився на сплячу Несту. Вона заснула майже відразу, притулившись до скелі, і з того часу не прокидалася. - Думаю, ми проведемо тут кілька днів. Побродимо горами».

«Неста жодного разу в житті не блукала горами. Сперечаємося, що вона зненавидить твою витівку?»

«Тоді скажи Різу, що це її покарання. – (Різ хоч і вибачився за погрози, але його гнів напевно ще не ліг.) – Передай йому, що ми з Нестю поблукаємо по горах і це їй дуже не сподобається. Додому ми повернемося не раніше, ніж я вирішу, що вона готова до повернення».

Фейра довго мовчала.

«З його слів... він розуміє: треба сказати, що такі суворості зайві, але мушу тобі зізнатися – потай він задоволений».

«Добре. Я теж потай задоволений це почути».

Фейра засміялася. Її сміх доводив уміння швидко пристосовуватися до обставин, хоч би якими важкими та

болючими для неї вони були. Вона не збиралася стискатися від страху та плакати. Кассіан дивувався, чому чекав від неї чогось іншого.

«Касіан, будь ласка, бережи її. І себе».

Він глянув на сплячу Несту, що майже зливається з тінями.

«Обов'язково».

48

– Вставай.

Неста потяглася, розплющила одне око, і в нього одразу ж вдарило яскраве ранкове сонце. Кассіан стояв над нею, тримаючи миску з їжею, схожою на гриби, і шматок підсмаженого хліба. У неї ломило все тіло від сну на твердій землі та нічного холоду. Вона майже не спала. Просто лежала, упираючись очима в скелю. Їй хотілося не чути тріску вогнища. Хотілося перетворитися на ніщо.

Вона сіла.

– Їж. - Кассіан підсунув їй миску. - У нас попереду довгий день.

Неста підняла на нього обтяжені очі, які теж боліли.

Вона давно не бачила Кассіана таким. Жодного тепла. Ні проблиску світла. Перед нею був міцний, загартований воїн з кам'яним обличчям.

— На нас чекає похід горами. З ранку і до сутінків. Привалів буде лише два. Так що їж.

Їсти, спати, блукати горами. Їй було все одно.

Проте Неста змусила себе з'їсти приготовлену їм їжу. Обидва мовчали. Кассіан почав гасити багаття. Неста намагалася зосередитися на будь-якому іншому звуку, щоб не чути тріску полін. Кассіан швидко звернув їх їстівні припаси та посуд, прибравши те й інше в полотняний мішок.

Мішок був важким. Неста бачила це по м'язах, що напружилися на руці Кассіана. Підійшовши до неї, він опустил мішок біля її ніг.

– Я не можу тягнути такий тягар на спині. Крила заважають.

Чи знав Азріель про це? Судячи з крижаного і досить зловтішного блиску в очах Кассіана, виходило, що знав.

Неста доїла сніданок. Помити миску було ніде і нема чим. Довелося просто запхати її в мішок.

– Помиєш посуд, коли доберемося до річки Гертіс. Там влаштуємо привал. Іти туди шість годин.

Ну і нехай. Нехай взагалі вжене її в землю, нехай перетворює на в'ючну тварину і поводить як зі служницею.

Це нічого не виправить. Її це теж не виправить. Неста встала, відчуваючи скутість у тілі і чуючи, як хрумтять суглоби. Переплітати косу їй не хотілося.

– Потребу можеш справити за рогом. - Кассіан кивнув у бік невеликого виступу скелі. - Тут нікого немає.

Неста вирушила за виступ, а коли повернулася, Кассіан вказав на мішок:

– Взвалюй на спину.

Крохтячи, Неста підняла мішок. Мабуть, вага його становила третину її власної ваги. Щойно мішок опинився на плечах, її спина зігнулася. Неста рухала мішок, шукаючи найзручніше положення, а знайшовши, закріпила пряжки на лямках. Тепер вага мішка більш-менш рівномірно розподілялася по її тілу і не тиснула на груди і стегна.

Вирішивши, що вона готова, Кассіан коротко кинув:

– Пішли.

Кассіан йшов попереду. Хвилин за десять Несте стало важко дихати, а ноги горіли, як у вогні. Уздовж підніжжя гори тягнувся ланцюг пагорбів. Кассіан піднімався схилом одного з них. Він ішов мовчки. Неста теж мовчала.

Повітря було прохолодним і бадьорим. Схили гір тішили око соковитою зеленню. Зеленувато-блакитні річки були настільки прозорими, що навіть зверху Неста розрізняла білі камінчики на дні.

Вона йшла, почувавши себе бранкою цих місць, полоненим цього тіла, натужного дихання, що різав їй легені, як скло. До того ж голова вирувала від думок.

Сонце піднімалося все вище, припікаючи і вичавлюючи піт з її чола та шиї. Волосся стало мокрим і липким. Але вона продовжувала брести за Кассіаном. Вони йшли лише вгору. Досягши кам'янистого майданчика, він зупинився, озирнувся – переконатися, що вона не відстала, і потім скрився. Напевно, за майданчиком розпочинався спуск.

Вийшовши на майданчик, Неста глянула вниз.

Кассіан говорив про привал на березі річки. Що ж, далеко внизу блищала широка стрічка річки, наполовину прихована деревами. Зверху здавалося, що добиратися туди не так вже й довго, проте... Кассіан рухався колами, а не прямо. Схил був надто крутим, і прямий спуск обіцяв вірну смерть.

У тілі Нести знайшлися м'язи, яким не сподобався спуск. Виявилося, це ще важче за підйом. Мішок за спиною раз у раз намагався перекинути її і відправити в смертельну подорож до річкової долині. Якщо він спіткнеться, його завжди виручать крила. Повз пропливали хмаринки, схожі на пустих роззяв, і жодне не виявило до неї милосердя, прикривши від сліпучого сонця.

У Нести підкошувалися ноги, але вона продовжувала йти. Пальці вчепилися за лямки. Передпліччя допомагали підтримувати рівновагу. Вона йшла за Кассіаном униз схилом; крок за кроком, годину за годиною.

За весь цей час вона, як і раніше, не промовила жодного слова.

От і довгоочікуваний привал біля річки. Їхня трапеза була скупою: жорсткий сир і черствий хліб.

Взагалі головне – вода в річці чиста та прозора, а її мучила спрага. Неста підійшла до берега, опустилася в

густу траву і занурила обличчя у воду. Її обпалило крижаним холодом. Тоді вона склала долоні чашею і стала зачерпувати воду, жадібно ковтаючи. Їй було не напиться. Потім вона лягла на бік, усе ще вирівнюючи подих.

– У тебе є півгодини, – почула вона голос Кассіана. Він сидів віддалік, у траві, потягуючи воду з фляжки. – Роби все, що захочеш.

Вона промовчала. Кивнути і то було важко.

Кассіан розв'язав мішок, дістав другу фляжку і подав їй.

– Наповни. Зневоднення небезпечне. Можеш знепритомніти, впасти зі схилу і переламати собі всі кістки.

Неста не глянула на нього. Не дозволила побачити слова, написані на обличчі: «От і добре».

Кассіан помовчав і вже м'якше додав:

– Відпочивай.

Це слово було їй так само ненависне, як і всі його слова.

Кассіан знав, що Неста часто відчувала ненависть до себе.

Однак йому і на думку не спадало, що її ненависть до себе доходила до бажання... звести рахунки з життям. Він бачив, як змінилося її обличчя, коли він згадав небезпеку падіння зі схилу. Навіть негайне повернення до Веларісу не прибрало б гримаси болю з її обличчя. Він був безсилий щось зробити.

Тільки сама Неста могла врятувати себе від цього відчуття.

Як і обіцяв, він дозволив їй відпочити півгодини. Мабуть, він і зараз ще сердився на неї, бо не знайшов інших слів, крім:

– Ідемо.

Неста слухняно рушила слідом за ним. Мовчазна, як в'ючний кінь. Кассіан не одне століття літав над цими горами і знав їх вздовж і впоперек. Тут жили пастухи –

звичайні фейрі, які віддавали перевагу тиші зелених і коричнево-чорних схилів більш населеним місцям.

Тутешні вершини були такими високими і суворими, як Ілліріанські гори. Та й обстановка відрізнялася від ілліріанської. Чим – Кассіан не міг пояснити. За словами Мор, у давнину ці землі були місцем зцілення. Ті, хто страждає тілесними і душевними недугами, приходили на пагорби і до озера, де набували здоров'я. До цього озера їм із Нестою йти ще два з половиною дні.

Можливо, тому він і полетів із нею в ці краї. Інстинктивна пам'ять про лікувальні властивості тутешніх гір, про їхнє спляче серце. Все це вплинуло на його рішення.

Миля за миль, у повній тиші. Іноді йому здавалося, що за ним по пятах іде примара.

«Чи вплине на неї ця подорож?» - знову і знову запитував себе Кассіан.

49

До гори, що здалеку виглядала звичайним пагорбом, залишалося ще половина шляху, коли Кассіан, не обертаючись, промовив:

– Заночуємо тут.

Він зупинився, оглядаючи схил. Сусідна гора здавалася Несті такою близькою, що туди можна було докинути камінь. Від гори їх відокремлювала лише річка, що була далеко внизу. Земля була тут білувата і запорошена. Найважливіше, що Кассіан знайшов рівне місце.

Неста мовчки підійшла до нього. Втомлені ноги вже підкошувалися, і вона буквально впала на землю, розтягнувшись на весь зріст.

Земля виявилася жорсткою. Дрібні камінці вп'ялися їй у щок, але вона не стала їх прибирати. Вона дихала і не могла надихатися. Відпочинок. До самого світанку вона не рушить з місця, навіть якщо сечовий міхур заявить про себе. Вона швидше обмочиться, ніж зробить хоча б крок.

– Зніми мішок, доки свідомість не зомліла, — кинув їй Кассіан. - Я хоч би поїсти приготую.

Говорив він холодно, відсторонено. За весь день він майже не відкривав рота.

Вона заслужила на таке ставлення до себе. Вона заслуговувала на гірше.

Під ці думки вона розстебнула пряжки на лямках. Мішок із глухим стукотом упав на землю. Неста зігнулася, щоб ногою підштовхнути його до Кассіана. Нога затремтіла від зусилля. Неста перемістилася вище, притулившись до невеликого валуна.

Кассіан легко підхопив мішок, який вона з напругою, обливаючись згодом, тягла на собі весь день. Тримавши мішок в одній руці, він пройшов до ланцюжка чагарників, облямованих високою травою.

Дув легкий вітер, літаючи між вершинами. По скелях повзли тіні. Сонце, що заходить, золотило лише верхні частини гір. Знизу насувалася темрява. Повітря стрімко холоділо.

У низині гуркотіла річка. Цей гуркіт Неста чула весь день. Річка боролася з порогами, ледве видимими здалеку. Навіть зараз, у сутінках, що насувалися, в різних частинах річки, що блукає по долині, вода робилася то сіро-сталевою, то жовтуватого-зеленою, то набувала кольору хвої.

Якщо не рахувати віддаленого шуму води, навколо було тихо. Проте Несту переслідувало відчуття, що хтось спостерігає. Здавалося, їх оточує щось давнє, напівсонне. Здавалося, кожна вершина має свій нрав. Одній подобалися хмари, що чіплялися, до іншої вони не наближалися. Те саме було і зі схилами: десь вони густо поросли лісом, а в інших місцях залишалися голими та кам'янистими. Їхні обриси були настільки довгими і дивними, що нагадували чудовиськ, що прилягали відпочити поблизу річок. Накрившись м'ятою ковдрою, ці чудовиська заснули назавжди.

Нестою і самою опанували думки про сон. Навколо зовсім стемніло. Щоправда, на небі тут же з'явилися яскраві зірки і майже повний місяць – такий яскравий, що потреба в багатті відпадала. Але, на відміну від багаття, місячне світло не зігрівало, а Несті хотілося заснути в теплі. Кассіан ліг за кілька футів від неї, повернувшись до неї спиною. Блиск місяця сріблив його крила.

Кассіан залишив їй поїсти: хліб, твердий сир і шматок в'яленого м'яса. Неста до їжі не доторкнулася, хоча шлунок бурчав з голоду.

Хруснувши задеревенілою шиєю, Неста загорнулася в ковдру, сунула руку під голову і заплющила очі, відгородившись від холоду.

Два дні поспіль вона йшла, дивлячись у потилицю Кассіана.

Два дні поспіль вона не вимовляла жодного слова.

Кожен камінь так змушував її спіткнутися і вивихнути щиколотку або примудрявся застрибнути в чоботи.

Минуло опівдні третього дня. Швидкий вітер гнав череди хмар, не даючи їм чіплятися за вершини гір. Якоїсь миті Неста відчула гул у голові. Сонце раптом стало яскравіше, ніж колись, а піт, що проникав у вічі, спалив сильніше, ніж учора.

За всі ці дні вони зуміли пройти лише кілька гір. Кассіан звик літати над цими місцями. З землі гори здавались нескінченними. Неста не питала, як йому вдається шукати вірний шлях. Не питала вона і про те, куди вони йдуть. Просто йшла за ним, упершись очима в його спину.

Але зараз контури спини втратили різкість. На черговому кроці Неста похитнулася.

Вона спробувала проковтнути слину, але виявила, що в горлі пересохло, а язик прилип до піднебіння. Ворухнувши, вона відліпила язик. Потрібно ковтнути води. Коли вона востаннє пила із фляжки? Фляжка знаходилася в мішку, біля самої горловини, але

зупинятися, знімати мішок, лізти всередину... Несті не хотілося розстібати пряжки на лямках і тим більше не хотілося говорити Касіану, що їй необхідно перепочити.

Учорашній вечір був схожий на попередній. Щойно вони зупинилися, Неста абияк скинула з плечей мішок, лягла і заснула. Через якийсь час прокинулась і побачила поруч миску, наповнену холодною їжею і прикриту від пилу тонкою ганчіркою. Касіан уже спав. Неста поїла і знову заплющила очі.

Тільки повна знемога могла дати забуття, якого вона так потребувала. Під час денних привалів вона так стомлювалася, що опускалася на коліна, знімала мішок і лягала. Втома не давала їй думати про те, на які руїни вона перетворила життя, що ледве почала налагоджуватися. У глибині душі вона завжди усвідомлювала, що здатна лише руйнувати. Їй не допоможуть жодні заняття військовим мистецтвом, жодні відомості про валькірії та їхні вправи щодо заспокоєння розуму. Ніщо їй не допоможе.

Вода зачекає. Якщо зупинитися, на неї відразу накинуться думки. Вони й так свинцевими тінями тягнулися за нею, будучи важчою за мішок.

Спіткнувшись на вихлячому камені, вона ледь не підвернула ногу. Стиснула зуби від болю, але продовжувала йти. Касіан жодного разу не спіткнувся. Вона помітила б, оскільки цілий день дивилася йому в спину. А зараз він раптом спіткнувся. Неста хитнулася вперед, але...

Ні. Це вона. Вона сама впала.

Касіан піднімався до пересохлого русла річки, коли ззаду почувся хрускіт каменів.

Він стрімко обернувся. Неста лежала ниць і не рухалася.

Вилаявшись, він помчав униз кам'янистою стежкою, підбіг до Нести і опустився на коліна. Гострі камені дряпали йому ноги крізь штанини обладунків, але

Кассіан не помічав болю. Його серце билось. Він обережно перевернув Несту на спину.

Непритомність. Кассіан полегшено зітхнув, але полегшення було недовгим.

Весь цей час він йшов, жодного разу не обернувшись і не подивившись, у якому вона стані. Її губи вкрилися білою соляною кіркою. Шкіра була спекотною і спітнілою. Знявши з пояса фляжку, Кассіан відкрутив кришку, підтягнув голову Нести собі на коліна і наказав:

– Пий!

Він сам розкрив їй рота, слухаючи, як гуде кров у вухах.

Неста ворухнулася. Не супротивляючись, дозволила влити собі в горло трохи води. Цього було достатньо, щоб розплющились її засклені очі.

– Коли ти востаннє пила?

Очі набули осмисленого виразу. Вперше за три дні вона дивилася на Кассіана. Потім мовчки взяла у нього фляжку і випила всю воду.

Закінчивши пити, вона застогнала, сповзла з його колін, проте встати не змогла і залишилася лежати на боці.

– Ти повинна була пити воду по ковтках протягом усього дня, - сердито сказав Кассіан.

Вона дивилася на навколишні скелі.

Кассіан не витримував цього погляду: цієї відчуженості і байдужості, ніби їй і справді було вже все одно, залишиться вона жити або помре у тутешній глушині.

У нього звело живіт. Інстинкт вимагав обійняти Несту, притиснути себе і заспокоїти. Але інший голос – давній та мудрий – вимагав іти далі. «Ще одна гора», - говорив йому другий голос. Залишилося пройти лише одну гору.

Він довіряв цьому голосу.

– Робимо привал на ніч, – сказав він Несті.

Неста навіть не намагалася встати. Кассіан знайшов зручніше місце для привалу: ліворуч, за двадцять або тридцять футів вище пересохлого русла.

– Піднімайся, – попросив він. - Ще зовсім небагато, і ти заснеш.

Неста не ворухнулася, ніби сили остаточно покинули її. Він твердив собі, що причина всьому її неприємність і ослаблі ноги. Потім сам підійшов до неї, нахилився і підняв на руки разом з мішком.

Неста мовчала. Не сказала жодного слова.

Проте Кассіан відчував - насувається буря. Він знав: незабаром Неста заговорить, і коли це станеться, йому треба бути готовим.

Прокинувшись, Неста виявила поруч із собою миску, повну їжі. Зверху світив повний місяць, такий яскравий, що було видно гори, річки, долина внизу і навіть листя на деревах. Такого видовища Неста ще не бачила. Вона ніби потрапила в зачаровану сплячу країну, непідвладну часу.

Нічна краса тут же сколихнула думки про власну нікчемність. Неста здалася собі такою ж нікчемною, як камінчик, що досі гримів усередині її чобота. Яке це блаженство – бути ніким і нічим.

Вона не пам'ятала, як знову заснула, і прокинулася вже на світанку. Їхній шлях продовжувався. Кассіан удостоїв її розмовою, сказавши, що вони йдуть на північ, а напрямок визначає замшеліми сторонами дерев, які завжди вказують на північний бік.

На полуденному привалі вона дізналася, що вони йдуть до озера. Вони доберуться туди надвечір і проведуть там день чи два.

Неста ледве чула його слова. Крок за кроком, миля за милю, вгору та вниз. Шум річки повідомляв їй, що гори спостерігають за нею, спрямовуючи до того озера.

Скільки днів не йди, краще їй не стане. Неста це знала. А чи знав Кассіан? Чи не думав він, що вся ця витівка з походом по горах - дурість від початку і до кінця?

Може, все розгортається, як у старовинній казці, яку вона чула в дитинстві. Кассіан - підручний злої королеви,

що наказала завести Несту в саму глушину і там вирвати їй серце.

Добре б це зробити. Знайшовся б хтось, хто вирвав би з її грудей прокляте серце і заглушив голос, що нашіптував про страшні вчинки, які вона зробила, про її огидні думки і про тих, кого вона підвела. Голос називав їх поіменно.

Із самого народження все в її житті відбувалося не так. Вона народилася із зубами та кігтями, не навчившись стримуватися і не пускати їх у хід. За всі роки вона не зуміла приборкати той бік її натури, що вила і гарчала від кожної зради, вмючи любити і ненавидіти з шаленством, якого ніхто не розумів. Мабуть, тільки Елайна частково її розуміла, але тепер сестра мала до неї відверту неприязнь.

Неста не знала, як усе виправити. Як виправити хоча б частину.

Вона не пам'ятала часу, коли не була б сердита. Може, в дитинстві та ранньому підлітковому віці, за життя матері. Але й тоді вона бачила неприязне ставлення матері до їхнього батька. Поступово материнська неприязнь і зневага стали її власними. Не навчитися стримувати свої спалахи, не даючи їм вирватися назовні і зрештою вдарити по ній.

Вона нічим не краща за скажену собаку. Вона і поводитися з Фейрою та Амреною як скажена собака. Дикий звір, як Тамлін. Її навіть не тішило, що вона зуміла здолати всі десять тисяч сходів у Будинку вітру. Хіба це мало значення, якщо нею рухала лють?

А сама вона мала значення? Чи була вона гідна того, щоб з нею зважались?

Від цього питання все всередині її починало валитися.

Кассіан вже був на вершині. Піднявшись туди, Неста побачила блискучу бірюзову гладь озера. Воно лежало в долині між двома горами. Їхні схили, немов зелені долоні,

утримували воду, не даючи витекти. Береги були усіяні сірими каменями.

Неста не бачила ні озера, ні каміння, ні сонця, ні зелені.

Навоколишній світ став розмитим. В очах з'явилося печіння, ніби їх розсікли, щоб дати вихід сльозам.

Чи гідна вона того, щоб з нею зважались?

Відповідь вона знала. Знала завжди.

Кассіан повернувся до неї, але Неста не бачила його і не чула звернених до неї слів.

Сховавши обличчя в долонях, вона заридала.

50

Тільки ці здавлені, судорожні звуки вирвалися назовні, Неста зрозуміла: їй не зупинитися.

Ставши на коліна на березі гірського озера, вона прибрала всі внутрішні перешкоди.

Вона не загороджувалась, коли перед внутрішнім поглядом вплигло зблідліле, злякане обличчя Фейри, яка почула від неї правду про свою дитину. Тоді Нестою правили гнів і біль.

Їй повік не виправити скоєного, не спокути своєї провини. Марно навіть намагатися. Її ридання тривали.

Поруч хруснули камінці. Вона відчула хвилю тепла. Кассіан не торкався її, але його голос пролунав зовсім близько:

– Я тут.

Почувши ці слова, вона заплакала ще дужче. Їй було не зупинитися, як неможливо зупинити воду, що хлинула крізь пролом у греблі.

– Неста.

Пальці Кассіана торкнулися її плеча.

Їй було не витримати його дотику. Доброти, що виходить від його пальців.

— Прошу тебе, — видихнула вона. Це були її перші слова за п'ять днів.

— Про що ти просиш?

Неста відсунулась.

– Не чіпай мене, – крізь судомні схлипи сказала вона. — Не будь до мене добрим.

— Чому?

В голові Нести закружляв цілий рій причин, що вимагали виходу, і вона пропустила їх через себе, не дозволивши вирішувати, яка з них найголовніша.

– Я винна в його смерті.

Не забираючи долонь від обличчя, вона пошепки продовжувала:

– Він з'явився мене врятувати, бився за мене, а я дозволила йому померти. Моє серце було сповнене ненависті. Ненависть до нього. Він загинув, бо я це допустила.

Її голос здригнувся під новою хвилею ридання.

— Я огидно до нього ставилася. До самого кінця. Все життя я погано ставилася до нього, а він чомусь любив мене. Я не заслуговувала на його любов, але він мене любив. А я допустила його смерть.

Неста схилилася нижче, притиснувши долоні до рота.

– Я не можу цього змінити. Не можу виправити. Він уже не повстане із мертвих. І слова, які я кинула Фейрі, вже не повернути назад. Мені не виправити жодного зі своїх огидних вчинків. Себе мені не виправити.

Вона плакала настільки шалено, що їй здавалося: ще трохи, і ридання розірвуть її на частини. А добре б. Нехай вона розпадеться, як тріснуте яйце, а душа полетить разом із гірським вітром.

— Мене цього не витримати, — прошепотіла Неста.

— Це не твоя провина, — тихо сказав Кассіан.

Вона похитала головою, як і раніше, не прибираючи рук з обличчя, наче загороджуючись від Кассіана.

— Ти не винна в смерті свого батька. Неста, це було на моїх очах. Я теж шукав спосіб його врятувати і розумів, що нічого не можна зробити. Зовсім нічого.

– Я могла б застосувати свою силу. Хоча б спробувати...

– Неста, – зітхнув Кассіан, ніби її ім'я завдавало йому болю.

Він підхопив її на руки та посадив до себе на коліна. Вона не протривала, коли Кассіан притис її до свого, до свого сильного, теплого тіла.

— Я могла б знайти спосіб. Повинна була б знайти.

Він став гладити її по волоссю.

Неста затремтіла всім тілом.

– Загибель мого батька - ось причина, чому я не перенешу вогню.

– При чому тут вогонь? — здивувався Кассіан, продовжуючи гладити її волоссю.

— Поління... — Вона здригнулася. – Вони тріщать. Їхній тріск схожий на хрускіт кісток, що ламаються.

— Цей звук ти чула, коли твоєму батькові ламали шию.

– Цей звук. Не знаю, чи зможу я коли-небудь наблизитися до вогню і не почути хрускіт його шиї, що ламається. Це... справжнє катування.

Пальці Кассіана невтомно перебирали пасма її волоссю.

Лавина ридань змінилась на лавину слів.

– Я повинна була б ще раніше знайти спосіб врятувати нас. Врятувати Елайну та Фейру, коли ми бідували. Але я була така сердита на батька. Мені хотілося, щоб він не сидів склавши руки, щоб боровся з обставинами, в яких ми опинилися. Бився за нас. Марні очікування. І тоді я вирішила: нехай ми всі голодуватимемо, і це доведе, який нікчемний у нас батько. Гнів настільки мене поглинув, що я дозволила Фейрі вирушити на полювання і сказала собі: «Мені все одно». Мене не хвилювало, що молодша сестра неписьменна і росте напівдикуном. І тим не менше... - Вона судорожно схлипнула. - Варто заплющити очі, і я бачу її в той день, коли вона вперше вирушила на полювання. Бачу Елайну, що занурюється в Котел. Бачу, як потім, під час війни Котел забрав її в полон. Бачу

мертвого батька. А тепер я бачитиму обличчя Фейри в той момент, коли я розповіла, що дитина її загубить.

Неста хитнула головою, і по щоках знову покотилися гарячі сльози.

– Я себе ненавиджу. Кожну частину в собі, яка... яка це все творить. І водночас не можу припинити. Не можу зруйнувати зведену перешкоду. Якщо вона впаде, якщо все це хлине в мене.

«Це вже хлинуло», - подумав Кассіан, бачачи, на яку плачущий комок вона перетворилася.

– Я ненавиджу власний розум. Мені нестерпно, коли він знову і знову все це показує мені. Нестерпно чути хрускіт батьківської шиї. Його останні слова про любов до мене... Не заслужила я цієї любові, – прошепотіла Неста. - Я нічого не заслуговую.

Кассіан ще міцніше її обійняв. Неста нарешті опустила руки, міцно притулилася обличчям до його куртки і продовжувала плакати.

– Я розповідав тобі про свою матір. Можу ще розповісти. Про те, як її смерть майже зруйнувала мене. Можу докладно розповісти, що робив потім і чого це мені коштувало. Мені знадобилося десять років на подолання наслідків. Можу розповісти, скільки днів і ночей я страждав, усі сорок дев'ять років, поки Різ був у полоні у Амаранти. Я дорікав собі, що мене не було поруч і я не зміг його врятувати. Я і зараз дивлюся на нього і розумію, що недостойний його, що підвів його, коли він потребував мене. Це й зараз часом заважає мені спати. Можу розповісти тобі про тих, кого доводилося вбивати. Їх було стільки, що я втратив рахунок, але я пам'ятаю обличчя більшості. Можу повторити, що кажуть про мене Еріс, Девлон та інші. Десь у глибині душі я вірю, що я справді нікчемний незаконнонароджений дикун. Скільки б сифонів у мене не було, скільки б битв я не виграв... я підвів двох найдорожчих мені фейців, коли вони гостро потребували моєї допомоги.

Несті було не підібрати слів. Їй хотілося сказати, що він помиляється. Насправді він – прекрасний, хоробрий і...

– Але нічого такого я розповідати тобі не стану, – оголосив Кассіан і поцілував її в маківку.

Їй здалося, що вітер затих, а сонячне світло на поверхні озера стало яскравіше. другом.

– Я розповім тобі про інше. Про те, що ти пройдеш через усе це. Сміливо подивишся в обличчя вчиненому тобою і підеш далі. Зрозумій, Неста: твої сльози це добре. Вони доводять, що тобі не байдуже. Послухай мене: ще не пізно все виправити. Не знаю, коли і як це станеться, але зміни на краще обов'язково настануть. Почуття провини, біль, ненависть до себе – ти пройдеш через ці стани, але тільки в тому випадку, якщо ти готова битися. Якщо тільки готова подивитися їм в обличчя, визнати їхнє існування, а потім залишити їх за спиною та вийти з іншого боку. Можливо, біль не припинить тебе дошкуляти і тоді, але ти вже будеш на іншому боці. На кращому боці.

Неста подивилася на нього. Очі Кассіана волого блищали.

– Я не знаю, як перейти на той бік. Сумніваюсь, що мені вистачить сил.

У його очах вона побачила біль. Кассіан переживав на неї.

– Сил тобі вистачить. Я бачив, на що ти здатна, коли б'єшся за тих, кого любиш. То чому б не виявити ту саму хоробрість, ту саму вірність по відношенню до себе? Не кажи, що ти цього не заслуговуєш. – Кассіан підняв її підборіддя. – Щастя заслуговує кожен. Дорога туди нелегка. Вона довга та важка. Найчастіше доводиться йти наосліп. Але ти продовжуєш іти.

Він кивнув у бік озера і гір:

– Ти йдеш, оскільки знаєш, як важливо дістатися до своєї мети.

Неста дивилася на нього - суворого воїна, який п'ять днів пройшов разом з нею майже в повному мовчанні.

Він знав, що цей момент настане.

– Все, що я зробила в минулому... — вирвалося в неї.

– Нехай у минулому й залишиться. Вибачся перед тими, перед ким вважаєш за потрібне, але не тягни цей вантаж із собою.

– Прощення – воно не з легких.

– Прощення ми даруємо не лише іншим, а й самим собі. Я можу говорити з тобою, поки тутешні гори не перетворяться на порох, але якщо ти не захочеш себе пробачити, якщо не перестанеш відчувати себе винною... толку не буде...

Мозолисті пальці Кассіана торкнулися її гарячої щоки.

– Тобі нема чого ставати якимось недосяжним ідеалом. Нема чого перетворюватися на придворну жінку, котра мила з усіма і охає з кожного приводу. Це не твоє. Твій погляд, як і раніше, може говорити іншим: «Я уб'ю всіх своїх ворогів». До речі, це мій улюблений погляд. У тобі може залишитися та ж різкість, яка мені так подобається, ті самі прямолінійність і безстрашність. Я не хочу, щоб ти ламала свій характер і заганяла себе в клітку.

– Але я дійсно не знаю, як себе полагодити.

– У тобі нічого лагодити, оскільки нічого не зламалося, - твердо промовив Кассіан. – Ти просто собі допомагаєш. Зціляєш ті сторони себе, які болять найсильніше і які, можливо, завдають біль іншим.

Адже вона завдавала біль і йому. Багаторазово. Нехай і не зізнається. Неста бачила це на його очах. Але побачити таке знову... Вона доторкнулася до його щоки, надто втомлена, щоб думати про ніжність дотику.

Кассіан уткнувся в її долоню і заплющив очі.

– Я буду з тобою на кожному кроці твого шляху, – прошепотів він у її долоню. – Тільки не замикайся від мене. Якщо тобі доведеться мовчки йти цілий тиждень, я це витримаю. Головне, щоб потім ти поговорила зі мною.

Неста повела пальцем його щокою, дивуючись йому, його словам і красі. У глибині її душі якась важлива

частина раптом стала на своє місце і прошепотіла їй: «Спробуй».

Кассіан розплющив очі. Вони були такі прекрасні, що в Нести перехопило подих. Вона нахилилася до нього. Нижче, ще нижче, поки їх чола не стикалися. І незважаючи на все, що вирувало в її серці і мчало по жилах її тіла, вона твердо й впевнено промовила:

– Спасибі.

Буря вибухнула, але зовсім інша, несподівана для Кассіана. Він чекав спалахів гніву, здатних рознести навколишні гори, а зовсім не озеро сліз.

Кожен схлип розривав йому серце.

Кожне слово Нести, що змушувало її трястись усім тілом, кромсало його по шматках... поки він уже не зміг зберігати відстороненість і поспішив до неї, щоб обійняти і заспокоїти.

Треба ж, вона чула не тріск полін у вогні, а хрускіт кісток, що ламаються. Як же він раніше не здогадався?

Від скільки палаючих вогнищ вона болісно здригалася, знову чуючи жахливий звук, що супроводжував останні миті життя її батька? Коли минулого року святкували День зимового сонцестояння, Неста була зовсім блідою та відчуженою. Виглядала вона набагато гірше, ніж зазвичай. А у них у вітальні, як на зло, всю ніч палав вогонь у каміні.

Кассіан уявив себе на місці Нести. Як їй було слухати веселі розмови та сміх під зловісний тріск полін? Коли наприкінці свята вона стрімко вибігла з дому... Від кого вона тікала: від них чи від цього звуку? Можливо, від усього одразу... Шкода, що вона нічого не сказала. Він хоча б знав.

І він теж хорош. Скільки багать він розпалював на привалах? Першого вечора вона вляглася якнайдалі від вогню. Спала, одним вухом притулившись до землі, а інше закривши рукою. Він і уявити не міг. Кассіану згадався їхній похід до коваля, коли вона попросила піти в прохолодніший кут - подалі від горіння, що палає. Він тільки зараз уявив, якої мужності їй варто було знову повернутися до вогню і встати біля ковадла, щоб постукати молотом по розпечених лезах мечів.

Неста страждала, а він і не знав, наскільки це висмоктує з неї життя. Він бачив її в хвилини гніву і ненависті до самої себе, проте не здогадувався, що вона усвідомлює те, що відбувається з нею, і це зжирає її живцем. Тільки зараз він зрозумів всю глибину її страждань, що тривали занадто довго, і йому стало не по собі.

Кассіан не випускав її з обіймів. Сонце сіло. Над озером піднявся місяць, а вони, як і раніше, сиділи на березі, вслухаючись у дихання один одного. Здавалося, її сльозами затопило весь світ, і тепер вони обоє чекали, що з'явиться, коли води схлинуть.

Живіт Касіана бурчав від голоду, але, коли місяць піднявся вище, він поцілував Несту в маківку і сказав:
– Вставай.

Вона здригнулася, але встала. Кассіан теж підвівся, відчуваючи біль у ногах, що затекли від довгого сидіння. Неста стояла, обхопивши себе руками за плечі, ніби знову була готова відступити за сталеву стіну, зведену всередині її розуму та серця.

Кассіан зняв із спини іллірійський меч. Лезо меча спалахнуло, спіймавши місячне світло.

–Тримай. - Він простягнув їй меч.

Моргаючи очима, ще опухлими від сліз, Неста взяла меч. Лезо хитнулося. Звикнувши вправлятися з дерев'яними мечами, вона не очікувала, що справжній виявиться таким важким.

– Покажи мені восьмикутну зірку, — попросив Кассіан, відійшовши назад.

Вона уважно оглянула меч, потім проковтнула. На обличчі з'явився страх, але воно було таким довірливим, що Кассіан ледь не впав перед нею на коліна.

– Неста, покажи, чого ти навчилася.

Неста ще раз подивилася на Касіана і, як йому здалося, знайшла те, що шукала. Вона змінила стійку, упершись ногами в каміння. Це було перше положення. У Кассіана перехопило подих.

Піднявши меч, Неста описала в повітрі дугу, завдавши чудового косого удару. Вона перенесла вагу тіла на ноги, різко змахнула мечем, кинувшись слідом за рукою, що стискала ефес. Іншою рукою вона загородилася, наче уявним щитом, від невидимого удару. Нове положення. Меч різко впав униз. Такий удар розрубав би її супротивника надвоє.

Кожен удар був бездоганний, ніби восьмикінцева зірка була випалена на її тілі біля самого серця.

Меч став продовженням її руки, частиною її самої нарівні з волоссям і диханням. Кожен рух був точним та цілеспрямованим. Вона рухалася, освітлена місяцем. Срібне озеро служило їй тлом. Такого захоплюючого видовища він ще не бачив.

Закінчивши восьмий рух, Неста повернула меч у центр.

Її очі сяяли яскравіше за місяць над головою. В них було стільки світла і ясності, що Кассіан тільки й міг прошепотіти:

— Ще раз.

З м'якою усмішкою, яку він теж бачив уперше, на залитому місяцем березі озера Неста почала повторювати восьмикінцеву зірку.

Частина третя

Валькірія

51

— Цікава справа виходить, — пробурмотіла Емері, коли через два дні Неста знову стояла на майданчику Будинку вітру.

— Ти посварилася з сім'єю, потім ви з Кассіаном зникли на цілий тиждень, назад ти повернулася, навчившись володіти справжнім мечем, а я повинна вірити твоїм твердженням, ніби нічого особливого не сталося?

Гвін лише хмикнула. Послушниця старанно прив'язувала білу шовкову стрічку до жердини, що стирчить у бічній частині майданчика. Тиждень тому тут не було ані стрічки, ані жердини. Неста не уявляла, як вдалося увігнати жердину в кам'яну підлогу. Значить, вдалося.

Холодний ранковий вітер шепотів Несте волосся.

— Я кажу вам чисту правду.

— Зізнайся, що ви тиждень поспіль насолоджувалися одне одним, — сказала Емері.

Кассіан, що стояв в іншому кінці майданчика, помітно напружився, але голови не повернув.

— Може, дещо й було, — ухильно відповіла вона.

Після того вечора вони з Кассіаном провели на березі озера ще два дні, перемежуючи її вправи з мечем бурхливими тілесними радощами. Їхня пристрасть межувала з твариною. Вони злягалися на березі та у воді. Лежачи на валуні, Неста так голосно вигукувала ім'я Кассіана, що їй вторувало ехо з навколишніх гір. Кассіан був ненаситний, входячи в неї знову і знову. А вона щоразу впивалася йому в шкіру, ніби маючи намір проникнути всередину і злитися з його душею.

Повернулися вони минулого вечора. Неста надто втомилася і не пішла до нього. Швидше за все, його викликали в будинок біля річки, оскільки за обідом його не було і в двері до неї він не стукався. Нехай пройде ще трохи часу.

– Прив'язала, – оголосила Гвін.

Біла стрічка тремтіла на вітрі. Декілька жриць, що займалися з Азріелем, повернули голову, здивовано поглядаючи на стрічку. Співак тіней схрестив руки на грудях, нахилив голову, але залишився на другій половині майданчика.

Натомість Кассіан підійшов до жердини, оглянув стрічку і потер шовк поміж пальцями. Щоки Нести спалахнули.

Цей жест нагадав їй їх втіхи на березі. Задовольнивши її пальцями, Кассіан потім так само тер пальці, блискучі і липкі від її соків. Неста бачила, як потемніли його карі очі. Значить, і він згадував гірське озеро.

– І навіщо ти прив'язала стрічку? – спитав він у Гвін.

– Це валькіріанське випробування, – відчеканила послушниця, розправивши плечі. – Ті, що пройшли його вважалися закінченими навчання і готовими до битв. Потрібно розрізати стрічку навпіл.

– Що? — усміхнулася Емері.

Але Кассіан задумливо хмикнув:

— Аз мені казав, що, поки нас не було, ви почали вправлятися зі справжніми мечами.

Гвін поглядала в бік Азріеля, який мовчки стежив за тим, що відбувається.

– Покажіть, чого ви навчилися, – запропонував Кассіан.

– Розсічіть стрічку навпіл.

– Це що ж, ми розсічемо стрічку – і наше навчання завершено? – недовірливо запитала послушницю Емері.

Гвін знову глянула на Азріеля. Той підійшов ближче.

– Загалом, я не зовсім впевнена.

Кассіан розтиснув пальці, відпустивши стрічку.

– Військове навчання ніколи не закінчується. Але якщо ви здатні одним помахом розсікти цю стрічку навпіл, тоді я скажу, що ви зумієте вистояти проти більшості ваших супротивників. Навіть якщо ваше навчання було не таким уже довгим. Учні мовчали.

– Хто перша? - спитав Кассіан.

І знову вони мовчки переглядалися. Неста хмурилася. Хоробрість викликатись першою майже напевно закінчиться принизливим провалом. Гвін похитала головою. У жодному разі.

– Чому я? – здивувалася Емері.

– Що? — не зрозумів Кассіан.

Неста здогадалася: Гвін і Емері перемовлялися думками.

— Ти у нас найстарша, – відповіла Гвін, підштовхуючи Емері до стрічки.

Емері щось пробурчала собі під ніс, але, неохоче взявши протягнутий Кассіаном меч, підійшла до стрічки, що гойдається. Азріель обернувся на своїх учениць і звелів їм продовжувати. Ті слухняно взяли за вправи. Сам він, як і раніше, дивився на жердину.

– Може, поб'ємось об заклад? - Запропонувала Несті Гвін.

– Заткнися, — прошипіла Емері, хоча її очі збуджено блищали.

– Сміливіше, Емері, – підбурила її Неста.

Щільно підібравши обрубки крил, бурмочучи прокляття, Емері досить вміло підняла меч і полоснула по стрічці.

Білий шовк затремтів і намотався на лезо. Стрічка залишилася цілою.

– Погодьтеся, ви знали, що так воно і буде, - кинула подругам Емері і знову змахнула мечем.

Її удар лише відкинув стрічку вбік.

– Схоже, завтра ми знову зустрінемося на майданчику.

– Придурок, – пробурмотіла Неста.

Кассіан засміявся, взяв у Емері меч, обернувся і на одному подиху полоснув по нижній частині стрічки.

Відсічений шматок упав на підлогу. Удар був бездоганним.

– Я хоча б навчився перерізати стрічки, - посміхнувся Кассіан.

Весь час, поки тривали заняття, Неста згадувала цей точний удар. Ледве дочекавшись кінця, вона за руку потягла Кассіана до нього в кімнату. Її жили вже горіли від бажання.

Кассіан і сам перебував у такому ж стані. Останні хвилини занять він майже мовчав, а очі його яскраво світилися. Увійшовши до кімнати, вони зупинилися біля столу біля стіни. Неста вчепилася в Кассіана і невдовзі вже напівлежала, спираючись на стіл. Кассіан негайно стягнув з неї штани.

Виставивши голий зад, Неста з насолодою вперлася сосками, що нили, в тверду деревину. Кассіан не зняв із неї ні куртки, ні сорочки, ні чобіт. По суті, він і штани тільки приспустив до щиколоток, позбавивши її здатності рухатися. Як вже не раз бувало, Неста виявилася цілком у його владі.

Відчувши його член усередині себе, Неста застогнала. Кассіан теж застогнав. Він стояв ззаду, упираючись рукою у стіл. Інша рука обхопила стегна Нести. Він витяг член майже до голівки, потім повільно став заштовхувати назад. Неста звивалась.

– Я б міг цілими днями так робити з тобою, — зізнався він, упираючись у її спітнілу шию. Неста застогнала, уткнувшись у купу паперів на його столі. - Штовхатись і штовхатись в тебе, до сьомого поту, - прогарчав він, і його рука дразливо вщипнула її за стегно.

Ледве почалися його не менш дразливі поштовхи, Неста видихнула:

– Кассіан.

Він штовхав глибоко та ритмічно. Його член рухався всередині лона, переповненого соками, через що по кімнаті разносилися безсоромні хлюпаючі звуки. Яєчка терлися об її зовнішні губи, і кожен поштовх супроводжувався лоскотом.

– Сильніше, – вимагала Неста. Їй хотілося, щоб ці поштовхи проникли до кісток. – Сильніше.

– Уфф! - шумно видихнув Кассіан, забираючи руку зі столу. – Хапайся за край, – наказав він Несті, і вона слухняно витягла руки, вхопившись за край.

Кассіан придавив її стегна своїми, розсунувши їх якнайширше, наскільки це дозволяло влаштування її тіла. І тут же, без попередження, розвернувся на всю міць.

Його поштовхи були дивовижними, важкими, що проникали в самі глибини її істоти. Неста закотила очі, насолоджуючись кожним. Кассіан став несамовитим і ненаситним. Вона була готова плакати від задоволення, від самої величини його члена - настільки великого, що вона навряд чи колись до цього звикне. Кожен шалений поштовх рухав її по столу. Її груди через одяг терлися об деревину та папери. Це давало додаткову насолоду, від якої теж хотілося плакати.

Пальці Кассіана так глибоко вп'ялися їй у стегна, що вона знала: там залишаться сліди. Чудово, нехай лишаються. Кассіан змінив позу. Його член проник ще глибше, через що звуки, що вилітали з горла Нести, не були ні фейськими, ні людськими, а чимось більш диким і первозданим.

– Так, я тебе маю, - прогарчав він у відповідь. - Ось так, Неста. - Кожне слово супроводжувалося несамовитим поштовхом. - Тобі подобається, як я тебе маю?

Вона ствердно пискнула, потім плутано промовила:

– Мені подобається, коли ти не стримуєшся. Коли я звиваюсь під тобою, і в мене болить все тіло... - Кожне слово давалося їй важко, як і можливість їх вимовлення. - Я думаю про тебе. Про твій член.

– Відмінно. Я хочу, щоб мій член повністю обіймав твої думки. - Кассіан облизав їй основу шиї, через що збився з ритму. Неста відчувала дразливу усмішку, коли він прошепотів: - Тому що твоя чудова маленька дірочка - це все, про що я думаю.

Від цих грубих, непристойних слів усе всередині Нести затремтіло. Але вона не дозволила йому стати переможцем. З недавніх пір їх злиття перетворилися на змагання: хто раніше доведе іншого до оргазму. І тому вона прошепотіла:

– Мені подобається, коли ти затоплюєш мене своєю спермою і воно потім довго витікає назад. Люблю відчувати, як воно ковзає у мене по стегнах. Сама свідомість, що ти мене помітив.

– Ти мене ... - Видихнув він, і його поштовхи стали зовсім лютими і нестримними. Якби Неста не трималася за край столу, то опинилася б на підлозі. - Ти мене ... - повторив він.

Його оргазм супроводжувався ревом. Щойно його член виштовхнув перший струмінь насіння, Неста теж досягла оргазму і закричала на все горло. Касіану довелося затиснути їй рота. Вона кусала йому пальці, а він продовжував поштовхи, виплескуючи із себе сперму. Так тривало, поки все не потекло в неї по стегнах, поки він не занурив пальці в цей потік і не підніс їх до її лона.

– Ти навіть не уявляєш, що ти почала, - прошепотів він їй на вухо, неквапливо втираючи насіння їй у клітор.

Неста мовчала. Від руху його пальців у неї незабаром настав другий оргазм.

Неста не наважувалася виходити в місто і зустрічатися з Фейрою. Або з Амреною.

Але вона продовжувала свої вправи зі сходами, хоча пройти всі десять тисяч сходинок їй не вдавалося. В глибині душі вона знала: варто лише захотіти, і в неї вийде. Так само досить відкрити рота і попросити

Кассіана перенести її в будинок біля річки. Проте рот чомусь не розплющувався.

Весь тиждень вона виходила на сходи, долала половину сходинок і повертала назад. До верхнього майданчика вона добиралася вже на зовсім ватних ногах.

Її руки були не в кращому стані. Як і вчив Кассіан, в рухи меча вона вкладала зусилля всього тіла, проте рукам діставалося найбільше. До того ж вони почали вправлятися, тримаючи в лівій руці щит, що теж ускладнювало їй завдання.

Нікому з трьох так і не вдалося розрубати стрічку, прив'язану Гвін.

Усі три учениці зазнавали невдачі за невдачею. Неста почала тихо ненавидіти стрічки скрізь, де вони їй траплялися: у червоному волоссі Рослини, у себе в ящику комода і навіть стрічку-закладку між сторінками роману, недавно позиченого їй Емері. Всі ці стрічки сміялися над нею і дразнили її.

І тому Неста збігала сходами, піднімалася назад, намагалася розрубати стрічку і лише розтинала повітря. Щовечора вона вела Кассіана до себе в ліжко. Часом це траплялося і вдень, хоч вони ніколи не спали в кімнатах одне в одного. Жодного разу. Вони трахались, влаштовували шалені тілесні бенкети, а потім розходилися.

І не важливо, що бували ночі, коли Несті хотілося, щоб Кассіан залишився. Їй хотілося сповзти з нього, затишно влаштуватись біля його теплого тіла і заснути під звуки його дихання. Але він йшов раніше, ніж вона встигала набратися сміливості і попросити.

Неста сиділа в бібліотеці і гортала один із томів воєнної історії. Там був лише один абзац, присвячений стратегії пристрою засідок у валькірій. У цей момент з'явилася Гвін.

– Скажи, що ти знайшла їх секретний спосіб розрізання стрічки.

– Далася ж тобі ця стрічка, — пробурмотіла Неста, закриваючи книгу.

З них трьох Гвін була найупертішою, наче від розрубування стрічки залежало її життя.

Гвін встала, схрестивши руки. Зашелестіли поли її одягу. Послушниця скривилася і почала розтирати плече.

– Ти знала, що щити такі важкі? Я не знала. Не дивно, що валькірії перетворювали їх на не менш смертоносну зброю, ніж мечі. – Вона зітхнула. – Уявляю, як це виглядало під час битви. Валькірії ударами щитів розкроювали черепи своїм противникам і перекидали їх на спину, щоб потім добити... – Вона знову потерла плече. – І м'язи у них були міцні, як сталь.

– Згодна, – посміхнулася Неста і підвела голову. — Коли уж ти тут з'явилася, зроби мені ласку.

– Що, знову Скарбниця? – насторожилася Гвін.

– Ні.

Неста знала, що незабаром їй знову доведеться гадати, шукаючи місцезнаходження Арфи. Тиждень вона провела в горах, ще тиждень тут, а якщо королева Бріалліна вже володіє Корonoю... Час явно був не на їхньому боці. Однак ці думки вона залишила при собі.

– Пам'ятаєш, ти якось казала, що у вас проводяться вечірні служби з музикою?

– Як не пам'ятати? – Усміхнулася Гвін. – Хочеш до нас приєднатися? Слово честі, наші служби складаються не лише з релігійних ритуалів. Та й самі ритуали гарні. А яка гарна печера, де ми збираємось! Цю печеру створила підземна річка, що тече під горою, тому стіни там гладкі, як скло. І чутність чудова. Розмір печери та вигини стін підсилюють кожен звук і роблять його прозорішим.

– Здорово, — із захопленням сказала Неста.

– Так воно і є, — знову посміхнулася Гвін, і її очі гордо засяяли. – Деякі пісні, які ти почуєш, настільки давні, що з'явилися раніше за писемність. Є й такі, про які ми у Сангравасі навіть не підозрювали. Клото знайшла їх у

книгах на полицях, що розташовані нижче сьомого ярусу. Хана – вона у нас грає на лютні – зуміла розшифрувати стародавні нотні записи.

– Я обов'язково прийду, – сказала Неста, переступаючи з ноги на ногу. - Думаю, мені потрібне щось таке. Я ...

Впіймавши на собі запитальний погляд Гвін, Неста намагалася підібрати потрібні слова і не могла. Гвін засунула руки в кишені свого балахона і терпляче чекала.

– Після війни я опинилася в поганому місці, - нарешті сказала Неста. – Думаю, я й зараз ще звідти не вибралася... – Вона не могла дивитися Гвін у вічі. - Я робила багато такого, про що тепер жалкую. Завдавала біль іншим і собі. Непробудно пила і... – Їй не хотілося вимовляти слово «сукуплялася». - Приводила до себе незнайомих чоловіків. Карала себе, топила у вині, щоб забути. - Вона пожалала плечима. - Довга історія, яку навряд чи варто розповідати. Але серед питних закладів та залів насолод я вибирала ті, де гарна музика. Я завжди любила музику.

Вона підняла голову, думаючи, що побачить зневагу та засудження. Але обличчя Гвін було сповнене смутку.

– Напевно, ти здогадалася, що моя поява в Будинку вітру не випадкова. Навчання військовому мистецтву, робота в бібліотеці – це спроба моєї сестри мені допомогти.

А вона так і не вибачилася перед сестрою і навіть не знайшла в собі сміливості зустрітися з Фейрою.

– І я... думаю, я можу тільки радіти з того, що Фейра зробила для мене. Я не сумую ні за випивкою, ні за чоловіками.

Неста змахнула рукою, ніби проганяючи власну незахищеність.

– І оскільки у Веларісі я не дуже припала до двору, сподіваюся, ти не тільки з ввічливості запросила мене на вашу службу. Хочеться просто послухати музику.

Очі Гвін спалахнули, як сонячні промінчики на поверхні теплого моря. Серце Нести забилося в очікуванні відповіді. Однак Гвін сказала:

– А твою історію навіть варто розповісти.

Неста спробувала заперечити, але Гвін не відступала.

– Так-так, варто. Але якщо хочеш слухати музику, приходь на служби. Ми будемо тобі раді. Насамперед я.

«Поки не дізнаєшся, яке я чудовисько», – подумала Неста.

– Ні, – сказала Гвін, явно прочитавши те, що було написано на обличчі Нести. Послушниця схопила її за руку. – Ти... я розумію.

Неста почула, як і серце Гвін гулко забилося.

– Я розумію, – повторила Гвін, – як... підвести тих, хто так багато для тебе означає. Жити в страху, що таємна сторона твого життя якось стане явною. Я з жахом думаю про час, коли ви з Емері дізнаєтесь мою історію. Після цього ви не захочете навіть дивитися в мій бік, – сказала Гвін, стискаючи руку Нести.

Для її історії має настати час. Неста нічого не сказала, але виразом обличчя дала зрозуміти Гвін: коли та буде готова, ніщо з одкровенень не змусить Несту від неї відвернутися.

– Приходь сьогодні ввечері на службу. Музику послухаєш. – Гвін знову стиснула руку Нести. – Я завжди рада бачити тебе у нас.

Неста і не підозрювала, як сильно їй не вистачало цих слів. У відповідь вона також стиснула руку Гвін.

52

Величезна печера з червоними стінами була заставлена рядами лавок, на яких впритул сиділи жриці у тьмяно-білих мантиях. Блакитні самоцвіти на їхніх капюшонах відбивали світло настінних смолоскипів. Усі чекали початку вечірньої служби. Неста помітила вільне місце на задній лаві. Декілька жриць, що проходять повз,

з цікавістю подивилися на неї, але ніхто не вимовив ні слова.

У далекому кінці печери розташовувалося піднесення, але без віттаря. Воно було згладженою верхівкою колони природного походження, що піднімалася із землі. Тільки підвищення, і більше нічого. Ніяких скульптур, ніяких позолочених меблів. У проході з'явилася постать із сріблястим волоссям. Жінка йшла швидко. Від її ходи віяло холодним вітром. Інші, що йшли, тулилися до лав, пропускаючи її вперед. Неста зіщулилася, коли очі кольору сутінків – очі Меріллі – зупинилися на ній і примружилися від ненависті. Вчена жриця, звичайно ж, впізнала її, але пройшла далі і піднялася на височину, де з'явилася і Клото. Гвін, як і раніше, не було.

Останні з жриць, що прийшли, зайняли вільні місця. У печері стало тихо. Поруч із Меріллою та Клото з'явилися ще сім жінок. Деякі капюшони були відкинуті, і однією з таких виявилася...

Гвін. Побачивши Нести її очі радісно і пустотливо блиснули, наче кажучи: «Яка несподіванка».

Десь поблизу сім разів ударив дзвін. Відлуння його ударів проникало в каміння підлоги, а звідти через ноги в тіло Нести. Кожен удар був закликком зосередитись. Із сьомим ударом усі встали. Неста побачила ціле море тьмяно-білих мантий та блакитних самоцвітів.

Коли відлунав сьомий удар, у простір ринула музика.

Її виконували не на музичних інструментах. Музика лилася з усіх боків. Це співали жриці, і їхні голоси зливались до купи.

Неста зачаровано слухала чудову мелодію. Її вели голоси семи жриць, що звучали трохи вище за інших. Гвін співала, високо піднявши голову. Здавалося, її оточує легке саяво. Музика була чистою і стародавньою, то ледь чутною, то пронизливо гучною, схожою на смуги туману, то на золотистий промінь світла. Коли спів закінчився, пролунав голос Меріллі. Вона говорила про Матір та

Котел, про землю, сонце та воду. Про благословення, мрії та надії. Про милосердя, любов і зростання в душі.

Неста слухала її наполовину, чекаючи продовження цієї прекрасної та досконалої музики. Гвін так і світилася від гордості та задоволеності своєю участю в церемонії.

Мерілла закінчила молитву. Сім жриць знову заспівали.

Ця пісня була схожа на косу, що звучала, куди впліталися сім голосів. Різні пасма, що утворюють загальний візерунок. Десь посередині пісні в руках жриці на лівому краю з'явився барабан; у той, що стояла на правому, арфа. Жриця посередині заграла на лютні.

Таку музику Неста чула вперше. Звуки були схожі на заклинання, на мрію, що набула втілення. Знову залунали голоси всіх жриць, і кожен відбивався від склепінь печери.

Але в цьому хорі, як і раніше, виділявся голос Гвін: чистий, дзвінкий, що часом стає трохи хриплуватим. Меццо-сопрано. Це слово вплигло з глибин пам'яті Нести. Колись його вимовив її вчитель музики з дивними блідо-блакитними очима. Уроки тривали недовго. Вчитель заявив, що вона зовсім не здатна ні до співу, ні до гри на музичних інструментах, хоча й має надзвичайно тонкий слух.

Пісня закінчилася. Мерілла почала читати іншу молитву. Їй мовчазно вторила Клото, що стоїть поруч. Зазвучала нова пісня. Ця була веселіша і швидша за попередні. Здавалося, пісні підпорядковувалися загальній послідовності. Та, що звучала зараз, нагадувала гірський струмок, що весело збігав схилом. Неста спіймала себе на тому, що постукує ногою по підлозі у такт звукам. Їй було не позбутися відчуття, що й Гвін робить те саме. Слова пісні та мелодія кружляли все швидше, поки від музики не затремтіли стіни і не заспівали каміння.

Наступна пісня почалася з ударів барабана, до яких приєднався голос жриці з барабаном у руках. Незабаром увійшла арфа і зазвучав другий голос. Потім лютня та третій. Перший куплет жриці співали лише утрьох, сплітаючи візерунок голосів та мелодії. З другого куплету заспівали решта чотирьох і з ними – всі присутні.

Щойно відзвучала ця пісня, Гвін заспівала знову – одна. Її голос птахом здійнявся під склепіння печери. Неста заплющила очі, відсунувши все, щоб насолодитися голосом подруги. У пісні Гвін звучало щось привабливе, чого не було в попередніх піснях. Несті здавалося, що Гвін звертається тільки до неї. Голос послушниці був сповнений сонячного світла, радості та непохитної рішучості. Таких голосів Неста ще не чула. Голос Гвін був подібний до річки: часом плавної і спокійної, а часом бурхливої і порожистої, немов усередині її виявлялося занадто багато звуків і вони нестримно рвалися назовні. Більше того, часом звуки вимагали випустити їх.

На другому куплеті до Гвіну приєдналися інші. Звуки арфи створювали подібність купола.

Неста не розплющувала очей. Для неї існувала лише музика: співи, голоси, арфа. Звуки ширяли навколо Нести, захоплюючи її в бездонні глибини. І знову над хором здійнявся голос Гвін. Він звучав на такій високій ноті, що здавався променем чистого світла, що прорвався крізь товщу гори. До її голосу приєдналися ще два, створивши щось на зразок обрамлення. Все так само тремтіла арфа, все так само струменіли голоси жриць, заколисуючи Несту і кудись униз. Туди, де не було зовнішнього світу і часу, де не було нічого, крім музики в її кістках, у каменях під ногами, музики навколо і над головою.

Коли жриці заспівали стародавніми мовами, якими давно вже ніхто не говорив, музика перед закритими очима Нести почала набувати зримого вигляду. Вона побачила те, про що розповідала пісня: землю, вкриту мохом, золоте сонце, прозорі річки та глибокі тіні

стародавнього лісу. Від переливів арфи попереду проступили гори, мов звуки звільняли їх від туманного покриву.

Неста відчула, що летить до великої, оповитої туманом гори: пустельної, якщо не брати до уваги лисиць моху серед каміння. Гору оточувало сіре бурхливе море. Біля гори було дві вершини. Камені навколо них були порізані дивними стародавніми символами – ровесниками пісні, що звучить.

Неста перестала відчувати власне тіло. Камені печери перетворилися на далекий спогад. Її винесло на самий верх, де вона побачила височені, покриті візерунками ворота. Пройшовши через них, вона опинилася в непроглядній, первозданній темряві – темряві, повній живих істот, від яких віяло жахом.

Неста йшла невидимою стежкою, повз двері без ручок, запечатаних назавжди. За кожними дверима було щось страшне. І серед цих жахів виділялася якась істота з туману та ненависті. Але пісня кликала її далі, і Неста йшла, сама залишаючись невидимою та безіменною.

Місце, куди вона потрапила, було смертельно небезпечним. Місце страждання, гніву та смерті. Її душа тремтіла, боячись там блукати. І хоча вона благополучно минула двері, за якими мешкала істота, що перевершувала за страхом інших... вона знала, що вона стежить за кожним її кроком. Неста відмовлялася це визнавати і не оглядалася.

Вона занурювалася все нижче. Звуки арфи та голоси були її провідниками. Вона йшла, доки не зупинилася перед скелею. Торкнувшись кам'яної поверхні, Неста виявила, що скеля не більше ніж ілюзія. Пройшовши крізь неї, вона потрапила до ще одного коридору, вже під горою. Коридор привів її в печеру, майже цілком схожу на ту, де співали жриці, наче спів з'єднував обидві печери.

Але ця печера була висічена не з червоного, а з чорного каменю. Вирізані символи покривали гладку

підлогу і стіни, йдучи до стелі, настільки високої, що вона губилася у темряві. Навколо повітря тремтіло від заклинань, проте посередині зберігалася тиша. А на підлозі, ніби залишена кимось і забута, стояла...

Там, у самому центрі печери, стояла невелика золота арфа.

Несту обдало холодом. У голові прояснилося, і вона раптом зрозуміла, де вона знаходиться. Музика та голоси жриць занурили її в транс, зробивши її кістки та навколишні камені інструментами для ворожіння. Вона зрозуміла, що потрапила сюди не просто так.

«Пограй на мені, - прошепотіла Арфа. - Дай мені знову зазвучати. Вплети свій голос у мої звуки».

Рука Нести потяглася до струн. «Так».

Арфа зітхнула і, відчуючи протягнуту руку Нести, вкрадливо вимовила: «Ми відчинимо двері та проходи; ми разом пройдемо крізь простір та еони часу. Наша музика звільнить нас від земних правил та кордонів».

«Так». Вона заграє на Арфі, і довкола не залишиться нічого, окрім музики. Так триватиме, доки не згаснуть зірки.

«Грай. Я так давно хотіла, щоб хтось пограв на мені», - сказала Арфа. Неста могла присягнути, що разом зі звуками чує усмішку Арфи. «Грай, не бійся. Хіба моя пісня може завдати комусь шкоди?» По кістках Нести розлився холодний, невеселий сміх Арфи. Грай. Грай же», - умовляла її Арфа.

Пісня змовкла, і видіння розсипалося.

У Нести підігнулися коліна. Вона впала на лаву. Гвін стурбовано дивилася на неї з піднесення. Серце Нести голосно билось, у роті зовсім пересохло. Зусиллям волі вона змусила себе встати та дочекатися закінчення служби. Вона вже не слухала спів, а думала про побачене, розуміючи, до якого відкриття привело її несподіване ідесь легковажне ворожіння.

– Ти в цьому впевнений?

– Неста сказала, що Арфа схована під Тюрмою.
– Вона ніколи не була в Тюрмі, — похмуро промовив Різ.

Спочатку Кассіан вирішив, що Неста десь роздобула вина і напилася. Годину тому вона вбігла в їдальню Будинку і, задихаючись, розповіла йому неймовірну історію. Кассіан ледве розбирав потік її слів, вловлюючи лише загальний зміст.

Що гірше, вона, сама того не знаючи, пробудила Арфу в Тюрмі. До яких жахів це могло призвести? Від цієї думки Кассіана пробирав холод.

Тоді він полетів у будинок біля річки і застав Різа в кабінеті. Той знову гортав трактати стародавніх цілителів, намагаючись знайти спосіб порятунку Фейри.

Почувши новину, Різ привалився до спинки крісла і задумався.

Співак тіней вирушив на східне узбережжя – вислухати повідомлення Мор про становище у Валлахані. Фейра була в Амрени. У будинку біля річки вони з Кассіаном опинилися самі. Кассіан пропонував Несті полетіти з ним і самій розповісти Ризу, але вона відмовилася. Те, що трапилося, потрясло її, і їй потрібно було якийсь час, щоб прийти до тями. Після повернення він обов'язково загляне до неї.

Різ довго мовчав, упираючись очима в стіл і барабанячи пальцями по передпліччю. Потім сказав:

– Коли ми дізналися про віроломство Берона, я попросив Хеліона показати, як можна оточити Тюрму таким же щитом, яким я оточив Фейру.

– Ти передбачав, що таке може статися?

– Ні. Ми з Фейрою побоювалися, що Берон спробує звільнити в'язнів та втягнути їх у конфлікт, як ми тоді втягнули Косторіза. Дай мені час. За вечір я зніму щит, і завтра ви зможете вирушити до В'язниці.

– Невже тобі треба стільки часу, щоб зняти щит?

Різ запустив долоню у волосся. Тривоги збродили його чоло зморшками.

– Це поєднання кількох видів магії, куди вплетені заклинання. Таке швидко не робиться. До того ж нині мене долають інші турботи, а тому мені знадобиться більше часу, щоб усе зробити належним чином.

Від похмурого обличчя Різа Кассіану стало не по собі, але він лише сказав:

– Домовилися.

На столі з'явився меч, викликаний Різом із невідомого Кассіану сховища.

То був довгий меч, який Неста зробила магічним.

– Візьми, - тихо сказав верховний правитель. - Хочу дізнатися, що буде, якщо Несті доведеться взяти його до рук.

– Наша подорож до Тюрми – не час для подібних дослідів, – заперечив Кассіан. Зірки в очах Різа померкли.

– Тоді сподіватимемося, що їй не знадобиться оголювати цей меч.

53

– Що, Різанд сам, з доброї волі, дав мені цей меч? - запитала Неста, коли наступного ранку вони з Кассіаном крокували кам'янистим, де-не-де порослим мохом схилу високої гори, іменованої Тюрмою.

Місцевість виглядала так само, як у її видінні. Мабуть, навіть зловісніше. Від землі виходило відчуття покинутості, ніби колись тут існувало інше, більш величне життя, яке потім зникло. І земля досі чекала повернення того життя.

– Різ сказав, що до Тюрми треба входити добре озброєними, – сказав Кассіан. Холодний сирий вітер, що дмухав від неспокійного моря, тріпав його темне волосся. — Він вважає, що це найкраще місце для перевірки створеного тобою меча.

— Тобто якщо меч виявиться небезпечним, його сила обрушиться на мене, а не на когось іншого?

Слова Нести звучали різко, і з цим їй було не впоратися. Різ перекинув їх до підніжжя гори. Шари заклинань, що оточували гору, не дозволяли зробити переброс прямо до воріт Тюрми. У Нести не вистачило духу зазирнути Різу в очі.

– Йдеться не про твою загибель від меча або від чогось іншого, - заперечив Касіан.

Стиснувши зуби, він дивився на ворота Тюрми, що височіли, до яких ще йти і йти. Багатьох в'язнів він перевів сюди власноруч. Фейра кілька разів була у в'язниці. Неста пам'ятала ті жахливі оповідання. Адже її молодшу сестру важко злякати. Але якщо навіть Фейрі було страшно тут перебувати... Від цих думок Несте здавалося, що кишки в її животі зав'язуються в тугий вузол.

– Правила пам'ятаєш? — спитав Кассіан, коли вони підійшли до кістяних воріт, прикрашених різьбленими зображеннями всіх мислимих і немислимих істот.

— Пам'ятаю.

Не випускати руку Кассіана, не говорити про Амрену, не згадувати ні про що, пов'язане зі Скарбницею, справами Двору ночі, а також мовчати про вагітність Фейри. Не вступати в жодні розмови з в'язнями Тюрми і лише йти, зберігаючи високий рівень пильності. Потрібно забрати Арфу раніше, ніж ця давня річ занурить світ у хаос.

Кістяні ворота зі скрипом відчинилися. Кассіан напружився, але кроку не сповільнив.

— Схоже, нас тут чекали.

Вниз, у темряву, прямо в пекло — ось куди вони йшли. Неста міцно трималася за руку Кассіана — її рятувальний канат у цьому темному місці. Один із його сифонів висвітлював їм шлях, кидаючи криваво-червоний відблиск на стіни та двері по дорозі.

Кассіан рухався з спритністю досвідченого воїна, але Неста бачила, що навіть він постійно озирається на всі боки. Їхній шлях лежав униз. Вхід у потайний коридор, показаний їй під час ворожіння, знаходився набагато нижче – між залізними дверима з єдиним накресленим символом і невеликою кам'яною нішою.

Одну з дверей з внутрішнього боку шкрябали чиїсь пазурі. Поглянувши на Кассіана, Неста побачила, що він зблід. Помітивши її погляд, він мовчки поплескав себе з лівого боку грудей - там, де в нього був товстий шрам. Підказка, хто утримувався за дверима, намагаючись подряпати залізо.

У Нести похолола кров. Синя Анніс.

Шкіра кобальтово-синього кольору та залізні пазурі. Так їй розповідав Кассіан. Анніс завжди з насолодою пожирала свою здобич.

Неста проковтнула, ще міцніше стиснула руку Кассіана, і вони продовжили спуск.

Пройшли години чи хвилини – цього Неста не знала. У сутінку, у важкому повітрі, що шепоче, час втратив всякий сенс.

Несту мутило. Адже Амрена провела тут тисячоліття, кинута сюди дурнями, що злякалися її справжньої сутності зі світла і полум'я. Ці світло і полум'я спустошили армію Сонного королівства.

Неста не уявляла, як можна провести в Тюрмі хоча б день, не кажучи вже про рік. Дивно, що Амрена не збожеволіла і знайшла в собі сили вижити.

Несті згадалося її гидке ставлення до Амрени. Ця думка сідала в мозку, наче заноза. Амрена мала рацію: Неста загороджувалась нею, наче щитом, від усіх. І Амрена, яка витримала тисячі років у цьому проклятому місці, поруч із найогиднішими чудовиськами, які тільки існують... Амрена назвала її такою ж огидною, як вони.

Відчуття власної нікчемності обпалювало сильніше кислоти.

Ліворуч через товщу скелі долинав чийсь стукіт. Несту пересмикнуло.

– Не звертай уваги. - Кассіан стиснув її руку.

Вони спускалися дедалі нижче. Місце це і справді було гірше за пекло. Нарешті, Неста помітила нішу, показану їй у баченні. Так і є: поряд були залізні двері з єдиним символом.

– Тут. – Неста кивнула убік гладкої скелі. - Потрібно пройти крізь скелю.

Кассіан не відповідав. Вона повернулася до нього.

Кассіан безупинно дивився на залізні двері. Його золотисто-коричнева шкіра стала попелясто-сірою.

Губи прошепотіли ім'я істоти за дверима.

Лантіс.

– Ти впевнена? - Запитав Кассіан.

– Ти не помилилася місцем?

– Упевнена.

Не роздумуючи, Неста простягла вільну руку і зробила крок до скелі.

Її пальці пройшли крізь кам'яну товщу, наче тієї не існувало. Кассіан тягнув її назад, але вона хитнулася вперед, зануривши в скелю зап'ястя, потім руку по лікоть.

Ще за мить вони обидва пройшли крізь скелю.

– Я і не підозрював, що в Тюрмі є інші коридори, — зізнався Кассіан, коли вони рушили далі. Стіни коридору були гладкими. І жодних дверей. — Я думав, тут тільки камери.

– Говорю тобі, я бачила підземний зал.

Сифон на руці Кассіана висвітлив арочний прохід... Ось він, зал. Малиново-червоний відсвіт упав на символи, що трохи виступали над поверхнею підлоги, і від них потягнулися тіні. Весь цей круглий зал був сповнений символів. А в самій середині стояла золота Арфа зі срібними струнами, прикрашена вигадливим тисненням.

Вона не співала, не шепотіла і взагалі здавалася звичайним музичним інструментом.

Інстинкт змусив Несту зупинитись біля арки. Щось не пускало її до зали. Вона потягла Касіана за рукав, щоб і він зупинився.

– Обережніше, - сказала Неста, вдивляючись у велике порожнє приміщення. – Тут всюди охоронні та загороджувальні закляття.

Кассіан пошкреб підборіддя.

– Моя магія не пасує перед закляттями. Я можу зруйнувати їх, і магічні щити. Але якщо тут пастка на кшталт тієї, в яку Фейра з Амреною потрапили при Дворі літа, її мені не відчути.

Неста постукала ногою по підлозі:

– Різанд оточив Маску чарами, але вони мене не втримали. Маска захотіла, щоб я прийшла, і вона провела мене крізь зведені ним бар'єри. Можливо, Арфа теж захоче. Подібне волає до подібного, як ви все любите говорити.

– Я не дозволю тобі йти туди одній. Особливо якщо ця річ заманулась пограти з тобою.

— Сумніваюся, що в нас є вибір.

Кассіан стиснув їй руку, потершись своїми мозолями про її мозолі.

– Тоді ти йдеш першою, а я за тобою.

– Але раптом моя присутність пройде непоміченою, а твоя захлопне пастку? Ми не можемо ризикувати.

У нього здригнувся кадик.

– А я не можу ризикувати тобою.

Ці слова вдарили їй прямо в серце.

– Я... Можеш... Маєш... Ти навчаєш мене, робиш із мене войовницю. А тут раптом вирішив уберегти від небезпеки? Чим це краще становище звіра в клітці?

Мабуть, її слова щось у ньому зачепили.

– Будь по-твоєму.

Кассіан відстебнув меч, який весь цей час ніс для Нести, і прикріпив до пояса. Вона одразу відчула тяжкість зброї, але швидко пристосувалась до меча.

– Але ледве щось піде не так, одразу ж ідемо.

– Згодна. - Неста облизнула пересохлі губи.

Кассіан помітив її нерішучість. Його очі блиснули.

– Ще не пізно передумати.

Неста стрепенулась:

– Я не дозволю нікому чужому торкатися Арфи.

Вона переступила невидиму межу, що відділяла від зали. Внутрішньо зібравшись, вона зробила крок уперед...

І ніби потрапила у в'язку глину.

Проте чари пропустили її. Неста зробила ще крок, потім простягла руку назад, навіпомацки знайшовши руку Кассіана. Сила закляття давила їй на щиколотки, стегна і все тіло, стискала легені.

– З таким я ще не стикалася, — прошепотіла Неста, зупиняючись і намагаючись вловити якийсь натяк на пастку, що спрацювала. — Вони здаються мені неймовірно стародавніми.

– Можливо, вони з'явилися раніше, ніж це місце перетворили на в'язницю.

– Що тут було до цього?

– Ніхто не знає. Коли я народився, в'язниця вже існувала довгі тисячоліття. Але цей зал... - Кассіан повів поглядом навколо. – Я й не підозрював, що у Тюрмі є такі місця. Можливо... - Він насупився. - Мені раптом прийшла така думка. Може, Тюрму навмисне збудували або наповнили моторошними в'язнями, щоб приховати місцезнаходження Арфи. Тут переплелось стільки жахливих магічних сил. Додай до цього закляття навколо гори... Уяви, хтось сховав тут Арфу, знаючи, що завіса чужої злісної магії зробить її непомітною.

У Нести знову пересохло в роті.

– Але хто помістив її сюди?

– Це зробив хтось, хто жив ще до появи верховних правителів. Різ колись казав мені, що цей острів цілком міг бути восьмим Двором.

– Ти впізнаєш хоч якісь символи?

— Жодного.

Неста протяжно видихнула:

– Сумніваюся, що я привела в дію тутешні пастки.

– Поспішайте.

Кілька секунд вони мовчки дивилися один на одного, потім Неста відвернулася від його тривожних очей, висмикнула руку і вступила до зали.

Крок за кроком Неста наближалася до сяючої Арфи. Їй здавалося, ніби вона пробирається між камінням і ті тиснуть їй на ноги.

– Блискає, наче новенька, – сказала вона Кассіану, який стежив за кожним її рухом. – Як таке можливо?

– Арфа знаходиться поза межами часу, як і Котел.

Неста вдивилася в символи на підлозі. Їхнє розташування не було випадковим. Символи йшли спіралями, прямуючи до однієї точки.

– Мені здається, це зірки. Сузір'я.

І в центрі цієї світобудови золотим сонцем сяяла Арфа.

– Нічого дивного, – стримано відповів Кассіан. – Тут теж Двір ночі.

Але магія підземного залу все ж таки чимось відрізнялася від магії Двору ночі. Неста зупинилася перед Арфою, розглядаючи золоту раму та срібні струни. Заклинання, як і раніше, давили їй на ноги. Арфа стояла на великій підставці у вигляді восьмикутної зірки. Основні промені були довшими за проміжні. Арфа знаходилася в самій середині.

У Нести стало дибки волосся на потилиці.

Їй здалося, що кров у жилах потекла назад. Вона все сильніше відчувала, що сюди її... привели.

Чийсь невидимі руки – легкі та прохолодні – спрямовували її руки, простягнуті до Арфи.

Пальці Нести торкнулися крижаного металу. Арфа загула від дотику, ніби досі зберігала звук тієї невідомої пори, коли на ній грали востаннє.

Фейці кричали, били по каменю, якого ще не було миттю тому, благаючи пощадити їх заради дітей, благаючи випустити їх звідси, випустити, випустити...

Несті здалося, що вона падає, перекидаючись, летить крізь повітря, зірки та час.

То була пастка, а наш народ виявився сліпим і не побачив її.

Навколо неї мерехтіли зірки. Вона мчала через темряву і еони часу.

Фейці дряпали камінь, ламаючи нігті об скелю, що виникла на місці зниклих дверей. Але дорога назад була назавжди запечатана. Вони благали, намагалися проштовхнути своїх дітей крізь щільну стіну, щоб хоча б діти не побачили страшної долі...

Спалахнуло сліпуче світло. Коли перед очима перестали миготіти вогняні кола, Неста побачила, що знаходиться в білокам'яному палаці.

Громадний зал. Височина, на якій стоять п'ять тронів. Шостий, у самому центрі, зайнятий старою із загостреними вухами. На її голові – золота корона з гострими зубцями. Під стіль блиску корони і блиск її чорних очей, що струмують ненависть.

Фейська стара ворухнулася. Коливнувся її блакитний оксамитовий одяг. Живі очі, що не в'яжуться з зморшкуватим обличчям, глянули прямо на Несту.

– Арфа в тебе, — сказала королева, і голос її шарудів, як зім'ятий пергамент.

Неста одразу зрозуміла, перед ким стоїть і чию сиву голову вінчає золота корона. Крючкуваті пальці Бріалліни вп'ялися в підлокітники трона. Вона примружилася і посміхнулася, оголивши рот, сповнений напівзгнилих зубів.

Неста позадкувала. Точніше, спробувала відступити на крок, але не змогла ворухнутися.

Жахлива усмішка Бріалліни стала ще ширшою.

– Мої шпигуни доповіли, хто в тебе в подружках, – невимушено вимовила королева. – Одна – полукровка, інша – поранена ілліріанка. Які прекрасні дівчата.

У Нести завирувала кров. Вона знала, що її очі зараз палають магічною силою.

– Тільки посмій наблизитися до них, і я розірву тобі горлянку, — проричала Неста. — Я вистежу тебе і знищу.

– Такі дружні зв'язки свідчать про дурість, - незворушно продовжувала Бріалліна. - Так само безглуздо тримати в руках Арфу, яка співуче відповідає на всі мої запитання. Я знаю, де ти знаходишся, Неста Аркерон.

Навколо стало темно.

Неста, як об стіну, вдарилася об щільну, нерухому темряву.

Вона, як і раніше, чула відгуки криків.

Ні. Це був чоловічий голос, що на всю міць вигукував її ім'я.

Вона вдарилася не в темряву, а в справжній камінь, оскільки лежала на підлозі, стискаючи в руках Арфу.

– Неста!

Червоні вогні, мов криваві хвилі, металися по каменях, ковзали по її обличчю та стелі. Проте сифони Кассіана було неможливо пробити закляття. Йому було не дотягнутися до Нести.

Неста притискала Арфу до грудей, відчуваючи гудіння струн. Вона розуміла: так не можна. Тримати Арфу, коли Бріалліна сидить з Короною на голові, означало відкрити портал між їхніми умами та очима. Вона бачила Бріаллін, а та бачила її і знала, де вона знаходиться. Потрібно якнайшвидше випустити Арфу з рук.

Неста ледве встигла ворухнути пальцями, як раптом на неї навалилася невидима протиборча сила. Здавалося, ця сила мала намір втиснути її в курну підлогу. «Відпусти мене,— подумки зажадала Неста, скрипучи зубами. Її

пальці водили найближчою струною. - Відпусти мене, погана істота».

Їй відповів гордовитий, але напрочуд гарний і мелодійний голос, від якого в неї зайшлося серце.

«Мені не подобається твій тон».

Арфа ще сильніше вп'ялася в її пальці. Неста внутрішньо заревіла.

Її ніготь знову зачепив струну. «Відпусти мене!»

«Накажеш відчинити для тебе двері? Звільнити піймане?»

«Так, Котел тебе забирай! Так!»

«Сестра, я так давно не грала. Мені знадобиться час, щоб згадати правильні поєднання...»

«Нема чого грати зі мною». Неста похолола від почутого слова. Сестра. Можна подумати, вона і Арфа – родички.

«Маленькі струни призначені для ігор. Рухи легкі, що підстрибують. Але ті, що справжнісінькі, останні... Якими дивними чудесами і не менш дивовижними кошмарами ми могли б наповнити світ. Ми з моїм останнім менестрелем творили велику та жахливу магію. Показати?»

«Ні. Просто зніми ці закляття».

«Як бажаєш. Тоді торкнися першої струни».

Неста без вагань зачепила пальцем першу струну, трохи натягнула і відпустила. В мозку зазвучав мелодійний сміх, але тяжкість зникла.

Неста шумно зітхнула, підвелася і відчула, що більше ніхто і ніщо не стискує її рухів. Арфа, як і раніше, була в її руках і здавалася сплячою. Їй стало легше дихати та рухатися. Відчинивши нові двері, вона зачинила портал, що зв'язував її з Бріалліною.

– Неста! - Кричав Кассіан.

– Зі мною все в порядку! - крикнула вона, скидаючи тремтіння, що залишилося. - Але останнім власником Арфи був хтось дуже злісний і підступний. - Вона підняла

очі до стелі у темряві. - Мені здається, хтось за допомогою Арфи... заманював своїх ворогів разом з дітьми і потім вдавлював їх у камінь.

Чи не те відбувалося зараз і з нею? Арфа намагалася втиснути її в камінь, вплавити туди її душу. Неста здригнулася.

– Ти не покалічилася? Що взагалі сталося?

– Ні. - Неста повільно, зі стоном піднялася на ноги. – Я... я до неї торкнулася і натрапила на її спогади. Моторошні, треба сказати. - Їх вона ніколи не забуде. – Нам треба якнайшвидше забиратися звідси. Арфа показала мені Бріалліну з Короною на голові. Королева бачила мене тут.

Неста говорила на ходу, блукаючи обплутаною чарами печері. Восьмикінцева зірка за спиною здавалася живою істотою. Легкі, спритні промені тяглися до Нести, намагаючись змусити її повернутися, але вона не звертала на них уваги, поспішаючи розповісти Касіану про те, що почула від Арфи, і про видіння з палацом Бріалліни.

Кассіан напружено дихав і не заспокоївся, поки Неста не вибралася під арку і її рука знову не опинилась у його руці. На Арфу він навіть не глянув і нічого не сказав про Бріаллін. Він лише оглядав Несту, шукаючи сліди заподіяної їй шкоди.

Його погляд був таким же пильним, як у хвилини їхньої близькості, коли він знаходився глибоко в ній і вони рухалися в одному ритмі. Може, навіть уважніше.

Неста запхнула Арфу за пояс і доторкнулася до щоки Кассіана:

– Все зі мною в повному порядку.

Кассіан притис до губ її долоню:

– Не знаю, чому я в тобі сумнівався. А тепер давай якнайшвидше вибиратися з цієї діри.

У його словах прозирала обіцянка. Неста знала, чим вони займуться, як тільки передадуть Арфу Різанду.

У неї спалахнули щоки. По тілу промчала хвиля насолоди. Вона відчувала, що Кассіан чекає від неї не просто слів, а й чогось відчутного.

Вона переплела пальці з його пальцями і міцно стиснула. Кассіан відповів своїм потиском і повів її назад, відводячи від місця болю і давніх, забутих спогадів. Меч гойдався біля її стегна.

– Я дала йому ім'я. Атараксія.

– Мечу? - перепитав Кассіан, глянувши на неї. – І що воно означає?

– Це слово з Стародавньої мови. Я нещодавно знайшла його в одній із старих книг. Мені сподобалося звучання самого слова.

– Атараксія, - повторив Кассіан, перевіряючи слово, як перевіряють незнайомий меч. — Мені теж подобається.

– Я рада, що ти схвалив мій вибір.

– Будь-що краще, ніж Вбивця або Срібна Велич.

Посмішка Кассіана була яскравішою за сифон на його лівій руці. Серце Нести прискорено забилося.

– Атараксія, - повторив Кассіан.

Несте здалося, ніби меч схвально загудів у відповідь, ніби й йому сподобався звук голосу Кассіана. Вони підійшли до кінця коридору, коли Неста смикнула Касіана за рукав.

– Що? — насторожився він, оглядаючи печеру.

Неста встала навшпиньки і чмокнула його в губи.

— Це мені за що? – Він здивовано заморгав.

Неста пожалала плечима, відчуваючи, як палають її щоки.

– Гвін та Емері – мої подруги, – тихо сказала вона.

Бріалліна їх бачила. Неста прогнала жах, який охопив її від визнання королеви.

— Але... — Вона знову замовкла, ковтаючи. - Я думаю, що і ти, Кассіан, міг би...

Мовчання Кассіана було відчутним. Неста подумки сварила себе за відверте визнання. Шкода, що не можна стерти слова, що прозвучали, і власну дурість.

— Я завжди був твоїм другом, Неста, — хрипко промовив Кассіан. — Завжди.

— Знаю, — сказала вона, готова заплакати від виразу його очей.

Кассіан провів губами по її щоці. Незабаром вони покинули похилий тунель і вийшли в головний коридор Тюрми. Нарешті Несті вистачило сміливості прошепотіти:

— І я завжди була...

Раптом Кассіан відтіснив її за спину - так швидко, що інші слова застрягли в неї в горлі.

— Біжи. - Кожен удар його серця був сповнений непідробного жаху. - Неста, біжи.

Вона повернулася туди, куди дивився він. Його ілліріанський меч у світлі сифона здавався рубіновим. Начебто меч міг чимось допомогти.

Двері в камеру Лантіса були відчинені.

54

Кассіан дивився на відчинені двері камери Лантіса і усвідомлював дві нехитрі істини.

Перша і найочевидніша: живим йому звідси не втекти.

Друга: він зробить усе можливе та неможливе, щоб Неста врятувалася.

Друга істина прояснила йому розум, охолодила страх, перетворивши на іншу зброю. На той час, коли з темряви пролунав голос, Кассіан був готовий.

— А я все думав, коли ж знову зустрінуся з тобою, Принц ублюдків.

Кассіан ні на мить не забував крижаний тон цього голосу, від якого його жили покривалися інеєм. Але він відповів:

— Невже за стільки століть ти не придумав мені оригінальнішого прізвиська?

Сміх Лантіс обвив їх, як змія. Кассіан стиснув руку Нести, хоча наказ бігти, як і раніше, дзвенів у її вухах. Пізно бігти. Принаймні для нього. Все, що він міг, - це виграти час для її втечі.

– Ти вважав себе надзвичайним розумником, придумавши трюк із дзеркалом у горобиновій рамі, – уїдливо мовив Лантіс.

Його голос звучав звідусіль. Світло сифона на лівій руці Кассіана упиралося в червону туманну темряву.

– Думав, що зможеш мене перевершити? - Новий сплеск сміху. - Я безсмертний. Ось так, хлопче. По-справжньому безсмертний, яким ти ніколи не будеш. Можеш і не мріяти. Двісті років, проведених тут, ніщо. Я знав: треба лише дочекатися сприятливого випадку, і я знайду спосіб втекти.

– Знайдеш спосіб? - розтягуючи слова, спитав Кассіан, звертаючись до туману, який і був Лантісом. - Схоже, тобі хтось допоміг.

Кассіан цокнув язиком. Треба дочекатися, поки ця тварюка кине́ться в атаку. Тоді Неста зможе втекти. Вона стояла поруч, застигши, як статуя. Кассіан штовхнув її ногою, намагаючись вибити зі ступору. Вона повинна внутрішньо приготуватися до бігу, а не приклеїтися до місця, ніби олень, застигнутий хижаком.

– Двері відчинилися виключно з моєї волі, – промуркотів Лантіс.

– Брешеш. Хтось тобі її відкрив.

Туман Лантіс став густішим і заколихався від гніву.

Неста шумно проковтнула, і Кассіан зрозумів. Коли вона наказала Арфі її відпустити... Арфа разом із нею відпустила й Лантіса. «Просто зніми ці закляття», — зажадала Арфи Неста. І Арфа слухняно виконала вимогу, знявши закляття з Нести та з камери Лантіса поблизу. Арфа заявила, що хоче погратись.

А раптом сила Арфи простяглася далі за двері камери Лантіса? Що, якщо вона відчинила двері всіх камер?

Кассіан подумки вилаявся.

– Значить, маєш намір обвитися навколо мене на зразок дощової хмари? - сказав він чудовиську, якого

боявся сильніше, ніж будь-кого. - А як же той красень, що я бачив у дзеркалі?

– Твоя супутниця воліє побачити мене таким? -
Прошепотів Лантіс.

Він знаходився лякаюче близько від них. Неста стиснулася.

– А ти хто така? - Запитав Лантіс.

– Відьма, – видихнула вона. – З темного серця Оріда.

– Давненько я не чув назви цього болота.

Голос Лантіса звучав за якийсь крок від Нести. Кассіан стиснув зуби. Потрібно зробити так, щоб це чудовисько виявилось по інший бік від неї, тоді шлях нагору буде вільний. Кассіан вирішив відвернути увагу Лантіс на себе.

– Але від тебе не пахне болотним тягарем і відчаєм. -
Лантіс втягнув повітря. Він, як і раніше, знаходився ззаду, загороджуючи вихід. – Твій запах... – Він зітхнув. - Шкода, що ти перемішала свій запах із смердю Кассіана. Цей сморід густо покриває тебе, і я ледве розрізняю, як пахнеш ти сама.

Тільки це і заважало Лантіс дізнатися, хто вона насправді, здогадався Кассіан. І зацікавитись нею, як зацікавився Косторіз. Але викриття потягне за собою іншу небезпеку: по комусь ударити першим.

– А що це ти ховаєш за спиною? - спитав Лантіс.

Неста повернулася, наче вистежуючи його. Арфу вона, як і раніше, тримала за спиною.

— Тепер бачу, — усміхнувся Лантіс. – Я давно ставив питання: хто ж з'явиться за нею. Знаєш, я можу чути її музику. Останній звук, наче луна в камені. Здивований, що вона опинилася тут, під Тюрмою, і пробула в цьому підземеллі так довго.

Туман хитнувся.

– Вона творить дивовижну музику, — ліниво продовжував Лантіс. – І не менш дивовижні дива. Усі шанобливо схиляються перед Арфою: пори року, королівства, порядок епох та світів. Для неї це не має

значення. А остання струна... - Лантіс засміявся. – Навіть Смерть підкоряється цій струні.

Неста знову проковтнула. Кассіан ще міцніше стиснув її руку і недбало кинув Лантісу:

– Всі ви, істинно безсмертні, однакові: зарозумілі пустобріхи, які обожають слухати звук власного голосу.

– А ви, фейрі, напрочуд безтурботні, – вкрадливо мовив Лантіс і знову почав кружляти. Кассіан вихопив меч. – За одним вашим запахом можу зробити висновок, що ви обоє...

Кассіан випустив руку Нести і, зробивши випад, встромив меч у туман, не давши Лантіс сказати ще хоч слово. Лантіс гнівно закричав. Сифони Кассіана яскраво спалахнули.

– Біжи! - Крикнув він Несті і знову кинувся в атаку.

Лантіс відступив. Скориставшись перепочинком, Кассіан зняв з лівої руки сифон, наказавши світити.

– Йди! - Запитав Кассіан, кидаючи їй камінь.

Червоні сполохи кинулися за переляканим обличчям Нести. Вона впіймала сифон, але до цього часу Кассіан вже знову повернувся до Лантіса.

Затишаючий хрускіт кроків підказував Касіану, що Неста його послухалася.

Добре.

Він відчував, як Лантіс причаївся в темряві, мов кобра, готова вдарити.

Кассіану хотілося лише одного: щоб Неста вирвалася за межі воріт раніше, ніж він загине.

Неста бігла від голосу, в якому переплелися ненависть, жорстокість та голод. Від голосу, що позбавив її радості, тепла і взагалі всього, крім інстинктивного, тваринного страху.

Її ноги обурювалися крутістю підйому, але вона мчала до воріт, підкоряючись наказу Кассіана. Відлуння доносило звуки поєдинку між воїном і чудовиськом. Простір за спиною спалахував червоним. Грукали двері

всіх камер Тюрми. Істоти за ними вили, ревли, скреготали зубами, немов відчуваючи, що один із в'язнів вирвався. Вони жадали того ж для себе.

В одній руці Неста стискала Арфу, в іншій - сифон Кассіана. Потрібно будь-що-будь досягти воріт, потім спуститися з гори, а там на всю міць легень звати Різанда, благаючи богів, щоб вітер доніс її голос крізь частокіл закляття. Якщо Різанд її почує, йому спочатку доведеться збігти на гору, далі спуститися вниз, досягти тюремного коридору і...

Але Кассіан може загинути раніше, ніж вона добіжить до воріт. Раптом він уже зараз перебуває при останньому подиху?

Холод пронизав її серце.

Вона втекла від Кассіана. Кинула його.

Арфа у неї в руці почала нагріватися і гудіти. Золото виблискувало, ніби розплавлене.

«Ми відчинимо двері та проходи; ми разом пройдемо крізь простір і еони часу, — обіцяла їй Арфа під час її ненавмисного гадання. – Наша музика звільнить нас від земних правил та кордонів».

Відчинимо двері... Разом з Арфою вона відчинила двері камери Лантіса. Точніше, підкорилася давлячій силі Арфи. Але рух крізь простір...

«Маленькі струни призначені для ігор. Рухи легкі, що підстрибують. Але ті, що справжнісінькі, останні... Якими дивними чудесами і не менш дивовижними кошмарами ми могли б наповнити світ».

Неста перерахувала струни. Двадцять шість. Щоб звільнитися від сили Арфи, вона торкнулася першої, найменшої. На що ж здатні решта?

Двадцять шість, двадцять шість, двадцять шість...

Звідкись здалеку прилетів голос Гвін, розповідаючи, що колись Мерілла досліджувала кількість вимірів. Можливо, всесвіт налічує двадцять шість вимірів.

«Ми разом пройдемо крізь простір та еони часу... Маленькі струни призначені для ігор. Рухи легкі, що підстрибують»... Невже Арфа здатна... У Нести перехопило подих. Чи зможе Арфа перенести її з одного місця до іншого? Не тільки відкрити, а й створити двері, якими можна пройти?

«Звільнить нас від земних правил і кордонів...»

Вона повинна спробувати. Заради Кассіана.

Нагорі, у сутінках, виник рух. Почулися кроки, і вони наближалися. Хтось проникнув у Тюрму через ворота. Неста направила сифон Кассіана на звук, приготувавшись до зустрічі з невідомим чудовиськом...

До неї поспішали фейці в брудних, пошкоджених обладунках. Їх було не менше десятка. Солдати Двора осені.

Неста знала, хто їх послав, хто перекинув сюди, скориставшись силою Косфею.

Неста не роздумувала. Вона схопилася за срібний вогонь, що палахкотів усередині. Дозволила йому обвити їй руки.

— Перенеси мене до Касіана, — прошепотіла вона, торкнувшись першої срібної струни Арфи.

Навколишній світ разом із солдатами зник. Несті здавалося, що вона кудись летить, хоча вона стояла на тому ж місці і тільки молилася.

Неста побачила закривавленого Кассіана. Його сифони виблискували.

Не було місця, куди б він міг завдати смертельного удару. Від кожного удару туман розсіювався, Лантіс скрикував, але продовжував наступати. Неста згадала слова Кассіана. Лантіса неможливо вбити. Тільки стримати.

Арфа вміла відчиняти двері, але не вбивати супротивників. Неста підбігла до Кассіана, тримаючи палець на струні і готуючись перенести їх обох геть звідси.

Але очі Кассіана блиснули.

– Бі...

Туман огорнув йому горло і з силою відкинув убік.

Неста закричала. Відлуння відгукнулося з-під склепінь. Кассіан ударився об кам'яну стіну. Хруснули крила. Він упав на підлогу та завмер.

Пролунав сміх, схожий на скрип ножа на камені. За мить Неста теж опинилася в повітрі. Лантіс жбурнув і її об стіну. У Нести брязнули зуби, голова відчайдушно кружляла, а з легень зі свистом вирвалося повітря. Вона розчепірила пальці, утримуючи Арфу...

Вона впала поруч з Кассіаном і тут же, забувши про біль, схопилася і перевернула його, благаючи богів, щоб його шия не виявилася зламанною і щоб її поява тут не вбила його.

Грудина Кассіана здіймалася і опускалася. Могутня первозданна сутність всередині Нести полегшено зітхнула. На жаль, полегшення виявилось недовгим. Поряд знову почувся сміх Лантіса.

– Ти ще пошкодуєш, що він не здох раніше. Нічого, я розправлюся з вами обома, - заявило чудовисько. - Але найсильніше ти пошкодуєш, що не забралася звідси.

Неста не слухала. Вона опустилася навколішки перед Кассіаном, ставши єдиною перешкодою між ним і Лантісом.

Вона вже бувала в схожому положенні... Тоді вона припинила опір.

Цього разу все буде по-іншому. Вона не підведе Кассіана.

Туман насунувся на неї. Несті здалося, що звідти до неї потяглася рука. Цього було достатньо, щоб змусити її рухатися.

Неста схопилася на ноги, вихопила меч і вміло завдала удару.

Лантіс закричав.

Такого несамовитого крику, де потрясіння змішалось з люттю, вона ще не чула. Непохитно. Навколо леза меча з'явилося світіння.

Потім туманна стіна стала міцною та наповнилася кольором.

Перед нею стояв оголений чоловік із золотистим волоссям. Він був середнього зросту, мускулистим. Його лице кипіло ненавистю. Вона чекала побачити потворне, відразливе чудовисько, але ніяк не красеня. Його чорні очі примружилися, дивлячись на меч.

– Це не Нарбен, - прошипів Лантіс. .

Ім'я, вимовлене ним, нічого їй не говорило.

Неста зробила випад, вдаривши Атараксією з восьмої позиції. Лантіс відскочив.

Кассіан застогнав, приходячи до тями. Неста тримала оборону.

– Ти що, з молодших богинь смерті? - спитав Лантіс, дивлячись то на меч, то на Несту, очі якої метали срібне полум'я.

Вона знову змахнула Атараксією, і Лантіс позадкував. Він явно боявся цього меча.

Чудовисько, яке неможливо вбити, боялося її меча. Не її саму, а Атараксія – зброю, яку вона наділила магічною силою.

– Повертайся до своєї камери, – зажадала Неста, роблячи крок уперед і тримаючи Атараксію перед собою.

Лантіс поволі відступив до камери.

– Що це за меч? – спитав він, хитаючи своїм довгим, до пояса волоссям.

– Ім'я цього меча – Атараксія, – кинула Неста. - І він виявиться останнім, що ти бачиш на цьому світі.

Лантіс розреготався. Його сміх нагадував вороння каркання і ніяк не в'язався з його гарним виглядом.

– Ти назвала смертельно небезпечний меч Атараксією?

Він заволав, і гора здригнулася від його воя.

– Меч уб'є тебе незалежно від того, до вподоби тобі його ім'я чи ні.

– Я брав участь у Дикому полюванні задовго до твоєї появи на світ, відьма з Орідського болота. Я викликав гончих, і світ тремтів від їхнього гавкоту. Я скакав на чолі мисливської процесії, і всі фейці та звірі кланялися нам.

Неста перекинула меч у руці. Цей рух вона засвоїла у перервах між заняттями, вправляючись із мечами. Так часто робив і сам Кассіан. Проста рух, що допомагало скинути надлишок сили.

Неста і не підозрювала, що на Лантіс він подіє жахливо. Він позадкував.

От якби ще й солдати Двору осені, які ось-ось з'являться тут, злякалися її меча. Ні, не злякаються. Ними керували Бріалліна і Корона.

– З яких ти богинь смерті? – знову спитав Лантіс. — Хто ховається під цією тілесною оболонкою?

— Я ніхто, — різко відповіла Неста.

– Чий вогонь палає сріблом у твоїх очах?

– Ти знаєш чий.

Але її словесний удар влучив у ціль.

– Бути такого не може. — Лантіс зблід.

Він глянув на Арфу поряд з Кассіаном, і його очі знову округлилися.

– Ми тут чули про тебе. Ти та, про кого шепотіли море, вітер і земля – Він здригнувся. – Неста.

Лантіс усміхнувся, показуючи подовжені зуби:

– Ти забрала частину сили Котла.

Він перестав задкувати і простягнув витончену руку з широкою долонею.

– Ти навіть не знаєш, на що здатна. Підійди, і я тобі покажу.

Він знову посміхнувся. Тепер його зуби стали занадто довгими, а гарне обличчя перекошилося від жаху.

– Ідемо зі мною, королева королів, і ми повернемо колись загублене. – Його слова звучали лагідно. Вони

були сповнені солодких обіцянок. – Ми знову побудуємо світ, в якому жили, поки золоті фейські легіони не розірвали свої ланцюги і не скинули нас. Ми відродимо Дике полювання і нестримно помчимся крізь ніч. Ми спорудимо палаци з льоду та полум'я, палаци темряви та зоряного світла. Магія знову стане безмежною і потече вільно.

У повітрі з'явилася картина. Неста побачила себе на чорному троні, з розпущеним волоссям і такою самою чорною короною на голові. Трон стояв на височині, біля підніжжя якого лежали величезні чорні лускаті звірі, подібні до тих, яких вона бачила на колонах Кам'яного міста. До трону був притулений її магічний меч, а з іншого боку... сидів Лантіс. Він тримав її за руку. Їхні пальці переплелися. Їхнє королівство було безмежним, створеним із чистої магії. Магія розливалася всюди. Позаду, на вівтарі, стояла Арфа. Там лежала Маска. Не було лише золотої Корони.

Корона прикрашала голову Лантіса.

Неста побачила неприховану жадібність у його очах. Клубок розплутався. Він побачив Арфу, зрозумів, що вона розшукує предмети зі Скарбниці жаху, і поспішив повідомити, як він поступить з усім цим. Корону він забере собі. Неста не підпаде під його вплив, але їх правління будуватиметься на примусі та поневоленні.

На вівтарі, в тіні, лежав і четвертий предмет. Але Неста зуміла розглянути лише блиск давньої кістки.

Картина змінилася. Тепер вони насолоджувалися на великому чорному ліжку. Золотиста спина Лантіс блищала від поту. Він злягався з Нестою. Такого задоволення вона не мала ні з ким. Тільки він був здатний входити до неї на всю глибину її лона. Її тіло було теплим, м'яким. Лоно переповнювали соки. Зовсім скоро його сперма пустить коріння в її череві, і дитина, яку вона йому народить, правитиме всесвітом.

Ще одна заплутана нитка, що виводить зовні.

Не йому торкатися її тіла і наповнювати новим життям. Вона вже пізнала більш витончені насолоди, ніж показані ним.

Неста моргнула, і картина зникла.

Лантіс загарчав. Зараз їх розділяла лише довжина Атараксії.

– З цим завданням я швидко впораюся. - Він вказав на Кассіана. - І ти швидко забудеш про все, що вас пов'язувало.

Вона підняла Атараксію вище:

– Повертайся до себе в камеру і зачини двері.

– Я знову вирвуся звідти, - усміхнувся Лантіс. — І коли я це зроблю, я розшукаю тебе, Неста Аркерон, і назву своєю королевою.

– Ні. Не вийде.

Неста направила свою силу в лезо меча. Атараксія заспівав, сяючи, як місяць.

– Що ти робиш? – спитав зблідлий Лантіс.

– Завершую почате.

Лантіс не міг відірвати очей від блискучого леза і навіть не глянув на Кассіана. Не бачив, як той вихопив кинжал і метнув з бездоганною точністю.

Кинжал по самий ефес встромився Лантісу в груди.

Лантіс закричав і вигнувся. Рвонувшись вперед, Неста провела завчений удар і дозволила силі дихання і силі тіла керувати мечем.

Сверкнув у сутінках, Атараксія заспівала шалену пісню вітру.

Голова і тіло Лантіса з глухим стукотом впали в різні боки.

До Нести підійшов стогнучий Кассіан і взяв за руку.

– Арфа, - морщачись від болю, видихнув він. З скроні його капала кров. - Бери її, і йдемо. Потрібно вибиратися звідси.

– Ти хоч стояти можеш?

Кассіана хитало. Він не пройде й трьох кроків.

– Можу, — пробурчав він.

Неста знала: він із останніх сил спробує витягнути її звідси. Знала вона й інше: Лантіс безповоротно мертвий. Що його вбило? Меч чи її сила? Якщо вона передала мечу свою силу, значить Лантіса перемогла її сила, але... Незрозумілим чином вона вбила того, хто був по-справжньому безсмертним. Щось у глибині її натури тріумфувало. Але по більшій частині їй було страшно.

Кроки в темряві наближалися.

– Солдати Двора осені, – прошепотіла Неста, вказуючи нагору. – Їх побільшало. Бріалліна відправила їх за Арфою.

– Більше, - повторив Кассіан.

Гору трясли крики. Жахливі, благаючі крики, що супроводжуються стуком кулаків. Не по дверях їхніх камер, а з протилежних стін. Здавалося, в'язні просили в'язницю вберегти їх від Нести і її меча.

Лантіс помер, і мешканці Тюрми це відчули.

Навіть солдати Двору осені вже не так швидко прагнули сюди.

– Ми не будемо тікати. - Неста похмуро посміхнулася і підняла Арфу. - І вбивати цих солдатів теж не станемо.

Цікаво буде подивитись, як заїрзає Еріс. Але рани Кассіана... Їм треба забиратися звідси, і швидше.

— Тримайся за мене, — веліла Касіану Неста і пошепки звернулася до Арфи: — Перенеси нас до Веларісу, на галявині будинку Фейри біля берега Сидри.

Кассіан пробурмотів щось застережливе, але Неста вже торкнулася трьох струн. Якщо перша перенесла її сюди, дві перенесуть їх на більшу відстань. А для Веларіс... Їй здалося, що для подорожі туди знадобляться три струни. Неста не хотіла знати, де виявиться, якщо торкнутися всіх двадцяти шести струн, і які дива створить Арфа, якщо зіграти мелодію.

І знову навколишній світ зник. Неста стояла на місці, але їй здавалося, що вони з Кассіаном кудись падають. А потім...

Сонце, трава і холодний осінній вітер. За спиною величезний особняк. Попереду – блискуча річка. І жодного сліду Тюрми і Лантіса. Побачивши, що вибіг зі скляних дверей Різанд, Неста відпустила руку Кассіана. Різ спантеличено дивився на друга. Тоді й Неста глянула на Кассіана... З рани на голові по щоці струменіла кров. У нього була розсічена губа, а права рука висіла в дивному положенні.

Ноги не тримали Кассіана. Похитнувшись, він звалився на траву.

55

– Всього маленька подряпина. Досить наді мною кудахтати.

– Нічого собі подряпина! У тебе тріщина в черепі та зламана рука. Кілька днів проваляєшся, це як пити дати.

– Не жартуй.

— Я дуже серйозний.

Може, Неста й усміхнулася б, слухаючи суперечку Кассіана з Різандом, якби вона не згодна з верховним правителем. Поруч з ним стояла стривожена Фейра.

Рука Нести, як і раніше, стискала ефес важкого меча. Її Атараксії. В іншій вона тримала Арфу.

Погляд молодшої сестри перемістився на неї. Проковтнувши, Неста витримала його. Вона благала богів, щоб сестра прочитала на її обличчі: «Прошу вибачення за те, що наговорила тобі в оселі Амрени. Я винна перед тобою».

Очі Фейри потеплішали. Несту здивувало і навіть вразило, що сестра відповіла подумки: «Не турбуйся про це».

Неста внутрішньо зібралася, долаючи подив. Вона зовсім забула, що Фейра була... Як це називається? Диматією, здатною, як і Різ, спілкуватися подумки. «Моїм язиком тоді рухав гнів, за що і прошу пробачення».

Мовчання Фейри затяглося. Але уявні слова, вимовлені нею, були подібні до перших променів зорі. "Я

прощаю тебе".

Неста відчула слабкість у ногах. Вона хотіла було запитати про дитину, але до неї звернувся Різ:

– Постав Арфу на стіл.

– Вона допомогла тобі зробити переброс спочатку в межі Тюрми, а потім сюди, - сказала Фейра, розглядаючи Арфу. - Може, тому, що вона теж створена Котлом і не підкоряється правилам звичайної магії?

Фейра подивилася на Різа, але той лише знизав плечима. Очі Фейри потемніли.

– Заволодівши нею хтось із наших ворогів, вони б не замислюючись обрали її силу проти нас. Не допомогли б жодні чари навколо нашого дому та Будинку вітру. Під загрозою опинилися б усі схованки. Треба ще врахувати, що Арфа, на мою думку, свавільна і схильна викликати різні біди. Тепер, коли вона прокинулася, ми вже не зможемо повернути її назад у той зал під Тюрмою.

Різ задумливо чухав підборіддя.

– Ми замкнемо її разом з Маскою і оточимо щільним шаром закляття.

І тоді, як кажуть, не забалуєш.

– Я б тримала їх порізно, — заперечила Фейра. - Пам'ятаєш, що сталося, коли ми помістили обидві частини Книги Дуновінь поблизу один одного? І навіщо полегшувати завдання ворогам, які не залишили наміру заволодіти Маскою і Арфою?

– Розумний аргумент, - підтримав Фейру Кассіан і тут же скривився, ніби сказані слова відгукнулися головним болем.

Маджа зцілила рану над скронею, проте біль ще зберігався. Зламана рука загоїлася, але й тут була потрібна обережність. Побачивши пов'язки на тілі Кассіана Неста пошкодувала, що не можна вбити Лантіса ще раз.

Різ похмуро дивився на Арфу, барабанячи пальцями по столу.

– Коли ти вперше торкнулася Арфи, ти бачила не тільки Бріалліну. Щось ще. Що саме? – запитав він у Нести.

Повернувшись із пораненим Кассіаном, вона коротко розповіла про свої видіння. Тепер Різу були потрібні подробиці.

– Мені здається, попередній власник Арфи творив з її допомогою страшні злочини. До появи в'язниці на острові жили фейці. Він незрозумілим чином замурував їх у камінь. Таке можливо?

В очах Риза з'явився сумнів.

– Що таке Дике полювання? - Запитала Неста.

Різ вже знав про битву з Лантісом і про появу солдатів Двору осені. Кассіан переконав його не йти на зіткнення з ними. Спочатку потрібно розібратися із Бріалліною. До того часу, коли Різ знову оточив Тюрму щитами, солдати вже зникли. П

очувши питання, Різ відкинувся на спинку крісла:

– Якщо чесно, я вважав це звичайним міфом. І те, що Лантіс пам'ятав такі далекі події... Він легко міг і збрехати, але якщо він все-таки сказав правду, значить він проіснував понад п'ятнадцять тисяч років.

– І що тоді? - Запитала Фейра.

Різ підняв руку, і до нього з полиці прилетіла книга легенд. Швидко перегорнувши сторінки, він знайшов картинку із зображенням кількох високих, дивного вигляду істот із коронами на головах.

– Фейці не були першими господарями цього світу. Згідно з найдавнішими нашими легендами, більшість з яких давно забуто, нас створили істоти, які були майже богами і одночасно чудовиськами. Їх називали дагланами. Даглани правили тисячі років, поневоливши нас і людей. Жорстокі, що не відрізнялися особливим розумом, вони пили магію землі, як вино.

Різ миттю глянув на Атараксію, потім на Кассіана і продовжував:

– Деякі легенди стверджують, що одним з фейських героїв, що піднялися проти даґланів, був Фіонн. Верховна жриця Олеанна дала йому меч Гвідіон, який був занурений у Котел. За допомогою Гвідіона Фіонн повалив панування даґланів. Почалося тисячоліття миру. Землі поділили на частини. Згодом на цих частинах склалися двори. Але до кінця тисячоліття Притіанію охопили міжусобиці. - Обличчя Різа напружилось. - Тоді Фіонн силоміць об'єднав всі землі і став верховним королем. Перший і єдиний верховний король, яких знала наша земля.

Несті здалося, що останні слова Різа були звернені до Кассіана. Різ похмуро глянув на соратника. Кассіан лише підморгнув йому.

– Що потім трапилося з верховним королем? — спитала Фейра.

Різ провів рукою по книжковій сторінці.

– Фіонна зрадили ті, хто найближче був біля нього. Королева, що керувала власними землями, і головнокомандувач - його нерозлучний друг. Вони вбили короля, забрали з його арсеналу найціннішу і наймогутнішу зброю, а потім Притіанія поринула в хаос. Через якийсь час з'явилися перші верховні правителі та Двори.

– Амрена пам'ятає ті часи? – запитала Фейра.

– Дуже сумно. - Різ похитав головою. – Наскільки знаю, Амрена з'явилася в нашому світі ще до повстання Фіонна проти даґланів, а до Тюрми вона потрапила в Епоху легенд. Так називався час, повний героїв, що нищили останні залишки раси наших колишніх панів. Герої злякалися Амрени, порахувавши її ворогом і ув'язнивши в Тюрму. Коли вона звідти вибралася, Фіонн давним-давно був убитий, Гвідіон зник, а на землях Притіанії з'явилися Двори зі своїми верховними правителями.

– Лантіс ще щось говорив про Нарбен, - згадала Неста.

– Лантіс питав про нього?

– Він сказав що мій меч – не Нарбен. Це його здивувало.

Різ глянув на її меч.

– Нарбен - один з мечів, що несуть смерть. Він зник. Можливо, був знищений. За легендами, він міг убивати навіть таких чудовиськ, як Лантіс.

– Але й меч Нести може їх вбивати, — сказала Фейра, теж дивлячись на зброю сестри.

– Отрубивши Лантісу голову, цей меч убив його, – підсумував Різ.

– Спочатку меч прив'язав його до тілесного вигляду, - поправила Неста. - Тільки тоді кинджал Кассіана влучив Лантісу в груди. Завіса туману вже не рятувала цього негідника.

— Цікаво, — пробурмотів Різ.

— Ти так нічого й не сказав про Дике полювання, — нагадав Кассіан.

Різ перегорнув кілька сторінок і знайшов зображення загону вершників, оточених огидним виглядом звірами.

– Даглани любили лякати фейців і людей, примушуючи до ще більшого підпорядкування. Одним із таких способів було Дике полювання. Даглани збирали загін найлютіших і найжорстокіших воїнів, дозволяючи їм вбивати всіх, кого забажають. Даглани мали огидних чудовиськ, яких вони називали гончими. Ці тварюки навіть віддалено не схожі на звичних нам гончих. З їхньою допомогою даглани заганяли своїх жертв, після чого мучили їх і вбивали. У цих історіях багато неясного, та й витонченої вигадки вистачає.

— Ці гончі були схожі на звірів у Кам'яному місті, — тихо сказала Неста.

Всі повернулися до неї.

– Лінтіс показав мені щось нахталт видіння. Яким би могло стати наше з ним... спільне правління. Ми були у палаці. Король і королева. Там була Скарбниця жаху, а

біля наших ніг сиділи ці гончі. Вони нагадували лускатих звірів на колонах Кам'яного міста.

Навіть у Різа не знайшлося відповіді.

– Значить, він не тільки намагався тебе вбити, але ще й спокушав? - Кассіан випнув щелепу.

У Нести завирувало в животі. Вона пощадила Кассіана, не сказавши про чорну постіль.

— У тому видінні на вівтарі був і четвертий предмет, але в тіні. Може, Скарбниця складалася із чотирьох предметів? Я зуміла побачити лише шматок давньої кістки.

Різ провів рукою по темному волоссю.

– Якщо вірити історії, Скарбниця складалася з трьох предметів.

– А раптом четвертий предмет був захищений особливим заклинанням, на кшталт того, що відвертало всі думки про Скарбницю? – запитала Фейра.

– Тоді бережи нас Мати, – видихнув Різ. — Навіть Амрена пам'ятає лише невиразні чутки про четвертий предмет.

Слова повисли в повітрі.

— Значить, тепер я вирушу за Корonoю? - Запитала Неста.

– Ні, – відрізав Кассіан, і в його світло-карих очах промайнув біль.

Фейра кивнула, погоджуючись з ним:

– Бріалліні відомо, що два інші предмети знаходяться у нас. Вона відправила солдатів за Арфою. Ти ж сама говорила.

– Я вважав Еріса балакущим недоумком, — прогарчав Кассіан. - Але коли я розповів йому про два десятки солдатів на Орідському болоті, він повідомив, що зниклий загін був більшим. Я тоді пропустив це повз вуха. Як видно, марно. У Бріалліні для атаки залишалися ще десятків-півтора.

Відчуваючи, що Кассіан докоряє собі за неувважність, Неста ледь утрималася від бажання взяти його за руку.

– Нічого дивного, Касе, – прийшла йому на виручку Фейра. – Ми так звикли до порожньої балаканини Еріса, що взагалі перестали прислухатися до його слів. Зате тепер ми можемо повідомити йому, де знаходяться залишки його загону.

Кассіан розпрямив плечі, ніби з них упав важкий тягар. За це Неста була готова обійняти сестру. При всій самовпевненості Кассіана думка його друзів – по суті, його сім'ї – для нього багато означала. Ніхто б і не подумав дорікати йому за промах, але він умів карати себе сам.

Неста торкнулася пальців Кассіана, висловлюючи мовчазне розуміння. Він стиснув її руку. «Бачиш? Ми з тобою на диво схожі», — говорив його погляд.

— Поспішність сьогоднішніх дій Бріалліни показує, що їй відчайдушно хочеться отримати Арфу і Маску, — продовжувала Фейра. – Вона продовжить полювання на них. А ми її підстерігатимемо.

Різ слухав дружину і хмурився.

– Навіть маючи одну Корону, Бріалліна здатна наробити бід. Наскільки ми знаємо, Берон перебуває у її владі. Він так само беззастережно підкоряється їй, як солдати Еріса. Потрібно покласти край її намірам і відібрати в неї Корону раніше, ніж спалахне справжня війна.

— Це дуже ризиковано, — заперечила Фейра. – Якось ми вже спробували заволодіти Котлом, проникнувши в Сонне королівство. Всі пам'ятають, чим це скінчилося.

— Ми вчимося на власних помилках, — зауважив їй Різ.

— Вона влаштує пастку. Цей шлях не для нас.

Ті, що зібралися, мовчали. Незабаром Різанд знову заговорив:

– Тоді необхідно створити військові союзи, і якнайшвидше. І також перевірити стан уже наявних і

усунути всі розбіжності.

– Ти так кажеш, ніби в тебе вже є задум. — Очі Кассіана насторожено блиснули.

— Еріс з'явиться в Кам'яному місті на святкуванні Дня зимового сонцестояння.

Але ж свято не за горами, згадала Неста.

– Кас, ти мені казав, що тоді його сильно стривожила раптова поява Тамліна. Мабуть, з того часу він губиться в здогадках, чи ми не відступили від нашого союзу з ним. Адже Тамлін може сказати про це. Або вирішить видати його наміри Берону. Потрібно нагадати Ерісу про те, що наш союз з ним продовжується і що сам він... важливий для нас. Словом, показати йому готовність його підтримати.

Кассіан невдоволено забурчав. Фейра скривилася, явно поділяючи його невдоволення.

– Ну так купи йому подарунок і скажи, що ми всі посилаємо йому наше кохання, — похмуро пожартувала Фейра.

– Він чекає більшого, ніж подарунки. — Різ скривив губи і перевів погляд на Несту.

— Її не чіпай. - Кассіан випростався на весь зріст.

Фейра поперемінно дивилася на обох. Потім, мабуть, переговоривши з чоловіком по сполучній ниті, запитала:

– Різ, це правда?

Різ привалився до спинки крісла. Неста насупилась, явно не розуміючи, куди він хилить і що все це означає.

– Тебе ніхто не змусить робити те, чого ти не хочеш, — сказав їй Різ. - Але Елайна якось розповіла про твої танцювальні здібності. Колись одним танцем ти завоювала руку заїжджого герцога.

Неста зовсім забула той вечір, блиск коштовностей, шелест сукні та привабливе обличчя герцога. Тоді їй було важливо перемогти, помстившись за Елайну, і вона насолоджувалася перемогою.

– Тільки через мій труп, - вибухнув Кассіан.

– Ти хочеш, щоб я танцювала з Ерісом? — спитала Різа Неста, і її серце забилося не тільки від страху.

– Я хочу, щоб ти його спокусила. Я не про ліжко. Потрібно змусити його зрозуміти, які переваги на нього чекають, якщо наш союз збережеться. Нехай переконається, що переваги значно переважають ризик.

Неста схрестила руки на грудях, залишивши поза увагою буравливий погляд Кассіана, який недвозначно вимагав рішуче відкинути витівку Риза.

— Ти серйозно думаєш, що я зможу потанцювати з Ерісом і схилити його підтримати наш союз?

– Я думаю, що Еріс, будучи нашим союзником, розраховує на танці з кимось з наших жінок. Фейру я до нього на десять кроків не підпущу. Мор здатна його вбити, а Амрена – налякати та відвернути. Залишаєтеся лише ви з Елайною.

– Елайна до нього і близько не підійде, - сказала Фейра. – А мене, значить, ти до нього не підпустиш?

– Ти розумієш, про що я. – Різ привабливо посміхнувся.

– Ти стаєш нестерпним, – зітхнула Фейра, закотивши очі, і повернулася до Несті. – Еріс, він... не з приємних партнерів. Не такий, як Берон, однак...

– Я знаю, як він колись обійшовся з Морріганою, – сказала Неста.

Батько Морріган шукав союзу з Двором осені, чому повинен був сприяти шлюб дочки з Ерісом. Коли Мор, яка не хотіла втрачати свободу, зруйнувала задуми батька, її, жорстоко побиту, кинули біля Двору осені. Еріс, який знайшов її, просто пішов, не надавши жодної допомоги.

– Мені вже довелося спілкуватися з Ерісом. Я знаю, на що йду.

— Мор може навчити тебе різним танцям, — продовжував Різ. – Свого часу їй довелося вивчити їх усі. До того ж вона й досі очолює Двір кошмарів. Краще її ніхто не присвятить тебе в тонкощі тамтешнього етикету.

— Неста ще ні на що не погоджувалася, — різко нагадав Різу Кассіан. – Один танець із цим мерзотником – і так занадто багато.

– Я згодна, – перебила його Неста.

При всіх її тривогах за Кассіана їй нехтували його власницькі замашки. Вона подивилася на меч, який все ще тримала в руці.

— Зовсім недавно я вбила безсмертну істоту. Еріс у порівнянні з ним – дитина. Якщо танець зі мною змусить його згадати про всі переваги союзу з нами, якщо йому подумається, що він зможе мене отримати – достатньо лише дотримуватися взятих зобов'язань... чудово.

– Він і так уже наш союзник, – заперечив Касіан. – Невже один танець зміцнить його бажання залишатись таким?

– Нам треба показати Ерісу нашу пошану і довіру, — зітхнула Фейра. – Навіть якщо насправді цього нема. Але дозволити йому танцювати з жінкою нашої сім'ї – це вагомий доказ. У всякому разі, за мірками Двору осені.

Якщо скінчиться тим, що він їстиме в Нести з руки, тоді взагалі здорово. Якщо завдяки цьому він твердо зрозуміє, що ми на його боці, чудово. Але союзницькі відносини вимагають підкріплення, інакше вони слабшають і сходять нанівець.

– Не подобається мені це, - прогарчав Кассіан.

– А й не треба, щоб тобі це подобалося, – владно, як і належить верховній правительці, відповіла Фейра. — Просто спостерігай збоку і не роби страшної фізіономії, ніби ось-ось відірвеш йому голову.

– Передайте Моррігані, що я будь-коли готова прийти до неї на урок танців.

Фейра і Кассіан, які ще не охолонули після перепалки, повернулися до неї.

– Повертаю. – Неста поклала Атараксію на стіл.

Різ промовчав.

– Чому ти не хочеш залишити меч у себе? - Фейра здивовано подивилася на сестру.

Погляд Кассіана палив їй спину. Він був здивований не менше Фейри.

– Вистачить з мене однієї смерті, — сказала Неста.

Неста вдихала через ніс. Порахувавши до шести, вона затримала подих, потім почала видихати, знову рахуючи до шести. Сидячи в кімнаті, вона старанно зосереджувалася на диханні.

З'являлися думки. Вона відзначала їхню присутність і дозволяла йти. Правда, деякі поверталися.

Її не цікавило, куди Різ сховав Арфу. Якби для заклинання знадобилася її кров, як тоді, запечатуючи Маску, їй би сказали. Але думка про те, що буде далі...

«Дихай, - наказувала вона собі. – Рахуй».

Вона знову вдихнула, зосередивши увагу на грудній клітці, що розширилася, і на відчутті дихання в собі. Котрий тиждень вона займалася вправою з заспокоєння розуму, проте були дні, коли вона давалася їй важко. Але

вона продовжувала займатись. Десять хвилин уранці і десять увечері, перед сном.

Неста видихнула, рахуючи до шести, і продовжила.

Це все, що вона могла: продовжувати.

Цю думку вона теж відпустила. Подихавши ще, вона припинила рахувати, дозволивши розуму блукати.

Але її розум не помчав у всіх напрямках відразу. Він залишався спокійним. Відпочивав.

Задовольнявся тим місцем, де знаходився.

Війна не торкнулася їхньої хатини, чого не скажеш про суворі зими. З того часу, як Неста востаннє бачила їхнє колишнє житло, воно занепало ще сильніше.

Азріель перекинув їх із Кассіаном відразу після занять, але сам не залишився. Гвін просила показати їй удари кинджалом, і він поспішив до Будинку вітру, пообіцявши повернутися через годину.

Вона не знала, навіщо взагалі попросила Кассіана вирушити сюди з нею. Але в її голові засіло, що їй треба тут побувати. Побачити це місце.

Південне осіннє сонце безжально висвічувало всю непривабливість хатини. Солом'яний дах подекуди вкрився цвіллю, а де-не-де схуднув. Трави, що буйно розрослися навколо, встигли побуріти. Вони піднімалися до самих вікон у кам'яних стінах. У Нести перехопило горло, але вона змусила себе увійти.

Кассіан мовчки йшов слідом, ступаючи настільки тихо, що його кроки можна було прийняти за шелест вітру в заростях трави. Його рана на голові та зламана рука повністю зцілилися. З моменту їхнього повернення з Тюрми (і з згоди Нести «спокусити» Еріса) минуло два дні. Сьогодні Кассіан навіть тренувався разом з нею, хоча зі обережною швидкістю. Схоже, він серйозно ставився до попереджень Різа і Маджі, які наказували йому поберегти себе. Він не морщився від болю, і Неста потай полегшено зітхала. Тому вона й покликала його сюди.

При найменшому сумніві у стані його здоров'я вона не наважилася б на таке запрошення.

І не тому, що тут їм могло щось загрожувати. Доріжкою, засіяною листям, ніхто з місцевих не ходив. Тільки птахи ліниво цвірінькали, розсівшись на майже голих гілках.

Навіть осінь не робила тутешні барви яскравішими. І сонце теж не дуже щедро висвітлювало ці місця, населені людьми.

Неста торкнулася холодних дверей, і в неї забилося серце. Деревина зберегла міткі пазурів.

– Коготки Тамліна, правда? – запитав Кассіан.

Неста пожалала плечима, не знаходячи слів. Тамлін тоді зірвав двері з петель, і Неста разом із Елайною вішали її назад. Батько їм не допомагав - через жорстоко покалічену ногу він не міг піднімати тяжкості. Він тільки дивився, як трудяться дочки, даючи марні поради.

Стиснувши кулак, Неста штовхнула двері плечем. Іржаві петлі обурено заскрипіли. У ніздрі вдарили запахи пилу і гнилі.

У неї спалахнули щоки. Їй стало соромно, що Кассіан це все бачить.

– Що соромишся? Я ж неотесаний ілліріанець, - сказав він, стаючи поруч. – Я жив у набагато гірших умовах. У вас хоча б були стіни і дах.

Неста тільки зараз зрозуміла, як важливо їй чути ці слова. Заспокоївшись, вона увійшла в холодний сутінок, що де-не-де прорізаний сонячним промінням.

— Стіни залишилися. А дах ... сам бачиш.

Дірки в даху відкривали доступ різній живності та стихіям. Судячи з гнізда та скам'янілих купок випорожнень, живність непогано тут облаштувалася.

У Нести пересохло в роті. Яке жахливе, огидне, похмуре місце.

Їй було не вгамувати тремтіння.

– Покажи мені будинок, - попросив Кассіан, кладучи їй руку на плече.

Неста не могла заспокоїтися. Не могла підібрати слів.

– Ви тут їли? - Кассіан вказав на кособокий стіл, одна з ніжок якого валялася на підлозі.

Вона кивнула. Так, вони тут їли. Іноді мовчки, а іноді під балаканину, яку вони починали з Елайною. Бувало, що й під її лайку з Фейрою. Перед вторгненням Тамліна перепалки з молодшою сестрою траплялися майже кожен день.

Погляд Нести перемістився на стіни, розписані вибагливими візерунками. Кассіан дивився туди ж.

– Це Фейра малювала?

– Вона бралася за кисть за будь-якої нагоди, — насилу ковтаючи, сказала Неста. – Кожен зекономлений медяк витрачала на фарби.

– А ти бачила, як вона розмалювала нашу гірську хатину?

– Ні.

Неста ніколи там не бувала.

— Фейра розписала всі стіни. Тільки фарби там соковитіші та яскравіші. А візерунки чимось схожі. Вона розповідала, що у вас був комод...

– Ти про цей? - Неста штовхнула двері в спальню.

Кассіан увійшов слідом, морщачись від сутінку і густого запаху цвілі. Кімнатка була дуже тісна. Майже весь її простір займало ліжко. Кассіан глянув на брудні, зацвілі простирадла. І сестри роками спали в цій клітці?

Його рука торкнулася розмальованої комоду:

– Свій ящик вона прикрасила зірками, ще не знаючи, що Різ - її справжня пара. Вона тоді й не підозрювала про його існування.

Кассіан провів пальцями по гірлянді квітів на середній скриньці:

– Цей належав Елайні.

На нижньому червоніли язики полум'я.

– А це твій.

Неста щось пробурчала на знак підтвердження. Їй боляче стисло груди. У кутку стояли стоптані, напівзгнилі черевики. Її взуття. У лівого розійшовся шов, і коли вона його надягала, звідти стирчали пальці. У таких черевиках вона ходила селом. Неста і зараз пам'ятала бруд і камінці, що потрапляли в щілину.

У неї заколотилося серце. Вона поспішила вийти назад, у приміщення, що служило їм вітальнею та кухнею.

Погляд інстинктивно впав на темний, закопчений камін.

Там лежали батькові фігурки, вирізані з дерева. Їх покривав густий шар пилу та бахром павутини. Декілька фігурок були перекинуті. Швидше за все, птахи чи звірятка погосподарювали.

У вухах з'явився знайомий гул. Кроки по запорошених половицях зазвучали голосніше звичайного. Неста підійшла до полиці.

Посередині сидів ведмідь розміром із її кулак. Тремтячими пальцями Неста підняла фігурку і здула пилюку.

— А у нього були здібності, — тихо сказав Касіан.

— Не так багато. - Неста повернула ведмедя на полицю, борючись з підступною нудотою.

Ні. Так не можна. Потрібно триматися. Управляти собою. І спокійно дивитись на свідчення свого минулого життя.

Вона вдихнула через ніс. Видихнула через рот, не забуваючи рахувати.

Весь цей час Кассіан стояв поруч. Мовчки. Не торкаючись її. Просто стояв, щоб їй було легше. Її друг, якого вона покликала з собою не тому, що він ділив з нею ліжко, а тому, що їй захотілося показати йому цю хатину. Вона потребувала його врівноваженості, доброти та розуміння.

Неста потяглася за іншою фігуркою: трояндою з темної деревини. Вона поклала троянду на долоню, дивуючись

тяжкості дерев'яної квітки, і провела пальцем по пелюстці.

— Цу троянду він зробив для Елайни. Була зима, а вона сумувала за квітами.

— А тобі він щось вирізав?

— Зі мною він волів не зв'язуватися. — Неста судорожно вдихнула, затримала подих, видихнула. Почекала, доки розум заспокоїться. — Він би зробив і для мене, якби я хоч одним слівцем його підтримала. Але... я цього не робила. Я була занадто зла.

— Ти мала підстави для злості. Все ваше життя пішло шкереберть.

— Коли ми вперше зустрілися, ти сказав мені зовсім інше. — Неста різко обернулася до нього. — Ти назвав мене шматком лайна за те, що я дозволила молодшій сестрі вирушити на полювання, а сама нудилася від неробства.

— Я такого не казав.

— Я не про слова. Про сенс. — Неста розправила плечі і повернулася до убогого ліжка, втиснутого між стіною та осередком. — І ти мав рацію.

Кассіан мовчав. Неста підійшла до ліжка.

— Всі роки життя тут батько спав на цьому ліжку, поступившись нам спальню. Те ліжко... єдина річ із нашого колишнього життя. На ній я народилася. На ній померла моя мати. Я ненавиджу це ліжко.

Вона доторкнулася до кістяка. Трухлява деревина заскрипіла. З-під пальців посипалися щіпки.

— Але це ліжко я ненавиджу ще сильніше. Вдень воно стояла у ніші, як зараз. А вечорами батько витягав її звідти, присував ближче до вогню і лягав, накриваючись кількома ковдрами. Я дивилася на нього і думала: Який слабак. Сховався від життя, як перелякана тварина. Мене це дратувало.

— А зараз теж дратує? — обережно запитав Кассіан.

— Тепер... — Вона кілька разів проковтнула. — Я тоді думала: і поділом йому. Нехай спить на скрипучому ліжку.

Мені й на думку не спадало, що батько хотів, щоб у нас було справжнє ліжко. Щоб ми могли спати в теплі, витягнувшись на повний зріст. В нас відібрали все майно, дозволивши взяти лише кілька речей. І він вибрав ліжко, щоб нам було зручно. Щоб ми не скручувалися на ліжках або на підлозі.

Несті знову стиснуло груди.

– Я не пускала його на ліжко, навіть коли кредитори скалічили йому ногу. Я була повністю занурена в горі і гнів... Я шкодувала себе і думала: нехай зазнає хоча б крихту моїх страждань.

До болю в грудях додалося бурління в животі.

– Він, напевно, все знав, — хрипко продовжувала Неста. – Він не міг не знати, яка я огидна, проте... він ніколи не кричав. Це злило мене ще сильніше. А потім він назвав моїм ім'ям корабель. Приплив до місця битви. Я... я не розумію чому.

– Ти була його дочкою.

– Хіба це щось пояснює?

Неста дивилася на засмучене обличчя Кассіана. Він засмучувався через неї. Через болю в її грудях і печіння в очах.

– Любов - складна штука. Н

еста опустила очі. Потім, облаявши себе за боягузтво, підняла знову.

– Я ніколи не замислювалася, як було батькові пройти через усе це. З людини, що збила неабиякий стан, з людини, яку називали Принцем торговців, перетворитися на жебрака. Думаю, навіть смерть нашої матері вплинула на нього менше, ніж втрата кораблів. Він був такий впевнений, що здійснена витівка принесе йому ще більше грошей, зробить немислимим багатієм. Йому казали, що він збожеволів, а він і чути не хотів. Коли пророцтва справдилися... Думаю, приниження підкосило його не менше грошового краху.

Неста перевела погляд на свої долоні, де вже почали з'являтися мозолі. Такі мозолі були на її пальцях.

– Я пам'ятаю, як зловтішалися кредитори, прийшовши сюди. Вони й раніше ненавиділи батька, але були змушені мовчки копити ненависть. Зате потім вони відігралися на повну, знівечивши йому ногу. Я тоді боялася, щоб їх гнів не перекинувся на нас з Елайною. А Фейра... вона намагалася зупинити їх. Поки ми ховалися в спальні, вона була поруч із батьком.

Неста змусила себе подивитися Кассіану в очі.

– Я підвела Фейру, не тільки дозволивши їй ходити на полювання. Вистачало й інших випадків.

– Ти коли-небудь говорила їй про це?

– Ні. – Неста іронічно пирхнула. – Я не знала, як сказати.

Кассіан уважно дивився на Несту. Вона ледве утримувалася, щоб не зіщулитися під його поглядом.

– Ти знайдеш спосіб. Коли будеш готова.

– Дуже мудро з твого боку.

Кассіан зобразив уклін.

Дерев'яну троянду вона засунула в кишеню.

– Досить, я надивилася.

– Ти так думаєш?

Пальці Нести стисли батькову виріб.

– Думаю, мені потрібно було побачити це місце. В останній раз. Зрозуміти, що для мене та сестер воно назавжди залишилося у минулому. Що тут немає нічого, крім пилу та обтяжливих спогадів.

Кассіан обійняв її за талію. Вони пішли до дверей, ще раз глянувши на скромний розпис, яким Фейра намагалася прикрасити хатину.

– До повернення Аза ще є час. Давай політаємо, – запропонував Кассіан. – А місцеві жителі? Вони ж розбігуться, волаючи від жаху.

Кассіан бешкетно посміхнувся, відчинив провислі двері і вивів Несту на сонце і свіже повітря.

– Це додасть вражень їхнім сумним дням.

Пройшов місяць.

Вранці заняття перетворилися на боротьбу з холодом. Жриці, як і раніше, тренувалися з мечами та кинжалами, наповнюючи морозне повітря хмаринками пари. Холодний метал ефесів прилипав до пальців та обпалював. Навіть щити іноді покривалися інеєм. Гвін твердила подругам, що валькірії вміли боротися за будь-якої погоди. Особливо у холодні місяці. І тому, коли випав сніг, Неста та інші продовжили заняття.

Їй довелося знову поміняти обладунки. Щоранку, заплітаючи косу і дивлячись у дзеркало, вона вже не бачила колишнього схудлого обличчя з колами під очима. Незважаючи на їх щоденні злиття з Кассіаном, які часом тривали майже до світанку, її обличчя залишалося свіжим і рум'яним.

Кассіан так само йшов спати до себе, не залишаючись у її ліжку. Неста запевняла себе, що її це не зачіпає. Іноді вона запитувала себе: коли йому набридне? Коли він утомиться від неї? Адже коли-небудь йому набридне, навіть якщо він щоночі бенкетував на ній, немов зголоднілий. Стиснув їй стегна своїми сильними руками, облизував і обсмоктував її, доки вона не починала корчитися від бажання. Іноді вона чіплялася в узголів'я, сідала Кассіану на обличчя і гарцювала по його язика, поки не наставляв оргазм. Іноді водила язиком по члену і ковтала кожную краплину сперми, що плине їй у рот. Часом він виливав сперму їй на груди, живіт, спину, і від першого дотику жарких крапель у неї наступав оргазм.

Неста не уявляла, що колись може втомитися від нього. Кожне злиття лише посилювало її бажання.

Двічі на тиждень вона займалася танцями з Морріганою. Уроки проходили у кабінеті Будинку. За весь час вони ледь перекинулися десятком слів не по суті. Неста освоювала танець за танцем: одні були прийняті в

Кам'яному місті, інші - при Дворі осені, треті - поширені у всьому фейському світі.

Різ дав їм шар Верітас, що дозволяв Моррігане поділитися з Нестою спогадами про танці. Ця ж куля супроводжувала музикою їх заняття.

Неста осягала танцювальні па, одночасно переглядаючи картини балів та урочистостей. Інші були сповнені світла, від інших виходила тяжкість і незрозумілий смуток. Моррігана не давала жодних пояснень, крім тих, що стосувалися виконання рухів.

Але музика... Музика була чудовою. У цих звуках було стільки життя і руху, що Несті хотілося продовжити урок на годину чи дві заради однієї тільки насолоди музикою.

Ніхто не заглядав до них на заняття, навіть Кассіан. Можливо, Моррігана і повідомляла Різу про їхні успіхи. Несте вона нічого не говорила.

До Дня зимового сонцестояння залишалося три дні. Моррігана закінчила чергове заняття. За вікнами густо падав сніг.

– До речі, а що ти одягнеш на бал? – раптом спитала вона Несту.

Неста стояла біля столу, заспокоюючи подих, і слухала чарівні звуки скрипки, що долинали з Верітаса.

– Яку-небудь сукня, – пожала плечима вона.

– Ні, – сказала Моррігана. На її лобі блищали краплини поту, вологим було й золотисте волосся в косі. – Еріс... – Вона підшукувала слова. - Зовнішній вигляд для нього надзвичайно важливий. Тобі треба одягтися належним чином.

Неста згадала сукні, в яких зазвичай бачила Моррігану, і спохмурніла:

– Я не можу носити надто відкриті сукні.

Для візитів до Кам'яного міста Моррігана та Фейра обирали особливо вишукані вбрання. Неста без сорому роздягалася перед Кассіаном і всіма чоловіками, яких

колись призводила до себе, але оголюватися на публіці... У ній ще зберігалася суто людська сором'язливість.

– Я пошукаю. – Моррігана зістрибнула з підвіконня. – Подивимось, що є в нашому гардеробі.

– Спасибі, Моррігано.

Це була їхня перша нормальна розмова. Перший раз Неста вимовила слова подяки і назвала Моррігану на ім'я.

Моррігана заморгала, теж усвідомивши це.

– Називай мене просто Мор. Амрена – єдина при нашому Дворі, хто кличе мене Морріганою, але лише тому, що вона чокнута стара дура.

Неста усміхнулася.

– Добре, запам'ятаю... Мор, – додала вона, пробуючи скорочене ім'я.

Неста пішла до дверей, не без жалю залишаючи на столі кулю, яка все ще дарувала чудову музику.

– Мене чекають у бібліотеці.

Вона і так запізнювалася, але музика була такою чарівною, що їй не хотілося йти.

– Мені туди ж, – сказала Моррігана... тобто Мор, коли вони опинились у коридорі. – Робота, якою я займаюся за дорученням Різа та Фейри, потребує деяких пошуків. Клото підбирає мені потрібні матеріали.

– Зрозуміло.

Вони мовчки спустилися сходами, мовчки пройшли іншим коридором. Попереду вже височіли двері бібліотеки, коли Неста запитала:

– Тебе не зачіпає, що я танцюватиму з Ерісом?

– Ні, – майже не замислюючись, відповіла Мор. – Я знаю: під кінець ти змусиш його повзати перед тобою.

Сказане аж ніяк не було компліментом.

Клото, як завжди, сиділа за своїм столом. Вона встала і обійняла Мор, добряче здивувавши Несту.

– Здрастуй, моя давня подруга, — сказала Мор, і її обличчя засвітилося теплом.

Таким воно було для всіх, за винятком Нести та мешканців Кам'яного міста.

Несті стало соромно. Вона мовчки дивилася, як самописне перо Клото виводить слова: «А ти добре виглядаєш, Мор».

– Так, – ворухнула плечем Мор, - Правда, Неста вичавлює з мене всі соки уроками танців, але на моєму обличчі це не позначається.

«Я знайшла книги, які ти просила».

Понівечена рука Клото торкнулася стопки книг на столі.

Неста зрозуміла, що вона тут зайва, і мовчки кивнула жінкам, які почали обговорювати тему, що цікавить Мор. Ярусом нижче за неї чекала Гвін, за спиною якої вона побачила Емері.

– Що ти тут робиш? - Здивувалася Неста.

Коли вона покидала майданчик, кваплячись на урок танців, Емері ще продовжувала вправлятися. Але це було близько трьох годин тому.

– Хотіла подивитись на місце, де ви обидві працюєте, — відповіла Емері, не зводячи очей з Клото і Мор. – Я завжди забуваю, наскільки вона гарна, – зітхнула Емері, кивком вказавши на Мор. – Нині вона не навідується до нас у Гавань Вітрів.

Несті здалося, що смагляві щоки Емері почервоніли.

У сутінках бібліотеки Мор і справді світився, наче сонячний промінь. Навіть темрява в глибині бібліотеки, здавалося, відступала перед нею.

– Мерілла вирушила на збори, а я, скориставшись її відсутністю, показувала Емері її кабінет, - пояснила Гвін. - Мені час працювати, а ти поведи нашу подругу по бібліотеці. Заодно потанцюєш, - з пустотливою усмішкою додала послушниця.

Неста розплющила очі. Її кілька разів бачили повторюючи танцювальні па серед стелажів. А може, і всі десять разів.

Емері зачаровано стежила за жваво жестикулюючу Мор.

– Йдемо, – Неста торкнула її за рукав.

– Стривайте, – затримала їх Гвін. – Напевно, ми тепер побачимось лише після свят. Тому я хочу дещо вам вручити.

Неста і Емері зніяковіло переглянулися.

– У тебе для нас подарунки? – спитала Емері.

– Зустрінемось біля твого візка, – квапливо сказала Гвін і зникла в сутінках.

Емері з Нестю спустилися на п'ятий ярус, де Неста залишила візок. Візок був наповнений книгами, які потрібно було повернути на місце. Неста почала розповідати про свою роботу, проте Емері слухала так собі. Обличчя її зблідло.

– Що з тобою? – насторожилася Неста.

– Мабуть... пила мало води під час занять, – зсунувши брови, відповіла ілліріанка.

Сьогодні вони освоювали два нові валькіріанські способи, які Гвін знайшла вчора ввечері. Обидва способи були виключно важкими і навіть жорстокими. Щит однієї войовниці служив чимось подібним до трампліну для іншої, дозволяючи стрибнути на велику висоту. При цьому першій доводилося напружувати м'язи живота, витримуючи вагу свого щита і вагу тіла соратниці.

Ніхто з них досі не зміг перерізати стрічку, хоча Емері пару днів тому і подряпнула край мечем.

– Що трапилося? — не відставала Неста.

Очі Емері потьмяніли.

– Я... Слово честі, я ніби чую батьківський крик, що долинає знизу. - Тремтячою рукою вона відвела пасмо волосся. – Чую, як він кричить на мене. Чую тріск меблів, що ламаються...

У Нести похолола кров. Вона обернулася до пандуса. Ніщо не таїлося в темряві, але вони були досить низько.

— Це місце давнє і дивне, — сказала вона, продовжуючи роздумувати над словами Емері.

Всі розмови подруги про батька обмежувалися страшною історією з обрізанням крил. Але Несті вистачило й цього. Вона зрозуміла: батько Емері був так само двоногим звіром, як і батько Тімаса Мандре.

— Піднімаємося ярусом вище, — запропонувала Неста. — Там шепіт темряви не такий гучний. Гвін легко нас розшукає.

Вона взяла подругу під руку і міцно притулилася до Емері, щоб хоч трохи зігріти тремтячу ілліріанку. Емері мовчки кивнула, але її обличчя залишалося блідим. Може, її вуха досі чули крик розлюченого батька?

Незабаром до них підбігла захекана від бігу Гвін і вручила кожній пакет, що розмірами нагадував велику тонку книгу.

— Тримайте.

Неста розгорнула коричневий папір і побачила пачку рукописних аркушів. На першій сторінці значилося: "Глава двадцять перша". Прочитавши кілька рядків, вона від подиву ледь не випустила аркуша.

— Так це... про нас?

Гвін усміхалася на весь рот:

— Я вмовила Мерілли додати до передостаннього розділу відомості про нас. Вона навіть дозволила мені написати все це. Зрозуміло, зі своїми позначками. Розділ присвячений відродженню валькірій. Тому, чим ми займаємось.

У Нести не було слів. Руки Емері знову затремтіли, коли вона гортала сторінки.

— І ти так багато написала про нас? — здивовано спитала вона.

— Так, — відповіла Гвін, досить потираючи руки. — І напишу ще.

Неста прочитала уривок із п'ятої сторінки. «Під палючим сонцем, коли їхні лоби покривалися потом, і під

холодним дощем, від якого льодяніли кістки, Неста, Емері і Гвінета щоранку з'являлися на заняття, готові...» У неї перехопило подих і защипало очі.

У неї перехопило подих і защипало очі.

– Треба ж, ми потрапили до книги.

Гвін міцно стиснула їй руку. Піднявши голову, Неста побачила, що інша рука посласниці стискає руку Емері. Гвін знову посміхнулася. Її очі яскраво виблискували.

– Наші історії гідні книги.

Неста все ще була під враженням щедрого подарунка Гвін. Прийшовши до себе ввечері, вона знайшла записку від Кассіана, який повідомляв, що йому доведеться заночувати на одній з ілліріанських застав і розібратися з дрібним зіткненням між тамтешніми загонами. До Кривавого ритуалу залишалися лічені місяці, і напруга завжди зростала, але нинішній рік видався на диво поганим. Кожні кілька днів десь спалахували сутички. Згадувалася стара ворожнеча... Зміст записки не мав на увазі веселощі, проте Неста мимоволі посміхнулася, представивши суворе обличчя Кассіана, що відновлює порядок в ілліріанських землях.

Посмішка швидко згасла. Після обіду Неста двічі вправлялася у заспокоєнні розуму, але бажаного спокою не наставало. Вона думала про подарунок Гвін і про перелякане обличчя Емері, що щось почула в темряві.

Неста сиділа за столом, підперши підборіддя долонею, і дивилася в простір.

Перед нею раптом з'явився кухоль гарячого шоколаду та кілька пісочних печенюшок.

– Дякую, – посміхнулася вона. Від шоколаду йшов дивовижний, густий аромат. – А чи можна розпалити вогонь у каміні? – тихо спитала вона. – Тільки невеликий.

Будинок миттєво виконав її прохання. У каміні спалахнуло маленьке багаття. Затріщало поліно. Неста випросталась, забувши про частування.

Це тріщало поліно у вогні, а не батькова шия. Погляд Нести перемістився на дерев'яну троянду, яку вона помістила на полицю над каміном, поруч із фігуркою огрядної жінки, що підняла руки з затиснутим у них місяцем. Якась давня богиня; можливо, навіть сама Мати. Неста не роздумувала, чому залишила троянду тут, а не закинула в шухляду комода.

В осередку тріснуло ще одне поліно. Неста здригнулася, але залишилася сидіти, дивлячись на дерев'яну троянду.

Невже вона проживе життя, що залишилося, як Емері, постійно оглядаючись через плече на тіні минулого? Їй згадалося перелякане, змучене обличчя подруги. Невже й у неї буває таке ж обличчя?

Вона гідна більшого. І Емері теж заслуговувала на більше. Шансу жити без страху та болю.

Треба спробувати. Прямо зараз. Взяти і повернутися до вогню.

Знову тріск поліна. Неста скрипнула зубами, подумки наказавши: «Дихай. Вдих на шість рахунків, затримка і видих теж на шість».

Вона дихала і рахувала.

«Це лише вогонь. Він нагадує тобі про батька та жахливу подію. Але вогонь - не батько, і хоча тобі незатишно, ти можеш подолати це почуття».

Неста зосередилася на диханні. Змусила себе розслабити кожен напружений м'яз, почавши з обличчя і діставшись пальців ніг.

«Це вогонь, продовжувала твердити вона. - Він викликає в тебе неприємні відчуття, і тому ти так поводи́ться. Але за допомогою дихання ти можеш подолати цей стан. Можеш його пропрацювати».

Її тіло майже не розслабилось, але вона нікуди не тікала з кімнати, стійко витримуючи близькість вогню, поки дрова не перетворилися на вугілля, а ті не згасли.

Неста не знала, чому їй хотілося плакати, дивлячись на іскри. Чому потім її захлеснула гордість. Виникло інше бажання: сміятися і кружляти по кімнаті в танці. Вона не зробила нічого особливого. Просто сиділа біля вогню, але вона витримала. Висиділа.

Вона не злякалась. Нехай це було непорівнянно з порятунком світу або командуванням армією, але вона зробила перший крок. Точніше, маленький крок.

Неста витерла очі і оглянула свою тиху кімнату. Раптом побачила ланцюжок соснових гілочок, що тягнувся до відкритих дверей.

Вона встала.

– І як це розуміти? – спитала вона у Будинку, виходячи в коридор.

Хвойна доріжка тяглася коридором, йшла вниз сходами, потім іншим коридором до самої бібліотеки.

– Куди ми прямуємо? – запитала Неста у струменю теплого повітря. На щастя, у бібліотеці було порожньо. Пішли навіть «сови», і тому ніхто не бачив, як вона поспішає вздовж зеленої доріжки, спускаючись по пандусу дедалі нижче. До сьомого ярусу.

Доріжка обривалася на межі сутінку та пітьми. Неста різко зупинилася.

У темряві майнув вогник. Потім ще один і ще. «Іди далі, не бійся», - говорили їй вогні.

Неста глибше вдихнула і заглибилася в темряву.

Вогники виявилися маленькими свічками, які ставлять на стіл під час чайних церемоній. Якось вона разом з Фейрою спустилася сюди і зіткнулася з жахами. Від того часу не залишилося і сліду. Тільки вогники, що перемигуються, кликали її спуститися на найнижчі яруси.

Неста продовжувала спускатися, поки не опинилася на дні. Там горів невеликий ліхтар, тьмяно висвітлюючи найближчі ряди книг. Інші тонули в темряві.

З серцем, що колотиться, Неста взяла ліхтар і стала дивлятися в темряву. Сюди не проникало фейське

світло бібліотеки. Це було серце світу. Серце буття.

Серце Будинку.

– Значить... Її пальці щільніше стиснули ручку ліхтаря. –
Ця темрява і є твоє серце.

У відповідь Дім кинув до її ніг соснову гілочку.

– Подарунок до Дня зимового сонцестояння. Для мене.

Їй здалося, як тепла рука провела по її шиї.

– Але твоя темрява ... - Від здивування її голос звучав м'якше звичайного. - Ти намагався мені це показати. Показати іншим... хто ти є у своїх потаємних глибинах. Показати те, що не дає тобі спокою. Ти намагався показати їм усі ці темні, зламані шматки, бо жриці, Емері та я... Ми такі ж, як ти.

У неї стисло горло. Будинок зробив їй чудовий подарунок. Подарував знання.

Вона підняла ліхтар вище і задула полум'я, дозволивши темряві оточити і огорнути її.

– Я не боюся, – прошепотіла вона у темряву. – Ти – мій друг і мій дім. Дякую, що поділився цим знанням зі мною.

І знову Неста відчула примарний дотик. Дім погладив їй шию, щоку і лоб.

– З Днем зимового сонцестояння, — сказала вона цій чудовій, тендітній темряві.

57

У минулі роки Кассіан з нетерпінням чекав на День зимового сонцестояння. Причин для цього вистачало, починаючи з триденної пиятики в колі сім'ї і завершуючи веселою битвою на сніжках із названими братами. Після снігового побоїща вони парилися в березяку - ілліріанській лазні - і продовжували пити, поки всі троє не падали і не засинали абияк. Якось він прокинувся... блондином і не відразу зрозумів, що на ньому перука. Тільки перука і гірлянда з хвойних гілочок, пов'язана навколо чересел на кшталт пов'язки на стегнах. Від гірлянди у нього виник дикий свербіж навколо

причинного місця, але це були дрібниці порівняно з важким похміллям.

Насамперед він любив День зимового сонцестояння за можливість посидіти поряд з тими, ким він так дорожив у житті.

Цього року, як і минулого канун свята викликав у нього огидне відчуття, схоже на вируючу кислоту.

Двір кошмарів, як завжди, потопає у святковому оздобленні, підготовлений до свята, яке триватиме три дні поспіль і захопить найдовшу ніч у році. Щовечора там влаштовуватимуть бал, і на першому Несті доведеться танцювати з Ерісом.

Цей час невблаганно наближався.

Але цей місяць він провів у ліжку Нести. Правильніше сказати, той час, поки тривали їхні забави. Одному Котлу відомо, чому потім, коли він з неї злавив, вона жодного разу не попросила його залишитися.

Кассіан стояв біля підніжжя чорного піднесення і дивився на розфуфирену юрбу мешканців Двору кошмарів. Обличчя його не обіцяло їм нічого, крім смерті. Аз завмер по інший бік з таким же обличчям.

Усі, що зібралися тут, заслуговували на те, щоб горіти в пекельному полум'ї. Всі, починаючи з Кейра, який очолював цей натовп, і закінчуючи Ерісом. Важливий гість Двору осені, високий і гордовитий, стояв поряд з Кейром, нарядившись у все чорне, як того вимагав етикет Двору ночі.

Мор зайняла місце біля тронів Фейри і Різанда, де й чекала їх появи.

Весь тронний зал був прикрашений чорними свічками, гірляндами та ягодами гостролісту. Уздовж стін тяглися столи, що стояли, щільно заставлені частуванням, але доторкнутися до їжі можна буде тільки з дозволу Фейри і Різа.

Раніше Різ приходив сюди суворим і непохитним, як чоловіча іпостась урочистої ночі. Нині він трохи

пом'якшив своє ставлення до мешканців Кам'яного міста. Кассіан не заздрив дипломатичним хитрощам Різа. Різ хотів би забути про існування Кейра, але не міг, оскільки потребував його легіону Вісників Тьми. Звідси й люб'язний тон. Однак нехай цей марнославний придурок не забуває, що на нього чекає, якщо він переступить межу. Правду кажучи, Різ змінив тон на не більш, а на трохи більш люб'язний. Вистачить з Кейра і цього.

За весь цей час вони не отримували жодних відомостей про Бріаллін і Корону. Королева нікого не посилала по Скарбницю жаху. Але Кассіан був не настільки дурний і не вважав, що вона відступилася від своїх задумів. Різ і інші дотримувалися тієї ж думки.

Нарешті високі двері тронної зали відчинилися.

Гора затремтіла від темної сили, сповіщаючи про прибуття верховних правителів. Гора співала про їхню появу. Усі повернулися до дверей. До зали увійшли верховний правитель і верховна правителька, вбрані в чорне і з коронами на головах.

Різ виглядав, як завжди, елегантно, але Фейра...

По залу прокотився вигук подиву.

Їхня сьогоднішня поява служила ще одній меті: повідомити світ про вагітність Фейри.

Фейра була в сукні з блискучих чорних смуг, дуже схожою на те, як уперше тут з'явилася. Сукня нітрохи не приховувала її випираючий живіт.

Навпаки, вбрання підкреслювало її вагітне черево, обтягнуте блискучим чорним шовком.

Обличчя Риза виражало чоловічу гордість і самовдоволення. Кассіан знав: кожного, хто хоча б не так моргне у бік Фейри, Різ іскромсає на мільйон кривавих шматків. Від Риза віяло зловісним холодом. Від Фейри – густим запахом вагітної жінки. Різ дозволяв кожному вдихати цей запах, що додатково підтверджував новину.

Увінчана короною, з животом, наповненим новим життям, Фейра виглядала стародавньою богинею. На

прекрасному обличчі – безтурботний спокій. Її червоні губи розкрилися в посмішці, призначеній Різу. Верховні правителі підійшли до своїх тронів. Кейра розривало між гнівом та потрясінням. Еріс старанно зберігав безпристрасність.

Побачивши інших учасниць процесії, Кассіан на якийсь час забув про ворогів.

Обидві сестри Фейри теж були у чорному. Вони йшли позаду верховних правителів – мовчазна вказівка на те, що обидві є частиною королівської сім'ї і мають могутню силу. Так було задумано. Нехай Еріс бачить, як високо Двір ночі цінує Несту. Цікаво, чи сестри перекинулися хоча б декількома словами, поки чекали біля входу? Неста та Елайна не розмовляли вже кілька місяців.

Елайна у чорному виглядала безглуздо. Її краса нікуди не поділася, але колір скромної сукні з довгими рукавами забирав на себе весь рум'янець з її обличчя. Здавалося, Елайна служила сукні, а чи не навпаки. Кассіан знав, як важко на неї впливала жорстокість Кам'яного міста. Але сюди вона вирушила без вагань. Коли Фейра запропонувала їй залишитися вдома, Елайна розправила плечі і заявила, що є частиною Двору ночі і вчинить так, як потрібно Різу. Для візиту сюди Елайна розпустила своє золотаво-каштанове волосся, скріпивши його на потилиці двома перлинними гребенями. За всі роки знайомства з Елайною Кассіан ніколи не вважав її заурядною. Але ця чорна сукня... як би Елайна не заявляла про свою причетність до Двору... Ця сукня висмоктувала з неї життя.

Чорна сукня Нести ледь не змусила Кассіана стати на коліна.

Вона закрутила косу навколо маківки, як робила завжди. Але цього разу до прибраної коси додалася витончена тіара з блискучого чорного каменю. Тонкі зубці виступали над ободом, утворюючи темну корону. В кінчик кожного зубця був вправлений крихітний сапфір,

наче зубці були настільки гострими, що пронизували собою небо і звідти виливалися краплі синяви.

А сукня...

Вузький ліф був густо розшитий срібною ниткою. Вузькі лямки майже зливалися з її місячно-білою шкірою. Сукня мала дуже глибокий виріз, у нижній частині якого срібне шиття служило оправою для невеликого сапфіру, що по відтінку збігався з камінням тіари. Пишний довгий поділ тягнувся по підлозі, і в тиші було чутно, як шелестять його складки.

Неста йшла з високо піднятою головою, що підкреслювало її довгу витончену шию. Губи, нафарбовані яскраво-червоною помадою, замерли в котячій усмішці, а підведені очі гостро оглядали тих, що зібралися, що стежили за кожним її кроком.

Здавалося, Неста вся світиться від зосередженості. Вона дивовижно володіла собою.

Фейра з Різом посідали на трони. Неста та Елайна встали біля підніжжя між Кассіаном та Азрієлем. Кассіан не наважувався сказати Несті жодного слова. Він навіть не дивився на неї - на чудове тіло, виставлене для огляду. Тіло, яким він стільки разів насолоджувався. Просто диво, що на її шиї не залишилося слідів його губ.

Він не наважувався глянути і на Еріса. Один швидкоплинний погляд видав би всю їхню гру. Навіть її запах (правильніше сказати, його запах, - з задоволенням думав Кассіан) був старанно прихований маскувальним заклинанням, щоб Еріс нічого не почув.

– Нехай з вами буде благодать Дня зимового сонцестояння, - сказала Фейра.

Кейр вийшов уперед і низько вклонився:

– Дозвольте висловити мої вітання.

Кассіан чудово знав: у словах цієї мразі не було ні краплі щирості.

Еріс – їхній почесний гість – став поруч із ним.

– Дозвольте і мені привітати вас обох від свого імені, від імені мого батька та всього Двору осені. - Він нагородив Фейру завченою придворною усмішкою. – Батько буде приємно схвильований цією новиною.

Губи Різа склалися у жорстоку напівусмішку. В очах зникли всі зірки.

– Упевнений, так воно й буде.

Ніякого ввічливого фасаду. Поки Фейра та їхня дитина знаходилися тут, верховним правителем Двору кошмарів був він. На кожного, хто посміє їм загрожувати, чекала миттєва смерть. Кассіан знав: Різ з насолодою усуне будь-яку загрозу Фейрі та їх ненародженому малюкові.

– Музика, - сказав у простір Різ.

Оркестр, захований за ширмами в мезоніні, слухняно заграє.

– Приступайте до бенкету, – трохи піднявши голос, розпорядилася Фейра.

Натовп розвіявся. Ті, що зібралися, поспішили до столів.

Біля піднесення залишилися лише Еріс і Кейр. Обидва навіть не глянули в бік Мор, хоча та зневажливо дивилася на них. Її червона сукня була язиком полум'я в сутінках зали.

Кассіан, одягнений у чорні обладунки, відчував себе схожим на звіра з різьблених колон, що підпирали склепіння залу. Він ретельно розчесав волосся, але не став його скріплювати. На цьому його приготування до святкування скінчилося. Майже весь день він думав про те, з якою насолодою здер би з Еріса шкіру живцем, клаптик за клаптиком. На його думку, Різ і Фейра переступили межу дозволеного, попросивши Несту вирушити з ними. Кассіан любив їх обох, але їм слід пошукати інший спосіб зміцнити союзницькі відносини з Ерісом. Яким саме він не знав.

Добре ще, що Бріалліна і Косфей поки що не робили жодних дій. Однак чуття підказувало Касіану: це затишшя

скоро скінчиться і супротивники зроблять наступний хід.

– Танцуйте, - розпорядилася Фейра, і її голос прогримів як північний грім.

Ті, хто зібрався, розбилися на пари і слухняно засовувалися в танці. Хвала богам, Кейр теж вирушив танцювати.

– Хвилинку, Ерісе, - розтягуючи слова, промовив Різ, і в його руках з'явилася довга чорна скринька. – Перш ніж ти почнеш веселощі, хочу вручити тобі подарунок з нагоди Дня зимового сонцестояння.

Кассіан зберігав зовнішнє безпристрасність, але всередині в нього все вирувало. Різ вирішив зробити подарунок цьому паршивцю?

Потік чорного вітру переніс скриньку до Еріса. Вітер не зник, а огорнув гостя. Кассіан зрозумів: Різ приховував Еріса від сторонніх поглядів. Особливо від погляду Кейра.

Еріс здивовано зігнув брови, потім підняв прикрашену різьбленням кришку скриньки. Він чомусь напружився і тихо запитав:

– Що це таке?

– Подарунок, - відповів Різ.

Кассіан миттю побачив знайомий ефес.

То був кинджал, створений Нестою і який став магічним. Кассіан ледве стримався, щоб не повернутись до Риза і Фейри і не запитати, про що вони взагалі думали.

Еріс затамував подих.

– Ти можеш відчути його силу, – сказала Фейра.

– Я відчуваю в ньому полум'я, – сказав Еріс, не торкаючись кинджалу, наче власна магія застерігала його.

Він закрив скриньку і спитав:

– Чому ви робите мені такий подарунок?

– Ти - наш союзник, - відповіла Фейра, рука якої спочивала на животі. - Ти стикаєшся з ворогами, що діють поза звичайними правилами магії. Тому буде

справедливим вручити тобі зброю, яка теж не підкоряється цим правилам.

– Значить, це створена зброя.

Кассіан внутрішньо стиснувся, очікуючи, що зараз Різ розкриє небезпечну правду про здібності Нести. Але Різ сказав:

– З моєї особистої колекції.

– Ти володів магичною зброєю і всі ці роки ховав її? Навіть під час війни?

– Не приймай нашу щедрість як само собою зрозуміле, - тихо застерегла Еріса Фейра.

Еріс завмер, але кивнув і простяг скриньку Різу.

– Нехай побуде у тебе, поки я танцюю. Спасибі, - додав він.

Кассіан відчув, що подяка була щирою.

Фейра кивнула. Різ узяв скриньку і поставив поряд з тронном.

– Знайди гідне застосування нашому подарунку. - Вона привітно усміхнулася Ерісу. - Раніше я пішла б з тобою танцювати, але в моєму нинішньому становищі... Боюся, мені не піде на користь кружляти в танці.

Фейра говорила правду. Три дні тому, за обідом, вона схопилася з-за столу і помчала до найближчого відхожого місця. Наразі вона з підкресленою увагою подивилася на своїх сестер. Елайна сумлінно зображувала зацікавленість. Неста стояла з нудним виглядом. Її ніби не чіпало, що Різ подарував створений нею кинджал.

Можливо, причина була в парах, що танцювали. Неста стежила за строкатим натовпом, ледве стримуючи бажання до них приєднатися. Вона майже не слухала розмови Різа та Фейри з Ерісом. Мабуть, музика означала для неї більше, ніж кинджал; більше, ніж магія і сила.

Фейра помітила, куди дивиться Неста.

– Сьогодні замість мене танцюватиме моя старша сестра.

Неста ледь глянула на Еріса. Той відірвав погляд від Елайни. На старшу з сестер Аркерон він дивився зі змішаним почуттям настороженості та чоловічого інтересу, через що Кассіану хотілося скрегіт зубами. Він би й заскреготів, якби вчасно не схаменувся, надавши обличчю безпристрасного виразу. Неста підійшла до Ерісу.

Еріс узяв її під руку. Обличчя Нести нічого не висловлювало. Вона й зараз йшла з високо піднятою головою. Навіть не йшла, а плавно ковзала. Вони зупинилися на краю танцювального простору, розняли руки і стали обличчям один до одного.

Ті, що зібралися, дивилися на них. Тим часом танець скінчився. Оркестр одразу ж заграв інший. Пролунали високі, мелодійні звуки арфи. Еріс з напівусмішкою простягнув Несті руку.

Здавалося, струни арфи обвилися навколо руки Нести. Вона підняла руку і з останніми вступними звуками вклала долоню в руку Еріса.

Зазвучав барабан. До нього приєдналися труби, потім віолончелі та контрабаси. Але це був ще не танець, а лише запрошення до танцю, настроювання танцюючих на його ритм. Кассіан забув про необхідність дихати. Він дивився, як широка долоня Еріса лягла на талію Нести. Неста підняла голову і вперше подивилася Ерісу в очі.

Барабан глухо вдарив востаннє, і скрипки повели свою мелодію: широку, що охоплює весь зал і пурхаючи по ньому. Неста рухалася так, ніби її подих підкорявся ритму музики. Еріс рухався разом із нею. Відчувалося, він чудово знає всі особливості танцю та мелодії, але Неста...

Вільною рукою вона підняла шлейф, щоб не заважав. Вона йшла за Ерісом. Її тіло було одночасно напруженим та розслабленим. Кассіан не знав, куди дивитися. Здавалося, звуки знову ліпили її фігуру, постійно вносячи нові відтінки. Звуки керували нею.

Еріс був заворожений її граціозністю та точністю рухів, що підкоряються музиці. Вона витончено змахувала рукою, витончено повертала шию і вигинала спину, коли музика на мить зупинялася. Поглянувши на Фейру з Різом, Кассіан побачив, що на їхніх обличчях вже немає колишньої стриманості.

До того часу, коли Неста і Еріс закінчили перший тур, Кассіан все сильніше відчував, що Елайн навіть недооцінила здібності сестри.

Музика пропалювала Несту наскрізь.

Невже десь ще існували такі ж досконалі і водночас не позбавлені первозданної пристрасті звуки? Музика зі спогадів Мор, що передається Верітасом, не йшла ні в яке порівняння з цією, що виконується музикантами. І сам танець під живу музику сприймався по-іншому. Звуки оточували її, як вода, проникали у кров. Якби вона змогла, то розчинилася б у звуках, ставши гуркотливими барабанами, високо ширяючими скрипками, передзвоном цимбал, трубами і трелі флейт.

Її розум, серце і тіло були тісні для цього, і єдиним способом віддати належне волшебству музики був танець.

Еріс, треба зізнатися, був прекрасним танцюристом.

Кружлячи по залі, він жодного разу не глянув убік. Тільки на неї, на її гнучке тіло, що звенить, як струни арфи. Його рука все міцніше обіймала її за талію, пальці упиралися в ложбинку спини. Неста відповідала легкою усмішкою, ледве розкриваючи щедро нафарбовані губи.

Неста рідко фарбувала губи і ніколи не вибирала надто яскраві відтінки. Тепер її губи здавалися втіленням гріха. Але помада була вибором Мор. Вона ж густо підвела Несте повіки. Зірнувши в дзеркало, Неста не впізнала себе.

Звідти на неї дивилася Королева ночі. Безжальна, холодна і прекрасна, якою її хотів зробити бог Лантіс. Дружина Смерті.

Ні. Сама Смерть.

Еріс прибрав руку з її талії. Неста закружляла, встигаючи за каскадом звуків. Круження тривало кілька секунд, після чого мелодія набула колишньої плавності. Їхні очі знову зустрілися. В очах Еріса сяяло полум'я. І раптом він знову закрутив її. Це вибивалося із загальної картини танцю, але Неста слухняно закружляла, ловлячи його погляди. Поділ її сукні перетворився на шовковий вихор.

Еріс схвально зігнув губи. Неста пройшла його випробування.

Вона посміхалася, змушуючи очі виблискувати. «Примусь його повзати перед тобою», - говорила Мор.

Але спочатку вона вдосталь натанцюється.

Кассіан добре знав цей танець. Віками його танцював і дивився, як танцюють інші. Танець мав особливість: за півхвилини до кінця музика перетворювалася на шалену лавину звуків, що мчали вгору. Більшість танцюристів продовжували рухатися у звичайному ритмі, і тільки найсміливіші наважувалися на дванадцять обертань. Потрібно було не просто кружляти, а одночасно рухатися вперед. Обертання вдавалося не всім. У кращому разі така жінка виглядала дурненькою, у гіршому – з розмаху падала на підлогу.

Неста погодилася спробувати.

Еріс її підтримав. Його очі виблискували насолодою хижака.

За півхвилини до кінця музика значно прискорилося. Застукали барабани, пронизливо заспівали скрипки. Пари припинили танцювати. Всі дивилися на Несту.

На Несту, яка колись була людською жінкою. Несту, яка перемогла смерть. Зараз вона вся світилася, наче проковтнула місяць.

Вклинившись між звуками, Еріс підняв руку Нести над головою і закрутив її з такою силою, що її підбори відірвалися від підлоги. Вона ледве встигла завершити

один оберт, як Еріс закрутив її знову. Її голова оберталася з такою точністю, що у Кассіана перехопило подих.

А її ноги...

Коло за колом. Еріс і Неста переміщалися спустілим простором, як нічний ураган. Ноги Нести рухалися з такою швидкістю, що втратили чіткість контурів. Кассіан знав, що Еріс кружляє її, тримаючи за руку, але основний упор припадав на ноги, що задавали рухи. Зараз Неста вела у танці. На сьомому колі вона повністю встала навшпиньки.

На дев'ятому Еріс випустив її пальці. І Неста (її рука, як і раніше, була піднята над головою) прокружилася ще тричі. Щоразу сапфіри на тіарі спалахували, наче спалахнули внутрішнім вогнем. Поруч хтось здивовано вигукнув. Здається, Фейра.

Тепер Неста кружляла сама, на пальцях однієї ноги. Кружилася і посміхалася. То була приклеєна посмішка придворної пані.

Жодної манірності, тільки чиста, шалена радість, дарована музикою, танцем і щирим розчиненням у звуках і рухах.

Це було схоже на народження нової істоти. Або відродження того, в кому життя ледве тепліло.

Коли Неста завершила останнє коло, вступивши в протиборство з основними законами руху та простору, Еріс знову взяв її за руку і прокрутив ще тричі. Його руде волосся спалахнуло вогнем, ніби відбиваючи неприборкану, первозданну радість, що хльостала з Нести.

Мати Нести прочила їй принца. На думку Кассіана, вона недооцінювала свою дочку. При такому рівні досконалості поруч з Нестою міг бути лише король або імператор.

Вона спокушала Еріса, не докладаючи особливих зусиль. Перешіптування в залі підтверджували, що не один Кассіан це помітив.

Еріс пив усмішку Нести. Його очі світилися тілесним бажанням. Він знав, в кого могла б перетворитися Неста, якщо трохи зіграти на її честолюбстві і направити в потрібне русло.

Знай він, що їй підпорядковувалися предмети зі Скарбниці жаху і що подарований йому кинджал був створений нею...

Різ зробив помилку, привівши її сюди, виставивши перед Ерісом і перед світом.

Вийшовши зі свого кокона горя і гніву, ця нова Неста цілком змогла б поставити навіколішки всі двори. Усі королівства.

Музика звучала все вище та вище. Її темп постійно нарастив. На останніх звуках Еріс знову відпустив руку Нести. Неста одна зробила ще три бездоганні обертання, після чого Еріс став на одне коліно і подав їй руку.

Почувся завершальний звук. Неста з надприродною легкістю зупинилася, беручи руку Еріса. Її спина зігнулася. Вона вскинула іншу руку, тріумфуючи свою перемогу.

Оркестр заграє наступний танець. Неста слухняно пішла за Ерісом. Цей був простіше і легше за попередній, чия музика ще співала в її крові.

Її партнер був чудовиськом, але танцювати він умів. Він знав, що її тіло потребує цих одиночних кружлянь, і подарував їх їй не раз, а двічі. Проте їй і двічі було мало. Якби не ця важка сукня, вона попросила б оркестр знову виконати попередній танець, щоб вдосталь накрутитися однією, здійснюючи подвійні і потрійні обертання і керуючись виключно чуттям і музичним слухом.

Неста була п'яна від музики. Але цей танець не вимагав шалених кружлянь та виплеску емоцій. Здавалося, диригент хотів дати їй перепочити або просто поговорити зі своїм партнером.

Янтарні очі Еріса уважно дивилися на неї.

– Думаю, Різанд і далі тебе ховатиме.

Звісно. Сюди її привели для єдиного завдання: лестити Ерісу, утримуючи його в союзниках.

– Ми недавно бачилися.

– Вражаюче видовище. - Еріс посміхнувся. - Я насолоджувався, як ти відбрила Тамліна, змусивши його відступити з підібраним хвостом. Але цей бік твоєї особистості я бачу вперше. Післявоєнний час тебе змінив.

– Сподіваюся, на кращу сторону, - Неста не посміхнулася, але витримала його пильний погляд.

– На більш цікавий бік, це безсумнівно. Схоже, сюди ти з'явилася, щоб взяти участь у чужій грі.

Еріс покружляв її, потім прошепотів на вухо:

– Не вір брехливим історіям, які вони тобі розповідають про мене.

– Та ну? - Неста відсунулась і глянула йому в очі.

Еріс кивнув у бік трона, де Мор разом з Фейрою і Різом спостерігала за їх танцем. Обличчя Мор було безпристрасним і відчуженим.

– Вона знає правду, але нікому не каже.

– Чому?

– Тому що боїться цієї правди.

– А тобі своєю поведінкою не добитися прихильності.

– Не добитися? Хіба я не перебуваю в союзницьких стосунках з вашим Двором, постійно ризикуючи, що батько дізнається про це і вб'є мене? Хіба я не пропоную допомогу у всіх задумах Різанда? - Він знову закрутив Несту. – Вони вірять у ту версію того, що сталося, яке легше проковтнути. Я завжди вважав Різанда мудрішим, але він заплющує очі там, де справа стосується його рідних та найближчого оточення. Словом, усіх, кого він любить.

– А ти? - Скривила губи Неста. – Кого ти любиш?

– Хочеш дізнатися про мої переваги? – Посмішка Еріса набула бритвенної гостроти.

– Я просто сказала, що нині важко знайти хорошого партнера по танцях.

Еріс засміявся, і його сміх відчувався як дотик шовку до шкіри.

– Ти цілком права. Хороші партнерки теж трапляються рідко. Особливо такі, хто може і танцювати, і обезголовити правителя Сонного королівства.

Вона показала йому шматочок «тієї» Нести. Дозволила побачити нестримний гнів та срібний вогонь, який він бачив під час їхньої раптової зустрічі з Тамліном. Потім вона моргнула, і вогонь зник. Обличчя Еріса напружилося, але не від страху.

Танець закінчувався. Еріс ще раз закрутив її, знову прошепотів на вухо:

– Твою сестру Елайну називають красунею, але сьогодні ти її затьмарила.

Він погладив її по голій спині. У відповідь Неста злегка зігнулася.

Неста змусила горло здригнутися. Її танці порозовіли.

Танок змінився новим. Вони продовжували танцювати. Цей танець був швидше за попередній і складніший у рухах. Неста пам'ятала його з уроків з Мор. Виконуючи цей танець, Неста щоразу занурювалася в чарівний сон, поки в самому кінці темп не прискорювався, залишаючи її бездиханою. Її очі виблискували, передчуваючи цей момент.

– Ти даремно витрачаєш час при Дворі ночі, — пробурмотів Еріс, коли вони кружляли і шлейф сукні Нести затуляв їх від інших танців. – Абсолютно даремно.

– Сумніваюся, що це комплімент.

Він знову посміхнувся. Краєчком ока Неста вловила якийсь рух, але продовжувала дивитись на Еріса і танцювати, поки під вухом не пролунало:

– Посторонься.

Холодний голос Кассіана порушив чари музики, змусивши Несту зупинитися. Кассіан стояв перед нею,

серед моря танцюючих. І хоча більшість були в чорному одязі, обладунки та зброя... виділяли Кассіана. Він здавався справжнім породженням ночі.

– Я не приймаю накази від різної звірини. - Еріс зміряв його зневажливим поглядом.

Неста придушила невдоволення і холодно запитала Кассіана:

– Це ти так висловлюєш бажання потанцювати зі мною?

– Так.

Світло-карі очі Кассіана палали жорстокістю. Невже він всерйоз повірив тому, що побачив під час їхніх танців?

– Іди й сядь біля хазяйських ніг, пес, – оскалив зуби Еріс.

Несті була потрібна вся сила волі, вся зосередженість розуму, щоб не вчепитися Ерісу в горло. Але вона придушила свою лютість, відправивши туди ж, де тримала магичну силу.

– Ерісе, ти стаєш власником, а такі партнери нікому не подобаються.

На Кассіана вона навіть не глянула. Боялася побачити біль у його очах після образи, кинутої Ерісом, і не знала, як поведеться сама. Фейра з Різандом подарували Ерісу її магичний кинджал, щоб він і надалі залишався їхнім союзником. Вона не поставить під удар стратегію двору. Тому, висловивши закид, вона вже м'якше додала:

– Пора дати й іншим потанцювати зі мною.

– Ми ще пограємо, Неста Аркерон, – глузливо усміхнувся Еріс і, навіть не глянувши на Кассіана, пішов до тронного піднесення.

Навколо продовжували танцювати.

– Що, тепер задоволений? – запитала Кассіана Неста.

– Ні.

Обличчя Кассіана було кам'яним. Озирнувшись, Неста побачила такі самі обличчя у Різа та Фейри. Ті безперечно кричали на Кассіана по сполучних нитях. Але

якщо вони з Касіаном занадто довго стоятимуть у такій позі, заклинання, сплетене нею навколо Еріса, може розсипатися, і тоді...

Кассіан простяг їй руку. У нього смикнувся кадик.

Він нервувався. Цей воїн, що протистояв цілим ворожим арміям, що стільки разів опинявся на краю смерті, потрапляв у такі колотнечі, що диво, як він досі живий... зараз нервувався.

У Нести потепліло всередині. Вона простягла руку. Їхні мозолисті пальці переплелися. Його рука лягла їй на талію. Широченна рука, що покривала майже половину її талії. Неста підхопила шлейф сукні і підняла очі на Кассіана.

Неста ввела його, точніше, їх обох у танець.

Кассіан слідував за нею.

Він значно поступався Ерісу. Кассіан не умів інстинктивно рухатися в такт музиці, і Несті доводилося його вести. Але він старався, старанно наслідуючи кожний її рух, весь цей час не зводячи з неї очей.

Їхні кроки прискорилися. Нарешті Кассіан увійшов у ритм танцю.

Він кружляв Несту, а коли вона стала кружляти одна, його руки чекали, щоб її підхопити. Кассіан усміхнувся їй, і навколишній світ померк.

Музика перестала бути найпрекраснішою. Місце музики зайняв Кассіан. Несті було не зупинитися. На губах її розцвіла посмішка у відповідь, і обличчя світилося яскраво, як зоря.

Кассіан поступився Несту тільки Азрієлю, який легко і витончено закрутив її в черговому танці.

Він пройшов до столу, щоб налити собі келих вина. Кілька придворних дивилися на Несту, що танцювала. Він перехопив їхні погляди і мовчки показав, що буде з ними, якщо вони наважаться хоча б наблизитися до неї. Придворні поспішили відійти. Кассіан притулився до

колони, задоволений тим, що Неста танцює не з кимось, а з його названим братом.

Незабаром до нього підійшла Мор.

– Схоже, наші уроки не пропали даремно, – усміхнулася вона.

– Я перед тобою в боргу. - Кассіан поцілував її в щоку.

Всі ці тижні вони потай вправлялися. Мор з великим ентузіазмом поставилася до його прохання і погодилася допомогти.

Але зараз її очі були похмурими, а обличчя втратило рум'янець.

– Як справи? — спитав Кассіан, не забуваючи про те, хто їх оточує.

Пам'ятаючи, ким була і ким нині була для них Мор.

– Чудово, – посунула плечем Мор. - Я насолоджувалася, стежачи за нею. – Вона кивнула у бік танцюючої Нести. – А ти, треба розуміти, ні, – додала Мор, штовхнувши його ліктем під ребра. — Тобі навіть довелося втрутитися.

– Різ це залагодить.

– Вже залагоджує.

Слідом за Мор Кассіан глянув у бік піднесення. Там стояв Еріс, розмовляючи з Різом та Фейрою.

Різ миттю глянув на них із Мор. Кассіан зрозумів, що йому дозволяють чути, про що йдеться. Він був усередині розуму Різа, бачачи і чуючи те, що відбувається очима і вухами названого брата. Судячи з застиглої пози Мор, Різ покликав у свій розум і її.

– Отже, Різанд, - говорив Еріс, засунувши руки в кишені, - ти показав мені, що я можу отримати. Згоряю від цікавості: про що ти попросиш натомість?

«Що?» - Подумки запитала у Різа Фейра.

Кассіан хотів поставити таке ж питання. Він напружився всім тілом. Але Різ, розвалившись на троні, навіть не ворухнувся.

– Як розуміти твоє запитання, Ерісе?

Очі Еріса блищали від хтивості. Жадібної, розважливої хтивості. Кассіан придушив бажання загарчати на весь зал.

– А так і розуміти: я дам тобі все, що не попросиш, в обмін на неї в якості моєї нареченої.

Кивком Еріс вказав на скриньку з кинджалом:

– Я б віддав перевагу їй зброї з твоєї колекції.

«Він протанцював із нею лише три танці!» – майже заверещала Фейра. Різ з усіх сил кріпився, щоб не посміхнутися.

Кассіан дивився тільки на горло Еріса, думаючи, чи придушити високого гостя або перерізати йому горлянку. Нехай стікає кров'ю прямо на підлозі.

– Рішення приймаю не я, - спокійно відповів Ерісу Різ. – У будь-якому разі безглуздо пропонувати мені все, що я не захочу, в обмін на неї.

– У мене свої причини. - Еріс випнув щелепу.

Тіні в очах Еріса підказували Кассіану: у цієї поспішної пропозиції є якесь підґрунтя. Щось таке, чого не могли вивідати шпигуни Аза, заслані до Двору осені. Різу досить зазирнути в розум цього мерзотника, і вони б знали точно, але... таке поводження з союзниками було неприпустимим. Вимагаючи довіри з інших, Різ не мав права сам його порушувати. І тут Кассіану не було в чому дорікнути свого названого брата.

– Одну з них можу назвати, — додав Еріс. – Я б відплатив Кассіану, що зруйнував мої заручини з Морріганою.

Кассіан стиснув кулаки. Мор торкнулася його руки. Дотик був ніжним, підбадьорливим.

«А чи не кинути нам його звірам в ямі і справу з кінцем?» - обурено запитала Фейра.

І знову губи Різа злегка здригнулися. «Яка ти кровожерна», – почув Кассіан його відповідь дружині. Вголос він запитав Ерісу:

– І ти готовий дати мені що завгодно, починаючи від армії Двору осені до твого первістка, в обмін на згоду Нести стати твоєю дружиною?

Кассіан тихо загарчав. У цій грі Різ зайшов занадто далеко.

Очі Еріса блиснули.

– Первістка не віддам, а все інше – так. Тобі, Різанд, потрібне підкріплення у війні проти Бріалліни та мого батька. Ти його отримаєш. - Він скривив губи в посмішці. – Хіба я дозволив би сестрі моєї дружини йти в бій без підкріплення?

«Ти можеш повернути всі подарунки до Дня зимового сонцестояння в обмін на дозвіл мені розірвати його на шматки», – передала по сполучній нитці Фейра. Кассіан стиснув губи, щоб не вигукнути «згоден».

Але Різ, цей придурок, мовчки посміхнувся. Його обличчя залишалося непроникним.

– Я обдумаю твої пропозиції і поговорю з Нестою. Не забудь кинджал. Він тобі може стати в нагоді.

Кассіан глянув на Несту, що продовжувала самозабутньо танцювати з Азрієлем.

У ньому нічого не спалахнуло.

Але Еріс... Союзник він там чи ні, Кассіан постарається, щоб цей паршивець отримав по заслугах.

58

Історія повторювалася. Рік тому Неста ось так само стояла на зимовій вулиці.

Правда, перед іншим будинком та в іншій частині міста, але решта співпадала. Вона стирчала зовні, поки інші святкували Зимове сонцестояння, і почувала себе примарою, що зазірала у вікно.

Сидра за будинком вкрилася льодом. Лужайка, що веде до річки, була білою від пухнастого снігу. Але будинок біля річки був багато прикрашений хвойними гілками і гірляндами, які так і кликали всередину – до тепла та веселощів.

– Перестань хмуритися, – сказав їй Кассіан. – Ми прийшли на свято, а не на похорон.

Неста сердито подивилася на нього, але він уже відчинив двері, і звідти вирвалися звуки музики та сплески сміху.

Між ними не було близькості після балу в Кам'яному місті, ні потім. Того вечора, коли вони повернулися до Будинку вітру, Кассіан відчував сильне бажання, проте Неста послалася на втому і пішла до себе.

Ледве музика замовкла і скінчився танець, Неста раптом зрозуміла, як безглуздо посміхалася йому і як низько опустила захисні перепони у своєму розумі. Після Азріеля з нею ще двічі танцював Еріс. Його очі висловлювали такий недвозначний намір, що Неста зрозуміла: вона добротню обплела його змовою. Еріс поставив на неї, запропонувавши високу ціну. Неста не без самовдоволення думала про це.

Як бути з його пропозицією - про це нехай думають Фейра і Різанд.

А вона зосередилася на вправах, цілком віддавшись їм. На час урочистостей заняття були припинені, але вранці після балу вона піднялася на майданчик і нещадно колошматила дерев'яного супротивника, проганяючи з голови вихор думок.

Зараз вона увійшла за Кассіаном до будинку біля річки. Кассіан відразу ж вирушив у сімейну вітальню, по дорозі кинувши на лаву свій заповнений снігом плащ. Неста похмуро глянула на сніг, що прокидався на парчеву оббивку, і підняла плащ. Вона була готова знайти будь-який привід, аби не з'являтися у вітальні. Вона розстебнула свій плащ і почала шукати вішалку або шафу. Шафу вона розшукала під сходами. Неста повісила туди обидва плащі, шумно видихнула і зачинила дверцята.

– Ти прийшла, - пролунав за спиною голос Елайни.

Неста навіть здригнулася. Вона не чула кроків сестри. Оглянувши Елайну з голови до п'ят, вона подумки

запитала: чи не брала її сестриця уроки безшумного підкрадання у Азріеля або двох напівпримарних дівчат, яких називала подругами. Замість тодішньої чорної сукні, яка лише потворила Елайну, на ній було інше, з оксамиту кольору аметиста. Волосся, завите в локони, спускалося до талії. Її вигляд говорив про міцне здоров'я. Все було в повному порядку, крім...

У каріх очах Елайн застигла настороженість. Зазвичай, такий погляд призначався Ласену. Той, напевно, знаходився зараз у вітальні. Неста знала, що Різ з Фейрою його запросили. А насторожений погляд Елайни був спрямований на неї...

Зустрівшись перед балом, вони ні словом не згадали свою сварку. Неста старанно уникала Елайн до кінця бала. Вона не знала, що сказати сестрі і як виправити ситуацію.

Неста відкашлялася.

– Касіан сказав, мені... варто сюди прийти.

– Фейра тобі заплатила, як минулого року? – Очі Елайни спалахнули.

– Ні, – відповіла Неста, і її обдало хвилиною сорому.

Елайна зітхнула, дивлячись поверх плеча Нести на відчинені двері вітальні. На торжество, призначене тільки для їхнього вузького внутрішнього кола.

– Прошу тебе, не засмучуй Фейру. Як-не-як, це її день народження. І в її становищі...

– Да іди ти, - огризнулася Неста і, схаменувшись, замовкла.

Елайна моргнула. Неста теж моргнула, охоплена жахом.

І раптом Елайна голосно розреготалася.

Неста мовчки дивилася на сестру, розриваючись між здивуванням і бажанням кинутися в крижані води Сидри.

– Я... я дуже винна перед тобою.

Елайна підняла руку, витираючи інші очі.

– Ти ніколи мені такого не говорила, – Вона знову засміялася. – На мою думку, це добрий знак. Згодна?

Неста мовчки похитала головою, нічого не розуміючи. Елайна взяла її під руку і повела до сімейної вітальні. Біля дверей стояв Азріель, уважно дивлячись на сестер. Здається, він чув гучний сміх Елайни, але не міг зрозуміти причини.

– Я ходила подивитися, як там десерт, – сказала йому Елайна, підводячи Несту до дверей.

Співак тіней злегка кивнув Несті. Його погляд знову перемістився на Елайну, і хоча Азріель зберігав безпристрасний вираз обличчя, в очах щось майнуло. Точніше, якась іскорка проскочила між ним та Елайною. Елайна на мить завмерла, кивнула Азріелю і пройшла повз, ввівши Несту у вітальню.

Мор розташувалася на зеленому оксамитовому дивані перед каміном. Навпроти на такому ж дивані сидів Варіан, тримаючи на колінах Амрену. Поруч із ними сиділа Фейра, поклавши руку на живіт. Різ сидів у кріслі. Друге зайняв Кассіан. Поруч із його кріслом стояв Ласен, сперечаючись з ним про якесь змагання.

Неста намагалася покликати сюди Емері та Гвін, але обидві відмовилися. Емері сказала, що змушена відвідати свою жахливу сімейку, а Гвін зізналася, що не готова йти з бібліотеки далі за майданчик для вправ. І тому Неста пішла одна, щоб знову опинитися серед тих, з ким зустрічалася рік тому.

Тоді вона поводитися як нахмурена ображена дитина, що забилася в дальній кут. А потім її винесло з дому.

Фейра усміхнулася їй. Від молодшої сестри віяло здоров'ям та життям. Але погляд Нести ковзнув на Амрену.

Та навіть не глянула в її бік. Натомість Варіан подивився. Насторожено. Його погляд був досить промовистим. Амрена не хотіла з нею говорити.

Несті стиснуло груди. Але Кассіан покликав її до себе. Він встав, поступившись їй кріслом, хоча меблів у вітальні було більш ніж достатньо.

– Сідай. Принести тобі м'ятного чаю?

Неста усвідомлювала, що на неї дивляться, і ненавиділа їх за таку увагу. Але вона кивнула Кассіану і сіла.

– З днем народження, Фейра.

– Спасибі, – знову посміхнулася їй Фейра.

Найважче було позаду. Неста вдала, що не помітила загального полегшення. Вона повернулася у бік Ласена. Той привітався з нею легким кивком. Вигляд у нього був насторожений. Хитра Елайна влаштувалася між Фейрою та Варіаном, якнайдалі від Ласена. Азріель продовжував підпирати двері.

– Як Двір весни? - Запитала Неста.

Справа від неї весело тріщали дрова в осередку. Вона пропустила ці звуки через себе та відпустила. Визнала, що нагадує їй тріск полін, і звільнилася від спогадів, зосередившись на Ласені.

– Як і слід очікувати, - ухильно відповів їй той.

По напрузі, що наповнила вітальню, Неста зрозуміла: Тамлін вже знає про вагітність Фейри. Похмуре обличчя Ласена підтверджувало, що новина боляче вдарила по верховному правителю Двору весни.

– А як Юріан з Весс?

– Займаються улюбленою справою: гризуться між собою, - різко відповів Ласен.

Неста не розуміла цих дипломатичних полунятків. Мабуть, їй життя не вистачить, щоб у них розібратися.

– Як твоє навчання? - Потягуючи чай, спитав Ласен.

– Успішно, – відповіла вона, посміхнувшись по-справжньому. - Ми зараз вчимося потрошити противника.

Ласен поперхнувся чаєм, ледь не проливши залишки їй на голову. З'явився Кассіан із чашкою чаю для Нести.

Простягнувши їй чашку, він гордо повідомив Ласену:

– Як ти і очікував, Нес попереду всіх.

– Я завжди любила ці вправи! – Мор підняла келих у жартівливому тості.

– Але поки що ніхто з нас не зміг перерізати мечем стрічку, – похмуро зізналася Неста.

– Так ви всерйоз вивчаєте валькіріанські премудрості?
- Здивувалася Мор.

Неста кивнула. Під час уроків танців їм було ніколи розмовляти, і вона не вдавалася в подробиці навчання.

– Не заперечуєте, якщо я приєднаюся до вас, коли остаточно повернуся з Валлахана? – з посмішкою запитала Мор. — До тієї війни мені не випало нагоди повчитися у валькірій, а потім їх не стало.

– Думаю, жриці будуть тільки раді бачити тебе, - сказала Неста і озирнулася на Кассіана.

Той махнув рукою, показуючи, що не заперечує.

– Заодно зможу переконатися, чи носить Кассіан мій подарунок. – Посмішка Мор стала хижою.

– Пощадіть мене боги, – простогнав Кассіан.

У Нести звело живіт. Вона ж не купила їм нічого. Вона і Кассіана залишила без подарунка. Поки летіли сюди, вона заїкнулася про свою помилку. Він відповів, що це не має значення, але... для неї це мало значення.

Неста сиділа з чашкою в руках. Розмова крутилася навколо неї, але їй вдалося подолати знайомий жах і нарівні з усіма брати участь у розмові. Чи надовго її вистачить?

Азріель, як і раніше, стояв біля дверей. Коли Мор заговорила з Фейрою про її картини, Неста встала і підійшла до нього.

– Чому ти підпираєш двері і не сядеш? — Вона теж притулилася до одвірка.

– Мої тіні не дуже люблять вогонь.

Гарна брехня. Вона не раз бачила Азріеля, що сидів біля каміна. Причина була в іншому. Неста здогадувалася

в кому.

- Навіщо ти тоді прийшов, якщо тебе це так мучить?
- Різ попросив. Я б його образив, якби не прийшов.
- Дурна штука ці свята.
- Я так не думаю.

Неста здивовано подивилася на нього.

- Свята зближують нас. Дарують нам радість.

З'являється час, коли можна нікуди не поспішати. Можна зібратися разом, згадати минуле, поговорити про майбутнє. Непоганий спосіб провести час.

Навколо його страждальних очей клубилися тіні. Неста інстинктивно торкнулася його плеча, даючи зрозуміти, що розуміє, чому він стоїть тут і не хоче пройти до вогню.

Але це його таємниці. Захоче – розповість.

Обличчя Азріеля залишалося безпристрасним.

Неста підбадьорливо кивнула йому і, повернувшись у вітальню, присіла на підлокітник найближчого дивана.

Десять за годину Мор забурчала щодо подарунків. Різ клацнув пальцями, і в вітальні з'явилася гора звертків.

Кассіан внутрішньо приготувався до страшного подарунка від Мор і миттю глянув на Несту. Подарунок для неї лежав у кишені. Кассіан збирався вручити його потім, наодинці. Так було і минулого року, але той подарунок опинився на дні Сидри. Мабуть, течія забрала ту річ в море.

Той подарунок він шукав кілька місяців. Книжку, настільки маленьку, що вона містилася в руках ляльки. Але ця дорогоцінна мала коштувала йому чималих грошей. Книжечка була прикрашена кольоровими ілюстраціями та створена умілими руками гномів із породи фейрі. Одна із перших друкованих книг. Цей раритет не призначався для читання, проте Кассіан думав, що Неста, любила книги, гідно оцінить його подарунок, хоча вона й ставилася зневажливо до всього фейского. Щойно скринька з книжечкою втекла під

льодом, він тут же пошкодував про свою гарячість, але... тієї ночі він поводився безглуздо.

Кассіан благав богів, щоб у цей рік усе було по-іншому. На це вказували його відчуття.

Нинішня Неста сильно відрізнялася від колишньої. Вона стала зовсім іншою. Нехай вона не сміялася залиvistо, як Мор і Фейра, не посміхалася привітною усмішкою Елайни, але вона говорила, брала участь у спільній бесіді і іноді посміхалася. Вона все бачила та чула. Навіть вогонь, на який, здавалося, не звертала уваги. Груди Кассіана наповнилися гордістю. Він відчував полегшення. Це почуття тільки посилилося, коли Кассіан побачив, що Неста помітила відстороненість Аза і спробувала його розговорити.

Тільки Амрена підкреслено ігнорувала Несту. Неста платила їй тим самим. Напруга між ними була схожа на застиглу блискавку. Інші намагалися цього не помічати, а Несту та Амрену цілком влаштовувало таке становище. Обидві старанно вдавали, ніби предмета їхньої неприязні не існує.

Ніхто не робив подарунків для дитини. Це суперечило фейській традиції. Подарунки, зроблені до народження дитини, вважалися спокусою долі і могли спричинити лиха. Зате Фейра на свій день народження здобула гору подарунків.

Кассіан, як завжди, отримав вельми різношерсті подарунки: стародавній манускрипт про війну від Різа, відерце в'яленої яловичини від Азріеля («Я знаю, як ти обожнюєш в'ялене м'ясо», – почувши сміх Кассіана, заявив Азріель) і на диво безглуздий зелений светр від Мор, що надавав його шкірі жовтяничний відтінок. Амрена подарувала йому дорожній набір прянощів («Щоб не страждав від прісної їжі у своїй Іллірії»), а Елайна – керамічний кухоль з кришкою. Кухоль був захищений особливими заклинаннями і тому не бився, а чай у ньому годинами залишався гарячим.

Фейра подарувала йому картину. Кассіан відкрив подарунок у затишному кутку і ледве стримав сльози. Подарунок він сховав за стілець. Це був груповий портрет його, Азріеля та Різа, що стояли на вершині Раміеля після закінчення Кривавого ритуалу. Закривавлені, поранені, забруднені; обличчя похмуро-горді, а сплетені руки стосуються священного каменю. Щоб передати все з такою точністю, Фейре, напевно, довелося зазирнути в розум Різа.

Ласен привіз подарунки лише для Фейри та Елайни. Елайні, яку він продовжував вважати своєю справжньою парою, він подарував перлинні сережки. Відкривши коробочку, Елайна стримано подякувала Ласену. Кассіан не симпатизував гостю, але йому було боляче бачити, як той старанно ховає розчарування та тугу. Елайна ушла в себе. Від її недавньої сміливості не залишилося і сліду.

Кассіан відчував, що Неста спостерігає за ним, але варто йому подивитися в її бік, як її обличчя ставало непроникним. Подарунки вона отримала лише від Фейри та Елайни. Сестри разом подарували їй річний кредит на покупку книг у її улюбленій книгарні. Внесеної суми вистачало приблизно три сотні книг. Сестри вважали, що на рік їй цього вистачить з лишком. На думку Кассіана, вони не вгадали. П'ятсот книг – це було б ближче до істини.

Але потім до неї підійшов Азріель. Неста розгублено заморгала, побачивши подарунок, який він поклав їй на коліна.

– Я тобі нічого не подарувала, - зніяковіло вимовила вона і почервоніла.

– Нічого страшного, - усміхнувся Аз. - Я не ображусь.

Кассіан тримав у руках подарунок, призначений Мор: срібний гребінь і щітку для волосся, де на кожному предметі було вигравіроване її ім'я. Але мимоволі косився у бік Нести, що відкривала шкатулку з

подарунком. Зазирнувши всередину, вона з подивом подивилася на Азріеля:

– Що це?

Азріель вийняв срібну паличку, сложену навпіл, і розпрямив її. З одного кінця була прищіпка, з іншого – скляна кулька.

– Це світильник. Ти можеш прикріпити його до будь-якої книги, яку читаєш. Фейське світло освітлюватиме сторінки, і тобі не доведеться напружувати очі.

Неста доторкнулася до кульки розміром із ніготь її великого пальця. Шарик спалахнув, і на її колінах позначилося яскраве коло світла. Вторинний дотик погасив світло. Поривчасто схопившись, Неста обняла Азріеля за шию.

У вітальні стало тихо.

Але Азріель лише засміявся і ніжно обійняв Несту. Кассіан без жодних ревнощів дивився на них.

– Спасибі, — квапливо промовила Неста, швидко розтиснувши руки. – Чудовий подарунок.

Азріель почервонів і відійшов. Навколо нього клубилися тіні.

Неста подивилася на Кассіана, і в її очах знову спалахнуло знайоме світло. Йому захотілося одразу вручити їй свій подарунок. Проте він пригасив порив доводами розуму. Нагадав собі, чим скінчилася його минулорічна спроба. Нагадав, що після балу вона не шукала близькості з ним, і... стримався.

Не хотілося знову залишитися з розбитим серцем.

Час наближався до першої години ночі. Очі Нести стулялися від втоми. Решта учасників урочистостей продовжували випивати. Їй вина не пропонували, та й самій не хотілося. Вона не брала участі в загальних веселоощах, не співала і не танцювала. Але встояти перед солодким не могла і з'їла кілька великих шматків величезного святкового торта, прикрашеного рожевою глазур'ю.

Кассіан сказав, що вони заночують у будинку біля річки, оскільки він надто п'яний, щоб летіти до Будинку вітру. Мор і Азріель теж занадто п'яні, щоб перекинути їх туди, тим більше, що останню частину шляху все одно довелося б летіти. А Різ і Фейра до того моменту вже будуть насолоджуватися один одним.

Двері кімнати, відведеної Несті, були відчинені. У середині м'яко горіли кульки фейського світла. У просторій кімнаті панували білий, кремовий та жовтувато-коричневий відтінки. На мармуровій полиці над каміном у скляних банках блимали свічки. Тяжкі сині оксамитові штори були опущені на ніч - єдині острівці синього кольору, крім кількох синіх і блакитних дрібничок. Обстановка була заспокійливою. Пахло жасмином. Оздоблення повністю відповідало смакам Нести. Якби вона мала можливість, саме так вона б і обставила свою кімнату.

Адже вона мала можливість. Фейра пропонувала, але відмовилася. Тоді Фейра все зробила сама, пам'ятаючи смаки своєї старшої сестри.

Неста присіла до туалетного столика і в тиші подивилася на себе.

Скрипнули двері. Кассіан, що увійшов, притулився до косяка, дивлячись на її відображення в дзеркалі.

– Ти навіть не захотіла побажати мені на добраніч?

– Я втомилася, — відповіла Неста, відчуваючи, як б'ється серце.

– Твоя втома триває не першу ніч. Що трапилось? — спитав Кассіан, схрещуючи руки на грудях.

– Нічого. - Неста хитнулася на м'якому стільчику, що обертається, повернувшись обличчям до Кассіана. — А чому ти не вниз?

– Ти так і не запитала про свій подарунок.

– Я подумала, що нічого від тебе не отримаю.

Кассіан відштовхнувся від косяка і зачинив двері. Несті здалося, ніби він стягнув на себе все повітря в кімнаті.

– Чому ти так подумала?

– Подумала, і все, - знизала вона плечима.

Їх розділяло ліжко. Кассіан дістав з кишені скриньку і поклав на покривало:

– А ось і не вгадала.

Кассіан дивився, як вона встає зі стільчика і підходить до ліжка. У нього злегка тремтів кадик – єдина ознака хвилювання.

Спітнілими руками Неста підняла скриньку, оглянула, але відкривати не поспішала.

– Я хочу вибачитися за свою поведінку на торішньому Дні зимового сонцестояння. Я тоді погано поводитися.

Тоді він теж їй щось подарував. Але їй було начхати на його подарунок. Вона поводитися гидко і навмисно хотіла зробити йому боляче. За його турботу.

– Знаю, – коротко відповів Кассіан. — Я тебе давно пробачив.

Неста, як і раніше, не наважувалася подивитись на нього.

– Відкрий, – запропонував він.

Злегка тремтячими руками вона підняла кришку і побачила срібну кулю в заглибленні з чорного оксамиту. Куля була завбільшки з куряче яйце; круглий, за винятком невеликої плоскої ділянки, що дозволяла ставити кулю на поверхню і не побоюватися, що вона покотиться.

– Що це?

– А ти доторкнися до верхівки. Досить одного дотику.

Здивовано подивившись на Кассіана, Неста так і зробила.

У кімнату увірвалася музика.

Неста відскочила, притиснула руку до грудей і засміялася.

Тим часом музика виходила зі срібної кулі. І не просто музика – танці, які звучали на балі у Кам'яному місті. Але

зараз вони були вільні від сміху і балаканини гостей, ніби Неста сиділа в концертному залі.

– Але ж це не Верітас, — сказала вона, слухаючи темпераментний танець, такий чистий і досконалий, що в неї знову заспівала кров.

— Ні, у цієї кулі інша назва. Ця штука називається Симфонія. Рідкісна дивина з Двора Хеліона. Вона здатна зберігати музику усередині, а потім грати для слухачів. Симфонію винаходили на допомогу композиторам, але винахід нікому не знадобився.

– Як тобі вдалося прибрати шум натовпу? – здивувалася Неста.

Кассіан трохи почервонів.

– Наступного дня я знову там побував і попросив музикантів зіграти весь бальний репертуар, а також їхні улюблені речі. – Він показав на кулю. – А потім я пройшовся твоїми улюбленими закладами, знайшов тамтешніх музикантів і попросив їх зіграти...

Касіан замовк. Неста схилила голову, не намагаючись стримувати сльози. Вони текли, а музика, як і раніше, звучала.

Він все це зробив для неї. Знайшов спосіб, щоб у неї завжди була музика.

— Неста, — прошепотів він.

Вона заплющила очі. Усередині приливною хвилею піднімалося усвідомлення. Ця хвиля погрожувала зрушити все і поглинути її цілком. Достатньо лише визнати. Одна ця думка змусила Несту випростатися і витерти сльози.

– Я не можу прийняти цей подарунок.

– Він був зроблений для тебе, – ніжно посміхнувся Кассіан. Їй було не витримати його усмішки, його доброти і радості.

– Я не прийму його. - Неста забрала кулю в скриньку і подала Кассіану. — Верни.

– Це подарунок, — він примружився, — а не якась паршива обручка.

– Кільце я чекатиму від Еріса.

Кассіан завмер.

– Повтори.

Неста надала обличчю холодного виразу – єдиного щита, який у неї був проти Кассіана.

– Різ казав, що Еріс хоче бачити мене своєю нареченою. Він просить моєї руки і натомість готовий зробити для нас що завгодно.

Сифони на руках Кассіана спалахнули.

– Адже адже не збираєшся сказати йому «так».

Неста мовчала. Нехай повірить у найгірше.

– Зрозуміло, – прогарчав Кассіан. - Я посмів підійти надто близько, і ти знову мене відштовхнула. Повернулась туди, де безпечніше. Краще вийти заміж за гадюку на зразок Еріса, ніж жити зі мною.

– Я не живу з тобою, – огризнулася Неста. — Я з тобою сплю.

– Єдине, що дозволено неотесаному ілліріанському звірові, ще й незаконнонародженому.

– Я цього не говорила.

– Тепер не говорила. Але я це й раніше чув тисячу разів.

– Тоді навіщо ти вклинився в наш танець?

– Бо мене заїли ревності! - прогрімів Кассіан і змахнув крилами. - Ти виглядала як королева, і мені було до болю зрозуміло: ти маєш знаходитися поруч із кимось високородним на зразок Еріса, а не з нікчемністю з низів, таким як я! Я вклинився, бо мені було нестерпно дивитись. Це пробивало мене до кісток! Але не звертай на мене уваги. Роби, що задумала. Виходь за нього заміж. Довбаний тобі удачі!

– Еріс - звір! - Крикнула Неста у відповідь. - Звір та шматок лайна. Я готова вийти за нього, оскільки така ж, як він!

Її слова ехом позначилися з кутів кімнати.

Перекошене болем обличчя Кассіана загрожувало її доконати.

– Я заслуговую на таке, як Еріс, – тремтячим голосом промовила вона.

Кассіан важко дихав. Його очі, як і раніше, люто виблискували, але до люті додалося потрясіння.

– Ти, Кассіан, хороший, – хрипло продовжувала Неста. - Сміливий, розумний, добрий. Я готова вбити кожного, хто насмілив би тебе принизити. Я нічим не краща за твоїх хулітелів, і мені ненависно це усвідомлювати.

Їй палило очі, але вона не звертала уваги на біль.

– В тобі є все, чого в мені ніколи не було. Мені ніколи не дотягти до тебе. Твої друзі це знають. Я не заслуговую на тебе, і це відчуття я постійно тягаю на собі, як клеймо.
Л

ють покинула його обличчя.

Неста не витирала сліз, що котилися; слова та сльози виливались єдиним потоком.

– Я не заслуговувала тебе ні до війни, ні після. Не заслуговую і зараз. - Вона гірко посміхнулася. - Ти не замислювався, чому я тебе відштовхувала? Чому не говорила з тобою? - Вона притиснула руку до ниючих грудей. – Після загибелі мого батька, після стількох провалів я навмисно відсторонювалася від тебе... – Неста схлипнула. – Це було моє покарання. Невже не розумієш?

За пеленою сліз Неста ледве бачила Кассіана.

– З першого дня нашої зустрічі я хотіла тебе всупереч усім аргументам розуму. Тільки-но ти з'явився в нашому домі, я тільки про тебе й думала. І це мене жахало. Ніхто й ніколи не мав такої влади над тобою. Мене й досі жахає думка: якщо я дозволю собі бути з тобою... у мене це заберуть. Хтось відбере, і якщо ти загинеш... - Вона

сховала обличчя в долонях. – Не має значення, – прошепотіла вона. - Я не заслуговую на тебе і навряд чи колись заслужу.

У кімнаті стояла мертва тиша. Було так тихо, що Несте здалося, ніби Кассіан пішов. Вона прибрала долоні з лиця і підняла голову - подивитися, чи він тут.

Кассіан стояв поруч. По його прекрасному, досконалому обличчю текли сльози.

Неста не спробувала начепити маску. Нехай бачить її такою, якою вона є. Її особистість у всій неприкритій красі. Втім, він її такий і бачив завжди.

Кассіан відкрив рота і спробував заговорити. Проковтнув і зробив нову спробу. По його очам Неста бачила все, що він хотів сказати. Те саме, що і вона.

Кассіан залишив спроби заговорити. Підійшовши до неї, він запустив руку в її волосся, іншою рукою обійняв її за талію і притягнув до себе. Мовчки нахилив голову і почав змахувати сльози, що сповзали в неї по щоці. Потім по іншій.

Неста заплющила очі, насолоджуючись відчуттям його губ на її запаленій шкірі. Насолоджуючись його диханням, що пестило їй щоку. Кожен ніжний поцілунок був відображенням почуттів, які вона бачила в його очях. Кассіан відсунувся. Розплющивши очі, Неста побачила його обличчя майже впритул до свого.

– Ти не вийдеш за Еріса, — хрипко промовив він.

– Ні. — прошепотіла Неста.

Його очі спалахнули.

– Ні для тебе, ні для мене не буде нікого іншого.

– Так, - прошепотіла Неста.

– Назавжди,— пообіцяв він.

Неста приклала долоню до його м'язистих грудей, відчуваючи гучне биття його серця. Ці удари подорожували по її руці, проникаючи їй у груди і серце.

– Назавжди, - поклялася вона.

Це все, що було потрібно і йому, і їй.

Губи Кассіана зімкнулися з її губами, і навколишній світ перестав існувати.

У цьому поцілунку злилося все: покарання, звеличення, всебічність, шаленство, утвердження прав та готовність їх віддати. Неста не мала слів. Вона обійняла Кассіана за ший, притулилася до нього так міцно, як тільки могла, і її язик зарухався разом з його язиком.

Кассіан урчав, підштовхуючи її до ліжка. Його рот продовжував її цілувати, насолоджуючись її губами і висловлюючи все те, чого вона поки що не могла вимовити вголос. Можливо, незабаром скаже. Заради нього вона набереється сміливості.

Її ноги вперлися у ліжко. Кассіан перервав поцілунок, щоб звільнити їх від одягу.

Неста чекала, що він просто зірве з неї одяг. Але Кассіан обережно зняв її сукню, тремтячими пальцями розстебнувши кожен ґудзик на спині. Її руки теж тремтіли, коли вона знімала з нього сорочку.

Цілком знявши з себе одяг, вони дивилися один на одного, і в очах обох знову виблискували невимовні слова. Неста не противилася, коли він уклав її на ліжко і накрив собою.

У тому, що було, не було нічого грубого або дикого.

Їй не хотілося, щоб його голова опинилася в неї між ногами. Вона не хотіла навіть його пальців. Коли він провів пальцем до лобка, Неста показала, що вже готова. Вона взяла Кассіана за руку, переплеливши їх пальці, а іншою рукою обхопила його член, направивши всередину себе.

Він ткнувся головою у зовнішні губи і завмер, уважно дивлячись на Несту. Потім міцно її поцілував і увійшов до неї.

Вона скрикнула. Не від знайомої наповненості лона, що прийняв його член, а від дивного відчуття у грудях. Від гучного биття серця. Кассіан знову глянув на неї, витяг член майже до голівки, потім знову вштовхнув.

На другому поштовху затремтіла ця істота в її грудях - її серце. На другому поштовху її серце повністю поступилося Кассіану.

На третьому Кассіан знову поцілував Несту.

На четвертому Неста обвила його голову і стала невтомно цілувати.

На п'ятому стіни внутрішньої фортеці, зведені з давнього заліза, впали. Немов відчувши це, Кассіан відсунувся, і його очі блиснули, зустрівшись з очима Нести.

Але його поштовхи тривали: неквапливі та ґрунтовні. Все, що колись лежало за цими залізними стінами, Неста направила до нього. До Кассіана потекли ниті чистого золотистого світла, з'єднуючись із його нитями. Там, де їхні ниті сплелися до купи, зоряним світлом засяяло життя. Неста ніколи не бачила і не відчувала чогось прекраснішого за цей світ.

Вона плакала і не знала чому. Їй не хотілося, щоб припинялося це єднання між ними, цей рух усередині неї. Вона жадала, щоб слід його члена знявся всередині лона. Сльози текли в неї по обличчю. Вона простягла руку, щоб їх змахнути. Кассіан тицьнувся їй у долоню.

– Скажи, - прошепотів Кассіан.

Вона знала, яких слів він чекає. Невідомо звідки, але знала. Коли він знову глибоко увійшов до неї, вона прошепотіла:

– Ти - мій.

Кассіан застогнав і зробив новий потужний поштовх.

– А я - твоя, - прошепотіла Неста.

Золотисті ниті, що з'єднували їхні душі, засвітилися словами і стали схожими на струни арфи, до яких торкалася небесна рука.

Це була музика, яка звучала між їхніми душами. Вона завжди звучала. А голос Кассіана був улюбленою мелодією Нести.

– Неста.

У її імені чулася благання. Кассіан був близький до оргазму і хотів, щоб їх накрило одночасно. Хотів, щоб вони разом досягли екстазу. Чомусь йому було важливо, щоб у цей момент єднання вони злилися б у загальному оргазмі.

Кассіан опустив голову до її грудей. Зуби зімкнулися навколо соска. Язик облизав сосок.

Це підхльоснуло оргазм Нести. Вона застогнала. Він знову лизнув сосок, поєднавши рух язика з сильним поштовхом члена. Ще раз, потім ще.

Золотисті ниті виблискували та співали. Несті було не насолодитися музикою їхніх душ, не насолодитися відчуттям Кассіана на ній і в ній, а потім...

Оргазм змів останні уламки тієї стіни, зруйнував гори і ліси, залишив світ невинно чистим, повним світла і насолоди. Зірки срібним дощем падали на них з небес.

Кассіан загарчав, сповіщаючи наступ свого оргазму. Це було схоже на звук мисливського ріжка і на цілу симфонію, на чистий звук труби, що грала на зорі, що розлилася по світу.

Момент їхнього єднання, їхньої спільності, він тривав цілу вічність. Час втратив значення. Час завжди відступав перед ними.

Кассіан заливав її своєю спермою, і це тривало довше звичайного, ніби раніше він стримувався, ніби раніше йому заважала його власна стіна, якої більше не було.

Назавжди, назавжди, назавжди.

Це слово відгукувалося ехом у кожному їхньому подиху, у кожному ударі їхніх сердець, що настільки злилися, що перетворилися на одне.

Потім стало тихо. Тиша була дивовижною і безтурботною. Кассіан залишався всередині Нести, дивлячись на неї із захопленням і радістю.

Неста піднялася і поцілувала його.

За першим поцілунком пішов другий, третій. Любовний голод здійснювався всередині них, як приливна

хвиля. Кассіан відновив поштовхи, рухаючись швидше і жорсткіше, і час знову перестав існувати.

Через кілька годин (а може, днів, тижнів, місяців або тисячоліть), коли обидва остаточно знемогли і коли їхні душі повністю зрослися, Кассіан сліз з Нести і впав поруч.

Неста ледве пам'ятала слова, але все ж таки згадала достатньо, щоб прошепотіти в темряві:

– Залишся зі мною.

У теплі та безпеці, нарешті знайшовши будинок в обіймах Кассіана, Неста заснула.

59

Неста розплющила очі.

Їй було тепло. Вона почувала себе задоволеною, хоч і не одразу згадала причину. Виявилося, вона, як і раніше, знаходиться в обіймах Кассіана. Неста тріумфувала. Вона насолоджувалася його подихом, що зігрівав їй скроню, відчувала його пальці, що заснули на її попереку. Її охопив спокій, напрочуд схожий на те, який вона відчувала, коли щодня робила вправи з заспокоєння розуму.

Незабаром прокинувся і Кассіан і нагородив її сонною задоволеною усмішкою. Його посмішка стала ніжнішою. Вони довго лежали, дивлячись один на одного. Кассіан ліниво водив рукою по її спині. Незабаром ласки стали спекотнішими і наполегливішими. За вікнами вгадувався світанок, коли вони знову з'єдналися. Їхнє злиття було довгим і неспішним.

Спітніла, важко дихаюча Неста лягла поруч. Її палець рухався по мускулистому животу Кассіана.

– Доброго ранку, — пробурмотіла вона.

Пальці Кассіана грали її волоссям.

— І тобі доброго ранку. — Кассіан подивився на полицю над каміном, де тиццали годинники у витонченому дерев'яному корпусі, і раптом різко сів на ліжку, вилаявшись крізь зуби.

— Тобі кудись треба? - Запитала Неста, невдоволена порушенням ідилії.

Кассіан вже натягував штани, оглядаючи підлогу в пошуках решти одягу. Неста мовчки вказала на другий бік ліжка, де разом із її сукнею лежала його сорочка.

– Бій на сніжках. Я запізнюся.

– Що? – Неста чула кожне слово, але нічого не зрозуміла.

– Наша з Різом та Азом щорічна традиція. Ми вирушаємо в гірську хатинку... нагадай, щоб я якось показав тобі це місце... і там... Довго розповідати. Але цієї традиції ми дотримуємося вже кілька століть. В останні роки мені не вдавалося перемогти. Якщо й цього року я не отримаю перемогу, вони мене засміють.

До кінця свого короткого пояснення він стояв повністю одягненим.

– Значить, ви троє – найгрізніші у світі воїни – щороку кидаєтеся в один одного сніжками?

Кассіан був уже біля дверей.

– Я казав, що потім ми паримось з березяком, який примикає до хатини?

По лукавій посмішці вона здогадалася про невимовні слова: «абсолютно голі». Неста сіла. Волосся ледве прикривало їй груди. Очі Кассіана опустилися нижче. На шиї засмикала жилка. Несте раптом подумалося, що він знову кинеться до неї. У Кассіана роздулися ніздрі. Він відчув бажання, що розлилося в ній від одного його погляду, що ковзало по її тілу, і сам напружився.

Проте Кассіан справився з собою. Його посмішка згасла.

– Після нашого снігового побоїща я відразу ж вирушу до Іллірії на кілька днів. На мене чекає ретельна перевірка легіонів. Потім повернуся.

Він зник, навіть не поцілувавши Несту на прощання.

Минуло три дні. Від Кассіана не було жодних звісток. Навчання проводив Азріель. Він тримався ще більш

відсторонено, ніж раніше. На кам'яному обличчі жодного разу не з'явилося хоча б легкої посмішки. Але він не заперечував, що Неста щоранку приносила на майданчик Симфонію, щоб дещо прикрасити монотонність вправ. Жриці дивувалися дивині. Інші танцювали під музику, але Неста могла думати лише про час і зусилля, витрачені Кассіаном на добування цієї дрібниці та насичення кулі музикою. Наскільки точно він вгадав, що такий подарунок полюбиться нею відразу.

Все тіло Нести знемагало від незадоволеного бажання. Вона була готова скреготіти зубами. Три дні без нього здавалися трьома місяцями. Їй настільки не вистачало Кассіана, що її рука пірнала між ногами то в купелі, то в ліжку і навіть під час їжі у себе в кімнаті. Але оргазм, що наступав, приносив лише спустошення, ніби її тіло знало, що без Кассіана, без його члена, що упирався в стінки її лона, нічого вартого не вийде. Щодня вона питала у Азріеля, коли повернеться Кассіан. Азріель відповідав «скоро» і тут же перемикався на вправи.

Несті думалося, що вона збожеволіє. Тепер вона розуміла, навіщо звела залізний мур навколо себе. Ця твердиня зберігала їй свідомість. Дивлячись на себе збоку, вона розуміла, що не можна постійно думати про когось і так залежати від його присутності.

Тривожні думки не залишали її і під час занять. Вона і жриці не відчували пронизливого ранкового холоду завдяки вправі, що називалася валькіріанською пробіжкою. Десять секунд вони мчали з повною швидкістю (правда, на місці), потім тридцять секунд бігу підтюпцем і знову десять секунд з повною швидкістю... І так п'ятнадцять хвилин. Потім розпочиналися вправи зі щитами, а далі – з мечами. Вся підбірка вправ була спрямована на вироблення витривалості та вміння керувати своїм диханням під час випадів та відступів. Але навіть такі виснажливі вправи не заглушали

занепокоєння Нести. І тоді вона раптом запросила Емері та Гвін до себе.

– Хочете провести цей вечір у Домі, зі мною? - Вона махнула у бік сходів. - Посидимо, щось почитаємо.

Гвін задумалася. Вона не виходила за межі бібліотеки далі майданчика, де, крім вправ, уперто намагалася перерізати мечем стрічку.

— Я запитаю дозволу у Клото.

Емері посміхнулася, наче здогадуючись, навіщо Несті знадобилося суспільство подруг.

– Я із задоволенням.

Увечері Неста та Емері посідали в приємній тиші домашньої бібліотеки, чекаючи на Гвін. Емері влаштувалася впоперек крісла, перекинувши ноги через підлокітник.

— Мабуть, Кассіан по-справжньому гарний у ліжку, якщо без нього ти місця собі не знаходиш, — не відриваючись від книги, сказала вона.

Неста кашлянула, проганяючи спогади про його рот, сильне тіло, шовковисте чорне волосся, що гойдалося з боку в бік, коли він лежав на ній, штовхаючи в неї свою дивовижну «штучку».

– Він ... - початку вона і осіклася.

– Я здогадалася, - посміхнулася Емері. — Він освоїв стежку.

— Яку стежку?

– У нас так кажуть, – знову посміхнулася іллїріанка. – Коли чоловік вправно володіє своєю «іграшкою», він зазвичай ходить із гордовитим виглядом. Подивишся на такого і одразу зрозумієш: освоїв стежку.

Неста закотила очі:

– Ще б йому не навчитися володіти своєю «штучкою» за п'ятсот років життя... Втім, мені зустрічалися достатньо чоловіків, які так і не навчилися цього.

Емері вигнула брову, чекаючи продовження, але у двері постукали. Потім двері відчинилися і всередину

заглянула Гвін. Послушниця оглянула приміщення і лише потім увійшла. У руці вона тримала мішечок, де, швидше за все, лежало необхідне для ночівлі. Неста наперед попросила Будинок підготувати місце для ночівлі подруг. Увійшовши до бібліотеки, вона виявила перестановку. Стіл та стільці біля вікна зникли. На їхньому місці стояли три ліжка з подушками та ковдрами. Гвін усміхнулася, хоча на шиї тремтіла жилка.

– Прошу вибачити за запізнення. Мерілла причепилася до одного місця і почала правити. То так слова переставить, то так. І все її не влаштовувало. - Гвін зітхнула. - Неста, підтверди, що все це шоколадне ізобілля для нас.

Будинок подбав про частування. Між кріслами стояв стіл із горами шоколадних цукерок різних сортів та шоколадних плиток. Поруч стояли тарілки з печивом та маленькими тістечками. Частування доповнювали сир та фрукти. Вина не було. Будинок приготував подругам глеки з водою та соками.

– Ти постаралася? - Гвін оглянула бенкетний стіл.

– Ні, - відповіла Емері, очі якої виблискували.

– Це Неста припасла для нас.

Неста покосилася на неї, але Емері продовжувала:

– Будинок здатний тобі дати все, що забажаєш. Треба лише вимовити своє бажання вголос.

Гвін здивовано похитала головою. –

Не віриш? Дивись. Я б хотіла шматочок фісташкового торта.

Перед нею з'явилася тарілка з кількома шматками торта. Будинок вирішив доповнити замовлення миської суніці зі збитими вершками.

– Ти живеш у чарівному домі, — здивовано заморгала Гвін.

– Він любить читати. – Неста поплескала по стопці романів. – Це нас і об'єднало.

– І яка твоя улюблена книга? - Прошепотіла Гвін в простір кімнати.

На стіл, поруч з тортом Емері, впала книга. Гвін ойкнула від подиву, але тут же заплескала в долоні:

– Як здорово.

– Від твоєї усмішки чекай бід, - сказала Емері.

Посмішка Гвін стала ще ширша.

Через дві години Неста одягнена лежала в купелі, наповненій пузирями. Купель стояла посеред бібліотеки. Води не було, тільки пупири. Поряд у таких же купелях хихикали Емері і Гвін.

— Це дурниця якась, — сказала Неста, хоч і її рот кривився в посмішці.

Неста усвідомлювала, що вони відчують терпіння вдома, але... це було так здорово. Будинок не тільки виконував їхні прохання, а й додавав свої фантазії. Наприклад, усередині кожного міхура пурхала крихітна пташка.

У далекому кутку продовжували злітати безшумні феєрверки. На п'ятачку трави біля полиці пасся маленький крилатий кінь – здійснене бажання Нести, коли подружки пристали до неї, умовляючи створити таке диво. Посередині височив торт на зріст Кассиана, прикрашений тисячею свічок. Навколо великого мухомора з червоно-білим плямистим капелюшком танцювали шість жаб. Музика для їхнього танцю лилася із Симфонії, принесеної Нестою.

На голові Емері красувалася діамантова корона, а на шії – шість ниток перлів. Гвін захотіла похизуватися в крилатому капелюсі, які носять почесні жінки. Тільки її капелюх був одягнений набік. Біля другого плеча вона тримала мереживну парасольку, ліниво крутячи її ручку і поглядаючи у вікно на світ, що лежить унизу.

– Я іноді думаю: чи вистачить мені колись сміливості знову вийти у великий світ, – тихо зізналася вона. – І щодня боюся, що не вистачить.

– У мене таке ж відчуття, – зізналася Неста, переставши посміхатися.

З подругами вона могла не таїтися. Життя в Будинку вітру, вправи на майданчику, робота в бібліотеці – це не було справжнім життям. Анітрохи. Зі справжнім життям вона зіткнеться, коли їй дозволять повернутися до міста. Там вона перевірить, чи гідна того життя. Від цієї думки у неї зводило живіт.

Бажаючи розвіяти похмурі думки, Гвін вискочила з купелі і протупала до місця, де залишила свій мішечок.

— Дівчата, тільки не смійтеся, але я захопила дещо нам розважитися. Я не знала, що нас буде розважати чарівний будинок. Ми з сестрою любили плести браслети і прикріплювали до них амулетики з побажаннями один одному.

Вона перевернула мішечок. На долоню випало кілька монеток - зовсім маленьких і тоненьких.

– Ми вірили: варто браслету впасти з руки, і бажання виповниться.

– Як її звали? – обережно запитала Емері.

– Катрена. – Голос Гвін був сповнений душевного болю та туги. – Ми були близнюками, але несхожими. Сестрі дісталось волосся кольору онікса і шкіра бліда, як місяць. І характер у неї був мінливий, як море. - Гвін тихо засміялася. - Недоліків вистачало і в неї, і в мене, але ми міцно любили одне одного. Коли росли, нікого ближче в нас не було. Тільки на неї я могла покластися. Я щодня сумую за нею.

Неста мимоволі подумала про Фейру.

– Побачити б її хоч на мить, — продовжувала Гвін. – Усього на мить. Сказати, що я люблю її, і попрощатися. - Гвін витерла очі, підвела голову і подивилася на Несту. – Сама знаєш, насамкінець важливо лише це. А наші дріб'язкові сварки чи відмінності... Я забула про них одразу ж, як вона... — Гвін струснула головою. - Тільки це і важливо.

Неста повільно кивнула. Отже, так було не тільки в неї з Фейрою. Напевно, у всіх сестер бувають свої труднощі, сварки, провалля, що здаються непереборними. Вона не була досконалою, але... і Фейра теж не відрізнялася бездоганністю. Обидві робили помилки. І в обох попереду дуже довге життя. Гвін посміхнулася, потім випрямилася:

– Я хотіла зробити вам подарунки на День зимового сонцестояння. Замовила нитки та амулетики. Але вони запізнилися. Ось я і вирішила: давайте зробимо браслети сьогодні.

Вона обережно виклала на стіл вміст мішечка.

Неста з Емері вибралися з купелів і підійшли до столу, роздивляючись акуратні мотки ниток всіх мисливих кольорів і відтінків.

– Покажи, як це робиться, – тихо попросила Емері.

Несті подумалося, що слова Гвін знайшли відгук і в душі ілліріанки. І у Емері вистачало болю за минуле та надій на майбутнє.

Гвін знову посміхалася. Вона вибрала нитки трьох кольорів, що відповідали, як вона заявила, характеру Емері: зелені, пурпурові та золотисті. Неста втрималася від хмикання і обрала кольори, відповідні характеру Гвін: синій, білий і зеленувато-блакитний. Емері, у свою чергу, підбрала кольори для Нести: темно-синій, малиново-червоний та сріблястий. Неста і Емері старанно намагалися наслідувати «легкі» рухи Гвін. Потрібно було взяти по дві нитки кожного кольору, зв'язати вузлом, обрізати краї, що виступають з-під вузла, після чого притиснути один кінець майбутнього браслета важкою книгою. Після цього починалося власне плетіння. Вузли Емері виходили бездоганними. А ось у Нести...

– Гвін, твій браслет виходить... трохи кривобоким, — зізналася Неста, похмуро дивлячись на комкуваті пучки перших десяти рядів.

– Продовжуй, – відповіла Гвін, яка помітно випередила подруг і почала заповнювати ряди гарними візерунками. - Тут як на майданчику: чим більше вправляєшся, тим кращий результат. Просто скажи, коли дійдеш до середини, і тоді ми додамо амулетики.

Вони плели під чудову музику, говорячи про різні дрібниці. Емері і Гвін добродушно посміювалися над непоказним виробом Нести.

– Ось, - оголосила Гвін, коли всі браслети були наполовину готові. - Тепер ми висловимо побажання одне для одного. - Вона потяглася до монетки. – Я триматиму монетку в руці і щось загадувати для Емері, а потім...

– Почекай. - Неста перехопила руку Гвін, не давши торкнутися монетки. — Дозволь мені.

Подруги з цікавістю дивилися на неї.

– Я хочу висловити побажання для всіх нас, — пояснила Неста, взявши три монетки.

Маленький подарунок для подруг, які встигли перетворитися на неї на сестер.

Сім'я, вибрана нею. Така ж, як у Фейри.

Неста затиснула в руці три монетки, заплющила очі і сказала:

– Я бажаю, щоб у всіх нас вистачило сміливості вийти у світ, коли будемо готові, але щоб ми завжди змогли знайти зворотну дорогу один до одного. Що б не сталося.

Гвін та Емері радісно підхопили побажання. Коли Неста розплющила очі і розтиснула долоню, їй здалося, що монетки трохи світяться.

60

Кассіан був відсутній п'ять днів. Цього часу йому вистачило, щоб перевірити кожен ілліріанський легіон, а разом згадати, чим поведінка розсудливого, врівноваженого чоловіка відрізняється від поведінки закоханого сопляка. Однак, повернувшись, він відчув зміну.

Ця зміна стосувалася не тільки того, що сталося у святкову ніч між ним та Нестою і змінило все в його житті. Зміна трапилася і у відносинах між Нестою, Емері та Гвін.

Холодного ранку він піднявся на майданчик і побачив, що всі три вже там. Вони стояли біля жердини. На крижаному вітрі гордо тремтіла прив'язана стрічка. Гвін стояла з мечем у руці. Неста та Емері трималися трохи віддалік. Волосся у всіх трьох було заплетено в коси. Їхні руки прикрашали плетені браслети зі срібними амулетами.

Кассіан зупинився в дверях.

Азріель зупинився поруч з Касіаном, мовчазний, як тіні, що оточували його крила.

Гвін дивилася на стрічку так, наче та була її заклятим ворогом на полі бою. Стрічка тремтіла на вітрі, відхиляючись у різні боки. Її поведінка була непередбачуваною, як у будь-якого ворога.

– Зроби це, щоб знову побачити крилатого коника, - сказала Емері.

Кассіан не уявляв, про який коник мова, але Гвін відразу посміхнулася.

Неста - та взагалі засміялася.

Кассіану здалося, що в нього вдарила блискавка і сколихнула все всередині. Він не пам'ятав, щоб Неста колись сміялася так легко й невимушено. Азріель здивовано заморгав. Це був справжній сміх.

— Крилатий коник був ілюзією, — сказала Неста. – Він повернувся на свій уявний лужок.

– Але встиг полюбити Гвін, – піддражнила її Емері. - Попри твої зусилля його зачарувати.

Сміх і розмови стихли. Гвін змінила стійку та нахилила меч.

Кассіан глянув на Аза, але увага Співака тіней була спрямована до молодої посласниці. Захоплення і мовчазне підбадьорення – ось що побачив Кассіан на обличчі свого названого брата.

– Я – скеля, про яку розбиваються хвилі, – прошепотіла Гвін.

Неста випросталась, наче почула молитву чи заклинання.

– Ніщо не може мене зламати.

Кассіану стисло горло. Він дивився на Несту. Її очі сяяли гордістю і ще чимось, схожим на залишки колишнього болю.

— Ніщо не може нас зламати, — повторила Емері.

Здавалося, весь світ завмер, почувши ці слова, ніби досі рухався в одному напрямку і раптом згорнув на інший. Кассіан знав: мине і сто, і тисяча років, але цей момент назавжди залишиться в його пам'яті. Він про це розповідатиме дітям та онукам. "Тут і зараз. Ось так все і змінилося»

Азріель завмер, немов і він відчув зміну. Немов і він зрозумів, що куди більші й могутніші сили стежать за тим, що відбувається на майданчику. Гвін зробила перший крок.

Плавна, як Сідра, швидка, як вітер над Ілліріанськими горами. Її тіло рухалося у повній гармонії. Гвін зробила випад у бік жерди зі стрічкою, повернулася і завдала бездоганного косого удару, що розсік зимовий ранок.

Половина стрічки впала на червону кам'яну підлогу.

Удар був напрочуд точним. Він не розпоров, а саме розсік стрічку, не зачепивши жодної нитки. Половина стрічки продовжувала тремтіти на вітрі.

Неста нахилилася, підняла відтятую частину й урочисто пов'язала на чоло Гвін. Чимось це нагадувало капюшон, які носять жриці. Бракувало тільки каменю. Втім, Кассіан ніколи не бачив, щоб Гвін носила свій камінь на каптурі.

Гвін піднесла тремтячі пальці до лоба і доторкнулася до стрічки, якою її увінчала Неста.

– Валькірія, – хриплого оголосила Неста.

Це перетворилося на ритуал: перерізати стрічку, прикрасити лоб відсіченою частиною та почути, як тебе

проголошують валькірією.

Гвін стала першою. Емері – другий. Під кінець занять Неста стала третьою.

Це лише трохи полегшило внутрішній тягар Нести. Потреба в Кассіані тільки наростала і, як звір, поміщений у клітку, дряпала їй шкіру зсередини, вимагаючи свободи. Вимагаючи зустрічі з ним.

Щоразу, ловлячи на собі його погляд або перебуваючи поблизу, їй хотілося зірвати одяг і віддатися йому. Неста намагалася думати про білу стрічку на лобі і про те, чого вони втрюх досягли.

Заняття закінчилися. Неста думала, що зараз візьме Кассіана за руку і потягне до себе, але він злетів у небо і зник. Повернувся він лише наступного ранку.

Кассіан її уникав.

До ранку вона зрозуміла чому. У всякому разі, у нього на те була причина.

Площадка знову зазнала змін.

Там з'явилася смуга перешкод, схожа на товсту змію. Неста підійшла останньою і приєдналася до зграйки перешептуваних жриць.

— Кожна валькірія була досвідченою і безстрашною войовницею, — звернувся до них Кассіан. Поруч стояв Азріель. – Але їхня справжня сила виявлялася в умінні діяти злагоджено. - Він вказав на смугу перешкод. - Ніхто з вас не подолає її на самоті. А діючи спільно, ви знайдете спосіб.

Емері хмикнула.

– Схоже нічого складного, вірно? - Усміхнувся їй Кассіан.

Посмішка ілліріанки зникла, змінившись напруженістю.

Азріель ляснув у долоні. Учні розправили плечі, приготувавшись вислухати умови.

– Розіб'єтесь на трійки. Так і долатимете смугу.

Зеленувато-блакитні очі Гвін яскраво спалахнули:

– А що ми отримаємо, якщо впораємося із завданням?
Навколо Аза танцювали тіні.

– Оскільки немає жодної ймовірності, що ви
впораєтеся із завданням, ми якось не замислювалися про
нагороди.

На ці слова, сказані начальницьким тоном, Гвін зухвало
підняла підборіддя:

– Нам не терпиться довести тобі зворотне.

Гвін, Емері та Неста за три години просунулися далі за
всіх, але здолали лише половину смуги.

До кінця занять до них наблизилися Рослина, Дірдра
та Ананка. Золотисте волосся Ананки було забруднене
кров'ю – результат зіткнення з багаторукою дерев'яшко,
що обертається, чимось схожим на млин.

– Чудовиська. Їм би тільки знущатися над нами, -
прошипіла Гвін, коли три подруги вирушили вмиватися,
похнюпивши плечі і усвідомлюючи свою поразку.

– Завтра спробуємо знову, - пообіцяла Емері.

У неї під оком красувався синець. Хитною колодою її
вдарило так, що вона приземлилася на власний зад.
Добре ще, Неста встигла її підхопити.

— Будемо вправлятися, поки не змахнемо усмішки з їх
самовдоволених фізіономій.

Кассіан з Азрієлем і справді посміхалися. Весь цей час
вони стояли біля стіни і лише дивилися.

– До завтра, Співак тіней, - кинула Азрієлю Гвін,
пройшовши мимо.

Аз здивовано дивився їй услід. Повернувшись, він
наткнувся поглядом на усміхнене обличчя Нести.

– Ти не уявляєш, у що вляпався, — сказала вона.

Світло-карі очі Аза знову подивилися в бік Гвін, що
встигла дійти до сходів.

– Пам'ятаєш, як Гвін розсікла стрічку? - Неста
підморгнула Співаку тіней і поплескала його по плечу. -
Ти, Аз, - наша нова стрічка.

Смуга перешкод залишалася непереборною.

Ці самовпевнені придурки змінювали її щоночі, і щоранку учениці стикалися з іншими, більш важкими завданнями. Але загальний порядок зберігався. Проходження зазвичай починалося з рухів, будь то подолання сходів бігом, високо піднімаючи ноги, або проходження по колоді, що коливається. Потім наставала перевірка кмітливості. Загадки вимагали спільних зусиль та спільних рішень. А потім, коли всі були порядком вимотані, наступали випробування їх сили та витривалості.

За два тижні Несте та її подругам вдалося лише одного разу дійти до третьої стадії.

Рослина, Ананка та Дірдра наступали їм на п'яти, змушуючи Гвін вичавлювати зі своєї трійки всі соки. Їй хотілося бути першою, щоб разом з Емері та Нестою стерти усмішки з фізіономій Азріеля та Кассіана. Особливо Азріеля.

Після першого дня на проходження смуги перешкод їм відводилася лише година. Інші дві години були присвячені військовим заняттям: уміння разом марширувати (що виявилось важче і дурніше, ніж думалося), уміння боротися пліч-о-пліч (куди небезпечніше, ніж вони думали) і уміння рухатися, думати і дихати як єдиний організм.

Але вони не здавались. Марширували у валькіріанських фалангах. Воювали єдиним фронтом з Кассіаном і Азріелем, що грали роль противників. Вчилися стуляти щити перед загрозою ілліріанських сифонів і тих, на чиїх руках горіло це каміння. Кожна частина виснажливої валькіріанської виучки приносила свої плоди. На кожну атаку чи несподіваний випад супротивника вони з легкістю змикали щити та витримували натиск.

Вони вправлялися як єдиний організм, домагаючись злагодженості рухів. Це стосувалося вправ з м'язами

живота та віджимань. Якщо хтось, не витримавши, падав, всі три були змушені починати спочатку.

Але вони вперто продовжували. Через піт і кров вони сплавлялися в єдине ціле.

Іноді вечорами, закінчивши справи, вони збиралися в бібліотеці та читали книги з військової стратегії. Читали все, що могли знайти про валькірії та про військові хитрощі стародавніх. Поступово та іншим жрицям вдалося перерізати стрічкою мечем. Валькіріями проголосили Росліну, Дірдру, Ананку. Після них - Ілану і Лорелею.

Все, що Кассіан і Азріель направляли проти них, вони приймали і повертали назад.

І щовечора Неста вправлялася на сходах великих сходів Будинку, спускаючись дедалі нижче. Подолати всі десять тисяч сходинок, як тоді, в день пам'ятної сварки з Амреною, вона так і не могла, але не залишала зусиль.

Насамперед нею рухали спогади та слова, що звучали всередині. Зараз нею керував невідступний намір.

Рівно через два місяці після появи смуги перешкод Неста, Гвін та Емері здолали її цілком. На жаль, інші жриці цього не бачили. Клото наказала їм брати участь у якійсь важливій церемонії, і тому єдиними глядачами були Кассіан та Азріель. Від участі у церемонії звільнили лише Гвін.

Вона першою досягла кінцевої точки: захекана, зі слідами крові від подряпин. Але послушниця посміхалася на весь рот, а її зеленувато-блакитні очі виблискували, як морська гладь, залита сонцем.

— Що скажеш? – Вона простягла Азрієлю руку з здертою шкірою та кількома синцями.

– Ви вже отримали свій приз, – спокійно відповів Азріель. – Ви пройшли відбіркові випробування для участі у Кровавому ритуалі. Вітаю.

Гвин буравила його очима. Неста і Емері зупинилися, дивуючись.

— Так ти тому їх запросив?

Неста не розуміла, про кого каже послушниця, поки не підняла голову і не побачила на самому краю майданчика насупленого полководця Девлона та іншого ілліріанця. Обидва дивилися на них і хмурилися. Ось вона, причина, через яку решту жриць сьогодні не пустили на майданчик.

— У мене було таке відчуття, що сьогодні у вас вийде, – шепнув Несті Кассіан.

Здавалося, Девлон ось-ось вибухне. Його обличчя почервоніло від гніву, але, глянувши на Кассіана, полководець стримано кивнув.

— Ви наказали жрицям не приходити на майданчик? – запитала Неста у Кассіана та Азріеля.

— Ми повідомили Клото, що сьогодні тут можуть з'явитися сторонні глядачі, – відповів Азріель.

Він дивився на Девлона крижаними, що обіцяли смерть очима. Той відвів погляд від Співака тіней і щось шепнув своєму поплічнику. Обидва мовчки злетіли в повітря і полетіли на схід, в Іллірію. Дочекавшись, поки вони зникнуть, Азріель продовжив:

— Клото нікому не забороняла. Просто повідомила жриць, і вони вважали за краще заповнити цей час іншими заняттями.

— А тобі, значить, повідомили, що в нас сьогодні будуть глядачі? – запитала Гвін Неста.

— Кассіан з Азрієлем лише сказали, що тут з'являться сторонні чоловіки. Але причин не назвали. Я й подумати не могла, що ми проходили відбіркові випробування.

Її очі спалахнули ще яскравіше на замурзаному обличчі.

Проте Емері така звістка змусила збліднути.

— Але це не означає, що ми повинні брати участь у Кривавому ритуалі?

— Тільки якщо захочете, – запевнив її Кассіан.

Неста знала: з усіх жінок лише Емері по-справжньому розуміла жахи Кривавого ритуалу.

– Але ми хотіли, щоб Девлон і всі, кому він розповість, зрозуміли: за рівнем виучки ви нічим не поступаєтеся будь-якому ілліріанському загону. Це єдина причина, чому я покликав їх. Проголошення валькірією їм – порожній звук. Ви не потребуєте їх схвалення, але... - Кассіан знову глянув на Емері. - Я хотів, щоб вони бачили, чого ви досягли. І хоча у валькірій не існувало подібності Кривавого ритуалу, за вишколом ви не поступаєтеся жодному ілліріанському воїну.

– У них такі ж смуги перешкод? – запитала Гвін.

– Трохи інші, – відповів Азріель. – У кожному столітті були свої відбіркові випробування.

– Ви зараз майже готові ілліріанські войовниці... – посміхнувся Кассіан. - Крім участі в Кривавому ритуалі.

Стало тихо. Потім Неста витерла кров, що капала з куточка роздертих рота, і сказала:

– Я все ж таки вважаю за краще бути валькірією.

Подруги її підтримали.

– Хай допоможуть нам боги, – засміявся Кассіан.

61

Залишилося останнє випробування.

Його дав Несті не Кассіан. Воно не входило до обов'язкових ілліріанських або валькіріанських випробувань. Це випробування Неста встановила собі сама.

Вона вирішила, що сьогодні – цілком підходящий день, щоб змусити себе подолати останні сотні сходинок великих сходів.

Вона спускалася все нижче, і нижче, і нижче.

Вони розрізали мечем валькіріанську стрічку та пройшли відбіркові випробування для Кривавого ритуалу. Але заняття тривали. Залишалось ще багато невивченого. Неста з насолодою займалася разом із подругами та іншими жрицями.

Разом з Кассіаном.

Тепер вони поперемінно спали в кімнатах один одного, вибираючи ту, що ближче, для їхнього любовного злиття. Або злягання. Неста зрозуміла, що два цих зовні схожих дійства різняться. Любовні злиття зазвичай відбувалися пізно вночі або рано-вранці, коли Кассіан був ще лінивий, а тому входив у неї неквапливо і весь час усміхався. Злягання траплялися під час другого сніданку або в інший час дня: у стіни, на столі або в Кассіана на колінах, коли вона гарцювала на його члені і не могла насититися. Іноді все починалося як злягання, але перетворювалося на щось ніжне і чуттєве, що вона називала любовним злиттям. А іноді любовне злиття раптом ставало несамовитим зляганням. Неста ніколи не знала, якою буде її чергова близькість із Кассіаном. Трохи цим і пояснювалася її ненаситність.

Вона пройшла сто сходинок. Двісті. Тисячу.

Голова її була ясною. Нічого, крім цілеспрямованості та зосередженості. Щоранку вона прокидалася, радіючи, що живе. Їй не терпілося знову зустрітися зі світом і подивитися, які дива він приготував для неї. Щовечора вона ходила на служби, де вивчила більшість пісень, і тепер співала їх разом із жрицями, і її голос доповнював дзвінкий голос Гвін. Якщо їй хотілося музики протягом дня, вона діставала подарунок Кассіана та насолоджувалася чудовими танцями.

Музика звучала і в її серці. Пісня, складена голосом Кассіана, сміхом Гвін і Емері, а також її власним диханням, поки вона спускалася гвинтовими сходами.

Дві тисячі сходинок. Три тисячі.

Ноги Нести не йшли, а летіли. Незважаючи на гул у м'язах, вона жодного разу не спіткнулася.

Вона вітала це печіння у м'язах, втому та тілесний біль. Вона не дозволяла їм поглинути її. Як хвилі, вони накривали її та йшли. Або проходили крізь неї. Неста не дозволяла їм ставати на шляху перешкодою.

Вона була скелею, яку розбивалися ці хвилі. З кожним кроком, з кожним вдихом і видихом розум її знайшов спокій. Вона перейшла на наступну стадію вправ: від спокійного сидіння в тиші до спокою у русі та діях. До мистецтва заспокоювати і зосереджувати розум серед хаосу.

Чотири тисячі сходинок. П'ять тисяч. Шість тисяч.

Заспокоєння розуму стало легким, як дихання. Більше ніхто і ніколи не буде зневажати нею. Вона – господиня своєї долі.

Сім тисяч. Вісім.

Щодня вона змінювалася, перетворюючись на нову себе...

Можливо, вона навіть сподобається собі.

Сходинок зникли. Перед нею були тільки двері.

Неста хитнулася. Її тіло думало, що спуск не закінчено і треба йти далі коло за колом, проте пальці вже стискали ручку. Легкий поворот, і вона вийшла в сутінки міста.

Вогні навколо були пригашені, але всюди чулися веселі голоси. Ніхто б не завадив їй вийти в місто, знайти питний заклад і бездумно напиться. Ніхто б не витягнув її звідти. Вона пройшла всі сходи. Перед нею тяглося вільне життя.

Але Неста дивилася вгору. У напрямку Будинку, де за годину розпочнеться свято Зіркопаду. Там буде головний чоловік її життя, який переконував її прийти.

Вона дивилася на місто: прекрасне, сповнене життя. Але справжнє життя чекало її нагорі. Підйом буде важким і безупинним, але нагорі... на неї чекає Кассіан. Як чекав усі ці роки.

Неста усміхнулася і почала підйом.

Коли вона повернулася, на майданчику стояв Кассіан, прибраний з нагоди свята.

Він був настільки елегантний, що, якби не брак повітря після підйому, у неї перехопило б подих.

Ще п'ять кроків, і її руки обвили його шию. Їхні губи з'єдналися.

Неста цілувала його. Кассіан розкрився перед нею. Вони розмовляли без слів. Він обіймав її так міцно, що їхні серця звучали в унісон.

Коли Неста відсунулася, бездихана від поцілунку і всього, що наповнювало її серце, Кассіан лише посміхнувся.

– Свято вже почалося. - Він поцілував її в лоб і відійшов.
- Але тільки набирає обертів.

Зверху чулися музика і сміх.

Кассіан простягнув руку. Неста мовчки простягла свою, дозволивши повестися коридором. Коли вони дійшли до внутрішніх сходів і Неста глянула на сходи, що вели вгору, у неї підкосилися ноги. Тоді Кассіан підхопив її на руки і поніс. Вона уткнулася йому в груди, заплющила очі, насолоджуючись биттям його серця.

Весь світ був піснею, а ці удари серця задавали головний ритм. Кассіан обережно опустив її на підлогу. Неста розплющила очі.

Над головою пливли зірки. Тисячі зірок. Неста майже не пам'ятала минулорічний Зіркопад. Тоді вона була надто п'яна, і для неї святковий вечір не відрізнявся від інших.

Але сьогодні, на цій висоті...

Вона не соромилася, що з'явилася на свято вся в поті, у шкіряних обладунках, коли навколо – натовп прибраних, блискучих коштовностями гостей. Вона вибралася на веранду Будинку і дивилася тільки на зірки, що висять гроном на небесному куполі. Зірки летіли до землі; Деякі пролітали так близько, що зачіпали каміння стін, залишаючи за собою блискучий пил.

Тут же були Фейра, Різ, Ласен, Елайна, Варіан і Хеліон. Трохи віддалік майнули обличчя Калліана та Вівани. Остання, як і Фейра, прибула на свято з помітним животом, сяючи радістю та силою. Неста вітально

усміхнулася ним і відразу забула, оскільки головними гостями свята були зірки. Зірки...

Вона не уявляла, що у світі може існувати така краса. Це диво не вміщалося у неї, викликаючи тілесний біль. Неста сама не знала, чому плаче, проте сльози градом покотилися в неї по щоках.

Вона дякувала чудовому світу за можливість перебувати в ньому. Жити в ньому, опинитися тут і все це бачити. Простягнувши руку над перилами, Неста вхопилася за зірку, що пролітала. На пальцях залишився блакитний і зелений пил. Неста засміялася від щирої радості і відразу заплакала, оскільки така радість сама межувала з дивом.

– А ось цей звук, дівчинко, я й не сподівалася від тебе почути, – почувся за спиною голос Амрени.

Мініатюрна Амрена виглядала королевою у своїй світло-сірій сукні. На руках і шиї виблискували діаманти, а коротке чорне волосся срібліло від зоряного світла.

Неста витерла сльози, одночасно розмазавши по щоках зоряний пил. Ну і нехай. Вона намагалася випустити назовні те, що шукало виходу. Амрена мовчки дивилася на неї і чекала.

– Пробач мені, - сказала вона Амрені, вставши на одне коліно і схиливши голову.

Амрена здивовано хмикнула. Неста зрозуміла: на них дивляться, але їй це не бентежило. Не підводячи голови, вона вимовляла слова, що йшли від серця:

– Ти ставилася до мене з добротою і повагою, витрачала на мене час, а я обійшлася з твоїми дарами як з купою сміття. Ти казала мені правду, яку я не хотіла слухати. Я була заздрісною, переляканою і надто гордою, щоб це визнати. Але втратити твою дружбу... для мене це нестерпна втрата.

Амрена мовчала. Неста підвела голову і побачила, що Амрена посміхається і на її обличчі написано щире

здивування. Її очі смикалися сріблом – слабкий натяк на те, якими вони були колись.

– Ми з'явилися тут годину тому. Я похитала по Дому і побачила, що ти з ним зробила.

Неста здивовано зсунула брови. Їй здавалося, вона нічого не міняла.

Амрена схопила Несту під пахви і поставила на ноги.

— Будинок співає. Я чую, як співають камінці його стін. Коли я заговорила з ним, він відповів мені. Потім видав цілий стос романів, але... дівочко, ти зробила цей Дім живим.

– Я нічого з ним не робила.

– Ти створила Дім, – знову посміхнулася Амрена, блиснувши червоними губами та білосніжними зубами. – Коли ти тут виявилася, чого тобі хотілося найсильніше?

Неста задумалася. Повз із шипінням промайнули кілька зірок.

– Друга. В глибині душі мені хотілося мати друга.

— Ось ти його й створила. Твоя сила, твоє мовчазне бажання, породжене самотністю та відчайдушною потребою в дружбі, оживили Дім.

– Але моя сила створює суцільні жахи. А Дім... він хороший, — видихнула Неста.

— Чи так?

Неста знову задумалася.

– Темрява на самому дні бібліотеки – це серце Дому.

Амрена кивнула головою.

– І де вона тепер?

– Не з'являлася вже кілька тижнів. Але вона не зникла. Думаю, вона просто... стала керованою. Дім переконався, що я знаю про неї, але не суджу її, тому її легше стримувати.

Амрена поклала руку трохи вище місця, де билосся серце Нести:

– Чи не тут захований ключ? Знати, що темрява нікуди не подінеться, але твоє ставлення до неї, твоє

спілкування з нею – ось що важливе. Не дозволяти їй поглинути тебе. Зосереджуватись на доброму, на тому, що змушує тебе дивуватися. - Амрена махнула в бік зірок, що пролітали. – Задля такого видовища варто боротися з пільмою.

Але Неста дивилася не на зірки. У юрбі вона знайшла знайоме обличчя. Кассіан танцював із Мор. Він сміявся, закинувши голову. Видовище було настільки прекрасним, що вона не знаходила слів.

– І заради нього теж стоїть, - по-доброму посміхнулася Амрена.

Неста подивилася на свою старшу подругу. Амрена посміхнулася, і її обличчя стало таким же прекрасним, як обличчя Кассіана, як зірки, що пролітали.

– З поверненням до Двору ночі, Неста Аркерон.

62

Дихання весни ставало у Веларісі все відчутніше. Неста раділа сонцю, яке зігрівало їй серце і тіло.

Зима пройшла на диво спокійно. Жодних дій з боку Бріалліни і Берона, жодних пересувань ворожих військ. Однак Кассіан говорив, що взимку військові дії зазвичай припиняються і Бріалліна могла використовувати ці місяці для збільшення своєї армії. Пам'ятаючи, яку загрозу становить Корона, Азрієлю наказали триматися на відстані кількох миль від королеви. Всі інші повідомлення вимагали перевірки за різними джерелами. Коротше кажучи, при Дворі Різа нічого не знали і могли лише чекати.

Тривога очікування посилила поява на небі рідкісної червоної зірки, що вважалася поганим знаменням. Неста чула, як жриці неспокійно перешіптувалися. За словами Кассіана, зірка вплинула навіть на Різа - той впав у похмуру задуму. Неста підозрювала, що Різ стурбований не стільки цим знаменням, скільки тим, що наближалися пологи Фейри. До них залишалося всього два місяці, а жодних способів її врятувати так і не виявилось.

Свою тривогу Неста перенаправила на заняття. Азріель з Кассіаном вигадували нові перешкоди, які їхні учениці долали злагоджено, думаючи і діючи як загін.

Іноді вона запитувала себе: чи побачать вони справжню битву? Чи захочуть взагалі жриці вийти у зовнішній світ, щоб боротися, бачити зло та насильство, які можуть пробудити кровожерливих демонів із їхнього минулого? Чи хоче вона сама перейти від навчальних поєдинків до бойових? Як подіє на неї обстановка битви, де її друзі вбивають супротивників і гинуть самі?

Участь у цій битві була б остаточною перевіркою. Можливо, до цього не дійде.

Можливо, і Кривавий ритуал, до якого, за словами Кассіана, залишалося кілька днів, замислювався як спосіб познайомити молодих ілліріанських хлопців із жорстокостями, схожими на ті, що чекають на них на війні. Цей ритуал був сходинкою до нестримних звірств справжніх битв.

Але для Нести першим зіткненням зі звірством справжніх битв став... лист. Нетерплячий, вимогливий лист, що повідомляв про зустріч, де, крім Кассіана, повинна бути і вона.

Еріс чекав їх на галявині серед лісу в Середзем'ї. Але Неста ледь подивилася на сина верховного правителя. Її увагу захопила гора, видима крізь вершини дерев. Священна гора; та сама, де в підземеллі, захоплені Амарантою, нудилися Фейра, Різ та інші верховні правителі. Як хвиля, вона здіймалася на горизонті: похмура, безплідна, сповнена похмурої сили, що відчувається навіть на відстані.

– Ти що, ніколи її не бачила? – не привітавшись, запитав Еріс, помітивши, куди дивиться Неста.

– Ні, – відповіла Неста, відводячи погляд від похмурої вершини. – А чому гора вважається священною?

Еріс пожав плечима. Неста знала: Кассіан уважно стежить за кожним його рухом.

– Таких гір всього три. Гори-сестри. Ця, потім друга, звана Тюрмою, та та, що ілліріанські дикуни звуть Раміелем. Всі три пустельні й безплідні, зовсім несхожі на навколишню місцевість.

— Ми з'явилися не для уроку історії, — промимрив Кассіан.

— Я запитала, бо хотіла дізнатися. — Неста похмуро подивилася на нього.

Кассіан усміхнувся і кивнув Ерісу, даючи мовчазний наказ продовжувати.

– Причини їхнього існування нам невідомі, але чи не знаходиш ти дивним, що під двома з них знаходяться підземні палаци?

– Я б не ризикнув називати Тюрму палацом, - Знову вклинився Кассіан. — Гадаю, в'язні зі мною погодяться.

Еріс нагородив його глузливою усмішкою і почав розповідати далі:

– Не дивно, що ілліріанцям ніколи не вистачало цікавості зазирнути в надра Раміеля. Раптом і там є палац, збудований руками стародавніх?

– Я думала, Амаранті просто захотілося влаштувати свій Двір у Підгір'ї, - зізналася Неста.

– Ні, вона лише додала оздоблення і перетворила тамтешні приміщення на жалюгідну подобу вашого Двору кошмарів. Але всі ті зали та тунелі з'явилися задовго до неї. Хто вирубував їх у гірській товщі, ми не знаємо.

– На цьому моє терпіння щодо історичних екскурсів закінчується, — оголосив Кассіан, заробивши спекельний погляд Еріса.

Схоже, Неста була не проти послухати ще. Кассіан лише підморгнув їй і звернувся до Еріса:

– Судячи з листа, твій батько зробив якісь дії. Викладай які.

– Минулого тижня він знову побував на континенті. Повернувся цілком нормальним, без заскленілих очей і

відчуженості, як у моїх солдатів. Мене він не покликав і не розповів, що радився з Бріалліною. Можу припустити, що вони щось задумали. Ось я вирішив вас попередити. Звичайно, я не ризикнув писати про це. Але поки що... поки мені здається, весь світ затамував подих і чекає.

– Чого? — спитала Неста.

– Коли ти знайдеш Арфу.

Неста моргнула і тільки зараз згадала: адже вони не повідомили Ерісу, що Арфа знайдена. Але й цей швидкоплинний рух її видало.

– Так ви вже знайшли Арфу? – здивувався Еріс.

– Яка тобі різниця? – невимушено промовив Кассіан.

– Велика. Двір ночі володіє двома предметами зі Скарбниці жаху. - Еріс випростався. - Чи не з цим пов'язані всі зволікання? Ви просто тягли час, щоб дізнатися про таємниці Скарбниці і скористатися ними у своїх інтересах.

— Яка нісенітниця,— не витримала Неста. - Що ми від цього виграємо?

В очах Еріса зашипіло червоне полум'я.

– А що отримав правитель Сонного королівства, коли заволодів Котлом і вторгся в наші землі?

– Нас завоювання не приваблюють, – сказав Касіан. - Ти це знаєш. І ми не збираємося користуватися Скарбницею.

Еріс невесело засміявся. Неста бачила, що він не вірить. Він дуже звик до двоїстої політики та інтриг свого Двору, і проста, нехитра правда викликала в нього недовіру.

— Знаєте, мені не дуже приємно усвідомлювати, що ваш Двір має два предмети зі Скарбниці. - Погляд Еріса перемістився на Несту. – Особливо коли у вашому арсеналі вистачає інших видів зброї.

Неста завмерла, але погляд Кассіана залишався незворушним.

– Зрозумій, Ерісе: у Різа є свої задуми. Ти ж не настільки дурний і не чекаєш, що ми розповімо тобі про всіх. Але можу тебе запевнити: вони жодним чином не торкаються використання Скарбниці.

Неста намагалася не показувати подиву. Холодний, нудний голос Кассіана нагадував голоси придворних. Можливо, він прислухався до порад її і Різанда і навчився ідеально наслідувати придворних, вміло поєднуючи нудьгу з погрозами, що погано приховуються. Несту охопило збудження. Їй захотілося почути цей голос у ліжку. Нехай шепоче їй на вухо, поки...

– Це лише слова, - парирував Еріс. — Гадаю, тепер ваша мета — заволодіти Корonoю.

У плямах світла, що проникали крізь листя, його волосся світилося, як вугілля.

– Коли знадобиться, ми тобі повідомимо, – посміхнувся Кассіан. – Цього разу ми намагатимемося не забути.

Ніготь Еріса зачепився за нитку на камзолі. У нього на поясі висів кинджал, подарований Різом та Фейрою. Кинжал Нести.

– Ви зробите велику помилку, якщо прямісінько вирушите до Бріалліни.

– Залиш героїчні вчинки неотесаним хлопцям, – порадив йому Кассіан. – Навіщо ж ризикувати і калічити такі прекрасні ручки?

Пальці Еріса зігнулися, готові стиснутись у кулаки. Неста зуміла придушити посмішку. Слова Кассіана потрапили в ціль.

– І що ви маєте намір робити, коли у вас опиняться всі предмети Скарбниці? - Запитав Еріс, розгладжуючи зморшки на лобі. – Знищити їх ви не можете. Якщо сховати? Навряд це допоможе. Враховуючи небезпеки, які нам загрожують, не бачу, чому б вам не пустити ваші іграшки у хід.

Неста мовчала. Нехай Кассіан висловиться.

Кассіан тихо засміявся. Від його сміху кров у жилах Нести знову заспівала. Помчивши Еріса ще трохи, Кассіан запитав:

– А як і чим ти збираєшся нам завадити?

– Якщо не зумієте відібрати у Бріалліни Корону, великий ризик, що королева зверне її проти вас. Вона може нацькувати вас один на одного. Змусити робити немислимі вчинки. Навіть розповісти, де знаходяться інші два предмети. І ви слухняно все їй викладете.

Еріс, звичайно ж, боявся, що розкриється їхній союз з ним. Точно.

– Ви ризикуєте видати наші зв'язки. Так що відкладіть полювання за Короною.

– Там видно буде, - з непохитним спокоєм вимовив Кассіан. Неста тільки посміхнулася, коли він кивком вказав на кинджал Еріса: - У нас є свої способи захисту від Корони.

Неста ледь не скрикнула від подиву. Невже створена нею зброя захищала від магії Скарбниці? Їй ніхто про це не говорив.

– Це ви й задумали від самого початку? - Очі Еріса сердито спалахнули. - Обдурити мене, зробити ворогом батька, а потім повернути Скарбницю проти всіх нас?

– Ти і без нашої допомоги став ворогом свого батька, - з легкою усмішкою нагадав Кассіан. - Коли він дізнається, сумніваюся, що він віддасть тебе на поталу гончим. Швидше він це зробить власними руками.

– Ти хотів сказати, якщо дізнається? - Запитав злегка зблідлий Еріс.

Кассіан мовчав. Обличчя його нічого не висловлювало. Неста постаралася набути такого ж байдужого вигляду.

Еріс дивився на них. Вперше за весь час знайомства з цим фейцем Неста бачила, як у його очах з'явилася невпевненість, що пригасила сердитий вогонь.

Потім, глянувши на Несту, він перейшов до другої теми свого листа.

– Як щодо моєї пропозиції тобі?

В його словах не було ні пристрасті, ні натяку на тугу.

Неста підняла голову і нарешті посміхнулася по-справжньому:

– Коли Корона опиниться в наших руках, у Двора ночі відпаде потреба в тобі. І в мене також.

Вона могла заприсягтися, що Кассіан насилу придушує посмішку. Але вона дивилася лише на Еріса. Той зіщулювся і затремтів від гніву.

– Знай, Неста Аркерон, я не дозволю, щоб зі мною грали подібним чином. Моя пропозиція була щирою. Залишишся з Двором ночі – ризикуєш втратити все.

– А ти, Ерісе, намагаючись нас обдурити, теж ризикуєш усім.

Еріс скривив верхню губу:

– Робіть як знаєте. - Він випростався, наче струшуючи досаду і гнів. Його обличчя знову стало холодним і жорстоким. - Ви ставите на карту свої життя, а не моє. Подумаєш, ще один ілліріанський звір загине на війні! Скатертиною доріжка на той світ.

– Дякую тобі, Ерісе, за побажання, - зі спокійною усмішкою відповів Кассіан.

Промовивши ці слова, він підхопив Несту на руки і піднявся в небо. Деревя внизу злилися в суцільний зелений килим. Священна гора лишилась у них за спиною. Вони летіли на північ. Подивившись на Кассіана, Неста побачила, що він усміхається.

– Ти чудово тримався, — сказала вона, провівши рукою по його шиї.

– Я уявив, як говорила б з ним ти, – признався Кассіан.

– Думаю, у мене вийшов цей погляд... як ти казала? «Я уб'ю своїх ворогів».

– Вийшов, – засміялася Неста, уткнувшись обличчям йому в груди.

Вони летіли кілька годин, радіючи, що ширяють над землею і їм ніхто не заважає. Політ продовжувався.

Кассіан не виявляв жодних ознак втоми. Неста насолоджувалась відчуттям його рук. Тим, що вона просто поруч із ним. Коли на темному горизонті з'явилися вогні Веларісу, вона їм зовсім не зраділа, хоча встигла замерзнути.

Проте Кассіан не полетів прямо до Будинку вітру, а приземлився на одному з мостів через Сидру.

– Давай трохи прогуляємося, – запропонував він, беручи її за руку.

Після тривалого польоту в небесах, де, крім них, не було нікого, велика кількість перехожих заважала. Але Неста погодилася. Їй було приємно відчувати дотик їхніх мозолистих пальців, відчувати шорсткий ремінь, на якому тримався сифон, і тепло, що походить від його руки.

– Як по-твоєму, що зробить Еріс? — запитала Неста.

Під час польоту вони ні словом не промовились про нього.

– Подується трохи, потім придумає ще якийсь спосіб мене образити, – відповів Кассіан.

Неста засміялася.

– Тебе подобалося дивитися, як я розіграю придворного? – Він скося глянув на неї.

– Я б не хотіла, щоб ця гра тривала постійно, але в ній було щось... захоплююче. У мене з'явилися деякі задуми.

Очі Кассіана спалахнули. Забувши, що на них дивляться, він погладив Несту по щоці і поцілував у губи.

– У мене, Нес, теж з'явилися деякі задуми.

Він міцно притулився до неї. Подальших пояснень не потрібно.

– На нас дивляться. – Неста зі сміхом відсунулась і попрямувала до кінця мосту.

– Ну і нехай. – Кассіан пішов поруч, обійнявши її за плече. – Мені нема чого приховувати. Хочу, щоб вони знали: ми з тобою ділимо ложе.

Він поцілував Несту у скроню, обійняв ще міцніше, і вони рушили назустріч галасливим міським вулицям.

Такі прекрасні, прості слова, та все ж...

– А це не підриває мій образ войовниці?

– Ні. Хіба Фейрі заважає те, що її бачать поряд із Різом?

У Нести звело живіт. Биття серця відгукувалося в руках і всередині.

– У них це по-іншому, - сказала Неста, повертаючи на набережну.

– Чому? – обережно запитав Кассіан.

– Тому що вони – істинна пара. - Неста продовжувала дивитися на блискучу поверхню Сидри, де відображалися фарби заходу сонця.

Вона здогадувалася про відповідь Кассіана і тому знову зупинилася, приготувавшись їх почути.

З його обличчя зникли всі емоції. Воно стало порожнім.

– А ми, значить, ні?

Неста не відповіла.

– Вони – істинна пара, але ти не хочеш, щоб ми стали такою ж, - Невесело посміхнувся Кассіан.

– Касіан, слова «істинна пара» для мене нічого не означають, - сказала Неста, намагаючись говорити тихіше, щоб не чули перехожі. – Це щось означає для всіх вас, але більшу частину мого життя мене цілком влаштовували такі поняття, як чоловік і дружина. А «істинна пара» - просто два слова.

– Нісенітниця якась.

Неста зрушила з місця. Кассіан пішов за нею.

– Чому ти злякалася?

– З чого ти взяв?

– Я ж бачу. Що тебе лякає? Те, що нас бачитимуть разом?

«Так», – подумки відповіла Неста. Після його поцілунку на мосту вона раптом зрозуміла, що незабаром покине Будинок вітру і повернеться в цей галасливий світ. Вона зовсім не уявляла, яким буде її життя і що означатиме її

повернення для інших. Чи не звалиться вона знову в темряву, в якій жила раніше?

І чи не потягне за собою Кассіана?

– Неста, давай поговоримо.

Очі Кассіана спалахнули.

– Скажи що небудь.

Вона мовчала.

– Скажи, Неста.

– Я тебе зовсім не розумію.

– Спитай мене, чому після Дня зимового сонцестояння я зник майже на тиждень. Чому мені раптом знадобилося влаштовувати перевірку одразу після свята.

Неста не відкривала рота.

– Тоді я сам скажу. Вранці я прокинувся поряд з тобою, і я мав єдине бажання: так провалятися цілий тиждень, не злазячи з тебе. Я зрозумів, що це означає, зрозумів, що сталося, хоч ти й не здогадувалася. Я не хотів тебе лякати. Ти була не готова почути правду... принаймні тоді.

У неї пересохло в роті.

– Говори ж! – прогарчав Кассіан.

Перехожі обходили їхньою стороною. Дехто з тих, хто йшов назустріч, повертав назад.

– Ні, — вперто відповіла Неста.

Обличчя Кассіана затремтіло від гніву, хоча голос залишався спокійним.

– Скажи, – вимагав він.

Вона не могла. Ні до його наказу, ні особливо тепер. Їй не хотілося, щоб Кассіан здобув верх.

– Скажи те, про що я здогадувався з першої нашої зустрічі, - пошепки продовжував Кассіан. – Про що знав після нашого першого поцілунку. Те, що напередодні Дня зимового сонцестояння назавжди поєднало нас.

Неста не збиралася про це говорити.

– Я - твоя справжня пара, Котел тебе забирай! - вигукнув Кассіан. Його крик було чути і на іншому

березі. – А ти – моя справжня пара. Чому ти досі цьому чиниш опір?

Правда, нарешті вимовлена вголос, захлиснула її хвилиною.

– У святкову ніч ти обіцяла, що ми завжди будемо разом, — тремтячим голосом нагадав Кассіан. – Чому через два слова ти готова відкинути свою обіцянку?

– Бо з цими словами я позбавляюся останньої крихти своєї людської природи! – Їй було наплювати на глядачів та слухачів. – Через ці безглузді слова я остаточно перестаю бути людиною. Я стаю однією з вас!

– Я думав, ти хочеш бути однією з нас. – Кассіан здивовано заморгав.

– Я сама не знаю, чого хочу. У мене не було вибору.

– До речі, у мене теж не було вибору, коли мене прикували до тебе.

Це слово було як ляпас. "Прикували".

– Я обрав огидне слово, — спохватився Кассіан.

– Зате вірне.

– Ні. У мені говорила злість. Воно зовсім не вірне.

– Чому ж? Твої друзі бачили, якою я була. Якою стала.

Парні узи зробили тебе дурним і сліпим до очевидних речей. Згадай, скільки разів вони попереджали тебе, щоб не зближався зі мною.

Вона холодно засміялася, знову згадавши промовлене ним слово. «Прикували».

У мозку Несті роїлися інші слова, гострі, як ножі, підбурюючи її схопити одне і всадити йому в груди. Зробити йому боляче, як було боляче їй чути про справжню пару. Захотілося крові.

Але якщо вона це зробить, якщо в споре йому груди ранимим словом... Вона не могла і не хотіла цього допустити.

– Я зовсім не те мав на увазі, – благаючим тоном промовив Кассіан.

– Хочу нагадати тобі про наш договір, сказала вона.

Кассіан зупинився. Зсунув брови. Його очі округлилися.

– Все, що не попросиш.

– Я хочу, щоб ти пішов. Лети на нічліг в Будинок вітру. Не говори зі мною, поки я сама з тобою не заговорю або поки не пройде тиждень. Не знаю, що станеться раніше. Мені все одно.

Їй потрібно було розібратися з собою, щоб не зробити йому боляче, щоб заглушити в собі колишню потребу бити і терзати першою, не чекаючи, коли ранять її.

Кассіан рвонувся було до неї, але скривився, вигнувши спину. Здавалося, його обпалило татуювання на спині, що скріпило їхній торішній договір.

– Йди, - наказала Неста.

У нього задерся кадик. Очі були готові вилізти з орбіт. Кассіан шалено чинив опір силі їх договору.

Потім він різко обернувся і злетів у небо над річкою.

Неста залишилася стояти на набережній. Спину поколювало. Вона зрозуміла: татуювання, що скріплювало їхній договір, зникло.

Емері сиділа за кухонним столом, коли задні двері раптом відчинилися і в кухні з'явилася Неста. Мор перекинула її сюди, не поставивши жодних запитань і навіть не насупившись. Щоправда, Несте було байдуже. Вона була лише вдячна раптовій появі Мор. Мабуть, ту послав Кассіан. Але й про це думати не хотілося.

Увійшовши на кухню Емері, Неста впала на підлогу і заплакала.

Вона ледь помічала те, що відбувається. Ледве пам'ятала, як Емері підняла її і посадила на стілець. А потім з неї ринув потік слів, і вона розповіла подрузі про розмову з Кассіаном і про те, як вона його прогнала.

Десь за годину у двері постукали. Побачивши, хто стоїть на порозі, Неста перестала плакати.

Гвін кинулася до неї з обіймами.

– Я чула, що тобі треба побути з нами.

Несту так приголомшила поява послушниці, що вона мовчки обійняла Гвін.

Мор, що стояла за спиною Гвін, стурбовано кивнула і зникла у переборсі.

– Навіть не віриться, що ти зважилася залишити бібліотеку, - сказала Емері.

– Є речі важливіші за страх. - Гвін погладила Несту по голові. – Але не будемо про це. А то я так нервуюсь, що мене може винудити.

Почувши це, навіть Неста усміхнулася.

Подруги всіляко намагалися її заспокоїти. Усі три сиділи на кухні, попиваючи гарячий шоколад, який Неста стягла з комори будинку і запізно подарувала Емері. Потім вони попліткували, поласували десертом і заговорили про недавно прочитані романи. Далі розмова перетекла на інші настільки ж невинні теми і тривала до ночі.

Тільки коли очі Нести запалилися від втоми, а тіло обм'якло, подруги піднялися нагору. Там на них чекали три чисті, скромно прибрані кімнати. Неста мовчки переодяглася в нічну сорочку, запропоновану Емері.

Завтра вона з ним поговорить. Спочатку виспитьсся в теплі та затишку, знаючи, що за стінкою її надійні подруги, а завтра поговорить.

Вона розповість про все: і чому вперлася, чому їй було страшно зробити крок у невідоме. У життя, яке чекало на неї за межами Будинку вітру. Вибачиться за те, що скористалася силою їхнього договору і прогнала його. Вона вибачатиметься доти, доки на особі Касіана не з'явиться посмішка.

Можливо, їй не треба так турбуватися про майбутнє та будувати довгострокові задуми. Просто навчитися осмислено проживати щодня. Поки поруч із нею Кассіан та подруги, у неї все вийде. Вона витримає. Вони не дадуть їй зісковзнути назад у яму. Кассіан не дозволить, щоб вона знову впала.

Якщо ж вона все-таки впаде... він знову чекатиме її нагорі з простягнутою рукою. Вона не заслужила такої щедрості, але постарається бути гідною його.

З цією думкою, що лунає в голові, Неста заснула. Тяжкість, що тиснула на неї весь вечір, зникла.

Завтра вона розповість Кассіану все. Завтра почнеться її нове життя.

У кімнаті відчувався чоловічий запах. Не запах Кассіана. Відрізнявся він і від запахів Різа та Азріеля.

Запах був сповнений ненависті. Неста різко сіла на ліжку. Почувся грубий сміх. З коридору долинув крик Гвін і тут же змовк.

Темрява заважала розгледіти поруч. Неста спішно будила силу всередині. Її рука потяглася до ножа біля ліжка.

До її обличчя пригорнулося щось мокре і холодне.

Дивне зілля розкрило їй розум. Туди хлинула темрява.

Неста знепритомніла.

63

Умови їх торішнього договору вимагали виконати бажання Нести і вирушити ночувати до Будинку вітру.

Поговорити з нею Кассіан зможе не раніше, ніж вона сама заговорить із ним. Або коли мине тиждень.

Такі правила дозволяли легко маневрувати. Кассіан зав'язав уявний вузлик: треба навчити її чіткіше і осмисленіше складати умови договорів.

Кассіан почекав, поки пройде потрібна ніч. На світанку він вирушив до Різа і попросив названого брата перекинути його в Гавань Вітрів. Мор неохоче повідомила, що вчора перекинула Несту в будинок Емері. Кассіан знав: він знайде спосіб припинити цей поєдинок із Нестою. Його не лякали ні парні узи, ні те, що Неста – його справжня пара. Він це зрозумів задовго до того, як Котел перетворив її на фейку.

Його лякало лише одне: раптом Неста його відкине. Зненавидить за всі його зусилля. Почне чинити опір. У ніч

свята Зимового сонцестояння він бачив правду у її очах. Тоді зв'язуючі вузи бачилися йому золотою ниткою, що об'єднувала їх душі, але Неста, як і раніше, не наважувалася. А вчора він піддався не кращій стороні свого характеру і... став вимагати від неї визнання, щоб потім вимовити решту слів.

Він вибачиться. Він усе пояснить їй.

Кассіан постукав у задні двері. Ніздрі вловлювали запахи Нести, Гвін та Емері. Його зворушило, що послушниця наважилася залишити бібліотеку заради допомоги Несті. Потім йому стало соромно, бо головною причиною того, що сталося, був він.

Обличчя Різа, що стояв поруч, зблідло.

– Їх тут немає.

Кассіан кинувся до вхідних дверей магазину, зламав замок і відчинив двері. Якщо хтось уломився сюди, зробив їм боляче або кудись повів...

Затишна кухонька порожня. Але в повітрі залишилися чоловічі запахи, наче хтось побував тут і здійснив переброс. -

Ілліріанці не володіли магією перебросу... крім однієї ночі на рік, коли їм ставала доступна давня, неприборкана сила.

– Ні! – Закричав Кассіан і кинувся нагору.

Там, крім чоловічих запахів, в повітрі був густо розлитий жіночий страх.

Перший він знайшов кімнату Нести.

Неста чинила опір. Ковдра і простирадла були розкидані на всі боки, тумбочка перекинута, а на підлозі розтеклася калюжка крові. Судячи із запаху, чоловічої. До цих запахів долучався ще один – їдкий запах сонної мазі. Такою маззю можна було легко приспати коня.

Кассіан придушив потік думок. Потім, перевіrivши кімнати Емері та Гвін, застав і там сліди боротьби. Обидві зникли разом із Нестою.

Кассіану стало по-справжньому страшно. Він ледве дихав. Викрадення було посланням жінкам, які наважилися стати войовницями, а також йому за те, що навчав їх, порушивши всі ілліріанські правила і звичаї.

До нього підбіг Різ, як і раніше, блідий і зляканий.

– Девлон все підтвердив. Опівночі почався Кривавий ритуал.

Гвін, Емері та Несту вирвали з ліжок, щоб зробити мимовільними учасницями.

Частина четверта

Атараксія

64

Хтось насипав їй у рот піску. Потім вдарив молотком по голові.

Молоток і зараз ще стукав.

Неста віддерла язик від зубів і зробила кілька ковтальних рухів, щоб у роті з'явилася хоча б краплина слини. Голова в неї розколювалася.

У ніздрі били запахи. Чоловічі. Їх було дуже багато.

Босі ноги упиралися в тверду, холодну землю. Хвоя колола шкіру крізь тонку матерію нічної сорочки. Холодний, льодячий кров вітер ніс чоловічі запахи поверх хвилі снігу, соснової хвої і землі.

Неста різко розплющила очі і побачила широку чоловічу спину зі зв'язаними крилами.

У мозок ринули картини минулої ночі: чоловіки, що увірвалися в будинок і схопили її. Вона відбивалася, поки до її обличчя не піднесли ганчірку з якоюсь гидотою, і вона знепритомніла. Останнім, що вона чула, були крики Гвін та Емері.

Неста стрімко сіла.

Видовище було гірше, ніж вона очікувала. Значно гірше.

Вона повільно озирнулася. Куди не поглянь, всюди валяються ілліріанські хлопці. Всі непритомні. Вони

оточували Несту щільною стіною. Їх було не менше двох сотень. Навколо галявини піднімалися високі сосни.

Кривавий ритуал.

Швидше за все, вона прокинулася раніше за інших, оскільки була створена Котлом. Бо відрізнялася від цього чоловічого стада.

Неста звернулася вглиб себе, туди, де мешкала стародавня, лякаюча сила, але нічого не виявила. Немов хтось вичерпав колодязь. Немов море, що здавалося безмежним, відступило.

Заклинання Кривавого ритуалу пов'язували будь-яку магію. Все, чим вона володіла, виявлялося марним.

Неста усвідомлювала: вона тремтить не тільки від холоду. Її виграш у часі скоро скінчиться. Через кілька хвилин ці хлопці почнуть прокидатися.

Вони прокинуться та побачать її в одній нічній сорочці. Потрібно вставати і шукати Емері і Гвін серед цієї купи тіл... якщо тільки їх не закинули в інше місце.

Вона згадала, що Кассіана, Різанда та Азріеля розкидали подалі один від одного. Вони кілька днів пробивалися, щоб з'єднатися, через кровожерливих воїнів та диких звірів.

Їй пощастить, якщо вона вибереться за межі галявини.

Вирівнюючи подих, Неста піднялася на ноги. Тіла воїнів служили щитом, що затуляв її від холодного вітру. Варто відійти на кілька кроків, як холод накинувся на неї. Їй стало важко дихати. Тремтіння посилювалося.

Їй потрібний одяг тепліше. Потрібне взуття. Потрібно з чогось зробити собі зброю.

Неста вперлася в тьмяне ранкове сонце, наче могло підказати, куди йти і де шукати подруг. Але навіть таке світло обпікаюче діяло на очі, а стукіт у голові посилювався. Касіан вчив їх визначати напрямок по деревах. Мох на стволах завжди росте з північного боку.

Найближче дерево знаходилося футів за двадцять від неї. Щоб туди дістатися, треба оминати десять тіл. Однак

Неста і так бачила, що на стовбурі зовсім немає моху.

У такому разі їй потрібно забратися кудись вище і оглянути місцевість. Визначити, в якому боці височіє Раміель і, якщо вдасться, побачити інші галявини, куди скинули учасників Ритуалу.

Але їй потрібні одяг та взуття, а також зброя. Вона має розшукати Гвін та Емері. Боги...

Неста прикрила долонею рота, щоб нікого не розбудити своїм плутаним диханням. Тільки не стояти дома. Потрібно рухатися.

Проте хтось уже прокинувся. Його видав шелест крил. Неста повернулася на звук.

У сотні футів, відділений купою сплячих тіл, стояв молодий ілліріанець лютого вигляду.

Його обличчя було Несті незнайоме, зате вона відразу впізнала хтивий блиск у його очах. Жорстокий подив та хижацький інтерес. Погляд ілліріанця ковзнув по її сорочці, під якою проступали змерзлі соски, потім опустився нижче, до її босих ніг.

Страх пронизав тіло Нести, ніби всередину пліснули кислоти.

Інші продовжували спати. І те легше. Але цей самець...

Він миттю глянув уліво. Неста простежила за його поглядом, і в неї перехопило подих. Зі стовбура дерева стирчав ніж, поблискуючи лезом на сонці.

Такого бути не може. Правила Кривавого ритуалу забороняли проносити зброю. Може, хлопець знав, що ніж тут з'явиться, чи просто помітив його на кілька секунд раніше за Несту?

Тепер це не мало значення. Головне, поблизу був ніж. Єдина зброя, що потрапила їй на очі.

Потрібно бігти. Ілліріанець кинеться за ножем, а вона - в інший бік, благаючи богів, щоб він не надумав переслідувати її.

Або самій побігти до ножа. Ілліріанець попрямує до неї, і потім... вона не знала, що буде потім. Поки що вона

стояла на галявині, оточена сплячими воїнами, які незабаром почнуть прокидатися. Якщо вони побачать її, беззбройну і беззахисну...

Неста кинулася бігти.

Кассіан не міг дихати.

Говорити від теж не міг. Час тягнувся ледве-ледь. Прибули всі, кого він вважав за сім'ю. Зараз вони стояли поруч із ним у розгорнутій кімнаті будинку Емері. Вони говорили разом. Кассіан чув напружений, схвильований голос Азріеля, але не міг розібрати слова. В голові гуло.

– Я вирушу за нею, — ні до кого не звертаючись, промовив Кассіан.

Одразу стало тихо. Всі дивилися на нього, блілого, з розплющеними очима. Кассіан торкнувся сифонів на руках, і зараз же з'явилися інші сифони, зайнявши місця на плечах, колінах і грудях.

– Перекинь мене до неї, — попросив він Риза. — А ти, Аз, розшукаєш Емері і Гвін.

Різ залишився стояти на місці.

– Кас, ти знаєш закони.

– Плювати мені на закони!

– Які ще закони? – насторожилася Фейра.

– Розкажи їй, – наказав Різ.

Ніч клубилася навколо його крил. Кассіан стрепенувся.

– Розкажи їй, Кассіан.

У такі моменти названий брат зникав. З'являвся верховний правитель, що володів вродженою владою над ним.

– Кожний, хто посміє видалити воїна з Кривавого ритуалу, буде спійманий і страчений, – прохрипів Кассіан.

– Разом з воїном, який вважається зганьбленим перед Ритуалом.

– Виходить, Неста, Емері та Гвін змушені брати участь у Ритуалі, – підсумувала Фейра.

– Навіть я не можу скасувати цих законів, – уже м'якше додав Різ. – Як би мені не хотілося, – додав він, стискаючи плече Кассіана.

Кассіану здавалося, що його виверне навиворіт. Неста та її подружки... і його подружки також... проти своєї волі виявилися учасницями Ритуалу. А він позбавлений найменшої нагоди втрутитися і змушений слухати розумні розмови. У нього тряслися руки.

– Значить, тиждень поспіль ми просто сидітимемо і чекатимемо?

Сама думка про таке очікування здавалася йому огидною.

Фейра міцно стиснула його тремтячі пальці.

– Кассіане, хіба ти не чув, про що ми тут говорили?

Нічого він не чув.

– Мої шпигуни дізналися, що Еріс викрадений Бріалліною. Вона послала залишки його зниклого загону. Еріса схопили на полюванні, і гінчі його не врятували. Захопивши його, солдати здійснили переброс прямо до палацу Бріалліни. Здогадуюсь, що їм допомогла сила Косфея, – напруженим голосом повідомив Азріель.

– Мені що до цього?

Кассіан пішов до виходу. Навіть якщо... Котел його забирай. Чи не він сам просив Різа не чіпати цих солдатів? Чи не він радив не викликати підозр? Який він дурень. Залишив озброєних ворогів та забув про їхнє існування. Але Еріс може гнити у катівнях Бріалліни. Кассіану на це начхати.

– Нам доведеться його визволяти, – сказав Аз.

– Нам?

Кассіан зупинився як вкопаний.

Різ встав поруч із Азріелем. Фейра стала поруч з Різом. Велика стіна.

– Ми не можемо, – сказала Фейра, кивнувши Різу.

Її слова не вимагали пояснення. До пологів залишалося два місяці, і Фейра не ризикуватиме. Але Різ...

– Ти обернешся за годину, – зухвало кинув своєму верховному правителю Кассіан.

– Не можу, – відповів Різ, і в його очах закружляли опівнічні бурі.

– Ще як можеш, – прогарчав Кассіан. У ньому хвилею здіймався гнів, готовий зрушити все на своєму шляху. – Ти...

– Не можу.

Обличчя Різа перекосила непідробна мука. І страх. Фейра переплела пальці із пальцями чоловіка.

– Чому? – різко запитала Амрена.

Різ дивився на татуйовані пальці Фейри, переплетені з його пальцями.

– Ми уклали договір. Після війни. Цей світ ми покинемо... тільки разом.

Амрена розтирала собі віскі, бурмочучи молитву про збереження здорового глузду.

– Ви домовились вмерти разом? – запитав Азріель.

– Дурні, – прошипіла Амрена. – Романтичні дурні-ідеалісти.

Різ підняв на неї свої суворі, безрадісні очі.

Кассіану було не видихнути. Аз стояв як статуя.

– Якщо Різ загине, я теж помру, – хрипко сказала Фейра, в чиїх очах горів страх.

Її пальці ковзали по випираючому животі. Усі розуміли: разом із нею помре й дитина.

– А якщо помреш ти, Фейро, Різу теж не жити, – тихо уклав Азріель.

Слова пролунали глухо й холодно, наче похоронний дзвін. Якщо Фейра не переживе пологи...

У Кассіана підгиналися коліна. Обличчя Різа перетворилося на маску благання і болю.

– Ніколи не думав, що дійде до цього, — тихо сказав Різ.

Амрена знову почала розтирати лоб.

– Про ідіотизм цього договору поговоримо потім. — Фейра сердито подивилася на неї.

Амрена в боргу не залишилася.

– Вам з Азрієлем потрібно визволити Еріса, - сказала вона Кассіану.

– А чому не тобі?

Фейра ущипнула себе за перенісся:

– Тому що Амрена...

– Зовсім позбавлена колишньої сили, — прогарчала Амрена. – Говори, дівчинонька, як є.

Фейра скривилася.

– Вранці Мор вирушила до Валлахана і знаходиться поза досяжністю нашої диматійської магії. Аз не може діяти поодиноці. Кассіан, нам потрібна твоя участь.

Кассіан мовчав. Інші чекали.

Несту втягнули в цей проклятий Кривавий ритуал, де їй постійно загрожує небезпека, не кажучи вже про тяготи життя в глушині. А його відправляють рятувати довбаного Еріса...

– Нехай подихає.

– Не ти один хотів би бачити його мертвим, - сказала Фейра. - Але в руках Бріалліни він вкрай небезпечний для нас. Якщо Еріс виявиться під впливом Корони, він викладе все, що він знає. До речі, що він знає про нас?

– Дуже багато.

Під час їхніх словесних перепалок, а також намагаючись залучити Еріса на їхній бік, Кассіан розповів йому більше, ніж слід.

– Він назвав Несту ще однією зброєю Двору ночі. Потім запитав, як ми діятимемо, якщо заволодіємо всією Скарбницею жаху. Він думав, що наш Двір може забути про союзницькі відносини та діяти заради власної вигоди.

– Може, магічний кинджал, який ми йому подарували, зробить Еріса несприйнятливим до впливу Корони, — з надією сказала Фейра. - Якщо кинджал був при ньому і його не роззброїли, зброя зможе захистити його проти іншого магічного предмета.

– Цього ми не знаємо, – заперечив Різ. – З кинджалом або без, він все одно перебуває в пазурах Бріалліни. Не виключено, що вона сама вчує кинджал. Той може відгукнутися на її наказ.

– До того ж існує більш ніж достатньо інших методів зробити його говірким, – похмуро додав Аз.

– Вам обом пора вирушати, – перебила його Амрена і повернулася до Фейри та Різа. – А ми повернемося до Веларісу і докладно обговоримо ваш договір.

Кассіан не став дивитися на вираз обличчя Фейри та Різа. Він дивився крізь віконце на ілліріанську глушину, що підступала до Гавані Вітрів, ніби міг побачити Несту.

Він викликав свої обладунки, всі хитромудрі частини яких звично заклалися на його тілі.

– Я навчав Несту на совість, – сказав він. — І всіх інших. Аз торкнувся своїх сифонів і теж викликав обладунки.

– Якщо хтось і переживе Кривавий ритуал, то це вони, — додав Кассіан.

Якщо вони знайдуть одне одного.

Неста з усіх ніг кинулася до дерева з ножем, що стирчав. Ілліріанець помчав слідом, запізнившись на кілька секунд.

Він спотикався об тіла сплячих. Неста бігла, високо піднімаючи коліна. Зараз вона точно повторювала всі вправи, які вони виконували зі сходами на підлозі, і тіла були сходинками, на які не можна наступати. М'язова пам'ять робила свою справу. Неста майже дивилася на живі перепони, намагаючись встигнути до дерева першої.

Проте хтось навмисне встромив у дерево цей ніж. Можливо, минулої ночі. Або кілька тижнів тому. Кривавий ритуал і без справжньої зброї вирізнявся дикістю. Воювали саморобним. Але за наявності сталевго ножа...

Противник був дюймів на шість вище Нести і на сотню футів важче. У рукопашному поєдинку всі переваги дісталися б йому. Але якщо вона дістанеться ножа...

Неста минула всіх сплячих ілліріанців. Її ноги рухалися, як крила. Останні кілька футів вона бігла, виставивши руку. Пальці торкнулися рукоятки ножа...

Противник налетів на неї з розбігу, з усією силою рослого ілліріанського воїна.

У Нести перехопило подих. Удар збив її з ніг. Дерево стояло на пагорбі. Впали, обидва покотилися вниз по іншому схилу.

Їх несло до русла пересохлої річки в сотні футів нижче. Під ними хрумтіли гілки та каміння, дряпаючи Несті шкіру. Над і під нею ляскали крила. Волосся били її по обличчю, а руки чіплялися за одяг противника.

Неста на повній швидкості влетіла в русло, боляче вдарившись спиною. Ілліріанець впав на неї, видавивши з легких залишки повітря.

Його крила сіпнулися. Але сам він не рушив з місця.

Розплющивши очі, Неста наткнулася на скляний погляд супротивника. Її рука, як і раніше, стискала ніж, який вона встигла всадити хлопцю в горло. Рукоятка була мокрою і липкою від теплої крові.

Крохтячи, Неста скинула з себе мертве тіло. Залишила ніж стирчати у горлі. З рани продовжувала витікати кров. Ніж потрапив йому в основу шиї.

Неста виплюнула кров на сухе каміння русла. Її нічна сорочка була вся в крові та бруді. Руки та ноги вкрилися саднами. Але вона була жива, чого не скажеш про її супротивника.

Неста повільно вдихнула, рахуючи до шести. Затримала подих, потім так само повільно видихнула. Ще двічі повторивши вправу, вона прискіпливо оглянула себе з голови до п'ят. І знову вдихнула, рахуючи до шести.

Заспокоївши розум, вона витягла ніж із горла мерця. Потім розділа його, знявши все, в тому числі і чоботи. Одягалася вона спокійно та зосереджено. Скинувши закривавлену нічну сорочку, Неста прикрила нею обличчя мерця, спорудивши подобу похоронного савана.

Ніж вона запхала собі за пояс, який затигла до краю. Обладунки висіли на ній, а ноги виляли в надто вільних чоботях. Але це було краще нічної сорочки.

Одягнувшись, вона рушила на пошуки подруг.

65

Неста уважно оглядала інший край долини. У неї за спиною, відокремлені невеликим яром, продовжували спати ілліріанські хлопці. Серед них не було ні Емері, ні Гвін. І жодних підказок, куди могли потрапити її подруги.

В одну з ночей, коли вони лежали, спитнілі та виснажені злиттями, Кассіан розповів їй, що учасників Ритуалу зазвичай скидають у три місця. Одне знаходиться на півночі, інше – на півдні, а третє – на заході. Значить, її подруги потрапили до інших місць. Добре, якщо разом. Неста уявляла, який жах вони зазнають, коли прокинуться.

Гвін...

Неста прогнала лякаючі думки і помчала між сосен, віддаляючись від сплячих ілліріанців. Дорогою їй зустрілося високе дерево. Вона полізла вгору, швидко забруднивши пальці в живиці, а коли досягла вершини...

Раміель з таким же успіхом міг знаходитися на іншому березі океану. Він височів попереду, оточений ще двома горами. А між нею та голими схилами лежав ліс. Одні боги знали, скільки пробиратися цим лісом і що чекає на дорозі. Все виглядало як на картині Фейри. Неста подивилася на сонце, потім на стовбур унизу, шукаючи мох. Ось він, під лівим чоботом.

Раміель знаходився на сході. Отже, її скинули на західній галявині, а Емері та Гвін...

Неста опинилася перед вибором: йти на південь чи північ. Або вирушити до священної гори, сподіваючись зустрітися з подругами по дорозі туди?

Неста напружувала пам'ять, згадуючи поради Кассіана, раніше пропущені повз вуха. Кассіан... Можливо, він уже поспішає сюди, щоб її врятувати.

Бульбашка надії в грудях швидко луснула. Кассіан не зможе її врятувати. Він сам їй розповідав про закони, що забороняють будь-яке втручання в Ритуал. Якщо їх порушити, його стратять, а потім і її. Навіть Різанда і Фейра не змогли цього скасувати.

Кассіан не з'явиться і не врятує її. Ніхто не ризикне з'являтися тут, щоб рятувати жінок.

Неста стала згинати пальці, що затекли після довгого сидіння на дереві. Побачивши кров, що капала з дрібних ран на руках, тихо вилаялася.

Здавалося б, ці рани давно повинні затягнутися. Але магія Ритуала пригнічувала всю іншу магію, включаючи і цілительську магію у крові фейрі. І Неста була винятком.

Будь-які рани можуть виявитися смертельними. І затягуватимуться вони повільно, як на тілі смертної людини. Неста зробила ще кілька заспокійливих вдихів та видихів. Вона не загине. Ні в якому разі.

Вона врятує себе і подруг.

Ззаду почулися крики. Ілліріанські хлопці прокидалися. Бормочучи прокляття, Неста швидко спустилася вниз. Шматки кори та хвоя прилипали до її забруднених живиць рук. Треба вибирати напрямок, а потім, спустившись, бігти з усіх ніг.

До криків додалися воплі.

Неста озирнулася і переконалася, що за нею ніхто не женеться. Срібна монетка, вплетена в браслет на лівій руці, раптом блиснула. Світло було якимось дивним, не схожим на відбите.

Ні. Монетка світилася.

Кінцем пальця Неста провела по амулету. Шкіра відчувала легкий гул. Несту охопив жах. Їй закололо потилицю, ніби звідти виходив тихий голос, що нашіптував: «Поспішай».

Неста зігнулася, щоб сонце не заважало дивитися на амулет. Світло всередині монетки пропало. Тоді вона повернулася на північ. Амулет знову засвітився.

Здивовано піднявши брови, вона повернула руку на схід. Нічого. Потім на південь. Тільки слабке світіння. Жодної тривожності, не кажучи вже про паніку. Вона знову обернулася на північ... Амулет спалахнув, і знову її сповнив жах.

Неста шумно втягла повітря, згадуючи вечір у Будинку, коли вони плели браслети. Тоді вона вимовила побажання: «Я бажаю, щоб у всіх нас вистачило сміливості вийти у світ, коли будемо готові, але щоб ми завжди змогли знайти дорогу один до одного. Хоч би що трапилося».

Вона створила ці амулети, зробивши їх магічними. Перетворила на маячки. Та з її подруг, що опинилася на південь звідси, була в порівняльній безпеці, чого не скажеш про ту, яку занесло на північ.

Шлях туди лежав вгору схилом. Невелика, але перевага. Інші учасники напевно виберуть найкоротший і найлегший шлях до Раміеля, що виключає підйоми.

Але чому тут діють амулети? Ритуал пригнічував магію як живих істот, і предметів. Отже, магія Ритуала не поширювалася на створені предмети. У фейських заклинаннях кожне слово було ретельно вивірене. Ймовірно, ті, хто становив заклинання для ілліріанців, не допускав і думки про створення створених предметів на просторі Ритуалу.

Однак магічна сила Нести була пов'язана. Вона напружено прислухалася до себе, звично тяглася до внутрішнього джерела, але натикалася лише на порожнечу.

У Нести стисло горло. Вона сама була створена Котлом і в той же час залишалася живою істотою. Магія заклинань, що підтримують Ритуал, розпізнала її як живу істоту, але не як предмет.

Неста і не підозрювала, як відчайдушно потребувала того, щоб життя показало їй різницю. Вона втягнула

повітря, що пахло соснами і віщувало сніг. Жива. Навіть у цьому рукотворному пеклі вона була жива.

Вона подбає, щоб її подруги теж залишилися живі.

Повільно видихаючи, Неста опустила руку і кинулася на північ.

Чоботи були не за розміром, ступні ніг вільно ходили в них.

Неста випросталася, перевірила ніж за поясом і рушила далі.

Вона бігла вгору схилом. Блискучий амулет вимагав поспішати. Ноги в чужих чоботях мотало з боку на бік. Неста раптом відчула, що хоче пити. Услід з'явилося почуття голоду. Ще до заходу сонця їй знадобиться якесь дах над головою. Коли стемніє, доведеться вирішувати: чи ризикнути розвести багаття або нічим себе не видати і замерзнути, оскільки ночі в тутешніх горах страшенно холодні.

В одязі, знятому з убитого ілліріанця, їй не пережити ніч. Занадто легкий. А якщо вірити пророкуванню сірого неба, чекай снігу або дощу.

Її ніхто не переслідував. Хоч би в цьому їй пощастило... якщо вони не вміли рухатися безшумно, як Кассіан і Азріель.

Неста раптом зрозуміла, що чоботи гулко стукають по землі, видаючи її. Вона знизила швидкість, намагаючись рухатися безшумно. Потім зсунула браслет із амулетом, запхнувши вглиб рукава, щоб чужі очі не побачили блиску. Продовжуючи дертися вгору, вона залізла на вершину крутого пагорба і озирнулася.

Попереду тяглися інші пагорби, що поросли деревами і... Неста інстинктивно кинулася на кам'янисту землю. Повз зі свистом промайнула стріла. Їй не здалося. То була стріла.

Відвойований нею ніж не був щасливою випадковістю. Хтось заховав у землях, відведених під ритуал, зброю.

Неста озирнулася, шукаючи місце, куди впала стріла. Та встромилася в нижню частину ствола.

Неста спустилася, підійшла до дерева, витягла стрілу і засунула собі за пояс. Потім знову піднялася на вершину, майже припадаючи до землі. Переповзла через гребінь і...

Ледве не вперлася обличчям у гострий, як бритва, наконечник іншої стріли.

— Піднімайся! – прогарчав їй ілліріанець.

Кассіан облітав палац, де колись жили всі королеви, накручуючи лігу за лігою і проклинаючи Еріса. Треба бути таким дурнем, щоб потрапити в полон. Бріалліна перетворила цей палац на свою фортецю. На навколишніх пагорбах ще білів сніг, що не заважало квітам і травам пробиватися із землі назустріч весняному сонцю. Кассіан летів надто високо; там, де важко дихати. Знизу він здавався просто великим птахом, зате сам він, маючи гострий фейський зір, чудово бачив усе, що переміщалося по землі.

Ніяких ознак Еріса. Ні пасма рудого волосся, ні спалахів вогню, ні солдатів. Азріель, що летів у протилежному напрямку, сигналив, що він нікого не бачить.

Кассіану було важко зберігати зосередженість, кружляючи, наче гриф, коли розумом і серцем він рвався на північний захід, до Ілліріанських гір, де проходив Кривавий ритуал.

Чи пережила вона перші години? До цього часу учасники Ритуалу повинні вже прокинутися.

Проклятий Еріс. Як він міг бути настільки безтурботним, що дозволив солдатам підійти до нього?

Він швидко знайде Еріса і начистить тому дупу, якщо вистачить часу.

І що потім? Несте він нічим не зможе допомогти. Хоча б виявиться ближче до місця Ритуалу. Якщо станеться найгірше...

Кассіан придушив цю думку. Неста залишиться живою. Гвін та Емері теж.

Він не дозволить жодних інших варіантів.

66

Хлопець був не таким великим, як перший, убитий Нестою. Але він тримав у руках лук зі стрілою.

— Віддай мені зброю, – зажадав він, міряючи Несту поглядом.

Звичайно ж, він помітив кров, що запеклася в неї на обличчі, підборідді та шиї.

Неста не ворухнулася. Навіть голови не опустила.

– Кому сказано? Віддавай зброю, - повторив хлопець, і в його голосі зазвучали загрозливі нотки.

– Ти звідки? - спитала Неста, ніби вони просто вели розмову і їй в обличчя не упирався наконечник стріли. Потім, не давши йому відповісти на перше запитання, задала друге: - Там була ще одна жінка?

Хлопець моргнув. Іншого підтвердження Несте не потрібно. Вона подала йому стрілу, потім дуже повільно потяглася за ножем.

– Ти її вбив? – крижаним голосом запитала Неста.

– Цю покалічену суку? Залишив іншим, – посміхнувся він. - Ти всяк здобич краща.

Емері. Якщо цей хлопець її бачив, то вона десь неподалік. Неста витягла ніж.

Наконечник стріли так само впирався їй у щоку.

— Кінь ніж на землю, а сама відповзи на десять кроків.

Емері жива і десь поблизу. І їй загрожує небезпека.

Цей щуплий шмаркач не завадить Несті врятувати подругу.

Неста схилила голову, похнюпила плечі. Нехай думає, що вона скорилася... Точно. Дурень посміхався на весь рот.

Знав би він, що проти неї йому не вистояти.

Неста опустила ніж, хитнула зап'ястям і кинула ніж у ілліріанця.

Прямо йому в пах.

Він закричав. Неста кинулася на нього. Лук випав у нього з рук. Неста впала на супротивника та його зброю. Тятіва хльоснула її по обличчю, через що з очей заструмували сльози. Вони обоє впали на землю. Хлопець продовжував кричати.

Ніхто не встане між нею та подругами.

Розум Нести став холодним і спокійним. Схопивши лук, вона відкинула зброю подалі. Поки хлопець корчився, намагаючись вирвати ніж, що потрапив у яйця, Неста стрибнула на нього і штовхнула рукоятку глибше. Від воплів супротивника з навколишніх сосен спалахнули злякані птахи. Неста витягла ніж, залишивши хлопця валятися в скрученому стані.

Неста витягла ножа, залишивши хлопця валятися в скрученому стані. Вона взяла дві стріли, але за сагайдаком, що був у нього за спиною, лізти не стала. Піднявши лук і повернувши ніж за пояс, вона помчала туди, звідки з'явився її невдалий противник.

Його крики переслідували її не одну милю.

Шум річки Неста почула раніше, ніж побачила воду. Виявилося, що тут вона не одна. На ближньому березі було кілька воїнів. Вони напівголосно перемовлялися. «Промацують одне одного», – здогадалася Неста. Хлопці наповнювали водою фляжки. Схоже, їх хтось розкидав лісом.

Ніяких ознак Емері.

Вітер дув у її бік. Неста сховалася за деревом і почала вслуховуватися.

Ні слова про Емері чи іншу жінку. Хлопці недовірливо збивалися в купки, обговорювали шляхи до підніжжя Раміеля і дивувалися підкинутій кимось зброї та фляжкам.

Неста вже збиралася знайти зручне місце, щоб перебратися на інший берег подалі від цих молодців, як раптом почула:

– Шкода, сука втекла. Була б нам гарною розвагою в холодні вечори.

Усередині Нести все завмерло. Емері жива і зуміла добратися до цієї річки.

— Її, мабуть, змило до підніжжя, — сказав інший ілліріанець, зачерпуючи долонями воду з бурхливої річки. - Якщо не здохла на порогах, звірина прикінчить її ще до заходу сонця.

Щоб вирватися з рук цих двоногих звірів, Емері стрибнула в річку.

Пальці Нести зімкнулися на луку, що звисав з плеча. Стріли за поясом здавались важкими, як гирі. За знування з Емері треба вбити цих тварин. Випустити дві стріли і вбити хоча б двох за те, що мучили її подругу.

Але якщо Емері жива...

Неста безшумно перебралася до іншого дерева. До третього. Вона йшла вздовж річки. Шум води ховав її кроки.

Річка текла між сосен, тримаючи шлях униз. Пороги наближались. Каміння виступало з води, як чорні списи. Попереду ревів водоспад. Якщо Емері винесло до водоспаду...

Пороги тяглися до краю водоспаду. Далі – майже сотня футів прямовисної водної стіни та знову каміння. Падіння з такої висоти занапастило б навіть найсильнішого і спритнішого.

У Нести пересохло в горлі.

Потім там не залишилося ні краплини слини: біля протилежного берега вона побачила тіло, що зачепилося за дерево, що впало. Від водоспаду ствол відділяло кілька кроків.

Неста кинулася до води, але тут же витягла чобіт із крижаних пальців річки. Зважаючи на все, Емері була непритомна. Неста не наважилася гукнути подругу на ім'я. Поглянувши на небо, вона за становищем сонця визначила час. Зараз години три чи чотири. Сонце

світило, не даючи тепла. Чи довго Емері пролежала в студеній воді?

– Думай, - веліла собі Неста. – Думай.

Кожна хвилина перебування в такій воді могла вбити Емері. Вона була дуже далеко, і Несты було не розглянути, чи поранено подругу. Однак Емері лежала нерухомо, упираючись обличчям у гілку. Тільки тремтячі обрубки крил свідчили, що вона жива.

Неста роздяглася, пошкодувавши, що кинула нічну сорочку. Тепер можна було б прив'язати до ноги ніж та стріли, а не залишати їх на березі. Але вибору у неї не лишалось. Вона взяла ілліріанський лук і повісила собі на груди. Тятіва боляче вп'ялася їй у шкіру.

Залишившись голою, Неста на око визначила відстань між кромкою водоспаду, порогами, камінням і Емері.

– З каменю на камінь, — сказала собі вона, внутрішньо приготувавшись до зустрічі з крижаною водою.

Потім стрибнула у воду.

Вона шумно дихала і фиркала, отримавши палаючий крижаний удар. Руки відчайдушно тряслися. Неста побоювалася, що руки не втримаються на слизькому камінні і вода скине її вниз. Але вона продовжувала перебиратися, наближаючись до Емері. Ближче, ще ближче, поки не проплила залишок відстані між останнім каменем і берегом. Емері лежала, перевішуючись через стовбур, наполовину занурений у воду.

Тремтячи і стукаючи зубами, Неста вивільнила Емері з хватки гілок, потім перетягла на берег і схилилася над нею. З рани в передпліччя стікала кров. Але вона дихала.

Неста мало не заплакала від полегшення, потім обережно порухла подругу:

– Емері, прокидайся.

Емері лише застогнала від болю. Неста запустила руку в темне волосся Емері. Пальці стали липкими від крові.

Потрібно якимось чином перетягнути Емері на інший берег. Знайти укриття. Розвести багаття і зігрітися. Одним

луком не захистишся. Нема чого й думати.

– Все добре, Емері, — повторювала Неста, а в самої від стуку зубів сідали щоки. - Вибач, що я не підійшла раніше.

Схопившись за нічну сорочку подруги, Неста розірвала тканину до половини, підставивши худорляве смагляве тіло Емері холоду. Потім вона повністю зняла з Емері сорочку, щоб перетворити на довгу мотузку. Після цього Неста звільнилася від лука.

– Ця частина подорожі тобі не сподобається, — клацаючи зубами, промовила Неста, підтягуючи Емері до води. – Мені теж, – додала вона, ступаючи онімілими ногами в крижану воду.

Холодно, як у Котлі. Як у...

Неста дозволила думки пропливти повз, наче хмара. Зосередилася.

Вона зуміла затягнути Емері у воду. Глибина доходила до талії. Вона тримала подругу настільки міцно, наскільки дозволяли тремтячі пальці. Потім звалила Емері собі на спину і надягла ілліріанський лук на них обох. Міцна тятіва знову врізалася їй у груди, а сам лук лежав на спині Емері, міцно з'єднуючи їх.

– Краще, ніж нічого.

Неста перекинула обм'які руки Емері собі на плечі, після чого нічною сорочкою зв'язала подрузі зап'ястя.

– Тримайся, – попередила вона, хоча Емері і зараз залишалася нерухомим вантажем у неї на спині.

З каменю на камінь. Так, як робила раніше. З каменю на камінь, потім на берег.

Вона здолала десять тисяч сходинок на сходах у Будинку вітру. Навіть більше, якщо скласти кількість сходинок, пройдених за всі місяці. Вона зможе перебратися через річку і перетягнути Емері.

Неста ще глибше поринула у воду, кусаючи губи, щоб не закричати.

Тятіва ілліріанського лука впивалася Несті в груди, до крові здираючи шкіру. Але лук тримав.

Крок за кроком. Крок за кроком.

Коли Неста, тремтячи і мало не плачучи від холоду, вибралася на протилежний берег, тятива була червоною від крові. Але вони були на суші. Тут же лежали її одяг та зброя. Тепер час знайти укриття і зігрітися.

Неста поклала Емері на хвойний килим, прикрила сухим одягом і стала збирати хворост. Гола, тремтяча, вона ледве утримувала гілки, складаючи їх біля Емері. Тремтячі пальці відмовлялися ламати гілки. Вона насилу зламала дві палички для розведення вогню, насилу змусила тліти сухий мох. Але вона досягла бажаного. У них з'явилося багаття. Неста обстежила прилеглі місця у пошуках товстіших гілок та колод.

Коли вогонь по-справжньому розгорівся, Неста вляглася поруч з Емері, обняла подругу за шию і притулилася до неї всім тілом. Вони обидві замерзли, але від вогню йшло тепло, а просторий одяг убитого ілліріанця затуляв їх від холодного дихання річки.

Неста так поспішала розвести вогонь, що не подумала про укриття. Якби хтось був поруч, їх би вбили, не роздумуючи.

Неста відчувала, як поступово зігрівається тіло Емері. Дихання подруги стало рівнішим. У неї самої перестали стукати зуби. Незабаром стемніє. А з темряви можуть з'явитися...

Несті згадалися розповіді Кассіана про чудовиськ, що блукають у тутешніх лісах. Проковтнувши, вона ще міцніше обійняла Емері. Потім поглянула на свою руку. Амулет слабо світився, вказуючи на південь. Напрямок, єдиний промінчик надії. Що трапилося з Гвін? Невже посласниця знову переживає жахливі кошмари свого минулого? Може, вона...

Неста зосередилася на диханні. Заспокоїла розум.

Вона переживе цю ніч. Допоможе Емері. Потім вони знайдуть Гвін.

Бродячи з Кассіаном уздовж річки, Неста дізналася, що вода часто видовбає на березі печери. Але для пошуку найближчої печери їй доведеться залишити Емері одну...

Неста подивилася на сонце, що заходить, потім виринула з-під одягу. Вона прикрила Емері листям і тонкими гілками, підкинула поліно у вогонь і вдягнулася в куртку вбитого ілліріанця.

Обійшла навколо вогнища, прислухаючись, чи поблизу звірів та ілліріанців немає. Неста уважно оглядала кожную скелю та ущелину.

Нічого.

Небо темніло. Десь поблизу, напевно, є печери. Куди вони поділися? Де...

– Вхід тут.

Неста різко обернулася, встигнувши вихопити ніж. За десять футів від неї стояв ілліріанський воїн. Як він зумів нечутно підкрастись? Як взагалі вцілів після такої рани, що розполосувала йому щоку?

Хлопець, звичайно ж, помітив її рани, наготу під курткою, голі ноги, взуті в чужі чоботи. І ніж у руці. Проте в карих очах ілліріанця не було ні хтивості, ні ненависті.

– Ось печера. - Він вказав на те, що Неста помилково прийняла за валун, покритий листям. – Доволі велика. Там можна сховатися.

Неста випросталася. Її очі світилися холодною жорстокістю. Нехай бачить.

– Коли стемніє, ти не протримаєшся на землі і години, - сказав хлопець. Його приємне хлоп'яче обличчя залишалося безпристрасним. - А раз ти досі не влізла на дерево, я схильний думати, що ти не одна і твій супутник поранений.

Неста не відповідала.

Ілліріанець підняв руки. Він був беззбройний. Ніяких плям крові, не рахуючи тієї, що текла з пораненої щоки.

– Мене викинули на західній галявині. - Там же, де її. – В ущелині я натрапив на труп. Ти ж розправилася з

Навусом? Він лежав там голий. А на тобі – чоловічі обладунки. Ножем, що у твоїй руці, ти пронизала йому горло. Ти, випадково, не знаєш, хто тут розкидав зброю?

Неста продовжувала зберігати мовчання. Навколо ставало все темніше.

Не дочекавшись її відповіді, хлопець пожав плечима і продовжував:

– Я вирішив йти на північ. Тією стежкою до Раміеля ходять рідше, ніж по інших. Я хочу дістатися до підніжжя і, якщо пощастить, обійтися взагалі без сутичок. Я не збираюся битися з тобою. Але ніч проведу в цій печері. І тобі раджу не випробовувати долю. Бери свого пораненого супутника і забирайтеся в печеру.

— Щоб потім, коли засну, убити мене і заволодіти моєю зброєю?

Карі очі ілліріанця блиснули.

– Я знаю, хто ти, і не настільки дурний, щоб йти проти тебе.

– Це ж Кривавий ритуал. Тобі попрощається.

– Фейра — руйнівниця Закяття — не пробачила б мені вбивство її старшої сестри.

– Значить, ти не посягаєш на мене зі страху перед нею?

– Яка різниця? Я клянусь самому Еналію не чіпати тебе і того, хто з тобою. Погоджуйся чи роби, як знаєш.

– Значить, не вбивати нас і не завдавати нам іншої шкоди. І не дозволяти цього робити всім, кого ти знаєш.

– А ти швидко освоїлася з фейськими правилами. - Він трохи посміхнувся. - Так, і в цьому теж клянуся.

Неста дивилася на нього і відчувала, як у неї тремтить жилка на шії. Потім, глянувши на замаскований вхід у печеру, сказала:

– Допоможи перенести мою подругу.

Вони не ризикнули розводити вогонь у печері. Емері вкрили щільним вовняним плащем Бальтезіра, як звали ілліріанця. Неста одягла Емері в обладунки вбитого Навуса, залишивши собі шкіряну куртку. Попри всі

доводи здорового глузду, вона дозволила Бальтезірові сісти поруч із нею. Його тепло зігрівало її змерзле тіло.

– Коли почне світати, щоб тебе тут не було, — заявила вона, вдихаючи запах прілого листя, яким було набито печеру.

– Якщо ми переживемо ніч, я з радістю піду, — відповів Бальтезір. – Але тутешні звірі могли відчути кров твоєї подруги і слідом вийти до печери.

Неста подивилася на молодого воїна. У темряві їй було видно лише його силует.

– Що ж ти ще вдень не пішов до Раміеля, вбиваючи всіх, хто тобі зустрінеться?

– Я хочу досягти гори і стати орістіанцем. Але якщо мені зустрінеться той, кого я не проти вбити, я це зроблю без вагань.

Вони замовкли. Минуло зовсім небагато часу, і зовні захрумтіли гілки.

Бальтезір напружився, його дихання стало безшумним. В непроглядній темряві печери єдиними звуками був шелест їхнього одягу та листя, на якому вони сиділи.

Зовні пролунало виття. Неста сіпнулася і ще міцніше притиснула до себе Емері.

Але виття і хрускіт гілок стали віддалятися. Бальтезір полегшено зітхнув.

– Це лише перший, - прошепотів він. - Вони будуть тинятися до самого світанку.

Неста не хотіла знати, які звірі водяться в тутешніх місцях; особливо коли здалеку стали долітати крики.

– Дехто вміє лазити по деревах, — продовжував Бальтезір. — Дурні воїни забувають про це.

Неста мовчала.

– Я буду сторожити першим, — запропонував ілліріанець. – Відпочивай.

– Ладно, — відповіла вона, але заплющувати очі не стала.

Всю ніч Неста не спала. Якщо Бальтезір здогадувався, що вона не спить під час його чергування, він промовчав. Поки він чергував, Неста виконувала вправи щодо заспокоєння розуму. Це кричало тривожні думки, але не до кінця.

Хрускіт гілок під лапами і кігтями звіра, що хитається, а також крики ілліріанців не змовкали кілька годин поспіль.

Потім Бальтезір штовхнув її коліном. Неста вдала, що прокинулася. Ілліріанець шепнув, що подрімає, і притулився до неї. Неста не заперечувала. Тепло його тіла не підпускало до неї холодне повітря печери. Рівне дихання могло свідчити про його сон або гру в сон. Несті було все одно.

Вона не заплющувала очей, навіть коли в них почалася різь від безсоння, а повіки поважчали. Ні, вона не дозволить собі розімліти в теплі від тіл її супутників і заснути. Вона не засне і ні на хвилину не втратить пильності.

Почало світати. Позначилися щілини між гілками. Крики та виття стихали, поки зовсім не зникли. У сутінках Неста оглянула рану на голові Емері. Та більше не кровоточила. Але...

– Сьогодні ти зможеш роздобути багато одягу. - Бальтезір ніби прочитав її думки. Він розсунув гілки, висунув голову з печери і тихо вилаявся. - Навіть дуже багато.

Почувши це, Неста схопилася і вибралася назовні.

Скрізь валялися крилаті тіла. Багато - напівроздерті.

Ранковий вітер ерошив темне волосся Бальтезіра.

– Удачі тобі, Неста Аркерон, - йдучи, побажав він.

Обльоти навколо палацу королев так і не виявили ознак Еріса. Але Азрієлю попався на дорозі людський продавець, що йде з палацу. Коли Аз його запитав, чи не бачив фейця, недавно привезеного до палацу, той не став замикатися. Так, кілька днів тому, надвечір, у палац

притягли рудоволосого фейца. А в питному закладі торговець чув, що в'язня невдовзі повинні перевезти в інше місце.

– Дочекаємось, поки вони виберуться з палацу, – хмурячись, сказав Азріель. – Тоді сховаємося за хмарою і стежитимемо за ними.

Кассіан погодився, втомлено провівши рукою по волоссю. Він майже не спав, думаючи про Несту, Фейру і Різа.

Кассіан і Азріель не обговорювали рішення їхнього названого брата, яке прирекło Різа на смерть, якщо Фейра помре під час пологів. Така втрата була б нестерпною, але втратити ще й Різа... Від цієї думки Кассіана починало каламутити. Може, Амрена шукає способу зруйнувати цей договір. Якщо хтось і здатний знайти рішення, то тільки вона. Або Хеліон.

Проте зараз Кассіан і Азріель перебували поза досяжністю диматійських здібностей Різа і Фейри і тому не отримували жодних новин.

Якби Неста загинула, Кассіан би це знав. Душею і серцем він би почув її загибель.

У істинної пари завжди так.

Навіть якщо Неста і заперечувала їх парні узи.

Завдяки чистому щастю та ілліріанцю, скоріш дипломату, ніж воїну, Неста пережила цієї ночі.

І тепер, при яскравому денному світлі, вона ледь переставляла ноги від втоми. Вона бродила між спотворених тіл, відшукуючи одяг ціліше, не залитий кров'ю, не забруднений нутрощами роздертих воїнів. Багато хлопців, зіткнувшись із нічними хижаками, обмочились зі страху. Тож знайти чисті штани виявилось справою непростю.

Але Несті це вдалося. Вона знайшла дві пари менших чобіт для себе і Емері, а також роздобула дві фляжки з водою і половину смаженого кролика, недоїденого кимось із загиблих.

У печеру вона повернулася одягненою, вмитою і з порцією смаженого м'яса для Емері. Її подруга прокинулася. Емері була слабка. Неста не мучила її розпитуваннями. Мовчки подала їй м'ясо і воду, потім допомогла одягнутися.

Коли Неста вивела її з печери, Емері побачила сліди нічного бенкету звірів.

– Що з Гвін? – хрипло запитала вона.

Підтримуючи подругу за талію, Неста підняла руку з браслетом і стала повільно повертати в різних напрямках.

– Гвін на південь звідси, – сказала Неста, коли амулет засвітився.

Емері втянула в себе повітря. Теж підняла руку, повернувши свій браслет на південь. Її амулет майже спалахнув, закликаючи негайно вирушати на допомогу Гвін.

В очах Емері промайнуло здивування. На обличчі з'явилася рішучість.

– Бігом до неї, – кинула вона Несті.

67

Емері підтвердила: на неї справді напали та переслідували хлопці, яких Неста бачила біля річки. Відчуваючи, що інакше їй не врятуватися, вона стрибнула у воду, але вдарилася головою об камінь. Подальші події вона не пам'ятала, оскільки прийшла до тями тільки в печері.

Неста швидко розповіла їй про свої пригоди. Подруги рушили на південь. Ішли мовчки, прислухаючись, чи не з'являться ілліріанці. Декілька одиночних воїнів не звернули на них жодної уваги. Ці хлопці були густо забруднені в крові і прямували на схід. Кілька разів подруги були свідками сутичок суперників кланів. На шляху їм часто траплялися тіла загиблих у сутичках і розтерзаних нічними хижаками.

Неста і Емері постійно оглядалися на всі боки, чи не майне де пасмо мідно-рудого волосся. Жодних ознак Гвін.

Про те, що амулет може привести їх до мертвого тіла послушниці, обидві мовчали.

Так минув день. Коли стало темніти, вони знайшли іншу печеру, де й сховалися, зігріваючи один одного. Емері взялася чергувати першою, заявивши, що Несті треба виспатися. Неста провалилася в сон, а коли Емері її розбудила, відчула, що подруга дала їй поспати довше, ніж треба.

Вранці, вибравшись із печери, вони побачили сніг із слідами крові.

Незабаром рідкісні сніжинки перетворилися на справжній снігопад, що швидко покрити землю і тіла загиблих ілліріанців. Подруги, як і раніше, йшли на південь. Обидві тремтіли від холоду. Поверх курток вони одягли ще по одній, знявши з мерців, проте тепліше не стало. До полудня Неста була змушена постійно ворухити пальцями, зігріваючи змерзлі руки.

Вона вирішила: якщо виживе, то більше ніколи не буде скаржитися на пекуче сонце і спеку і з вдячністю одягатиме плащ, капелюх, рукавички і навіть той безглуздий шарф, що Кассіан змусив її надіти, коли забирав із убогого житла.

– Чую запах багаття, – порушила мовчання Емері.

Весь цей час подруги намагалися не витратити дорогоцінне тепло на розмови. У них і так від холоду стукали зуби.

Підійшовши до двох сосен, вони зупинилися, оглядаючи засніжену місцевість і сіре небо, що віщувало новий снігопад. Неста по амулету перевірила напрямок.

– Сюди, - сказала вона, схиливши голову вліво. – Звідти вітер несе запах диму. Багаття десь за тим уступом.

– Може, це Гвін? - З надією припустила Емері.

Неста кивнула, заспокоюючи серце, що тремтіло. Далі вони рухалися повільно, перебігаючи від дерева до дерева і прислухаючись до всіх звуків. Поки натяків на те,

що багаття розвела Гвін, не було. Ще через кілька хвилин до них долинули відгуки чоловічого сміху.

Емері направила амулет на ці звуки і зблідла. Монетка яскраво засвітилася, але не від зимового тьмяного сонця.

– Продовжуємо йти, — похмуро сказала Неста.

Недалеко від місця привалу на гілці висіла нічна сорочка.

Горло Нести наповнилося жовчю, погрожуючи вирвати мізерний сніданок. Тихе зітхання Емері був єдиною ознакою страху та душевного болю. Обидві продовжували підніматися на уступ, на вершині якого ілліріанські хлопці влаштували привал. Вони вихвалялися кількістю вбитих суперників і заявляли, що до Раміеля їм рукою подати. Неста вслухалася, намагаючись почути жіночий голос. Якщо сорочка Гвін висіла на дереві, значить сама Гвін...

Неста вирішила, що не полізе на вершину Раміеля, а залишиться тут і вбиватиме цих жеребців, що регочуть по одному. Повільно.

До гребеня уступу залишалося якихось десять футів.

Неста керувала диханням, зробивши його неглибоким і безшумним, як і належить валькірії. Емері дихала подібним чином, хоча її темні очі палали від гніву.

Ще до підйому вони вирішили, що до вершини підбереться одна Неста. У Емері обрубки крил стирчали над головою та могли її видати. Неста розвідає, що до чого. Емері мала два ножі, Несту один, а також ілліріанську цибулю і дві стріли. Неста дізнається про число противників і чим вони озброєні.

Почувши черговий вибух сміху, подруги презирнулися, потім Неста встала. Не на весь зріст, а настільки, щоб бачити гребінь уступу.

Навколо вогнища сиділо десять ілліріанців, зайнятих їжею. Одні були озброєні сокирами, інші – мечами, треті – лише ножами. Посередині, швидше за все, знаходився їхній ватажок. Він реготав і говорив голосніше за інших.

Його обличчя здалося Несті знайомим. Десь вона його вже бачила.

Гвін серед них не було. Пригнувшись, Неста повернулася до Емері.

Але Емері поряд не виявилось. Двоє усміхнених хлопців тягли її вниз по схилу.

Палац королев, збудований із сірого каменю, більше нагадував похмурий замок. Ніхто туди не входив і виходив назовні. Азріель і Кассіан по черзі кружляли над палацом, проте ворота залишалися зачиненими. Навколо палацу лежало місто, обнесене стіною, але й міська брама теж була замкнена. Здавалося, підданих королеви нікуди не випускали. Навколо міста, на пагорбах, не було жодного села.

Здавалося, цей палац не будували, а він піднявся з землі, наче величезний звір.

– Бріалліна напевно знає, що ми тут, – сказав Кассіан, приземлившись після чергового обльоту. – Думаєш, чекає, коли ми зробимо перший крок?

– Краще задати питання: чи живий? – пробурмотів Азріель. Навколо його вух клубилися тіні, щось нашіптуючи. – Я намагаюся це зрозуміти і ніяк не зрозумію.

– Далі чекати безглуздо. Потрібно проникнути у палац. Сховатися, щоб вона й не дізналася про нашу появу і не піддалася спокусі випробувати на нас Корону.

– Я тобі вже казав: цей палац захищений заклинаннями не менше, ніж Дім вітру. Якщо Бріалліна має намір перевезти Еріса, перехоплювати його треба тут.

– Торговець міг і помилитися.

– Міг. Завтра продовжимо спостереження. – Азріель схрестив руки на грудях. – Я знаю, як тобі хочеться допомогти Несті. Може, Амрена знайде якусь лазівку в законах...

Кассіан тяжко проковтнув:

– Там немає лазівок. Якщо я втрутимусь, на нас обох чекає смерть. І навіть якби я втрутився, Неста мене вбила б за спробу її врятувати. Вона б нізащо мені цього не вибачила.

Усі минулі дні йому не залишалося іншого, як тільки міркувати. Доля Нести належала їй. Вона була досить сильною, щоб прокласти власну дорогу, навіть якщо та йшла через страхи Кривавого ритуалу. Він сам її цьому навчив.

Навіть якби закони дозволяли, він би нізащо не позбавив її шансів на самотійний порятунок.

– Спійматися на нічну сорочку! Ніяк не думав, що ти настільки дурна, - заявив ватажок, до ніг якого кинули Несту та Емері. - Ось тобі наочна різниця між дівкою, яка уявила себе войовницею, і справжнім воїном.

Він посміхався. Склає очі натякали на те, що хтось разом зі зброєю підкинув учасникам і вино.

– Ну привіт, Емері.

Тепер Неста його впізнала. Белліс, огидний двоюрідний брат Емері.

– Де вона? – навіть не глянувши на нього, запитала Емері.

Белліс пожав плечима:

– Сорочку ми знайшли за кілька миль звідси. Напевно, хтось з інших хлопців забрав і вбив цю дівку. - У його посмішці не було нічого, крім агресії. – Не треба було лізти сюди, сестричка.

– Мене притягли сюди проти моєї волі, братику, – різко відповіла Емері. - Але, опинившись тут, я з радістю доведу, що і ти, і твій батько помилялися.

Зуби Белліса блиснули на тлі приглушеного світла, що струмує крізь верхівки сосен.

– Ти зганьбила свого батька. Осоромила нашу сім'ю.

Неста не зводила очей зі зброї, що лежала біля ніг Белліса. Їх з Емері повністю роззброїли.

– Чи не ти порушив правила Ритуала, розкидавши по лісі зброю?

Белліс знову посміхнувся, хоч його очі залишалися подертими дивним серпанком. Темне волосся покривалося сніжинками, що впали.

– Я б не назвав це порушенням правил. І вона такої ж думки.

Неста завмерла. Вона вже бачила цей скляний погляд... на обличчях солдатів Еріса.

І хто така "вона"? Невже Бріалліна зуміла через Корону заволодіти волею Белліса? Ще кілька місяців тому, вперше побачивши його в магазині Емері, Неста звернула увагу на його скляні очі. Тоді він тільки-но повернувся з розвідувальної вилазки на континент. Мабуть, тоді ж Бріалліна підкорила його волі Корони, змусивши ілліріанців порушити священні правила Ритуалу та розкидати по лісі зброю. Але навіщо?

Емері трясло від гніву.

– Як ти розумієш, відпустити тебе живою я не можу, - заявив їй Белліс. – Нашій сім'ї було б не відмитися від ганьби.

– Плювати мені на тебе, – огризнулася Емері. - І на твою сім'ю.

Белліс дивився не на неї, а на Несту і посміхався одними губами. Потім змахнув сніг із плечей куртки.

– Спочатку я розколю цю високородну фейську суку, - заявив він поплічникам.

У животі у Нести завирувало. Горло обпалило кислотою. Потрібно якимось чином вирватися звідси. Нехай їх у п'ять разів більше і вона не має ні краплі магічної сили.

Вона глянула на Емері. У неї страх перемішувався з гнівом. Напевно, і Емері відчайдушно шукала вихід.

Белліс ступив до них.

І раптом йому в обличчя бризнула кров одного з поплічників, що звалився на сніг.

Істота, що перебралася через уступ, була породженням жахів. Суміш дикої кішки зі змією, чорна шерсть, гострі пазурі та криві зуби. Тварюка завмерла на краю табору, навіть не глянувши на роздертий труп воїна, чий живіт розполосував одним помахом лапи. Сніг навколо вбитого був густо политий кров'ю.

Інші ілліріанці, включаючи Белліса, приготувалися до бою. Белліс вихопив меч.

Хижак стрибнув. Воїни закричали, розмахуючи зброєю. У повітрі повис кривавий туман.

– Біжи, - веліла Емері Неста, схоплюючись на ноги.

Вона підбрала свою зброю. Емері вдалося схопити меч, що випав з руки вбитого.

– Сюди! – почувся дзвінкий жіночий голос з іншого боку уступу.

Неста ледь не заплакала від полегшення, коли звідти з'явилася знайома руда голова. Беллісу та хлопцям було не до полонянок. Хижак тіснив ілліріанців, підминаючи їх під себе. Неста з Емері перевалили через гребінь уступу і покотилися схилом, злітаючи сніговий пил. Там на них чекала Гвін: забруднена кров'ю, у чужому одязі, з замурзаним, покритим саднами обличчям. Але очі її були ясними та осмисленими.

– Біжіть за мною,— видихнула Гвін.

Ніхто не сперечався. Вони швидко спустилися схилом униз і помчали до дерев, тримаючи шлях на південний схід.

Бігли, не зупиняючись. Рев звіра і крики воїнів робилися все тихішими, поки не зникли зовсім.

Зупинилися біля струмка, що протікав у снігу. Неста вибилася з сил. Щоб не впасти, вона привалилася до дерева.

– Як? – тільки й могла спитати Емері.

– Я прокинулася раніше за інших, – ковтаючи повітря, відповіла Гвін, притискаючи руку до розпалених грудей.

– Я теж,– сказала Неста. – Спочатку я подумала: може, причина у тому, що я – Створена Котлом. Напевно, річ у іншому. У нас з тобою немає ілліріанської крові.

Гвін кивнула.

– Я побігла і майже відразу ж натрапила на купу зброї. - Вона вказала на кров, що покривала ілліріанські обладунки. - Там я переодяглася з нічної сорочки в чиїсь обладунки. Довелося зняти їх із убитого. - Вона підняла руку. – Бачили, як світяться наші амулетики? Неста, я запам'ятала твоє побажання, щоб ми змогли знайти шлях один до одного. За будь-яких обставин. Я подумала: амулет повинен привести мене до вас. Схоже, на нього не діє придушення магії на просторі Ритуала.

Гвін криво усміхнулася Несті.

– Дві ночі я провела на деревах, розглядаючи звірину внизу. Вранці я помітила цього моторошного хлопця та його молодців. Побачила, що вони знайшли мою сорочку та повісили на гілку. Тоді я зрозуміла: вони полюють на вас. Я вирішила розправитися з ними раніше, ніж вони доберуться до вас.

– Ти нацькувала на них це чудовисько?

– Я знала, куди хижаки вкладаються спати вдень, – пояснила Гвін. – Якщо їх розбудити... уявляєте, що вони здатні. - Вона вказала на подряпини на руках та обличчі. - Я ледве вислизнула з пазурів цієї «кицьки», але навела її на табір. Мені пощастило. Я вірно розрахувала час.

– Мати явно стежила за нами, — здригнувшись, прошепотіла Емері.

Несті здалося, що амулетики на їхніх браслетах тихо звякнули.

– Він і справді твій двоюрідний брат? — спитала Гвін.

– Сподіваюся, тепер я зможу говорити про нього тільки в минулому часі, – холодно відповіла Емері. Неста хижа усміхнулася.

– Нам не можна тут затримуватися. Якщо Белліс або хтось із його ватаги вціліє, вони ще більше захочуть

розправитися з нами.

Чотири дні. Їм залишилося протриматися ще чотири дні.

На щастя, снігопад ослаб. Подруги рушили далі.

– Значить, ви обидві шукали мене? – хрипко запитала Гвін.

– Зрозуміло, шукали. – Емері взяла її та Несту за руки. – Як і належить сестрам.

68

Неста вважала нічліг у печерах набагато безпечнішим, ніж на деревах. Але до приходу темряви їм не вдалося знайти жодної печери, і всім трьом довелося залізти на дерево. Гвін розповіла, що ночувати на деревах і не впасти їй допоміг довгий моток мотузки. Мабуть, мотузка, як і зброю, була навмисне залишена для ілліріанців королевою Бріалліною. Швидше за все, для зв'язування полонених, повішення чи удушення. Цією мотузкою Гвін щоночі прив'язувалася до стовбура. Мотка вистачило на трьох. Подруги посідали на товстій гілці, обв'язавшись навколо тулубів і прикріпивши кінці до дерева.

– Як ти вбереглася від звірів, які вміють лазити по деревах? – Запитала Емері Гвін, що влаштувалася посередині. – Вони збивали хлопців, як яблука.

– Може, причина в тому, що я не маю ілліріанського запаху, – відповіла Гвін і похмуро додала, зиркнувши на обладунки. – Окрім цього. У тебе його теж немає, – сказала вона Несті. – Якщо пощастить, ми вдвох замаскуємо запах Емері.

– Може, – відповіла Неста.

Снігопад припинився кілька годин тому. Навіть пронизливий вітер стих. Нехай і маленьке, але диво.

– Тобі багато відомо про Ритуал? – Гвін повернулася до Емері.

– Більш ніж достатньо, – відповіла ілліріанка. Вона намагалася зігріти руки, засунувши їх під пахви. – Батько, брат і мої моторошні двоюрідні брати тільки про це й

говорили. На будь-якому сімейному урочистості всі чоловіки без кінця розповідали про свою доблесну участь у Ритуалі. Вихвалялися числом убитих суперників і тим, від скількох звірів зуміли ухилитися. Щоправда, ніхто з них не дістався Раміеля. - Вона кивнула Несті. - Тому вони завжди ненавиділи Кассіана. І Різанда з Азрієлем. Їм було не заспокоїтися, що всі троє дісталися вершини і стали переможцями у змаганні.

– Невже на цю гору так важко піднятися? – тихо спитала Гвін.

– Дібратися до неї й то важко, а вже піднятися і поготів, – пробурчала Емері. – Схили вкриті гострими уламками каміння. Уяви себе шматком сиру, а каміння – зубами терки.

Неста здригнулася.

Через правила Ритуалу зцілення наших ран уповільнене до людського рівня, - продовжувала Емері. – Нам пощастить, якщо ми живими дістанемося до перевалу Еналія.

– А це ще хто такий? - Запитала Неста.

Очі Емері спалахнули.

– Давним-давно... настільки давно, що точного часу ніхто не пам'ятає... вибухнула жорстока війна між фейцями та стародавніми істотами, що їх пригнічували. Одна з головних битв розгорталася у цих горах. Наші сили були пошматовані і помітно поступалися силам супротивника. З якоїсь причини вороги хотіли будь-що добратися до священного каменю на вершині Раміеля. Сама причина також забулася за давністю часів. Але молодий воїн на ім'я Еналій кілька днів стримував натиск ворожих солдатів. Він знайшов природний прохід серед нагромаджень валунів, де й причаївся, вбиваючи ворогів, що пробиралися. Його самого таки вбили, але йому вдалося надовго затримати вороже військо. Потім наспіли союзники, і ми перемогли. З того часу на його честь влаштовують Ритуал. Багато чого в історії тієї війни

назавжди втрачено, проте пам'ять про його хоробрості залишилася.

«Так і ім'я Кассіана залишиться в історії», - подумала Неста. А її власне? У глибині душі їй цього хотілося.

– До вершини Раміеля ведуть кілька шляхів, - продовжувала Емері. - Найважчим і безславним вважається той, що проходить через перевал Еналія. Через природний прохід, про який я казала. Цей шлях називають Проривом.

– І чому я не дивуюся, що Кассіан з братами вибрали саме його? – пробурчала Неста.

Емері та Гвін захітікали, але вдалині почувся звірячий рев, і подружки тут же замовкли.

– Треба розподілити чергування, – нагадала їм Неста.

Вирішили, що першою чергуватиме вона, потім Емері і, нарешті, Гвін. Після цього усі розмови припинилися. Подруги мовчки повечеряли смаженою білкою, яку Гвін вдалося стягнути в ілліріанця, що зазівався, але м'ясо тільки притупило голод, і шлунки невдоволено бурчали.

Неста притулилася до Гвін. Від послухниці віяло приємним теплом, що зігрівало змерзлі кістки. Неста молилася всім богам, які могли почути, щоб бурчання шлунків не привело до них жодних хижаків.

Ранок четвертого дня був сонячним. Сніг блищав навіть у тіні могутніх сосен. Гвін залізла на вершину дерева, на якому вони ночували. Раміель знаходився на північний схід від них, за кілька днів шляху. Якщо вони туди дістануться, ще день піде на підйом.

– Нікого з суперників я поки не помітила, - повідомила вона. – Але поблизу є велика ущелина. Через нього перекинуто вузький мотузковий міст. Ми маємо дістатися туди першими. Якщо це зроблять інші, вони неодмінно знищать міст, щоб відрізати шлях до Раміелю. Потрібно випередити інших.

– І далеко до ущелини? – запитала Неста, перевіряючи, чи на місці її ніж.

На плечі у неї висіла мотузка, за спиною – ілліріанський лук. Емері озброїлася мечем, захопленим у таборі Белліса. Гвін роздобула собі щит і ніж.

– Якщо бігом, за кілька годин дістанемося, — відповіла Гвін.

– Біг може привернути увагу, — застерегла Емері.

– А повільність залишить нас без мосту, – заперечила Неста.

Усі три переглянулись.

– Значить, біжимо, – підсумувала Гвін.

Неста і Емері погодилися.

Вони рушили підтюпцем, маючи намір рухатися якомога тихіше, хоча сніг, що випав, і так глушив звуки. Але від бігу на порожній шлунок, з задубілими від холоду ногами і втомленим тілом, голова Нести загула.

– А ми тут не одні, важко дихаючи, – повідомила Емері.

Подруги зупинилися. Менш ніж за п'ятсот ярдів від них стояло шестеро ілліріанських хлопців.

– Думаєте, вони знають про міст? - Запитала Гвін.

Тільки вона вимовила своє питання, хлопці кинулися тікати. Але не до них, а в бік ущелини.

Бормочучи лайку, Неста помчала навздогін. Гвін та Емері поспішили за нею. Сніг летів з-під їхніх чобіт.

– Швидше! - Поспішила подруг Неста.

Попереду з'явився просвіт. Схоже, ліс там кінчався. Так воно і є. Тепер вони та хлопці знаходилися на однаковій відстані від краю ущелини. Якщо ж вони досягнуть мосту одночасно...

– Потрібно їх перехопити, - видихнула Неста. - І не біля самого мосту, а набагато раніше.

Вона різко змінила шлях. Емері та Гвін побігли за нею. Хлопці, що рухалися до мосту, зрозуміли, що їхні противники біжать прямо до них. Вони сповільнили біг і потягнулися за зброєю.

Неста вибрала своєю мішенню рослого ілліріанця, чи не на фут вище за неї. Змахнувши ножем, вона кинулася

на нього. Від швидкого бігу хлопець утратив рівновагу. Він зумів пригнутися, але його відкинуло убік. Прямо до Емері, на що розраховувала Неста. Неста переключилася на іншого супротивника, а з цим розправилася Емері, встромивши меч йому в груди.

Наступний супротивник Нести встиг приготуватися до зіткнення. Він змахнув коротким мечем. Неста нахилилася і відскочила. Удар припав по щиту Гвін. Гвін теж пригнулась і полоснула кинджалом хлопцю по ногах.

Але залишалося ще четверо.

Неста метнулася вбік і схльоснулася ще з одним. Ніж проти кинджала. Кожен рух гармонійно поєднувався з диханням; кожен поворот тіла та ніг, кожен помах рук були частиною симфонії поєдинку.

Кинжал супротивника прокреслив широку дугу. Неста помітила можливість і відхилилася. Кинжал просвистів поруч, а її лікоть ударив хлопця в ніс. Хрумнуло зламане перенісся.

Ілліріанець закрихтів. Неста полоснула йому горло. Сріблясте лезо стало червоним. Вона навіть не відчула тепла чужої липкої крові. До неї мчав черговий супротивник. Гвін гукнула її і тут же кинула їй свій щит.

Неста спіймала щит, впала на одне коліно, гасячи удар важкого щита. Потім, шумно видихнувши, високо підняла щит. Удар меча, націлений їй в головц, припав на щит. Неста витримала удар, підняла щит ще вище, позбавивши нападника рівноваги. Ледве він хитнувся, вона чиркнула ножом по його нозі.

Ілліріанець закричав і впав на спину. Неста схопилася, змахнула щитом, з усією силою вдаривши хлопця по голові. На поверхні щита з'явилася вм'ятина. Від удару рука і плече Нести боляче занили, але вона продовжувала утримувати щит.

Вона повернулася, готова відбити нову атаку, проте бій закінчився. Всі шестеро супротивників було вбиті. У

засніженому лісі стало тихо. Навіть птахи на гілках припинили щебетати.

– Валькірії, - сказала Емері, очі якої яскраво блищали.

– Так, Котел нас подери, - усміхнулася Неста, відчуючи на обличчі чужу кров.

– Чотири дні, — прошипів Касіан з місця, звідки вони стежили за палацом. – Чотири дні поспіль стирчимо тут і протираємо штани.

Азріель точив Правдорубець. Чорне лезо вбирало приглушене світло сонця, що ллється крізь дерева.

– Схоже, ти забув, скільки часу в шпигунському ремеслі займає вичікування відповідного моменту. Наші супротивники не творять злодіяння в найбільш зручний для тебе час.

– Я кинув займатися шпигунським ремеслом, коли воно мені до смерті набридло. Не знаю, як ти це все витримуєш.

– А мене воно влаштовує, — не припиняючи точити меч, відповів Азріель, біля ніг якого клубилися тіні.

– Знаю, що я стаю нетерплячим. - Кассіан видихнув. – Знаю не гірше за твого. Але ти, як і раніше, думаєш, що нам не можна підібратися до цього проклятого палацу і зазирнути всередину?

– Я ж тобі казав: палац щільно оточений заклинаннями і начинений магічними пастками, які зловили б навіть Хеліона. І потім у Бріалліні знаходиться Корона. Мені якось не хочеться потім пояснювати Різу та Фейрі, чому ти загинув у мене на очах. І ще менше хочеться пояснювати це Несте.

– Думаєш, вона жива? — спитав Кассіан, дивлячись у бік палацу.

Всі дні це питання не давало йому спокою.

– Була б мертва, ти б це знав. - Азріель зупинив роботу і глянув на Кассіана. Рукою, поцяткованою шрамами, він торкнувся братових грудей. - Ти це знаєш, Касе. Серцем.

– З нею могло статися безліч інших бід, — заперечив Касіан, голос якого робився похмурішим. – З нею, з Емері та Гвін.

Навколо Азріеля згущувалися тіні. Його сифони світилися кобальтовим вогнем.

– Кассіан, ти... ми навчали їх на совість. Довіряй їх вишколу. Це все, що ми можемо зробити.

У Кассіана стисло горло. Краєчком ока Азріель вловив якийсь рух. Кассіан скочив на ноги.

– Хтось покидає палац.

Обидва мовчки злетіли в небо, затулившись хмарним прикриттям. У холодному, розрідженому повітрі Кассіан продовжував вести спостереження, користуючись просвітами в хмарах.

Але й цього було достатньо.

Невеликий караван виїхав зі східних міських воріт і рушив пустельною дорогою, що вилась між пагорбами.

– Щось я не бачу тюремного візка, – сказав Кассіан, перекикуючи вітер.

Азріель продовжував стежити за тим, що відбувається на землі.

– А їм і не потрібний візок, – зі спокійною уїдливістю відповів він.

Касіану довелося чекати на появу чергового просвіту в хмарах.

Аз мав рацію: їм не потрібний був тюремний візок, бо процесію очолював не хто інший, як Еріс верхи на білому коні. Поряд з ним їхав ще хтось, щуплий і згорблений.

– Безпечний придурок, – прогарчав Кассіан. – Бріалліна обплутала його Короною, як силовіць.

– Ні, – заперечив Аз. – У нього на поясі, як і раніше, висить кинджал. Якби він був під чарами королеви, він би давно віддав їй кинджал.

– Виходить, створений предмет не захищає його від магії Корони. Значить... Зрадник, – сердито кинув Кассіан.

– Навіть не знаю, чому це мене не дивує. – Його руки

стиснулися в кулаки. — І заради цього його погнали сюди, не давши залишитися ближче до Нести? Заради ігор Еріса?

– Підемо за ними, – перекрикуючи вітер, оголосив Азріель. - Якщо схопити Еріса зараз, ми нічого не випитаємо. Принаймні нам все одно знадобиться час. Ми поки що утримаємося від нападу і подивимося, як далеко зайшла його зрада. Побачимо, з ким вони зустрічаються. Мабуть, зустріч важлива, якщо вони знехтували безпекою палацу.

Важко було сперечатися з логікою Азріеля, хоч серце Кассіана наполегливо кликало його повернутися додому.

Неста, Емері та Гвін ще не встигли досягти мосту, як звідкись з'явилася нова ватага ілліріанців, озброєних луками та стрілами.

– У нас вийде, – видихнула Емері. Вона бігла попереду. Міст уже виднівся крізь засніжені стовбури дерев. – Ми їх обженемо.

Над головою засвистели стріли. Емері першою досягла мосту. Хлипка споруда затремтіла під її ногами. Емері не пробігла, а практично пролетіла мостом. Стріли застрягали в стовбурах дерев, ударялися об землю, стовпчики мосту. Щойно Емері опинилася з іншого боку ущелини, Неста кинулася слідом. Вона бігла по дощечках, не наважуючись глянути вниз, де тяглося русло пересохлої річки.

За спиною почувся крик, сповнений болю. Неста обернулася і побачила, що Гвін, як і раніше, знаходиться біля мосту, а з стегна у неї стирчить стріла. Що ще гірше, вона впала. А ілліріанці зовсім близько.

– Ріж мотузки! – закричала Гвін.

– Піднімайся, – веліла їй Неста. - Піднімайся.

Послушниця спробувала встати. Стояти вона могла, але з такою раною на інший бік їй не перебратися.

Тоді Неста зірвала з плеча ілліріанський лук. Зняла моток мотузки і, не дивлячись, подала Емері.

– Прив'яжи один кінець геть до того дерева, потім обв'яжися сама.

Несті було ніколи дивитися, чи виконала Емері її наказ. Інший кінець мотузки вона прив'язала до стріли і наклала її на тятіву.

– Ми не вчилися стріляти, - нагадала їй Емері.

Але Неста вже наклала стрілу. Прицілилася так, щоб стріла впала поряд із Гвін. Та побачила мотузок, прив'язаний до стріли, побачила, куди прикріплений інший кінець, і зрозуміла задум подруги.

– Цього мене навчила сестра, — пояснила Неста, тремтячими руками беручись за тятіву. - Ще давно.

Скрипучи зубами, хекаючи від напруги, Неста утримувала тятіву. Вона цілилася в місце поряд з Гвін, поки та, з побілілим від болю обличчям, поспішала до мосту, залишаючи на снігу кривавий слід.

Щойно з-за дерев з'явився перший ілліріанець, Неста пустила стрілу.

Стріла впала так, як треба. Просто під ноги Гвін.

Продовжуючи бігти до мосту, посласниця схопила стрілу, обломила держак і обв'язалася мотузкою.

Неста відкинула лук. Гвін досягла далекого кінця мосту.

– Ріж мотузки! - Не перестаючи кричала вона. - Ріж мотузки!

З-за дерев здалися ілліріанці. Вони поспішали до мосту, і кульгава Гвін додала швидкості. Неста висунула руку, і зараз же Емері кинула їй меч.

Незважаючи на кульгавість, Гвін здолала половину мосту. Хлопці зібралися на його початку. Бігти всі разом вони не наважувалися – міст міг не витримати.

Неста перерубала канати біля стовпів. Смужка мосту поповзла вниз, проте Гвін і зараз продовжувала бігти, потім повисла в повітрі. Лише мотузка навколо пояса вберегла її від падіння.

Неста схопилася за свій кінець, кинулася на сніг, обвила ногами один з мостових стовпів і вп'ялася

пальцями в грубі волокна мотузки, що вперто ковзала вниз. Емері, упираючись спиною в сосну, допомагала тримати.

Мотузка розмотувалась. Гвін, розгойдуючись, падала в ущелину. Кілька ілліріанських хлопців, що встигли вибігти на міст, наче каміння покотилося вниз.

Неста скрикувала від болю. Її долоні горіли, як у вогні. Мотузка покрилася кров'ю, але Неста не розтискала рук, ковтаючи повітря, що обпалює.

Гвін перестала падати і повисла над ущелиною. Здавалося, весь світ затамував подих. Неста з жахом чекала, чи не пролунає тріск мотузки, що лопнула.

Але Гвін лише вдарилася об виступ скелі і застогнала від болю.

Виявилося, що ілліріанці, що впали, були єдиними лучниками у ватазі. Луки зникли разом із ними. Ті, хто залишився в живих, могли лише тупотіти ногами і сипати прокльонами.

Несті і Емері не було до цих прокльонів. Вони вперто витягували Гвін, все сильніше просочуючи мотузку кров'ю своїх долонь. Неста стогнала, перемагала біль і продовжувала тягти, доки Гвін не вилізла на край скелі. Стріла, що засіла в стегні, чиркнула по каменях, додавши послушниці страждань. Обличчя Гвін було зовсім блідим.

– Суки довбані! – долинуло з протилежного краю ущелини.

– Заткнися, дурню! – крикнула Емері. Разом з Нестою вони повели Гвін до засніжених дерев, випускаючи густі хмарки пари. – Хоч би нові прізвиська нам придумали!

Їм вдалося витягнути стрілу з стегна Гвін і перев'язати рану клаптями сорочки, знятої з убитого воїна. Проте кульгавість не проходила. Обличчя Гвін з блілого стало сірим. Вона не стільки йшла, скільки ковзала по снігу, підтримувана з обох боків Несті і Емері.

Але подружки завзято рухалися до Раміеля, що височив попереду.

Опівдні знову повалив сніг. Гвін стало ще важче йти. Вона тяжко дихала. Незабаром Неста і Емері вже не вели, а майже тягли її на собі.

Коли почало темніти, вони насилу підняли Гвін на дерево, витративши залишки сил. Потім сіли самі, обв'язавшись закривавленим мотузком. Неста і Емері мовчки витягали з роздертих долонь шматки волокон. Їжі у них не лишилося. Тільки вода.

Наступний день був схожий на попередній: повільне пересування крізь снігові замети, напружена увага – чи не з'являться нові противники, бурчання голодних шлунків, що заливаються водою, а після настання темряви – нове дерево для ночівлі.

Це дерево було останнім. Далі, немов чорна спина величезного звіра, починався голий кам'янистий схил. Вони все-таки дісталися підніжжя Раміеля.

Неста прокинулася, коли тільки починало світати. Переконалася, що Гвін рівно дихає уві сні і її нога не запалилася, потім перевела погляд на чорно-сіру поверхню схилу.

Далеко вгорі – надто далеко – знаходилася вершина зі священним чорним каменем. Над горою блищали в ранковому сутінку три зірки: Арктос, Орістас, а трохи вище - Карінф. Вони то спалахували, то гасли, мовчки закликаючи піднятися на вершину. А може, кидали виклик.

– Кассіан мені розповідав, що за весь час існування Ритуалу на вершину піднялися лише дванадцять воїнів, — сказала Неста подругам, що прокинулися. – Діставшись сюди, ми вже забезпечили собі звання ористіанок.

Емері повела плечима:

– Можна провести тут день. Переночувати, а завтра вранці все скінчиться. І в Котел всі ці звання.

Таке рішення було мудрим і до того ж безпечним.

– По цій стежці, – Неста вказала на ледь помітну стежку, що кучерить уздовж підніжжя Раміеля, – можна

спуститися. Ми опинимося на південь від Раміеля. Оскільки стежка відводить убік від гори, по ній ніхто не піде.

– Це що ж, пройти такий шлях і тепер ховатися? – хрипло запитала Гвін.

– Ти поранена, – нагадала їй Неста. – А це – лише гора. Одна з багатьох.

– Ви забули? Краще спробувати і зазнати невдачі, ніж відмовитися від спроб, – все більше розпалювалася Гвін. – Ви пропонуєте тихо забратися звідси безпечною дорогою?

– Ми підемо, щоб залишитися в живих, – обережно заперечила їй Емері. – Я б з великою радістю стерла усмішки з фізіономій чоловіків у моєму селі, але не такою ціною. Не ціною твого життя, Гвін. Ми хочемо бачити тебе живою.

Гвін дивилася на похмурий кам'янистий схил Раміеля. Снігу там було зовсім небагато. Схоже, його здували вітри. А може, навіть вітри облітали священну гору стороною.

– Сховатися за безпечною дорогою? Хіба це життя?

– Ти – єдина з нас, хто два роки ховалася в бібліотеці від життя, – нагадала їй Емері.

– Так, ховалася, — не знімаючи, відповіла Гвін. – І втомилася від цього. – Вона подивилася на поранене стегно. Шкіра обладунків навколо була густо залита кров'ю. – Я не хочу йти безпечною дорогою. – Очі послухниці зупинилися на іншій стежці, що йде вгору. – Я хочу піднятися на вершину. – Її голос робився дедалі хриплішим. – Я хочу пройти стежкою, якою рідко хтось наважувався ходити. І не одна. З вами. І не важливо, з чим ми зіштовхнемося. Справа не в ілліріанцях і не в їхніх званнях, а в чомусь новому. Я хочу довести їм і всім: є щось нове, і воно здатне взяти гору над їхніми правилами і обмеженнями.

Зі схилу Раміеля дув холодний вітер, щось бурмочучи і нашіптуючи.

– Цей підйом недарма звуть Проривом, – похмуро промовила Емері.

– Ми кілька днів нічого не їли, – підхопила Неста. – У нас закінчується вода. Лізти на гору в такому стані...

– Яюсь я вже зламалася. – У голосі Гвін зникла хрипота.
– І пережила злом. Але більше за мене ніщо не зламає. Навіть ця гора.

Неста та Емері мовчки слухали подругу. Гвін шумно видихнула.

– Два роки тому мене зґвалтував полководець Сонного королівства. Він наказав солдатам розкласти мене на столі і міцно тримати, а сам безупинно реготав.

В очах Гвін блиснули сльози.

– Солдати Сонного королівства напали глибокої ночі. Ми всі спали, коли вони вдерлися в храм і почали вбивати. У нас із моєю сестрою Катреною була келія на двох. Ми прокинулися від перших криків, що долітали крізь стіни. Вона була... Катрена завжди була сильною. Розумною. Винахідливою. Після смерті нашої матері вона дбала про мене, оберігала. Тієї ночі Катрена веліла мені рятувати дітей Санграваха, а сама побігла до сходів, що вела на стіни храму.

Голос Гвін здригнувся.

– Коли я вбігла в дитячу спальню, солдати були зовсім поруч. Я це розуміла по криках жриць, що гинули. Я зібрала дітей і ми побігли на кухню. Там у підлозі був люк зі сходами, що спускалися в катакомби. Щойно остання дитина зникла внизу, я почула голоси солдатів. Я... розуміла: якщо залишити люк відчиненим, вони нас знайдуть. Тоді я прикрила люк килимком та пересунула кухонний стіл. Я закінчувала його рухати, і тут у кухню увірвалися солдати.

Несті стало важко дихати. Гвін дивилася на гору. Здавалося, навіть вітер затих, щоб послухати розповідь послушниці.

– Крики припинилися. Солдати привели на кухню уцілілих жриць. Серед них була й Катрена. Командир спитав у мене, де решта. Їм були потрібні діти. Дівчатка.

Неста чула, як б'ється серце Емері. Її власне билосся трохи тихіше.

Гвін проковтнула.

– Я сказала, що діти втекли по гірській дорозі за підмогою. Командир мені не повірив. Він схопив Катрену. У нас із нею був майже однаковий запах, і він здогадався, що ми сестри. Командир погрожував: якщо я не скажу, де діти, він її вб'є. І коли я не видала дітей... - У неї затремтіли губи. – Він обезголовив Катрену та ще двох жриць. У мене на очах. Потім наказав солдатам зайнятися рештою. Мене він лишив собі. Я плюнула йому в обличчя. І тоді він... взявся за справу.

По щоках Гвін бігли сльози. У Нести від почутого розривалося серце.

– Я ще не встигла взяти участь у Великому ритуалі. Послушниці жили замкнуто. У мене не було близькості із чоловіком. Він, якщо можна сказати, став першим. Це його дуже потішило. Потім він покликав трьох солдатів і наказав їм ґвалтувати мене доти, доки не скажу, куди зникли діти.

Несту захлеснула хвиля нудоти. При всьому бажанні їй було не ворухнутися.

– Перший лише встиг розстебнути ремінь, коли в кухню увірвався Азріель.

Гвін не схлипувала. Вона навіть не помічала сліз, що котилися.

– Азріель за лічені хвилини перебив їх усіх. Ні про яку пощаду не було й мови. Я ледве могла рухатися, а коли спробувала підвестися... Азріель віддав мені свій плащ. Незабаром там з'явилася Моррігана і за нею Різанд. На той час стало зрозуміло, що частина ворожих солдатів зникла, забираючи ніжку Котла. Азріель погнався за ними. Мор зцілила мене, наскільки це можливо, потім

перекинула до Будинку вітру, до бібліотеки. Залишатися в Сангравасі... я не могла. Служити у храмі з уцілілими жрицями. Дивитися на могилу Катрени та знати, що підвела сестру. До кінця своїх днів бачити цю кухню. Перші п'ять місяців життя в бібліотеці я майже не розмовляла. Я забула про співи. Я ходила до жриці, яка займається душевними недугами. Іноді я просто сиділа біля неї. Іноді плакала і кричала, бо просто мовчала. Потім Клото запропонувала мені працювати з Меріллою. У моєму житті виник якийсь сенс. Я почала співати під час вечірніх служб. А потім у моєму житті з'явилася ти, Неста.

Гвін подивилася на неї заплаканими очима, в яких, окрім болю, світилася надія. Прекрасна, дорога надія.

– Я зрозуміла: з тобою теж сталося щось жахливе. Але ти не піддалася обставинам. Воювала з ними. Знаю, Катрена першою погодилася б займатись у Кассіана, тому... я прийшла на майданчик. Але навіть місяці занять не могли стерти жахливої правди: я дозволила сестрі померти. Ти якось запитала, чому я не ношу капюшон та Призовний камінь. Цей камінь є символом святості. Чи вправі така, як я, його носити?

Гвін замовкла, ніби чекаючи, що зараз на неї посиплються закиди.

Емері взяла Гвін за руку і сказала:

– Ти не самотня, Гвін. Чуєш? Ти не самотня.

Неста взяла Емері за іншу руку. Ілліріанка почала свою розповідь.

– Ми страждали по-різному, проте... Якось батько побив мене настільки жорстоко, що зламав спину. Кілька місяців я була змушена провалятися в ліжку, поки спина загоїлася. Односельцям він казав, що я дуже хвора, і вони вірили. І це було... ще меншим із його злодіянь... А колись він бив мою матір. І вона... мабуть, вона, як могла, захищала мене від нього, оскільки він мене пальцем не чіпав, доки мати була жива. Вона померла не від хвороби, а після звірячого побиття, від якого їй уже не одужати. Він

змусив мене в ніч новолуння викопати для неї могилу. Сусідам він сказав, що у дружини стався викидень і вона померла від втрати крові.

Емері сердито витерла сльози.

– І всі йому вірили. Йому завжди вірили. Адже з іншими він завжди був таким ввічливим. Мені часто говорили, як мені пощастило з таким батьком, і я щоразу питала себе, чи не вигадую всі його погані сторони. Але шрами на тілі та обрізані крила нагадували мені, який він насправді. Він пішов на війну та загинув. Дізнавшись про це, я була щаслива. Сусіди думали, що я кататимуся по підлозі від горя і місяцями оплакуватиму його. Напевно, варто було б розповісти їм, яким чудовиськом він був, але я цього не зробила. Якщо вони спокійно поставилися до того, що він обкромсал мені крила, з якого дива їм вірити в його злодіяння тепер, коли він разом з героями перебуває в потойбічному світі?

Емері скривилася.

– Я досі відчуваю на собі його кулаки. Досі відчуваю, як він б'є мене головою об стіну або ламає пальці, притиснувши їх дверима, а то просто кричить на мене, поки я не зомлюю від його криків.

Емері затрясло, і Неста ще міцніше стиснула їй руку.

– Він ніколи не давав мені грошей ні на що і не дозволяв заробляти самій. Їжі я отримувала стільки, скільки він вважав доречним. Знаєте, він настільки застряг у мене у свідомості, що я і зараз чую його голос, коли дивлюся в дзеркало або роблю помилку. Я погодилася займатися, бо знала: він би мені це заборонив. Погодилася, аби тільки вигнати з голови його голос. Я хотіла навчитися тому, як протистояти чоловікові, якщо комусь надумається знову підняти на мене руку. Але жодні успіхи не повернуть мені мати і не знищать ганебної правди: я ховалась, коли батько зганяв на ній всю свою злість. Цього не виправити жодними подвигами. Але ця гора... - Емері махнула у бік стежки, що

починалася біля підніжжя і ховалася з виду вгорі. - Я піднімуся туди заради моєї матері. Заради неї я мину Прорив і пройду стільки, скільки зможу.

Подруги дивилися на Несту, але вона продовжувала дивитись на гірську вершину та на шлях, що вів туди. Найважчий з усіх шляхів до вершини. Відчувши, що настала черга її розповіді, Неста заговорила:

– Мене відправили в Будинок вітру, оскільки я перетворилася на повну нікчемність. Я напивалася і була готова спати з ким попало. Моя... сім'я вважала таке становище нестерпним. Більше року я зловживала їхньою добротою та щедрістю. І не тому, що за вдачею я така лиходійка... – Вона судорожно видихнула. – Мій батько також загинув на війні. У мене на очах. А я не зробила нічого, щоби його врятувати.

Несту прорвало. Слова полились із неї потоком. Вона розповіла подругам про всі свої непристойні справи та думки; про те, як їй доставляло збочену насолоду бачити страждання сестер. Потім розповіла про Котла, про пережиті жах і вирвану в нього силу. Неста нічого не приховала. Якщо після цього вони погодяться піднятися з нею на вершину, то нехай знають, з ким ідуть. У них ще був час повернутись до неї спиною.

Закінчивши говорити, Неста внутрішньо приготувалася побачити незадоволені обличчя та гнівні погляди. Гвін мовчки взяла її за руку. Емері - за іншу.

– Ніхто не має права дорікнути вам за те, що трапилося, - сказала їм Неста. – Ви нікого не підвели.

– І ти теж нікого не підвела, – тихо промовила Емері.

Неста дивилася на подруг, бачачи на їхніх заплаканих обличчях непідробний біль і смуток, але й відкритість теж. Всі вони відкрили свої таємні куточки. У кожній наростало розуміння, що вони не повернуть назад, не спробувавши зійти на вершину Раміеля. Від сліз у Нести палило очі.

– Ми пройдемо через Прорив. Ми переможемо і доведемо всім, що нове може бути таким же могутнім і непорушним, як старі традиції. Нехай знають, що новий спосіб життя – не зовсім валькіріанський і не зовсім ілліріанський – здатний перемогти на Кривавому ритуалі.

– Ні, – нарешті заговорила Неста. – Ми переможемо, щоб довести собі можливість перемоги. – Вона вишкірила зуби в хижій усмішці і подивилася на гору. – Ми дістанемося до вершини.

69

Три дні поспіль Еріс і невеликий караван рухалися на схід, зупиняючись, щоб поїсти і переночувати. Вони не поспішали. Судячи з спостережень, які Кассіан з Азриелем вели крізь просвіти у хмарах, Еріс не був скований. Щодня поруч з ним їхала щупла, згорблена Бріалліна. Але Корони на її голові не було. Не було нічого, що нагадувало б характерний блиск золота на сонці.

Завтра Кривавий ритуал завершиться. Кассіан не отримував жодних звісток про Несті. Сам він нічого не відчував. За ці дні він майже не зімкнув очей і зараз ледве стежив за процесією, що минула пагорби і в'їхала в низину, що поросла лісом. Ліс був древнім, з вузлуватим корінням дерев і великою кількістю моху, що звисав зі стовбурів.

– Ніколи не бував у цих місцях, – зізнався Азріель. – Місце стародавнє. Чимось схоже на Середзем'я.

Кассіан мовчав. Процесія, за якою вони стежили, заглибилася в ліс і згодом вийшла до берегів невеликого озера. Там вони зупинились. Лише тоді Кассіан та Азріель спустилися вниз і стали підкрадатися.

Мабуть, учасники процесії не побоювалися, що їх можуть підслухати. Їхні розмови Кассіан почув задовго до того, як наблизився до місця привалу. Судячи з вигляду, людська знать і солдати. Він нарахував два десятки. Білий жеребець Еріса був прив'язаний до нижньої гілки дерева. Але сам він...

– Ось ми й зустрілися, Кассіан, - почувся ззаду вкрадливий голос Еріса.

Кассіан різко обернувся. Кинжал сина верховного правителя Двору осені упирався йому прямо в ребра.

До полудня Неста ледве могла дихати. Гвін ледве волочила ноги. Емері обливалася потом. Вони розділили воду, що залишилася. Незважаючи на пройдену відстань і безліч великих і дрібних каменів, які довелося огинати, вершина анітрохи не наблизилася.

Головне, вони нікого не бачили і не чули.

Вже легше.

У неї підгиналися ноги. У всьому тілі відчувався біль. У мозку кружляли настирливі думки, наче грифи, що збиралися на бенкет. Їй хотілося їх заглушити.

Може, Прорив був перешкодою не тільки для тіла, а й для розуму? Раптом ця гора піднімала на поверхню кожну крупинку її страху і заштовхувала в розум, наповнюючи страхом усі думки?

Подруги зробили привал, щоб перекусити... водою. Нога Гвін знову почала кровоточити. Її обличчя стало примарно-блідим. Ніхто не вимовив жодного слова.

Але Неста бачила стривожені очі подруг. Значить, і вони боролися зі своїми страхами.

Відпочинок не затягнувся. Вони знову рушили в дорогу.

Вгору і лише вгору. Крок за кроком. І тільки так.

– Здається, дві третини шляху ми вже пройшли, - почувся попереду хрипкий голос Емері.

Стемніло, але місяць яскраво освітлював Прорив. Три зірки так само висіли над вершиною Раміеля.

Якщо до світанку вони туди дістануться, це буде дивом.

– Мені треба відпочити, – слабким голосом зізналася Гвін. - Лише пару хвилин.

Обличчя у неї було посіріло, давно не мите волосся сплуталося. Штанина на пораненій нозі змокла від крові.

За дві години до привалу Емері послизнулася на вихляючому камені і підвернула ногу в кісточці. Тепер і вона шкутильгала. Всі три ледь переставляли ноги.

– До перевалу Еналія зовсім недалеко, - вперто заявляла Емері. — Якщо проберемося крізь кам'яну шийку, до вершини — рукою подати.

– Сумніваюся, що я туди дістануся, - зізналася Гвін.

– Емері, дамо їй відпочити. - Неста присіла на валун поруч із Гвін.

До світанку залишалося години чотири. Потім усе скінчиться. Чи так важливо, де вони зустрінуть світанок: на вершині чи підступах? Чи така вже важлива їхня перемога? Вони й так просунулися далі за багатьох. Вони...

– А як цих сюди принесло? - Вилаявшись крізь зуби, запитала Емері.

Неста завмерла. З валуна, де вона сиділа, нижній схил було видно, як на долоні. І там, у місячному світлі, по стежці дерся знайомий усім трьом ілліріанець, а з ним – ще шестеро. Від подруг їх відокремлювала пристойна відстань, але вона скорочувалася.

– Белліс, - прошепотіла Емері.

– Треба рухатись. - Неста піднялася на втомлені ноги. За нею, крекчучи і морщачись, піднялася Гвін.

Неста примружилася, розглядаючи сімох молодців. Емері та Гвін знаходилися не в тому стані, щоб боротися. До того ж, надто виснажені й...

– Обхопи мене за шию, — сказала Неста, нахилиючись до Гвін.

– Що?

Неста раптом зрозуміла, навіщо вона стільки разів спускалася і піднімалася великими сходами Будинку вітру. Заради Гвін. Заради цього моменту.

– Ми підкоримо цю прокляту вершину, – сказала Неста, підхоплюючи Гвін за ноги.

Скрипучи зубами, вона звалила послушницю собі на спину.

М'язи спини та стегон напружилися, але витримали. Ноги не підігнулися.

Неста дивилася тільки вгору. Назад не оглядалася.

З Гвін на спині вона пішла далі. Емері кульгала поруч.

Вітер був для них немов пісня. Неста та Емері підлаштувалися під його звуки. Вони йшли вгору, обминаючи валуни і протискаючись між тими, що обійти було неможливо. Їхні супротивники помітно відстали. Здавалося, сама гора шепотіла подругам: «Вперед, уперед, уперед»

– Я знав, що ти – брехлива тварюка, – процідив крізь зуби Кассіан. – Але це навіть низько для тебе.

Азріель, що стоїть поруч, не міг втрутитися, бо кинджал Еріса – магічний кинджал Нести – упирався Кассіану в ребра. Там, де лезо торкалося шкіри обладунків, сяяло полум'я.

– Че кажучи, я розчарувався в Різанді, – сказав Еріс.

Вістря кинджала пропороло шкіру обладунків, даючи ребрам Кассіана відчути укол сталі та укус вогню. Чи був це вогонь Еріса, спрямований у лезо, чи Неста створила кинджал таким, Кассіана не цікавило. Він намагався обернутися так, щоб зазнавати найменшого болю.

– Нині він став таким... розм'яким. Навіть не спробував зазирнути мені в розум.

– Тобі все одно не перемогти, - з тихою загрозою попередив Еріса Азріель. – Вважай себе живим мерцем. Втім, ти вже давно такий.

– Так, так, всі ці старі справи з цією Морріганою. І не набридло вам чіплятися за давню нудну історію.

Кассіан мало не подавився слиною. «Ця» Моррігана.

Раніше Еріс ніколи не говорив про неї так.

– Відпусти його, Бріалліно, - гаркнув Кассіан. - Пограй краще з нами.

Магічний кинджал відсунувся від його ребер і тихий, слабкий голос промовив:

– А я вже граю з тобою, Принц ублюдків.

У Нести тремтіли ноги. Тряслись руки. Гвін у неї на спині була напівмертвим вантажем. Втрата крові настільки послабила посласницю, що та ледве могла триматися за шию Нести.

Стежка Прориву підходила до чорної кам'яної арки, за якою робилася ширша і легша. Це був перевал Еналія. Емері ненадовго зупинилася, щоб провести закривавленою рукою по каменю. Її забруднене обличчя світилося здивуванням і гордістю.

– Я стою там, де не стояв ніхто з моїх предків, - здавлено прошепотіла вона.

Неста шкодувала, що не може хоча б на мить зупинитися поряд з подругою. Але навіть коротка зупинка, щоб перевести дух... Неста знала: варто зупинитися, і вона вже не зрушить з місця.

Сам прохід був рівним і навіть гладким, але незабаром на шляху знову здалося каміння. Остання та найважча перешкода, за якою відкривався прямий шлях до вершини. До світанку залишалося ще кілька годин. Світло повного місяця починало тьмяніти, а саме світило переміщалося на захід.

Ватага Белліса наздожене їх ще до вершини.

Неста торкнулася простягнутої руки Емері, і її пальці судорожно стиснулися. Емері залізла на гостроверхий валун і примудрилася стати там на коліна. Якщо вони зможуть пройти смугу каменів...

Її коліна підігнулися. Неста впала, ударившись обличчям у камінь. Перед очима замиготіли вогняні зірки. Вона лише встигла вчепитися за Гвін, і вони разом покотилися вниз, ударяючись об велике каміння і шурхіт дрібними. У вухах дзвеніли крики Емері, а потім...

Неста зіткнулася з чимось твердим.

Ні, не з ілліріанцем, хоча вона відчула тепло і дихання. Вона вдарилася об кам'яну арку проходу. Падіння повернуло її і Гвін до перевалу Еналія. Обидві опинилися в небезпечній близькості від супротивників.

– Гвін...

– Жива, — простогнала подруга.

– Ви не покалічилися? - Запитала їх Емері, що спустилася з валуна.

Неста не могла ворухнутися, доки Гвін не відповзла від неї. Обидві були з голови до ніг вкриті брудом, дрібними камінцями і кров'ю.

– Не можу... — видихнула Неста. — Я більше не можу тебе нести.

– Тоді відпочинемо й ходімо далі, – заплетеним язиком вимовила Гвін.

– Нам туди не дістатися вчасно. Або хоча б раніше цих жеребців.

Емері, що спустилася до них, насилу проковтнула.

– І все-таки ми спробуємо, – заявила вона. Гвін кивнула.
- Давайте спочатку трохи відпочинемо. Може, світанок настане раніше, ніж ця сімка сюди дістанеться.

– Не настане, - похмуро заперечила Неста, оглядаючи нижню частину схилу. – Вони рухаються надто швидко.

І знову мовчання.

– Що ти сказала? — обережно запитала Емері.

Несту захоплювали надія і сміливість на обличчях подруг.

– Я зможу їх затримати.

– Ні, – несподівано різким голосом відповіла Гвін.

Неста надала обличчю крайньої холодності.

– Ви обидві поранені. Бої вам не витримати. Але піднятися ви зумієте. Емері допоможе ...

– Ні.

– Я займу позицію у кам'яного шийки. – Неста вказала на вузький простір за аркою. - Прохід там можливий лише поодиночі. Я їх стримуватиму, доки ви не досягнете

вершини. Або поки не настане світанок. Не знаю, що станеться раніше.

– Я відмовляюся кидати тебе тут. - Гвін вишкірила зуби.

Виснажене обличчя Емері говорило Несті: ілліріанка зрозуміла. Побачила логіку її пропозиції.

– Це єдиний спосіб. — Неста повернулась до Гвін.

– Не єдиний! - вигукнула Гвін і заплакала. – Я не кину тебе тут. Вони тебе уб'ють.

– Вам треба йти, — сказала Неста, намагаючись не помічати тремтіння в руках. – Негайно.

– Ні, - схлипувала Гвін. - Я нікуди не піду. Я боротимуся разом з тобою.

У глибині душі Нести щось тріснуло, потім розкрилося цілком. І ховане там розцвіло пишно і яскраво. Вона обняла Гвін. Дала подрузі виплакати в неї на грудях.

– Я буду боротися разом з тобою, - без кінця шепотіла Гвін. - Обіцяй, що ми боротимемося разом.

Несті було не втримати своїх сліз. Холодний вітер заморожував їх у неї на щоках.

– Обіцяю, — тихо сказала вона, погладжуючи Гвін по брудному, тьмяному волоссю. - Обіцяю.

Гвін продовжувала плакати. Неста поплакала разом із нею, міцно притискаючи до себе. Рука, що гладила Гвін, завмерла на її шиї.

Послідував легкий щипок у потрібному місці, яке показував їй Кассіан. Справу зроблено.

Гвін затихла. Вона була непритомна.

Неста обережно опустила Гвін на землю і подивилася на Емері. Обличчя подруги було похмурим, проте Емері анітрохи не здивувалася.

– Ти здатна пронести її залишок шляху? - У самому питанні відчувався страх. – Чи хоча б іти, поки не розвидниться?

– Здатна.

Неста знала: у Емері знайдуться сили. У ілліріанки була залізна душа. Емері мовчки поклала біля ніг Нести меч,

потім кинджал та щит.

– Візьми фляжки. У мене досить, - збрехала вона, поплескавши по своїй.

– Вона тобі цього не пробачить.

– Знаю.

Ватага Белліса піднялася ще вище. Не чекаючи подальших слів Емері, Неста допомогла їй звалити Гвін на спину. Емері зашипіла. Ноша зачепила обрубки крил, які довелося розвести, наскільки можливо. Неста обв'язала подруг закривавленим мотузком, з'єднавши міцно. Емері скривилася, але зуміла пройти кілька кроків.

– Ідемо з нами, - запропонувала Емері, в очах якої блищали сльози.

Неста похитала головою:

– Вважай це поверненням боргу.

– Боргу за що? – По щоці Емері скотилася сльозинка.

– За те, що були мені подругами, навіть коли я цього не заслуговувала.

– Неста, ти нічого нам не винна. – Емері болісно скривилася.

– Повинна, – посміхнулася Неста. - Дозвольте мені заплатити цей борг.

Емері кивнула, ковтаючи сльози. Пересунула Гвін вище. Морщачись від напруги, вона зуміла пройти через арку. Звідти - до каменів і останнього відрізка Прориву, що вів до самої вершини.

Неста не сказала прощальних слів. Вона вдихнула через ніс, затримала подих, видихнула. Вона повторювала вправу для заспокоєння розуму, поки дихання не стало рівномірним, поки серце не стало твердим, як камінь, і доки кожна частина тіла не перейшла в повне її підпорядкування.

Вона стала скелею, про яку розбиваються хвилі. І противники, що лізуть сюди, теж розіб'ються.

Вони не мали вибору. Усвідомлюючи, що Еріс цілком у владі Бріалліни, Кассіану не залишалося іншого, як піти

за згорбленою королевою до озера. Кассіан не наважувався навіть думати про те, чи застосована сила Корони проти нього або Азріеля.

Загін, що супроводжував Еріса і Бріалліну, безслідно розчинився. Берег озера був порожній. Може, супроводжуючі були не солдатами, а лише ілюзією?

Кассіан миттю глянув на Аза. Обличчя названого брата скам'яніло. В очах світилася холодна лють.

Згорблена постать зупинилася біля прибережного каміння. Еріс теж зупинився.

– Досить ігор, - сказав Кассіан.

Бріалліна відкинула капюшон плаща.

Під каптуром виявилася порожнеча. Потім і сам плащ упав на каміння. На обличчі Еріса нічого не змінилося. Воно залишалося таким же порожнім.

– Всього лише крихта магії, що створює правдоподібність, — вимовив слизький голос з боку озера.

За тридцять футів від берега на воді похитувалася тінь. Вона згиналася і знову випростувалась, її краї тремтіли, але в цілому тінь зберігала розмиті контури високої чоловічої фігури.

– Хто ти такий? — спитав Азріель. Але Кассіан уже здогадався.

Але Кассіан вже здогадався.

– Косфей, – прошептав він.

Неста завмерла. Перевал Еналія знаходився у неї за спиною.

Діставши фляжку, вона випила залишки води і відкинула порожню посудину.

Кинжал вона засунула за пояс. Взявши меч, провела межу перед аркою.

Тут її остання стоянка. Остання лінія оборони.

Піднявши щит, Неста обернулася. На той час Емері минула останні валуни і вийшла на прямий відрізок шляху до вершини.

Неста тихо посміхнулася.
Потім підняла меч, взяла щит.
І відступила за межу, приготувавшись зустріти ворогів.

70

Белліс не пішов до кам'яного горла першим, а відправив туди своїх воїнів. Цілком розумний крок. Нехай вони зламують опір Нести.

Їй не залишалося іншого, як зустріти їх.

У її голові не звучали голоси, сповнені ненависті. Тільки свідомість того, що у неї за спиною подруги долають останній відрізок шляху до вершини. Вона провела межу, за яку не пропустить жодного супротивника.

Вона не підведе подруг. В її серці не було місця страху.

Тільки спокій. Рішучість.

І любов.

Губи Нести зігнулися в посмішці, коли перший ілліріанець кинувся до неї, розмахуючи мечем. Вона продовжувала усміхатися, піднявши щит і приготувавшись прийняти удар.

Першого вона вдарила щитом, полоснула мечем по ногах другого і вміло відбила атаку третього. Той похитнувся, налетів на четвертого, і вони покотилися вниз. З кожним противником вона розправлялася, не збиваючи подиху. Рівний вдих. Рівний видих. Неста знову заспокоїла розум, дозволивши йому керувати нею.

Усього на мить вона подумала, якою була б ця битва, опинися в її руках Атараксія. Якими були б рухи її міцного, навченого тіла. Якби вона виявилася гідною цього меча.

Ім'я, дане йому, було на Стародавній мові, якою ніхто не говорив вже п'ятнадцять тисяч років. Недарма Лантіс засміявся, почувши це ім'я.

Неста разом відкинула чотирьох ілліріанців, потім п'ятого та шостого. Усі вони покотилися вниз. Неста тримала оборону, діючи зосереджено. Кожен її рух був точним і несло смерть. Вона охороняла своїх подруг.

Атараксія – так вона назвала магічний меч.
Внутрішній спокій.

71

Істота на поверхні озера була тінню. Кассіану подумалося, що вони спостерігають гру відображення. Хитросплетіння диму та дзеркал.

– Де Бріалліна? - спитав Азріель, і його сифони спалахнули яскравим кобальтовим полум'ям.

– Я стільки місяців готувався до зустрічі з вами, – вкрадливо промовив Косфей. – А ви навіть не хочете поговорити зі мною?

– Відпусти Еріса, тоді й поговоримо, – відповів Кассіан.

Він благав богів, щоб Косфей не відчув магічних властивостей кинджала, який Еріс встиг повернути в обладунки. Але магічна сила Корони перекривала собою все, і тому навіть Бріалліна не відчула присутності ще одного магічного предмета. Але якщо управитель смерті заволодіє кинджалом... Кассіан не дозволив собі навіть подивитись на піхви з кинджалом.

– Ви легко піддалися на наші хитрощі, хоч і не поспішали зустрічатися з нами, — продовжував Косфей. - Я думав, звірина натура Кассіана змусить його вбивати направо і наліво.

Їм було не впоратися з Косфеєм. Що можна зробити з тінню, що колихається? Навіть тіні Азріеля забралися під крила. Косфей засміявся. Азріель завмер, ніби отримав застереження від своїх тіней. Його сифони знову спалахнули.

– Біжи, – прошепотів Аз.

Азріель схопив Еріса і злетів у небеса, несучи і магічний кинджал. Він усвідомлював, як зараз важливо забратися від Косфея подалі. Однак Касіану було не ворухнутися.

Сифони Кассіана світилися, наче плями свіжої крові. Азріель кликав його звверху. Косфей наблизився до берега.

– Бріалліно, можеш його забирати. У тебе до світанку ще цілковито часу.

З-за дерев з'явилася щупла, згорблена постать старезної старої. На голові, над загостреними вухами, сяяла золота корона. Очі королеви палали ненавистю.

– Передай моїй Вессі, що я її зачекався, — сказав Косфей, і його тіні заklubилися.

Азріель стрімко полетів назад. Сифони утворили навколо нього синю сферу магичної сили, але Бріалліна вже заволоділа Кассіаном.

– Ти потрібний мені для справи, Принц ублюдків, – прошипіла старезна королева.

Кассіан не міг вимовити жодного слова. Він втратив здатність рухатися. Корона на голові Бріалліни сяяла, як розплавлене залізо.

– Перекинь нас, - веліла Косфею Бріалліна.

Володар смерті простягнув до них руку і клацнув довгими пальцями.

Навколишній світ зник у вихорі темряви і вітру.

Її меч, липкий від крові, висів важким слизьким тягарем.

Скрізь у тілі відчувалося печіння. Від втоми, від ран, від свідомості, що за межею, проведеною нею, Емері і Гвін продовжують свій нелегкий шлях до вершини.

Вона вбивала ілліріанців, які намагалися протиснутись крізь кам'яне горло. Самовпевнених хлопців, які вважали, що знайшли слабку, безпорадну жінку. Але перед аркою на них чекала смерть.

Залишився останній.

Внутрішня сутність Нести здригалася, дивлячись на поранені обличчя з очима, що не бачили. Мертві тіла лежали в калюжах крові.

«Валькірія, - шепотіла вона собі. – Ти – одна з валькірій. Як у давнину, ти утримуєш прохід. Якщо ти впадеш, ти загинеш заради подруг, які тебе врятували, навіть не підозрюючи про це».

Озирнувшись, вона побачила, як Емері завзято дереться до вершини. Повільно, але неухильно. Світанок був дуже близький, але... її подруги встигнуть. Переможуть у цьому кривавому змаганні.

Неста знову повернулася до арки. Вона знала, з ким її чекає остання битва.

Белліс притулився до валуна. В одній руці він тримав меч. В іншій – щит.

– Непогано для високородної фейської повії. Вражає.

Потім він відійшов від каменю, навіть не глянувши на хлопців, яких прирік на загибель.

– Між іншим, там, де ти зараз стоїш, колись стояв наш бог – перший з ілліріанців. На цьому самому місці він стримував ворожі орди.

Неста помітила, що на Беллісі не було жодної подряпини. Ніяких слідів втоми після підйому по крутому схилу.

– І він теж провів таку саму межу, — продовжував Белліс. - Історія повторюється.

Цей епізод ілліріанської історії був Несте незнайомим, але вона не вступила в розмову з противником.

– Але для Еналія все погано скінчилося, – не замовкав Белліс. – Три дні він захищав це місце, проте гора не вберегла його від смерті. З розібраним животом, звідки стирчали кишки, він дістався священного каменю і там помер. На його честь ми і влаштовуємо цей безглуздий ритуал.

Неста і зараз не відповіла. Белліс підняв голову до вершини й невдоволено примружився.

– Ця дірка, яка зветься моєю двоюрідною сестрою, і жалюгідна полукровка тільки ображають священне місце.

По обличчю Белліса пробігли відблиски спалаху з вершини.

Неста усміхнулася. Почувши досадливе гарчання Белліса, вона посміхнулася на весь рот.

Гвін і Емері торкнулися священного каменю, і його магія перекинула їх з вершини.

– Перемога дісталася не тобі, - нарешті порушила мовчання Неста.

Скляні очі Белліса потемніли від ненависті. Немов у відповідь пішов сніг. Навколо гори почали збиратися хмари. Цього разу схил побілів від сніжинок.

– Я і не хотів перемогти, — кривлячи рота, відповів Белліс. – Я хотів лише це, – процідив він і кинувся до Нести.

72

Емері та Гвін перемогли. Вони здолали Прорив. Цього їй було достатньо.

Несті залишалося зовсім небагато: стримувати натиск злобного недоумка ще кілька хвилин, доки не розвидниться. Тоді все скінчиться. До неї повернеться магічна сила, і вона зможе... Неста поки що не знала, що саме вона зробить. Але в її арсеналі знову з'явиться грізна зброя.

Белліс кинувся до неї. Він діяв швидше і впевненіше за інших.

Неста ледве встигла підняти щит. Удар струсонув все тіло, обізвавшись у кістках. А Белліс уже повертався і заносив щит над її обличчям.

Вона вивернулася. Боги, як вона втопилася. Жахливо втопилася і...

Белліс не зупинявся. Не давав їй жодної миті перепочинку. Він безперервно атакував, відбивав удари і знову атакував, відтісняючи Несту до межі та арки. Його обличчя палало ненавистю.

Сліпий, всепоглинаючої ненавистю. Безкінечною і безпричинною.

Снігопад посилювався. Завивав вітер. Небеса гуркотіли. Белліс знову кинувся в атаку. Піднявши щит, Неста зустріла удар.

Блискала блискавка, і майже відразу загримів грім.

На гору налетіла буря, закривши місяць і зірки. Небо прокреслювали блискавки, і тільки за цих коротких спалахів світла Неста могла бачити атаки Белліса.

Вона все більше оборонялася і усвідомлювала: так годиться. Якщо вона хоче вціліти в останньому поєдинку, потрібно якимось чином змінити положення.

Але каміння від снігу стало мокрим. Ноги, що міцно стояли на землі, почали ковзати. Чергова блискавка засліпила їх обох. Неста усвідомлювала, що Белліс діє швидше.

Ледве вона відволіклась, Белліс ударив своїм щитом по її щиту, вибивши його з рук.

Впав щит застукав по камінню. Озирнувшись на нього, Неста зробила ще одну дурість, і тепер Белліс позбавив її і меча.

Роззброїв, як дівчинку.

Знов загуркотів грім.

– Ти мене розчаровуєш, - засміявся Белліс.

Він зробив паузу, уважно розглядаючи противницю. Потім знову посміхнувся і рушив у атаку.

Неста ухилялася від його випадів, але недостатньо швидко. Удари Белліса відрізнялися точністю, залишаючи рани на її руках, ногах та обличчі. Неста втрачала швидкість. Її ноги ковзали схилом. А сніг і не думав припинятись.

Ще удар, і Неста відчула, що падає. Спина відчула щось тверде та непридатне. Валун. У Нести перехопило подих.

Якось вона зуміла наповнити легені повітрям. Але тіло відмовлялося рухатися. З носа текла тепла кров.

Підійшов Белліс. Свої меч і щит він відкинув убік.

– Мені буде набагато приємніше зробити це голими руками.

Вона повинна, повинна рухатися.

Блискавка висвітлила снігові вихори, що клубилися. Неста, що тремтять руками, зуміла відштовхнутися від

валуна. У неї підгиналися ноги, благаючи сісти, скоритися долі та померти.

Белліс був зовсім поруч. Він прийняв бойову стійку. В очах не було нічого, крім пекучої ненависті.

Її подруги перемогли... але вона не хотіла вмирати.

Вона хотіла жити, добре і щасливо.

І не одна, а з...

Неста розставила ноги ширше, упершись, наскільки можливо, в сніг.

Зібралася, перемагаючи біль і втому.

– Ти серйозно думаєш, що переможеш мене в рукопашному бою? - Усміхався Белліс.

У неї йшла кров з рота і носа. Але Неста посміхалася, відчуваючи на язичку мідний присмак крові.

– Серйозно.

Белліс змахнув кулаком, вклавши в удар всю міць свого сильного тіла. Неста парирувала удар і тут же завдала свого носа. Хруснути кістки. Белліс завив і відступив.

– Моя справжня пара добре мене навчив, – прошипіла Неста.

73

«Істинна пара».

Ці слова були схожі на падаючі зірки. Вони дзвеніли всередині Нести, доки тривала її бійка з Беллісом.

Противники билися кулаками, ударами ніг, пригинаючись і ухиляючись від зустрічних ударів. Здавалося, уявне повторення цих слів давало їй останні крихти сил.

Черговий удар Белліса припав їй у щелепу і був настільки сильним, що Неста хитнулась і відступила на кілька кроків.

Його наступний удар припав по повітрю. Неста пригнулась і в'їхала кулаком по ребрах. Але Белліс неухильно гнав її до арки. До прокресленої лінії, що встигла втекти під снігом.

Він тягнув час, вимотуючи Несту.

Але вона не збиралася здаватися.

Ще один удар Белліса припав їй по лівій щоці. Неста скривилася від болю, що охопив, здавалося, все тіло. У неї підкосилися ноги. Вона впала на спину, і час сповільнився.

Неста відчула, що падіння відкинуло її за межу. Вона могла присягнутися, що навіть гора здригнулася.

Неста поповзла. Їй було начхати на свій жалюгідний вигляд. Вона відповзала від Белліса до арки і далі, знищуючи межу, яку сама ж провела.

Він підходив неквапливо, закривавлений і посміхаючись.

– Тепер я побавлюся.

Неста твердила собі, що померти заради подруг – це почесно та благородно. Вмирати зі свідомістю, що вони досягли вершини та перемогли. Але бути вбитою цією нікчемністю...

Неста загарчала. У неї не залишилося жодної краплі сил. Тіло відмовлялося їй коритися. Тіло відвернулося від неї, як відверталось багато хто в її житті.

Белліс дістав з-за пояса ніж:

– Переріжу я тобі горло.

Вона була зовсім одна.

Такою вона народилася, такий і помре, і цей огидний ілліріанець зараз її вб'є.

Загримів грім, і від його гуркотів вся гора затремтіла. Белліс ступив до Несті, підняв ніж.

Хлинула кров.

Спочатку вона вирішила, що ця блискавка полоснула йому по горлі. Рана була широкою, і кров рікою ринула крізь снігову пелену, що кружляла в повітрі.

Потім вона побачила крила. Інші крила.

А коли Белліс мішком звалився на сніг, захилинаючись своєю кров'ю, вона побачила Кассіана. Той стояв із

вишкіреними зубами, тримаючи в руці кинджал. Може, гора затремтіла не від гromу, а від його гніву?

Кассіан переступив через тіло вмираючого Белліса і подав Несті руку. Ні, він не уклав її в обійми. Просто допоміг підвестися. Так він робив завжди.

Неста захопилася за його руку і піднялася. Її тіло чинило опір, не бажаючи вставати.

Але вона забула про біль, про смерть, що оточувала їх, коли Кассіан притис її до грудей, міцно обійняв, уткнувся в закривавлене волосся і ніжно прошепотів:

– А зараз я переріжу твоє миле горлечко.

Вустами Кассіана говорив хтось інший. Руки йому не корилися, коли Неста - його справжня пара - спробувала вивільнитися з них. Кассіан її не відпускав. Тримав він міцно, того й дивись кістки зламає, якщо вона ворухнеться.

У мозку Нести безупинно звучав його крик. Кассіан вимагав від неї чинити опір, бігти з усіх ніг. Він кричав і на себе, обурюючись неможливістю все це припинити.

Але припинити це не міг. Всі його хитрощі були марні.

– Касіан, – сказала Неста, намагаючись вирватися з його рук.

«Убий мене, – беззвучно благав він. — Убий мене раніше, ніж я буду змушений убити тебе».

– Кассіан!

Неста спробувала його відштовхнути, але руки Касіана стиснули її ще міцніше.

– Він не може підкоритися тобі, Неста Аркерон, – почувся за спиною злобний старенький голос. – Він тепер мій.

Кассіан не міг навіть округлити очі на знак застереження. За мовчазним наказом королеви він послабив руки, дозволивши Несті обернутися.

Вона побачила Бріалліну. Голова королеви з сивим рідким волоссям була увінчана Корonoю.

У темних очах Бріалліни промайнуло задоволення. Вона підняла руку, і три простих зубці на золотій Короні блиснули.

Буря вщухла. Хмари розсіялися. З'явилося сіре передсвітанкове небо, на якому гасли останні зірки.

Навіть природа підкорялася волі Корони.

Побачивши, як опускаються руки Кассіана, Неста відчула жахливий жах. Вона відійшла на кілька кроків, різко повернулася, але вже знала, що побачить. Кассіан так само стояв нерухомо, наче статуя. Наче його перетворили на камінь. Його очі, раніше такі ясні і живі, стали скляними, можна сказати порожніми.

І таким його зробила Бріалліна. Вона рухала фейцями та людьми, наче шаховими фігурами, заманюючи Несту сюди.

– Навіщо? – тільки й запитала у старої Неста.

Вітер грав складками щільного хутряного плаща Бріалліни.

– Твоя сила надто велика. Вкинувши тебе в цей жалюгідний спектакль, я її виснажила.

– Це ти веліла ілліріанцям приволоч мене в гори?

– Я спочатку збиралася захопити твою калічну подружку. - При згадці про Емері у Нести скипіла кров. - Белліс розповів мені про твою дружбу з нею. Коли Арфа і Корона зв'язали нас, я побачила, як багато вона для тебе означає. Я знала: якщо я її викраду і притягну сюди, ти підеш за нею, наплювавши на всі закони. У тобі досить нерозсудливості та самовпевненості, а тому ти уявиш, що зумієш її врятувати. Але ти полегшила мені завдання і сама вирушила до неї в Гавань Вітрів, тим самим позбавивши мене необхідності виманювати тебе. Я дозволила цим безмозглим ілліріанцям забрати не лише її, а й полукровку. Так, для більшої розваги.

– І все заради наміру мене здолати? — спитала Неста, не наважуючись подивитися на Кассіана.

– Так. А без твоєї магії...

– Я в минулому не раз була виснажена до крайності, – перебила її Неста.

- Навіщо ти так довго вичікувала?

Очі Бріалліни сердито спалахнули. Вона не виносила, коли її перебивають.

– Я чекала його.

Бріалліна кивнула в бік Кассіана. Того роздирало від страху й ненависті до себе, що відчувалося навіть у його очах.

– День за днем я чекала, коли він підбереться до мене ближче і підпаде під чари Корони. - Вона тихо засміялася.

- Еріс намагався допомогти своїм солдатам, коли під час полювання вони його оточили. Допомогти цим нікчемним істотам! Він помчав прямо до них, коли будь-який більш-менш кмітливий феєць поспішив би геть. Солдати без особливого галасу його схопили. Навіть його страшні гончі не змогли врятувати Еріса, коли Косфей перекинув його до мене.

Що з Ерісом? Мертвий чи став її рабом? Обличчя Кассіана нічого не виражало.

– Я вже починала турбуватися: раптом ти взагалі не з'явишся? - Усміхнулася Бріалліна. - У такому разі на бідолаху Еріса чекав би зовсім сумний кінець. Сумніваюсь, що його вогонь зміг би впоратися із озером Косфея.

Бріалліна озирнулася на труп Белліса:

– Він був дуже схожий на тебе, Кассіан. Така ж груба, необтесана худоба. Гордовитий і нахабний. Опинившись із розвідувальною місією в моїх володіннях, він забув, навіщо його послали, і вирішив розважитися. От я й влаштувала йому розвагу, як я це розумію. Бачу, я недостатньо чітко пояснила йому завдання. І смішно було дивитися, як ці тупі хлопці вбивають один одного, особливо коли я сама підкинула їм зброю. Я могла б наказати Беллісу забратися звідси, але надто вже цікаво було спостерігати за тим, що відбувається.

– Чому ти ніяк не бажаєш заспокоїтися? - Запитала Неста. – Чим тебе не влаштовує мир?

– Мир? – засміялася Бріалліна. - Що мені з такого світу? - Вона вказала на себе. – Я хочу відплати. Хочу влади та сили. А для цього мені потрібна Скарбниця. Я постаралася, щоб ти теж дізналася про мої бажання. Переконалася, що ти станеш моєю мимовільною співницею в пошуку предметів сили на цій забутій богами землі. І ще я знаю: віддати їх мені ти можеш лише за певної умови. Ти зробиш це заради того, хто для тебе багато важить. - Вона вказала на Кассіана. – Заради твоєї істинної пари.

– Але в мене немає при собі Скарбниці.

– Ти можеш її викликати. Магічні предмети відгукнуться, незважаючи на те, що густо обплутані заклинаннями. А потім ти віддаси їх мені.

– А потім ти нас уб'єш?

– А потім я поверну собі молодість. Вас я і пальцем не трону.

Неста почула брехню.

– Не смій, – видавив з себе Кассіан.

Бріалліна здивовано подивилася на нього, і він закрив рота. Кассіан тремтів усім тілом, але стояв, не рухаючись з місця. Однак його очі поступово ставали осмисленими.

– Отже, ти віддаси мені Скарбницю в обмін на життя твоєї істинної пари. Ти вже цілком стала фейкою, Неста Аркероне. Ти швидше перетвориш світ на руїни та попіл, ніж дозволиш Кассіану померти. - Вона гидливо скривилася, глянувши на валяючі тіла і калюжі крові. - Викликай Скарбницю, і покінчимо з цією малоприємною справою.

Несті було не вгамувати тремтіння. Віддати Бріалліні Скарбницю, навіть якби вона зуміла викликати сюди Маску і Арфу...

– Ні.

– Тоді я спробую тебе переконати.

Бріалліна клацнула пальцями, і Кассіан відразу ж кинувся на Несту.

В його очах вирували паніка та гнів. Неста не встигла навіть загородитись. Кассіан налетів на неї, збив із ніг, придавив собою. Рука потяглася до горла. Ще зовсім недавно люблячий, ніжний, дбайливий, він перетворився на бездушну істоту, готовий мучити її...

Не з власної волі. Його обличчя благало про прощення. Воно було повне душевної муки. Кассіан, як міг, бився з Короною. І програвав.

– Уявляєш, як йому буде вбити свою справжню пару? – зітхнула Бріалліна. – Ти загинеш, знаючи, що прирекла його на життя, сповнене безпросвітнього горя.

Утримуючи однією рукою Несту, інший Кассіан витягнув з-за пояса кинджал, яким убив Белліса. Тепер цей кинджал був спрямований на його справжню пару. У Кассіана тремтіла рука.

– Ти можеш мене убити, але Скарбницю все одно не отримаєш, – хрипло заявила Бріалліне Неста. — Ти її ніколи не знайдеш.

– При Вашому Дворі і окрім тебе вистачає дивних. Потрібно лише підштовхнути їх у потрібному напрямку, і вони самі принесуть мені Скарбницю. Але для зняття заклинань, що захищають, на ній мені знадобиться твоя кров. Як бачиш, я і це дізналася, коли в Тюрмі ти так безглуздо взяла в руки Арфу. Але після твого вбивства крові буде більш ніж достатньо... Підніми її, – веліла Касіану королева.

Неста не чинила опір, дозволивши йому себе підняти. Не здригнулася, побачивши лезо кинджала біля свого горла. В очах Кассіана світилося благання. Благання, страх і... любов.

Любов, якої вона не заслуговувала ні зараз, ні в минулому, але яка існувала з першої миті їхньої зустрічі. Що всі скарби світу в порівнянні з ним? З його любов'ю?

– Я починаю втомлюватися, – заявила Бріалліна.

Обличчя Нести світилося любов'ю. Нехай Кассіан це бачить.

Небо почервоніло від ніжного ранкового світла.

– Убий, – наказала Кассіану королева.

Неста полюбила Кассіана одразу ж, ледь побачивши. Вона його любила навіть тоді, коли їй цього не хотілося, коли її з'їдали відчай, страх і ненависть. Вона його любила і руйнувала себе, бо не вірила, що заслуговує на нього, оскільки він був таким хорошим, добрим і мужнім. Вона його любила, любила, любила...

Рука Кассіана здригнулася. Неста внутрішньо приготувалася до удару, показуючи Кассіану своє прощення, свою нескінченну, непорушну любов до нього.

Але Кассіан заревів.

Кинжал у руці повернувся. Тепер лезо було спрямоване йому у серце.

Добровільно.

Всупереч чарам Корони, на зло роздратовано шиплячій Бріалліні він вважав за краще встромити кинджал у власне серце. Вона сказала: «Убий», але не пояснила, кого саме.

І коли над горизонтом встало сонце, коли лезо кинджала встромилося в груди Кассіана, Неста вибухнула силою Котла.

У голові Нести був тільки крик, і жодних інших звуків. У серці – нічого, крім кохання, ненависті та люті. Все, що таїлося всередині, вирвалося назовні, і світ вибухнув.

Її ревуча магія перетворилася на чудовисько без імені. З гірських вершин помчали сліпучо-білі снігові лавини. Від цієї сили гнулися й тріщали дерева. Далекі моря відступали від берегів, потім нестримними хвилями мчали назад. У будинках Веларісу тремтіли і лопалися шибки. З полиць тисячі бібліотек Хеліона летіли книжки. Жалюгідна хатина на людських землях, що колись належала родині Аркерон, перетворилася на купу руїн.

Але увага Нести була цілком поглинута Бріалліною. Вона бачила тільки цю стару з відвислою щелепою. Стрибнувши на королеву, Неста шпурнула її щупле тіло на кам'янисту землю і з криком вп'ялася в обличчя Бріалліни. Корона спалахнула сліпучо-білим полум'ям. Лють Нести трясла гори, досягала зірок і темних просторів між ними.

Вузолуваті старечі руки ставали гладкими. Зморшкувате обличчя перетворилося на молоде та миловидне. Сиве волосся стало синювато-чорним.

Але Неста продовжувала шалено кричати, виплескуючи магічний гнів. Цілком, до останнього вугілля всередині, позбавляючи королеву права на подальше існування.

Молоді руки звернулися на порошок. Миловидне обличчя зникло.

І ось від королеви залишилася лише Корона.

75

Кассіан лежав ниць.

Неста кинулася до нього, схлипуючи і благаючи богів, щоб він був живий. Відлуння її магії ще розкочувалися по світу.

Вона перевернула Кассіана, боячись побачити закривавлений кинджал і рану в грудях, але...

Кинджал лежав під ним. На лезі не було ані плямочки крові.

Кассіан застогнав, потім розплющив очі.

– Я подумав, що мені краще не піднімати голови, поки ти... розправлялася з нею, – хрипло признався він.

Неста мовчки подивилась на нього, потім залилася сльозами.

Касіан сів, шепочучи заспокійливі слова. Стиснув її обличчя в долонях.

– Ти розвоплотила її.

Неста подивилася на Корону і чорну пляму, яка ще недавно була Бріалліною.

– Вона це заслужила.

Він усміхнувся, притулившись лобом до лоба Нести. Неста заплющила очі, вдихаючи його запах.

– Кассіан, ти - моя справжня пара, - сказала вона, ніжно його поцілувавши.

– А ти - моя. - Він поцілував її у відповідь.

Його руки ковзнули їй у волосся. А поцілунок...

Навколишній світ і Корона у неї під ногами втратили будь-яке значення. Поцілунок її справжньої пари. Той, що з'єднав і змусив світитися їхні душі.

Неста трохи відсунулась. Нехай він бачить радість у її очах, її посмішку. Від його усмішки, від його радості й благоговіння в неї стисло груди.

– Кассіан, я...

Поруч із ними з'явилися дві фігури, змусивши гору здригнутися. Це були Мор і Азріель.

– Як Еріс? — спитав Кассіан, побачивши їх суворі, майже кам'яні обличчя.

– З ним усе гаразд. Магічний кинджал знову в нас, - сказав Азріель. - Правда, Еріс збентежений і неабияк сердитий. Він зараз у Кам'яному місті. Але...

– З Фейрою зовсім погано, - закінчила Мор.

76

У будинку біля річки було тихо, як у гробниці.

– Кілька годин тому у неї почалася кровотеча, — повідомила Мор, ведучи їх по дому.

– Але Фейрі народжувати ще тільки через два місяці, — заперечила Неста.

Кімната, куди вони зайшли, густо пропахла кров'ю. Нею було забризкане все ліжко. Кров густо вкривала розведені ноги Фейри. Ніяка дитина, а обличчя Фейри було білим, як смерть. Очі залишалися закритими. Дихала вона дуже плутано.

Різ стояв поруч із ліжком, тримаючи руку Фейри. Його обличчя було сповнене жаху та болю. Неста вперше

бачила його в стані паніки. Між ніг Фейри завмерла Маджа. Цілителька теж була вся в крові.

– Я перевернула дитину, але він не виходить, - не дивлячись на них, сказала цілителька. - Его заклинило в родовому шляху.

Тихе зітхання в кутку змусило Несту подивитися туди. Вона побачила Амрену в кріслі, з обличчям майже таким же білим, як у Фейри.

– Фейра продовжує втрачати кров, - додала Маджа. — Я відчуваю, що серце немовляти б'ється надто напружено.

Кассіан з Азриелем підійшли до Різа, стали в нього за спиною і поклали руки йому на плечі.

– Що нам робити?– запитала Мор.

– Нічого тут не поробиш, – відповіла Маджа. – Якщо вирізати дитину, це її вб'є.

– Вирізати дитину? – перепитала Неста.

Різ сердито глянув на неї. Цілительку нітрохи не зачепив різкий тон Нести.

– Надріз уздовж живота, навіть наймайстерніший, це завжди величезний ризик. Вдалих випадків я не знаю. При всіх здібностях Фейри до самозцілення вона дуже ослабла після такої крововтрати.

– Зроби це, - сказала Фейра, ледве повертаючи язиком.

– Фейра, - спробував заперечити Риз.

– Дитина навряд чи виживе, – м'яко і водночас відверто сказала Маджа. - Він ще занадто малий. Ми ризикуємо втратити вас обох.

– Всіх вас, - видихнув Кассіан, дивлячись на Різа.

– Зроби це, - повторила Фейра. Владно, голосом верховної правительки. В очах – жодної краплі страху. Тільки рішучість урятувати життя дитини. – Іншого нам не залишається, – додала вона, подивившись на Різа.

Верховний правитель повільно кивнув. Очі в нього стали вологими.

Хтось узяв Несту за руку. Обернувшись, вона побачила Елайну: тремтячу, з витріщеними від жаху очима. Неста стиснула пальці сестри. Разом вони підійшли до ліжка з іншого боку.

І коли Елайна почала молитися чужим для неї фейським богам, а також Матері, Неста разом із нею схилила голову.

Фейра вмирала. Вмирало і ненароджене немовля.

З ними разом помре і Різ.

Але Кассіан знав: аж ніяк не страх власної смерті змушував зараз його названого брата тремтіти всім тілом. Кассіан міцніше стиснув плече Різа. З верховного правителя лилася сила ночі. Нарівні з Маджей він намагався зцілити Фейру, але кров продовжувала текти набагато швидше, непідвладна стримуючій магії.

Як же це сталося? Як договір, укладений між двома душами, кожна з яких була справжньою парою для іншої, загрожував закінчитися втратою відразу трьох життів?

Ненадовго відлучившись, Маджа повернулася з ножами та іншими хірургічними інструментами. В іншій руці вона тримала рушники та серветки. Кассіан відійшов подалі.

– Увійди в її розум і усунь біль, - сказала Маджа Різу.

Той кивнув і тихо вилаявся, відчитавши себе за непередбачливість. Міг би й сам здогадатися. Кассіан подивився туди, де з іншого боку ліжка стояли Неста та Елайна. Елайна тримала Фейру за руку. Неста тримала Елайну за другу руку.

– Фейро, люба... — почав Різ.

– Не треба прощань, — слабо заперечила Фейра. - Обійдемося без них.

Якимось чином Різ вгамував їй біль. Очі Фейри заплющились. Маджа підняла поділ сорочки Фейри, ніж блиснув у її руці. У мозку Кассіана стало тихо і порожньо.

Ніяких звуків не було і зовні, коли з'явилася маленька крилата дитина. Мор, що тримала наготові

простирадла, взяла нерухомого малюка з закривавлених рук Маджі.

Різ заплакав. Сльози котилися і по обличчю Мор, коли вона дивилася на нерухоме тільце. Маджа вилаялася, а Різ...

Різ закричав.

Він кинувся до ліжка.

Кассіан знав, що ось-ось трапиться.

Проте жодна у світі сила не могла цьому завадити.

Світ сповільнився. Похолодів.

Мор тримала на руках крихітну дитину, що мовчала. На ліжку лежала Фейра з розрізаним животом, продовжуючи стікати кров'ю.

Різан кричав так, ніби його душу різали по шматках. Кассіан і Азріель відтягували його від ліжка, де Маджа намагалася врятувати Фейру...

Але Смерть уже витала поблизу. Неста її відчувала, бачила тінь, і та була щільніша за тіні Азріеля. Елайна плакала, стискаючи руку Фейри і благаючи її триматися. І серед цього стояла Неста. Смерть витала навколо неї, а вона не могла зробити зовсім нічого. Дихання Фейри ставало дедалі слабшим. Маджа закричала на неї, вимагаючи чинити опір.

Фейра.

Фейра, що ходила на полювання заради їхнього харчування. Стільки разів рятувала їх.

Фейра. Її молодша сестра.

Смерть підкрадалася до Фейри та її чоловіка, наче звір, готовий ось-ось завдати удару і потім поглинути обох. Неста вирвала руку з руки Елайн. Відійшла.

Вона заплющила очі і розкрила ту частину душі, що отримала свободу на схилі Раміеля.

Касіану ледве вдавалося стримувати Різа. При цьому всі його сифони палали на повну силу разом із сифонами Азріеля.

Він розумів, що даремно намагається утримати названого брата. Якщо Різу та його дружині судилося померти, нехай останні миті вони проведуть разом. Нехай востаннє вдихнуть повітря цього світу.

В іншому кінці кімнати спалахнуло золотисте світло. Амрена тихо скрикнула. Серце Кассіана стислося від жаху.

Неста тепер стояла не біля ліжка, а віддалік.

На її обличчі була Маска. На голові – Корона. В руках - Арфа.

Ніхто ще не залишався живим, побувавши в оточенні відразу трьох магічних предметів. Нікому не вдавалося стримувати їхню силу і керувати ними.

У прорізах Маски очі Нести виблискували срібним полум'ям. І Кассіан знав: істота, що дивилася на них з-під Маски, не була ні фейкою, ні людською жінкою, ні взагалі кимось із цього світу.

Неста повільно рушила до ліжка. Різ підірвався їй навперейми.

Неста підняла руку, і Різ завмер. Став таким самим, яким був Кассіан, підпавши під владу Корони.

Груди Нести піднялися. З губ зірвався шепіт, здатний сколихнути смерть. Касіану залишалося лише дивитись, як пальці Нести, ще не відмиті від крові та бруду після Ритуалу, пересунулися до останньої струни Арфи. До двадцять шостої струни.

І зачепили її.

77

Час.

Двадцять шоста струна Арфи управляла не чим іншим, як часом, і Неста зупинила його в момент останнього подиху Фейри.

Лантіс говорив те саме: навіть Смерть схилялася перед цією струною. Для Арфи часу не існувало.

Струна, зачеплена Нестою, не видала жодного звуку. Тільки у світі зникли всі звуки. І смерть, яку Неста

відчувала навколо сестри, Різанда і немовля на руках Мор... вона наказала Масці зупинити смерть і тримати на відстані.

"На початку

І врешті

Була лише темрява,

І більше нічого".

Ці слова шепотів ніжний, знайомий голос; так само, як колись давно. Так само, як це було в темряві Орідського болота. Прекрасний, добрий жіночий голос, мудрий і теплий, який давно чекав на неї.

Мить завмерла. Злякані, спотворені душевним болем обличчя дивилися на Несту, на Фейру та кров. Неста пройшла повз все це. Повз напруженого, застиглого в крику Риза, обличчя якого перетворилося на маску розпачу та жаху; повз скам'янілого Азріеля, повз стиснувшого зуби Кассіана, що утримував Різа. Повз Амрену, чиї сірі очі були прикуті до місця, де щойно стояла Неста, а на обличчі застиг непідробний жах упереміш із захопленням.

Повз Мор з пакунком у руках, повз Елайни, що застигла в плачі.

Неста пройшла повз все це, крізь Час, до своєї молодшої сестри.

«Бачиш, у що це може вилитися? – спитав ніжний жіночий голос, дивлячись на застиглу сцену очима Нести. – Бачиш, що тобі під силу створити?»

«Я нічого не відчуваю», – подумки відповіла Неста.

Тільки вид Фейри на порозі смерті не давав їй забути, чому вона тут і що треба робити.

«Так ти цього хотіла? Нічого не відчувати?»

«Раніше думала, що хочу».

Неста обвела очима присутніх. Сестер. Кассіана, готового встромити кинджал собі в серце, аби не завдати їй зла.

«Але зараз уже не хочу. Я хочу відчувати все і повністю приймати це своїм серцем».

«Навіть те, що завдає тобі страждань і переслідуює тебе?» – з неприхованою цікавістю запитав жіночий голос.

Неста дозволила собі подумати над питанням, знову заспокоївши розум. «Щоб цінувати хороше, потрібно мати справу з поганим. Одні дні можуть бути важчими за інших, але... я хочу відчути їх усі, прожити їх у всій повноті. З ними».

«Тоді живи, Неста Аркерон», – прошепотів цей ніжний, мудрий голос.

Іншого Несті не потрібно. Вона взяла обм'яклу руку сестри і опустила навколішки поруч із ліжком. Поруч поставила Арфу, чия струна продовжувала нечутно звучати, утримуючи Час.

Неста не знала, що ще може запропонувати крім цього.

Глядячи на холодну руку Фейри, Неста заговорила в застиглому, позбавленому часу просторі кімнати:

– Ти любила мене, коли інші мене ненавиділи. Ти не припиняла мене любити. Навіть коли я не заслуговувала на твоє кохання, ти любила мене, билася за мене і...

Неста дивилася на обличчя Фейри. Смерть була поруч, ладна її забрати. Неста не намагалася витирати сльози, що котилися по щоках, і лише сильніше стиснула худеньку руку сестри.

– Я люблю тебе, Фейро.

Таких слів вона ніколи не вимовляла вголос і не звертала ні до кого.

– Я люблю тебе, — знову прошепотіла Неста. - Я люблю тебе.

І коли остання струна Арфи хитнулася, наповнивши повітря пошепки далекого грому, Неста припала до Фейри, немов закриваючи її собою. Незабаром Час відновить біг. У її розпорядженні залишалися лічені миті.

Неста звернулася всередину себе, до магічної сили, що змушувала безсмертних чудовиськ тремтіти, а порочних королів – падати навколішки. Але вона не знала, як застосувати цю силу. Смерть текла по її жилах, проте Неста не знала, як упоратися з грізною Жницею.

Одне невірне рішення, одна помилка, і Фейра піде з цього світу.

Тому Неста міцно обійняла сестру і в просторі Часу, що зупинився, прошепотіла:

– Якщо ти мені покажеш, як її врятувати, я все поверну назад.

Світ завмер. Світи, що знаходилися за ним, теж.

Неста уткнулася в холодну, мокру від поту шию Фейри. Відкривши таємне місце всередині, вона звернулася до Матері і Котла:

– Я віддам все, що забрала в тебе. Тільки покажи, як мені їх врятувати: сестру, Різанда та немовля.

Різанда, її брата. Хіба він не був такий? Чи не кровним. Названим. Він по-доброму ставився до неї, навіть коли йому хотілося її задушити, а їй – його. І немовля... її племінник. Кров крові. Вона врятує малюка, врятує всіх, навіть якщо сама при цьому позбавиться сили.

– Покажи мені, – благала Неста.

Відповіді не було. Арфа перестала звучати.

Повернувся час. У кімнаті стало шумно від звуків та руху. Неста знову звернулася до Котла, і її шепіт перекрив загальний шум:

– Я все віддам назад.

У відповідь ніжна невидима рука провела по її щоці.

Кассіан здивовано моргав, дивлячись, як Неста підійшла до ліжка. Він бачив, що вона торкнулася струни Арфи, а потім притулилася до Фейри, щось шепочучи. Її очі не горіли срібним вогнем. Вони не мали жодного холодного вугілля. І крізь них уже не проглядала та страшна, невідома істота.

Різ смикнувся, намагаючись вивільнитися, але Амрена, що підійшла, прошипіла:

– Слухай.

– Я все віддаю назад, - прошепотіла Неста.

Її плечі здригнулися. По щоках потекли сльози.

Різ затремтів. Його сила піднімалася хвилиною, здатною знищити їх усіх, знищити весь світ, якщо у цьому світі не буде Фейри, навіть якщо він на лічені секунди переживе дружину. Але Амрена схопила його за загривок. Червоні нігті вп'ялися в золотисту шкіру:

– Дивись на світло.

З тіла Нести заструмилося світло, перетікаючи у Фейру.

– Я віддаю назад. – повторювала Неста, обіймаючи сестру. – Віддаю назад.

Навіть Різ перестав чинити опір. Ніхто не рухався.

Світло потекло по руках Фейри. На її ногах. Доторкнувся до її попелясто-сірого обличчя і став заповнювати всю кімнату.

Між сестрами простяглися ниті світла. І одна, тонка, повна любові нить простяглася до Мор. До пакунка в її руках. За мить мовчазне немовля яскраво засвітилося, як маленьке сонце.

– Я віддаю назад, - продовжувала шепотіти Неста. — Я все віддаю назад.

Переливчасте світло наповнило її, Фейру, наповнило згорток у руках Мор і вражене обличчя самої Мор, на якому вперше з'явилося полегшення.

– Я віддаю назад, — ще раз вимовила Неста.

Корона впала з її голови, з лиця впала маска. Світло вибухнуло – сліпучо-яскраве, але тепле, по кімнаті промайнув вітер, наче поспішаючи покинути це місце.

Коли світло померкло, на спині Нести з'явився чорний візерунок, видимий крізь розірвану сорочку. Візерунок нагадував хвилю, що накотила на берег.

Знак договору з самим Котлом.

Кассіан міг би присягнутися, що витончена рука, що світиться, завадила світлу повністю покинути тіло Нести.

Різ кинувся до ліжка. Кассіан більше не намагався його зупинити. На обличчі Фейри з'явився рум'янець. Кров перестала текти. Потім Фейра розплющила очі.

Вона подивилася на Різа, потім повернула обличчя до Несті.

– Я теж тебе люблю, - прошепотіла сестрі Фейра і посміхнулася.

Неста не стримувала сльози. Потягнувшись до Фейри, вона знову обійняла сестру.

Але їх обійми були недовгі, оскільки з іншої частини кімнати пролунав здоровий дитячий крик і...

Здивована Мор тільки схлипувала, а немовля, якого вона несла до ліжка, вже не було крихітним. Він виглядав так, як і повинен виглядати здорове крилате немовля, що народилося вчасно. Голову покривала шапка густого темного волосся. Він вимагав, щоб його піднесли до матері.

Тепер заплакала і Фейра, взявши від Мор свого сина. Вона ледь помічала, як Маджа схилилася над нею, розглядаючи рану, що швидко затягується.

– Якщо б я тебе не оглядала, то вирішила б, що будова твого тіла раптом стала ілліріанською, — бурмотіла цілителька, але її ніхто не слухав.

Різ обійняв Фейру. Обидва дивилися на немовля – їхнього сина. Обидва плакали і сміялися.

– Дитина їсти хоче, - пробурчала Маджа.

Фейра підкорилася. Її очі сяяли від захоплення, коли вона піднесла сина до своїх набряклих від молока грудей.

Різ з благоговінням дивився на дружину, що годує, потім, ніби щось згадавши, повернувся до Нести. Вона злізла з ліжка і тепер стояла поряд з Маскою, що впала. У неї за спиною стояла Арфа і валялася Корона. Очі Нести та Різа зустрілися. Кассіан затамував подих.

Потім Різ став на коліна, взяв Несту за руки і притулив губами до її пальців.

– Спасибі, - схлипуючи, прошепотів він, схиливши голову.

Кассіан знав: Різ дякував Несту не за порятунок свого життя. Шкода, Неста не бачила священних татуювань, що покривали коліна Різа.

Неста теж опустила на коліна. Стиснула в долонях обличчя Різа, вдивилась у його риси. Потім міцно обійняла верховного правителя Двору ночі.

78

Гвін та Емері чекали у вітальні з видом на річку. Обидві повністю зцілилися від отриманих ран, але ще не встигли зняти свої висаджені, закривавлені обладунки. На низькому столику стояли чашки з гарячим чаєм.

– Дві примарні дівчата почастували нас чаєм, - хрипло пояснила Емері, побачивши Несту, що увійшла.

Гвін повелася по-іншому. Обличчя послушниці спалахнуло, і вона прошипіла:

– Цього я тобі ніколи не пробачу.

Неста мовчки стрибнула на диван і міцно обняла Гвін. Вона простягла руку Емері, і та примкнула до їхніх обіймів.

– Про прощення поговоримо в інший раз, - крізь сльози промовила Неста, влаштовуючись між подругами.

– Головне, ви перемогли в Ритуалі.

– Завдяки тобі, – нагадала Емері.

– Не хвилюйся, я теж отримала корону, – сказала Неста, хоча знала, що Мор поспішила перекинути всі предмети Скарбниці в місце зберігання.

Рятуючи Фейру, Неста викликала їх звідти, подолавши заклинання Хеліона. Ніякі заклинання було неможливо закрити їй доступ до них. Тут Бріалліна мала рацію.

– Хто вас зцілив? – Неста оглянула подруг. - Як ви тут опинилися?

– Камінь, - з неприхованим захопленням відповіла Емері. – Він миттєво зцілив усі наші рани. На цьому Ритуал для нас закінчився, і ми чомусь виявилися недесь, а тут.

– Думаю, камінь знав, де ми потрібніші, — тихо сказала Гвін, і Неста посміхнулася.

Потім її посмішка померкла.

– Родня покарає тебе за те, що трапилося з Беллісом? – запитала вона у Емері.

Неста вирішила: трапись щось подібне, вона сама відвідає родичів ілліріанки, взявши з собою Маску, Арфу та Корону.

Тепер зрозуміло, чому Скарбниця має бути якомога далі від неї.

Питання не здивувало Емері.

– Смерть під час Ритуалу – справа звичайна, – пожалала плечима вона. – Він упав у поєдинку, коли один із соратників напав на нього під час підйому на Раміель. Це все, що мусить знати його рідня.

Вона підморгнула подругам.

Неста відчувала: правда про те, що трапилося на горі, залишиться між ними, і знати про це буде лише вузьке коло найближчих соратників Двору Фейри. Кассіана доставили на схил Раміеля силою. Залишалося сподіватися, що ніхто не посміє цього заперечувати.

– Сама знаєш, ілліріанці розлютяться з приводу нашої перемоги, — хрипко засміялася Гвін. – Особливо дізнавшись, що я не хочу називатися карінфіанкою. Мене цілком влаштовує бути валькірією.

– І ще двадцять років обурюватимуться, — з усмішкою погодилася Емері.

Неста теж усміхнулася і знову обняла подруг, відкинувшись на м'які подушки дивана.

– З задоволенням на це подивлюся. Чекаю не дочекаюся.

Вперше за цей час, сидючи в товаристві подруг, знаючи, що неподалік чекає її справжня пара... Неста відчувала правдивість своїх слів.

Їй справді не терпілося побачити майбутнє, яке на неї чекало. Всі події цього майбутнього.

Немовля, якого Різ і Фейра назвали Ніксом, народилося настільки красивим, що про краще неможливо було і мріяти. Темне волосся, сині очі, що вже сяяли зоряним світлом батька і матері, і трохи смаглява шкіра.

Він народився з крильцями. Кассіан і не підозрював, якими ніжними і досконалыми можуть бути крильця новонародженого, поки не торкнувся їхньої оксамитової поверхні. Пазурі на крилах Нікса з'являться набагато пізніше, коли він навчиться літати, але... Кассіан дивився на згорток у своїх руках, і його серце було готове луснути від почуттів, що переповнювали його. Фейра і Різ сиділи на ліжку, застеленому чистою білизною.

– Ви не уявляєте, скільки бід цей малюк ще доставить своїм батькам, — сказав їм Кассіан.

– Чиї у нього очі, той у цьому й винен, – посміхнулася Фейра.

Різ, ще блідий і приголомшений тим, що сталося, лише посміхнувся.

Двері відчинилися. Увійшла Неста, яка так і не встигла зняти з себе чужі закривавлені обладунки. Вона одна з перших потримала малюка на руках. Кассіан бачив, як вона посміхалася Ніксу, і в нього стиснуло груди.

Проте зараз очі Нести зупинилися на Кассіані, і він прочитав у них мовчазне прохання.

Він передав дитину Азріелю (той навіть здригнувся, приймаючи дорогоцінного малюка у свої поцятковані шрамами руки), а сам пішов за Нестою в коридор, до сходів. Обидва мовчали, поки не дійшли до лужка з заднього боку будинку, що виходив до річки. Під весняним сонцем на ній зеленіла свіжа трава.

Те, що зробила Неста під час Ритуалу і потім... Вона коротко розповіла їм про все. Кассіан знав: про щось вона промовчала. Напевно, це так і залишиться таємницею між нею та подругами. Її сестрами по зброї.

– А твоя магія ... - наважився запитати Кассіан. – Твоя сила зовсім пішла?

Весняний вітер прибивав пасма золотисто-каштанового волосся до її обличчя.

– Я повернула силу Котлу в обмін на необхідні знання з порятунку Фейри, Різа та дитини. – Неста проковтнула. - Але трохи сили в мене лишилося.

– Думаю, щось... точніше, хтось завадив Котлові забрати у мене всю силу. Я й сама внесла деякі зміни.

Мати. Єдина, хто бачила, на які жертви пішла Неста, зберегла для неї трохи колишньої сили. Можливо, через прорізи Маски на них тоді дивилися очі Матері.

– І що ж ти змінила?

– Я трохи змінила пристрій тіла, — Неста торкнулася живота, — щоб нікому з нас не довелося б знову проходити через страждання Фейри.

На мить Кассіан втратив дар мови.

– Ти... ти готова народити дитину?

– Ні, - розреготалася Неста. - Тільки не зараз. Я й надалі питиму свій протизаплідний чай. - Вона знову засміялася. - Але я дещо змінила у своєму тілесному пристрої, взявши за приклад те, що Котел зробив з тілом Фейри. Отже, коли настане час...

Кассіан безупинно дивився на її обличчя, залите тихою радістю. Потім усміхнувся. Так, коли настане час, вони разом вирушать у цю подорож.

Але все, що Неста зробила сьогодні, що вона віддала...

– З такою силою ти могла б правити світом.

– Я не хочу правити світом.

Такого відкритого погляду Кассіан у неї ще не бачив. Він пам'ятав, як на схилі Раміеля Неста назвала його справжньою парою.

– А чого ж ти хочеш? - Обережно запитав він.

Вона посміхнулася. Котел йому свідок, такої чудової усмішки в неї ще не було.

– Тебе.

– Я був і залишаюся твоїм з нашої першої зустрічі.

– Знаю, – відповіла вона, закидаючи прядку за гостре вухо.

Він поривисто поцілував її в губи.

– Я хочу до непристойності пишну весільну церемонію, - раптом заявила Неста.

– Насправді? — недовірливо засміявся Кассіан.

– А чому б ні?

– Бо Мор і Азріель потім роками про неї говорити.

А ілліріанці і того довше.

Неста задумалася. Потім дістала з кишені печенюшку, запозичену з підноса в кімнаті, де народжувала Фейра.

– Тоді це. Їжа. Від мене тобі, моїй справжній парі. Якщо не помиляюся, це і є офіційний ритуал – поділ їжі між чоловіком та дружиною?

– Ти ставиш мене перед жорстким вибором? – зніяковів Касіан. - Або пишна весільна церемонія, або половинка зачерствілої печенюшки?

Обличчя Нести наповнилося таким світлом, що у Кассіана в черговий раз перехопило подих.

– Так, - відповіла вона.

Касіану не залишалося іншого, як знову засміятися і обережно зігнути їй пальці, що тримали приношення.

– Нес, ми обов'язково влаштуємо коронацію, – прошепотів він їй на вухо.

– У мене вже є корона. Тепер мені потрібен тільки ти.

Він піджав губи. Так, їм ще доведеться вирішувати, як бути зі Скарбницею, яка цілком опинилася у їхньому володінні. Усі три предмети. Адже зуміла Неста закликати Арфу і Маску всупереч потужним заклинанням, накладеним на них Хеліоном... Про це він подумає потім. Їжі для роздумів буде більш ніж достатньо. Взяти хоча б

зупинку Часу, зроблену Нестою за допомогою Арфи. І те, що між нею та Матір'ю встановився якийсь зв'язок чи порозуміння. Подумати тільки, між Нестою і Матір'ю.

Неста розгладила зморшки на його лобі, наче зрозуміла, що його турбує.

– З усім цим ми розберемося потім. І з королевами, і з Косфеєм, і війною, що насувається.

– Потім, - погодився Кассіан, і Неста обвила руками його шию.

Після цього їм уже не були потрібні слова. У світі не було нікого, крім них двох, що стояли під сонцем на річковому березі і насолоджувалися весняним теплом.

– Я люблю тебе, – раптом прошепотіла Неста.

Це було все, що потрібно було почути Кассіану. Він знову поцілував Несту, і сила поцілунку була могутніша і міцніша за самого Котла.

79

Найменше Кассіану хотілося зустрічатися з Ерісом, але ж хтось повинен був поговорити з полоненим. Через два дні після народження Нікса Кассіану довелося вирушити до Кам'яного міста. Ерісу там відвели покої. Похмуре обличчя Кейра Кассіан зрозумів, що полонений майже нічого не розповів служителю.

Еріс сидів перед палаючим вогнем і читав книгу, закинувши ногу на ногу. Здавалося, викрадення, накладені чари і те, що мстива королева і повелитель смерті помикали їм, ніяк на ньому не позначилося.

Увійшовши, Кассіан зачинив за собою двері.

– Я не можу стирчати тут цілу вічність, — Еріс підняв на нього бурштинові очі.

– Звісно ж.

Еріс зачинив книгу, дивлячись, як Кассіан сідає навпроти.

– Думаю, ти хочеш знати, що я розповів Бріаліне.

– Різ уже заглядав у твій розум, – криво усміхнувся Кассіан. – Виявилося, знав ти зовсім небагато.

– Тоді чому я досі тут? - Еріс розплющив очі.

Кассіан окинув його пильним поглядом. Ні складки на одязі, наче він і не був захоплений у полон. Лише тремтлива жилка на підборідді видавала його хвилювання.

– Нам важливо знати, що ти розповів Берону. Оскільки ти тут сидиш цілий і неушкоджений, він не знає про нашу причетність до твого визволення.

– Він знає, що ти... мені допомагав.

Кассіан випростався, хитнувши крилами.

– Зрозумій, полководець: треба завжди змішувати правду з брехнею. Хіба твої суворі командири не вчили тебе, як уникати ворожих тортур?

Кассіан це вмів. Його катували і допитували, але жодного разу не зломали.

– Берон тебе катував?

Еріс підвівся, засунувши книгу під пахву.

– Яка різниця? Він повірив у мою історію про шпигунів Співака тіней, які повідомили йому, що Бріалліна викрала важливу персону і що ви всі прибули на місце і сильно розсердилися, виявивши мене. Мене, а не когось із Дворів літа, зими чи інших, які опускаються до союзницьких стосунків з вами.

Кассіан прокручував у мозку кожне почуте слово. Значить, Берон катував свого сина, вибиваючи з нього відомості, а не поспішав подякувати Матері за визволення спадкоємця. Але Еріс витримав тортури, скормивши Берону порцію брехні.

І ця манера говорити про інші Двори. Адже щось ховалося і за словами, і за напруженим обличчям. Може, звичайні чоловічі ревності? Кассіан відкрив рот, готовий поставити це питання і завдати давньому противнику удару нижче пояса.

Але щось його зупинило. Він заглянув Ерісу у вічі.

Еріс виховувався у розкоші, маючи купу привілеїв. Але це ззовні. Хто знає, які страхи він терпів від Берона?

Колись Берон убив кохану Ласена. Якщо верховний правитель Двору осені не замислюючись зважився на таке, на які ще злодіяння він міг піти без вагань?

– Нічого жалісно вирячитися на мене, – тихо прогарчав Еріс. — Я знаю, який мій батько, і твоє співчуття не потребує.

Кассіан знову уважно подивився на нього.

– Чому ти тоді покинув Мор умирати у лісі? – За сотні років це питання не втратило своєї гостроти. — Може, ти хотів справити враження на свого батька?

Сміх Еріса був різким і якимось порожнім.

– Чому всім вам це досі не дає спокою?

– Бо Мор – моя сестра і я її люблю.

– Я і не підозрював, що ілліріанці мають звичку спати з сестрами.

Кассіан загарчав:

– Це досі не дає нам спокою, тому що одне не в'яжеться з іншим. Ти знаєш, яке чудовисько в тебе батько, і хочеш відібрати в нього владу. Ти дієш проти нього, керуючись не лише інтересами Двору осені, а й усіх земель, населених фейрі. Ти ризикуєш життям, вступивши в союз із нами... і тим не менше ти покинув її у лісі. Може, тепер порушує тебе почуття провини? Пам'ять, як ти прирік її на страждання і смерть?

В очах Еріса спалахнуло золотисте полум'я.

– Ось уже не знав, що незабаром знову опиниться на допиті.

– Відповідай, Котел тебе побери!

– Ти не з тих, кому мені хочеться щось пояснювати.

– Сумніваюся, що Мор забажає тебе слухати.

– Може, і забажає. - Еріс потоптався на місці і знову скривився. - Але в тебе і твоїх друзів є важливіші турботи, ніж копатися в цій стародавній історії. Мій батько лютує від загибелі союзниці, проте відступати не має наміру. Косфей теж не вийшов із гри. Батькові цілком вистачить дурниці затіяти з ним союз. Сподіваюся, що всі хитрощі,

які Моррігана робить у Валлахані, протидіятимуть руйнівним діям Берона.

Кассіан відчував: з нього достатньо. Йому хотілося якнайшвидше повернутися до Будинку вітру, до Нести. До його лютої та прекрасної істинної пари, що зуміла врятувати верховних правителів та їхнього сина. Кассіан не переставав відчувати благоговійне захоплення від усього зробленого нею. Він і не припускав, що заради допомоги іншим Неста здатна зайти так далеко.

І одного разу, коли підійде час... Вони зроблять наступний крок. Разом підуть дорогою, якою б вона не була.

Кассіан попрямував до дверей. Йому хотілося якнайшвидше повернутися до Веларіс, до того життя, що чекала його там.

Еріс залишався їх союзником і був готовий і надалі катуватися, охороняючи їхні таємниці. Кассіан і без тонкощів придворної дипломатії знав: його слова глибоко ранять Еріса, але без цієї рани не обійтись. Можливо, після неї події почнуть розвертатися у потрібному напрямку.

– А знаєш, Ерісе, – сказав він, беручись за дверну ручку, – підозрюю, що в глибині душі ти – порядний хлопець. Але ти глибоко завяз у своєму моторошному становищі.

Озирнувшись, він побачив, що очі Еріса знову сповнені гнівного вогню. Йому раптом стало шкода спадкоємця Берона, народженого багатством, зате позбавленого всіх справжніх життєвих радощів. Радостей, які з недавніх пір щедро виливались на Кассіана. І тому Кассіан сказав:

– Я виріс в оточенні чудовиськ. Витратив не один десяток років, борючись із ними. І я бачу тебе, Ерісе. Ти – не чудовисько. Навіть далеко не схожий. Мабуть, ти навіть міг би стати добрим хлопцем.

Кассіан відчинив двері. Йому більше не хотілося дивитися на скривлений рот Еріса.

– Просто ти боїшся чинити як хороший хлопець.

80

У Веларісі панувала весна. Нарешті Фейра та Нікс досить зміцніли і щодня виходили погуляти. Часто їхні прогулянки розтягувалися на довгі години через добросердечних городян, які прагнули побачити дитину. Фейру завжди хтось супроводжував; зазвичай Різ або Мор, яка тряслася над малюком не менше за батьків. Кассіан і Азріель навряд чи поступалися їй у цьому.

Але того теплого дня супроводжуючих не було. Через кілька тижнів після народження Нікса Неста разом із Фейрою та Елайною вирушила на прогулянку за місто. Неста звично зиркнула на небо. Жодних ознак Кассіана. Сьогодні, як і всі інші ночі, вони кохались до самого світанку. Кассіан став просто нестерпним, при будь-якій нагоді називаючи її своєю істинною парою. Виняток становили лише ранкові заняття разом із жрицями.

Успішне проходження Кривавого ритуалу не означало припинення занять. Після того, як Неста з подругами докладно розповіли Кассіану та Азрієлю про свої випробування, обидва командири склали довгий список допущених ними помилок, які вимагали опрацювання. Інші жриці теж захотіли набратися бойового досвіду. Тому було вирішено продовжувати заняття доти, доки всі, хто займається, не стануть справжніми валькіріями. Незважаючи на перемогу в Ритуалі, Гвін повернулася до життя в бібліотеці.

Щоправда, послушниця сказала, що, можливо, і з'явиться через три дні на весільній церемонії Нести та Кассіана. Церемонію вирішили провести у невеликому храмі будинку біля річки. Неста хотіла барвисті урочистості, але без натовпу гостей. Храм уже прикрасили всілякими квітами. Заклинання підтримували в них життя, не даючи в'янути. Стіни обтягнули шовковими та мереживними драпіруваннями і розставили свічки. Все це було оплачено Різом, який не

переставав купувати Несті подарунки. Наряди, коштовності, дивані подушки і купи милих дрібничок лилися на неї безперервним дощем, поки Неста не наказала йому зупинитися, сказавши, що їй цілком достатньо яскравої весільної церемонії.

Різ клятво пообіцяв їй, що церемонія буде сліпучою за сонце. Неста вже уявляла собі храм, обставлений такими скарбами, від яких її почне розбирати сміх.

Але в глибині душі вона розуміла: головним скарбом буде чоловік поруч із нею. Спочатку вони вимовляють свої клятви, потім розділять їжу, а потім близькі та друзі зв'яжуть їхні руки чорною стрічкою, яка залишиться до кінця весільної церемонії.

Втім, по-справжньому ця церемонія, перетворившись на ланцюжок щоденних урочистостей, закінчиться лише за кілька тижнів.

Несту це не лякало. Їй було не дочекатися весілля і... всього, що чекає на них потім. Від колишньої ями відчаю не залишилося й сліду. Який може бути розпач, коли поруч із нею Кассіан, коли вона відчуває підтримку друзів і подруг, коли Будинок вітру...

Це був останній подарунок Різа перед весіллям. Відтепер Будинок вітру належить їм із Кассіаном. Належить їй.

Оскільки Будинок вітру висловив Несті таке розташування, Різ віддав його їй і Кассіану на умовах, що в бібліотеці як і раніше господарюватимуть жриці, а сам Будинок залишиться місцем проведення офіційних урочистостей Двора. Неста і мріяти не могла про такий щедрий подарунок.

Якось увечері, з'явившись у будинку біля річки, вона отримала весільний подарунок від Фейри. Цей подарунок висів на стіні у вестибюлі парадного входу.

Портрет Нести, що тримає оборону біля перевалу Еналія. Неста дозволила Різу зазирнути собі в розум і побачити частину подій Ритуала, але вона й подумати не

могла, що їм рухало не цікавість, а бажання показати Фейрі, як виглядав схил тієї ночі.

Неста, не відриваючись, дивилася на портрет, що зайняв місце між портретами Фейри та Елайни. Вона й не здогадувалася, що плаче, поки Фейра не підійшла і не обійняла її міцно.

Будинок вітру, Веларіс, Двір... все це було її домівкою. Ця думка запалила в неї в грудях вогник, який не згас і після Ритуала.

Вогник продовжував горіти і сьогодні, напередодні однієї важливої події, яку Неста так довго відкладала.

Фейра залишила витончену чорну карету біля підніжжя зарослого травною пагорба, а сама з Ніксом та сестрами пішла вгору по пологому схилу. За їхніми спинами розкинулося місто, що сяє на весняному сонці. Але Неста дивилася лише на самотній камінь, що вінчає вершину пагорба.

Її серце забилося. Вона зупинилася трохи віддалік. Фейра опустила на коліна і піднесла Нікса до надгробка.

– Батьку, це твій онук, — схвильовано прошепотіла Фейра.

Потім вона схилила голову і заговорила зовсім тихо. Ні Неста, ні Елайна, що стояла поруч, нічого не почули.

Так пройшло кілька хвилин. Потім Фейра встала. На її обличчі текли сльози, але вона й не намагалася їх витирати, оскільки її руки були зайняті дитиною. До могили підійшла Елайна і теж щось прошепотіла, після чого сестри подивилися на Несту і обережно посміхнулися.

Вранці Фейра запитала, чи не вирушить Неста з ними показати їхньому батькові новонародженого онука.

Так. Інша відповідь у неї і бути не могло.

Вона кивнула сестрам, попросивши їх спуститися. Обидві погодились. Неста залишилася одна.

Вона підшукувала слова, бажаючи вибачитись перед батьком і щось йому пояснити, але слова кудись зникли.

Сонце теплою рукою лежало на плечі, схожій на ту, що зберегла частинку магічної сили. І зараз ця рука показувала їй, що будь-які пояснення та прохання її пробачити... більше не були потрібні.

Батько загинув заради неї, до останньої миті зберігаючи любов у серці, і нехай тоді вона не заслуговувала на його любов... Зараз вона зробить все, що в її силах, щоб заслужити це кохання. І не лише батьківську, а й усіх, хто її оточував. В першу чергу кохання Кассіана.

Нехай іноді їй буде важко, але вона не відступить. Вона буде боротися за любов. Батько загинув заради неї, до останньої миті зберігаючи любов до неї. І Неста, серце якої наповнилося любов'ю, дістала з кишені дерев'яну трояндочку і поклала на надгробок. Постійний символ краси і добра, які батько намагався привнести в цей світ.

Неста піднесла пальці до губ, поцілувала і притиснула до каменю.

– Спасибі, батьку.

Над головою промайнула тінь. Почувся тихий шелест крил. Несті не потрібно було піднімати голову. Вона й так знала, хто ширяє в небесах, охороняючи їхній спокій. Її спокій.

Ось зануда! Але це не завадило їй надіслати Касіану повітряний поцілунок.

Її справжня пара. Її кохання. Її друг. Світло в грудях Нести стало яскравим, як сонце.

Озирнувшись, вона бачила, що Фейра та Елайна чекають її на півдорозі до підніжжя. Нікс мирно спав на руках Елайни. Сестри теж посміхнулися,

Неста посміхнулась, ледве торкаючись ногами трави, поспішила до сестер.